

Giới thiệu Đánh Mất Tình Yêu

Nếu bạn chưa có tình yêu hãy đi kiếm tình yêu của mình, còn nếu bạn đã có tình yêu thì hãy cố gắng trân trọng nó đừng để Đánh Mất Tình Yêu nhé.

Điều khiến cô trăn trở nhất trong hành trình trưởng thành của mình chính là đã bỏ lỡ bột buống tha cho người đàn ông năm đó.

Đó là tình yêu hay đơn thuần chỉ vượt qua tình bạn chút thôi? Tùy vào mỗi người mà ta cảm có cảm nhận riêng về tác phẩm này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đến nửa đêm thì cô tỉnh lại.

Trong căn phòng không có máy sưởi, toàn thân trên dưới trần trụi, sau lưng lại tựa vào một lồng ngực cứng trảng đầy hơi ẩm thật cũng không cảm thấy lạnh.

Mới vừa rồi “làm” quá kịch liệt, cả người cô đều đau đốn nhức mỏi, xoay người trong khuỷu tay ràng buộc của người đàn ông này thật hơi khó khăn.

Trên người của anh pha lẫn mùi vị phức tạp, mùi thuốc lá, rượu cồn, còn nữa... có mùi của cô. Thì Nhan đặt cằm trên bờ vai ấm của anh, ngủ nhẹ.

Thân thể khi xưa có chút gầy, giờ đây đã biến đổi thành tường lũy rõ ràng, đường cong của cằm đã trở lên sắc nhọn, cặp lông mày như núi hơi nhú lại trong lúc rối rắm thì lông mày lại giống như lưỡi lê dịu dàng.

Nhưng thứ duy nhất không thay đổi là đôi mắt của anh, đen như mực, sâu không thấy đáy, cho dù là mới vừa rồi, đây dựa si mê cuồng nhiệt, trong đôi mắt vẫn mang theo âm trầm và kim nén.

Cả cô cũng kinh ngạc, thì ra mình lại nhớ rõ tất cả về anh như thế.

Sự thật lại chứng minh, năm năm qua thật không đủ cho cô quên lãng.

*****

Thì Nhan hôn đôi môi mỏng của anh, cũng bắt đầu nghĩ đến, sau khi anh tỉnh lại, câu đầu tiên muốn nói với cô là gì.

Trong không gian yên tĩnh, nghe không rõ tiếng thở khe khẽ của anh. Cô thật có ý nghĩ hy vọng thời gian dừng lại ở một giây này. Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên, rất nhanh yên tĩnh trở lại, nó cứ như vậy mà vỡ nát dưới đất.

Động tác của Thì Nhan rất nhanh, di động vừa kêu hai tiếng đã bị cô ấn xuống.

iPhone màu đen tinh tế hiện lên dòng tin nhắn, ký tên: Khiết Nhất.

Thì Nhan không mấy để ý lại như quỷ thần xui khiến, thấy cái tên này, ngón tay liền mất khống chế run nhẹ.

Mở ra xem, nội dung ngắn gọn “Hai giờ nữa em bay đến thành phố S, có lời muốn nói với anh, đến gặp em!”.

Khiết Nhất, Khiết Nhất. . . . .

Trước kia, cô đã gặp người con gái tên Nhiễm Khiết Nhất này, ngay tại bên ngoài phòng làm việc của anh, cô gái kia tựa hồ vội vã tới từ già, trước khi rời khỏi phòng làm việc đã ôm anh ngay tại cửa ra vào.

Lúc đó, tại nơi xa xa Thì Nhan nhìn thấy trên mặt anh hiện ra nụ cười khó có được. Gắt gao nắm chặt văn kiện trong tay, tâm lại thấy lạnh. Một khắc kia mới ý thức được, có lẽ, thời điểm cô vẫn còn si tâm vọng tưởng rằng bản thân mình sẽ không thể thay thế, thì ra đã sớm. . . . . thay thế.

Hiện tại xem xét lại bọn họ giờ đây, quần áo hỗn loạn rải rác đầy dưới đất, cùng với chăn gối xốc xếch đầy giường. . .

Vậy hiện giờ hai người bọn họ đang tính là cái gì?

*****

Trì Thành lật người, khe khẽ mở mắt.

Đèn bàn nhỏ ở đầu giường là nguồn sáng duy nhất trong phòng lại bật. Người con gái đó đang an vị bên đầu giường, thấy anh tỉnh lại thì không nhanh không chậm di chuyển thân thể lại gần.

Tri Thành thấy cô mặt không lộ vẻ gì, anh nhất thời có chút mong chờ, sau đó mới nhìn đến trong tay cô cầm một tập văn kiện.

Ánh mắt của anh nhanh chóng trở lên buồn bã, rồi lập tức liền khôi phục về tỉnh mạch pha chút lạnh.

Khi thấy anh đã ngồi hẳn dậy, cô cười như không cười "Tri tổng, hiện tại có rảnh rồi xem hợp đồng của 'Thị Dụ' chúng tôi không?"

Thậm chí ngay cả chiếc bút dùng để ký tên cũng đã đưa đến bàn tay anh.

Trong phòng yên tĩnh, anh đưa mắt nhìn cô mấy giây, đột nhiên bật cười: "Năm năm rồi, cô một chút cũng không thay đổi, vẫn như vậy. . . . . Vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn nào."

Nhận lấy bản hợp đồng, cúi đầu không nhìn đến nửa con mắt, tay vung lên, tập văn kiện đẩy ngã đèn bàn, âm thanh va chạm lớn vang lên, rất nhanh trong phòng chột tối.

Thị Nhan từ chối cho ý kiến, trong bóng tối hiện lên đôi mắt rất sáng.

Năm năm trước vẫn như vậy, đối mặt với sự trầm mặc của cô, anh lại thất bại một lần nữa, bại hoàn toàn. . . . .

Trong bóng tối, Tri Thành mặc quần áo vội vã rời đi. Không có nửa điểm chần chờ cùng níu kéo.

Cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Thị Nhan mới nhặt hợp đồng lên, cứ như vậy ngồi dưới đất, trầm mặc .

Rất lâu sau, cô ngẩng đầu bật lên tiếng cười.

*****

Thị Nhan rời đi gian phòng nhỏ đã từng sống một thời gian này.

Nơi đây đã lưu giữ quá nhiều kỷ niệm, vui vẻ có cái vã có, khi tất cả biến mất chỉ còn lại mình cô, thời điểm về đêm, lại cực kỳ dọa người.

Cẩn thận khóa chặt cửa, thiếu chút nữa theo thói quen muốn thả chìa khóa vào chậu hoa tròn cong trước cửa .

Lúc này mới nhớ tới, anh căn bản không muốn trở lại nơi này, để lại chìa khóa chẳng phải còn muốn dây dưa sao . . . . . không quan trọng nữa rồi.

Ngồi ở trong xe, quay đầu nhìn lại căn phòng không chút ánh sáng lần nữa.

Ban đầu lúc chia tay, cho là bản thân mình rất nhanh là có thể buông xuống, cho đến sau này mới hiểu ra, tất cả vui vẻ còn lại của cô, đã để lại hết tại căn phòng này rồi.

Một lòng ghi nhớ nhớ, chỉ còn lại là hư vô. . . . .

Đầu óc Thị Nhan có chút mê muội, lái xe về đến nhà nhìn đến đồng hồ đã là 3 giờ sáng.

Không ngờ đã trễ thế này, Tịch Thịnh vẫn chưa ngủ.

"Sao còn chưa đi ngủ?"

"Sao giờ mới về?"

Hai người đồng thời mở miệng, Tịch Thịnh cười, "Em vừa hoàn thành xong một bản thiết kế xe hơi, đang muốn đi đến phòng bếp rót nước uống."

Người con trai cao lớn trẻ tuổi, mặc đồ ngủ đứng trước cửa, dụi mắt giống như con mèo nhỏ, đang đưa đôi dép đi trong nhà cho cô.

Cô "ah" một tiếng, vội vàng đổi lại dép, quay đầu đang muốn tiến vào phòng, lại bị Tịch Thịnh cản lại.

Nhìn lên nhìn xuống đánh giá một chút, rõ ràng không giống nhau, mấy nút áo cũng bị tháo ra rồi.

"Đã đi hẹn hò?"

Thị Nhan che giấu cổ áo đang mở rộng, lắc đầu một cái. Xương sống thắt lưng bị đau, đi không nhanh, cái chân cũng không chịu tăng tốc như sai bảo, nếu không Tịch Thịnh tuyệt không đuổi kịp cô.

Tịch Thịnh chỉ chỉ điểm đồ mờ ám trên gáy của cô nghi hoặc: "Bùi Lục Thần?"

" . . . . ."

"Hay là, họ Trì kia sao?"

Thấy cô không trả lời, Tịch Thịnh càng chắc chắn, nhìn tới nhìn lui trên người cô tặc lưỡi "Cũng không tệ, cũng không tệ. . . ."

Không tệ?

Thì Nhan vội nhú lông mày lại.

Nếu như mà chị đây nói cho cậu biết, chính là anh ta, người hại cậu suýt nữa phải ngồi xe lăn cả đời, cậu vẫn còn có thể cảm thấy anh ta "không tệ" ?

Lời muốn nói đề xuồng trong lòng, không tiện bật ra.

Nhưng khi lên đến khóe miệng, lại vẫn là câu "Trước khi trả sạch hết nợ trong nhà, chị đây sẽ không mơ tưởng tới những thứ khác."

"Chị đừng như vậy. . . . ."

Phiền phức muốn chết. "Nếu như cậu còn muốn bà chị này kiếm tiền tạo điều kiện cho cậu trở về Nam California tiếp tục học ACCD, lập tức ngậm lại rồi nuốt vào lời muốn nói cho chị."

Lại muốn nói điên nữa. . . . .

Tịch Thịnh tự tìm mất mặt, ngoan ngoãn chuồn vào phòng bếp rót nước.

*****

Chiếc Q7 màu trắng, ra sức phóng nhanh trên đường không một bóng người, đèn hai bên đường chiếu qua kính chắn gió, chiếu vào trong mắt Trì Thành, có chút mị hoặc lạnh lùng lại rất lôi cuốn.

Bắt giác tốc độ xe càng lúc càng nhanh, giống như không quan tâm việc xe hư người chết.

Năm năm, thời gian thấm thoát thoi đưa, cái gì cũng đều đã thay đổi, duy nhất không thay đổi chỉ có . . . cô. Chỉ cô mới biết làm cách nào có thể khiến anh lộ ra cảm xúc nhanh nhất, cũng khiến cho anh tức giận nhanh nhất. . . .

Tại ngã ba, đèn xanh lại đỏ chuyển đổi, Trì Thành giật mình nhìn thấy, vội thắng gấp một cái, xe rất nhanh dừng lại.

Đây an toàn kéo lại có chút đau, anh hơi nói có ả, thấy xương quai xanh có một dấu răng giống của thú nhỏ.

Bản thân mình vài tiếng trước quần quýt si mê ở bên cô, đã bị cô cắn thật thắm.

Nhớ tới lúc ấy, thật không phải "làm tình", mà giống như là một cuộc chiến, từ miệng, rồi đến thân thể tận lực dốc hết sức quần lấy nhau, một luồng sóng tình triều cuốn lấy hết thầy pha lẫn còn có mùi máu tanh.

Nhiều năm như vậy, ai cũng nghĩ anh đánh đâu thắng đó, lạnh lùng không gì phá nổi, nhưng chỉ có bản thân anh là rõ ràng nhất, vết thương của anh thật nhiều, thật nhiều. . . mỗi vết đều có khắc tên cô.

Khiết Nhất từng nói với anh, cùng một người, không có cách nào cho anh khổ sở giống nhau, khi tổn thương lặp lại, vết thương sẽ chết lặng vì thói quen.

Nếu điều Khiết Nhất vừa nói là đúng, vậy hiện tại, tại sao anh lại đau đớn như thế?

Suy tư hồi lâu, không cho ra một kết quả chính xác.

Đèn xanh đèn đỏ đổi mấy vòng, xe của anh vẫn dừng tại ven đường.

Cuối cùng bật cười, lại nhìn mình trong kính chiếu hậu, nụ cười sao dần dần trở nên cô đơn như thế.

Nếu như anh không phụ trách công trình khách sạn này, hoặc giả, nếu như cô chưa trở về nước, không đi đến đường cùng, nên phải có qua lại với anh, tất cả có thể thay đổi hay không?

Trong nháy mắt, chỉ là trong nháy mắt, trong đầu Trì Thành toát ra một ý niệm: Thì Nhan, sẽ có một lúc nào đó sẽ đến phiên anh, chà đạp tình cảm của cô một lần, lại một lần ?

Gọi điện thoại cho thư ký: "Liên lạc với người phụ trách Thì Dự, hẹn bọn họ 9 giờ sáng mai, mang theo bản thiết kế đến Kim Hoàn hợp."

Luôn thể hiện là lãnh đạo ôn hòa, thế nhưng lúc này ngữ điệu lại thật lạnh xen lẫn cứng rắn. Thư ký Hứa chưa kịp nói câu nào, điện thoại đã vội cúp. Trong xe ngột ngạt, cửa kính hạ xuống, đặt cùi chỏ lên góc cửa xe, gió bên ngoài thổi lạnh làm anh thanh tỉnh đôi chút.

Chương 2

Thì Nhan vừa mới tắm xong, thì nhận được điện thoại của thư ký Hứa.

Thông báo Thì Dụ cho người đến họp, cũng không tiết lộ thêm việc gì khác. Nói tiếng cảm ơn vì đã gọi điện thông báo, cúp điện thoại, Thì Nhan liền trở lại phòng tắm sấy tóc.

Nhìn mình trong gương, nghĩ, thật sự đã lấy chính bản thân để đổi lấy cơ hội lần này?

Cảm giác mình có chút may mắn. ——

Thì Nhan nhìn mình trong gương ra lệnh. "Cười."

Sau đó, thì cô thật sự bật cười.

Lần này, có thể yên ổn mà ngủ rồi.

Đàn ông cái gì . . . , đợi cô đem Thì Dụ phát triển một lần nữa, rồi sẽ nghĩ đến. . . .

Thì Nhan chỉnh chuông báo thức, vài tiếng sau tỉnh lại, miễn cưỡng đánh lên một tầng một tầng phấn cổ che bớt đi đôi mắt quầng thâm.

Cảm giác có chút lạ khi nhìn lại mình trong gương trang điểm.

Quan trọng sao?

Thật sự muốn mình xinh đẹp mà xuất hiện trước mặt người nào đó.

*****

Thì Nhan mang Chris - nhà thiết kế nổi tiếng nhất của Thì Dụ đi đến Kim Hoàn họp.

Lần trước, Thì Dụ có xảy ra sự kiện ăn cắp bản quyền, với doanh nghiệp ở trong ngoài nước đều mất đi danh tiếng, lần cạnh tranh này, phương án là bên đưa ra trẻ nhất, bên viện thiết kế nhận định cũng không tạo nên uy hiếp gì, ngoài ra lại cùng công ty Thì Nhan giữ một khoảng cách.

Lòng người nóng lạnh, lại dễ thay đổi, Thì Nhan cũng không phải là lần đầu tiên biết đến, sớm tập mãi cũng thành thói quen.

Hội nghị tiến hành coi như thuận lợi, Trì Thành lúc gần kết thúc mới xuất hiện, liền nói đơn giản mấy câu.

Anh một thân Tây trang cùng giày da, khí thế cường đại, như cũ không có nhìn cô nửa con mắt.

Hội nghị kết thúc, Thì Nhan đi đến phòng rửa tay. Trong phòng ngăn, chợt nghe thấy có người bàn luận về mình.

"Cũng không biết Thì Dụ dùng thủ đoạn gì, vụ đấu thầu của khách sạn Kim Hoàn thế kỷ cũng chấm dứt được. Không nhìn ra, cô ta rất có thủ đoạn."

"Đang nói là. . . . ." ?" Lời nói dừng lại tại một điểm này, ý vị hết sức rõ ràng.

Tiếng cười vang lên: "Sao có thể ? Không thấy mới vừa rồi lúc họp, Trì Tổng nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta một cái? Trì tổng của chúng ta đối với phụ nữ xinh đẹp từ trước đến giờ lạnh nhạt ghê gớm. . . . . Ông chủ lớn thì đang ở Zurich, cũng không rảnh trở lại mà ngủ với cô ta . . . ."

Thì Nhan nhận ra âm thanh của cô gái này —— tại bữa tiệc tối, cùng Bùi Lục Thần vốn là partner.

Phòng rửa tay không hề là nơi phát sinh mọi chuyện. Thì Nhan dờ khóc dờ cười, từ từ lắng nghe. Không khỏi nhớ lại khoảng thời gian vừa mới trở về nước, lúc đang chạy một hạng mục tại Bắc Kinh, thì đụng phải bạn học thời đại học.

Lúc ấy cũng tại phòng rửa tay, cô nghe được bạn học cũ đang bàn luận về mình.

"Tôi đã nói, cái loại nữ nhân đó, sớm muộn sẽ có báo ứng."

"Tôi vẫn xác định không quen biết cô ta, lúc trước đối với Trì Thành thế nào, đến không có tiếng đi không có hỏi, không phải ỷ vào việc anh ấy thích?"

"Ai biết được, loại phụ nữ đó? Nhìn rất thanh cao , đối với cô ta thật tốt, nhưng kết quả cô ta lại đạp bỏ toàn bộ ý tốt của mình, bỏ chạy với một ông già. ...."

". . . . ."

Thì Nhan vẫn còn nhớ, năm năm trước, một lần duy nhất cô đã khóc. Trốn trong phòng ngăn phòng rửa tay, roi lệ, ruột gan như đứt từng khúc, lặng yên không một tiếng động.

Bởi vì, lúc đó cô mới hiểu được, mình rốt cuộc mất đi cái gì.

Lúc Thì Nhan nghe hai người kia gọi "Trì tông" "Trì tông", thì nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngăn ra.

Trước bồn rửa tay, hai người phụ nữ khi thấy Thì Nhan từ trong gương, biểu tình trên mặt thay đổi, thật đặc sắc.

Thì Nhan chậm rãi đi tới rửa tay.

Đối với phụ nữ, xinh đẹp và khí thế đều là vật xa xỉ.

Cô nhìn trong gương hướng về phía hai người này khẽ mỉm cười.

"Giờ làm việc lại đi nói chuyện linh tinh , cấp trên các người biết, có thể khiến các người cuốn gói?" Thì Nhan cố ý đẩy một lọn tóc, xem mình trong gương một chút, cũng không đổi nét mặt "Tôi và cấp trên hai người có chút quen thuộc, có muốn cùng tôi đi đến chỗ họ nói lại việc này?"

". . . . ."

Mặc dù chưa hết giận, nhưng tối thiểu, làm hai người sợ đến không dám mở miệng nữa. Nhũ mỳ dò xét họ một cái, Thì Nhan tâm tình chuyển tốt, đến phòng ăn dưới lầu ăn điểm tâm.

Ngồi không bao lâu, nhìn thấy kẻ đầu sỏ gây chuyện, còn cô thì bị mang ra bàn luận ——

Ở trong khu CBD tắc đất tắc vàng này, phòng làm việc của Kim Hoàn ở lầu 39 –đến tầng chót, còn vị Bùi nhị thiếu này mở một công ty nhỏ để làm cho vui, ở lầu 24.

Gặp mặt sẽ không có chuyện tốt, Thì Nhan ăn ăn khăn ăn lên khoe miệng, đang chuẩn bị đứng dậy, Bùi Lục Thần đã kéo ra cái ghế đối diện cô ngồi xuống.

Lại làm bộ vô tình gặp gỡ: "Tôi hôm qua, tôi một mình trong hội trường tìm cô hơn mấy tiếng đồng hồ."

*****

Dạ tiệc đêm qua, ăn mừng vì chuyện Kim Hoàn đến thành phố S làm ăn, Thì Nhan không thể bỏ qua cơ hội cuối cùng này một lần.

"Lúc ấy có chuyện nên đi trước." Cô nhẹ nhàng linh hoạt đáp lại.

Người phụ nữ này trở mặt nhanh hơn lật sách, đàn ông tầm thường, đoán chừng lúc đó sẽ không có điểm hứng thú, Bùi nhị thiếu lại cố tình thích khiêu chiến với những gì có độ khó cao.

Chỉ thấy lông mày Bùi Lục Thần vừa nhũ, khoe miệng cũng là cười, "Mặc dù cô lợi dụng hết tôi thì sẽ đem đá đi, nhưng dù sao tối hôm qua chúng ta còn nhảy một điệu, cũng coi như partner, tại sao có thể không chào hỏi một tiếng, liền chạy một mạch không thấy bóng dáng tăm hơi."

Thì Nhan nhất thời cứng họng.

Cô quả thật nên nói cảm ơn . Cảm ơn hắn đã mời cô khiêu vũ, làm cho cô được toàn hội trường chú ý .... Không, tiêu điểm cần chú ý chính là người đàn ông kia.

Thì Nhan đặt tay ngay trên bàn, đúng lúc này, ngón tay hắn giống như vô ý lướt qua mu bàn tay cô.

Thì Nhan nhất thời bỏ đi ý niệm muốn nói chuyện.

"Thật không có thể phát triển hơn sao?"

Trên người hắn có mùi nước hoa phụ nữ, Thì Nhan ngửi mà nhức đầu; cách không xa trên một bàn khác, cô gái kia vẫn còn nghiêng mắt nhìn về hướng bên này, Thì Nhan nhìn cô ta, rồi nghiêng đầu hướng Bùi Lục Thần cười cười: "Anh có thể cảm thấy cùng một ‘bộ máy sinh sản biết đi’ có thể phát triển cái gì?"

". . . . ." thật bất đắc dĩ, ". . . . . Nha đầu miệng lưỡi bén nhọn ."

Thì Nhan nghĩ tới cách muốn thoát đi như thế nào, đang muốn móc ra di động, thì có điện thoại gọi đến.

"Xin lỗi, đi nhận điện thoại."

Bùi Lục Thần trầm mặc nhìn cô rời đi, ánh mắt thật sâu, biểu lộ có chút đen tối.

Thì Nhan không quay đầu lại, cũng không tự nhiên thường thức mặt đen Bùi nhị thiếu khó có được. Cô rút cuộc như ý rời chỗ, bên đầu điện thoại kia là Chris âm thanh có chút kích động: "Tôi mới vừa nghe được trong điện thoại nội bộ, thư ký Hứa muốn chúng ta đem tư liệu đến phòng làm việc của Trì tổng, cô nhanh tới đây một chuyến đi, đoán chừng có hy vọng!"

*****

Lầu 41- phòng Tổng giám đốc.

Trên máy tính, Trì Thành nhìn đại khái một chút thành quả thiết kế của Thì Dụ, vụ ăn cắp bản quyền trước đây, trong tay Thì Dụ vẫn còn rất nhiều tác phẩm tốt.

Thư ký Hứa đưa tư liệu trong tay, Trì Thành với tay cầm, nhìn đại khái một chút, liền trực tiếp lật đến tờ cuối cùng.

Nhìn thấy ba chữ "Yết Thụy Quốc" thì sùng sốt mấy giây.

Chính là người đàn ông này, mang cô đi . . . . .

Điện thoại nội bộ bắt đầu vang lên, thành công đem suy nghĩ của anh kéo lại. Trì Thành nâng ống nghe tuyến 2 lên, đây là đường dây riêng của thư ký, nhưng đối phương thế nào cũng không nói chuyện, Trì Thành không thể không hỏi: "Chuyện gì?"

Đáp lời cũng không phải thư ký Hứa, mà là Nhiễm Khiết Nhất, đang cười tủm tỉm nói: "Là em!"

*****

Trì Thành nghe ra âm thanh, vẻ mặt buồn lòng: "Trở về lúc nào?"

". . . . . Anh, không nhận được tin nhắn?"

"Tin nhắn?"

". . . . . Không có gì. Em ở trên máy bay quen một người đàn ông Italy hẹn hẳn buổi trưa cùng nhau đi ăn cơm, đến lúc đó anh giúp em nhận xét một chút."

Giống như đứa bé đang chơi trò chơi, rõ ràng chỉ cách một cánh cửa, hai người lại dùng điện thoại trò chuyện vui vẻ—— xa xa Thì Nhan nhìn cô gái trong tay cầm điện thoại, đột nhiên liền toát ra ý nghĩ này.

Một phần đầu óc thật khinh bỉ, một phần đầu óc khác lại không khỏi muốn đoán hiện tại anh đang nói cái gì, có thể chọc Nhiễm tiểu thư vẻ mặt tươi như hoa. Cô biết, anh bình thường ít nói kiệm lời, có đôi khi ôn tồn nghiêm túc dụ dỗ . . . .

Cuối cùng buông tha trò chơi nhảm chán, Nhiễm tiểu thư vẻ mặt tươi như hoa, cúp điện thoại nội tuyến, trực tiếp vào phòng làm việc.

Nhiễm Khiết Nhất vừa gặp mặt, thì cũng không có nhiều lời, thấy đầy bàn văn kiện, cũng biết anh đang vội.

Trì Thành nói cũng không nhiều "Phòng ăn nhà nào?"

"Tì amo ở phía đối diện công ty, trong thang máy quảng cáo, nói có đầu bếp mới đến, làm món ăn Italy là chủ yếu."

"Ừ."

"Vậy anh đang vội, em đi nha. Chớ tới trễ."

Thấy Trì Thành gật đầu, chỉ cười một câu rồi ra khỏi phòng làm việc.

Cô muốn tặng cho Trì Thành một bộ khay áo kim cương, sợ anh sẽ không nhận, cô với thư ký Hứa lại có chút quen biết, đem hộp quà đến: "Buổi tối tan việc giúp em đưa cho anh ấy?"

"Nhiễm tiểu thư, hai người thật tình cảm."

Nhiễm Khiết Nhất cười không nói, nhìn xem thời gian, đang muốn đi .

Lúc xoay người, thì liếc thấy trên ghế tiếp khách có một cô gái đang ngồi.

Dừng lại, chỉ thoáng nhìn, Nhiễm Khiết Nhất liền buồn bã.

Thì Nhan đang muốn đợi cô ta đi thì mình cử động, nhưng cô ta vẫn nhìn chăm chăm không tha. Thì Nhan đành phải lễ phép gật đầu, đứng dậy đi về phía phòng làm việc.

Thì Nhan cảm nhận được có ánh mắt, vẫn bám theo sau mình.

Nhưng cô không quay đầu lại.

Kim Hoàn muốn xây một khách sạn đẳng cấp duy nhất Châu Á, cho dù chỉ có thể phân được một chút canh từ trong đó, viện thiết kế của cô cũng có thể thay đổi bằng một giọt canh này.

Thì Nhan rất rõ ràng, bây giờ không có thời gian cho tình yêu trai gái, nghĩ mình lại xót cho thân.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tại phòng ăn Italia, thức ăn rất vừa miệng, thừa dịp bạn trai mới đi đến phòng rửa tay, Nhiễm Khiết Nhất vội vàng hỏi: "Anh cảm thấy anh ta như thế nào?"

"Không tệ."

Thật là nghìn lần đáp án vẫn như một, Nhiễm Khiết căng da đầu trầm nghĩ, không phải nên cười khổ một tiếng? Tròng mắt suy nghĩ một chút, thật sự cười không nổi, "Buổi trưa, lúc ở bên ngoài phòng làm việc em đã gặp một cô gái. . . . ."

Tri Thành tựa như không nghe thấy, cúi đầu hết sức chuyên chú hưởng thụ món ăn.

"Hình như em đã nhìn thấy ảnh của cô gái đó, trong ví tiền của anh."

"Trong ví tiền của anh không có để ảnh." Câu trả lời không chút biểu cảm, cũng như không để ý gì.

"Không phải ví tiền hiện giờ, mà là cái trước", người không bao giờ nói lời quanh co lòng vòng, đột nhiên lại né tránh, Nhiễm Khiết có điểm không ứng phó được, "Có nhớ hay không lần trước chúng ta đi Thụy Sĩ nghỉ phép, anh bị rút mất ví tiền? Cái người mà giống người điên, khiến toàn bộ nhân viên làm việc ở khu đó tìm loạn mấy ngày. . . . ."

Trong lúc đó, vô tình liếc thấy bóng dáng của người Italia kia liền dừng lại, không có nói thêm gì nữa. Nhiễm Khiết thật khinh bỉ chính mình, khi không đi đào lại vấn đề đó.

Bữa trưa tan rã có chút không vui, mặc dù cuối cùng vẫn mỉm cười như cũ: "Dẫn bạn trai đi dạo khắp nơi một chút, chờ anh thời gian này hết bận, nhất định sẽ tận tình."

Tri Thành gần đây bận đến muốn hôn mê, Kim Hoàn trước luôn là tập thể kinh doanh vững vàng thận trọng, dùng thăm tra cùng hoàn cảnh đánh giá, chiều trả giá cũng đã bắt đầu, nhưng công trình giai đoạn trước, còn làm anh tổn hại đầu óc.

Hơn một tháng sau mới nhớ tới tựa hồ chính mình còn là "Người chủ địa phương", gọi điện thoại qua, sáng sớm Nhiễm Khiết đã đòi bạn trai kế tiếp.

Tri Thành nghĩ khuyên nhủ cô ta đừng như vậy phóng túng chính mình, nhưng nghe đầu dây giọng nói có ngữ điệu vui sướng, cũng không nhiều lời.

Vừa mới cúp điện thoại, điện thoại nội bộ của thư ký đã gọi tới, nhắc nhở anh buổi tối cùng ăn cơm với người cục quy hoạch, phải nhanh đi gấp.

Bữa tiệc đặt tại hiệu ăn Hồ Nam, một vòng rượu tiếp xuống, tất cả mọi người đã "anh em hòa hợp", trong câu lạc bộ đêm nhiều mỹ nhân làm bạn, uống lại càng nhiều.

Tri Thành từ trong phòng chung đi ra, cô gái cùng ngồi cũng đi theo ra ngoài, xoa huyết Thái Dương, khoát tay cho cô ta đi vào, tự mình ba ngoặt hai ngoặt, kéo cả vạt ra, đến chỗ hẻo lánh hút thuốc lá.

Đây là hộp đêm lớn nhất trong thành phố, xa hoa truy lạc, bóng đêm kiều diễm, tại phòng rửa tay xung quanh đều thiết kế nắm cửa màu đồng đen phát sáng rạng rỡ.

Chung quanh hàng đêm sênh ca, duy chỉ anh, một thân một mình.

Trong yên tĩnh, đột nhiên có một bóng người, che miệng chạy vọt vào phòng rửa tay.

*****

Thì Nhan vịn lấy bồn cầu ói đến thê thảm, rớt cuốc trong dạ dày không hề chọn rợn nữa, mới cầm làn váy, nhếch nhác đứng lên.

Hướng về phía đường khảm bên gương Châu Âu giận dữ nghiêng rãnh, hộp đồng còn chưa có ký, liền uống mất 8 vạn rượu của cô, "Con mẹ nó!"

Mắng một câu, như vậy mới không cảm thấy nhức nhối, súc miệng trang điểm lại, phun lại phun cho khoang miệng trong lành, cúi đầu kéo váy, vừa đi ra phòng rửa tay.

Một đôi giày da sáng xuất hiện tại trước mặt cô.

Đây là giày tốt, Thì Nhan tức giận, cũng không ngẩng đầu lên: "Tránh ra!"

Đối phương không động, vẫn như cũ ngăn con đường phía trước cô.

Thì Nhan nâng trán ngẩng mặt lên, một bộ dáng muốn giáo huấn người, miệng cũng đã hé mở, thấy rõ người trước mắt, lại ngậm ngậm cả người.

Sững sờ qua nhanh, cô liền phản ứng, tươi cười: "Đã lâu không gặp, thật là trùng hợp."

Trì Thành nhìn lên nhìn xuống đánh giá một vòng, da, răng đều trắng, đôi môi mỏng có sắc hoa hồng, váy màu đen, chiều rộng thất lung siết lấy đường cong uyển chuyển, đầu mùa hè, mặc không khỏi ít một chút.

Anh mặt càng lạnh, cô càng khéo cười tươi đẹp làm sao: "Đúng rồi, cuối tuần phải mở thầu, nếu như trúng, tôi nhất định đại diện viện thiết kế chúng tôi, mời Đại Ân Nhân ăn cơm."

Những câu nói khách sáo, nói xong Thì Nhan cũng cảm thấy có chút giả mù sa mưa.

Khi anh đang trong trầm mặc, Thì Nhan trên mặt cười càng ngày càng không nhận được, "Không quấy rầy, tôi cũng còn có việc, phải đi trước."

Không biết có hay không tính tránh thoát một kiếp, Thì Nhan xoay người một cái chớp mắt liền rút lui khuôn mặt tươi cười, sau một khắc cổ tay lại căng thẳng.

Rất đột nhiên, bị anh bắt được.

"Anh . . . ."

"Thế nào?"

Gương mặt Trì Thành làm như bố trí giống như nhau, đem tâm tình chân chính giấu đi sâu đậm. Anh chưa nói xong, buông đi cổ tay đang nắm của cô ra, đưa tới một bình ny lon "thuốc giải rượu, cầm."

Giọng nói anh hơi lạnh lạnh, trong ánh mắt âm u, lại như thể xa cách, Thì Nhan không hề chớp mắt chăm chú nhìn, im lặng thở dài, đàn ông như vậy, thật là tốt đẹp, cô vốn cho là mình cảnh giác được. . . . .

Trì Thành đem bình thuốc để trong tay cô, rồi đi. Nhìn anh từ từ đi ra xa tầm mắt mình, cây trong đầu Thì Nhan dùng để tự giữ thần kinh đã "Àm" đứt gãy.

"Đội đã nào...!"

Bóng lưng Trì Thành run lên, lại thật sự dừng lại.

Nhưng không có quay đầu lại.

Bước nhanh vượt qua, cự ly ngắn gần Thì Nhan thở hổn hển lại có loại ảo giác.

Cô mang giày cao gót, chiều cao vẫn chỉ đến tai anh, ngửa mặt, cùng Trì Thành con mắt nhìn xuống thấp, góc độ phù hợp. Ngay cả độ cao kém, Thì Nhan cũng có thể vẽ ra trí nhớ ngọt ngào.

Thật là muốn chết, cô nghĩ.

"Đừng... tốt với tôi, anh sẽ hối hận."

Trì Thành giống như là không hiểu ý của cô, khẽ nheo lại mắt. Đó là động tác như thói quen lúc gặp phải vấn đề khó khăn, không có giải thích, Thì Nhan đột nhiên nhón chân lên lại gần anh.

Trì Thành theo bản năng lui về phía sau từng bước.

Trên mặt anh thoáng qua một tia co quắp, quan sát cô, cô lại không chút kiêng kỵ cười lên, Trì Thành cảm thấy hơi thở ấm nóng, trầm thấp phun tại cổ, khuôn mặt nghiêm túc khó giữ.

Cổ áo sơ mi trắng, Thi Nhan ấn xuống một dấu môi son. Rất dùng sức, dấu môi son đầy đủ, đỏ tươi ướt át.

Cô ngưỡng mặt lên nhìn thẳng anh, chân mày khỏe mắt nâng lên, đều mang theo điểm tà khí: "Xem anh về nhà giải thích thế nào. . . . ."

Cô đang khiêu khích!

Trì Thành lửa giận đột nhiên vọt tới đỉnh đầu, cũng không nói rõ mình tức vì cái gì. Thi Nhan đang muốn lui ra, bỗng nhiên vòng eo bị khóa lại, lập tức đụng vào lồng ngực của anh.

Ngực Thi Nhan vẫn còn buồn bực, không kịp phản ứng, một tay kia của anh đã nâng cổ của cô, không hề cho cô nửa khe hở tránh thoát. Trì Thành từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chăm người con gái đang trêu chọc anh.

Một giây kế tiếp, nụ hôn của anh, mang theo tức giận rơi ở môi cô.

Thi Nhan nắm tay chống đỡ ở ngực anh, nhưng không có lực cản trở, hơi rượu tràn vào khoang miệng, cô ngửi thấy hơi thở của anh, từ từ nhắm mắt lại.

Sau nụ hôn nóng bỏng, vẫn như thói quen từ lâu, anh thích mút ở khoe môi mịn của cô.

Thi Nhan ôm lấy cổ của anh, suýt nữa thỏa mãn muốn hừ ra thanh tiếng, lúc này lại nghe được giọng nói tràn ngập đùa cợt: "Bạn gái của tôi đang đi công tác, cô muốn tôi về nhà hướng người nào giải thích?"

Chiều này hoàn toàn chọc giận cô, Trì Thành chợt bị đẩy ra, lão đảo mấy bước mới đứng vững.

"Khốn kiếp!"

Cho tới bây giờ đều chỉ có cô chọc anh giận, lúc này nhân vật đổi chỗ, Trì Thành thật không biết muốn trả lời thế nào. Thật ra thì anh thật hài lòng, bởi vì tạm thời không cần nhìn những nụ cười dối trá trên mặt cô.

*****

Thi Nhan xông về phòng của mình, lão nhà giàu mới nổi đang ôm một cô gái ca hát, om sòm khắp phòng, thấy cô trở lại mắt sáng lên, vội đẩy đẩy người trong ngực, đưa tay kêu cô: "Giờ nào rồi, tới đây, tới đây!"

Thi Nhan miễn cưỡng nặn ra một chút tươi cười, ngồi vào bên cạnh lão ta, chỗ ngồi vừa mới trống đi, liền kéo qua túi đem hộp đồng tời: "Triệu tổng, đây là hộp đồng của chúng ta, ngài ký phần này, sáng mai chúng ta liền. . . . ."

"Không vội không vội, đến đây, cho cô hát, " Microphone đưa tới, "Tôi thích nhất, nhạc xưa kinh điển."

Thi Nhan nhắm mắt hát xong "Lưỡng Chích Hồ Điệp", thấy lão ta cười híp mắt, cho là rốt cuộc cũng chịu ký tên, thế nhưng lão ta lại chậm chạp không chịu cầm bút.

Ngược lại cầm lấy tay cô, cánh tay cũng đi qua, cọ cọ lên đầu vai trần của cô. Lão ta chuẩn bị rót cho Thi Nhan ly rượu whisky, miệng chén trực tiếp đưa tới bên miệng cô, muốn cô uống.

Khoe miệng cô cười, bóp chặt quả đấm lại, Thi Nhan ngửa đầu, uống xong một ly. Lão ta cực kỳ hài lòng, ở trên mu bàn tay cô đập xuống hai cái: "Người trẻ tuổi các cô, khí sắc thật là tốt, uống rượu lại càng đẹp mắt, ..."

Đầu ngón tay hần muốn hướng miệng cô đi lên, Thi Nhan không thể nhịn được nữa, cắn chặt răng, vận đủ sức lực, suy tính có muốn hay không hung hăng cho hần vài cái tát vào miệng.

Ngón tay hần cách môi cô chỉ có nửa cm thì bị người đánh gãy ——

"Rầm" một tiếng, có người đẩy cửa phòng ra.

Người vừa tới, ba bước, hai bước liền đi tới trước mặt Thi Nhan, "Người là ai. . . . ." lão ta chưa nói xong, cổ áo căng thẳng, đã bị người nhấc lên.

Ngay sau đó liền bị một đấm.

Quả đấm bật ra, lão ta kêu đau, Thi Nhan nghe xong hết sức cảm động, đáng tiếc không được nhiều thêm mấy cái để thưởng thức, đảo mắt cô liền bị kẻ xông vào mang ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bùi Lục Thần kéo cô ra cửa chính của hộp đêm, tay vẫn còn run, cũng không biết là tức giận, hay là hưng phấn.

Trên mặt Thi Nhan mặc dù cười ha hả, một bộ dáng hết sức hả giận, cũng đã lặng yên vụng trộm không một tiếng động đẩy tay anh ra.

Lòng bàn tay Bùi Lục Thần đột nhiên trống, cảm giác thiếu đi cái gì, lại thấy cô cười, đầu óc càng thêm nóng lên.

"Tôi đụng cô nửa đoạn đầu ngón tay cũng không được, đầu heo kia sờ cô nửa ngày cô thế nào cũng không phản ứng?"

Thi Nhan coi thường oán giận của anh, từ trong túi lấy ra nửa bình nước lọc đưa cho hắn. Nước lọc luôn mang bên mình, đổi lại trong tiệc hỗn loạn có thể thay rượu phòng thân.

"Uống chút nước, sẽ bớt giận."

"Chẳng lẽ Bùi Lục Thần tôi còn không sánh bằng một đầu heo?"

Anh vẫn không ngừng tức giận, cô ngược lại thoải mái nhàn nhã: "Bùi thiếu, miệng sạch sẽ chút."

"Cái người này, tại sao có thể. . . . ."

"Cám ơn." Thi Nhan ngắt lời anh, ngữ điệu mềm mại.

Anh nhất thời cứng họng, bất giác nhìn xuống mặt của cô. Đã biết cô lâu như vậy, lần đầu tiên thấy cô thật lòng nở nụ cười.

Bùi Lục Thần thần trí chưa kịp phản ứng, cửa chính bên kia có bóng người đột nhiên đứng đưa —— giám đốc Triệu với bộ mặt đầm đìa máu tươi dẫn người từ hộp đêm vọt ra.

Thi Nhan cuống quýt đem Bùi Lục Thần đang thất thần kéo thấp xuống, hai người đồng loạt núp ở sau xe. Một mảnh mềm mại, cứ như vậy trong lúc vô tình dựa vào trong ngực Bùi Lục Thần, trái tim đột nhiên một hồi rung động, làm Bùi Lục Thần bất ngờ không kịp đề phòng.

Cô cảm thấy tiếng tim đập của anh, chờ những người đó đuổi theo ngược hướng khác, Thi Nhan lập tức đứng lên, lui về phía sau, giãn ra khoảng cách giữa hai người.

Bùi Lục Thần vội ho một tiếng, "Bọn họ nhất định sẽ đến chỗ cô đỗ xe đợi, tôi đưa cô về."

"Không cần ——" Thi Nhan cố ý cự tuyệt liền dừng lại, liếc phía sau anh tại một điểm nào đó, ngay sau đó đổi lời nói "Được."

Bùi Lục Thần không phải là không biết trong đó có mờ ám, theo ánh mắt Thi Nhan liền quay đầu lại, thấy một người đàn ông đứng ở nơi xa đó.

Người đàn ông kia đứng ở bên cạnh mấy đôn nữ đang say, càng nổi bật bắt mắt.

Khoảng cách có chút xa, diện mạo nhìn không rõ, dáng người ngược lại uy vũ hiên ngang, dáng điệu đầy đủ, nhìn về bọn họ bên này, ánh mắt lại mang theo cảm giác bị áp bức.

Bùi Lục Thần cảm thấy quen mắt, đang muốn cẩn thận nhìn lại, nhưng Thi Nhan đã mở miệng thúc giục anh: "Chúng ta đi thôi."

*****

Bùi Lục Thần lái xe, trên đường đi Thi Nhan đều gọi điện thoại, Bùi Lục Thần ở bên cạnh nghe, nửa câu cũng không xen vào.

Trong lòng nhận định cô đây là cố ý, nhưng cũng không có biện pháp, đưa cô về đến nhà, Bùi Lục Thần mới nói: "Không mời tôi lên ngồi một chút?"

Thi Nhan trầm mặc cõi đây an toàn.

"Dù sao cũng nên có một Goodbye kiss chứ?"

Thi Nhan trầm mặc mở cửa xe.

Bùi Lục Thần thò đầu ra cửa sổ xe: "Ngày mai tôi tới đón cô?"

Thi Nhan cũng không quay đầu lại, cánh tay giơ cao, vung vung lên, không biết là cự tuyệt, hay là cùng hắn nói lời từ biệt.

Phụ nữ không tình cảm, thật là không thú vị. . . . . Đưa mắt nhìn bóng dáng cô, cho đến biến mất không thấy gì nữa, Bùi Lục Thần đập mạnh tay ga,

trong nháy mắt đã lái về phía rất xa.

Về đến nhà, lần đầu tiên cô thấy Tịch Thịnh ôm nửa quả dưa hấu xem ti vi.

"Ở cửa sổ em thấy có người đưa chị về."

Khẽ ném giày cao gót vào trong tủ giày, Thi Nhan chân không đi tới, "Bé con chó xen vào việc của người khác."

"Cái cổ xe 911 rớt cuộc là của ai? thật là bánh!"

Thi Nhan âm thầm thêm một câu: người khác càng bánh hơn.

"Bùi Lục Thần?"

"Em có phiền hay không?"

Xem ra đã đoán trúng, "Đến lúc nào thì chị dẫn anh ta đến cho em nhìn một chút?"

"Em hiểu kỳ với người đàn ông đó làm gì?"

"Em đã ăn của anh ta 13 hộp chocolate Bì cao cấp rồi, không thể tò mò về hình dạng anh ta như thế nào sao?"

Bùi Lục Thần không phải người dễ dàng thỏa hiệp, để cho anh đừng mang quà tặng đến công ty, anh lại trực tiếp chuyển về nhà, kết quả toàn bộ vào trong túi Tịch Thịnh.

Thi Nhan hai mắt nhìn TV, vô tình nói nhiều, "Xem phim gì thế? không hay, dài dài."

"Phim Hàn mà. Không đổi."

"Em lúc nào đã thích phim Hàn rồi hả?"

Tịch Thịnh từ chối cho ý kiến, chỉ mãi nhìn cô, rõ ràng không có ý định nhìn ti vi, "Chị xem, diễn viên này tên là Trì Thành."

Trong phút chốc, điều khiển ti vi dừng lại hình ảnh vừa rồi, khiến cho cô không nhúc nhích, ánh mắt cũng ngẩn ngơ.

Sau đó chợt giương mắt lên.

Tịch Thịnh tư thái lười biếng dựa lưng vào sofa, cầm điều khiển ti vi cứng ngắc trong tay giấu đi, "Ngày trước không phải chị nói có bạn trai sao? Em nghĩ mãi không ra tên anh ta, hiện tại, rốt cuộc nhớ ra."

Mỗi lần cô uống rượu say, đều lẩm bảm lời giống nhau, nghe không rõ rốt cuộc là đang nói cái gì, thì ra, là một cái tên. . . . .

Trì Thành. . . . .

Đã từng uống đến muốn bất tỉnh, đến run lẩy bẩy, ôm mình co rút thành một cục, đau đến không muốn sống, vẫn một câu: "Trì Thành, ta đau. . . . ."

Tịch Thịnh cả đời cũng không nghe được lần thứ hai.

*****

"Anh ta so với người trên ti vi, còn đẹp hơn nhiều."

Về mặt Tịch Thịnh có chút cứng, "Em thấy chị ít khi khen ai quá đáng. Anh ta có chỗ nào đẹp hơn?"

"Nơi nào cũng đẹp."

Trước sau như một, một câu nói, ba phần giống như than thở, bảy phần tựa như tiếc hận, Tịch Thịnh không ngờ cô sẽ phản ứng như thể sóng nước chẳng xao, trong lòng đau xót, lập tức chuyển kênh.

Hắn nhất thời nhanh miệng, phát giác lời hỏi ra có chút thương xót, thần trí Thi Nhan tựa như đã trở lại, "Chị đi ngủ trước đây."

"Vâng." Tịch Thịnh nhìn chằm chằm TV, đổi kênh lung tung, ý nghĩ đã đi thật xa.

Tịch Thịnh ôm ti vi cả đêm không chớp mắt, sáng sớm tám qua, đi mua chút đồ ăn sáng đợi cô rời giường. Không biết cô ngủ có ngon hay không, từ cửa phòng đi ra, vẫn như cũ gọn gàng xinh đẹp.

Hắn đem cà phê của cô đổi thành sữa tươi, "Bao tử chị không tốt, đi xã giao cũng uống ít rượu thôi, ba bữa cơm nhớ phải ăn."

Thi Nhan bắt đắc dĩ: "Bé con, đang quản chị sao?"

Tất cả chuyện tối hôm qua cô tựa như đều không nhớ rõ, cười thật là đẹp.

"Chị sợ chị đi rồi, em không chăm sóc tốt bản thân mình?"

Đứa nhỏ này, mấy ngày nay thật là làm cho cô liên tiếp kinh ngạc: "Chị phải đi đâu?"

Khản trương giương lên nụ cười, cô nhìn đứa em nhỏ "Chị chuẩn bị trở về Vô Tích thăm cha, nếu không thì cùng đi theo chị?"

"Ông ta cũng không phải là cha em, em không đi, " Thì Nhan tiếp tục cúi đầu bồi tương hoa quả: "Em tốt nhất đừng đi."

"Kể từ lúc chúng ta đi Mi cùng Yết Thụy Quốc, liền không có liên lạc. Sợ thời điểm ông ấy nhớ ra sẽ đuổi theo mà đánh chết chị."

Mặc dù ngoài miệng trêu ghẹo, nhưng biểu tình Tịch Thịnh, không có hưng phấn, chỉ có bình tĩnh, cùng chút ít cô đơn.

Thì Nhan ít khi lộ ra thương xót, cô trêu mếu gầy gầy tóc của hắn, "hiện tại, phỏng chừng ông ta đã là một lão già, không đánh em được đâu."

"Chị muốn nói, nếu biết Yết Thụy Quốc sụp đổ em có vui không?"

Thì Nhan hừ lạnh, "Tốt nhất, vui về đến phát bệnh tim."

"Miệng độc như vậy, cẩn thận gặp báo ứng." cô đơn thoáng qua rồi biến mất, hắn cười híp mắt dè tay cô lại.

"Chị sẽ chờ."

*****

Một câu nói đùa, lại để cho hắn nói trúng, Thì Nhan đụng vào tiểu nhân ——

Giám đốc Triệu bị đánh, cuộc làm ăn của Thì Dụ bị hớ lại không tính, nhưng bị bọn đầu gấu động đến, mới thật phiền phức.

Giám đốc Triệu muốn bức Thì Nhan đem người gây họa ra, mang theo người chờ dưới công ty.. Thì Nhan dứt khoát muốn thay Bùi nhị thiếu dọn dẹp cục diện rồi rảnh, chỉ khổ cho người Thì Dụ mang bức tranh đến nhà vợ giám đốc Triệu, cửa trước bị chặn, cửa sau bị đánh.

Một ngày kia Kim Hoàn muốn tuyên bố nhà thiết kế thắng thầu, Thì Nhan phải tự mình có mặt.

Cũng may đi Kim Hoàn nghe được tin tức tốt, có hai nhà thiết kế thắng thầu, một nhà trong đó, chính là Thì Dụ. Trì Thành tuyên bố tin tức, vấn đề liên quan, anh sẽ cùng với người phụ trách của hai nhà thiết kế bàn bạc.

Bên nhà thiết kế khác phải thay đổi người đi theo, người thay còn chưa tới, trong phòng hội nghị chỉ có cô cùng Trì Thành ngồi đợi.

Anh hút thuốc lá, đưa sang cho cô.

Cô khoát khoát tay: "Cai rồi."

Anh không nói gì, tiếp tục làm việc, một lát sau, lại đột nhiên mở miệng: "Cai lúc nào? Năm đó tôi khuyên thế nào, cô cũng không chịu."

Trong đầu Thì Nhan kêu không xong, tại hộp đêm hôn nhau, người này đã học được cách trêu chọc cô rồi, hiện tại anh lại muốn gì khi hỏi như thế?

"Thuốc lá, chỉ cần nghỉ, khó như vậy thì cũng sẽ cai được."

Giọng nói không chút để ý, nhưng một nháy mắt kia, đột nhiên Trì Thành cảm thấy cổ họng căng lên, nơi nào đó cảm xúc dâng trào.

*****

Bữa ăn tối kết thúc hội nghị, Thì Nhan nhìn người dẫn đầu đi ra phòng họp chính là người đàn ông kia, tim có chút chua, bị một chút mà thôi, cô lại hết sức xem nhẹ.

Đi lấy xe tại bãi đỗ, đã thấy Bùi Lục Thần dừng chiếc Grand Sport trước mặt bước tới, Thì Nhan im lặng nhìn trời.

Xe cùng người đều nổi bật, Bùi nhị thiếu chống khuỷu tay lên mui xe, "Tôi chờ cô đã lâu."

Thì Nhan đang suy nghĩ muốn đối phó "Kẹo da trâu" như thế nào, đột nhiên cách đó không xa truyền đến một tiếng kêu: "Thì tiểu thư!"

Thanh âm này, làm trong lòng cô "Lộp bộp" một tiếng.

Theo tiếng kêu nhìn lại, Thì Nhan thật không biết nên giận hay nên cười, giám đốc Triệu mang theo mấy tên tay chân, cũng tại chỗ này đợi cô nửa ngày. Thì Nhan không nói hai lời chui vào trong xe Bùi Lục Thần.

Giám đốc Triệu lập tức nhận ra Bùi Lục Thần, bực tức: "Đứng lại cho tôi!"

Bùi Lục Thần lập tức lên xe, còn chưa có ngồi vững vàng, Thì Nhan đã đập ga. Bùi nhị thiếu không biết sống chết mà cười: "Đừng chạy chối chết, làm như hần có thể giết tôi?"

Thì Nhan không để ý tới.

Cô chạy không quen, xe còn chưa có ra khỏi bãi đậu, tại khúc quanh suýt nữa đụng vào một chiếc Land Rover màu trắng đang lái ra ngoài.

Dồn sức thắng xe, nhưng khi cô khởi động lại, lại không nhúc nhích!

Nhìn vào gương hậu, thấy giám đốc Triệu chạy không nổi, đang vội vàng kêu tay chân đuổi theo.

Thì Nhan vẫn đang phân cao thấp cùng căn sang số: "Xe ròm?" Đột nhiên ngừng đầu, liền nhìn thấy Trì Thành đang đứng ở trước mặt.

*****

Bùi Lục Thần cùng Trì Thành coi là có duyên gặp mặt một lần, xuống xe xem xét, Trì Thành cùng chiếc Land Rover không tổn hại gì.

"Trì tiên sinh thật xin lỗi, bạn gái của tôi lái xe quá lỗ mãng rồi."

Trì Thành ngẩn ra, nhìn về cô gái trong xe mũ trần, lông mày ngon núi nhú lên.

Từ đáy lòng chưa xốt lại không khỏi xông ra, nghe câu "Bạn gái", Thì Nhan dừng lại tất cả động tác, chẳng thèm căn sang số, hướng về phía Bùi Lục Thần cũng không tính toán cứu anh nữa.

Trì Thành nghiêng đầu thấy bộ dáng mấy người lưu manh đang đuổi tới bên này, gọi điện thoại liên lạc tới an ninh tòa nhà, âm thanh lại khuếch đại vừa phải:

"Chúng tôi cùng một số người ở bãi đậu xe nổi lên phân tranh."

Đứng.

Nhanh chút, những người đó. . . . ."

"Bịch" một tiếng, gây bóng chày của bọn lưu manh đã nện lên cánh tay của Trì Thành.

Điện thoại di động bay ra thật xa, Trì Thành nhịn đau chống chọi đối phương, cánh tay thật vất vả đoạt lấy gây bóng chày, bụng lại bị một quyền.

Một quyền hung ác kia, như nện vào trung khu thần kinh Thì Nhan, "Không được ——!" Cô lao xuống xe, Bùi Lục Thần tay mắt lanh lẹ, ngăn cô lại.

"Buông tôi ra!" Thì Nhan nghiêng đầu, nước mắt đã vội vã rơi xuống, Bùi Lục Thần nhìn thấy, hoàn toàn mất hồn.

Tay như cũ vẫn ôm cô.

Thì Nhan hốt hoảng luống cuống, tiếng kêu rên khổ sở của anh cơ hồ phóng đại nghìn lần vạn lần, như xuyên qua chặn đánh màng nhĩ của cô.

Cô tát hần một cái: "Anh ấy đang bị đánh thay anh! ! !"

*****

Bùi Lục Thần từ trong bệnh viện đi ra, Thì Nhan đang tựa bên cạnh xe chờ tin tức.

"Trên đầu anh ta khâu mấy mũi, nứt xương một chút xiu mà thôi."

". . . . ."

"Đừng nhìn chăm chăm tôi như thế, anh ta không có gì đáng ngại."

". . . . ."

Bùi Lục Thần tự tìm mất mặt, học tư thế của cô, chuyển người tựa bên cạnh xe, "Anh và anh ấy biết nhau?"

". . . . ."

"Rất quen?"

*****

Trì Thành từ bệnh viện ra ngoài, trời đã tối hoàn toàn, xe của anh đậu ở công ty, bước đi lại có chút khó khăn phải đi đến bên đường gọi taxi, với anh mà nói, thật không phải là chuyện dễ.

Đi tới nửa đường khi nhìn thấy cô, anh còn tưởng là mình hoa mắt.

Trì Thành không hề chớp mắt, nhìn cô đang đập lên màu vàng ấm của ánh đèn đường, từ từ đến gần anh.

Thì Nhan đứng trước mặt anh, câu thứ nhất không biết muốn nói gì, lo lắng bao phủ thật lâu.

Trầm mặc hồi lâu, dài gần như một thế kỷ, ". . . . . Tôi mua bữa tối giúp anh." Thì Nhan đem túi đựng đồ ăn mua bên ngoài xách đến trước mặt anh, quơ quơ.

Trì Thành lặng yên không nói, ánh mắt của cô rất sáng, lấp lánh rực rỡ. Trong nháy mắt, anh nghĩ muốn ôm cô.

Tiếp theo một cái chớp mắt, anh chỉ là vòng qua cô, tiếp tục đi ra ngoài.

"Trì Thành!"

Thì Nhan gọi anh.

Anh không dừng lại.

Cô sững sốt đứng nguyên tại chỗ một lúc, vội nhắc chân đuổi theo, Trì Thành đi không nhanh, đảo mắt liền bị cô đuổi kịp. Bởi vì chân bước quá nhanh, lúc Thì Nhan từ sau ôm lấy anh, đầu vai Trì Thành run lên bần bật.

Gò má Thì Nhan dán chặt vào lưng anh, không buông tay.

"Anh bây giờ là bệnh nhân, cần người chăm sóc.

Cho em hai lựa chọn.

Đi về nhà anh, em chăm sóc anh.

Hoặc là,

Dẫn anh về nhà em, em chăm sóc anh. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Cuối cùng cũng về đến nơi, Thì Nhan thận trọng dừng xe lại. Phóng tầm mắt nhìn, trong nhà để xe của anh, có mấy chiếc xe tất cả đều là màu trắng, hết sức đơn điệu.

Thì Nhan biết anh rất thích màu trắng, nhớ năm đó vì để đến gần anh, chính mình lại giống nữ quý thường mặc váy trắng, giữ mái tóc thẳng đi khắp nơi tại thư viện trường.

"Năm đó" —— thật đúng là cái từ tàn nhẫn, Thì Nhan cười một cái, Trì Thành cau mày nhìn lại. Thì Nhan thu lại tiếng cười, tiến lên đỡ, lại bị anh hất ra.

"Đừng đụng vào tôi."

Nhìn Trì Thành sắc mặt tái nhợt cô cũng không nổi giận, chỉ vì anh khó chịu giống như đứa bé. Dưới lầu an ninh hướng anh chào hỏi, anh liền hơi sức đáp lại cũng không có.

Bộ mặt kinh ngạc của nhân viên an ninh khi nhìn thấy phía sau anh có một cô gái. Thì Nhan nghĩ tới, mình nên hay không nên lên tiếng chào hỏi thì đã bị Trì Thành kéo vào thang máy.

Anh siết chặt cánh tay cô, tựa trên vách thang máy, dường như tất cả sức lực là dùng để nắm lấy cô, vì vậy một hơi khép lại trông mắt.

Thì Nhan hoàn toàn không có lên tiếng, cúi đầu nhìn tay anh, ngón tay thon dài giống như trong trí nhớ.

Trì Thành lên tiếng: " Tầng 19 ."

Cô yên lặng ấn xuống số 19.

Nhà trọ độc chiếm một tầng, vào nhà đổi giày, cầm cho cô đôi dép nữ, Thì Nhan nhìn lại sững sốt một chút.

"Bạn gái anh vẫn còn đi công tác? Nếu như nhìn thấy tôi ở chỗ này, cô ấy có hiểu lầm hay không?"

Cô thử dò xét với ý vị rõ ràng, ánh mắt lóe lên tia đề nén, Trì Thành cũng vẫn như cũ nhắc khéo môi, cười như không cười.

"Yên tâm, cô ấy rất tin tưởng tôi." Trì Thành ngồi trên ghế sofa đáp.

Thì Nhan nhăn mặt, đá văng dép ra, chân không đi vào. Ngắm nhìn chung quanh, nhà trọ xa hoa lại đơn điệu, nhìn ra được chủ nhân của nó không hề đem nơi này làm nơi ở.

"Đồ ăn bữa tối mua ngoài đã nguội. Anh trước ngủ một giấc, tôi đun nóng lại món ăn, nấu một ít canh sẽ gọi anh."

Trì Thành tựa hồ không nghe thấy, dựa vào ghế sa lon. Nhìn khuôn mặt anh chẳng biết lúc nào đã nhắm mắt lại. Thì Nhan tiến tới, rất gần.

Ngón tay Thì Nhan xoa nhẹ gương mặt của anh thì phát hiện lông mi anh run lên.

Trong lòng cô mềm mại, im lặng lại gần, lộ ra đầu lưỡi, thực bất ngờ liếm liếm xuống môi anh.

Trì Thành đột ngột mở mắt.

Thì Nhan một tay chống cằm, cùng anh cách vài cm, đầu ngón tay điểm điểm miệng anh, cười tủm tỉm, "Giả bộ ngủ, thật không ngoan."

*****

Trì Thành nhìn môi cô gần trong gang tấc, thật ra anh càng muốn nhìn thấu ý nghĩ của cô.

"Cô còn muốn cái gì?"

Thanh âm của anh bình tĩnh mà trầm thấp, Thì Nhan nhất thời không nghe rõ: "Sao?"

"Nói đi, Cô muốn từ chỗ tôi lấy được cái gì."

Trì Thành chuyển sang bên cạnh, chỗ ngồi trống đi, vẻ mặt không có nửa điểm như là lần đầu đàm phán buôn bán.

Thì Nhan có chút duy trì không nổi vui vẻ, "Tôi không hiểu ý của anh."

"Thì Dụ cạnh tranh thành công, tôi hiểu rõ mình không còn giá trị lợi dụng nữa, cô sẽ rời đi, tôi không ngăn cản cô, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên."

Thì Nhan giật dử cười nhẹ, "Anh nghĩ tôi là người như vậy?"

Mập mờ tan hết, ánh mắt hơi lạnh.

Bị cô ngưng mắt nhìn, Trì Thành trong lòng vừa kéo ra suy nghĩ.

Ngày trước cô cứ như vậy, luôn có thể giả bộ đặc biệt vô tội. Lúc còn trẻ ngu ngốc, cảm thấy cô gái này đặc biệt như thế, quật cường như vậy hấp dẫn anh, đã cách nhiều năm mới hiểu được, cô chính là bông hoa sắc màu rất đẹp, sinh trưởng ở chỗ tối tăm, nhưng lại rất độc.

Trì Thành xoay người, không nhìn tới cô.

"Đừng như vậy giả mù sa mưa, tôi nhìn thấy thật nhàm chán."

". . . . ."

"Tôi có chút mệt mỏi, sẽ không tiễn khách ."

*****

Trì Thành vào phòng ngủ, cánh cửa khép chặt.

Phòng khách to như thế, chỉ lưu lại một mình Thì Nhan.

Cô nhìn cửa phòng ngủ khép chặt, bó tay hết cách.

Đã từng vô số lần cãi vã, bây giờ nhớ lại, vẫn ngọt ngào như vậy, không hề như lúc này, cô khóc không ra nước mắt.

Chẳng lẽ chỉ vì thời gian qua, cô vô cùng chắc chắn anh yêu cô, hiện tại, lại không thể. . . . .

Trong trí nhớ bọn họ, lần chiến tranh lạnh dài nhất, thời gian chừng nửa tháng, cô dọn nhà, đổi mã số, kết quả một ngày trở lại nhà trọ mới thuê, lại phát hiện anh đang ngủ ở trên giường của cô.

Thì Nhan lập tức liền hận nghiền răng nghiền lợi, xông tới vén chăn, nháo cùng cắn, quấy nhiễu cho đến khi đánh thức anh. Hai người trong bóng tối hăng hái kêu gào, Trì Thành rốt cuộc bị cô đã thương mấy cái, thành công hợp lại hai cánh tay, ôm lấy cô.

Chóp mũi anh dụi trên cổ trơn mịn của cô: "Muốn anh sao?"

"Không muốn."

Cô nghiêng đầu đi, nháy mắt lại bị anh lật lại. Đôi tay Trì Thành nâng lên mặt của cô, trong ánh mắt có ngọn lửa, đốt cháy hết lời nói láo của cô.

Mùa đông y phục thật nhiều, nhưng từng món một cũng bị anh kéo xuống, cho đến khi trần trụi đối lập nhau, thân thể nhịp nhàng ôn lại dục vọng. Thì Nhan bị anh kéo lên ôm trong ngực, mặc anh cắn lỗ tai của cô, nghe thanh âm của anh phá thành mảnh nhỏ: "Anh biết rõ, em nghĩ đến anh. . . . ."

Ngày thứ hai cô tỉnh lại, đau lòng nhìn áo lót bị kéo hư, tiếc tiền, hận không được cắn anh: "Anh, cảm thú!"

Trong mắt của anh giấu nụ cười, nghiêm mặt chỉ vết cào trên lưng mình, cùng vết müt giữa ngực và bụng: "Em, không bằng cảm thú."

. . . . .

Nỗi nhớ lại xông vào trong lòng, cũng không có chỗ cho cô trở về. Lan tràn trong khe rãnh lồng ngực, tỉ mỉ từng lần một cọ rửa, vẫn tàn nhẫn đuổi lấy cô.

Thật là buồn cười, Thì Nhan nghĩ.

Cô vẫn còn muốn thấy một lần "Không bằng cảm thú" rồi. . . . .

Thì Nhan một lòng vọt vào phòng ngủ, đem tay đánh vào trên tường, cửa phòng không có khóa trái.

Bên trong phòng u ám, trên giường Trì Thành có chút khó khăn ngồi dậy. Nhìn cô, con ngươi trong bóng tối vụng trộm lóe sáng, hoàn toàn không nói rõ cảm xúc.

Mùa hạ không thể so với mùa đông, Thì Nhan nhảy lên giường áp chế anh, cái mền cùng áo ngủ, liền dễ dàng bị cô kéo lại, xóc xếch không chịu nổi.

Trì Thành vươn người bắt được bàn tay tà ác của cô, chung quy lại là chậm một bước, tức giận, chột đẩy vai của cô ra, bởi vì sức lực thu lại không được, suýt nữa khiến cô lăn xuống giường.

Trì Thành mắt thấy trọng tâm của cô không vững, chấp nhận mà đem cô kéo trở về, lại liên lụy đến vết thương cánh tay, một trận đau tê liệt, Thì Nhan lại nhân cơ hội ấn chặt bộ ngực anh rồi đẩy ngã anh.

Thì Nhan môi đỏ mọng, tóc đen, cười trên eo của anh, ánh mắt mê loạn: "Anh hỏi em còn muốn cái gì? Em còn muốn anh, có thể hay không?"

*****

Nháy mắt một cái, anh cơ hồ trầm luân, nội tâm giãy giụa.

Tiếp theo một cái chớp mắt, chẳng qua anh dị thường bình tĩnh nói: "Tôi lần này cũng không say."

Thì Nhan ngậy người.

Âm thanh không có nửa điểm phập phồng, lông mày chạm khắc không kiên nhẫn, "Tôi cũng không thích phụ nữ hạ giá."

Nếu như nói, năm năm một giấc chiêm bao, vậy đơn giản một câu nói của anh, liền hoàn toàn thức tỉnh cô.

Thì Nhan biết người khác sẽ không hiểu được cô, tự mình cần bao nhiêu dũng khí chống đỡ, nhưng cô vốn cho là, anh hiểu. . . . .

Cô ép mình không tin tưởng, bật cười nói: "Anh cũng đừng nói cho tôi biết, lần trước, anh say đến ngay cả tôi là ai cũng nhận thức không rõ, mới lời kéo không thả. Cầu xin anh đổi lấy cái có hợp lý hơn."

Anh, không trả lời.

Thì Nhan dựng hết toàn lực lật lại vai anh, nhìn ánh mắt của anh, không hề chớp mắt, uống phỉ muốn nhìn xuyên qua miệng của anh không phải thật tâm mà nói vậy, "Vậy lần này tại sao anh để cho tôi trở lại? Tôi không tin anh đối với tôi không có cảm giác."

Anh, nhưng lại . . . . . Lộ ánh mắt khinh thường.

Thì Nhan đột nhiên bật cười, nhát thời hơi sức tan rã, buông tay ra.

Có lẽ, thật, thời gian tốt đẹp nhất giữa bọn họ , cũng không tìm về được nữa . . . . .

Thì Nhan giống như bưng tỉnh hiểu ra, "Cũng đúng, không có phụ nữ nào lại liên tiếp làm chuyện hèn hạ như vậy, thật hạ thấp bản thân?"

Trên mặt cô chỉ còn có cười.

Tiếng cười, giống như bão tuyết nguyên thủy, chợt lạnh chợt nóng, tiếng cười, đem chút hy vọng xa vời cuối cùng dập tắt.

Trong lồng ngực Trì Thành, nơi nào đó, như bị mũi băng nhọn hung hăng xẹt qua.

Lưu luyến không tha đồng thời chiếm lấy anh, làm anh thiếu chút nữa đưa tay chạm lên trên vai cô.

Đến nửa đường lại cứng đờ, thu về.

"Tìm giấc mơ cũ lại một lần nữa giá quá cao, tôi không trả nổi." Thanh âm của anh lại lộ ra một tia lãnh khốc xa cách, tối nghĩa.

Thì Nhan khua tay ôm lấy mình, nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Rất cuộc, cô thở một hơi dài nhẹ nhõm, ngay cả hô hấp đều phải liều mạng đè nén xuống, mới không còn hốt hoảng. "Đúng vậy, anh đã có bạn gái, tôi còn đợi ba đưa tới cửa làm vợ người ta. . . . . Là tôi không rõ ràng."

Tay Trì Thành trong túi cứng ngắc nắm lại, "Cô không phải cũng có bạn trai? Người kia, họ Bùi có đúng hay không? Lần trước ở bên ngoài hộp đêm, tôi gặp qua các người, vô cùng. . . . . Xứng đôi, anh ta mạnh mẽ hơn so với lão già cô đã đi theo."

Anh phát hiện mình nói ra chút lời này, cũng không có khó khăn như tưởng tượng.

Vạch trần Yết Thụy Quốc?

Cô giống như là mới cười xong.

Trì Thành đi tới bên cửa: "Cô đi đi, về sau cũng đừng trở lại. Tôi thật sự không muốn cùng cô qua lại lần có cái gì liên quan."

Thì Nhan đứng lên sửa sang lại quần áo, tóc rũ xuống, che mắt. Anh đều nói hết lời đến nước này. . . . .

"Bùi Lục Thần bởi vì tôi đắc tội với những người đó, liên lụy đến anh, tôi có một phần trách nhiệm. Tôi sẽ chăm sóc anh đến thương thế tốt lên mới thôi. Anh giúp Thì Dụ, tôi đây làm, coi như. . . . . Trả nợ được rồi."

Thì Nhan giọng nói đều đều, không có phập phồng

"Tôi, còn có chút việc, đi trước. Sáng sớm ngày mai, tôi lại đến nữa", cô nói từng chữ một, với một thanh âm rất thấp.

Nói xong, cúi đầu rời đi, bước chân rất nhanh, không cho anh cơ hội cự tuyệt, cũng không cho mình, cơ hội khóc thầm.

*****

Có nhà không muốn về, phụ nữ, cô như người mất hồn bay thẳng vào quầy rượu.

Gian phòng cùng quầy rượu này Thì Nhan thường tới, thường nhìn thấy vài cô gái, xem họ xinh đẹp không kềm chế được, nội tâm lại mong manh yếu ớt, sợ không chiếm được ích lợi trước mắt, sợ bị nam nhân nhìn thấu, cho nên cho dù học đòi văn vẻ đàn ông uống rượu, hút thuốc lá, thét chói tai, Thì Nhan ở một bên, nhẹ xem thì cũng luôn có thể nhìn ra họ lo lắng cùng giả bộ.

Lúc tuổi cô còn trẻ, cùng các cô gái đó rất giống, mà chính thời điểm đó, khi cô gặp Trì Thành, thế giới đó và cô là hai người hoàn toàn bất đồng.

Nhiều năm đi qua, Thì Nhan thỉnh thoảng nhớ lại, luôn luôn không nhịn được chua xót: người đều có bản năng chọn lợi tránh hại , việc cô yêu anh, có phải hay không cũng là bản năng?

Giờ phút này, trước mặt cô, trên kệ gỗ ở giữa trang bị Kê Vĩ Tửu đầy đủ màu sắc rực rỡ như ống nghiệm.

Cô một cốc một cốc uống hết, mùi rượu như nước xoáy, hơi thở ngọt cay ở lỗ mũi cùng đầu lưỡi bồi hồi. Làm người ta mê say. . . . . Tựa như người nam nhân kia.

Nếu quên lãng khó khăn như vậy, cô như thế nào chịu buông tha?

Men say mông lung, Thì Nhan tự nhủ, cô coi như, thật không có tự trọng. . . . .

*****

Trì Thành một đêm lộn xộn không ngủ được, sáng sớm vô duyên vô cớ tỉnh lại, bừng tỉnh hôm nay là Chủ nhật, không cần lên công ty, liền lại vô tri vô giác nằm xuống.

Cho đến bị tiếng chuông cửa kêu tỉnh, anh mới lần nữa tránh thoát cảnh đen tối của giấc mơ chưa từng có.

Nửa cánh tay trái của anh tê dại, đôi tay mở ra nhìn điện thoại mãi suy nghĩ, cô một lần nữa đứng ngả vào tay để anh đau cả đêm, người phụ nữ kia, thì ra có bản lĩnh nhiều lần để cho anh bị thương.

Trên màn ảnh rất nhanh xuất hiện hình ảnh, Trì Thành nhìn ngẩn ra, Thì Nhan đầu kia đã thỏa đáng mỉm cười: "Buổi sáng khỏe."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Một đêm không thấy, Trì Thành phát hiện cô đã cắt tóc ngắn.

Kiểu tóc gọn gàng, lộ ra chiếc gáy đẹp dễ, chu sa dính trên váy màu xanh dương liền thân nhẹ nhàng mà mê người, trên chân một đôi giày cao gót Italia, đường cong xương quai cùng đôi chân đều thon dài.

Phong thái hấp dẫn giống như chỉ dành riêng cho mình cô .

Trì Thành mở cửa, đứng ở đó không động.

Trên đường tới đây Thì Nhan thuận tiện mua một túi lớn đồ ăn đầy. Cửa bị chặn, cô dứt khoát đem túi nylon nhét vào trong lòng anh: " Bản thân anh có thể tự nấu món ăn, coi như tôi không biết làm gì."

Người phụ nữ này, quá biết ưu thế của mình, giống như lên án, mắt sáng ngời theo dõi anh. Trì Thành nói không ra chữ "Không".

Để cho cô vào nhà, sắc mặt cũng không có tốt, đối với lần này Thì Nhan coi thường. Váy liền thân trước ngực có dây buộc giống hộp quà tặng, cô tựa như hiểu rõ một phần, chân thành mà đến gần anh, đợi bóc ra quà tặng ——

Trì Thành không nhìn, lựa chọn xoay người, đem món ăn mang vào phòng bếp.

Thì Nhan theo sau vào phòng bếp, thấy trên bàn ăn, đồ ăn mua bên ngoài tối hôm qua vẫn còn nguyên, "Hiện tại đã là buổi trưa. Từ tối hôm qua tới giờ anh chưa ăn cái gì?"

". . . . ."

"Ăn cơm trưa xong tôi cùng anh đi bệnh viện."

". . . . ."

"Có tạp dề hay không?"

Trì Thành dựa vào tủ khử trùng nghe cô lầm bầm lâu bầu, không biết mình nên dùng vẻ mặt loại nào ứng phó. Nhớ rõ ràng, tối hôm qua mình đem lời muốn nói đều nói hết rồi. . . . .

Chẳng lẽ đây đều là ảo giác ?

Trì Thành lập tức không để ý, vào phòng ngủ thay quần áo, liếc thấy điện thoại đầu giường, giấy giũa trong nháy mắt.

Tiếp điện thoại, bên kia di Lưu giúp việc có chút âm ỉ: "Trì tiên sinh, tôi đang mua thức ăn, lập tức tới ngay."

"Hôm nay không làm phiền di tới nấu cơm."

"A! được, vậy . . . . Phí thời gian tính sao?"

"Phí thời gian cứ tính như cũ. Đúng rồi, cho tôi hỏi chút, tạp dề để ở đâu?"

Lúc trở lại phòng bếp thì người phụ nữ này đã mở bếp xào rau, Trì Thành đem tạp dề đưa lại cho cô.

Thì Nhan dáng vẻ hết sức bận rộn: "Tôi không còn tay làm, anh đeo vào giúp tôi."

Mặc dù không có quay đầu lại, nhưng mỗi một tác thần kinh của Thì Nhan cũng tập trung ở phía sau.

Trì Thành một hồi lâu không có lên tiếng, Thì Nhan thần kinh càng phát ra căng thẳng, rốt cuộc cảm thấy anh từng bước một nhích lại gần mình, lúc này mới mỉm cười.

Thì Nhan hơi nghiêng người một cái, liền lộ ra một mảnh trước ngực, Trì Thành chưa kịp đeo tạp dề, ngón tay trong lúc lơ đãng lại đụng phải, xúc cảm, quá mức trơn mượt.

Trì Thành tránh ra ngón tay, đã có chút thất thần.

"Món ăn được rồi, cầm cái đĩa tới đây. . . . ." Cô vừa nói vừa xoay người lại, Trì Thành không kịp lấy lại suy nghĩ, cô thoáng cái đã tiến vào trong ngực anh, hai người mặt đối mặt.

Dường như còn không đủ, cô lại di chuyển về phía trước nửa bước, bấp dùi gần sát anh.

Trì Thành nên lui ra, nhưng anh không làm vậy, lông mày hơi trầm xuống, tựa như tức giận, cũng tựa như chịu đựng: "Cô cố ý."

Hồ hấp của người đàn ông này, đã có chút nặng.

"Đúng vậy, em cố ý. Anh có thể làm gì em?" Ánh mắt của cô giống như có nhiệt độ, nóng rực mắt cùng môi của anh.

Đáng chết, thanh âm hào hứng, vẻ mặt sâu xa!

Hắn có thể làm như thế nào với cô? Hồi rất hay, Trì Thành nâng cằm cô lên, "Cô nói nếu như tôi đem cô. . . . ."

Nhìn anh đè nén tức giận Thì Nhan hết sức hưởng thụ, đang chờ anh nói tiếp, cổ tình lúc này, điện thoại di động đáng chết lại kêu.

Đáng chết, là điện thoại di động của cô kêu.

Thì Nhan nhìn thấy anh buông mình ra lui về phía sau, một chớp mắt kia, đều có tư tưởng muốn giết người.

Cô nhìn anh, lại có điểm đáng thương, nhưng về mặt Trì Thành lúc này, cô xác định không hiểu.

Ánh mắt của anh, cơ hồ là trong nháy mắt liền khôi phục xa cách, biến hóa quá nhanh, làm trái tim Thì Nhan không khỏi nhảy lên.

Một cuộc điện thoại hại cô, kiểm cùi ba năm thiêu một giờ, Thì Nhan nhận điện tự nhiên lại tức giận: "Ai vậy? !"

Người bình thường nghe loại giọng nói như thế, có lẽ đều muốn sùng sờ sùng sốt, nhưng bên đầu điện thoại kia rõ ràng không phải là người lương thiện, thanh âm gần như ác độc: "Cô muốn mấy đầu ngón tay?"

*****

Thì Nhan ngơ ngẩn ba giây, "Anh nói cái gì?"

"Tôi nói, cô muốn người họ Triệu này mất mấy đầu ngón tay."

Bên đầu điện thoại kia mơ hồ có người mang theo âm khóc lóc cầu xin rộng lượng, nhưng không biết bị người nào đe dọa một câu "Câm miệng", liền mất đi âm thanh.

Thì Nhan lúc này mới phản ứng được, "Anh. . . . ."

"Huynh đệ tôi giúp tôi đem hắn đi lấy."

Người đàn ông này đang ở bên cạnh, Thì Nhan không thể gọi thẳng tục danh Bùi nhị thiếu, cô hạ thấp giọng: "Anh đây là lấy bạo chế bạo sao, đừng như vậy. Chuyện lớn hóa nhỏ đi."

"Nghĩ khá lắm. Mặc dù hắn ta không có làm tôi bị thương, nhưng cô lại bị lão ta cho một bạt tai. Bùi Lục Thần tôi không để người phụ nữ của mình thiệt, một bạt tai kia, tôi sẽ tính trên đầu lão."

Thì Nhan bị một câu nói quấy nhiễu đến tâm phiền ý loạn, giận mà cũng phải cười: "Tôi trở lại đánh lão ta là được?"

"Mấy người bị đánh kia không có khai ra lão, cục diện lão đều không dính vào, không phải thật tiện nghi cho lão sao?"

". . . . ."

"Cô không chọn đúng không, vậy tôi thay cô chọn, hẳn dùng ngón trỏ chỉ huy những người kia đánh người, vậy chọn ngón trỏ đi." Nói cần phải cúp điện thoại, Thì Nhan bị dọa, sợ thét chói tai: "Bùi Lục Thần người chờ một chút!"

Hô ra miệng liền hồi hận, trên ghế sa lon vị Trì tiên sinh này ánh mắt nhất thời lạnh đến dọa người.

Thì Nhan không còn kịp giải thích nữa, che ống nghe, chỉ lo nói được một câu đối với Trì Thành: "Công ty có việc gấp, tôi phải đi một chuyến, nhất định chạy về cùng anh đi bệnh viện."

Cũng không quay đầu nhìn xem phản ứng của anh .

Một đường chạy vào trong thang máy, rốt cuộc Thì Nhan không cần đề ép giọng nói: "Bùi thiếu, cầu xin anh trước đừng động lão ta, anh ở đâu, tôi đi tìm."

*****

Thời điểm Thì Nhan đến, một gian quán bóng bi-a lớn như thế liền mở ra một bàn, Bùi Lục Thần đang cùng mấy người đánh bóng, trong miệng còn ngậm điều thuốc. Thì Nhan bước nhanh về phía trước, giơ tay lên liền ném điều thuốc đi, "Triệu Lương Vinh ở đâu?"

Ba người bên cạnh bàn, đều là áo mũ chỉnh tề, thấy Bùi Lục Thần bị phụ nữ ném điều thuốc đi, mọi người không có ý tốt cười, "Bùi thiếu, bạn gái đã man đến rồi!"

Bùi Lục Thần tựa như không nghe thấy, đánh một phát vào một quả bóng sau đó mới chậm rãi ngồi dậy, cầm gậy golf chỉ vào góc.

Trong miệng lão Triệu bị bịt cứng bằng một quả bóng bi-a, Thì Nhan một mực lấy xuống quả bóng, lão mở miệng liền cầu xin, "Bùi thiếu, ngài khoan hồng độ lượng, chớ cùng người không hiểu biết chấp nhặt, cầu xin ngài, đại ân đại lượng, tôi có mắt không nhìn thấy thái sơn. . . . ."

Khi chế giễu làm như nho nhã, cầu xin lại thành người khác.

Những người như này, khiến Thì Nhan cảm thấy buồn nôn.

Ý lão Triệu cũng lộ ra ngoài nhìn Thì Nhan muốn tháo giúp dây trói, nhưng đang cời dây, Thì Nhan cùng lão Triệu bị mọi người dè lại.

Bùi Lục Thần rõ ràng chỉ huy việc đó, Thì Nhan tránh không được cái tay này trên vai, nào phải thẳng trừng Bùi Lục Thần: "Bùi thiếu, đủ rồi! Các người lá gan lớn thật, hơi một tý gọt đầu ngón tay người ta ra chơi?"

Mấy người liên quan tiếp theo bị dạy dỗ, có người ở bên tiếp lời, giọng nói đùa giỡn, " Lúc Bùi thiếu chơi súng lục của gia gia hắn, lúc đó, cô gái nhỏ là cô vẫn còn đang quần tã đấy."

Bùi Lục Thần cầm gậy golf cắt ngang, đem động tác chọc cười của anh em đẩy sang một bên.

"Thì Nhan, cô không thể nói với tôi một câu dịu dàng sao? Tôi đây, cả đời cũng chỉ có mình cô dám rống." Bùi Lục Thần biểu tình, thật giống như bị bao nhiêu uất ức, gương mặt cười khổ.

"Anh thả hắn ra."

Bùi Lục Thần không kịp cũng bị anh em chế cười: "Lần trước, chiếc xe Bugatti kia, tốc độ so máy bay còn nhanh hơn, cô lại nói nó là xe rơm; trong mắt cô, tôi với nữ nhân khác ngủ cùng một chỗ, việc đó là hèn hạ sao?"

Thì Nhan rất muốn gật đầu, thật vất vả mới chịu đựng được.

Nàng thử đẩy tay trên vai ra, người nọ dường như dùng một chút sức lực, Thì Nhan lập tức kêu đau một tiếng, cau mày chuyển sang Bùi Lục Thần.

Người phụ nữ này chau mày, Bùi Lục Thần tâm cũng nhú, Thì Nhan rốt cuộc được buông ra, đi tới bên cạnh hắn, giọng nói lại thật mềm: "Bùi Lục Thần, anh thả hắn, xem như tôi cầu xin anh."

". . . . ."

"Chuyện giữa chúng ta chớ dính dáng đến hắn."

Bùi Lục Thần ngập ngừng mở miệng nói, trong tròng mắt thử dò xét cất giấu: "Nhưng người của lão ta làm bạn cô bị thương, người bạn mà cô để ý."

Thì Nhan đột nhiên không nói gì.

Việc kia đúng là cô để ý nhất . . . . .

Cô cầm tay của anh lên, để trên mặt mình: "Vây anh muốn như thế nào, anh trả cho tôi một bạt tai đi, tôi không có lời nào để nói."

Bùi Lục Thần tay run lên.

Cảm xúc của người phụ nữ này. . . . . Bùi Lục Thần trong lúc bất chợt khiếp sợ, bỗng chốc rút tay về: "Thả lão. Bùi thiếu, coi như tôi nợ anh ân tình."

Cuối cùng lão Triệu toàn thân khập khểnh lui ra, thân thể mập biến mất ở ngoài quán bóng bi-a, Thi Nhan rốt cuộc có thể thở nhẹ một hơi, nhìn xem thời gian, không ngờ đã lâu như vậy, "Tôi đi trước, không trở ngại các người chơi bi-a."

Không đợi Bùi Lục Thần mở miệng, Thi Nhan một đường chạy chậm rồi đi.

Bùi Lục Thần chưa kịp nói "Tôi đưa cô đi", nhìn bóng lưng cô như chạy trốn biến mất, hấn theo bản năng muốn đuổi theo, đúng lúc này, một người anh em ở phía sau chụp vai hấn.

Tiến tới bên lỗ tai hấn, giọng nói tiếc hận, một bộ muốn hấn biểu tình tự cầu nhiều phúc: "Người phụ nữ này thật lợi hại , Bùi thiếu, đừng ngã xuống lúc này."

Bùi Lục Thần chợt cảm thấy sa sút tinh thần, ném gậy golf, trảm người xuống, ngồi vào trong ghế sofa.

*****

Tri Thành không nhớ ra được đây là lần thứ mấy xem đồng hồ rồi, hẹn gặp bác sĩ là 2 giờ chiều, thế nhưng cho tới bây giờ mình lại còn chưa có ra cửa.

Cũng không nguyên ý thừa nhận mình ở chỗ này chờ cái gì, cho đến tiếng chuông cửa dồn dập vang lên, hấn chợt đứng lên, bước nhanh đi tới cửa trước, nhìn thấy mình trong gương trang trí, nóng nảy cũng viết ở trên mặt.

Tri Thành, thừa nhận đi, người lại quên dạy dỗ. . . . .

"Leng keng —— leng keng ——" chuông cửa phút chốc không ngừng, Tri Thành bỗng kéo cửa ra.

Trong nháy mắt, vẻ mặt vốn nên xuất hiện lại không có.

Ở trước mặt hấn, là Nhiễm Khiết Nhất, còn có hành lý.

Nhìn thấy trên mặt hấn, trên tay toàn vết thương, Nhiễm Khiết Nhất đau đớn không không chế lòng của mình được nữa, xông lên ôm lấy hấn: "Anh làm sao đem mình biến thành như vậy?"

Tri Thành sững sốt chốc lát, "Sao em lại tới đây?"

Sững sốt giống nhau, ngoài đôi nam nữ này còn có, cách đó không xa, Thi Nhan thở hồng hộc mới từ bên kia thang máy chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thời điểm Tịch Thịnh mang hành lý vào nhà phát hiện Thi Nhan đang ở nhà, hết sức giật mình, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, rõ ràng mới hơn 5h chiều, "Người cuồng công việc như chị, thế nhưng lại nhàn rỗi ở nhà!"

Thoáng nhìn rương hành lý, trong đầu Thi Nhan liền kém cỏi nhớ lại, dứt khoát không quan tâm đến.

"Mấy ngày không gặp, thế nào chị đã đổi kiểu tóc rồi?"

Cô vẫn trầm mặc.

Tịch Thịnh làm bộ tức giận vò mái tóc cô mới cắt bỏ, vô tình bị đá văng.

Gột rửa bụi bặm, ra đến cửa phòng tắm, Thi Nhan như cũ vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, tư thế giống như lúc hấn vừa vào cửa nhìn thấy, ôm đầu gối co rúc.

"Chị làm sao vậy?" Tịch Thịnh ngồi vào bên cạnh cô lau tóc.

Tịch Thịnh là một người thẳng tính, không hỏi ra nguyên nhân quyết không bỏ qua, Thi Nhan do dự thật lâu, bất đắc dĩ mở miệng: "Có chuyện, không

nghĩ ra."

"Nói."

Cô nâng má, suy nghĩ muốn giải thích như thế nào, "Có đồ tốt, rất muốn, đáng tiếc là của người khác. Nghĩ buông tha hay không buông tha, kết quả tự mình chuốc lấy cực khổ."

"Đàn ông?"

Thì Nhan có chút kinh ngạc, có chút giận chó đánh mèo, giọng nói không tốt: "Chớ vừa đoán liền trúng có được hay không?"

Hắn coi thường mặt mũi của cô, dương dương tự đắc, nhún nhún vai: "Ai kêu em đây thông minh?"

Khuỷu tay Thì Nhan một vòng tách ra hắn, hắn vừa đảo mắt, cười âm trầm tiếp cận trở lại: "Chị gần đây bên cạnh trừ Bùi Lục Thần cùng bạn trai cũ kia, còn có những người khác? Người nào sức quyến rũ lớn như vậy để cho Thì Nhan chị cũng muốn giành?"

Giành? Thì Nhan lòng có ưu tư, âm lượng bất giác thấp: "Anh ta vốn chính là của chị đây. . . . ."

Tịch Thịnh rất lơ đãng, tinh tế suy nghĩ lại lời của cô..., nhất thời mặt lạnh: "Thật đúng là chị cùng người bạn trai cũ có liên quan?"

Tịch Thịnh quen thuộc nhất cử nhất động của cô gái này, sự trầm mặc của cô rõ ràng là cam chịu.

Nóng nảy liền có chút không sợ lựa lời: "Thì Nhan chị cũng đừng học mẹ chúng ta."

Thì Nhan rõ ràng run lên.

Nghĩ lại giọng nói Thái Hường, liền hối hận, Tịch Thịnh thần sắc ủ rũ một chút: "Em chỉ là sợ chị lại mơ hồ mắc phải việc đã trải qua giống mẹ chúng ta."

Cô quay lưng đi, không để ý hắn.

Tịch Thịnh ảo não gãi đầu, chọc vào lưng cô: "Cha nghĩ đến nơi này tảo mộ cho mẹ, em tạm thời không đồng ý, muốn hỏi một chút ý kiến của chị."

". . . . ."

"Này, thật tức giận? Này?"

". . . . ."

"Nhanh đến giờ cơm, nếu không em mời chị ăn cơm nhận tội?"

Thì Nhan không có lên tiếng, trên khay trà điện thoại di động của cô chần động, cô cũng không để ý, còn Tịch Thịnh thay cô lấy tới: "Chị, tin nhắn."

Thì Nhan vội đoạt lại, mở ra.

Trì Thành: túi xách của cô vẫn còn ở nhà tôi.

Cô lúc ấy cầm điện thoại di động cùng ví tiền liền xông ra bên ngoài, chỉ sợ mình đem toàn bộ đồ đi, sẽ khó mượn có vào cửa nhà anh ——

Thì Nhan hung hăng tắt máy, điện thoại di động vút lên bàn trà, trong đầu buồn bực không để ý tới.

*****

iPhone nắm ở trong tay, Trì Thành thỉnh thoảng cúi đầu tra xét. 1 phút, 10 phút. . . . . Không có thư hồi âm, càng không gửi điện trả lời.

Mất mát từng điểm từng điểm tích lũy, rốt cuộc như lũ phá đê, Trì Thành chợt đứng lên, điện thoại di động vút lên bàn trà.

7 cái chữ tin nhắn sửa chữa xóa đổi 7 lần, chính mình cũng không biết mình đang làm cái gì, rốt cuộc truyền đi rồi, lại, không có hồi âm.

Trong phòng bếp, cái đầu Nhiễm Khiết tìm tòi. Anh thế nhưng mua thức ăn? Không thể tưởng tượng nổi, càng không thể suy nghĩ chính là ở trên mặt anh cơ hồ viết tâm tình phiền não.

"Mới vừa rồi cùng anh đi bệnh viện tái khám, cũng không còn nghe thầy thuốc nói tin tức xấu gì. Rốt cuộc anh đắc tội người nào?" Ngay cả cô cũng nhìn ra anh có cái gì không đúng.

Thầy thuốc quả thật không nói tin tức xấu gì, chỉ là kinh ngạc mới 1 ngày mà thôi, tay của anh vết thương liền sâu cấp một.

Trách ai được?

Chỉ đồ thừa anh tự mình chốc lấy cực khổ.

"Nhiệm đại tiểu thư, trước kia mỗi lần vừa thất tình, sẽ chạy đến chỗ của tôi ở vài ngày, thế nào, lúc này lại thất tình?"

Như Nhiễm Khiết Nhất dự đoán, anh không muốn trả lời vấn đề của cô.

Người này như vậy không chút do dự nói sang chuyện khác, không để ý nửa điểm tình cảm và thể diện đối phương, ngược lại Nhiễm Khiết Nhất coi như là thói quen. Sáng sớm cô liền đem hành lý xách vào phòng khách, trong nhà này, cũng có đồ dự bị của cô, dép cùng đồ dùng rửa mặt, đầy đủ mọi thứ.

"Anh thuận tay trái lại hết lần này tới lần khác cố tình bị thương tay trái, không phải sợ cuộc sống của anh bất tiện, em đặc biệt tới chăm sóc anh sao? Lần này em sẽ ở lại cho đến khi thương thế của anh tốt lên thì dừng lại."

Trì Thành nhất thời mất hồn.

Tôi sẽ chăm sóc anh đến thương thế tốt lên mới thôi ——

Người kia, nói qua lời giống vậy.

*****

Rốt cuộc như thế nào mới coi là bị coi thường?

Bị coi thường là, Thi Nhan ăn một bữa cơm từ bên ngoài trở lại, ngồi ở trên bàn trà suy nghĩ trái phải, nhìn không được, mở điện thoại di động trở về tin nhắn: "Vậy anh ngày mai có ở nhà không? Tôi đến lấy túi."

Nhớ thương đợi thật lâu, chỉ chờ đến một chữ trở lại: "Ừ."

Thi Nhan nhìn một chữ trở lại này, trong lòng đã định, cuối cùng hóa thành một tiếng cười châm chọc.

Hôm sau cũng trong lúc đó, Thi Nhan ở nơi tầng duy nhất một nhà trọ nhấn chuông cửa.

Đợi đến lúc người mở cửa là Nhiễm tiểu thư đứng ở trước mặt mình, mặt Thi Nhan nhất thời cứng lại.

Nhiễm Khiết Nhất toàn thân nặc bộ đồ ở nhà, tự nhiên thanh thản, nụ cười thỏa đáng, "Cô tìm Trì Thành."

Cô ngay cả cơ hội làm bộ như gõ sai cửa cũng không có, liền bị Nhiễm Khiết Nhất mời vào nhà.

Trì Thành không có ở đây, vị nữ chủ nhân tương lai rót nước, cô ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, mắt nhìn hành động của Nhiễm Khiết Nhất.

Nhiễm Khiết Nhất giống như là đối với cô cũng không xa lạ, lời nói cũng thân thiết, cứ như vậy mà hỏi: "Xung hô như thế nào?"

"Thi Nhan."

Nhiễm Khiết Nhất dừng lại. Cô gái này, trong điện thoại di động Trì Thành lưu tên tuổi là msm——

Mein Schlechtes Mädchen, cô gái hư của tôi.

Lại cười nói: "Thi tiểu thư. Thực không dám dấu diếm, tôi thay Trì Thành trả về tin nhắn, là muốn tìm một cơ hội cùng cô nói chuyện một chút."

"....."

"Mặc dù nói như vậy có thể không lễ phép, nhưng thật là, bạn gái trước loại người này giống như, có lúc rất làm cho người ta chán ghét."

*****

Một ngày ánh nắng tươi sáng.

Trì Thành về công ty làm việc, sớm xem xong hết mấy văn kiện, mấy ngày tiếp theo tâm tình đều là không khỏi phiền muộn, tay phải ký văn kiện có chút khốn đốn khó khăn, Trì Thành dứt khoát để bút xuống, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Phòng làm việc lấy ánh sáng rất tốt, nhưng nắng ấm bên ngoài, không chiếu vào trong lòng anh.

Ánh mặt trời của anh, năm năm trước đã rời anh mà đi.

Thư ký bật trước điện thoại nội bộ gọi vào: "Tổng giám, có vị Bùi Lục Thần tiên sinh tìm ngài."

Nghe danh tự này, Trì Thành lạnh nhạt hừ một tiếng, "Nói anh ta đợi."

Nói xong vội cắt đứt, nhân viên điện thoại nghe Trì Thành thanh âm đậm mạc, nhất thời có chút mất bình tĩnh: "Nhưng vị tiên sinh này nói, là chuyện liên quan đến Thi Nhan."

". . . . . Để anh ta đi lên**."

Không lâu lắm Bùi Lục Thần liền đứng ở trước mặt.

"Trì tiên sinh, quấy rầy."

Vị Bùi tiên sinh này nói chuyện mang một ít giọng Bắc Kinh, Trì Thành cúi đầu ký tên, cũng không ngừng đầu: "Có chuyện gì sao?"

Bùi Lục Thần ho , "Lần trước anh bôi vì tôi nên bị đánh, là tôi tới nói xin lỗi."

"Không cần, việc rất nhỏ."

"Vậy làm sao có thể coi là chuyện nhỏ? Bạn gái của tôi vì chuyện này đều cùng tôi tranh cãi một trận." Bùi Lục Thần cố ý dừng lại, chờ nhìn phản ứng.

Kết quả làm người ta thất vọng, Trì Thành như cũ không ngừng đầu.

Tâm trạng Bùi Lục Thần dần ra, thần nhiên cười một tiếng: "Trì tiên sinh có yêu cầu gì cứ việc nói, tôi không nói hai lời."

Trì Thành tay chân động, nét chữ cứng cáp, đầu ngọn bút trong nháy mắt phá vỡ tờ giấy.

Anh ngừng đầu lên, Bùi Lục Thần trước mắt, nụ cười như mang theo ánh mặt trời .

Ánh mặt trời cũng không thuộc về hắn, Trì Thành nghĩ.

"Có cái yêu cầu gì cứ việc nói?" Trì Thành chỉ tốt ở bề ngoài, hỏi ngược một câu, thanh âm như đầm nước sâu, bình tĩnh, dưới là cái gì, không ai biết.

"Dĩ nhiên."

"Tốt lắm. Yêu cầu của tôi rất đơn giản ——

Cách xa cô ấy ra."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

"Mặc dù nói như vậy có thể không lễ phép, nhưng thật, loại bạn gái trước đây, có lúc rất làm cho người ta chán ghét ."

Thi Nhan khóe miệng rụt rè, đè nén, không có đáp lời.

Nhiệm Khiết Nhất tiếp tục nói: "Thì tiểu thư, tôi cũng không muốn nói thêm cái gì, Trì Thành hiện tại rất tốt, tôi chỉ hi vọng cô, đừng quấy rầy anh ấy nữa."

Thi Nhan cười cười, gẩy một nhúm tóc, "Cô có thể hiểu lầm, tôi cùng Trì tổng đơn thuần là quan hệ trên công việc, ngày hôm qua tôi tới đưa bản thiết kế cho anh ấy."

Cô ta gấp như vậy cùng Trì Thành phải sạch mọi quan hệ, Nhiệm Khiết Nhất tựa như không ngờ tới, ngăn người một lúc mới cười nói: "Thì tiểu thư cũng là người hiểu chuyện, coi như tôi nhiều chuyện đi."

Phòng bếp, bên trên còn nồi canh xương hầm cách thủy , Nhiệm Khiết Nhất nghĩ đã đến lúc rồi, đứng dậy, như muốn đi vào, càng giống như muốn tiễn khách.

Thi Nhan thức thời đứng lên, "Vậy tôi sẽ không quấy rầy, cái túi xách của tôi. . . . ."

"Trong thư phòng, tôi giúp cô đi lấy."

"Không cần, tôi tự mình đi."

Thi Nhan vào thư phòng cầm túi của mình, phòng ngủ chính sát vách ngay tại thư phòng đang đóng cửa, Thi Nhan ở ngoài cửa dừng một chút, cắn răng

một cái mở cửa vào phòng ngủ chính.

Giường, tủ sách, tủ TV, lò sưởi điện tử trong tường. . . . . Không có bàn hóa trang.

Trong phòng tắm, một chiếc bàn chải đánh răng, một cái khăn lông.

Trong phòng để quần áo, tất cả đều là y phục của đàn ông.

Thì Nhan gần như xếp lại tủ, cũng không có hũ đi nếp gấp áo sơ mi, lục lọi lật ra cũng không tìm được nửa món quần áo phụ nữ.

Thì Nhan hừ cười một tiếng, đứng lên, liếc thấy mình trong gương lớn, khóe miệng lại có một tia cười hả hê.

Thì Nhan vỗ vỗ mặt của mình, thu nụ cười, không có thời gian dọn dẹp tủ treo quần áo bị lật lộn, vội vàng từ trong phòng ngủ chính ra ngoài.

Nhiệm Khiết Nhất mới từ phòng bếp ra ngoài, thấy cô đã cầm túi, "Đi thông thả."

Thì Nhan khẽ vuốt cằm, xuyên qua phòng khách thì tựa như mới nhớ tới cái gì, quay đầu hướng Nhiệm Khiết Nhất nói: "Nhiệm tiểu thư, nếu như giữa cô và Tri tổng có vấn đề gì, tôi đề nghị cô tìm hắn nói chuyện một chút. Dù sao, trong lòng muốn bảo vệ một người đàn ông, chỉ từ một phía người phụ nữ là vô dụng, mấu chốt phải xem người đàn ông này nghĩ như thế nào."

Dĩ nhiên, cũng phải xem anh ta không phải người đàn ông của cô. . . . . Thì Nhan ở trong lòng yên lặng bỏ sung.

Nụ cười Nhiệm Khiết Nhất duy trì trên mặt rốt cuộc có chút thay đổi.

Không đợi cô ta đáp lời, Thì Nhan giờ túi lên đi ra.

Cô đặc biệt cho mình phóng túng cả ngày, tâm tư cùng ý nghĩ đi đến nơi này, lại gặp chuyện như vậy, giờ phút này cơm trưa cũng bị mất, tâm tình tự nhiên không phải quá tốt, cho nên tự gọi điện thoại cho Tịch Thịnh, thế nhưng đưa em này lại làm cho cô nghe âm chờ một hồi lâu mới nhận, thanh âm của cô có chút bức người: "Buổi trưa mời ta ăn cơm."

Tịch Thịnh vừa mới nhẹ nhàng thích thú đánh xong một trận quyền anh, thanh âm ức chế không được hưng phấn: "Chị tới ZT bách hóa đi, em luyện quyền xong đi đón chị."

"Lại đi luyện quyền? Em không phải muốn chết?"

Mất thấy Thì Nhan lại muốn chửi, Tịch Thịnh cuống quýt lấy lòng: "Yên tâm, chân của em hiện tại linh hoạt khỏi bàn."

Thì Nhan dùng một chút, sửa lời nói: "Em ở quán quyền anh chờ chị, chúng ta đánh một trận."

Tâm tình buồn bực, cấp bách được giải trừ, Thì Nhan đi ô-tô tiến về phía trước, tốc độ xe cơ hồ đạt đến giới hạn lớn nhất. Thờ hồng học chạy tới quán quyền anh.

Tịch Thịnh không dám trêu chọc cộc mẽ này, suy tính đôi hạng cân nhẹ, theo cô so chiêu. Đánh một vòng, mồ hôi rơi như mưa, Thì Nhan mặc dù bị mấy quyền, nhưng cực kỳ sáng khoái, phiên muộn rốt cuộc cách xa cô.

Tịch Thịnh ở phòng tắm bên ngoài đợi cô, Thì Nhan tắm cho cả người thơm mát, sáng khoái tinh thần đi ra, đặc biệt phóng khoáng chụp vai hắn, "Đi! Chị mời em ăn bữa tiệc lớn!"

Tịch Thịnh trở ngược lại kéo tay cô, "Chị gần đây rất không thích hợp."

". . . . ."

"Tâm tình chị không tốt, liền ngược đãi dạ dày mình, cắt tóc, còn có. . . . . Đánh em."

Hắn quả thật bị trúng mấy quyền, Thì Nhan tự biết đuối lý, đến gần hắn, nâng mặt của hắn lên. Hắn mặc dù cao hơn so với cô, nhưng cô rõ ràng là giọng dụ dỗ con nít: "Được rồi, chị sai lầm rồi, chị nói xin lỗi."

". . . . ."

"Chị đánh em, nhưng em cũng đánh chị. Em xem chị, khóe miệng cũng rách."

Tịch Thịnh dè một đôi tay lên lưng cô, chu mỏ một cái, "Em chỉ muốn chị trôi qua thật tốt."

Thời điểm cơm nước xong lái xe trở về, Thì Nhan một mực suy tư câu Tịch Thịnh nói kia.

Như thế nào mới coi là trôi qua tốt?

Sống hơn 20 năm, duy nhất trôi qua tốt, chính là ngày cùng người đàn ông kia sống chung với nhau.

Đèn xanh đèn đỏ chuyển đổi, Thì Nhan dừng xe ở ngã tư, cô đeo tai nghe màu xanh, bấm điện thoại đến Thì Dụ làm việc.

"Xế chiều hôm nay tôi tự mình đi Kim Hoàn họp thôi."

"Lão đại, cô hôm nay không phải nghỉ sao?"

Thì Nhan chỉ tốt ở bề ngoài cười một tiếng, "Tôi là mệnh vất vả, không có biện pháp, một khi rảnh rồi liền khó chịu. Ý kiến sửa đổi bản thiết kế của PPT gửi đến điện thoại di động cho tôi."

*****

Hội nghị buổi chiều cũng không phải rất quan trọng, Kim Hoàn đưa ra ý kiến sửa đổi, cô ở trên trả lời là tốt rồi, thuận tiện cũng chính là hướng tòa nhà cao tầng ở Kim Hoàn nghe báo cáo, hành trình coi như đơn giản.

Thời điểm, lúc chiếu đoạn phim Thì Nhan nghe một nhà thiết kế khác nhỏ giọng hỏi phụ tá Kim Hoàn bên này: "Trì tổng thế nào hôm nay không có ở đây?"

"Trì Tổng vốn là không thoải mái, thời điểm cơm trưa trên công trường xảy ra chút chuyện, ngài ấy tự mình chạy một chuyến, kết quả. . . . ."

Tai nghe hai chữ "Kết quả" đưa lên, Thì Nhan toàn bộ thần kinh tại đây lo lắng, nhưng vào lúc này, đèn chiếu chiếu phim xong, phòng họp đèn sáng lần nữa.

Lời của vị phụ tá kia, lại tiếp tục xuất hiện.

Thì Nhan họp xong, thời điểm chờ thang máy vẫn còn đang suy nghĩ có nên hay không nên gọi điện thoại, hỏi một chút tình huống. Vừa mới ấn dãy số, chỉ là một giây, thì có tiếng chuông từ nơi không xa truyền đến.

Theo tiếng vang, Trì Thành đứng ở nơi đó.

Trì Thành đứng ở nơi đó, tựa hồ do dự một chút, mới đi gần tới phía cô.

Thấy túi trong tay cô, anh rõ ràng ngăn ra.

Thì Nhan đứng lúc cười một chút: "Buổi sáng tôi đến nhà anh."

Trì Thành giương mắt, nhìn một chút, tựa hồ muốn nhìn cách ăn mặc của cô, "Vậy sao?"

"Nhiệm tiểu thư rất đẹp." Khen tặng cũng không thành tâm, bởi vì nụ cười cô đơn của cô rất nhanh hạ xuống.

"Vậy cô. . . . ."

Thì Nhan lần nữa cắt đứt anh: "Chớ nói nữa, anh muốn nói gì, cô ta đều thay anh nói. Không phải cần anh cảnh cáo tôi một lần nữa."

Về mặt Trì Thành lúc này, phức tạp đến Thì Nhan cũng không hình dung được.

Tầm mắt của anh cứng rắn dừng lại ở khóe miệng cô, thanh âm đột nhiên thấp mấy phần: "Cô ấy đánh cô?"

Thì Nhan sững sốt, sau đó mới che che miệng.

Cô hiện tại cười một tiếng khóe miệng liền đau, định không cười, chỉ cau mày nhìn anh: "Đánh tình tôi cũng tốt."

Những lời này, giống như là mảnh mẽ đem anh từ tình táo ném vào giữa không trung, anh lại bước về trước một bước. Một bước kia, cần bao nhiêu sức lực, Thì Nhan không rõ ràng lắm, nhưng quả thật, cô đã lâu không nhìn thấy anh gấp gáp như vậy hướng tới gần mình.

lúc này, thang máy tới, "Đình" một tiếng, cửa mở ra.

Thì Nhan đi vào, cửa thang máy đóng lại, mặt của anh dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt cô. Thang máy chậm chạp đi xuống, Thì Nhan hướng về phía gương bên trong vách tường thang máy lâm lâm lầu lầu: "Nhiệm tiểu thư, thật xin lỗi."

*****

Thì Nhan từ ngày đó trở đi cũng không có đi qua Kim Hoàn, người khác gánh vác trong tay nắm một chút case cũ theo vào, thời gian trống chuẩn bị đón hạ mục mới.

Kim một tay lão luyện tiếp nhận công việc ở viện thiết kế, đều không nhận được muốn oán trách: "Không phải nói Trì tổng rất ôn hòa sao, tôi thế nào cảm giác anh ta lạnh lùng muốn chết?"

Thì Nhan tự an ủi mình: nếu như anh ta quả thật rất tốt, người kia mới cần lo lắng.

Nương nhờ cũng chính là phúc, Thì Dụ gần đây nhận mấy vụ buôn bán lớn, Nam Kinh là một khu công nghiệp cũ muốn xây dựng lại, nhiều nhà thiết kế của các công ty chạy theo như vịt, Thì Nhan đại diện cho "Thì Dụ", đích thân đi Nam Kinh một chuyến.

Giữa hè đã tới, Nam Kinh mấy ngày tiếp theo thời tiết đều nóng bức, Thì Nhan mang người đến khu công nghiệp thực địa khảo sát. Người đồng hành nhìn cửa hàng dọc phố, chặc chặc thán: "Nếu như bắt được cuộc trao đổi này, Thì Dụ chúng ta. . . . ."

Còn chưa nói xong, một tiếng vang thật lớn truyền đến từ sau lưng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Nhiệm Khiết Nhất đi vào phòng làm việc của Trì Thành, từ trước vốn không trở ngại, nhưng lần này, cô lại bị thư ký cản lại.

"Nhiệm tiểu thư, Trì tổng đang mở coi tin tức hội nghị."

Nhiệm Khiết Nhất tính tình hấp tấp, bộ dáng có chút diêm dúa cười lạnh: "Có phải anh ấy trước đó biết tôi đến, muốn cô ngăn cản tôi?"

Thư ký vẻ mặt bị làm khó, Nhiệm Khiết Nhất vòng qua cô ta, trực tiếp xông vào phòng làm việc.

Trì Thành lại thật sự đang coi tin tức hội nghị. Bị cô đột nhiên xông vào cắt đứt, anh chỉ nhú nhú mày, Nhiệm Khiết Nhất ảo não một trận gất gao nắm tay nắm cửa.

Trì Thành dùng tay ra hiệu ý bảo cô đến góc ghế sa lon chờ, vừa hướng màn hình nói: "Es tut mir leid. Bitte fahren Sie fort."

Nhiệm Khiết Nhất đợi chừng nửa giờ đồng hồ, hội nghị mới kết thúc, thú vị hướng thụ nghe anh nói tiếng Đức, nhưng Nhiệm Khiết Nhất một điểm cũng không cười ra được.

Trì Thành vì cô rót chén nước, còn chưa có đem nước đến cho cô, liền nghe cô nói: "Anh đã 5 ngày không có về nhà."

"Có chút bận, không thể không ngủ ở công ty."

"Anh ở đây là trốn em."

Trì Thành sớm thành thói quen cô là người gây sự. Cô gái trước mặt này có loại khí chất nào đó, rất giống người kia ——

Giống như cô ý xa lánh, anh ngồi đối diện cô: "Anh biết em đi tìm cô ấy."

Cô ấy? Người nào? Nhiệm Khiết Nhất nghĩ, làm ra vẻ không biết cũng không có cơ hội, "Đây chính là nguyên nhân anh không chịu gặp em?"

". . . . ."

"Đúng vậy, là em đi tìm cô ấy, vậy thì thế nào? Cô ta hại anh còn chưa đủ lắm? Em muốn cô ấy cách anh xa một chút, có cái gì không đúng?"

Trì Thành từ chối cho ý kiến, Nhiệm Khiết Nhất nhìn không ra tâm tình của anh, nửa điểm cũng không ra, anh vẫn lạnh nhạt như cũ: "Em đánh cô ấy?"

"Cô ta nói cho anh?" Nhiệm Khiết Nhất cười một tiếng, hết thấy đều vô lý như vậy, cô làm sao mà có thể không cười, "Anh tin tưởng?"

Trì Thành tựa hồ cười, có chút bất đắc dĩ. Vẻ mặt như thể rơi vào trong mắt người yêu, đơn giản là ngang ngược dung túng.

Dung túng chính là người nào? Nhiệm Khiết Nhất hoàn toàn không có lý do bới lên.

"Cô ấy cũng không phải là người tốt, nếu quả thật em đánh cô ấy, làm sao có thể không bị thương chút nào?"

". . . . ."

"Cô ta đem tù treo quần áo lật loạn như vậy, tìm khắp nơi không được đồ của em. . . . . Lần sau nếu như anh đang còn muốn diễn trò trước mặt cô ấy, nhớ đem toàn bộ gì đó chuyển đến phòng em đi, đừng làm cho cô ấy nhìn ra sơ hở. Dĩ nhiên, nếu như còn có lần sau."

"Anh đã biết, tại sao còn muốn trốn em?"

Nhiệm Khiết Nhất hỏi xong liền ngậm cả người. Cô biết mình đã hỏi tới trọng điểm, bởi vì sắc mặt của anh trong nháy mắt, cứng nhắc.

Cô rút cuộc đọc hiểu về mặt của anh.

Một tia chán nản siết chặt ngực, thế cho nên thanh âm của cô cũng bất giác thấp xuống: "Cho nên. . . . . người như vậy, anh coi như hiểu rõ cô ta, anh cũng vẫn, còn muốn cô ấy. . . . ."

Đây không phải là câu nghi vấn.

Chỉ là, nhân nhật tuyên bố sự thật.

Trì Thành thật sâu thở dài một hơi, "Khiết Nhất, em đáng giá có một nam nhân tốt, thật."

Cô đối với anh có cảm tình, rốt cuộc lộ ra sơ hở? Anh rốt cuộc ý thức được tình thế nghiêm trọng, không thể để mặc cho cô đến gần nữa?

Nhiệm Khiết Nhất vành mắt có chút ướt: "Em đã từng hỏi anh, nếu như mà em 35 tuổi còn chưa có gả ra ngoài, anh có thể lấy em hay không?."

". . . . ."

Tuy là khó khăn, dự định rút cuộc đều tính. . . . . Nhưng cô tình nguyện tin tưởng, năm đó anh say, có gạt đầu một chút.

Cô đem nước tại khốe mắt lau sạch: "Còn có 8 năm, Trì Thành, em chờ anh 8 năm."

*****

Trì Thành lúc về đến nhà, Nhiệm Khiết Nhất người cùng hành lý đều không thấy.

Anh ngửa mặt dựa vào ghế sa lon, đèn đóm treo trên trần nhà, phòng ốc trống rỗng, thể xác và tinh thần trống không. TV mở ra, cũng không lấp đầy được gì.

Những thứ kia bó tay hết cách, những thứ kia lưu luyến, những thứ kia lòng như dao cắt. . . . . Vẫn cho là nếu như không phải là cô, vậy anh muốn kết hôn với ai, lại có cái gì khác biệt?

Anh cuối cùng là phạm vào hồ đồ.

Trong tin tức buổi chiều, phát thanh viên khuếch đại thanh âm, chỉ có một chút lè tè bay vào lỗ tai anh, "Nam Kinh. . . . . Nổ tung. . . . . Chết. . . . ."

Trong lòng có vật gì đó vào giờ khắc này chột kéo, Trì Thành vội vàng tạm ngừng, quay về, ngẩng lên đúng lúc nghe thấy đầy đủ một chút.

Nam Kinh khu Tê Hà đặc biệt có sự cố nổ tung rất lớn —— Trì Thành hô hấp cứng lại.

*****

Trên xe cứu thương Thì Nhan liền tỉnh.

Thấy mình cùng chiếc xe chỉ có một đồng nghiệp, Thì Nhan luống cuống, vội vàng chống lên thân thể: "Tiểu Lưu người đâu?"

"Thật may là chúng ta sớm một bước rời đi, bọn họ ở phía sau trên xe cứu thương, cũng không đáng ngại, kể ra thương thế của cô là nặng nhất."

Thì Nhan cũng không có gì đáng ngại, xe cứu thương lái đến bệnh viện thì cô đã có thể tự mình đi xuống. Đồng nghiệp còn trên ghẹo: "Mấy người phụ nữ các người sau khi gặp chuyện không may động tác đều giống nhau, chỉ lo che mặt."

Cô lúc ấy chỉ lo bảo vệ được mặt, cánh tay bị thương nặng nhất. Vết thương mặc dù đã xử lý qua, nhưng vẫn là đau thấu xương.

Trong túi tiếng chuông điện thoại reo nửa ngày, Thì Nhan không có cách nào nhận, còn phải xin y tá giúp một tay.

Y tá giúp cô cầm điện thoại ra ngoài, thiếu chút nữa đề xuống nút trả lời, Thì Nhan nhìn thấy rõ tên tuổi điện tới, vội vàng ngăn lại: "Đợi đã nào...!"

20 mấy cuộc điện thoại về sau Thì Nhan cũng không nhận, cái tên "Trì Thành" rõ ràng trên màn hình, cho đến khi điện thoại di động của cô không có điện.

Thì Nhan an tâm nằm viện, Tịch Thịnh cùng công ty bên kia cô đều thông báo, chỉ chờ người kia đến tìm cô.

Sau bữa cơm chiều duy nhất, chính là vui vẻ sai khiến đứa bé trai cùng cụ ông giường đối diện chơi cờ nhảy. Đứa bé trai hỏi cô: "Tại sao không ai tới thăm chị?" Thì Nhan cười ha hả đáp: "Chị đang đợi người tới đón."

"Chị cũng lớn như vậy, còn muốn người đến đón?"

"Chị chỉ là muốn xác nhận một cái, nếu như người đó ngay cả chị chết sống đều không để ý, vậy chị thật sự chết tâm."

Đứa bé nghe không hiểu lời của cô..., dứt khoát cúi đầu tiếp tục nghiên cứu cò nhảy.

Bệnh viện hệ thống thiết bị không phải là rất tốt, ngủ cũng là trực tiếp kéo lên màn vải, cách ra không gian nằm ngủ cá nhân. Thì Nhan cũng không vội ngủ, từ S thị đến Nam Kinh, xe lửa hoặc tự mình lái xe đi tới đi lui, cũng mấy tiếng.

Đứa trẻ cùng cụ ông đều ngủ rồi, chung quanh rất an tĩnh, cô một người ngồi xếp bằng ở trên giường, đột nhiên chỉ nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Tiếng bước chân nhanh chóng, cách cô càng ngày càng gần.

Thì Nhan nhip tim nhanh đến cơ hồ muốn nhảy thoát ra ngoài lồng ngực, chân cô mới vừa xuống đất, một bóng dáng cao lớn liền vọt vào phòng bệnh.

Nhìn người tới, Thì Nhan hoàn toàn sững sốt.

Biểu tình cứng ở trên mặt .

Cảnh tượng gặp lại đã sớm phác hoạ qua một lần ở trong đầu, trong mắt hấn đau lòng, lo âu, vội vàng. . . . . Tất cả trôi qua đều là Thì Nhan tưởng tượng, nhưng khi hấn thật ôm cô nằng, hôn sâu xuống, một khắc kia, Thì Nhan đầu óc lại trống rỗng.

Thì Nhan phản ứng kịp, muốn đẩy Bùi Lục Thần ra, không hề báo trước thoáng nhìn, cứ như vậy liếc thấy chẳng biết lúc nào ở cửa phòng bệnh đã dừng, chân chính là cái người kia.

"Bùi Lục Thần anh buông tôi ra!"

Bùi Lục Thần liễu mạng, miệng đầy hương thơm, cánh môi mềm mại, hấn trừ mê muội giống như đắm chìm, không có chút nào kháng cự.

Cho đến khi bị Thì Nhan hung hăng cắn bẻ đầu lưỡi, mới rút cuộc bị đau buông cô ra.

Thì Nhan chân trần liền hướng bên ngoài đuổi theo, vốn là tràn ngập hi vọng trong nháy mắt thành, tâm như tro tàn, khi cô rút cuộc đuổi tới bên ngoài cao ốc, lại chỉ có thể trợ mắt nhìn chiếc SUV màu trắng kia đi mất.

Trong bóng đêm, màu trắng kia, trắng đến chói mắt.

Mơ hồ chỉ có thể trông thấy giấy phép mở đầu chữ "Thượng Hải", cô một tia hơi sức không còn, còn tự an ủi mình: "Nhất định là nhìn lầm rồi, nhất định là nhìn lầm rồi. . . . ."

Từng một lần ngáp ngừng, thủy chung không chịu tin tưởng.

"Cô không nhìn lầm." Bùi Lục Thần chẳng biết lúc nào đã đi tới bên cạnh.

". . . . ."

"Tôi theo xe của anh ta, một đường từ S thị đến Nam Kinh. Là anh ta không sai."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Bóng đêm, yên tĩnh.

Đèn đường, nhạt nhẽo.

Ánh mắt Bùi Lục Thần khóa ở trên tay của cô, "Những nơi khác có bị thương không?"

"Bùi Lục Thần, anh làm hỏng chuyện tốt của tôi, anh. . . . ." Thì Nhan cũng không có hơi sức mắng tiếp nữa.

Bùi Lục Thần bộ mặt lơ đãng: "Người kia rút cuộc có cái gì tốt? Đại đột muốn chết, tôi một đường đi theo anh ta đến bệnh viện, còn nhanh tìm đến cô hơn so với anh ta."

Thì Nhan một bước đi qua, hời hợt, hấn động cũng không động, tựa như cố ý kích cô : "Không phải nhìn tôi hôn cô sao, vậy thì đại biểu cái gì? Cứ như

vậy đi, cũng không hỏi một chút đến cùng là có chuyện gì xảy ra, anh ta như vậy còn không gọi là ngu xuẩn?"

Thì Nhan buồn bực nhắc chân liền hướng bộ phận quan trọng của hần đá, bị Bùi Lục Thần bắt được bắp chân không nói, cô cả người trong nháy mắt liền bị hần ôm ngang lên.

"Thả tôi xuống!"

"Lòng bàn chân cô chảy máu.

Cô liền giẫy đi, dù sao tôi sẽ không buông tay .

Cẩn thận một chút, đừng làm cho mình té xuống."

"Anh đến cùng muốn làm cái gì? !"

"Em "

Chưa từng gặp qua Bùi Lục Thần con người khó đối phó, Thì Nhan khóc không ra nước mắt. Cô không có giấy giũa nữa, giọng nói cơ hồ là van xin: "Anh trước thả tôi xuống, tôi có lời nói cho anh."

Đối với hần phát giận vô dụng, hần thích nghe cô nói lời dịu dàng nhỏ nhẹ.

Chiều này đối với hần có tác dụng, Bùi Lục Thần rốt cuộc chịu hợp tác, đặt cô ở trên ghế đá ven đường.

Bùi Lục Thần đứng ở trước mặt cô, đứng thẳng người, Thì Nhan lại chỉ chú ý nhìn cái bóng trên mặt đất.

Nghiêng dài, cô đọc.

"Có một chuyện xưa, anh muốn nghe không?"

"Chuyện xưa của cô và anh ta?"

Thì Nhan dừng một chút, trong lòng không phải là không kinh ngạc. Người này, không khỏi quá thông minh.

*****

"Đã từng có đứa con trai bị người đụng bị thương chân, chỉ vì thiếu 5 vạn phí giải phẫu, hần khóc từ trong phòng giải phẫu bị đẩy ra. Chị gái của đứa con trai quý gối trước mặt ba ba người gây ra họa cũng không cầu được hần bồi thường nhiều hơn một phần tiền, nhưng mà cái người gây ra họa đó có thể có 5 vạn đổi lại bánh xe, một chút cũng không nương tay. Đổi lại anh là người bị hại, anh cũng chẳng nhận được dưới giọng điệu này ."

Bùi Lục Thần nghe cô nói chuyện không mấy liên quan đến mình, kể ra những thứ năm xưa trải qua.

Chẳng biết tại sao, cô chỉ là rừ con mắt không nhúc nhích, khiến cho trái tim Bùi Lục Thần của trong nháy mắt lạnh thành một mảnh.

"Chị gái của hần đến gần người gây ra họa đó, hết ăn lại uống, còn lừa gạt tình cảm. Anh có biết hay không, nhìn thấy người nhẹ nhàng trong mắt cam chịu vì cô mà đánh nhau, tạm giam, vì cô bỏ đi đại học nước ngoài tốt nhất, cô cảm giác tốt bao nhiêu. Cô cũng rất ngu xuẩn , tuổi trẻ lông bông, cho là đó chính là trả thù, vốn là muốn phá hủy tiền đồ của hần liền bỏ rơi hần, nhưng . . . . ."

"Đừng nói nữa."

"Nhưng cô sau lại phát hiện. . . . ."

Bùi Lục Thần đã bịt miệng cô lại: "Đừng nói nữa."

Bộ dáng cô rơi vào trong trí nhớ, bị thương đến Bùi Lục Thần không đành lòng nhìn thẳng.

Cuối cùng chuyện xưa, rối loạn .

Bùi Lục Thần rất lâu mới buông tay ra, ngồi xuống ở bên cạnh cô, một tia kiêu căng ngang ngược càn rỡ không còn: "Có nhớ hay không lần đầu tiên chúng ta gặp mặt?"

"Tôi chỉ nghĩ nói cho anh biết, giữa tôi và anh ta đã có quá nhiều liên quan không rõ, nếu như anh chạy tới làm rối nữa. . . . ."

Cô tựa hồ còn chưa trở lại thực tế, thanh âm vẫn như cũ ở giữa nhạt nhẽo buồn thương, Bùi Lục Thần rốt cuộc tức giận: "Tôi hỏi cô, có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt hay không?"

Thì Nhan vừa bị hần quát, liền dừng lại.

Cô thiếu chút nữa lại muốn rơi vào hồi tưởng không thể thoát ra, bị những lời này khiến cho tâm trí trở về, nửa điểm sinh lực cũng đã không có nữa, lộ ra vẻ khinh thường: "Nhớ, ‘ năm tháng rục rờ ’ mà."

Thì Dụ nửa năm trước nhận một khách hàng lớn là người mẹ độc thân, giàu có. Thì Nhan tăng ca đêm, cùng cô ấy đi họp, lúc cô ấy nhận được điện thoại, nói tìm con gái bỏ nhà ra đi.

Thì Nhan cùng với cô ấy đi lại không ngớt, tìm kiếm ở quán ăn đêm, trong sàn nhảy. Lúc ấy, Bùi nhị thiếu người này, đang ôm sát con gái mới lớn người ta nhảy nhiệt tình.

"Không phải lần đó."

Bùi Lục Thần cũng học cô, nhìn chăm chăm bóng dáng của mình, "Lần trước ở Bắc Kinh, tôi bị một cô gái khóc chạy ra từ trong phòng rửa tay đập vào. Cô ta đem tim của tôi khóc cũng muốn rối loạn, nhưng cô ta một câu nói xin lỗi cũng không có liền chạy."

". . . . ."

"Sau tôi lại mới biết, cô gái kia thật ra thì rất không có tim không có phổi, lại giao hoạt, tính khí lại kém. Nhưng kỳ quái như thế, chỉ là cô ta càng như vậy, tôi càng không bỏ được cô ta."

". . . . ."

"Thì Nhan, cô nói cho tôi biết, tôi nên làm sao bây giờ?"

". . . . ."

". . . . ."

Thì Nhan đứng lên, quay lưng đi: "Buông tha cô ta đi, cô ta không thương anh."

*****

Bùi Lục Thần vẫn như cũ mỗi ngày hướng trong nhà tặng quà, nhưng bản nhân hắn ta, lại không có xuất hiện.

Thì Nhan trở về S thị, không chỉ có không nghỉ bệnh, ngược lại so với trước kia bận rộn hơn. Muốn dành thời gian đi xử lý chút chuyện riêng, lại chen không ra nửa điểm thời gian.

Di động Trì Thành vĩnh viễn từ chối không tiếp điện thoại công tác của cô, điện thoại di động tư nhân 24 giờ tắt máy.

Trên tay băng vải mới vừa tháo đi, Thì Nhan liền lên đường đi Thâm Quyển đàm phán hạng mục, lão tổng đối phương mời khách món ăn dân dã, nhờ ăn uống vết thương của cô, nhiễm trùng, mặt vẫn phải cười theo như cũ .

Thì Nhan đêm khuya trở lại khách sạn ngủ liền bắt đầu ói, đầu óc choáng váng, căng ra lúc đi ngủ, cũng không biết ngủ bao lâu, lúc bị chuông điện thoại đánh thức thì trong phòng đã sáng rõ hết sức.

Thì Nhan sờ sờ cái trán, rất nóng, giống như là phát sốt. Nắm điện thoại di động vừa nhìn, đã hơn 10 giờ.

Điện thoại là Chris thiết kế của Thì Dụ gọi tới, giọng nói vừa giận vừa vội: "Lão đại, bên Kim Hoàn xuất hiện vấn đề."

Thì Nhan hướng hỏi kỹ mới biết tình thế nghiêm trọng.

Thì Dụ thiết kế "vườn treo" (khu vườn lơ lửng trên không) chủ chốt này cho khách sạn Kim Hoàn, điểm sáng lớn nhất chính là hồ chèo thuyền lơ lửng trên không ở tầng chót khách sạn.

Bây giờ lại được cho biết, hệ thống thoát nước đưa cho bên họ có vấn đề.

Thì Nhan còn có chút hôn mê, mạnh mẽ bóp mi tâm ép mình thanh tỉnh: "Chúng ta lập lại nghiên cứu qua nhiều lần như vậy, làm sao có thể xảy ra vấn đề?"

"Chúng ta bị người của thiết kế GAK cùng nhau bố trí. Bọn họ đòi người thiết kế hạng mục, phương án biến đổi, bộ thoát nước tuần hoàn bên trong khách sạn đều bị làm rối loạn, bộ phận đang xây rồi không thể sửa đổi, hại chúng ta phương án thoát nước thì công không thể dùng lại, ép chúng ta sửa thiết kế."

Thì Nhan vội vàng bỏ dậy thay y phục: "Người thiết kế hạng mục bọn họ đổi thành người nào?"

"Chính là thiết kế người Hoa rất nổi mới đây, Yết Thâm."

Thì Nhan trong đầu "Ồng" một tiếng .

Cô thật vất vả để ý ra mặt: "Tôi lập tức đến phi trường, anh đem bản vẽ thoát nước chuẩn bị cho tốt."

*****

Thì Nhan ngồi chuyển bay đến phi trường Hồng Kiều là gần hai giờ chiều.

Vừa mở máy liền nhận được tin nhắn của Chris, mới biết họ đang ở Kim Hoàn tham dự hội nghị tạm thời, thảo luận phương án mới.

Thì Nhan chạy tới Kim Hoàn, lao ra thang máy chạy thẳng tới phòng họp, cô đẩy cửa chính phòng họp ra, liền nhìn thấy người phụ nữ ghé vào bên tai Trì Thành nói chuyện —— Yết Thắm.

Trì Thành thấy cô, ánh mắt nhất thời mang một ít lạnh lẽo, Yết Thắm trước tiên cũng là ngơ ngẩn, sau đó mới hướng cô lập lòe nước đôi cười một tiếng.

Hai bên nhà thiết kế vì chuyện phương án thiếu chút nữa cãi vã, Thì Nhan đến khiến Thì Dụ bên này nhất thời phần khích.

Thì Nhan lười muốn ằm ỉ, trực tiếp nhìn xuống Trì Thành nói: "Trì tổng, cho chúng tôi 3 ngày, Thì Dụ chúng tôi nhất định có thể xuất ra phương án giải quyết."

Không đợi Trì Thành mở miệng, Yết Thắm thanh âm đã vang lên: "Thì tiểu thư, đây là chuyên gia của cô đang lãng phí thời gian. Trực tiếp nói thiết kế GAK chúng tôi không tốt sao? Dùng nhà hàng quay xung quanh thay thế hồ chèo thuyền."

Thì Nhan đối với lần này mất điếc tai ngơ: "Trì tổng, thiết kế khách sạn Kim Hoàn lớn nhất điểm sáng chính là cái này, anh bởi vì chút ít vấn đề, hóa ra là cự tuyệt thiết kế?"

Trì Thành nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, thật rất nhạt, gần như lạnh lùng: "Đây coi là chút ít vấn đề?"

Cô còn muốn cãi, lại không thốt nên lời.

Người đàn ông này, thì ra cũng độc ác phải quyết tâm bức cô đến đường cùng . . . . .

Trong một nháy mắt, cô cảm thấy uất ức.

Thì Nhan đầu có chút mê man, không thể không mạnh lên tinh thần, hàm răng đem đôi môi cắn trắng bệch: "Trì tổng, 3 ngày mà thôi, anh cũng không chịu gia hạn? Nếu như mà chúng tôi thật nghĩ tới phương án giải quyết, mà ‘vườn treo’ lại vì vậy gác lại, đó chính là tổn thất của Kim Hoàn."

Trì Thành bình tĩnh nhìn mặt của cô.

Anh nhìn thấy trong ánh mắt người phụ nữ cường thế này, một tia yếu ớt.

Có lẽ đây chẳng qua là ảo giác, Trì Thành nghĩ, thế nhưng, anh lại không làm được làm như không thấy.

Trì Thành đột nhiên đứng lên, bấm tay khẽ bóp mặt bàn, ý bảo tất cả mọi người ở đây chớ có lên tiếng, anh giống như là không kiên nhẫn: "Cho Thì Dụ các người 3 ngày."

*****

Thì Nhan là mỗi phân mỗi giây đều muốn nắm chặt, cô cùng nhà thiết kế trực tiếp ở lại Kim Hoàn thay đổi thiết kế.

Nắm máy Laptop, một căn phòng, vô số bản vẽ bày vòng quanh ở trên bàn hội nghị, bọn họ lúc này bận rộn không có chút đầu mối nào.

Cửa sổ sát bàn, đêm đã đen, phòng họp lại đèn đuốc sáng choang. Thì Nhan xem đồng hồ một chút, nhìn về mặt căng thẳng của đồng nghiệp.

"Các người đi ăn cơm tối trước đi."

Thì Nhan nhắc nhở rõ ràng như vậy, mọi người mới chợt phát hiện thời gian đã tối.

"Chúng ta vẫn là gọi đồ ăn bên ngoài lên đây đi."

"Ăn ở chỗ này làm dơ bản vẽ làm sao bây giờ? Các người đều đi phòng ăn ăn, giúp tôi mang ly cà phê lên là được."

Cô từ đầu đến cuối là người phát hiệu lệnh, các đồng nghiệp cũng nghe cô, nối đuôi ra khỏi phòng họp.

Trong phòng họp trống không một mình cô, chỉ có âm thanh gõ bàn phím. Thì Nhan trước máy vi tính làm việc, chuyển đổi vô số lần số liệu, không có một lần hợp lệ.

Hiện tại không cần sờ cũng cảm thấy trán mình nóng bao nhiêu, Thì Nhan cũng không còn biện pháp, chỉ có thể liều mạng uống nước.

Đang lúc này, cửa bị người nhẹ giọng đẩy ra.

Thì Nhan quay đầu lại chỉ thấy Yết Thấm đứng ở bên cửa, trong tay còn cầm ly cà phê.

Thì Nhan tức giận: "Cô muốn nói lời châm biếm gì mau chóng nói xong, tôi không rảnh cùng cô."

Yết Thấm ưu nhã đến gần ô: "Tôi ở phòng ăn đừng phải đồng nghiệp cô, bọn họ nhờ tôi mang cà phê đến cho cô."

Thì Nhan nhìn cũng không nhìn cô ta: "Chớ giả mù sa mưa, tôi nhìn buồn nôn."

Yết Thấm bước đi thông thả qua một bên, đảo lộn bản vẽ của cô, đột nhiên phát ra một tiếng "Ồi chào!" Thì Nhan nhìn sang, một giây kế tiếp "Vụt" đứng lên.

Trên bàn thiết kế của Thì Nhan đều là cà phê, một bàn chảy chất lỏng màu nâu, Yết Thấm đứng ở một bên, quơ quơ chỉ còn dư nửa ly chén cà phê: "Thật, thật xin lỗi, mới vừa rồi tay tôi run."

Thì Nhan hướng cô ta đi tới, bước chân đặc biệt chậm, giống như là đè nén cái gì: "Tôi đều tránh về Trung Quốc rồi, cô còn không chịu bỏ qua cho tôi?"

Yết Thấm từ trong mũi hừ ra một tiếng cười nhạt.

Thì Nhan vốn là sinh bệnh, giọng nói yếu đuối, giả bộ đều không cần giả bộ. Đi tới trước mặt Yết Thấm, đợi gần vừa đủ, bàn tay Thì Nhan nhanh như chớp vung lên.

Yết Thấm tránh né không kịp, đã trúng một phát mạnh mẽ, nhất thời nửa bên mặt tê dại.

Thì Nhan lặng lẽ cầm lấy ly giấy trong tay cô ta: "Ban đầu cô ăn cắp bản thiết kế của tôi, còn quay lại kiện tôi ăn cắp, nếu như không phải là Yết Thụy Quốc quý trên mặt đất cầu xin tôi, muốn tôi vì nể mặt mẹ tôi đừng chấp nhặt với người không hiểu biết, cô có biết hay không cô sẽ chết rất thê thảm?"

Yết Thấm phản ứng kịp, giơ tay lên quật trở lại, Thì Nhan dễ dàng bắt được cổ tay cô ta, cũng trong lúc đó, đem nửa ly cà phê toàn bộ dội trên người cô ta.

"Cô!" Tức giận.

"Các người đây là đang làm cái gì?" Kinh ngạc.

Hai câu cơ hồ cũng trong lúc đó vang lên. Yết Thấm tức giận, Trì Thành kinh ngạc.

Cửa chính không có khóa, Trì Thành đứng ở nơi đó.

Ánh mắt do dự của anh nhìn chén cà phê trên tay Thì Nhan, cùng gò má sưng lên của Yết Thấm.

Thì Nhan nhìn thấy anh rõ ràng là đến gần mình, nhưng là lấy giọng ân cần hỏi Yết Thấm: "Cô không sao chứ?"

Yết Thấm trả lời, Thì Nhan không nghe đến. Cô làm tất cả đây, đã dùng hết toàn lực, hiện tại trừ đầu óc căng ra, ngay cả trong lỗ tai chỉ có tiếng vang "Ong ong", nghe không rõ người phụ nữ này rốt cuộc nói cái gì.

Cô chốt khép lại Laptop, xóc lên liền đi, lại bị Trì Thành bắt được cổ tay.

Thì Nhan kinh ngạc vì mình lại vẫn nghe thấy âm thanh của anh —— "Thì tiểu thư, mời nói xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Thì Nhan không biết mình đến tận cùng kiểm chế thế nào còn có hơi sức tránh thoát người đàn ông này, nhưng khi cô tránh thoát anh, quãng máy vi tính chạy đến cửa thang máy, hơi sức di chuyển nửa bước lại không thật nữa.

Cô nhấn nút thang máy nghỉ, giờ phút này chỉ có một ý định: Rời đi nơi này.

Thì Nhan ngẩng đầu nhìn trên bảng báo con số đang nhảy, 11——12——13. . . . .

Đột nhiên trước mắt một trận biến thành màu đen.

Cô ngã xuống cửa thang máy.

*****

Thì Nhan khi tỉnh lại, đầu rất đau, liền chớp mí mắt cũng cảm thấy cổ hết sức.

Cô thật vất vả mở mắt, phát hiện mình nằm ở trên giường.

Nhìn chung quanh. Cảm thấy có chút xa lạ.

Có lẽ, cũng không phải là rất xa lạ.

Cái giường này, cửa này, phòng ngủ này. . . . .

Sau đó cô mới nghe được âm thanh của Trì Thành: "Tỉnh?"

Thì Nhan đôi môi mấp máy, cuối cùng không có mở miệng.

Cô cảm thấy một bên giường lõm xuống, thân thể hơi lạnh đến gần cô, cánh tay bên chắc muốn đỡ cô ngồi dậy: "Nào, uống thuốc."

Thì Nhan cau mày lật người, thay đổi đưa lưng về phía hắn.

Trì Thành đưa tay tới, sờ sờ cái trán của cô, vẫn còn rất nóng, lại tìm sau tai cô sờ sờ, tuyến dịch lim-pha đã tiêu sưng.

Anh rốt cuộc an tâm một chút.

Bị anh đụng vào, trên vai cô co rụt lại. Thật là phản ứng quen thuộc, Trì Thành thấy thế, sừng sốt.

Anh lần này sẽ không hỏi ý kiến của cô, cường thế lao lên, đưa lên chén nước, viên thuốc: "Đùng nóng này."

Ai ngờ, đầu cô hạ xuống, dựa theo đầu vai anh liền cắn. Tất cả oán hận đều muốn trút ra hết, cô dùng sức đến khi hàm cũng tê dại, trong miệng tựa hồ cũng chảy ra mùi máu tươi.

Trì Thành thực sự nhìn xuống, không nói tiếng nào. Cô rốt cuộc buông hàm răng ra, chân mày Trì Thành cũng không nhíu một cái: "Hiện tại bằng lòng uống thuốc đi?"

Cô chỉ là tức giận nhìn anh.

Chỉ nghe trong cổ họng người đàn ông này vô cùng đè nén trầm ngâm một tiếng, trong lúc bất chợt, anh túm chặt móng rơi trên người cô, ngậm viên thuốc, ngửa đầu dốc cạn nước, chứa ở trong miệng, nắm được cảm của cô liền hôn lên.

Anh chặt chẽ mà chặn lại miệng của cô, đầu lưỡi để viên thuốc xâm nhập vào miệng cô. Thì Nhan bất ngờ không kịp chuẩn bị, liền bị sặc nước, dùng chút hơi sức cuối cùng cũng đẩy anh ra.

Cô ho đến cong người, anh ngồi ở một bên lạnh lùng nhìn, rồi lại giơ tay lên thay cô vuốt tóc rơi ở thái dương.

Vốn đã bị ức chế đến đáy lòng chưa xốt lại hiện lên, cô ta giống như đã từng vô số lần làm như vậy, đem uất ức của chính mình nói cho anh: "Cô ta phá hủy bản vẽ của em".

Anh lúc đầu, sẽ an ủi, sẽ thương yêu, sẽ cùng cô trên đường, cùng một lần một lần ngồi xe buýt, sẽ nghĩ phương pháp để cho cô không quên nhanh, giờ phút này, anh chỉ nói: "Tôi không tin trong máy vi tính của cô không có bản dự bị."

Thì Nhan sừng sốt một hồi lâu.

Thì Nhan xuống giường, đi tìm y phục của mình, cô phải rời khỏi, còn sống ở chỗ này cô sẽ hít thở không thông. Người đàn ông này, vì mang cô về nhà, thay cho cô chiếc áo T- shirt trắng, cô bắt đầu tưởng anh thay đổi dự tính ban đầu.

"Tôi phải về nhà?"

". . . . ."

Ngoài trời mặt trời đã lên, trong không khí tình mơ đang lúc mát mẻ, Trì Thành một đêm không ngủ, rất là mệt mỏi: "Tôi tiễn cô."

Vội cởi chiếc T- shirt màu trắng xuống, nén lên trên người anh. Cô chỉ mặc áo ngực màu đen cùng quần lót đứng ở trước mặt anh.

Dạ trắng như tuyết, đường cong là lướt.

Cô lại đối với anh, cười lạnh.

Trì Thành trong mắt như có khói mờ thoáng qua, chợt lóe rồi biến mất, ai cũng không thấy. Thì Nhan mới vừa mặc bộ váy của mình liền bị anh nắm chặt.

Thanh âm của anh ép tới rất thấp: "Cô bây giờ ngộ nhớ té xỉu ở trên đường thì làm sao?"

Trong lồng ngực Thì Nhan chợt rung lên rung cả mình. Anh muốn cô hướng Yết Thâm nói xin lỗi, cũng nắm như vậy. Lúc ấy sức lực của anh ngấm lộ ra, thậm chí đã không quan tâm có thể hay không làm cô đau. . . .

Ngón tay của anh bị cô từng ngón một đẩy ra: "Anh không phải nhìn tôi là phiền sao? Anh về sau cũng sẽ không phải nhìn nữa. Tạm—— biệt!"

"Đứng lại."

Cô làm sao nghe, ở trong phòng không tìm được túi của mình, sẽ phải mở cửa đi ra ngoài. Trì Thành so với cô nhanh hơn, trước mắt cô thoáng một cái, liền bị anh chặn ngang, khiêng lên, vút xuống trên giường.

Hai tay anh đè lại cổ tay của cô, cả người nhẹ nhàng che phủ trên người cô, trong mắt bốc lửa, Thì Nhan không cưỡng được anh, lồng ngực phập phồng ho hai tiếng, không chút nào không giấu dằng về kiên cường: "O, Trì tổng, chẳng lẽ anh lại còn muốn đánh tôi?"

Trì Thành biểu tình nặng nề. Đột nhiên ý thức được cùng người phụ nữ này đánh nhau, thật sự lãng phí thời gian, anh trầm thân thể xuống, ở bên tai cô hừ lạnh một tiếng: "Anh muốn giết em. . . ."

Vừa dứt lời liền hướng về phía môi của cô, in dấu nụ hôn của mình.

Oán giận, ghen tỵ, uất ức, tất cả không xác định cùng hòa tan ở khoang miệng đang dây dưa, khóa kéo dưới nách chẳng biết lúc nào đã bị anh kéo ra, anh tham tiến vào, lòng bàn tay gấn vào ngực cô, vuốt ve hồ hấp của cô.

Thì Nhan trước mắt một hồi hôn mê, cuống quýt đè lại tay của anh: "Đừng, đừng, em chóng mặt. . . ."

Trì Thành động tác hơi chậm lại.

Chốc lát, tiếng cười mập mờ.

Lúc môi của anh rời đi thì cô đã gần bất tỉnh, một giây kế tiếp lại bị anh nâng cằm lên, nghe anh thở hắt ra nói: "Em không phải là nữ người sát sao? Cứ như vậy té xỉu xem chuyện gì xảy ra?"

Thì Nhan không mặt mũi gặp người, định giờ cánh tay ngăn trở mắt.

Trì Thành chống lên thân thể, thâm trầm đè lên cô, lập tức xé quần áo của cô, lần nữa vì cô khoác lên chiếc T-shirt trắng.

Cô nhắm mắt lại, theo anh xử trí. Trì Thành gầy gầy lông mi dài của cô, "Lần sau phải nhớ, bất kể người nào gây khó khăn cho em, trước tiên chịu đựng, em còn đứng phía dưới làm loạn đắc tội người, lại không chịu nói xin lỗi, rồi cuộc công ty của em sẽ xui xẻo thay em"

Thì Nhan "Vụt" mở mắt.

Cô nhìn anh, ánh mắt không xác định. Trì Thành lúc này đã đứng lên, để lại cho cô bên mặt đỏ ửng.

Anh theo thứ tự đem bình thuốc cùng cốc nước đặt ở trên tủ đầu giường: "Anh hiểu rõ em, chịu không nổi thua thiệt, nếu như em thật sự nhịn không được, cũng phải đánh đến chỗ không nhìn được. Đánh vào trên mặt rõ ràng như vậy, bị người khác thấy, em nghĩ muốn thoái thác cũng không được."

Thì Nhan thật không biết nên dùng biểu tình gì trả lời anh, "Anh bây giờ đang dạy em giờ thủ đoạn sau lưng sao?"

Trì Thành không có tính lực nữa cùng người phụ nữ này tranh cãi, nhìn khuôn mặt trắng trong thuần khiết của cô, muốn đưa tay đụng vào, lại chịu đựng, "Ngủ đi."

*****

Trì Thành ở phòng tắm phòng khách, tắm, trên vai, đầu răng cùng vết máu còn mới, nước vừa động vào liền đau. Anh tắm xong, trực tiếp đi vào thư phòng, không để ý làm khô tóc.

Bản vẽ, cặp tài liệu, Laptop của cô đều đã bị anh chuyển vào thư phòng.

Thử một mặt nữa liền thành công khởi động máy vi tính, trong nháy mắt, Trì Thành cả khuôn mặt thần sắc cũng nhu hòa. Mặt mũi của cô, nhiều năm trước vẫn là cái đó.

Bản thiết kế thoát nước trở lại như cũ, tính toán số liệu, đối phương án—— Trì Thành làm một mình, liền bận đến buổi trưa.

Cuối cùng làm xong, Trì Thành xoa chiếc cổ đau nhức, bản thiết kế mới anh giữ ở trong máy vi tính của cô, lại một phần lưu vào USB của anh.

Hệ thống đột nhiên nhảy ra nhắc nhở, nguyên là xen lẫn trong đó có văn kiện ẩn.

Biết không nên, nhưng anh đã tìm ra văn kiện ẩn đó.

Văn kiện có tên là, "Trì Thành" .

Mở ra văn kiện trong nháy mắt, anh liền hỏi hận.

*****

Trì Thành trở lại phòng ngủ, người phụ nữ này còn đang ngủ.

Anh vẫn cảm thấy cô ngủ đẹp mắt hơn khi tỉnh, tối thiểu, không thể hao tổn tâm sức tính toán, không chút lưu luyến mà rời đi.

Sờ trên trán cô không có dấu hiệu nào, mở mắt, trong tròng mắt bố trí mờ mịt sương mù, theo dõi anh, dáng vẻ không chút nào đề phòng.

"Em hết sốt rồi, " Trì Thành thu tay lại, "Ngồi dậy ăn cơm."

Trì Thành nháy mắt xoay người một cái, bị cô ôm lấy tay.

Rõ ràng anh đứng gần như vậy, Thì Nhan lại cảm thấy vô cùng xa xôi. Cô không thể để cho anh sẽ rời đi: "Anh không phải là lại hỏi hận?"

Người phụ nữ này cứ như vậy dễ dàng đọc ra do dự của anh, Trì Thành không phải là không kinh ngạc, nhưng trên mặt anh từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh: "Ồ trong máy vi tính của em, anh thấy một văn bản, bên trong đều là tin tức anh nhận hạng mục sắp tới."

Người phụ nữ này mặt liền biến sắc, thấy thế Trì Thành đột nhiên bật cười. Anh trên cao nhìn xuống vuốt ve gò má của cô, gần như nhu hòa: "Tại sao muốn điều tra anh?"

Thanh âm như sóng nước chẳng xao, anh giống như nói cho cô biết, anh ngay cả nghi ngờ đều không có, mà có thể định tội cô luôn.

Cô giống như là chột dạ, nghiêng nghiêng đầu, tránh thoát tay của anh.

"Tại sao không nói lời nào?"

". . . . ."

Trì Thành chỉ có thể nhìn tóc của cô: "Em vốn là không có ý định muốn cạnh tranh khách sạn Kim Hoàn, nhưng lại biết anh là người phụ trách, em chắc chắn thành công? Em vốn là cũng không có ý định phải về bên cạnh anh, như bây giờ tìm mọi cách dây dưa, cũng chỉ là nhìn trộm phía sau anh muốn tiếp nhận hạng mục?"

Thì Nhan cắn răng một cái, rớt cuộc ngừng đầu. Cô cho là anh rút cuộc hướng mình bước ra một bước, nhưng anh lại lần nữa cách xa.

Ánh mắt của cô rất sáng, tựa như muốn chứng minh cái gì, "Nếu như mà em nói không phải, anh có thể tin hay không?"

Cuối cùng một chút khả năng, trong mắt anh đều nhanh muốn tan vỡ, Thì Nhan không cam lòng, bắt được một điểm cuối cùng có thể tính, không buông tay, "Hạng mục khách sạn Kim Hoàn, bởi vì thật muốn đạt được, cho nên lợi dụng anh. Thật xin lỗi."

". . . . ."

"Em vừa mới bắt đầu điều tra anh nhận những hạng mục gì, động cơ quả thật không trong sáng, nhưng em làm tất cả về sau, đều là thật lòng."

". . . . ."

Trong khi anh trầm mặc Thì Nhan lấy được đáp án, cô xuống giường, động tác có chút cứng nhắc, vòng qua anh muốn đi ra ngoài, chợt bị người từ phía sau ôm chặt.

Không cam lòng? Vẫn không nỡ bỏ? Thanh âm anh mang theo cường chế trấn định: "Đây là một lần cuối cùng anh tin tưởng em"

*****

Trì Thành vì cô chuẩn bị cháo củ từ, là món ăn rất nhẹ, nhưng Thì Nhan vẫn có chút nuốt không được.

Tình yêu thiếu hụt cảm xúc mãnh liệt cùng tin tưởng, còn phải duy trì thế nào? Không, cô thậm chí cũng không dám xác định, anh đối với cô, có còn yêu hay không. . . . .

Trì Thành ngồi ở bàn ăn đối diện, thấy cô một chút cháo cũng không động, dè dặt chân mày ngồi vào bên cạnh cô.

Thì Nhan do dự một chút, "Trì Thành. . . . ."

"Hả?" Trì Thành múc một thìa cháo liền đưa bên miệng cô, động tác tự nhiên như vậy, căn bản giống như mới vừa rồi không có chút vấn đề.

Thì Nhan lắc đầu một cái, "Không có việc gì."

Anh dứt, cô liền ăn, mỗi thìa đều nuốt xuống, tựa như, hết sức phối hợp, cho đến khi tiếng chuông cửa vang lên, Trì Thành mới để thìa xuống đi ra mở cửa.

Từ góc độ Thì Nhan, chỉ thấy thân hình một người con trai xuất hiện tại cửa, đồng thời, trong lỗ tai bay vào âm thanh của Trì Thành: "Xin hỏi tìm ai?"

Đối phương giọng nói rất vội: "Thì Nhan ở đâu? !"

Thì Nhan cả kinh, đó là giọng của Tịch Thịnh. Tịch Thịnh không nói lời gì liền xông vào, cửa bị Trì Thành ngăn lại.

"Rốt cuộc, anh là ai?" Trì Thành bức tức cũng không nhỏ.

Thì Nhan đứng dậy, vừa bước nhanh về cửa trước, đã không kịp, quả đầu của Tịch Thịnh trực tiếp vung về hướng đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trì Thành không có bị đánh.

Nhưng Thì Nhan lại đau lòng hơn—— Tịch Thịnh bị thất vọng rồi.

Một trận va chạm thật lớn, Tịch Thịnh cả người đụng vào tủ giày, Trì Thành không nói lời gì níu cổ áo hắn lên: "Người rốt cuộc là ai?"

Thì Nhan chạy tới chỉ kịp kéo tay Trì Thành: "Anh ăn phải thuốc nổ à..., xuống tay ác như vậy?" Vừa nói vừa đi đỡ Tịch Thịnh.

Trì Thành ở phía sau mắt lạnh nhìn, lúc tay người con trai trẻ tuổi sắp khoác lên vai cô, phút chốc rốt cuộc không thể nhịn được nữa, chợt ôm cô trở lại, chân mày khòe mắt cùng âm thanh đều đều nén: "Đừng nói với anh hắn là bạn trai em."

Thì Nhan dở khóc dở cười, mắt chớp mắt, thật là uất ức: "Hắn là em trai của em."

Kinh ngạc, sợ sệt, lúng túng thay nhau ở trong mắt của anh hiện lên, Trì Thành thật vất vả tìm được về mặt thích hợp, xoay người đi đỡ Tịch Thịnh: "Xin lỗi."

Tịch Thịnh không cảm kích chút nào, bỏ qua tay của anh.

Trì Thành nhìn chân trái hắn, ánh mắt không khỏi dừng lại. Đứa nhỏ này đi bộ có chút kỳ quái, sợ là mới vừa rồi chân bị thương. Nhưng hắn mặc quần rộng thùng thình, Trì Thành cũng nhìn không ra cái gì. Ngược lại Tịch Thịnh, lại đem trên dưới anh đánh giá một vòng: "Anh chính là, Trì Thành?"

Trì Thành gật đầu.

"Ngưỡng mộ tên tuổi đã lâu" Tịch Thịnh vốn là người lạnh tính, giờ phút này giọng nói lại gần như ương ngạnh, "Lần đầu tiên gặp mặt liền bị anh đánh, cũng coi như khắc sâu ấn tượng"

Thì Nhan thấy Tịch Thịnh vẫn như cũ sanh long hoạt hổ, chắc không bị thương. Xem ra ở quán quyền anh luyện một chút, hiệu quả không tệ.

Cô không khách khí đập một phát lên trên đầu hắn: "Chớ không biết lớn nhỏ."

Tịch Thịnh xoa ót, dằn vế kìm nén, "Chris nói chị bị . . . ." Lườm Trì Thành một cái mắt lộ ra cảnh giác, ". . . . . Bị anh ta ôm đi. Chị cả đêm không có tin tức, em sợ có chuyện?"

Xét thấy mình mới vừa rồi động thủ, Trì Thành lập tức lựa chọn trầm mặc.

"Em xem chị, bây giờ không phải là thật tốt sao? Em đi về trước đi."

Cô đẩy vai Tịch Thịnh một cái, thế nhưng dưới chân hắn như cắm rễ, nửa bước cũng không chịu xô dịch: "Chị cũng cùng trở về đi."

Đứa nhỏ này bướng bỉnh lên thật sự làm cho người ta chán ốm, Thì Nhan không thể không tiến tới, lấy âm lượng chỉ có Tịch Thịnh nghe, nói: "Ngoan!"

Chớ làm hỏng chuyện tốt của chị."

Cô ít khi dụ dỗ hấn, cho nên bộ dáng này đối với hấn đặc biệt có tác dụng, tai Tịch Thịnh đồ lên, vội vàng che lỗ tai, trộm nghiêng mắt nhìn Thi Nhan một cái, thật may là cô không có phát giác.

"Vậy buổi tối chị nhớ về nhà." Tịch Thịnh không cam không nguyện.

Thi Nhan vội vàng không ngừng gật đầu. Tịch Thịnh đã đi tới cửa rồi, đột nhiên lại quay đầu lại, Thi Nhan cho là hấn còn có lời nói với mình, ai ngờ hấn lại nhìn về phía Trì Thành: "Này, tay anh không tệ. Lần sau đi quán quyền anh, chúng ta đánh một trận. Đến lúc đó không chừng xem ai hơn ai."

Trì Thành cũng thân nhiên: "Nhất định theo cùng."

*****

Cửa đóng, còn dư lại anh cùng với Thi Nhan, trầm mặc không chút nào hòa tan được lúng túng mới vừa rồi, Trì Thành nhìn xuống cô, có chút tự giễu, "Anh hiện tại thân kinh khản trương không bàn, về bên cạnh em xuất hiện người nào, đều đem hấn làm tình địch."

Thi Nhan cong người cười hết sức: "Anh là sợ em sức quyến rũ quá lớn, hay là sợ anh sức quyến rũ không đủ?"

"Anh tự tin đối với mình, 5 năm trước cũng đã bị hủy, " hấn lập lò nước đôi mà cười, "Em tự tay hủy."

Một nháy mắt kia, Thi Nhan thật cảm thấy đau lòng. Anh không cách nào tiếp tục cái đề tài này nữa. Nếu không, giữa bọn họ sợ rằng buồn tẻ tới chết.

"Hấn chính là con của ba dượng em?"

Nhưng là, nhìn phản ứng của cô, rõ ràng —— cái đề tài này, cô lại càng không nguyện nói tới.

Nhiều năm trước kia cô hướng anh đề cập một lần mà thôi, không ngờ anh lại vẫn nhớ. Thi Nhan tránh ra ánh mắt của anh, "Đúng vậy, hấn gọi Tịch Thịnh, hiện tại ở nhà em." Cô một câu nói qua, liền không hề nói chuyện nhiều nữa, "Quay về ăn cơm đi."

Trên bàn cơm, cũng không thấy nhẹ nhõm được .

Dường như, 5 năm trống rỗng khiến hai người cũng quên muốn trao đổi thể nào, nói ra được lời, lúc nào cũng không đủ vui.

"Còn có Bùi Lục Thần, anh có cần thay em giải quyết hay không?"

Thi Nhan đang cố gắng suy nghĩ muốn nói gì mới có thể đánh vỡ trầm mặc này, anh ngược lại lên tiếng.

"Giải quyết? Chẳng lẽ em lại muốn giết người diệt khẩu?"

Cô cố ý đùa anh, hãy nhìn sắc mặt anh, căn bản không nhìn ra cảm xúc gì, có chút cô đơn tự tìm mất mặt, Thi Nhan ho khan một tiếng: "Em cùng hấn ta nửa điểm quan hệ cũng không có."

"Hấn ta cũng không nói như vậy."

"Bùi Lục Thần đi tìm anh?"

Trì Thành cười một tiếng.

Thi Nhan như bị anh treo ngược cổ họng: "Hấn ta tìm anh nói cái gì?"

Thi Nhan thật là đoán không ra phản ứng của anh, là giận là tức? Cũng không giống, anh thậm chí nâng cằm lên, dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

Thi Nhan bất cứ giá nào, cắn răng một cái: "Hấn ta nói gì anh cũng đừng tin, chỉ tin em, có thể hay không?"

Trì Thành từ chối cho ý kiến, Thi Nhan chờ cả ngày, chỉ chờ tới một câu của anh: " em có nghĩ tới rồi Thi Dụ hay không?"

Anh nếu tránh nặng tìm nhẹ cũng tốt, hết lần này tới lần khác nhắc tới Thi Dụ.

Chuyện Thi Dụ, Thi Nhan nhức đầu trước tiên.

"Em không thể nào cả đời sống ở viện thiết kế Yết Thụy Quốc. Huống chi. . . ." Ánh mắt của anh rạng rỡ, mang theo năng lực xuyên thủng người tựa như, ". . . . . Hiện tại em cùng Yết Thẩm lại có giao tập."

Thi Nhan siết chặt thìa, đốt ngón tay cũng có chút trắng bệch.

Che giấu quá nhiều chuyện, quay đầu lại, còn là chính cô chịu đau khổ.

Tất cả không thể làm gì, chỉ hóa thành một câu: "Cho em chút thời gian, em sẽ xử lý tốt tất cả."

Một hồi lâu, Trì Thành đứng lên đi về phía cô.

Anh vòng tay ôm vai của cô, hơi khom người, môi dịu dàng liền in ở trán của cô: "Anh xuất vốn làm một viện thiết kế tư nhân mới, chính em làm chủ, không tốt sao?"

Thì Nhan hai cánh tay hợp lại, siết tại bên hông anh, một bên mặt dán lên bụng của anh: "Anh đối với em tốt như vậy, em sợ là phải ký khế ước bán thân, mới trả nổi rồi...!"

Đề nghị này không tệ, anh rút cuộc thay đổi khuôn mặt không chút biểu tình kia, ngắt chớp mắt cô, "Trước giải quyết ‘ vườn treo ’ rồi hãy nói, đi theo anh."

*****

Trì Thành dẫn cô đến thư phòng, khi anh ở trước mặt cô triển khai bản thiết kế mới, Thì Nhan khó nén kinh ngạc: "Anh hoàn thành khi nào?"

"Lúc em ngủ." Trì Thành cũng không để ý, thật giống như một giờ làm việc.

Ngón tay thon dài của anh ở trên bản vẽ: "Nơi lầu cuối này, trống đi một tầng làm giá trên không bày hồ chèo thuyền, càng tăng nước thêm cho thiết bị tuần hoàn nước. Như vậy hồ bơi dùng nước liền hoàn toàn độc lập với thiết bị thủy lợi bên trong khách sạn."

"Tiền bạc dự tính?"

"Anh đến giải quyết."

Nghe anh nói như vậy, Thì Nhan nhất thời trong lòng mềm mại, không khỏi lại muốn khinh bỉ lòng tham không đáy của mình.

Nhưng cô vẫn là nhịn không được yêu cầu: "Anh không ngại nếu em lấy đi phần bản thảo này?"

"Em lấy bản thảo làm cái gì?"

"Ừ. . . . ." Không muốn biết giải thích thế nào, định nói thẳng, ". . . . . Phải cầm đi khoe khoang một chút."

Anh lập tức đoán được, "Yết Thẩm?"

Tính khí người này, nhiều năm như vậy cũng không đổi. Anh cũng như quá khứ một dạng vô pháp vô thiên cung chiều, để tùy cô, cũng đang không thể xác định, mình không làm không được.

Đối mặt cô, mặc dù Trì Thành bằng mọi cách không muốn thừa nhận, nhưng, cuối cùng tâm tư anh vẫn là phòng bị.

Thì Nhan nhìn ra anh bị làm khó, thói quen lấy cười hóa giải: "Em đùa giỡn."

Anh đã cuộn lên bản vẽ, nhét vào ống đựng tranh: "Không có việc gì, em cầm đi đi. Chỉ là. . . . ."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là, bồi thường ——"

Thì Nhan nháy mắt một cái, mắt nhìn tới anh, đoạn sau yên tĩnh.

"—— tôi nay không cho phép trở về."

Thì ra là anh sớm đem đối thoại chính mình cùng Tịch Thịnh nghe được, một câu cùng một câu thất thường của anh, lời nói không tập trung, Thì Nhan cực yêu vẻ mặt nghiêm túc của anh.

Cô liều mạng kiềm chế khóe miệng cười: "Đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Thì Nhan thu thập xong đồ muốn đi, lại bị ngăn lại: "Anh đã thay em xin nghỉ bệnh tốt rồi."

Cô cố ý nhìn không hiểu tin tức trong mắt anh, "Em phải trở về Thì Dụ một chuyến, đem bản vẽ cho bọn họ."

Mới vừa làm bộ bước ra nửa bước, liền lại bị anh kéo trở lại, lồng ngực của anh dán lên lưng của cô: "Anh vì em tiết kiệm 3 ngày."

"Cho nên?"

Anh nhìn thấy cô nín cười, vội buông ra nhấc hông của cô lên, không khách khí từ phía sau khế cắn tai cô: "Cho nên 3 ngày này, em thuộc về anh."

Thì Nhan suy nghĩ một chút, cũng đứng, không thể thua thiệt anh, cũng không thể thua thiệt mình.

Định ngồi xuống hoạch định hành trình mấy ngày nay.

Cô thật lâu cũng không có ồn ào như vậy, mà anh, theo thói quen trầm tĩnh yên lặng mặc cô kéo đồng kéo tây.

Thì Nhan đột nhiên nghĩ đến: "Có nhớ hay không, gần rạp chiếu phim, chúng ta đã thuê phòng nhỏ, có thể vui vẻ vô cùng trong gian phòng kia uống? Chỗ đó?"

Trì Thành nhớ lại chốc lát. Có ấn tượng, nhưng: "Đã phá hủy, đại khái hai năm trước thôi."

Nhiệt tình tràn ngập trong nháy mắt liền bị dập tắt, Thì Nhan bản thân ồn ào không hiểu là chuyện gì xảy ra. Rạp chiếu phim đã bị dỡ bỏ, trí nhớ hay không, cũng là?

May mà Trì Thành chưa cho cô cơ hội suy nghĩ lung tung, anh ôm cô lên: "Đừng đi địa phương xa như vậy." Vừa nói vừa dắt cô đi ra cửa.

"Vậy chúng ta bây giờ muốn đi đâu?"

"Siêu thị."

Này địa điểm ước hẹn thật không có sáng ý, Thì Nhan đi theo đẩy xe mua đồ phía sau lưng anh, có chút chán đến chết. Cô đi giày cao gót 3 phân, đi thật không thoải mái, thấy anh cầm lên một miếng thịt bò bít tết muốn thả vào xe mua đồ, cười nói: "Buổi tối ăn cái này? anh chừng nào thì học làm được bữa ăn tây vậy?"

"Không phải là anh làm, " Trì Thành nhú mày, động tác hơi có chút lười biếng, "Là em làm."

Thì Nhan dựa tủ lạnh, mắt vừa lờm: "Thì ra là anh muốn sai bảo em làm việc cực nhọc!"

Cánh tay dài của anh vòng qua ôm cô: "Đi thôi cô gái, làm việc cực nhọc nào."

"Chúng ta đi dạo siêu thị rồi, đi chỗ khác thôi." Thì Nhan có chút không tình nguyện.

Anh ôm bà vai cô ép cô đi: "Trong tủ lạnh nhà anh giống như không có gì cả, mua nhiều chút đồ ăn có lợi. 3 ngày này anh đều không muốn ra khỏi cửa."

"Ngây ngốc 3 ngày đều ở trong nhà làm cái gì?"

"Làm vận động." Trì Thành cúi đầu nhìn ngày tháng sản xuất trên gói thịt bò bít tết, mắt cũng không chuyển, ngoài miệng lại bỏ sung, "Trên giường vận động."

Anh làm một bộ nghiêm chỉnh, thấy thế cặp mắt Thì Nhan toàn bộ híp lại, Tiểu hồ ly một dạng.

"Chân em có chút yếu, người đứng không vững, cái trán còn giống như có chút nóng. Chỉ sợ anh chỉ có thể làm vận động một mình." Thì Nhan đỡ trán làm bộ yếu đuối.

Trì Thành biết cô đang nháo, hãy nhìn cô, chân đi giày cao gót cao đến dọa người, đại khái thật là mệt mỏi. Thì Nhan tay còn đặt trên trán liền bị anh, mặt kề mặt bóp chặt eo.

Cô làm bộ muốn đẩy anh: "Chớ làm loạn, chung quanh đều là. . . . ." Giọng chưa dứt, anh đã ôm lấy cô, không nói hai lời ôm cô vào xe chờ đồ.

Lời phải nói của Thì Nhan toàn bộ rút về cổ họng, lại nghe anh vui vẻ nói: "Anh đẩy em đi, như vậy sẽ không mệt mỏi."

Chung quanh ánh mắt khách hàng đều kinh ngạc, Thì Nhan người tự nhận da mặt dày đều có chút ngượng ngùng. Cô muốn nhảy xuống xe chờ đồ, thế nhưng lúc này anh lại đột nhiên tăng tốc.

Xe chờ đồ đi xuyên qua giữa giá hàng hóa, tốc độ quá nhanh, tóc Thì Nhan cũng bị thổi lên.

Vì vậy, trong siêu thị to như vậy, chỉ nghe thấy một cô gái thét chói tai: "Anh chậm một chút!"

"A a a, cẩn thận bên trái!"

"Queo phải! Queo phải! Dừng ——"

Xe chở đồ vững vàng dừng ở khu rau quả, trên mặt Trì Thành nhân nhật cười, "Em nặng hơn so với trước kia."

Trì Thành lượm mấy trái cà chua tươi bóng, quay đầu vứt cho cô. Thi Nhan ăn ý phối hợp, vững vàng tiếp được, "Nào có?"

Cô ôm mấy trái cà chua, liều chết không nhận.

Ánh mắt của anh, hết sức tao nhã lễ độ: "Xem ra tối trở về, anh phải cẩn thận kiểm tra em một chút rồi cuộc nơi nào nhiều thịt."

Dứt lời, chợt nhíu mày, không quên làm như có thật.

Loại này được tiện nghi còn khoe mẽ lời nói, lại làm bộ dáng như bị thua thiệt, Thi Nhan nắm lên một bó hành trong xe chở đồ liền hướng trên người anh ném

Trì Thành nghiêng người tránh thoát, khoe miệng nhếch lên, không thèm để ý chút nào.

Anh nở nụ cười, trên người quần áo màu trắng nổi bật lên rất là nhẹ nhàng khoan khoái của tuổi trẻ, cảnh này giống như đã từng quen thuộc, quen thuộc đến mức Thi Nhan trong mũi không nhận được chua chua.

Thi Nhan suýt nữa hoảng loạn, bởi vì trong nháy mắt ảo tưởng quá khứ quay lại.

Nhiều năm đi qua, anh vẫn còn, thật tốt. . . . .

Lần này mua đồ, thu hoạch phong phú, Thi Nhan cùng anh mỗi người giơ lên hai túi đồ lớn về nhà. Cô gửi tin nhắn cho Tịch Thịnh: buổi tối chị không về nhà.

Xem nhẹ một chút xú cảm giác áy náy đối với Tịch Thịnh. Không đợi câu trả lời, Thi Nhan gửi xong lập tức tắt máy.

Trì Thành đã bận rộn trong phòng bếp .

Thấy anh từ trong tủ quần áo lấy ra cái chảo chuyên dụng rán bò bít tết, Thi Nhan còn không tin: "Anh làm bữa ăn tây thật?"

Trì Thành không thể cho ý kiến, nhìn cái nồi rõ ràng ngăn ra.

Thần sắc anh không đúng, Thi Nhan không rõ chân tướng ghé đầu đi tới, chỉ thấy phía trong chiếc nồi mới tinh dán tờ tiện lợi màu vàng, cực kỳ bắt mắt.

Nét chữ kiểu cách của con gái: "Đạo thứ ba trình tự làm việc mới cần dùng đến nồi nấu này, chớ tính sai thứ tự."

Thi Nhan không nhận ra chữ viết này, nhưng cô coi thường không được mình, tim đột nhiên sinh ra cảm giác nặng nề.

Làm bộ như không có nhìn thấy.

Không có nhìn thấy tấm dán tiện lợi, không có nhìn thấy anh nhanh chóng xé tấm dán tiện lợi xuống ném vào giỏ rác. Thanh âm cô giương lên, coi như vui sướng: "Em đem đồ để trong tủ lạnh."

Trong tủ lạnh trừ một hàng theo vân nước suối, quả thật không có gì cả. Không, còn có một tờ dán tiện lợi, dính trên thân bình nước.

"Em đem rượu của anh vứt hết, uống nước đi, đối với thân thể rất tốt."

Thi Nhan chợt đóng cửa tủ lạnh.

Âm hôn bất tán, rõ là. . . . ."Anh làm đi, em đi tắm trước."

Thi Nhan chạy ra phòng bếp.

Trong bồn tắm, tại phòng treo đồ của anh cầm chiếc T shirt cùng toàn bộ y phục mặc trên người ném vào máy giặt khô, đem mình ném vào bồn tắm.

Để cho mình từ từ chìm vào bồn tắm, nước ấm áp bao vây quanh cô.

Thật sự không nhận nhận được, mới trôi lên mặt nước.

Lúc này, cửa phòng tắm bị người đẩy ra.

Trì Thành nhảy vào bồn tắm, đem lấy cô đẩy đến trên người mình, hai chân vòng qua, chiếc mông ngạo nghễ của cô ưỡn lên liền ngồi ở trên bụng của anh.

Không biết bị chạm đến điểm nào, Thi Nhan nhất thời chân tay bủn rủn, nhưng thời điểm này thật không nên ý loạn tình mê, Thi Nhan chuyển thân, thay đổi nằm ở trên người anh.

Bồn tắm rất trơn, Thi Nhan không thể không vịn vai anh, từng điểm từng điểm hôn anh.

Tri Thành chỉ là lẳng lặng nhìn cô, cũng không muốn cô tiếp tục, cũng không ra lệnh cô dừng lại. Thi Nhan một đường dọc theo trán của anh đi xuống, tiếp theo sau đó liếm lên miệng, lên cằm anh.

Dần dần, đầu cũng chìm vào trong nước. Một đường hôn đến bên dưới, ngậm, mút, hút, nghe anh phát ra tiếng thở thô khêu gọi, Thi Nhan cũng không rõ ràng trong lòng mình cảm giác cổ quái này, có phải là hay không cảm giác thành tựu.

Người phụ nữ này thời gian nín thở rất lâu, ánh mắt anh càng ngày càng sâu, rốt cuộc mi tâm hung hăng vừa nhú, hai tay đưa đến dưới nách cô, nâng cô lên.

Cô bỗng nhiên nhô lên mặt nước há mồm thở dốc, cổ ngửa ra sau, vẽ ra đường cong tuyệt vời, Tri Thành đem cô đẩy lui về phía sau, thuận thế nâng lấy mặt của cô: "Em không có gì muốn hỏi?"

"Cái gì?"

"Anh biết rõ em trông thấy những tờ dán tiện lợi kia."

Thi Nhan đột nhiên trượt một cái, nặng nề ngã lên ngực của anh, buồn bực.

Tại ngực của anh hung ác cắn một cái: "Là anh để cho em hỏi nha."

Tri Thành tay chống lên ngang lưng cô, đỡ cô ổn định, yên tĩnh tiếp tục nghe.

"Em biết rõ cô ấy không phải bạn gái của anh, nhưng. . . . ." Cô giống như bối rối, hoặc như là không biết nên như thế nào tìm từ mới thỏa đáng, Tri Thành rõ ràng nhìn ra cô đang đấu tranh.

"Anh có hay không đối với cô ấy động lòng?"

Cô hỏi ra khỏi mở miệng.

". . . . ."

"Tri Thành, cầu xin anh đừng gạt em."

"Có lẽ, có như vậy trong nháy mắt." Thanh âm anh rất nhẹ, gần như không thành thật, "Nhưng mà. . . . ."

Thi Nhan đột nhiên hôn anh.

Không để cho anh lại nói.

Anh muốn tách nhau ra tận tình tháo gỡ, lại có chút khó khăn. Dục vọng đã bị cô khơi lên, cái thời cơ này cũng không thích hợp.

"Thi Nhan, em hãy nghe anh nói hết, Khiết Nhất cô ấy. . . . ."

"5 năm qua em không có động lòng đối với bất kỳ một người đàn ông, tại sao anh có thể đối với người phụ nữ khác động lòng?"

Cô bỗng đứng lên, văng lên một trận bọt nước, ở bên trong một mảnh sương mù mờ mịt, Thi Nhan kéo khăn tắm bao quanh mình, không để ý tóc ẩm ướt, bước nhanh đi về phía cạnh cửa.

Thi Nhan cũng đã nắm tay cầm cửa rồi, đột nhiên phía sau đỉnh đầu đưa tới một cánh tay, đè lại cánh cửa.

Hơi sức anh quá lớn, Thi Nhan căn bản kéo không ra.

"Đừng làm rộn?" Tri Thành chống đỡ cánh tay trên cửa, mơ hồ dùng sức đến gân xanh cũng có thể thấy được, hết lần này tới lần khác nói lời nói dịu dàng, nhỏ nhẹ.

Đã không đi được, Thi Nhan dứt khoát bỏ nhào trở về trên người anh cắn, "Cho anh vì chuyện Bùi Lục Thần ghen rồi giận em một chút, em cũng không được ghen một chút Khiết Nhất thử sao?"

Hôm nay rạng sáng bị cô cắn thành thương, giờ lại bị cô cho thêm một cái, Tri Thành tới vừa kịp che lại miệng của cô: "Cho là anh không chế không được em có phải hay không?"

Nguy hiểm của anh đột nhiên xuất hiện đối với Thi Nhan ngược lại có chút tác dụng, đang lúc kinh hãi, lại bị anh chặn ngang ôm lên, Thi Nhan chân còn

chưa cách mặt đất, cảm giác lo lắng tinh thần toàn bộ chưa phục hồi lại, anh đã nhanh chóng lật khăn tắm của cô, trêu chọc nâng một chân cô lên vòng tại ngang hông chính mình.

Trông mặt Trì Thành nhìn mình làm sao tiến vào thân thể người phụ nữ này, ánh mắt gần như lạnh lùng.

"Anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, anh . . . ."

Lời Thi Nhan muốn nói đều bị luật động của anh ép thành mảnh vụn, tiến tới lại bề tan tành thành rên rỉ.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Từng giọt mồ hôi của anh dò xuống ngực cô, âm thanh trầm thấp dính dính ra một tia khó nhìn, "Có phải lại sốt lên hay không? Bên trong, rất nóng. . . ."

Thì Nhan đẩy anh: "Em đói bụng, không cần mà." Nói xong lại bị chút phá thành mảnh nhỏ, nghe được anh "A" một tiếng bật cười: "Không phải đang cho em ăn sao?"

May mà một khách kia giác quan Thì Nhan toàn bộ bề tan ra, thậm chí đưa tới trong đầu một hồi hôn mê, nếu không, cô nhất định sẽ mắc cỡ bóp chết anh.

Cô thật sự đói bụng, khi cuối cùng anh đem bữa ăn tối mang lên bàn, cô trực tiếp xiên thịt bò bít tết cắn.

Trì Thành vì cô rót ly rượu đỏ, "Chậm một chút, đừng gấp."

Lúc anh ngồi đối diện cô thì cô đã ăn xong rồi, uống một hớp rượu đỏ, lấy khăn ăn ần ần miệng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn anh, mặt đã đổi sang vẻ nghiêm trang: "Nói đi, anh và Nhiễm tiểu thư, đã làm chuyện gì thật có lỗi với em."

Anh cười lắc đầu, hết sức bất đắc dĩ.

"Vây 5 năm này, đóng giả làm bạn gái của anh, có hay không?"

Trì Thành dùng dao nĩa cứng nhắc ưu nhã cắt thịt bò bít tết: "Cái người này sao vội vã ăn no, là vì còn hơi sức gắng hỏi?"

"Trì tiên sinh, chớ nói sang chuyện khác."

Trì Thành dừng lại, dứt khoát để dao nĩa xuống, đôi tay chống cằm bình tĩnh nhìn cô: "Không có."

"Đối tượng mờ ám?"

"Không có."

"Tình một đêm?"

"Cũng không có."

Cô lúc này mới cười cười, ngửa người dựa vào ghế, thoải mái nhàn nhã uống rượu.

Trì Thành động tác không thay đổi, vẫn như cũ không hề chớp mắt nhìn cô: "Vây còn em? Bạn trai, đối tượng mờ ám, người theo đuổi, tình một đêm?"

"Người theo đuổi thì nhiều, chính là vẫn không có nhìn được vào mắt." Cô tự cho mình bộ dáng siêu phẩm xem ra có chút tức cười.

"Bùi Lục Thần điều kiện rất tốt."

Anh đột nhiên toát ra câu này, thử dò xét lại không giống thử dò xét, càng không tính là khen tặng.

Thì Nhan nhún nhún vai: "Nhiễm Khiết Nhất điều kiện cũng không tồi!"

Lại có chút tan rã trong không vui.

Đêm khuya ôm nhau ngủ, Thì Nhan nhưng vẫn không cách nào ngủ, tiếng vang máy điều hòa không khí rất nhỏ lại cũng cảm thấy có chút phiền lòng, lật

người đối mặt với người đàn ông này.

Thật là càng ngày càng không hiểu biết anh rồi, đây coi là chuyện không được tốt lắm?

Chỉ ở nhà 3 ngày 3 đêm, thật sự không giống phong cách làm việc điên cuồng của cô, sau nửa đêm mơ mơ màng màng ngủ, cho đến sáng sớm cô mới tỉnh lại, Thì Nhan nhẹ nhàng kéo tay anh đang đặt ở ngang hông mình, xuống giường, cố gắng không đánh thức anh.

Cô rửa mặt, thay xong quần áo, cầm bản vẽ, rón ra rón rén mà đi.

Thì Nhan chỉ có số điện thoại Yết Thắm ở Mỹ, thử gửi dòng tin ngắn hẹn cô ta ra ngoài.

Ai ngờ không được mấy phút, Thì Nhan liền nhận được tin tức trả lời.

Yết đại tiểu thư này về nước cũng không có từ bỏ quán ăn đêm yêu thích, sáng sớm mới từ quán ăn đêm ra ngoài, nhận được tin nhắn của Thì Nhan thì đang chuẩn bị đi ăn điểm tâm.

Thì Nhan ở chỗ Hưng Quốc tự phục vụ bữa sáng tìm được cô ta.

Yết Thắm mặt trang điểm yêu mị, "Cô thế nhưng lại chủ động hẹn tôi, mặt trời chính xác mọc từ hướng tây."

"Sở dĩ, tôi không muốn Tri Thành khó xử " Thì Nhan đem bữa sáng trên bàn đẩy qua một bên, đem giấy vẽ bày ra, để tới trước mặt cô ta, " Tôi muốn cùng cô bắt tay giảng hòa."

Yết Thắm cười đến hết sức khinh thường, "Nếu như mà tôi nhớ không lầm, là cô đánh tôi." Vừa nói vừa rũ mắt nhìn bản vẽ.

Đều là người trong nghề, Yết Thắm một cái liếc nhìn ra môn đạo, nhất thời ánh mắt hơi chậm lại.

Thì Nhan mắt lạnh nhìn cô ta: "Bản vẽ đây phong cách rõ ràng như vậy, từ đại học nên cô cũng rất quen thuộc, không cần tôi nói cho cô biết là ai giúp tôi hoàn thành."

Yết Thắm thoa son móng tay, móng tay nắm góc bản vẽ, bỗng dưng bật cười: "Cô sáng sớm chạy đến tìm tôi, chính là vì hướng tới tôi thị uy? Thế nào, Tri Thành rốt cuộc chịu để cho cô lại một lần nữa lao vào trong lòng?"

Thì Nhan thần sắc rất nhạt: "Năm đó cô có thể từ trong tay tôi cướp đi anh ấy, nhưng hôm nay cô muốn bắt chước làm theo. . . . . Không thể nào."

Thì Nhan thu lại hăng hái, nhất thời ôn hòa rất nhiều: "Nếu như cô khắp nơi ép sát tôi không tha, là bởi vì nói muốn ‘ Thì Dụ ’, vậy đại khái không cần, vạch trần tài sản Yết Thụy Quốc, bao gồm công ty, sớm muộn cũng là của cô. Tôi sẽ không cùng cô tranh giành."

"Thì Nhan, chớ đem tôi cùng loại giống như một dạng ham tiền như mạng." Trên đuôi mắt xéch lên, cũng không che đậy được Yết Thắm giờ phút này đột nhiên xuất hiện cô đơn.

Thì Nhan nhún nhún vai bất cần: "Nếu như cô vì một người đàn ông muốn cùng tôi tranh giành một mất một còn, đem cảm xúc của mình vào trong công việc, vậy thì lại càng không đáng giá, cô cứ nói đi?"

Yết Thắm trầm mặc hồi lâu.

Thì Nhan cũng thật sự không tính cùng nhau với người này ăn điểm tâm, nói là do cô dẫn tới, từ đó không muốn ở lâu, Yết đại tiểu thư sẽ không chịu bỏ qua cho cô, cô cũng không còn kế sách.

Thì Nhan thu thập xong bản vẽ, đứng dậy muốn đi, Yết Thắm lại đột nhiên đánh vỡ trầm mặc: "Nếu như mà tôi nhớ không lầm, bạn gái anh ta —— không, bạn gái trước, có phải gọi là Nhiễm Khiết Nhất hay không?"

Thì Nhan bước chân tự nhiên rồi đi, đành dừng lại.

"Cô có biết hay không Nhiễm Khiết Nhất có một người con gái?"

*****

Thì Nhan sợ run một hồi lâu, thấy buồn cười nói: "Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Cô bé kia số tuổi không lớn, còn giống như không có đi nhà trẻ, hơn nữa ——" Yết Thắm xinh đẹp, gầy gầy tóc dài quần, nghênh đón ánh mắt của cô, không chút kiêng kỵ, "Không biết cha là ai..."

*****

Thì Nhan nghênh đón ánh mắt Yết Thắm y hệt hai đạo lưỡi đao, tự mình rời đi. Đứng ở ven đường, không cần cần, taxi gặp khách liền ngừng, quay cửa kính xe xuống hỏi: "Tiểu thư đi đâu?"

Tài xế thấy hành khách là cô gái này kéo cửa lên xe, lại chậm chạp không báo địa chỉ, lại hỏi lần nữa.

Cô vẫn như cũ không có phản ứng.

"Tiểu thư, điện thoại của ngài. Tiểu thư!"

Thì Nhan bỗng dưng đã tỉnh hồn lại, lật túi tìm được điện thoại di động, đối phương đã cúp. Nhưng ngay sau đó lại có điện thoại tới.

Cô nhận, Tri Thành ở đầu đó, giọng nói không tốt lắm: "Ồ đâu?"

Tài xế có chút gấp, đồng thời hỏi cô: "Tiểu thư cô rốt cuộc muốn đi đâu?"

Tri Thành: "Trở lại."

Cô khẽ cắn môi, điện thoại di động cầm xa một chút, che ống nghe, báo với tài xế địa chỉ nhà mình.

Thì Nhan giữa trời đứng ở cửa nhà cũng không tìm được chìa khóa, đành phải nhấn chuông.

Cách thật lâu Tịch Thịnh mới ra mở cửa, thấy ngoài cửa là cô, mắt lờm một cái, giọng nói không tốt: "Chịu trở lại?"

Thì Nhan không nói lời nào, cởi giày đi vào trong nhà, Tịch Thịnh ngăn ở trước mặt cô: "Có đàn ông khác, ngay cả nhà cũng không cần, chị, người không thể quá đáng như vậy."

Càng quá phận chính là thái độ không hợp tác của hắn, trực tiếp nhắc chân đá bấp chân của hắn, muốn hắn nhường đường.

Tịch Thịnh tựa như cái đuôi, nhấm mắt đi theo phía sau, thấy cô như vậy, không khỏi lo lắng: "Chị làm sao vậy, sắc mặt như vậy không tốt?"

". . . . ."

"Có phải hay không lại bị bệnh?"

Thì Nhan hô hấp cứng lại.

Không thể nhận được nữa: "Chị đây phạm vào bệnh ngu xuẩn. Nghe được một truyện cười, thiên đại chuyện cười, mà ta thể nhưng không thể làm được là để cho mình không tin."

Tịch Thịnh nhún vai bày tỏ không hiểu, vẻ mặt vô tội.

Thì Nhan bộc phát phiền não, đem túi quăng cho hắn: "Đừng theo ta."

Như một làn khói chạy vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thật ra thì đem chính mình ở trong phòng, an tĩnh suy nghĩ lại, không ra mấy phút mà có thể nghĩ thông suốt. Tình nguyện tin tưởng Yết Thảm, cũng không nguyện tin tưởng người đàn ông của mình, Thì Nhan cũng cảm giác mình có chút không tưởng tượng nổi.

Tịch Thịnh thấy cô từ trong phòng ra ngoài, người tựa như thay đổi, thể nhưng hắn lại vẫn như cũ không thấy sắc mặt vui mừng, nghiêng mắt nhìn cô một cái: "Chị, người lại muốn đi sao?"

"Không có."

Tịch Thịnh khinh thường với tin tưởng: "Làm trò, em dám đánh cược, đến lúc đó anh ta gọi một cú điện thoại tới đây, bảo đảm chị lập tức chạy như bay ra khỏi cửa."

Hắn một lời nói trúng. Thì Nhan cười đến lơ đãng. Cô liền nắm ở trong tay quả mâm xôi đen, ý đồ rõ ràng như vậy, bị hắn nhìn ra cũng không kỳ quái.

Tịch Thịnh sáng sớm canh giữ bờ trước mấy vi tính vui vẻ xem websites, thấy thời gian không còn sớm, bày ra dáng vẻ thuận theo: "Giúp em đi mua đồ ăn sáng đi."

Thì Nhan tối hôm qua mất ngủ nghiêm trọng, hiện tại chỉ muốn bất động nương nhờ trên ghế, hai chân cô vén lên, làm bộ như không nghe thấy. Tịch Thịnh đứng dậy gầy nhẹ gầy cô, đảo mắt ôm túi bánh bích quy trở lại.

Thì Nhan cũng đã ngồi vào vị trí của hắn, nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính: "Người chừng nào thì thích xem nhiều chuyện rồi hả ?"

Websites tin tức toàn bộ báo cáo phú thương nổi danh kết hôn, trên phố tin đồn tân nương mảnh khoé rất cao, dựa vào con riêng thượng vị, thời gian trước thế kỷ đoạt tử án huyền ảo xôn xao, có thể thấy được Cô bé lọ lem này đã tâm bao nhiêu, hôm nay Cô bé lọ lem cuối cùng được lột mặt xanh toàn bộ thạch vương lão ngũ này, các khách xem hoặc hâm mộ, hoặc khinh bỉ, đều hóa thành trà dư tửu hậu dừng lại đàm luận.

Tịch Thịnh nhai bánh bích quy nói: "Chỉ là muốn xem một chút thế kỷ 21 này Cinderella rốt cuộc có đáng đáp như thế nào."

"Mẫu bằng tử quý loại loại này, không có gì đáng giá tò mò."

"Nhưng đàn ông, loại sinh vật này chính là kỳ quái như vậy, lúc huyết mạch trong tình yêu lực ảnh hưởng có đôi khi quá mức ."

Tịch Thịnh chắc chắn thán, Thì Nhan nghe được sắc mặt ngưng tụ, theo bản năng cúi đầu nhìn điện thoại nắm ở trong tay.

Thế nào còn không có gọi điện thoại?

*****

Trì Thành cả ngày cũng không có liên lạc với cô.

Thì Nhan suy nghĩ, nên không phải lúc ấy cô lấy có phải bận rộn công sự mà cúp điện thoại của anh, anh mới không chịu chủ động liên lạc lại?

Làm càn cũng chính là cô, Thì Nhan lấy chính sách dụ dỗ cố gắng thuyết phục Tịch Thịnh: "Nếu không em gọi điện thoại cho anh rở tương lai của em, hèn anh ta đi quán quyền anh đánh quyền?"

Tịch Thịnh mặt đen lại, cự tuyệt.

Tại giữa trưa Thì Nhan chỉ đành phải đơn giản dọn dẹp bất lỉnh theo danh sách. Cô nghiêm nhiên một điệu bộ chuẩn bị ở chỗ Trì Thành xây dựng cơ sở tạm thời, Tịch Thịnh thấy thế lắc đầu, thờ dài nói: "Chị rốt cuộc muốn vứt bỏ em"

Thì Nhan không khách khí bóp mặt hắn: "Nói những cái gì đó?"

Lái xe trở về nhà trọ Trì Thành, nhấn chuông cửa hồi lâu cũng không có người tiếp, vốn định cho anh kinh hi, không ngờ đi một chuyến không thành, Thì Nhan lúc này mới nhớ tới muốn gọi điện thoại cho anh.

Đối với mình, đối với anh, cũng quá chắc chắn, cô coi như là đến ném đầu khổ —— Trì Thành nơi đầu kia nói: "Anh đi công tác."

"Anh không phải nói là xin nghỉ 3 ngày?"

Thì Nhan thật ra thì tưởng tượng ra được anh đại khái sẽ nói những lời trấn an, người đàn ông này vụng về, dụ dỗ tới dụ dỗ đi cũng liền mấy câu như vậy. Không ngờ, anh chỉ là lạnh nhạt nói: "Anh đã không phải Trì Thành 5 năm trước, không thể nào bởi vì tình cảm làm trễ nải công việc, cũng không thể ngày ngày vây quanh chuyện của em, là em nói đúng không ?"

Ngữ điệu anh xa cách đến gần như cứng nhắc, Thì Nhan trên mặt có chút không nhịn được, ở nơi này vắng vẻ trên hành lang miễn cưỡng cười hạ xuống, cũng không biết cười cho ai nhìn: "Như vậy sao. . . . ."

Cô tự nhận giọng nói cũng không khác thường, lại không biết anh nghe ra điều gì, dừng một chút, mới hơi hiền hòa một chút: "Nguyên bản là có chuyện muốn đi Bắc Kinh, là trên đây xuống . Em sáng sớm liền đi, đại khái cũng rất vội, thời gian trên anh chiều theo em, dứt khoát trả phép."

"Vậy lúc nào anh trở lại?"

"Không xác định."

". . . . ."

Cúp điện thoại, Thì Nhan nhìn rương hành lý xinh xắn lúng túng. Hành lý của mình thế nào xách ra khỏi nhà, hiện tại liền muốn thế nào xách về đây, Tịch Thịnh thấy, cô không thiếu được sẽ bị giễu cợt.

Kéo hành lý trở lại bãi đậu xe, cô mở cốp sau ra, trực tiếp ném hành lý vào.

Trở về Thì Dụ trả phép đi làm.

Bận rộn một ngày, rốt cuộc làm xong, cũng chính là chuyện Kim Hoàn, bằng lòng chuyện kia ngược lại lại càng không sống yên ổn.

Thứ nhất đại phiền toái đã giải quyết, tất cả mọi người có thời gian nhàn hạ, thứ hai, thật sự là lòng hiếu kỳ quá phá, đẩy tới mọi người quanh cô lòng

vòng hỏi thăm, cô cùng Trì tổng có chuyện bí mật.

Thì Nhan một câu đã từng, chỉ có Chris như cũ không thuận theo: "Toàn bộ đồng nghiệp chúng tôi nhìn thấy thời điểm anh ta ôm ngai đi xuống, mắt cũng cấp bách đỏ."

Thì Nhan lấy cớ đi phòng giải khát pha cà phê, Chris lại cũng vào theo tới nơi: "Lão đại, thành thực khai báo thôi. Nếu như các người. . . . . A, thật có quan hệ thế nào, Thì Dụ chúng ta về sau lại thật sự là không lo không có con đường. . . . ."

Thì Nhan lập tức muốn cô ta dừng lại, "Làm ăn mà thôi, tôi tội gì bán mình rồi hả ? Cũng chớ đoán mò."

Chris đứng tại phòng giải khát không chịu đi, Thì Nhan định ngồi xuống xem tạp chí xây dựng.

Nhắc tới cũng khéo, Trì Thành lên mặt trang bìa này, tây trang đen, áo sơ mi màu xanh dương đậm, người đàn ông anh tuấn nghiêm cẩn, được đứng thứ nhất "Nghiep giới tân quý", bên trong kèm theo giới thiệu vắn tắt xem như lý lịch hoàn mỹ.

Chris chỉ lo thường thức cùng tờ một bên kia được xưng "Nữ vương thiết kế từ Newyork mới trở về" Yết Thẩm, cũng hào phóng bày tỏ ghen tỵ, nhưng Thì Nhan vẫn nhìn chăm chăm chuỗi chữ nhỏ này không buông, "Cùng bạn gái họ Nhiệm tình cảm ổn định."

Chris chắc chắn thán: "Yết Thẩm này muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, thời điểm ta cái gì mới có thể giống như cô ta. . . . ." Lời còn chưa dứt, Thì Nhan bỗng nhiên đứng lên, chén cà phê đã đặt trên bàn.

"Lão đại người đi đâu?"

"Về nhà."

"Người không phải là vừa trả phép sao? Lão đại! . . . . ."

*****

Sân bay thủ đô .

Trì Thành không ngờ đại biểu công ty đối phương tới đón máy bay, hẳn là Nhiệm Khiết Nhất. Nghĩ lại, lúc ban đầu hai phía công ty chính là do cô đáp cầu đất mới, hiện nay phải cô tới đón người, cũng không đủ là lạ.

Nhiệm Khiết Nhất biểu hiện được so với anh hơn ngoài ý muốn, chỉ nhận điện thoại cùng đi với người của chi nhánh công ty Kim Hoàn: "Công ty người ta nói anh nghỉ phép ở đây."

Trì Thành hiểu cô ý ở ngoài lời, cô cũng ở tận lực tránh khỏi cùng anh gặp mặt.

Kim Hoàn nhìn trúng một mảnh đất vốn là của công ty đối phương, Trì Thành làm liên tục, khảo sát thực địa chỉ là đi một chút ngang qua sân khấu, cùng Phó tổng công ty đối phương thi hành chu toàn mới hao tổn thời gian, bữa tiệc buổi tối thiết lập tại khách sạn Kim Hoàn, đang là địa bàn của mình, Trì Thành tự nhiên muốn theo cùng.

Trên bàn rượu nữ nhân muốn ăn thua thiệt chút, không phải anh cản trở, Nhiệm Khiết Nhất sợ là không thiếu được một cuộc phải say.

Bữa tiệc giải tán, hai quản lý chi nhánh công ty đã sớm say như chết, Trì Thành kêu tài xế đưa bọn họ trở về, mình trực tiếp ở trên lầu mở ra gian phòng.

Trì Thành xin phục vụ đưa thuốc giải rượu đi lên, không lâu lắm đã có người nhấn chuông cửa.

Mở cửa chỉ thấy Nhiệm Khiết Nhất đứng tại bên ngoài.

Trì Thành dè huyệt Thái Dương, mi tâm nhíu lại: "Em cũng ở nơi này?"

"Gặp anh uống không ít, đặc biệt đưa thuốc giải rượu cho anh."

Thuốc giải rượu, mật ong, trà xanh, Nhiệm Khiết Nhất mang không ít thứ vào cửa.

"Cám ơn."

"Một cái nhắc tay mà thôi." Nhiệm Khiết Nhất dịu dàng cười.

Trì Thành cảm mật ong cô đưa qua. Nhiệm Khiết Nhất ngồi xuống ở quầy rượu bên kia: "Gần đây trôi qua như thế nào?"

Trì Thành động tác dừng lại, hồi lâu, khẽ cười nói: "Đau cũng vui về."

Không biết sao, Nhiệm Khiết Nhất trong tiếng cười của anh đọc lên tự giễu nhàn nhạt.

"Anh, cùng cô ta. . . . ."

"Khiết Nhất." Anh cắt đứt lời cô.

"Hà?"

"Chúng ta là bạn bè, đúng không?"

Nhiệm Khiết Nhất sắc mặt hơi cương.

Anh là muốn nói, anh cùng với cô, chỉ là bạn bè thôi. . . . .

"Bởi vì công ty chúng ta cũng muốn giao thiệp với giới khách sạn, em ở tại Kim Hoàn các anh thuần túy chỉ vì khảo sát, không phải là vì cùng anh lôi kéo làm quen."

Anh đem mặt ong qua đưa cho cô một ly: "Xin lỗi."

Một ly này, Nhiệm Khiết Nhất tiếp xúc vừa cũng không phải, mà không nhận cũng không được, "Cái người này, chính là đối với người khác thật tốt quá, nếu như anh có điểm tuyệt tình, một chút cơ hội cũng không cho, tựa như mới vừa rồi, nếu như anh không phải cho em vào cửa, em cũng sẽ không. . . ."

Nhiệm Khiết Nhất lời nói tan tác, cuối cùng tiếp tục không nói xuống.

Bỗng dung bay tới một hồi tiếng chuông điện thoại dễ nghe, đúng lúc thay thế đoạn bỏ trống, Trì Thành cùng Nhiệm Khiết Nhất đều thở phào nhẹ nhõm.

Là điện thoại của anh, Trì Thành vừa nghe điện thoại liền đi ra ngoài.

"Đã ngủ chưa?" Thanh âm của cô có chút thấp, không tự chủ mang theo tựa như đầu độc.

"Còn chưa có."

"Chuyện buổi sáng, thật xin lỗi."

Thanh âm Thì Nhan xuyên thấu qua làn sóng điện, thoáng như một dòng nước nóng, ấm thính giác của anh, anh cười mà không biết: "Chuyện gì? Anh đã quên."

"Em vốn còn muốn bồi thường anh một cái, anh nếu quên, vậy coi như xong thôi."

Cô đầy ngập mắt mắ, cũng không biết là không phải xảo ngữ, nhưng anh xây lên nguội lạnh, chỉ cần cô đối mặt như vậy, tổng hội mất đi hiệu lực: "Đừng."

Anh bật thốt lên, Thì Nhan nghe cười khanh khách.

Vừa gặp lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Trì Thành đi ra cửa.

"Nói đi, như thế nào bồi thường?" Vừa nói vừa kéo cửa ra.

Trong nháy mắt, Trì Thành trước mắt thoáng một cái, trong ngực trầm xuống.

Thì Nhan như gấu Koala một dạng ôm lấy anh, chân kẹp vững vàng ở trên hông của anh. Trong tay hai người cũng cầm điện thoại di động, Thì Nhan hung hăng hôn anh: "Như vậy bồi thường!"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tình ý tràn đầy hôn vào trên môi, lại chỉ đối lấy ánh mắt căng thẳng của anh.

Lúc Thì Nhan thật cảm thấy sự cứng nhắc của anh thì đã chậm, cô đã nhìn thấy từ bên trong người phụ nữ kia đi ra.

Thì Nhan nhảy xuống từ trên người anh thì sắc mặt của cô đã cùng vách tường kia một dạng, lạnh mà dữ tợn.

Giống như là sợ cô chạy trốn, Trì Thành làm chuyện thứ nhất chính là nắm chặt cánh tay cô.

Thì Nhan rút cuộc cũng thành công để cho mình cười cười, tầm mắt từ trên người Nhiễm Khiết Nhất dời trở về, nhìn xuống Trì Thành nói: "Cho em một giải thích hợp lý."

Không đợi Trì Thành mở miệng, Nhiễm Khiết Nhất không vui không buồn chen lời: "Trì Thành, những bình kia, trước đây nơi anh đi, em ngày mai trở lại lấy. . . . ."

Lời này của cô ta, Thì Nhan nghe thế nào cũng không tiếp thu được, không khỏi lạnh lùng nói một câu: "Ngày mai cô còn muốn tới?"

Tiếng nói vừa dứt, Thì Nhan thấy cổ tay căng thẳng, Trì Thành đã có chút không nhịn, lông mày đã khóa sâu, thanh âm căng thẳng mà đè thấp: "Đừng ngang ngược như vậy được hay không?"

Nhiễm Khiết Nhất không có nói lại nữa, vòng qua bên người Thì Nhan, ra khỏi cửa phòng. Thì Nhan liền quay đầu đem cửa đóng "Rầm" một tiếng, tiếng vang lớn ghê gớm, màng nhĩ Trì Thành cũng có chút đau.

"Người đàn bà chanh chua."

"Thế nào, hiện tại người chanh chua ở đây nên anh chán? Không thì, anh đi đem đóa hoa hồng trắng dịu dàng kia trở về đi?"

. . . . .

Tại sao không nói chuyện?"

"Anh nói hai chữ em đã bắt đầu ngang ngược, em còn muốn để cho anh nói gì?"

Về mặt này của anh, không giống như là trách cứ, giống như là dung túng, Thì Nhan cảm giác mình là nhìn lầm rồi, cô suy tư một hồi lâu, bỗng dưng sáng mắt chuyển một cái: "Ai nói là nghĩ tới em, ai nói nhớ em muốn chết rồi."

Giọng nói của cô như giận mà không giận, cười như không cười, Trì Thành đem cô kéo tới, đôi tay hợp lại, siết chặt hông của cô: "Đừng làm rộn, nói chuyện đứng đắn. Cô ấy chỉ là tới đưa cho anh thuốc giải rượu. Em đừng hiểu lầm."

"Lần trước ở Nam Kinh anh có thể hiểu lầm em, lúc này anh tại sao muốn em tin tưởng anh?" Thì Nhan từ trong lòng bàn tay của anh rút tay về, đem hành lý kéo vào phòng khách.

Trì Thành đôi tay dứt ở túi quần, chậm rãi thông thả đi theo phía sau cô: "Không giống, Bùi Lục Thần lúc ấy hôn em."

Thì Nhan bước chân dừng lại.

Tình yêu phảng phất như chiến tranh, cô luôn luôn ảo giác muốn chiến đấu sợ hãi đến cùng.

Thì Nhan đột nhiên quay đầu lại: "Nếu như mà em đến chậm một bước, sợ là không chỉ có bắt gặp anh và cô ấy hôn nhau."

Sự châm chọc của cô dễ dàng là được nhìn thấy, Trì Thành bất đắc dĩ không khỏi mỉm cười.

Nữ nhân này biết thời điểm nào không nên nổi giận, tối thiểu là ở trước mặt Nhiễm Khiết Nhất, phong độ của cô hơn hẳn, nhưng đợi đến thời điểm có thể nổi giận, cô cũng tuyệt không nhu nhược.

Nhưng nụ cười của anh đột nhiên thu lại, mặt của anh, trở nên so với cô còn lạnh hơn, "Giữa chúng ta giá trị tin tưởng rất có vấn đề, nói cho cùng em chính là không tin anh."

Đúng vậy sao, ai nói không phải đây? Giữa bọn họ đã sống cùng rồi không tin tưởng nên thua thiệt, suýt nữa sẽ phải bỏ qua cả đời. . . . .

Thì Nhan hít thở thật sâu một hơi, dáng vẻ nhất thời nhu hòa rất nhiều. Một đường đi đến quá mệt mỏi, cô sớm nên cởi xuống giày cao gót kiên cố này.

Cô chân trần đến gần anh, nhón chân lên thay anh cởi cà vạt.

"Em không phải là không tin anh, em là không tin cô ta. Cô ấy đối với anh rốt cuộc chứa trong lòng cái gì, anh sao lại không biết? Em chính là không chịu nổi cô ấy, dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm người đàn ông của em."

Cô ương ngạnh, cô mềm mại, mỗi một mặt của cô, cũng vừa đúng, muốn anh tức, lại hận không dậy nổi; muốn anh buồn bực, lại không thể rời bỏ, thật là muốn chết——

Trì Thành cầm bàn tay cô, để trong lòng bàn tay anh: "Lần này chỉ là công, sự thật."

"Anh không thể hoàn toàn cùng cô ấy phủi sạch quan hệ? Thiếu đi một người bạn như cô ấy, cũng sẽ không sao."

Anh trầm mặc.

Tri Thành cố gắng suy tư nên trả lời như thế nào. Trong lòng tự hỏi, có bỏ được hay không, đối đãi với phụ nữ kia tuyệt tình như vậy sao?

"Thôi, coi em như chưa nói." Trước khi anh mở miệng, Thi Nhan đã dừng lại.

Tri Thành nhìn kỹ cô, nhưng sắc mặt cô như không có việc gì, tựa như tất cả việc trước đều không có xảy ra.

Cô kéo cà vạt của anh, vút xuống trên sô pha, nụ cười thật sáng lạn: "Phòng tắm ở nơi nào? Một đường bụi bặm chạy tới đây, em phải đi tắm."

Thấy anh nửa ngày không để ý tới, Thi Nhan định tự mình hướng phòng ngủ bên kia tìm kiếm, lại đột nhiên đầu vai trầm xuống, cổ tay anh kéo cô, xoay người đối diện, anh thừa dịp bưng lấy mặt của cô, mau mà chính xác ngậm chặt môi của cô.

Tri Thành giống như là đang thưởng thức cô, hôn tỉ mỉ mà bá đạo, trong cổ họng tất cả đều là hơi thở của anh, còn mang một ít ngọt cùng mùi rượu, hơi lạnh, làm Thi Nhan quên phân biệt lần nữa, ý định cũng theo mũi liếm của anh mà lạc đường.

Thi Nhan muốn anh dùng hành động bày tỏ, nhưng cũng không phải "Hành động" như vậy, mặc dù như thế, cô vẫn như cũ không tránh được đắm chìm.

Mục đích của anh đạt tới, thành công chặn lại vấn đề của cô, Thi Nhan cũng lười so đo nhiều như vậy nữa.

Dựa vào anh, không bằng dựa vào chính mình.

Đùi Thi Nhan kim chặt anh, tại trên người của anh ra sức làm việc xấu, nhưng cuối cùng cũng là cô, mệt mỏi nằm xuống, bị anh xách eo theo muốn làm gì thì làm, mình chỉ có thể ở trên gối, với hơi thở mong manh.

Tri Thành rút thân ra, từ trên người cô lục lợi xuống, anh nằm ở nơi đó, cách cô có chút xa, lại dễ dàng mang ý định xấu.

Góc độ ánh trăng dần dần hơi lệch, chiếu đi vào.

Tri Thành đứng dậy, muốn ôm cô đi đến phòng tắm, cô đè lại tay của anh lại, không chịu hợp tác: "Tiếp tục như vậy nữa, em muốn chết trong tay anh rồi."

Anh gạt một lọn tóc ướt mồ hôi của cô, cười cười, không có miễn cưỡng.

Thừa dịp Tri Thành tắm, Thi Nhan tìm trong điện thoại di động của anh số của Nhiễm Khiết Nhất, dùng điện thoại di động của mình gọi.

Điện thoại tiếp thông rồi, Nhiễm Khiết Nhất nhưng không nói lời nào, Thi Nhan không muốn cùng cô ta lãng phí thời gian: "Tôi cảm thấy chúng ta cần thiết nên nói chuyện một chút."

"Anh ấy biết không?" Hời ra miệng mới phát hiện đây là một vấn đề tựa như ngu xuẩn, đầu kia Nhiễm Khiết Nhất "A" mà cười ra tiếng, "Làm sao cô có thể cho anh ấy biết?"

Nhiễm Khiết Nhất cũng đã làm người dứt khoát, nói lên số phòng sau đó trực tiếp treo máy.

Thi Nhan mới vừa thay xong quần áo, Tri Thành đang từ phòng tắm ra ngoài.

"Đi đâu?"

"Em mới vừa đặt một phòng đơn, chuẩn bị đi chỗ đó ngủ."

Trong phòng bay mùi mập mờ, trên người cô cũng là mùi gần gũi, Tri Thành vòng ôm cô: "Thì thế nào?"

"Em tới Bắc Kinh cũng là đi công tác, thuận tiện tới thăm anh một chút. Chúng ta ở chung phòng, bị người ngoài biết, như vậy không tốt."

"Có cái gì không tốt?"

Cũng không biết anh là không phải giả bộ không hiểu, Thi Nhan định cùng anh giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo: "Thi Nhan em là ai, bị anh, người đàn ông kim ốc tàng kiều, đi theo anh lẫn lộn cùng những thứ kia có phải không muốn sống?"

"Em hãy cùng bọn họ nói, Bạch Cốt Tinh gặp được Tôn Ngộ Không, hàng phục vô lực, nên chỉ có bị hàng phục." Anh nói so ra còn chau chuốt lời hơn cô.

Ánh sáng ở trong mắt của anh, thật là say lòng người. Cái gì là Tôn Ngộ Không, Thi Nhan yên lặng tặc hạo hứng thú, này rõ ràng là Đường Tăng.

*****

Tăng ít yêu nhiều, ma trảo Bạch Cốt Tinh theo cửa phòng Nhiễm Khiết Nhất bấm chuông.

"Tôi nghe nói cô có một con gái."

Trong khoảnh khắc, Nhiễm Khiết Nhất vốn là tô son trát phấn thật tốt về mặt, bị một câu nói của Thi Nhan đánh trúng nát bấy.

Thần sắc này rơi vào trong mắt Thi Nhan, làm trái tim cô không lý do "Bộp" giật mình.

Nhiễm Khiết Nhất kinh ngạc chỉ kéo dài mấy giây liền khôi phục bình thường. Ngược lại Thi Nhan, huyết Thái Dương không ngừng nhảy: "Tôi chỉ là nghe được một chút lời đồn đãi không tốt, đem Trì Thành cũng dính dấp đi vào."

"Vậy sao cô không trực tiếp đi hỏi Trì Thành?"

Thi Nhan lại bị cô ta hỏi khó.

"Tôi tin tưởng đây chỉ là việc hiểu lầm, mọi người nói rõ lập trường, nói thẳng thắn lại vô sự rồi, không cần thiết cho anh ấy biết." Thi Nhan trên mặt không biến sắc, chỉ là tốc độ ngôn ngữ giảm bớt.

"Không thể không cần thiết, là Thi tiểu thư cô không phải không dám chứ?"

Thi Nhan con người co rụt lại, mặt trong nháy mắt cứng nhắc.

Nhiễm Khiết Nhất uống một hơi cạn sạch ly nước:

"Tôi hiểu biết rõ cô là nữ nhân lợi hại, lần trước tôi muốn cô rời Trì Thành đi, bị cô từ phía sau lưng thọc một dao. Lần đó tôi không nói, bị cô hại tôi không lời nào để nói, nhưng lần này cô riêng tư chạy tới thăm dò tôi, còn ngấm chảnh ngôn từ như vậy, có hay không là việc quá mức?"

Huyết Thái Dương không tầm thường nhảy lên, Thi Nhan hết sức coi thường:

"Tôi cũng là nghĩ cho cô, một mình cô mang theo đứa bé gái, không an lòng cho đứa bé tìm cha, ngược lại muốn đi mơ ước một nam nhân không có được, đáng giá không?"

"Đáng giá không. . . . ." Nhiễm Khiết Nhất đột nhiên mất hồn, ngập ngừng nói lặp lại một lần nữa.

". . . . ."

"Nếu như mà tôi nói đáng giá thì sao?"

". . . . ."

"Nếu như mà tôi nói, anh ấy chính là người đó?"

". . . . ."

"Nếu như mà tôi nói, Trì Thành chính là ba ba của con gái tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Nhiễm Khiết Nhất trầm xuống ngẫm cho phép lâu, nhưng thủy chung không có như theo dự liệu như vậy, từ trên mặt nữ nhân này đọc lên sợ hãi.

Thi Nhan ngược lại là một bộ dạng bình tĩnh hiểu ra, dừng một chút, khoe miệng khê nâng lên, lại giống như là đang cười: "Nếu quả thật là như vậy cũng không cần gấp, tôi cùng Trì Thành đã đính hôn rồi, tôi nghĩ, chuyện đứa nhỏ của cô còn chưa có nói cho anh ấy biết thôi."

Cô làm như thể chắc chắn, Nhiễm Khiết Nhất vừa nhìn, trong phút chốc sợ sệt, nói chuyện cũng có chút không lưu loát: "Cô muốn tôi tiếp tục giấu giếm, không đi quấy rầy các người kết hôn?"

"Dĩ nhiên không. Cô đại khái có thể nói cho anh ấy biết."

Thi Nhan đem bên tóc mai đẩy đến sau tai, đó là thói quen động tác lúc khấn trương, nhưng cô che giấu được cực tốt, liền mỉm cười cũng hoàn mỹ.

Thi Nhan thậm chí ngay cả tốc độ lời nói cũng bình thường.

"Trì Thành chắc chắn sẽ không để con gái mình ở bên ngoài mà chẳng quan tâm, tôi thật ra thì sẽ không để bụng nhiều hơn một con gái. Đoạn thời gian

trước không phải có cái kia. . . . . Đoạt từ án thế kỷ sao? Chúng ta sẽ mời luật sư dựa theo kiện cáo kia tới quan hệ, Nhiễm tiểu thư, cô, bạn trai một đội, cuộc sống riêng không chừng có nhiều. . . . ." Này dừng một chút, giậm đất cực kỳ ác ý, Thì Nhan chậm chậm tiếp tục, "Cô thật sự là không có thời gian chăm sóc con gái như lời nói, vợ chồng chúng tôi thay cô chăm sóc."

Nhiễm Khiết Nhất trong lòng thấm thiết đau thương, thật vất vả khắc chế đồng tử ánh lên bất định, nhưng ngay cả hơi sức cảm lý nước cũng bị mất đi, tay rõ ràng đang run rẩy.

Nhiễm Khiết Nhất thật vất vả ổn định mình, nhưng sắc mặt hết sức căng thẳng: "Thì tiểu thư, cô vô duyên vô cớ bố trí nhiều như vậy làm cái gì? Tôi chỉ nói là ‘ nếu như ’, cô lại phản ứng dữ như vậy."

Thì Nhan chẳng nói đúng sai, cười cười.

Này cười, giống như là cắt trong tâm Nhiễm Khiết Nhất một cái, làm sắc mặt cô tái đi.

"Nói giỡn mà thôi, Nhiễm Nhiễm là con nuôi của tôi, cùng Trì Thành không có quan hệ."

"Con nuôi?" Âm thanh hơi chút lên cao, Thì Nhan trong câu nghi vấn này rõ ràng hơi nhiều một chút mùi vị khiêu khích, "Nhiễm tiểu thư, thì ra là như vậy, cô có lòng yêu người như thế."

Nhiễm Khiết Nhất không nói tiếp lời, nữ nhân này quá lợi hại, mình đánh không lại guom sủng sẵn sàng của cô ta.

Ngay sau đó thế yếu, lại cũng là cô: "Nhiễm tiểu thư nếu như vậy có thể yêu tâm, vậy có thể hay không đáng thương tôi, cách nam nhân của tôi xa một chút."

"Cô. . . . ."

"A, không đúng, " Thì Nhan cả kinh sợ hãi biểu tình ra hình ra dáng, cô khoát tay cắt đứt lời nói Nhiễm Khiết Nhất, miêu tả sinh động, "Là cách anh ấy càng xa càng tốt mới đúng."

Hai nữ nhân, rõ ràng đều có tâm sự riêng, tuy nhiên cũng lựa chọn đem tất cả đều núp ở dưới vẻ mặt bình tĩnh, Thì Nhan làm bộ nhìn đồng hồ đeo tay, đứng lên: "Khuya lắm rồi, tôi không quấy rầy nữa."

Vừa mới chuyển thân liền bị Nhiễm Khiết Nhất gọi lại: "Là ai nói cho cô biết tôi có con gái?"

Thanh âm của cô ta lộ ra gãy gập, Thì Nhan ngừng chân, nhưng vẫn chưa để ý tới, một giây kế tiếp tăng nhanh bước rồi đi.

Không phải cô không muốn trả lời, mà là bây giờ không có hơi sức lại đi ứng phó, Thì Nhan ra khỏi phòng, một đường tới cửa, liền không thể chờ đợi dựa vào vách tường.

*****

Trong khoảng thời gian này số người vào khách sạn ở không cao, Thì Nhan hướng Trì Thành bịa chuyện đặt phòng, nhưng cô lại thật sự đi đặt một phòng đó.

Từ nơi này, chính mình trở lại phòng, Thì Nhan dùng thời gian thật dài.

Hành lang khách sạn cấp năm sao, rơi xuống đất không tiếng động, hai bên treo giả cổ danh họa, vắng vẻ yên tĩnh. Cô cảm thấy khó chịu, chẳng biết tại sao, lồng ngực đè nén.

Vừa nghĩ tới mặt của Nhiễm Khiết Nhất trắng bệch, trái tim càng thêm không hiểu, giật mình.

Nhìn trong thang máy, gương vây quanh sóng nước chẳng xao, Thì Nhan một lần nghĩ tới nên tát mình một bàn tay.

Vì người đàn ông tranh đến nước này, tuyệt không giống như cô, cô có nên hay không khi dễ mình?

Điện thoại di động của cô vang lên, là số của Tịch Thịnh, vừa tiếp thông, liền nghe tới Tịch Thịnh có ý đề thấp thanh âm oán trách: "Ngàn vạn đừng nói cho em biết chị tôi nay lại không trở lại ngủ."

Thì Nhan đi ra cửa thang máy: "Buổi sáng, em không phải là nhìn thấy chị mang hành lý ra cửa sao?"

Tịch Thịnh dừng lại, sau đó cười hắc hắc, tiếng cười gần như gian trá: "Em đây, thật ra thì chỉ muốn làm hồng chuyện tốt của hai người."

Ngây thơ!

Thì Nhan nghe hần làm động tác chọc cười, một khắc kia, tâm cuối cùng có chút buông lỏng.

"Chị ở Bắc Kinh."

Tiếng nói vừa dứt, lập tức nghe được Tịch Thịnh quý rống quý kêu: "Chị là nữ siêu nhân sao, thời gian nháy con mắt bỏ chạy đi Bắc Kinh?"

Thì Nhan cầm điện thoại xa một chút, đợi bình tĩnh mới nói: "Chị cũng vậy, đặc biệt hối hận tới chỗ này."

Tịch Thịnh luôn có thể nghe ra sự khác thường của cô, che giấu nửa đều vô dụng, "Ai khi dễ chị vậy?"

Hắn cảnh giác ngược lại chọc vui Thì Nhan: "Em suy nghĩ một chút, ai có thể khi dễ được chị đây?"

"Vậy cũng được. Nếu quả thật có, em lập tức dẫn cầu bổng bác thượng tìm người đó tính sổ."

"Chớ cùng chị đây ở nơi này rồi rầm, em sẽ phải lập tức tựu trường, trông nom chuyện nhàm chán của chị, còn không bằng quan tâm việc học của mình, chị đây tạo điều kiện cho em học thiết kế xe hơi cũng không phải là dư tiền vô ích."

Nữ nhân này quân giáo nâng người đến kết quả như vậy không dứt, chị là. . . . . Lúc này mới giống như cô, hẳn tình nguyện nghe cô dạy dỗ hắn, cũng đừng giống như mới vừa rồi như vậy, cô đơn giọng nói.

Tịch Thịnh ngoài ngàn dặm, đem tâm mắt từ bản vẽ trên bàn dời đi, ngó ra ngoài cửa sổ, ánh mắt nhu hòa.

Đêm dài chưa hết.

Thì Nhan không nghe thấy câu trả lời của hắn, trong giọng nói nhiều chút khiển trách ý vị: "Có nghe hay không?"

Cô giờ phút này đã có thể nhìn thấy phòng của mình, bóng dáng một người cao lớn của đang dựa vách tường, chờ ở nơi đó, Thì Nhan định thần nhìn lại, là Trì Thành.

"Không nói, chị đây cúp."

Thì Nhan lập tức cúp điện thoại. Trì Thành cũng đã nhìn thấy cô, đứng thẳng đợi cô đi tới.

Anh quả thật thích hợp với màu trắng, nam tử trần thế bất nhiễm, ánh mắt sạch sẽ mà cương nghị. Năm đó mình tại sao là có thể chắc chắn anh là người xấu?

Thì Nhan đến nay không nghĩ ra.

"Sao anh lại tới đây?"

"Em đi đâu vậy hả?"

Hai người đồng thời mở miệng, Trì Thành dừng một chút, giơ tay lên xoa tóc của cô, nhận thấy được trên trán cô có mồ hôi. Thì Nhan cười, bắt lại tay anh: "Em ở trong khách sạn đi dạo một chút, không hở là F. Cái trong kia chính là tác phẩm đại sư, quả thực là tác phẩm nghệ thuật, quá. . . . ."

Thì Nhan còn muốn sợ hãi than đôi câu, Trì Thành đã cắt đứt: "Mới vừa rồi cùng người nào nói điện thoại, trò chuyện vui vẻ như vậy?"

Khuôn mặt anh thủy chung không chút thay đổi, lông mày trầm xuống sâu xa, thời điểm không cười lại làm cho người ta lạnh lạnh cảm giác, mắt rất đẹp, màu đen con ngươi, làm cho người ta hăm sâu đầy đủ. . . . .

Thì Nhan đem nhật ký trò chuyện ghi chép.

Tên tuổi Tịch Thịnh.

Cô nâng điện thoại đến trước mặt anh.

Sắc mặt Trì Thành căng thẳng trong nháy mắt hạ xuống, "Cả người này cũng ghen?"

Về lúng túng nhuộm dần khóe mắt, Trì Thành đuôi lông mày giương lên: "Không thể được sao?"

Trông giống đứa bé, còn là một cô chấp không được tự nhiên, vẫn thích là đứa bé hay ăn vạ.

Thì Nhan vô vị nhún nhún vai.

Trì Thành rút đi điện thoại di động của cô, bỏ vào trong túi xách của cô, tay tới lúc lấy thêm ra, tựa như cùng ảo thuật, hai ngón tay giữa của anh đã đang kẹp thẻ mở của phòng của cô.

Trì Thành thay cô mở cửa.

Nhìn gò má của anh, Thì Nhan nhất thời bị mê mẩn tâm trí.

"Trì Thành. . . . ."

"Hà?"

"Chúng ta kết hôn đi."

Trì Thành thân thể tựa như bị người nhấn lại tạm khóa, dừng hình ảnh, sau đó, quay đầu lại tốc độ vô cùng chậm rãi, nhìn lại cô, không xác định ánh mắt.

"....."

"....."

"Em, lặp lại lần nữa." Thanh âm của anh, lại có chút run.

Thì Nhan lộ ra 6 răng tiêu chuẩn, cười: "Trì tổng, chúng ta kết hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Trên mặt anh, lạnh lùng kiên quyết trong nháy mắt tan rã, trong mắt rõ ràng viết không thể tưởng tượng nổi.

Thì Nhan không đứng đắn nghiêng đầu, dáng vẻ lại có chút dí dỏm: "Thế nào? Không vui?"

Trì Thành lông mày nhíu một cái, một giây trước tựa như đấu tranh, một giây kế tiếp, đột nhiên kéo mạnh tay của cô, dắt cô căng chân chạy như điên, cửa đều quên đóng.

Thì Nhan bị một đoạn như vậy, cô đã là thờ hồng học, suýt nữa ngã nhào, thật vất vả níu lại anh, cơ hồ cả người vất trên cánh tay anh: "Anh làm gì thế?"

Hai người tựa hồ cũng không thể đạt thành nhất trí, cho nên bộ dáng anh như cũ có chút không rõ: "Em không phải nói là muốn kết hôn sao? Đương nhiên là trở về Thượng Hải kết hôn."

Một khắc kia, Thì Nhan da đầu cũng mơ hồ tê dại, thấy cô nâng trán không lên tiếng, Trì Thành lấy điện thoại di động ra: "Anh trước đánh điện thoại book vé máy bay."

Vừa nói vừa ấn dây số, Thì Nhan bị một câu nói của anh thức tỉnh, vội vàng kéo điện thoại di động của anh xuống.

Thật là nhanh gọn trôi chảy, Thì Nhan có thể bị hành động của người này dẫn đến kinh ngạc.

Trì Thành nhìn ánh mắt do dự của cô, mới vừa rồi còn bởi vì hưng phấn mà mơ hồ phấn khởi, lúc này mặt mày nhất thời trầm xuống: "Thì tiểu thư, em chơi đùa anh phải không?"

"Anh, thật, muốn kết hôn với em?" Thanh âm của cô, chính mình nghe tới cũng không đủ chân thiết.

Trì Thành là thật bất đắc dĩ, đỡ vai của cô, sợ cô té thật, từ từ phun ra hai chữ: "Nói nhảm."

Giọng nói vừa dứt liền tỉnh ngộ lại, Trì Thành còn có chút thật không tin, ánh mắt mang một ít do dự: "Em nhắc tới kết hôn, chỉ là vì thử dò xét anh?"

Thì Nhan chột dạ tốt đỉnh, nắm điện thoại di động của anh không buông tay.

Tay Trì Thành ở trên vai cô nắm chặt, mới chịu đựng lúc này không có phẩy tay áo bỏ đi, miệng bộc chữ thô tục.

Rõ ràng cô mới là kẻ khờ xướng, nhưng trong phút chốc tựa như tất cả đều rối loạn, Thì Nhan nghĩ tới nghĩ lui đều tìm không thấy biện pháp ứng phó.

Vừa nhắc con mắt chỉ thấy anh bộ dạng ần giận, ép khí thấp đến điểm giới hạn.

"Em không phải mới vừa đi ngắm cảnh, mà là đi tìm Nhiễm Khiết Nhất."

Người phụ nữ này rốt cuộc lựa chọn thẳng thắn được khoan hồng, và lại mở to hai mắt làm bộ vô tội, Trì Thành hết cách với cô, lấy chính mình càng không biện pháp, bị loại nhìn van xin của cô, tích tụ cùng lo lắng cứ như vậy tan thành mây khói.

Lúc này đổi lại, Thì Nhan sợ anh xoay người rời đi, vội vàng bắt lại cổ tay của anh: "Em vừa nghe nói Nhiễm Khiết Nhất có con gái, cả người cũng rối loạn, anh cũng biết em dễ kích động."

Trì Thành sắc mặt ngưng tụ, "Con gái?"

Không hề chớp mắt, Thì Nhan quan sát phản ứng của anh, thấy anh bày ra vẻ mặt như vậy, rốt cuộc thử phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng không kéo căng nữa: "Vừa hỏi mới biết đó là con gái nuôi của cô ta."

"Đừng nói với anh, em hoài nghi đó là con anh." Trì Thành tức giận cũng cười, nhưng giọng nói vừa rơi xuống, tựa như là nhớ tới cái gì, bỗng dưng ngừng ra.

"Được rồi, em thừa nhận sai lầm." Thì Nhan trông mặt chỉ lo làm dạng thuận theo, bỏ lỡ sự sệt chột lóe rồi biến mất của anh.

"Em cũng là quá quan tâm anh mới phạm vào hồ đồ, đừng nóng giận có được hay không?"

". . . . ."

Thì Nhan không lấy được đáp ứng, tâm tư xoắn xuýt, vén mắt thấy anh, anh cũng không khác thường, vẻ mặt mặc dù kiên quyết lạnh lùng, nhưng mặt mày cuối cùng dịu dàng lại: "Nói đi nói lại, tát nước ra ngoài, Thì tiểu thư, thỏa thuận ngoài miệng cũng có luật pháp đem sức lực phục vụ, lúc nào thì mang anh đi ra mắt cha mẹ vợ?"

Cha mẹ vợ. . . . . Thì Nhan người giống như bị đập trúng quả bom, mơ hồ có tiếng phá hủy buồn buồn ở trong lồng ngực vang vọng.

Không chỉ có như thế, còn có phiền toái hơn, cha mẹ anh. . . . .

"Anh cũng biết em nhập quốc tịch Mỹ, thủ tục kết hôn ở trong nước, tựa hồ rất nhiều hạn chế. Hiện tại cũng. . . ." Thì Nhan làm bộ nhìn đồng hồ đeo tay, căn bản không có nhìn đến là mấy giờ, "Cũng đã trễ thế này, nghĩ về phòng trước ngủ đi."

"Thì Nhan ——" Trì Thành gọi cô.

Thì Nhan quay đầu lại, có chút lười biếng "Hả?" một tiếng, ánh mắt của anh có chút phức tạp, rõ ràng không có lời gì, nhưng chỉ là cuối cùng khoát tay: "Không có việc gì."

Anh không có việc gì, cô có việc —— Thì Nhan mới vừa đi một bước cổ chân liền thấy đau.

Thì Nhan kêu đau không lớn không nhỏ nửa tiếng, tựa hồ mới vừa rồi uốn éo đến, cô xoa mắt cá chân, mắt trông mong hướng Trì Thành.

Nếu như có thể ban thưởng vì chuyên gia bộ đáng thương, nữ nhân này nhất định có thể được tượng đồng, Trì Thành khom người bế ngang cô, "Không cho phép đi giày cao gót nữa, cao đến hù chết người."

"Cũng không còn cao bao nhiêu, 7 cm mà thôi, là anh mới vừa rồi lời em chạy. . . . ." Bị mất lạnh anh thoáng nhìn, Thì Nhan lập tức đổi lời nói, "Tuần —— mệnh ——"

Gò má Thì Nhan dán tại xương quai xanh, ôm sát gáy của anh. Hai chữ vĩ âm kéo dài, tràn đầy không phục.

*****

Thì Nhan chính thức bắt đầu cuộc sống ở chung cùng anh, thỉnh thoảng rảnh rỗi, đang ở trên web tìm tòi chút tin tức thủ tục kết hôn. Có người gõ cửa vào phòng làm việc liền lập tức tắt websites.

Không có biện pháp, cô cảm giác chột dạ.

Người tới, trên mặt nôn nóng: "Tiểu Trần đang cùng khách hàng đánh nhau, người nào khuyên đều không nghe, cô mau đi xem một chút đi!"

Thì Nhan buồn bực cau mày, rõ ràng là ý thích sau giữa trưa, việc phiền lòng lại theo nhau mà đến.

Cô cuống quýt chạy tới phòng họp nhỏ.

Tiểu Trần là người mới của học viện thiết kế phái tới, ít nhiều có chút cậy tài khinh người, Thì Nhan đã cảnh cáo hần mấy lần, hần vẫn là không thay đổi tính tình nóng nảy.

Thì Nhan đẩy ra cửa phòng họp, tiểu Trần đã động thủ, cả phòng xóc xếch, bồn hoa cũng đụng đổ một đoàn, khách hàng mặt có thương tổn. Thì Nhan không nói lời gì xông lên tóm hần mở lời: "Việc đã qua rồi! Anh dừng tay cho tôi!"

Khách hàng này cũng không phải là hiền lành, mang tới người phụ tá cao lớn, phụ tá này thấy tiểu Trần bị cô kéo, lập tức nắm một quyền.

Một cú nắm móc này, nghiêng nện chính mặt Thì Nhan.

Thì Nhan trọng tâm không yên, suýt nữa ngã xuống đất, thật may là sau lưng chính là bàn hội nghị, ngang lưng cô đụng vào mép bàn, cuối cùng ổn định bước chân.

Khóe miệng của cô trong khoảnh khắc máu chảy không ngừng, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, chỉ có Thì Nhan, chịu đựng nửa bên mặt tê dại tiến lên, ý bảo phụ tá đồng nghiệp kia: "Buông hân ra."

Sau đó mới đứng sững sờ ở tại chỗ khách hàng nói: "Ngài Từ, thật sự xin lỗi, tiểu Trần là người mới, không hiểu chuyện, đổi lại người theo ngài vào này. Ngài xem, kết quả sao?"

Khách hàng xị mặt không được, sắc mặt căng thẳng: "Thì tiểu thư, không phải là của tôi nói, công ty của các người chính là đối đãi như vậy với khách hàng hay sao? Cái gì tư cách. . . . ."

"Thật sự xin lỗi, nếu không như vậy, buổi tối tôi làm thiết yến xin ngài, bồi tội? Đến lúc đó, đồng thời mang theo bà Từ đi, lần trước bà Từ chọn trúng cái túi Hemers, tôi đang lo tìm không ra cơ hội tặng bà Từ."

Bà Từ kia không phải? Vợ bé nhà thôi. Thì Nhan nể tình kêu "Phu nhân", cuối cùng thần sắc ông ta hơi dần ra.

Thì Nhan ý bảo thư ký mang khách hàng rời đi, chỉ huy người giúp một tay dọn dẹp bừa bãi đầy đất, tiểu Trần còn nguyên tức giận, đứng tại chỗ không động: "Lão đại ngài làm gì thể ăn nói khép nép xin lỗi hân, là hân. . . . ."

Thì Nhan đau đến về mặt cũng có chút vằn vẹo, nhưng trong mắt dễ dàng là không kiên nhẫn tùy tiện đọc lên: "Việc đã qua rồi, nhanh, thu dọn đồ đạc đi, anh bị đuổi việc."

Đến bệnh viện, Thì Nhan khẩu khí này cũng còn không có tiêu tan, mặt xưng phù rồi, khóe miệng tét, quả quyền đầu khách hàng kia thật dùng toàn lực, Thì Nhan cảm cái gương nhỏ theo, cảm giác mình xấu xí muốn chết.

Chris cùng với tới bệnh viện, thành đối tượng Thì Nhan oán trách: "Thời điểm về sau nhận người đều sáng mắt lên, đừng người nào cũng lấy vào Thì Dụ chúng ta thực tập."

Tiểu Trần là cháu một khách hàng lớn nào đó, rõ ràng là Thì Nhan tự mình phê chuẩn tới, Chris không dám nhắc nhở cô chuyện này, liền vội vàng gạt đầu: "Xin bớt giận, xin bớt giận, nhưng mà nói về cô, nửa năm sau này thật xui xẻo, bệnh viện cũng chạy vài chuyến đi. Túi Hemers đắt tiền như vậy, cô cũng chịu đưa. . . . ."

Đồ của cô đưa Yết Thụy Quốc, đối với cô mà nói, chính là đồ bỏ đi.

Đồ bỏ đi xứng vợ bé, Thì Nhan nghĩ, mình thật đúng là ác độc.

Lúc này, người chữa bệnh cũng không ít, lấy thuốc đều muốn xếp hàng. Thì Nhan oán trách đủ, dễ chịu nhiều, thần sắc cũng hòa hoãn: "Đừng dây dưa theo tôi ở bệnh viện, trở về đi thôi."

"Vậy cô cẩn thận một chút."

Còn dư lại Thì Nhan một người, ở bên sân cỏ tìm chiếc ghế dài ngồi xuống.

Trong bệnh viện, hơi nước sát trùng cô trước sau không quen, mẹ cô cao ngạo như vậy, là nữ nhân đã từng khóc cầu xin bác sỹ sinh, nộp tiền chậm hai ngày, một màn này làm người ta vô cùng đau đớn. . . . . Dù loại như thế, làm Thì Nhan hết sức bài xích chỗ này.

Bãi cỏ ở chỗ này ngược lại ẩm áp rất nhiều, toàn cánh là màu xanh lá cây, băng đá, ghế dài màu trắng, có bệnh nhân tản bộ, đánh cờ, thời gian ở chỗ này chậm chạp đi chuyển.

Chạng vạng tới, bầu trời thật là xinh đẹp, Thì Nhan ngẩng đầu, hé mắt nhìn thời gian.

Phá hư cảnh quan lúc này, đột nhiên có người hướng cô ném cục đá.

Cục đá rất nhỏ, nhưng nện ở trên cánh tay vẫn còn đau, cho nên cô ném đi ánh mắt phẫn hận, như dao găm vô hình.

Ngồi ở xe lăn, Bùi Lục Thần mới vừa khom người lại lượm cục đá, bị cô trừng, về mặt cứng đờ.

Sau khi cô nhìn thấy hân, vẻ mặt biến hóa càng thêm đặc sắc, đặc biệt là nhìn chân của hân, mang chút sợ hãi lại khó tin nhìn bộ dáng, Bùi Lục Thần rất là hường thụ.

Ở giữa 2 người cách đoạn sân cỏ, xe lăn của hân đẩy không qua, trông chừng ở phía sau nhìn thật muốn giúp một tay, nhưng Bùi nhị thiếu hân đã phản phó rồi, không cho phép cô tiến lên.

Bùi Lục Thần mất cục đá, vỗ bụi bặm trên tay, kéo ra một chút bất đắc dĩ: "Thì tiểu thư, xin thương xót, giúp tôi đẩy xe lăn xuống đi."

Không biết là quá mức khiếp sợ, hoặc là nhiều ngày không thấy, cô đối với hân đề phòng ít đi, cô lại chịu giúp một tay.

Bùi Lục Thần ngửa đầu đang nhìn bầu trời, tìm kiếm cẩn thận cô mới vừa rồi rốt cuộc đang nhìn cái gì: "Cô có biết hay không, mới vừa rồi cô tựa như con mèo nằm phơi nắng."

Lúc ở phòng bệnh thấy cô ngoài cửa sổ, thật ứng câu kia: Người đứng ở trên cầu ngắm phong cảnh, người ở trên lầu xem người ngắm phong cảnh.

Thanh âm cô có chút không xác định truyền đến: "Chân của người. . . . ."

"Tai nạn xe cộ."

". . . . . Phế?"

"Ừ."

". . . . . Lừa gạt, đang gạt tôi. . . . ."

Bùi Lục Thần cau mày, cực kỳ nghiêm túc nhìn lại cô, một hồi lâu, bỗngưng giọng điệu vui mừng: "Đương nhiên là lừa gạt cô, còn không đến mức tàn phế."

Thì Nhan ngẩn ra.

Cẩn rằng một cái, đứng dậy liền đi. Bùi Lục Thần chân khó khăn, ánh mắt cũng rất tốt, một giây kế tiếp liền bắt được vạt áo của cô: "Nhìn ở tôi đặc biệt từ phòng bệnh chạy tới nơi này, theo tôi ngồi lâu một lát đi."

"Tôi còn muốn đi lấy thuốc, trễ nữa không còn kịp rồi." Thì Nhan vung đơn thuốc trong tay một cái.

Hắn lập tức lấy được đơn thuốc trong tay cô, vung tay lên, đem đưa cho hộ lý, khòì hài nói: "Làm phiền cô đi lấy thuốc giúp người này."

Thì Nhan hai tay trống trải, bất đắc dĩ ngồi trở lại. Người này, bị thương thành như vậy sao còn có thể bưng bưng sức sống như thế?

Nơi xa, một đôi người già đang tự nhiên tản bộ, Thì Nhan nhìn nơi kia, không đi chuyển. Muốn cùng Trì Thành, 50 năm sau cũng giống như vậy một dạng vợ chồng già, nâng đỡ cho nhau đi ngang qua một chỗ mỗi phong cảnh.

Nam nhân trước mặt này, thật là một trở ngại lớn.

"Cảnh cáo trước, tôi hiện tại có bạn trai, về sau anh đi đứng bình phục nhanh nhẹn cũng đừng tới tìm tôi."

Khuôn mặt công tử tươi cười cứng đờ, rất nhanh lại khôi phục: "Mặt của cô. . . . . Chồng của cô đánh?"

"Chớ nói sang chuyện khác được không?"

"Tốt, vậy thì nói cô cùng anh ta. Thì Nhan, tôi hỏi cô, thật ngoài anh ta ra thì không lấy chồng, hay hoặc là không phải anh ta cô không lập gia đình?"

Nhớ lại, lúc hắn lôi kéo cô trở lại kết hôn ở Bắc Kinh, Thì Nhan sức mạnh tràn đầy: "Dĩ nhiên."

". . . . ."

". . . . ."

"Được rồi, chúc cô hạnh phúc, lời này tôi bây giờ nói không ra miệng, vậy tôi liền —— chúc cô không hạnh phúc đi."

Nếu như Bùi Lục Thần ngày đó biết lời mình nói sẽ một câu thành sấm, hắn có thể hối hận hay không? Thì Nhan lúc ấy cười đến hết sức lơ đãng, đối với lời hắn nói, chẳng thèm ngó tới.

Cô có điện thoại đi vào, xem ra là điện thoại của Trì Thành, lập tức bắt máy.

"Anh đến dưới lầu công ty của em rồi."

Thì Nhan nháy hai mắt một cái. Buổi tối hẹn đi ăn cơm, cô lại quên chuyện này!

"Em không có ở công ty, hơn nữa. . . . . Buổi tối muốn mời khách đi ăn cơm." Xem giọng điệu cô nhận tội, khóe miệng vẽ ra điệu cười, Bùi Lục Thần nghe được, vẻ mặt xấu một chút.

"Có thể xuống đây hay không? Anh có người quan trọng muốn giới thiệu cho em."

"Thật xin lỗi sao. . . . ." Thì Nhan vĩ âm ngọt ngào, có vẻ có chút cố ý, Bùi Lục Thần bên cạnh, bả vai run lên.

"Vậy cũng tốt, cơm nước xong gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em."

Thì Nhan cười ha hả nói "By!"

Cô cúp điện thoại, quay đầu thấy sắc mặt Bùi Lục Thần trắng bệch, cô cuối cùng thoải mái: "Anh nghe được? Tôi, hiện tại, rất hạnh phúc."

*****

Buổi tiệc tối Thi Nhan mời Từ tiên sinh cùng" bà Từ ", chỉ không ngờ, trình diện cũng là bà Từ thật.

Mở ám trong đó, Thi Nhan tuyệt không quan tâm, đây đối với hôn nhân bằng mặt không bằng lòng cơ hồ cũng dọn lên bàn tiệc, thấy Từ tiên sinh không nói tiếng nào, Thi Nhan trong lòng kêu to vui sướng.

Thi Nhan trên đường đi phòng rửa tay, Từ tiên sinh đang ở bên ngoài phòng bao chờ, thấy cô trở lại, không khỏi vui mừng: "Thì tiểu thư, rõ là. . . . .
Cảm ơn. Ngân vạn nhớ, cũng đừng đưa túi kia."

Thi Nhan dĩ nhiên là gật đầu.

Bữa tiệc kết thúc rất sớm, Thi Nhan trực tiếp đi ô-tô trở về nhà Trì Thành, trên đường có chút kẹt xe, cô bắt đầu không nhanh không chậm, suy nghĩ về đến nhà dùng nước nóng thoa mặt, có lẽ cũng sẽ không sung như vậy.

Thật tò mò, Trì Thành nếu nhìn thấy cô như vậy, sẽ là loại vẻ mặt nào.

Trong khoảng thời gian này mưa ít, Thi Nhan xe dừng ở bãi đậu xe lộ thiên, lần này cũng không ngoại lệ Thi Nhan đang chuẩn bị mở cửa xe, gặp đúng lúc này, một chiếc X5 màu trắng lái vào bãi đậu xe.

Thi Nhan nhận ra đó là xe Trì Thành .

Xe kia, đầu xe đèn lóe ra, bên trong mờ hồ vòng quanh, phác họa người lái anh tuấn này.

Thi Nhan trong bụng vui mừng, nắm chặt thời gian, giả bộ ôm túi thuốc cùng túi của mình, đang muốn xuống xe, vậy mà chân của cô còn chưa có giảm xuống, X5 đã dừng hẳn, ghế trước cửa trước mở ra.

Nhiễm Khiết Nhất từ trên xe xuống.

Ánh mắt Thi Nhan căng thẳng, động tác cả người dừng lại.

Ghế lái cùng cửa sau xe X5 cũng đều mở ra, vừa xuống, là vẻ mặt không biểu hiện gì của Trì Thành, bên kia xuống, là người đàn ông sang trọng.

Cái sang trọng đó, Thi Nhan cả đời cũng không mong được, ba của Trì Thành .

Xe này, Thi Nhan hoàn toàn xuống không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Trong nước, chìa khóa máy chỗ phòng ốc của Trì Thiệu Nhân vẫn luôn do con trai giữ, hôm nay ông trở về nước, ở khách sạn cũng không dễ dàng, phòng ốc bỏ trống mấy năm thật ra thì cũng vẫn có người xử lý, tùy lúc có thể vào ở.

Giờ phút này, Trì Thiệu Nhân tới nơi của con trai, Trì Thành trở về thư phòng cầm chìa khóa, liền cùng Nhiễm Khiết Nhất ngồi nói chuyện ở trong phòng khách.

Trì Thiệu Nhân đơn giản nhìn vòng quanh nhà trọ một cái, "Con gái Nhiễm, các người hiện tại liền ở chỗ này?"

"Bá phụ, con thật sự không ở nơi này." Bởi vì bữa ăn tối lúc uống một chút sâm banh, sắc mặt Nhiễm Khiết Nhất hồng nhuận, nhìn hết sức lạnh lợi.

Trì Thiệu Nhân này, cẩn thận tỉ mỉ để ý tóc, chỉ có bên tóc mai màu trắng, thái độ làm người cũng không có đáng vẻ trưởng bối, đáng đáp Nhiễm Khiết Nhất ở trước mặt ông cũng rất tùy ý.

"Ta hiểu biết rõ ý định những người tuổi trẻ các con, có thể khi kết hôn rồi dốc sức làm sự nghiệp, bộ biệt thự ta mua được chính là vì làm lễ gả cho con, ai mà biết hai người các con đến nay cũng còn không tin gì."

Nhiễm Khiết Nhất ngượng ngùng nể mặt bác, chỉ có thể cười hóa giải.

"Các con cũng kéo tốt như vậy mấy năm, lúc nào thì có thể đem hôn sự này xử lý? Hai nhà chúng ta cũng đều mong đợi đấy." Trì Thiệu Nhân ngược lại

tình ý sâu xa trước sau như một.

Nhiễm Khiết Nhất như ngồi bàn chông, ý định đứng lên: "Bá phụ, con đi làm cho người nước trái cây."

Trì Thành chậm chạp không có từ thư phòng ra ngoài, bởi vì anh đang gọi điện thoại.

Âm thanh chờ đợi thật lâu Thì Nhan mới nhận.

Thì Nhan thờ ơ "A lô?" một tiếng, Trì Thành liền thấy không ổn: "Em uống rượu?"

"Không có, thế nào?"

"Thanh âm của em nghe có điểm lạ."

Thì Nhan đầu kia dừng một chút, tiếp tục nói: "Ừ, uống một chút."

"Em ở đâu? Anh hiện tại đi đón em." Nói xong, Trì Thành cầm lên cái chìa khóa hướng cửa thư phòng đi.

"Anh không phải đang bận sao? Em không sao, chính mình có thể trở về." Trong thanh âm của cô lộ ra tia kháng cự, mới vừa nói xong, lại đổi lời nói, "Em tối nay trở về nhà mình ngủ, có lẽ anh cũng không rảnh quan tâm em."

Trì Thành bước chân dừng lại, "Anh nơi nào lại được em gán tội?"

"Anh không phải là hỏi em tại nơi nào sao? Em ở tại bãi đậu xe dưới lầu, mới vừa còn nhìn thấy anh và Nhiễm Khiết Nhất." Nói sẽ phải cúp máy, Trì Thành giống như là sớm đoán được, bỗng dưng quát một tiếng: "Không cho phép cúp máy!"

Cô không có cúp. Nhưng tức giận không nhỏ, Trì Thành cũng nghe thấy tiếng hít thở hơi trầm xuống của cô.

Trì Thành điều chỉnh hô hấp một cái, giọng nói hơi chậm một chút: "Em thấy được Nhiễm Khiết Nhất? Vậy nên em cũng nhìn thấy, tại chỗ có người thứ ba. Đó là ba anh, anh vốn là nghĩ tối nay gặp mặt giới thiệu em, đến khi hẹn là em thoái thác."

"Cho nên anh liền mượn Nhiễm Khiết Nhất một lát cho đủ số?"

Hiển nhiên giải thích của anh có hiệu quả, Trì Thành nghe được, nữ nhân này là mạnh miệng hay là thật tức giận.

Trì Thành đi trở về kéo màn cửa sổ ra, nhìn ra ngoài bãi đậu xe, có thể thấy được mờ hồ.

"Là ba anh hẹn cô ấy tới."

Ở nơi này, loại chuyện tranh luận nhằm chán trên không ra kết quả, Trì Thành nhảy qua đề tài này: "Em đã đến rồi, lên đây đi, để cho ba anh gặp em một chút."

Sự trầm mặc của cô, bình thường đều là cự tuyệt.

"Thì tiểu thư, em thì thế nào?"

"Em không thể gặp ba anh." Thanh âm của cô có chút khác thường, không giống làm khó, giống như sợ sệt, ". . . . . Bộ dáng của em bây giờ thê thảm không nở nhin, mọi người sẽ bị dọa."

Trì Thành bật cười, cô đây là nói cái chuyện hoang đường gì vậy? Nhưng anh thật đối với nữ nhân này một chút biện pháp cũng không có.

"Cái người này lấy có quá nát. Anh đi xuống đón em"

". . . . ."

"Không được đi! Em dám đi, anh bảo đảm chạy vào nhà em khiêng em trở lại."

Nam nhân này giống như đang ở bên người cô, anh vừa nói như thế, tay Thì Nhan đã nắm ở hộp số không khỏi dừng lại.

Thì Nhan xem một chút mình sau gương, bộ dạng nhếch nhác này —— buổi chiều chịu đánh, thật đúng là giúp cô bận rộn.

Trì Thiệu Nhân nhất định nhận ra cô, nếu như ông đem chuyện đã qua nói cho Trì Thành, cô cùng Trì Thành nhất định đi tong.

Quả nhiên, Trì Thành khẳng định lấy được trả lời chắc chắn của cô, lúc này mới cúp điện thoại, ra khỏi cửa phòng sách.

Nhiễm Khiết Nhất vừa bung cốc nước cam từ phòng bếp ra ngoài, chỉ thấy Trì Thành vội vội vàng vàng, như muốn ra cửa.

Bên trong phòng đối diện, Trì Thành làm như không thấy hai người khác, Trì Thiệu Nhân có chút không vui: "Vội vội vàng vàng như vậy muốn đi đâu?"

"Trước tiên, con nói muốn giới thiệu cho ba một người, đang ở lầu dưới, con đi đón cô ấy."

"Chính là người bạn kia?" Tri Thiệu Nhân mặt mày có chút chút khinh thường, trước mặt ông đối với người trẻ tuổi đó còn chưa thấy qua, ấn tượng cũng không tốt, mơ hồ đoán được sẽ là phụ nữ, cho nên ông mới ở bữa ăn tối trước giao hẹn, Nhiễm Khiết Nhất nghênh đón.

Tri Thành cũng không dừng bước, đi tới cửa trước kéo ra cửa chính, lúc này mới dừng một chút bước chân: "Nói đúng ra, là bạn gái con. A, không, là vị hôn thê."

*****

Tri Thành đến trong xe này vừa nhìn, nhất thời không biết bày ra loại vẻ mặt nào.

Người phụ nữ này theo như lời không nói dối, vốn là mặt lớn chừng bàn tay, giờ phút này phân nửa bên phải sưng lên cũng không phải rất nghiêm trọng, mấu chốt là khóe miệng nứt ra, dán OK băng bó, cô vốn lại muốn nghiêm mặt, lại mơ hồ mang một ít sát khí.

Hai tay Thi Nhan bày ra: "Em như vậy, Nhiễm Khiết Nhất như vậy, ba anh gặp qua em về sau, nhất định không muốn con dâu này."

Tri Thành, mặt mày bị vẻ buồn rầu bao phủ, cẩn thận chạm một cái vào mặt của cô.

Thật ra thì cũng không phải là rất đau, Thi Nhan "Khàn khàn" giọng điệu thật rút ra, lại thấy như làm bộ, Tri Thành cũng không có phát giác, nửa thật nửa giả nói: "Vậy chúng ta lên lên kết hôn, gạo sông nấu thành cơm chín rồi nói cho ông ấy biết?"

Một câu đánh thức người trong mộng, Thi Nhan ngẩn ra, đề nghị không đáng tin cậy của anh giống như con rắn nhỏ linh hoạt, dễ dàng chui vào trong đầu cô, xua đi lại không được.

Tri Thành thấy cô suy nghĩ không biết lại bay tới nơi nào, vội vàng lên tiếng gọi về: "Ba anh thích Khiết Nhất, anh thích em, như vậy có đủ hay không?"

Không đủ, thật không đủ, Thi Nhan trầm nghĩ, chỉ có thể bịt mắt làm hình dạng khổ sở.

Thi Nhan vẫn ở trong xe, đưa mắt nhìn Tri Thành lái xe đưa hai người kia rời đi.

Cô trở lại nhà trọ, làm như trộm, lúc đóng cửa lại đồng thời thở phào, suy nghĩ phức tạp xông lên nhiều hơn, vậy khốn cô.

Có lẽ thật nên liều mạng, trước kết hôn hãy nói.

Tri Thành rất khuya mới trở về, trở về phòng ngủ không thấy bóng dáng cô, trong bụng quỳnh lên, lúc này mới liếc thấy phòng sách sáng đèn.

Anh men theo ánh sáng đi tới, Thi Nhan lại thức đêm làm bản vẽ.

Tri Thành thật ra thì rất ít thấy cô, hết sức chuyên chú vào đầu vào việc của người nào đó, người phụ nữ này, tổng làm cho người ta một loại cảm giác bắt không được, giờ phút này, cô là ở chỗ đó, tinh thần tập trung cao độ, cũng không nghe tiếng bước chân của anh.

Tri Thành bỗng dừng ôm sau cô một cái đầy cõi lòng, trong miệng từng trận có tiếng: "Bắt được em rồi."

Thi Nhan cả kinh, nghe là thanh âm của anh, tiếng kinh hô đã ở cổ họng bị đè xuống, tay cô kéo về phía sau, gãi gãi anh, lúc này mới thanh thản ổn định đem tay phủ trên mu bàn tay anh: "Con nít."

"Đã trễ thế này, ngày mai làm thôi." Anh đang bên tai cô hà hơi.

"Em muốn đem công việc nửa năm sau, toàn bộ kết thúc."

"Sau đó rời đi Thi Dự?" Tri Thành theo lời của cô bổ sung.

Cô ở trong lòng ngực của anh xoay người, mặt anh thay đổi ngay, thần sắc nghiêm túc: "Em đến lúc đó nghĩ nghỉ phép, chúng ta cùng đi du lịch như thế nào?"

"Tốt, thật là nhiều năm qua, anh tích góp từng tí một, đủ du lịch vòng quanh thế giới rồi. Em nghĩ đi đâu?"

Thi Nhan suy nghĩ một chút: "Thụy Sĩ."

Tựa hồ Thụy Sĩ có thể chỉ bằng hộ chiếu, kết hôn, Thi Nhan trong lòng yên lặng bổ sung.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tịch Thịnh sau nghỉ hè, trở về Nam California đi học, Thì Nhan thỉnh thoảng cùng em trai trên MSN tán gẫu, đứa bé này trở về sau nửa năm tạm nghỉ học, vẫn như cũ hòa đồng thuận buồm xuôi gió, cô cuối cùng cũng yên tâm.

Thì Nhan thời gian qua không có ở nhà, quá bận rộn, công việc ngập đầu không dứt. Trì Thành so với cô không nhàn hơn, anh thường xuyên phải bay. Tổng bộ mới thiết lập của Kim Hoàn tại Thượng Hải, nhưng cũng không nhìn thấy anh ở Thượng Hải nhiều hơn mấy ngày.

Hai người trong vòng một tháng số lần chạm mặt, đếm trên đầu ngón tay.

Một lần Trì Thành đi công tác, cô trở lại nhà trọ của anh, nghe an ninh nói có một phái đoàn mười phần trường giả tới tìm cô.

Ông cụ Trì gia không tạo áp lực cho cháu mình, trực tiếp đi đến chỗ cô "Một đường cứu quốc", hơn nữa cả Nhiễm Khiết Nhất, Thì Nhan đã đủ bận rộn, không muốn cho thêm mình tìm phiền toái, Nhiễm Khiết Nhất mấy lần gọi điện thoại, Thì Nhan cũng từ chối không tiếp, sau đó dứt khoát dọn về nhà mình.

Chuyến đi Thụy Sĩ quyết định chính xác, vào tháng 12, chính là thời điểm trượt tuyết tốt nhất. Thì Nhan đặt vé máy bay rồi, còn phải gọi thoại quốc tế, cùng Trì Thành đang ở Singapore xác định thời gian.

"Anh rốt cuộc có đi được hay không? Đừng đến lúc đó anh không kịp về, muốn em một mình lên máy bay."

Thì Nhan rất kín đáo phê bình, ở trước mặt anh cố tình gây sự, cô coi đây như là công việc điều chế thuốc, anh cũng là luyện mãi thành thếp, tức giận lớn hơn nữa này, anh vút xuống bên trong hồ nước sâu, cũng kích không dậy nổi nửa điểm ngọn sóng.

Anh trả lời thật hời hợt: "Nếu không, không đi thì sao?"

Thật ra thì anh càng muốn nghe đến cô nói, nhớ anh. . . . .

"Dĩ nhiên không được!" Thì Nhan như chém đinh chặt sắt, "Thị thực cũng làm xong, vé máy bay cũng mua rồi, khách sạn cũng đặt rồi."

Nghe giọng nói của cô, tựa hồ còn mang một ít tức giận, Trì Thành cười yếu ớt, bất đắc dĩ luôn miệng nói "Được".

Công việc ở Singapore vừa kết thúc anh trở về nước, không còn kịp nhìn ngắm cảnh đẹp đất nước Sư Tử một phen, đồng nghiệp giữ lại, Trì Thành cũng chỉ có thể khước từ: "Bạn gái đang thúc giục."

Dáng vẻ này, mười phần "Vợ quân nghiêm", các đồng nghiệp cũng kinh ngạc, trên mặt Trì tổng đây, ở ngoài chỉ thấy trừ vẻ đẹp lạnh lùng cùng nụ cười công thức hóa, loại vẻ mặt thứ ba này, thấy được là lần đầu.

Vì vậy trong vòng một cách tự nhiên lưu truyền đi, Trì tổng có một bạn gái lợi hại.

Chuyến bay Trì Thành đáp xuống sân bay Phổ Đông, đêm đã khuya, về nhà không thấy người bóng dáng cô, cầm chìa khóa Tịch Thịnh cho anh, lần nữa ra cửa.

Trì Thành đến nhà trọ của cô, không có rung chuông, trực tiếp mở cửa đi vào.

Người phụ nữ này trực tiếp làm việc ở trên bàn trà phòng khách, Laptop, bản vẽ. . . . ., Trì Thành đứng lại ở cửa trước, nhìn bóng dáng đó tựa vào trên góc bàn trà ngủ.

Anh cời gậy, đi mà không một tiếng động, lại gần nhìn, chân mày cô giãn ra, là ngủ thiếp đi thật, dáng dấp hơi hơi co rúc.

Laptop còn mở, Trì Thành muốn thay cô đóng, cũng đúng lúc này liếc thấy nội dung trên trang mạng.

Websites title chính là giáo đường Geneva, kéo trình đơn trên web xuống trong có hướng dẫn đến một ít tiệm áo cưới. Bên trong ngăn cất chứa kia, một dây tư vấn hôn nhân Thụy Sĩ.

Ánh sáng trên màn hình, làm anh mỉm cười và mặt có chút lúng cuống.

Hồi lâu, Trì Thành nghiêng đầu nhìn người phụ nữ này. Cô ngủ sâu, không chút nào đề phòng, là bộ dáng anh thích nhất.

*****

Thì Nhan khi tỉnh lại, phát hiện mình ngủ ở trên giường, cửa phòng vệ sinh mở ra ánh đèn màu cam sáng lên, đem phòng ngủ nhuộm màu ấm áp hòa thuận.

Khí ẩm rất đủ, Thì Nhan lười biếng ngáp một cái, phủ thêm áo ngủ đi phòng vệ sinh xem một chút.

Cô kéo cửa ra, thò đầu vào, vốn tưởng rằng sẽ là sương mù mờ mịt, không ngờ anh lại tắm, nước lạnh.

Vòi hoa sen, bọt nước văng lên hình dáng thân thể, Trì Thành nghe động tĩnh, nghiêng đầu hướng bên này nhìn, tóc cùng con người đều là sắc tối đen thâm trầm.

Vài tia hồng xuất hiện ở trên mặt, Thi Nhan vội vàng đi vào thay anh đóng cửa: "Giữa mùa đông, lại đi tắm nước lạnh?"

Thi Nhan kéo khăn tắm qua ném cho anh, khom người vào trong bồn tắm vẩy nước nóng.

Người đàn ông lỏa thể không biết đang suy nghĩ gì, không nói lời nào ôm lấy cô, lạnh lẽo thấu xương dán sau sống lưng cô, xương cốt cứng đến nỗi Thi Nhan rụt cổ co lại.

"Lạnh muốn chết."

Không khỏi oán trách một câu, nhưng tiếng nói vừa dứt, Thi Nhan phản ứng không kịp nữa liền bị anh ôm vào bồn tắm.

Nước nóng vây lấy cô, y phục ướt, ánh mắt rối loạn.

Hơi nước rất nhanh tràn đầy toàn bộ không gian, anh lột quần áo trên người với tốc độ thật thành thạo, từ đầu chí cuối nụ cười đều nhạt, có phần ác ý: "Yên tâm, anh sẽ khiến em nóng lên."

Anh đảo mắt liền nắm được eo thon của cô, kéo cô ngồi lên trên người anh.

Thi Nhan cười, đánh anh một cái: "Già mà không đứng đắn . . . . ."

"20 năm sau lại nói lời này không muộn, anh giờ đây, trí nhớ, thể lực cái gì, cũng còn rất trẻ tuổi."

20 năm sau. . . . .

Đây có tính là cam kết?

Thi Nhan hôn anh không để cho anh nói, nhắc eo cho anh đi vào.

Ngồi ở trong ngực anh, chông vào bờ vai của anh đang đưa: "Có nhớ em hay không?"

Trì Thành lật người ôm cô, không nói tiếng nào, dùng hành động chứng minh.

Thi Nhan từ lúc bắt đầu đón ý nói đùa, đến cuối cùng khó mà thừa nhận, cô run rẩy, nhẹn không được kích động thét chói tai, mơ hồ thấy chỗ linh hồn sâu trong thân thể kích động, thần chí sắp không rõ.

"Trì Thành. . . . ."

Anh cẩn thận xoay qua mặt của cô, hôn mí mắt cô, hạ thân cũng không dịu dàng, mãnh liệt mà cấp thiết.

Thi Nhan sợ mình giữa lúc kịch liệt va chạm này bất tỉnh: "Anh nói câu gì đi?"

"Bà xã. . . . ." Anh ngậm tai cô.

Anh nói cái gì, Thi Nhan căn bản không nghe rõ. Quỳ ở nơi đó, tâm hồn bay bổng.

Anh cầm khăn tắm trùm lấy cô rồi ôm ra, Thi Nhan thần trí hỗn độn chậm chạp trở lại, thấy anh lại lần thân tới, vội vàng bọc chắn lật người, đưa lưng về phía anh: "Mới vừa rồi là anh nói vào lần cuối cùng."

Trì Thành kéo cô lên, kéo khăn lông trong tay một cái: "Thật coi anh là cầm thú?"

Cô từ trong chăn lộ ra một đôi mắt, nửa tin nửa ngờ theo dõi anh. Trì Thành vén chăn của cô, lấy khăn lông mềm mại, lau tóc cô, giống như đối đãi thú cưng, cuối cùng hỏi: "Có muốn ngủ hay không?"

Thi Nhan bị anh huyền não nửa đêm buồn ngủ đều không còn, "Em còn có công việc chưa có làm xong." nói qua sẽ phải xuống giường, anh vội đề xuống, ý bảo cô đợi chút, xoay người từ trong tủ quần áo cầm toàn bộ áo lót, áo khoác cho cô.

"Theo anh đến chỗ này."

*****

Chỗ đến có chút xa, xe hơi lắc lư làm Thi Nhan dần dần buồn ngủ, nhắm mắt lại nghĩ giả vờ ngủ say một cái, lại thật sự ngủ thiếp đi.

Tình lại do Trì Thành đẩy đẩy vai của cô: "Thì Nhan?"

Cô lúc này mới từ từ mở mắt. Trên người đang đắp áo khoác của anh, rất ấm áp, còn có mùi thuốc lá dành riêng thuộc về anh.

Trì Thành thu hồi áo khoác: "Đến rồi."

Đêm khuya yên tĩnh, không trăng không sao, đêm này, thích hợp cuộc chôn vùi kẻ tiếp tất cả bão tuyết.

Thì Nhan không thấy rõ đây là đâu, bởi vì đèn đường ở rất xa nơi đây, trong xe mở ra máy điều hòa không khí, trên cửa sổ xe ngưng đọng một tầng sương, cô hà ra một hơi, hóa sương ——

Thì ra, là dừng bên ngoài chỗ mà 5 năm trước chính là nhà trọ bọn họ thuê kia.

Bên ngoài quá lạnh, rạng sáng nhiệt độ tối thiểu không độ trở xuống, Thì Nhan mè neho nửa ngày mới xuống xe: "Tới chỗ này làm gì?"

Trì Thành đứng ở sau lưng cô, kéo ra áo khoác che kín cô lại.

Thì Nhan ở nơi này, trong im lặng hưởng thụ nhiệt độ của người anh, lúc sau nghe anh mở miệng: "Tài sản của anh thật ra thì không nhiều lắm, trừ bộ phòng ốc kia, mấy chiếc xe, chút cổ phiếu ngân sách, cũng chỉ có nơi này."

Thật là quá lạnh rồi, Thì Nhan đầu óc tựa như hoạt động cũng chậm, một hồi lâu mới quay lại: "Anh. . . . . Là chủ cho thuê nhà, nơi này?"

"Anh vẫn đem phòng này giao cho người đại lý xử lý."

"Mà em năm ngoái mới thuê nơi này!"

". . . . ." Trì Thành ôm chặt cô, cảm đậm ở đỉnh đầu cô, không chịu nói.

Thì Nhan lúc ra cửa, đi chính là đôi giày đế bằng UGG, cả đầu so với anh thấp một khoảng lớn, cô muốn quay đầu lại, nhưng bị anh ôm chặt hơn.

"Nếu biết là anh, em làm sao đuổi theo muốn thuê?" Đêm đó cô dẫn anh tới chỗ này, anh cũng không nói gì.

Nghĩ lại, Thì Nhan không khỏi cười, đêm đó bọn họ chỉ lo cởi quần áo lên giường, thật đúng là không có hỏi thăm qua lẫn nhau bàn bạc chuyện riêng. . .

Trì Thành bắt hai tay của cô giấu vào túi, thật ấm áp.

"Anh lúc ấy chỉ muốn nhìn em một chút, xem em rốt cuộc muốn làm gì."

"Cho nên anh biết em là lúc nào thì trở về nước hay sao?"

"Thật ra thì nếu như em không phải tới tìm anh, anh cũng sẽ đi tìm em. Vấn đề là thời gian mà thôi."

Thì Nhan bùng tình hiểu ra: "Lượn một vòng, thì ra là không phải là em quyến rũ anh, mà là anh, ở đây quyến rũ em?"

Anh cười cười, toàn bộ hơi ấm phả bên tai cô.

Thì Nhan kéo tay anh, tâm ba phần không phục, bảy phần nhạo báng: "Phòng này không thể nào đáng tiền, xem ra anh thật không phải trong tương tượng của em, giàu có như vậy."

"Anh nói "nơi này", là chỉ mảnh đất này." Trì Thành từ trong túi lấy ra, tùy ý chỉ chỉ một mảnh khu vực, "Phòng ốc nơi này có thể 70 năm không phá hủy, vì quyền sử dụng mảnh đất này, chính là anh phải ở Kim Hoàn đánh đổi cả đời cho công việc."

Mơ hồ đoán được anh sẽ nói gì tiếp, Thì Nhan nhất thời khẩn trương đến cảm thấy không khí cũng có chút mỏng manh, có chút cựa mạnh, càng muốn biết rõ còn hỏi: "Anh. . . . . Nói với em những thứ này làm gì?"

Không thể quay đầu lại, không thấy được vẻ mặt của anh, không nghe thấy câu trả lời của anh, nơi tai cô, chỉ có tiếng tim mình đập như một luồng sóng, đánh trống reo hò.

Trì Thành đột nhiên cười ra tiếng, hết sức vui vẻ, Thì Nhan cũng có thể cảm thấy lồng ngực của anh chấn động.

"Em không phải vốn định gạt anh đi Thụy Sĩ kết hôn sao? Anh trông nom việc nhà trước nói cho em biết, tránh cho em chạy lần nữa."

Trong lòng, tim bị anh làm một đoạn như vậy, Thì Nhan hoàn toàn rơi vào kinh ngạc, hỏi không được thần trí.

Trì Thành xoay vai của cô lại, trước mặt đối mặt nhìn anh, sắc mặt trịnh trọng: "Thì Nhan tiểu thư, của cải như vậy, có đủ cưới em hay không?"

"Em cũng không phải là người tham tiền."

"Em không phải vậy sao? Anh đây mấy năm, nhưng là liều mạng kiếm tiền, để cho mình đạt tới tiêu chuẩn của em."

Anh vô tâm nói một câu, lại làm cho Thi Nhan một trận giật mình.

Thi Nhan ngẩng mặt lên, theo dõi mắt nhìn anh, không hề chớp mắt, trong mắt anh chỉ có nụ cười, đối với quá khứ, anh thật là đã gió nhẹ nước chảy, nếu không, không thể nào lạnh nhạt nói tới như thế, mà không thềm đề ý chút nào.

Nhưng cô. . . . .

"Thật ra thì năm đó em ra đi, cũng không phải. . . . ."

Thi Nhan chưa nói xong, cô tình nguyện hôn anh, giống như giờ phút này, hình thức ngậm môi của anh, dùng không tiếng động thay thế tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Mười mấy giờ hao tổn đi qua, thời điểm Thi Nhan bước xuống sân bay, chân đều đã muốn nhũn, người đàn ông bên cạnh này vẫn như cũ tinh thần sáng khoái, không mang theo nửa điểm mệt mỏi, thấy vậy Thi Nhan không khỏi ghen tỵ.

Thụy Sĩ - khí trời cực lạnh, liền nói thói quen "Vẻ đẹp khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo" cô đều không chịu nổi, xuống máy bay, cộng thêm một tầng một tầng dày quần áo trên người, còn chẳng biết xấu hổ dựa vào Trì Thành: "Em đi không được, anh cõng em đi."

Trì Thành dùng cảm điểm một chút xe đẩy hành lý trước mặt: "Nếu không em ngồi lên đi?"

"Chỉ là đến lúc đó kêu xe, em phải cùng những thứ hành lý này một dạng, ngồi ở cốp sau." Thấy cô thật sự nhắc chân định đi lên, anh không nhanh không chậm bổ sung.

Thi Nhan sửng sốt, cau mày một cái: "Em còn chưa có gả cho anh đâu, anh liền bắt đầu khi dễ em rồi hả?"

Bộ dạng này của cô rất là đáng yêu, nhưng cũng làm bộ khác thường, Trì Thành duỗi tay ra liền nắm được mũi cô, cô tránh cũng không kịp: "Ông xã không dám. Bà xã đại nhân, lên đây đi."

Từ phi trường đến khách sạn, Thi Nhan tổng cộng đi chưa được mấy bước đường, ở trong hành lang khách sạn, gặp khách phần lớn là mở mắt giật mình, đều kinh dị nhìn nam tử châu Á tác phong nhanh nhẹn ôm nữ nhân phách lối nhập cảnh.

Cho đến khi ném cô lên trên giường, tay Trì Thành mới trông đi, vội tới đưa người hầu bàn tiền bo.

Nệm mềm mại, màn che phong cách thời Trung Cổ từ phía trên trần nhà rơi thẳng xuống giường, Thi Nhan từ giường một bên kia trượt đi xuống, đi tới bên cửa sổ vén lên rèm, núi Alpes như đập vào mắt.

Thi Nhan than một tiếng sợ hãi chạy ra cõ hòng.

Trì Thành cõ áo khoác cùng khăn quàng cổ, chỉ mặc T- shirt trắng cùng áo dệt kim hở cổ đi tới phía sau cô, một bên thay cô cõ ra nón áo cùng cái bao tay dày cộm nặng nề, vừa nói: "Em rất biết chọn phòng, gian phòng này cảnh sắc là tốt nhất."

"Nói như thế nào giống như anh đã tới rất nhiều lần?"

Trì Thành vẻ mặt lạnh, không có nói thêm gì nữa, Thi Nhan mãi ngấm cảnh, cũng không còn tí mĩ hời tới.

Thẳng thấy mắt cũng xót rồi, Thi Nhan mới thả rèm cửa sổ xuống, mệt chết đi, cô nằm xuống cũng không nguyện hồi sinh, Trì Thành tắm rửa ra ngoài, cô vẫn còn nướng nhờ trên giường.

"Anh thay em mở nước, nhanh đi tắm một cái, rồi đi xuống ăn cái gì." Anh vỗ vỗ mặt cô.

Thi Nhan mở ra con mắt mơ hồ, bọc chăn lăm bắm: "Anh kêu mang đồ ăn lên đi, em không muốn đi."

"Ngoan nào, com nước xong chúng ta còn muốn đi nhìn giáo đường." Trì Thành cười bóp cằm quý lười này.

Vừa nghe hai chữ "Giáo đường", Thi Nhan bỗng dưng mở mắt, nhảy xuống giường chạy thẳng tới phòng tắm.

Thì Nhan đầu tranh tắm xong, trùm khăn tắm ra ngoài, Trì Thành đã thay cô chuẩn bị y phục tốt, lễ phục màu trắng nghiêng vai, ưu nhã trên đầu gối 3 centimet, tơ lụa loại mềm nhẵn. Cô thay ở trước mặt anh, quay một vòng: "Như thế nào?"

Nào dám không gật đầu? Huống chi thật xinh đẹp, Trì Thành đưa lên đôi giày đế bằng, cô ở trước gương hóa trang, cúi đầu liếc thấy: "Không muốn."

Trì Thành đứng ở phía sau, hai cánh tay ôm ngực, thấy cô đem giày đá thật xa, anh nhượng nhượng mày, không nói lời nào.

Thật là sợ anh, Thì Nhan đem giày lượm về, ngoan ngoãn thay.

Ngón tay xẹt qua gi-lê ngoài áo sơ mi, không phục điểm một cái vào bộ ngực anh: "Xem anh ăn mặc đẹp trai như vậy, không so đo, em hôm nay liền nghe anh."

Trì Thành cười nhẹ một tiếng, lấy áo choàng đưa cho cô, vì cô kéo cửa phòng ra.

Phòng ăn cũng là phong cách thời Trung Cổ, trên đài có nhạc sĩ hiện trường trình diễn Violin, anh đặt là chỗ ngồi tốt nhất, Thì Nhan chống cằm nhìn chung quanh một chút, cuối cùng mới đối diện bình tĩnh nhìn anh.

Ngày tốt cảnh đẹp, thích hợp cầu hôn.

Nhưng đối diện khỏe môi tươi cười của người đàn ông này, có chút khó có thể suy nghĩ, lời của anh trước món ăn bắt đầu cũng không nhiều, có lẽ phải chờ tới cuối cùng một phần món điểm tâm ngọt hết, anh mới mở miệng?

Thì Nhan không đợi được cầu hôn của anh, thì ngược lại cách không xa một cái bàn khác, đột nhiên tuôn ra tiếng kinh hô —— cô gái người da trắng tóc dài xỏa vai ưu tú từ trong kem ăn vào chiếc nhẫn, đột nhiên liền cực vui mà khóc.

Trì Thành mi tâm khẽ vận, Thì Nhan nhìn thấy, có chút rối rắm, cần nĩa bình tĩnh nhìn anh: "Nếu như là anh cầu hôn, sẽ không đem chiếc nhẫn giấu trong kem thật què mùa như vậy chứ?"

Trì Thành vuốt trán, áo sơ mi phẳng phiu tương phản đem cả khuôn mặt của anh nổi bật lên có chút nghiêm túc. Đột nhiên liền đứng lên: "Anh đi đến phòng rửa tay."

Anh vừa rời đi, nửa khắc đồng hồ cứ như mà đi qua rồi, Thì Nhan nóng lòng đợi, không khỏi có chút ảo não, không có sáng ý sẽ không sáng ý đi, anh đem chiếc nhẫn cho cô đeo lên là được. . . . .

Thì Nhan ngồi không yên, định đi tìm anh, phòng ăn rất lớn, Thì Nhan lượn quanh có chút ít choáng váng, đi tới mặt hình tường trước, mới phát hiện phía trước chính là một phòng ăn khác.

Thì Nhan đang muốn nghiêng đầu đi trở về, vừa gặp lúc này, ánh mắt liếc thấy trên tường vị trí bất mắt nhất, tấm hình kia.

Ánh mắt của cô không nhìn được gắt gao nhìn hình ở đó, lại có nhân viên tạp vụ từ phía sau cô đi ngang qua, cô bỗng dưng đã tỉnh hồn lại, bắt được người này, suýt nữa đụng phải khay rượu đỏ của anh ta.

"Này, đây là?"

Thì Nhan thanh âm có chút không ổn, nhìn chằm chằm đôi nam nữ trong hình này không buông.

"Đây vốn là phòng ăn chuyên thiết kế hình tường tình nhân."

". . . . ."

Nét mặt của cô cổ quái như thế, nhân viên tạp vụ hiểu sai ý, về mặt thân thiện, mang theo khẩu âm Anh ngữ địa phương nói: "Cô. . . . . Biết Joey?"

Trong nháy mắt, nụ cười Thì Nhan cứng ngắc, ánh mắt xốc xếch, chợt khôi phục lại thái độ bình thường, tận lực tâm bình khí tĩnh cho tiền boa, "Tôi cùng Joey là bạn bè. Cô ấy và bạn trai, thường xuyên đến sao?"

Tiền boa không rẻ, người hầu bàn cười lại rộng thêm: "Joey tiểu thư hàng năm cũng sẽ mang theo con gái của cô ấy tới chỗ này nghỉ phép, họ hiện tại ở tại phòng truyền đạt 1931. . . . ."

Thì Nhan trở lại bên cạnh bàn ăn thì Trì Thành đã đợi ở nơi đó, thấy cô trở lại, đưa tay kéo đến sau lưng.

"Em đi đâu?"

Thì Nhan không nói tiếng nào, cầm áo choàng, quay đầu bước đi.

Anh bắt lấy tay cô, động tác như đã luyện được nhanh chuẩn, kim ở trên cổ tay cô, Thì Nhan giật thế nào không ra.

"Em không thoải mái, phải về phòng."

Trì Thành lúc này mới phát giác sắc mặt cô trắng bệch, sờ sờ mặt cô, cũng không nóng. Anh kêu người hầu bàn tới đây tính tiền, lúc ký đơn cánh tay khác buông lỏng, cô lập tức đi, cũng không quay đầu lại.

Trì Thành trở về phòng thì cô đã đổi đồ mặc ở nhà, bộ lễ phục nhét vào trên ghế sa lon. Nữ trang cũng không tháo, ngồi xếp bằng ở trên giường, bấm loạn xạ hộp điều khiển TV, xem tivi.

Sờ trên trán cô, không có phát sốt, bắt giác hỏi: "Nơi nào không thoải mái?"

"Đau bụng."

Cô tùy ý biện lý do, anh lại thật sự lại gần xoa bụng cô. Cô theo bản năng muốn tránh, đẩy anh ra ngồi dậy, chuyển đến góc giường ôm đầu gối, đôi môi mím chặt.

Đào mắt lại bị anh giờ lên mắt cá chân kéo trở về.

Trì Thành trên cao nhìn xuống nhìn cô, một luồng sợi tóc buông xuống dưới, "Nói láo."

". . . . ."

"Mới vừa rồi còn thật tốt. Em rất cuộc sao vậy?"

Trì Thành ngón trỏ xoa môi của cô, khiến cho cô không mở miệng không được. Cô mắt nhẹ nhất thời một khắc, há mồm không khách khí cắn ngón tay của anh: "Anh và Nhiễm Khiết Nhất đã từng ở đây."

Trì Thành lập tức liền hiểu rõ tới đây là chuyện gì xảy ra, mặt mày buộc chặt, nghiêm nghị mà nói: "Lần thứ nhất mà thôi. Đã là chuyện nhiều năm trước, em không nói, anh cũng quên."

"Không cần nói cho em, hai người lúc ấy ở là gian phòng này. . . . ." Diện mạo anh thản nhiên, làm tương phản như cô hẹp hòi, Thì Nhan lại không muốn nói tiếp.

Trì Thành thấp con mắt xem xem một chút dấu răng đầu ngón tay mình, bắt đắc dĩ thờ dài, từ trong túi tiền lấy ra hộp nhẫn cưới, không đợi cô phản ứng, trực tiếp nhấc tay phải của cô, vì cô đeo lên.

Chiếc nhẫn thật lạnh, tựa như mới lấy ra từ trong hầm băng, tay cô co rút lại, bị anh tay mát lạnh lệ kéo được.

"Anh thừa nhận mình rất không có sáng ý, trong đêm chiếc nhẫn giấu ở đồ ngọt. Anh đi tìm đầu bếp chánh lấy chiếc nhẫn về, sau đó chạy trở về cầm hộp, lỗ mắng giống như trở lại tuổi 17."

"Chớ nói sang chuyện khác, chút lời ngon tiếng ngọt này. . . . ." Cô bức tức, nhưng chưa nói xong đã bị anh chặn lại miệng.

Người đàn ông này quả thực là cố ý, mút đầu lưỡi của cô cũng mau biến hình, rõ ràng là không muốn làm cho cô phản bác nói lại.

Tròng mắt Thì Nhan nhìn kim cương sáng chói này, chạm tới, cứng rắn vĩnh cửu bất biến.

"Em không muốn trượt tuyết ."

"Được."

"Chúng ta đi Italy."

"Được."

"Ngày mai sẽ đi."

*****

Hôm sau, Thì Nhan rất sớm liền tỉnh, mở mắt ra thì một bên giường kia cũng là trống không. Sờ sờ gối đầu, đã sớm lạnh.

Thì Nhan trong bụng căng thẳng, vừa muốn vào phòng rửa tay tìm người, cửa phòng cũng đang lúc này mở ra, Trì Thành đi vào, đang cùng Thì Nhan đối mặt.

Trong mắt anh nhất thời lóe lên, nhưng khôi phục rất nhanh, trước khi cô mở miệng đã ôm cô: "Chào buổi sáng ." Giọng nói tràn đầy từ tính, giữa hai lồng mày đều là dịu dàng.

Trên người anh có mùi nước hoa vô cùng nhạt .

Hơi thở kia vô cùng đặc biệt, Thì Nhan rất quen thuộc, tự xưng là vĩnh viễn tuổi 18. Chris thích nhất ——Baby Touch của Burberry.

Thì Nhan lông mày vừa nhú, anh đã buông cô ra: "Anh mới vừa đi trả phòng trước rồi. Trước đi rửa mặt đi, bữa ăn sáng rất nhanh được đưa lên. Ăn xong rồi chúng ta đi."

Không biết Trì Thành vô tình hay cố ý, nhưng anh nói những lời này thật trấn an cô, đêm qua bắt đầu cô liền không lý do mà thần kinh khản trương,

Chỉ có thể an ủi mình, Thụy Sĩ chỗ này, quả thật cùng cô khí thế bất hòa.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Nhân viên tạp vụ đi theo phía sau đẩy xe hành lý, Thì Nhan cho đến lúc vào thang máy vẫn mặt ủ mày chau, nghiêng đầu, mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Anh có chuyện giấu giếm.

Thang máy trên đường đi xuống, Trì Thành nhận được điện thoại, giọng nói là tiếng Đức, Trì Thành trả lời ngắn gọn một câu liền cúp, bỗng chốc ấn phím xuống tầng 6.

Chính là tầng lầu có phòng ăn hôm qua.

Trì Thành phân phó nhân viên tạp vụ trước tiên đem hành lý đưa lên xe, rồi kéo Thì Nhan ra khỏi thang máy.

Nhìn một đêm, hỏa khí xông thẳng lên đầu, Thì Nhan hất tay, cau mày trừng anh: "Làm gì?!"

Cô rõ ràng kháng cự, anh làm như không thấy, "Đi xem cái này." Thanh âm không ngại, đều là thân nhiên.

Thì Nhan hận không thể đập vỡ mặt của anh, hít sâu, nhìn lại nhìn, hất tay anh ra, tự mình đi về phía trước.

Phòng ăn tối còn chưa bắt đầu kinh doanh, cũng đã có một người phục vụ chờ ở nơi đó, nhìn thấy Trì Thành, vội vàng tiến lên: "GutenMorgen,Herr." Vừa nói, tự mình đưa lên một tấm hình.

Ánh mắt Thì Nhan quét qua tấm hình kia, rồi ngẩn ra.

Trong hình, người con gái ngủ thiếp đi, chân mày xấu tính vẫn nhú, không phải Thì Nhan thì là ai?

Mà cô cùng với người đàn ông, rúc thật chặt vào với nhau, là góc độ tự chụp, anh một tay cầm máy chụp hình, một tay kia vòng qua vai của cô, đẩy tóc rơi trên mặt cô ra.

"Tôi hôm qua chụp, vừa mới làm xong."

Phản ứng của Thì Nhan có chút không kịp, nghe lời của anh, cũng chỉ kinh ngạc gật đầu.

Bị anh mang tới trước mặt, bức ảnh treo tường này, nhìn nhân viên tạp vụ giúp một tay đem tấm hình này thay thế tấm cũ treo lên, Thì Nhan bày không ra vẻ mặt thích hợp: "Anh thật đúng là Thần Thông Quảng Đại."

Người phụ nữ này nói chuyện đều mang chút chua, mà Trì Thành tính tình dễ chịu cười: "Bao tay của em rơi ở chỗ này, phục vụ nhặt được trả lại cho anh, anh mới biết tối hôm qua, tại sao em có cái gì đó không thích hợp như vậy."

Thì Nhan quay đầu đi, không để ý tới.

Trì Thành dùng ngón tay trở ngoắc ngoắc cầm cô, muốn cô xem tấm hình mới vừa đổi lại trong tay mình, "Đây là hình 5 năm trước chụp, là bữa ăn thứ 100. . . . . Còn là hình chụp đôi tình nhân thứ 1000."

Thì Nhan bỏ qua một bên tay của anh, xoay người đi, bị anh vòng ôm lại. Trì Thành một bộ biểu tình tha thiết xin cô nghe xong, tay dùng sức lực nâng ngang lưng cô.

"Em xem này, người đàn ông trong hình, mặt tựa như nguội lạnh, biết tại sao không?"

Cô cắn môi, cự tuyệt mở miệng.

Trì Thành điểm mũi người phụ nữ này, anh cũng đã mang một ít buồn bực, vẫn tự biên tự diễn, "Khi đó anh ta mới vừa bị bạn gái đá, rồi bạn anh ta dẫn

anh ta tới nơi này giải sầu, mới có chút hiệu quả, anh ta liền vứt bỏ hình bạn gái trước để trong ví tiền ra, tâm tình vui vẻ cuối cùng trong đời cũng đã biến mất."

Một câu nói của anh, sóng nước chẳng xao, cứ nhẹ nhõm như vậy xoẹt qua đầu cô. Cái thế giới này tội danh xấu nhất, gọi là mềm lòng, cô 3 phần may mắn, 7 phần khác, cũng là khinh bỉ như vậy đối với mình.

"Anh ở đây nhắc nhở em, năm đó em nợ anh, cho nên hiện tại em một chút nóng nảy cũng không thể có?"

Anh lại gạt đầu: "Em nợ anh. Muốn giận cũng không được, không hề gì, anh bắt em tự mình trả nợ cả đời là tốt nhất."

Này nói cái gì? Nghe thế nào cũng giống như uy hiếp? Nhưng giọng của anh, trước sau như một, vẻ mặt của anh, lại rõ ràng mang một ít buồn bã.

"Anh sáng sớm, bởi vì chuyện này?"

Trì Thành cười, không rõ ràng, nói với phục vụ một tiếng cảm ơn, dặt tay của cô rời đi.

Lòng bàn tay trái nắm chặt tay cô, không buông.

Italy là trạm tiếp theo của họ, dặt tay đi, La Mã, Milan, Florence, cuối cùng trở lại La Mã, ở Milan gấp áo cưới liền đặt, cầm căn cước đến Lãnh Sự Quán xác minh, Thi Nhan cứ như vậy, hôn nhân trước mặt tại hai nơi không quen biết, căn cứ chính xác, gả mình rồi.

Một đường trở lại, mặc dù khoác áo khoác của anh, nhưng cô vẫn như cũ cóng đến không chịu được, áo cưới trễ ngực, kiểu dáng lộ cổ, lộ lưng, thật cùng mùa đông này không hợp nhau.

Váy dài này cũng thật vướng víu, chưa đi được mấy bước lại vấp té, Trì Thành mạnh mẽ, trực tiếp đem cô dâu mới khiêng vào phòng.

Giường lót sợi bông dày, gian phòng rất ấm áp, anh bao lấy tay của cô hà hơi, dịu dàng mà chân thành, thỉnh thoảng ngẩng đầu hỏi cô: "Còn lạnh không?"

Đơn giản ba chữ, kinh diễm thời gian, dịu dàng năm tháng.

Rất an tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp của anh, với cô.

"Nếu như mà chúng ta ở Thượng Hải, mời ít bạn học cũ, bạn bè đồng nghiệp, đoán chừng lúc này đang náo động phòng."

Anh nói xong, cởi khóa áo cưới bên cạnh sườn, Thi Nhan ngồi dậy, đem làn váy hoa lệ phức tạp trải thẳng một chút: "Những bạn học cũ kia sẽ chỉ ở sau lưng, nói anh cưới người phụ nữ xấu."

"Anh cam tâm tình nguyện."

"Anh cũng cảm thấy em là người phụ nữ xấu?"

Được rồi, Trì Thành chấp nhận trầm mặc, nói lời miệng.

Thi Nhan trực tiếp ngồi chồm hổm lên, nắm lấy cà vạt của anh, rất có mấy phần hả hê là người gây sự: "Em dịu dàng lại thiện lương, xinh đẹp cùng trí khôn đều xem trọng, bắt đầu dĩ chơi chút thủ đoạn, đó cũng là... . . . . . Lỗi của xã hội này."

"Đúng, đúng, đúng, lỗi của xã hội." Trì Thành ngửa mặt nằm vật xuống, gối lên hai cánh tay, ranh mãnh nhìn cô.

Cùng anh tranh luận không ra cái nguyên do, Thi Nhan mệt mỏi, nằm lý ở trên giường, mặt buồn bực ở trong gối lẩm bẩm: "Rót ly nước nóng cho em."

"Mặc áo lông cũng có thể kết hôn? Không phải là mặc ít như thế, khổ thân."

"Vậy anh thực không có bản lĩnh, thời điểm tại giáo đường, tựa như lang sói nhìn chăm chăm vào em không thả."

Trì Thành ngược lại gạt mình.

Anh tham muốn giữ lấy rõ ràng như vậy?

Trì Thành không tiếng động, thở dài, giúp cô cởi áo cưới, áo lót bên trong bó chặt, đoán chừng có thể để cho người hít thở không thông, anh tháo dây buộc phía sau, đem cả người cô từ giữa một đồng vật liệu may mặc kéo ra ngoài, nhìn ra được, hô hấp của cô thuận sướng rất nhiều.

Ba món tây trang của anh đảo mất toàn bộ nằm trên đất rồi, khóa thân dán tại một nơi, quả nhiên nhiệt độ của người anh cao rất nhiều, nằm ở dưới người anh quả thật ấm áp, nhưng Thi Nhan còn nhớ rõ: "Ngày mai còn muốn đi Venice."

"Anh biết."

"Vậy anh còn làm liều?"

Người đàn ông này dừng lại, sau đó tiếp tục im lặng không nói .

Theo xương sống một đường xuống phía dưới, dần dần đã hôn đến ngang lưng cô, đôi tay Trì Thành đặt tại hai bên eo ếch của cô, những thứ trơn mềm, thủy nộn kia, khu vực làm cho người ta thêm thưởng, anh nhất nhất thưởng thức.

Thì Nhan dùng hết toàn lực lật người, ngăn chặn anh, khom người nâng cả vật dưới giường lên, cuốn lấy hai cổ tay anh.

Thật ra thì theo hơi sức của anh, đại khả trực tiếp đem người phụ nữ này nhảy xuống giường, nhưng trên thực tế, anh hết sức phối hợp mặc cho cô trói chặt mình.

"Em muốn nghỉ ngơi dưỡng sức."

Trì Thành thật sự không nghĩ ra những hoạt động khác có thể làm, "Chẳng lẽ muốn anh xem TV?"

Cô nghe vậy quả thật xuống giường đi tìm điều khiển ti vi, cả vật cũng không có trói chặt lại, Trì Thành rất nhanh tháo ra, Thì Nhan khi trở về mở TV ra, anh đang ngồi ở trên giường chuyển động cổ tay.

Anh ngẩng đầu lên, hướng cô cười nhạt, Thì Nhan bị dọa, sợ đến đứng tại chỗ không dám động.

Trì Thành cười vui vẻ, ý bảo cô xem mình mới vừa mặc lại quần tây, hướng cô đi tới.

"Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Môi dịu dàng, in ở trán của cô.

*****

Trạm sau cùng là Thì Nhan chọn—— địa danh nổi tiếng Amsterdam.

Ban ngày, dĩ nhiên là dạo chơi đến nơi tưởng niệm danh họa Van Gogh, nhìn ông xã mình xem tranh vẽ bằng kính phóng đại, đáng vẻ mười phần chuyên nghiệp , Thì Nhan đi theo phía sau cười khanh khách: "Anh thật hiểu những thứ này?"

Anh kín đáo cười nhẹ, "Em cũng học kiến trúc, thế nào mà đối với hội họa một chút cũng không thông suốt?"

Lời này rõ ràng cho thấy đang trêu chọc cô, thời còn học sinh cô bắt bắt nhất đúng là hội họa, anh cũng biết rõ ràng.

Đến khi màn đêm buông xuống, Thì Nhan mới bắt đầu thích lịch trình. Vợ chồng mới cưới lái xe đi nhìn malestripper biểu diễn đặc biệt, quả thật hiếm thấy, Trì Thành không thể gấp bộ dáng hào hứng bùng bùng của người phụ nữ này: "Dừng đi."

"Nơi đặc sắc như này, không thể bỏ qua."

"Về khách sạn em nhảy cho anh xem "

"Em sẽ nhảy?"

Dĩ nhiên là không biết.

Xe dừng ở bên ngoài quán ăn đêm nổi tiếng, đáng tiếc tới không phải lúc, lúc vào mới phát hiện ngày hôm đó là thứ bảy, quán ăn đêm chỉ cung cấp vũ nữ biểu diễn.

Âm nhạc mê mẩn, kịch hay sẽ phải mở màn, Thì Nhan có chút mất hứng, cầm cốc uống cạn xong đã muốn đi.

Một giây kế tiếp liền bị Trì Thành kéo trở về.

"Em không muốn xem."

Trì Thành cười đến đặc biệt tao nhã lễ độ: "Anh muốn xem."

"Về khách sạn em nhảy cho anh xem "

"Em sẽ nhảy?" Trì Thành đem lời cô nói với anh, trả nguyên xi lại cho cô.

Âm nhạc mê người bên trong vang lên, cô gái với vóc người đầy đặn từ từ ra sân, Thì Nhan đứng ở trước mặt anh, ngăn lại tầm mắt anh, anh lại bảo cô ngồi xuống, xem thật kỹ.

Người đàn ông này một thân tây trang huu nhân, màu đen, cắt xén vừa người, xem ra rất nhiều tiền, trẻ tuổi mà anh tuấn, vũ nữ hướng nơi này quăng tới ánh nhìn mập mờ, Thì Nhan lập tức liền chịu không được, xóc túi lên đập anh một cái : "Em đi khiêu vũ, anh xem xong rồi tới tìm em "

Thật là, loại hậu quả xấu mình lại nếm, Thi Nhan trà trộn trong sàn nhảy, trong lòng đầy ngập oán khí, trong lúc vô tình, không hề phát hiện, ánh mắt cũng sáng ngời rối loạn, có một người đàn ông đến gần mời cô khiêu vũ.

Người nọ huyết sáo, cô dừng lại, lúc này mới phát giác, người nọ đã dựa vào cô rất gần, bày ra tư thế mời nhảy.

Thi Nhan tận lực tránh, đáng tiếc trong sàn nhảy quá nhiều người, cô đang muốn nghĩ cách lui ra, đột nhiên liền bị người chặn ngang giữ chặt.

Thi Nhan mặt của bị buộc dính vào trên ngực đối phương, không nhìn thấy diện mạo đối phương, chỉ biết là cái đầu cao, vóc người bền chắc, khó đối phó, cô đi giày cao gót, đang muốn hướng đôi chân trước mặt này đạp ——"Là anh."

Thanh âm này, bên tai cô nỉ non, rõ ràng là cô quen thuộc, ngẩng đầu nhìn, đúng là Trì Thành.

"Em muốn khiêu vũ? Đàn ông đều muốn tới chạm vào em."

Quả thực là ác nhân cáo trạng trước, Thi Nhan nhăn lại lông mày: "Vị tiên sinh này, chúng ta quen biết sao?"

Nói xong lại muốn đẩy anh ra.

Quả nhiên, người phụ nữ này chọc không được.

"Vị tiên sinh này, ngài nếu không buông tay, cẩn thận tôi kiện ngài gây rối."

Trọng sàn nhảy ánh sáng lúc sáng lúc tối, toàn bộ vỡ trong mắt của anh, ánh mắt tỉnh mạch khó lường, khóa cô lại, anh nhàn nhạt nói: "Xem ra, muốn anh nhắc nhở một chút, quan hệ của chúng ta là gì."

Giọng điệu hoàn toàn bất đồng, theo sát phía sau rơi xuống là nụ hôn của anh. Hôn hết sức tham lam, trần trọc ngấm mút, lúc rời đi, đầu lưỡi khó khăn lắm tách ra dính dấp ra một tia tơ bạc.

Nghe cô thở hổn hển, Trì Thành khóe mắt khẽ cong, đều là nụ cười, môi còn in ở khóe môi cô, hôn từng điểm từng điểm: "Nhớ ra rồi sao?"

"Không có."

"Chưa?" Tiếp tục.

Thi Nhan rớt cuộc đầu hàng, lời kéo anh rời đi. Trong xe là địa bàn của cô, đến phiên cô đề ra nghi vấn: "Anh không phải là đang nhìn thoát ý vũ sao? Thế nào? Liên kết thúc?"

Hiện tại, cô một bộ kiêu căng, nhưng đôi môi lại sưng, gương mặt hồng nhuận, không có nửa điểm uy hiếp, anh định không đáp, Thi Nhan đợi nửa buổi, cũng không nghe được anh nói nửa câu, chột nhún ga.

Trì Thành ngược mắt, xuyên thấu qua kính chiếu hậu bên trong xe nhìn cô, chột mở miệng: "Về khách sạn nhảy cho anh xem."

"Một mình em đi dạo khắp nơi, anh lo lắng đến không có tâm tình nhìn múa, em đương nhiên phải bồi thường anh."

Anh ung dung nói xong, lý lẽ chính đáng, Thi Nhan nén không cười, lái xe thật nhanh: "Trì tổng, anh chính là đang đùa giỡn bà xã anh."

Rất ít khi nghe anh nói lời cợt nhả, không có nghĩa là anh sẽ không nói, Trì Thành tiến tới bên tai cô, chỉ nhỏ giọng nói một câu, Thi Nhan liền nhất thời đỏ mặt.

Trì Thành ngồi yên trở về, thấy cô bỗng dừng tăng tốc che giấu ngưng ngừng, anh ôm hai cánh tay, dù bận vẫn ung dung mà cười.

Trở lại khách sạn, cô ra ngoài tắm rửa, vội vàng đẩy anh đi vào phòng tắm. Trì Thành ôm cô không thả, mặt chôn ở hõm vai cô ngửi ngửi: "Mùi ——"

"Không phải muốn xem em nhảy sao? Anh tắm rửa xong em liền bắt đầu."

Chiều này có tác dụng, anh lập tức lắc mình vào phòng tắm.

Thi Nhan đem điện thoại đang sạc điện của anh rút ra, cảm máy sấy, mau chóng làm khô tóc rồi thay quần áo.

Điện thoại di động của anh lại đang rung.

Là một chuỗi số xa lạ, Thi Nhan tiện tay nhận.

Một giây kế tiếp, giọng trẻ con non nớt giòn tan truyền đến: "Chú Trì, chú đang ở đâu? Mẹ của con, mẹ . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Tri Thành đi suốt đêm trở về Thụy Sĩ, dĩ nhiên, còn có Thi Nhan.

Đôi đôi người ngoài, anh từ trước là tỉnh táo đến thái độ gần như hờ hững, vì vậy khi quá cảnh kiểm tra thì thấy người đàn ông này thiếu chút nữa bởi vì thị thực có chút vấn đề cùng nhân viên công tác suýt đánh nhau, Thi Nhan đứng ở một bên, trong lòng nhất thời lạnh thành một mảnh.

Trước một khắc, bọn họ còn vui ở trong phòng khách sạn ôn tân hôn vợ chồng, giờ khắc này, Thi Nhan nhưng mà lại nhìn anh, như nhìn người không quen biết cùng một loại.

Nhiễm Khiết Nhất xảy ra chuyện lúc trượt tuyết, được nhân viên cứu hộ tìm được, đã thờ gần như thoi thóp một hồi, bọn họ chạy tới bệnh viện, trong phòng nhỏ cùng một mặt thủy tinh phòng vô khuẩn ngăn cách, thấy đứa bé tầm 4, 5 tuổi ngồi.

Đứa bé đang cầm iPad chơi, nghe động tĩnh, nhìn sang.

Cùng ánh mắt đứa bé kia đụng nhau, một cái chớp mắt, huyết thái dương Thi Nhan "Bộp" giật mình, đứa bé kia cũng đã nhảy xuống ghế sa lon, hướng Tri Thành chạy tới.

"Chú Tri. . . . ." Chính là âm thanh của cú điện thoại lúc ấy, giòn tan, mang theo chút lệ thuộc.

Tri Thành ôm đứa bé đi tới trước tường thủy tinh, Nhiễm Khiết Nhất đang hôn mê .

Bác sĩ chủ trị đem Tri Thành đi, Thi Nhan cùng đứa nhỏ đơn độc này ngồi chung một chỗ, là đứa bé này rất lạnh lùng, không có vẻ mặt, không nói lời nào.

"Cháu là. . . . . Nhiễm Nhiễm?"

Cô hỏi như thế, đứa bé bả vai chấn động, nghiêng đầu xem xem cô, chọt cau mày, từ trong túi xách lấy ra một bình nước hoa nhỏ, hướng về phía Thi Nhan, phun khắp người.

Thi Nhan vội vàng che miệng lại, như cũ không cảm được mùi nước hoa nồng nặc xông vào mũi. BabyTouch, trên người Tri Thành ngẫu nhiên xuất hiện qua mùi này một lần.

"Your scent was terrible."

Là một đứa bé xinh đẹp, Anh vẫn cũng nói trôi chảy, nhưng Thi Nhan nhìn lần đầu cũng không thích, cô chọt đứng lên, sập cửa đi ra.

Trên hành lang thông thả bước qua lại, soi rõ bóng người trên mặt đất, tiếng giày cao gót "Lộc cộc lộc cộc" vang, thấy trên cửa phản chiếu hình ảnh tiều tụy của mình, Thi Nhan đột nhiên cảm thấy đây tất cả là buồn cười dường nào.

Có một cỗ sức lực sau ôm cô, cô không còn hơi sức quay đầu lại.

"Có phải rất mệt hay không?"

Cô không đáp.

"Em tìm khách sạn nghỉ ngơi trước đi, một mình anh ở chỗ này coi chừng là tốt rồi."

Thi Nhan liếc nhìn trên kính thủy tinh phản chiếu, chán ghét hai chữ tựa như viết ở trên mặt, rõ ràng như vậy. Thi Nhan lấy cùi chỏ đẩy anh ra, xoay người, mặt đối mặt, "Phiền anh giải thích một chút."

Anh làm động tác cau mày cùng đứa bé kia cơ hồ giống nhau như đúc.

"Anh đã gặp qua họ, lúc chúng ta rời đi Thụy Sĩ ngày đó, có đúng hay không?"

Anh khẽ rũ xuống tầm mắt.

"Tại sao muốn lừa gạt em?" Cô khó khăn cười xuống.

Anh chỉ là than thở.

"Em một mực trước mặt của anh làm bộ như không biết cô ta có con gái. . . . ."

Nữ nhân này đã định tội cho anh, Trì Thành chợt cảm thấy phiền não, thiên ngôn vạn ngữ phải nói, lại khổ sở không tìm được câu thích hợp, cuối cùng anh chỉ lạnh nhạt nói: "Anh làm thế, chính là sợ em giống như bây giờ suy nghĩ lung tung."

Thì Nhan trực tiếp ngồi vào trên ghế dài, một bộ ngồi nghiêm chỉnh tư thái: "Hiện tại vừa đúng, anh đem nguyên nhân hậu quả cũng nói ra cho em biết, không cần giấu giếm, em bảo đảm, không hề suy nghĩ lung tung."

Trì Thành nhất thời đứng thẳng bất động, vẻ mặt tựa như đấu tranh, trì hoãn, anh đi từng bước tới gần Thì Nhan, đứng lại ở trước mặt cô.

"Thời điểm anh ở Singapore đi công tác, gặp họ, đó cũng là ta lần đầu tiên thấy đứa bé kia."

Thì Nhan bàn tay gắt gao nắm chặt quai túi xách. Singapore. . . . . Anh nửa năm qua, đi tới đi lui qua bao nhiêu lần Singapore?

"Nhật được bao tay người phục vụ nói cho anh biết, Nhiễm Khiết Nhất cũng ở khách sạn này, anh cho là em đi tìm cô ấy, hoặc là ——"

Trì Thành lời nói vừa thu lại, không có nói tiếp.

Anh kéo tay của cô, tay của nữ nhân này bị xoắn đến đỏ bầm, cô không đau, lòng anh đau, "Thì Nhan, đây chẳng qua là đứa bé nhận nuôi, thật khéo léo, biết điều, thế nào vừa nhắc tới nó, em liền tâm tình không yên?"

Thì Nhan thờ dãi, có chút khó khăn điều chỉnh tiết tấu hô hấp, lúc chợt vòng vo đề tài, hỏi: "Nhiễm Khiết Nhất như vậy, bác sĩ nói thế nào?"

Trì Thành dừng lại, mặt mày không giãn ra, trong nháy mắt lại thâm sâu thêm mấy phần: "Không có nguy hiểm tánh mạng, nên sẽ rất nhanh tỉnh."

Thì Nhan vén vén tóc, đứng lên, đã khôi phục lại bình tĩnh, tìm hướng ánh mắt tới anh, mang một ít lạnh lẽo.

"Cô ta vừa tỉnh chúng ta đi, thông báo người nhà của cô ấy tới chăm sóc, anh đừng nhúng tay vào nữa."

Công thức hóa ngữ điệu, không mang theo nửa điểm tình cảm, anh nghe, vẫn lắc đầu một cái: "Thì Nhan, đừng. . . với bệnh nhân tàn nhẫn như vậy."

Thì Nhan nhất thời không chế không được, đưa tay túi xách đánh tới hướng của anh, đồ đạc trong túi xách trong nháy mắt tán loạn rơi xuống.

"Anh như này, là đối với em tàn nhẫn."

Thanh âm ép tới thấp, không vội vàng, đồ cũng không lượm, nói xong trực tiếp đi.

Anh giữ chặt tay cô, hai cánh tay vòng quanh cả eo, "Thật xin lỗi."

Sau lưng, Thì Nhan không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng thanh âm, đã gần đến mặt mũi, cánh tay lại như là bàn ủi, thế nào cũng tránh không được.

Sức lực của cô cũng không là đối thủ của anh, không, không ngừng ra sức, liền tại trên mặt cảm tình, cô cũng bị anh ép tới gắt gao.

Thì Nhan chợt bỏ lỡ dũng khí: "Anh không phải muốn em tàn nhẫn, có thể; anh không muốn đi, cũng có thể, em đi còn không được sao?"

Trì Thành căng thẳng, vội vàng vận vai cô lại. Thấy cô cũng không rơi lệ, trong lồng ngực chiếm cứ cố hết sức mới bình phục.

Anh hơi thả lỏng vòng ôm trong ngực, "Khiết Nhất, thời điểm bởi vì trượt tuyết đột nhiên không nhìn thấy mới xảy ra chuyện, bác sĩ nói, ở não bộ phát hiện bóng mờ, áp lên thần kinh thị giác, che đi ánh sáng, có thể là. . . . ."

Thế giới của anh, chỉ có Nhiễm Khiết Nhất, Thì Nhan không có dũng khí nghe thêm nữa, lại bắt đầu ra sức thoát khỏi anh.

Trì Thành quỳnh lên, rất nhanh cầm lấy hai cổ tay cô, ngữ điệu căng thẳng: "Có thể là ung thư não."

". . . . ."

". . . . ."

Bỗng nhiên, cửa phòng bệnh kéo ra, Nhiễm Khiết chạy đến: "Chú Trì, chú mau tới, mẹ con tỉnh."

*****

Thì Nhan liền vào khách sạn ở, cũng là không đi, lên mạng, uống trà, mua đồ, ngủ, thời kỳ trắng mặt cùng với cô là chiếc nhẫn cùng thẻ tín dụng, người đàn ông của cô đang bận chăm sóc người phụ nữ khác.

Khách sạn có hướng dẫn viên, mang cô đi dạo vài cửa hàng nổi tiếng, vô cùng ưng ý mua về một chiếc váy, mặc lên, một người ở trước gương, đột nhiên cảm thấy, mình như vậy thực ngốc.

Cởi xuống, đi tắm, lúc đi ra gặp người đàn ông kia đã trở lại.

"Vợ yêu."

Cô bao lấy khăn trùm đầu, nghe, lại không để ý, vòng qua anh đi tìm máy sấy.

Tri Thành ngất mi tâm, đi tới, liếc mắt nhìn cô bình bình, "Thế nào đổi nước hoa rồi hả?"

Thì Nhan ở trên mặt bôi mỹ phẩm dưỡng da, mắt cũng không liếc.

Cô có thể nói cái gì? Nói đùa bé ngại cô khó ngủ?

Nam nhân ở phía sau cô khom người xuống, cô ngồi, hơi thở ấm áp ở bên cổ, Thì Nhan mở mắt, vừa chống lại ánh mắt anh, đang trong gương nhìn thẳng mình.

Trong đôi mắt sâu, có một mối, nhìn cô, mang một ít không chút để ý, "Chúng ta có thể book vé máy bay về nhà." Anh nói.

Thì Nhan nhất thời trở mắt.

"Cô ấy không sao?"

Người phụ nữ này, lần đầu mở miệng mấy ngày qua, Tri Thành lại thờ dài.

Thì Nhan từ trong đáy lòng cười xuống.

Dạ đây cô đã từng xuất hiện bóng mờ, cũng hoài nghi là ung thư, chuẩn xác sau khi kiểm tra mới biết là sợ bóng sợ gió một cuộc, Tịch Thịnh đều nói, tai họa luôn muốn theo sau.

Không có việc gì là tốt. . . . . anh đang chuẩn bị tìm điện thoại di động liên lạc công ty hàng không, Thì Nhan nhón chân lên, vừa ôm vừa kéo, anh quay lại ôm chặt cô.

"Chẩn đoán chính xác rồi. Là ung thư não."

Anh nói từng chữ, cũng lộ ra mỗi một trước nay chưa từng có.

Thì Nhan không nghe rõ, hoặc là cô không muốn làm cho mình nghe rõ, Tri Thành thấy cô lâm vào cứng nhắc lại tiếp tục nói: "Thì Nhan, anh đồng ý với cô ấy sẽ chăm sóc Nhiệm Nhiệm, cho nên. . . . ."

Thì Nhan đầu óc nhất thời xoay không kịp, có chút máy móc lặp lại: "Cho nên?"

". . . . . Về sau Nhiệm Nhiệm, có thể phải đi theo cuộc sống của chúng ta."

Thì Nhan nhăn lại trán, huyết thái dương lại bắt đầu nhảy.

"Cô ấy bị bệnh ung vào thời kỳ nào?"

". . . . ."

"Xác định không thể chữa khỏi?"

". . . . ."

"Người nhà của cô ấy đâu? Cô ấy làm sao có thể giao con gái cho anh, một người ngoài chăm sóc?"

Tri Thành phát hiện mình không cách nào trả lời, ôm sát cô, không thể nói tay, thấy may mắn là cô còn mang theo chiếc nhẫn của mình, cũng may mắn còn có giấy đăng ký kết hôn.

"Buông em ra." Cô ở trong vòng ôm của anh không thể động đậy, cũng không còn hơi sức, "Em hiện tại đầu óc rất loạn, có chuyện gì, ngày mai lại nói."

Tri Thành phát hiện mình mấy ngày này, duy nhất có thể làm, chỉ là hướng cô trầm溺, cùng với, ôm cô thật chặt. Anh thử buông lỏng vòng ôm, cô tránh ra, lên giường, che kín chắn.

Lưu lại anh, một người đứng ở cuối giường, không biết như thế nào cho phải.

*****

Thì Nhan trở lại Thượng Hải, như ngựa không ngừng vó bắt đầu công việc.

Trong phòng làm việc hồi lâu đã từng không có náo nhiệt như thế, hiệu quả Thì Dụ năm nay tốt, vừa gặp âm lịch cuối năm, không biết người nào đề nghị muốn làm party, mong mỗi thay ông chủ là cô bảo tài vụ phát tiền.

"Mọi người bắt tay vào làm làm đi, đến lúc đó làm sổ sách báo cáo."

Ông chủ lên tiếng, dáng dấp cùng tuổi ồn ào hoan hô, bọn nhỏ trẻ tuổi thì càng không chút kiêng kỵ, Thi Nhan đứng ở cửa không có biện pháp, đang muốn chạy ra khung làm việc (cubical) cực kỳ náo nhiệt này, lại có người đang cầm một bó hoa hồng to đi vào.

Là nhân viên tiệm bán hoa, tựa hồ cùng Chris rất quen, hoa trực tiếp giao cho Chris muốn cô ký nhận. Chris cười híp mắt chỉ hướng Thi Nhan: "Thi tiểu thư ở đây, tôi cũng không thay mặt nhận."

Không giải thích được trong tay nhiều hơn một bó hoa to, hương thơm tràn đầy, Chris hâm mộ vô cùng "Cô không có ở đây mấy ngày nay, mỗi ngày một bó hoa tươi, cũng không biết là người nào đưa."

Đi làm ngày thứ nhất đã nhận được hoa, Thi Nhan cứng ngắc cười cười.

Chris liên tiếp than thở người vô danh kia thật kiên trì bền bỉ, Thi Nhan không có phúc hưởng thụ, đem hoa giao cho thư ký, vào phòng làm việc.

Hoa hồng cùng tiền thưởng, cô hôm nay thanh thần đi xuống, một ngày bận rộn, đầu óc cũng to, tan việc, Thi Nhan trong thang máy, cúi đầu nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kim cương trên tay.

Lớn như vậy mà, làm sao lại không ai thấy?

Cô đến nửa tiếng chúc mừng cũng không nghe được.

Trì Thành trước gọi điện thoại nói muốn tới đón, cô ở bãi đậu các loại xe, không đợi được Trì Thành, chờ người khách không mời tới mà đến.

Chiếc xe này, dừng ở trước mặt Thi Nhan, cô cũng biết không có chuyện tốt, kéo cửa lên cao, Bùi Lục Thần tốc độ xuống xe nhanh đến mức cơ hội Thi Nhan đi đường vòng cũng không có.

"Người của tiệm bán hoa nói cho tôi biết cô hôm nay tới làm rồi."

Thi Nhan quan sát hắn: "Chân tốt rồi?"

"Thì ra là cô còn quan tâm tôi." bộ mặt của hắn lại vui mừng.

Thi Nhan nghĩ, khẳng định không thể từ nơi này, trong miệng nam nhân đây nghe được hai chữ "Chúc mừng", tâm có lẽ chính là một chút xiu hui vinh quấy phá như vậy, Thi Nhan từ từ đưa ra bàn tay.

Khuôn mặt Bùi Lục Thần trong nháy mắt cứng ngắc, nụ cười hạ xuống, cực kỳ miễn cưỡng: "Nhẫn đính hôn?"

"Nhẫn kết hôn."

"Hiệu suất thật là nhanh."

"Bùi thiếu, về sau đừng tặng hoa nữa, người cũng tốt nhất đừng như vậy. . . . ."

"Nhưng xem ra cô không vui." Bùi Lục Thần ngắt lời cô, "Rất không vui về."

Anh gần từng chữ nói, giống như con người có thể xuyên thấu lòng người, nhìn chăm chăm cô, thẳng thấy Thi Nhan theo bản năng sờ sờ mặt, trong lời nói của người đàn ông này có chút mất hứng, dần xuống đáy lòng tâm tình chưa xốt bùng chốc bị vạch ra, làm cô không hề phòng bị.

"Ai nói tôi không vui? Tôi trở lại sau tuần trăng mật, tôi. . . . ."

Bùi Lục Thần nhìn cô, vẻ mặt có chút cổ quái, tựa thật giống nhìn người nói láo, nhưng không có lập trường vạch trần.

Thi Nhan không thể nhìn thẳng hắn, cô lựa chọn xem một chút đường xá, dời đi tầm mắt.

"Tôi không cần thiết giải thích với người nhiều như vậy, Bùi thiếu, có rất nhiều cô gái chờ người, đối đãi tốt, tận hưởng lạc thú trước mắt tốt, đừng ngay tại chỗ tôi đây, lãng phí thời gian."

Đang nói, xa xa nhìn thấy một chiếc Cayenne màu trắng hướng nơi này lái tới.

Thi Nhan rốt cuộc có hơi sức hướng Bùi Lục Thần tươi sáng cười một tiếng: "Chồng tôi tới đón, hẹn gặp lại. A, không, cũng không gặp lại."

Thi Nhan giờ túi lên, bước đi thật nhanh, hướng chiếc Cayenne đi tới, cũng không quay đầu lại.

Trên xe anh có chút tạp chí y học, Thi Nhan ngồi vào ghế trước, lật vài tờ, một chữ cũng xem không vào.

Thi Nhan nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ: "Mẹ con họ lúc nào thì trở về nước?"

". . . . ."

"Anh giúp cô ấy liên hệ với bệnh viện tốt sao?"

". . . . ."

"Đừng quên thông báo trước, em quay về ở nhà mình."

Tri Thành mãnh liệt thắng xe.

Thì Nhan ngồi ở chỗ đó, đầu ngón tay cũng không động một cái.

Trầm mặc hồi lâu, anh nghiêng đầu nhìn cô, nhàn nhạt cười một cái: "Muốn đi đâu ăn cơm?"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Thì Nhan không có tâm tình, cũng là không muốn đi, "Buổi tối muốn làm việc, về nhà ăn mỳ ăn liền là được."

Tri Thành dừng lại, tay đặt ở trên hộp số, sẽ phải quay đầu, nhưng đột nhiên lông mày anh trầm xuống, dứt khoát tiếp tục đi về phía trước. Xe Tri Thành dừng ở quán cơm thường đi.

Thì Nhan không muốn xuống xe, anh liền thay cô mở cửa xe, cũng chờ ở bên ngoài, cô lúc này mới bắt đầu đi cùng anh đi vào, tư thái miễn cưỡng.

Đang ăn, điện thoại di động của anh rung, Tri Thành nhìn điện thoại di động một cái, lại liếc nhìn cô một cái, đứng dậy ra ngoài nghe.

Thì Nhan thấy thế, lúc này thì để xuống chiếc đĩa, chờ anh tiếp điện thoại xong trở lại, cô nói: "Tôi ăn no rồi."

Nói xong cũng đứng dậy muốn đi, bỗng dưng cánh tay căng thẳng, bị anh kéo lại.

"Àm ỉ đủ chưa?" Thanh âm của anh thấp, có thể nghĩ ra biểu tình ra sao.

"Mới vừa rồi ai gọi điện thoại cho anh?"

". . . . ."

"Nhiễm Khiết Nhất?"

". . . . ."

"Cô ấy tìm anh làm gì?"

Thì Nhan muốn bỏ tay anh ra, thoát không nổi, lại đá anh, Tri Thành chếch thân tránh, theo cô ngồi xuống, chợt đem đai lưng áo khoác của cô rút ra, đảo mắt liền đem đôi tay cô cột vào trên ghế ngồi.

"Buông tôi ra!" Cô tránh không được đai lưng, cả người ngồi ở chỗ đó làm ầm ỉ.

Tri Thành đã ở đối diện ngồi xuống, cúi đầu ăn cơm. Cho đến khi ăn xong, muốn tính tiền, phục vụ cầm giấy tờ đi vào, thấy người phụ nữ bị trói ở nơi này, nhất thời kinh ngạc.

Tri Thành khom người muốn thay cô cởi ra đai lưng, Thì Nhan lập tức nhắc chân, rốt cuộc cũng thành công đá phải anh, Tri Thành bị đau, khẽ cau mày, lui về phía sau một bước, cách xa cô một đoạn.

Anh dùng khăn ăn ắn ắn khỏe miệng, hướng người phục vụ kia cười, giải thích: "Tình cảm vợ chồng thật thú vị. . . . ."

Trói người thêm đá cũng coi là tình vợ chồng thú vị? Phục vụ không biết làm gì, cầm thẻ tín dụng đi ra.

Anh cởi dây ra, thấy hai cổ tay cô ửng đỏ: "Đau không?"

Cô cắn răng nghiêng lợi: "Khốn kiếp."

Vừa nói vừa muốn đá anh, cũng không được như ý, Trì Thành ôm cô lên cao chân không chạm đất, cười như không cười chỉ phục vụ cầm sổ sách đi vào: "Chớ dọa người ta."

Thì Nhan nghiêng đầu giữ cửa bên, phục vụ mặt lộ vẻ xanh xao. Cô nhìn xuống khẩu khí này, đẩy anh ra, chột đi ra khỏi phòng.

Cô bước nhanh đi ở đằng trước, Trì Thành thoải mái nhàn nhả đi theo phía sau, cô không muốn lên xe của anh, anh lại chậm tốc độ xe, vẫn đi theo bên người cô.

Trì Thành một tay cầm tay lái, một tay hạ xuống cửa sổ xe: "Lên xe, bên ngoài quá lạnh rồi."

Cô không để ý tới.

"Mới vừa rồi, nghe điện thoại là Nhiệm Nhiệm gọi cho anh. Mẹ con họ ngày mai đi chuyển bay trở về nước."

Thấy cô nghe vậy dừng lại bước chân, Trì Thành bất đắc dĩ mà thoải mái cười cười, anh dừng lại xe, không ngờ cô chỉ là thỉnh thoảng thoát ra một câu: "Vậy ngày mai tôi có phải sẽ từ nhà anh chuyển ra hay không?"

"Anh đã tìm được căn phòng tốt cho mẹ con họ rồi."

Cô vẫn gật đầu một cái, Trì Thành cho là cô rút cuộc tha thứ, mở ra ghế cửa trước đợi cô, vừa gặp xe taxi phía sau tới, thế nhưng tay cô vừa nhấc, cản lại taxi liền hướng phía bên trên ngồi.

Trì Thành nóng giận trực tiếp xông lên ót, bỗng dừng tăng tốc đuổi theo, bắt kịp phía sau vượt qua cua một vòng, giảm ga, Cayenne dừng ngang trước xe taxi, ép ngừng nó.

Người phụ nữ này hết sức không phối hợp, Trì Thành đem người này lấy xuống, móc túi giao tiền xe, thời điểm cô vẫn còn ở trong ngực anh giây, Trì Thành suýt nữa trật eo.

Trì Thành toàn bộ cánh tay bóp chặt cô, một giây kế tiếp cô lại thật sự an phận đi xuống, anh ngược lại kinh ngạc: "Thế nào không chạy?"

Thanh âm của cô cơ hồ là từ giữa kẽ răng nặn đi ra: "Quay đến đau thắt lưng rồi."

Thắt lưng đau cũng coi như chuyện tốt, tối thiểu cô chịu an tĩnh một đường về đến nhà, cô buồn bực không lên tiếng nằm ở trên ghế sa lon.

Trì Thành đem khăn lông ướt thoa lên trên thắt lưng cô, "Dừng đừng thôi!" Cô muốn trở tay đánh anh, thắt lưng chột lóe, nhất thời đau đến nhe răng trợn mắt, một cách tự nhiên an phận nằm yên.

Giữa mùa đông cô mặc cũng không nhiều, áo khoác bên trong cũng chỉ có một cái áo lông thật mỏng, vén áo lên, một đoạn eo ếch lộ tại bên ngoài, tay của anh xoa xoa, "Nói cho anh biết em rút cuộc đang giận cái gì?"

Cầm cô đệm ở ghế sa lon trên chỗ tựa lưng, không nói một lời.

Bên hông lạnh lẽo, là anh đang vì cô phun chất thuốc.

"Nếu như chỉ bởi vì anh phải trợ giúp một bệnh nhân em liên cái kính, nói thật, Thì Nhan, anh đối với em có hơi thất vọng."

Thì Nhan thật đúng là không làm được, đem Nhiệm Khiết Nhất cùng bệnh nhân bị "Bệnh hiểm nghèo" ngang bằng, anh lại không nói cho cô bệnh chứng của cô ta thế nào, mà Thì Nhan, cũng chỉ nhớ anh đã từng nhiều lần đi Singapore thấy cô ấy cùng con gái.

"Vậy coi như tôi cố tình gây sự đi, anh đi chăm sóc bệnh nhân của anh, tôi lần nữa đi tiếp cuộc sống độc thân." Nói rất nhạt, không có nửa điểm thành phần giận dữ.

Trì Thành ngón tay cứng đờ, cười nói: "Em nói là, ly hôn?" Mặc dù đang cười, nhưng giọng nói của anh gần như đáng sợ, phun ra "Bốp" một tiếng đập lên trên khay trà, Trì Thành xóc lên cánh tay muốn cô nhìn lại: "Thu hồi những lời này."

Cô cắn tay của anh, anh nâng mặt của cô lên, hôn cô, hai bên động tác cũng rất nhanh, không phân rõ người nào ra tay trước, Thì Nhan lăn xuống ở trên mặt thảm trắng, anh còn áp cả người lên, cô chỉ cảm thấy lưng đều muốn đứt.

Môi lưỡi quấn quít, sự khó thở, xé rách lẫn nhau, hơi sức không kịp người đàn ông, hai chân cô liền quăn ở trên eo của anh, dùng thân thể chế trụ anh.

Cái ót của anh đập trên sàn nhà, thanh âm đều không ổn: "Người đàn bà chanh chua."

Thì Nhan vội vàng đối phó, thời gian nói chuyện cũng không có.

"Chẳng qua anh thích." Cười giòn dường như bồi thêm một câu, nhưng hơi sức tuyệt đối không phải là nói giòn, một nháy mắt vọt vào thân thể cô, lưng Thì Nhan suýt nữa muốn gãy.

Trì Thành xách theo hông của cô, nắm cổ tay cô chuyển động.

"Không được, không được. . . . ." Thì Nhan đẩy vai của anh.

Quá mức khít khao, hơn nữa khô khốc, cô đau đến vẫn hít hà, Trì Thành lui ra ngoài, ngón tay dò đi xuống, Thì Nhan tách cổ tay của anh ra, thế nào cũng cạy không ra, đảo ngược lại bị chạm đến điểm nhạy cảm này, nhất thời bên trong căng thẳng, có dòng dịch ấm nóng tràn ra, làm ướt ngón tay anh.

Cô mất đi hơi sức, lòng bàn tay che kín mắt.

Trì Thành ngăn tay của cô, muốn cô nhìn thẳng. Anh hồi phục khát vọng của mình, nhìn cô, thanh âm, vẻ mặt, đều tựa như bình tĩnh thường ngày: "Thu hồi câu nói mới vừa rồi kia."

Thì Nhan kéo bờ vai của anh qua, há mồm liền cắn, bị Trì Thành chiếm lấy hai vai quay trở về trên đất.

"Nói chuyện!"

Thì Nhan cắn chặt răng, không lên tiếng.

Anh định lần lượt đẩy chân cô ra, ép cô dung nạp, hông của Thì Nhan đã không có cảm giác, toàn bộ giác quan ở đây, đều cảm thụ anh kiên định tiến vào.

Tần số của anh cũng không nhanh, lại rất nặng, cảm tưởng chột như bị chạm đến nội tạng, Thì Nhan theo bản năng nín thở: "Đừng! Chậm một chút. . . . ."

". . . . ."

"Không được, thật sâu bên trong rồi. . . . ."

Anh chỉ là nhìn cô, không trả lời, bộ mặt lạnh lùng, ánh mắt thâm thúy, trông vào trong mắt cô. Thì Nhan hơi nhú chân mảy, thân thể càng phát ra tê dại, lông mi tùy theo một luồng sóng rung động, môi mím chặt rơi vào trong mắt nam nhân, Trì Thành không nhịn được, lần thứ hai so lần thứ nhất xâm nhập sâu hơn.

Roi trên mặt đất, chiếc iPhone đột nhiên rung, đang ở trước mắt cô, cô xoay mặt đi, chỉ thấy trên màn ảnh lóe lên ba chữ rõ ràng là "Nhiễm Khiết Nhất".

Cô đưa tay với điện thoại di động tới, đề xuống nút trả lời, giờ lên trước mặt anh. Trì Thành nhìn màn ảnh, ánh mắt căng thẳng, Thì Nhan chuyển động mình, muốn ngăn chặn anh.

Thì Nhan vòng ôm cổ anh, bụng căng thẳng, chậm chậm ngồi xuống, xuống nơi thấp nhất, hướng vào lỗ tai, lời nói nhẹ nhàng: "Bệnh nhân này đối với anh quan trọng như vậy, chớ tùy tiện treo điện thoại của người ta."

Cô thở hổn hển tức giận nói xong, hướng về phía anh cười nhạt.

Trì Thành một tay nâng hông của cô, một tay nhận lấy điện thoại di động: "Alô?"

"Nhiễm Nhiễm đã nói với em."

Trì Thành mặt mày dần dần rồi rầm, thanh âm vẫn rất ôn, Thì Nhan cũng đã không chịu được, nghe nữa cũng không rõ anh nói gì, chỉ có thể hàm chứa ngón tay của anh, ngừng thốt ra ngậm nga, càng muốn cùng anh đối nghịch, học anh thích tần suất, buộc chặt bên trong thân.

Anh vốn đã vô tâm ham chiến, nhưng không thể không nghe, như mật ngọt, mịn mà mềm mại xệt qua màng nhĩ của anh, Trì Thành rên lên một tiếng, bỗng ngưng cúp điện thoại, ngậm môi của cô, hung hăng xâm nhập vào chỗ sâu nhất của cô.

Thân tiếp theo lại mơ hồ, cô cứng rần cãi lại: "Cùng cô ta nói như thế nào?"

Anh cũng không thấy mệt mỏi, cái khoảng không gian phòng khách này, bừa bãi lười phải thu thập, ôm cô trở về phòng ngủ: "Ngủ trước 1 chút, anh đổ đầy nước xong sẽ gọi em."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

"Ngủ trước một lát, anh đổ đầy nước xong sẽ gọi em."

Thì Nhan nghe vậy không để ý, Trì Thành dường như đã không có cách nào, không có nói cái gì nữa. Tiếng bước chân của anh càng lúc càng xa, Thì Nhan nhớ tới một việc, lập tức xuống giường.

Trong tủ lạnh có hộp thuốc, Thì Nhan rót chén nước đang muốn uống vào, bên tai truyền đến thanh âm của nam nhân: "Em ở đây làm gì?"

Trì Thành liền đứng ở sau lưng cô, trên người phụ nữ này là áo sơ mi của anh, chân trần cũng không sợ lạnh.

"Uống thuốc tránh thai." Cô nói không mặn không nhạt, viên thuốc đang muốn bỏ vào trong miệng, bị Trì Thành nắm được cổ tay.

Thần sắc của anh phức tạp đến không cách nào giải thích, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: "Chúng ta muốn đưa bé đi."

Tay Thì Nhan run lên, viên thuốc rớt, cô sững sốt một hồi lâu.

Trì nhớ về lần đầu ào đến, còn là chuyện 6 năm trước, bàn tay lạnh lẽo cầm dụng cụ kỹ thuật như vũ khí ở trong người khuấy động, vốn đã cắm rễ ở đáy lòng, hôm nay đột nhiên cuộn cuộn trào ra, đối mặt với cha của đứa bé không cách nào thành hình nhiều năm trước, Thì Nhan đột nhiên không phản bác được.

Lạnh lẽo từ lòng bàn chân chui lên.

"Em . . . . . Còn chưa có chuẩn bị xong. Sự nghiệp mới vừa khởi sắc, hơn nữa chúng ta. . . . . Hai bên trong nhà cũng còn không biết chúng ta kết hôn." Cô nhất thời từ ngữ mập mờ, lộn xộn, rốt cuộc không tiếp tục được nữa, để chén nước xuống.

Trì Thành giữ cô lại, "Lễ mừng năm mới cùng người nhà anh cùng nhau gặp mặt, năm sau chúng ta bổ sung hôn lễ, mời tất cả mọi người."

Thì Nhan ứng phó trở về câu: "Tùy tiện." Tránh ra tay của anh bước nhanh trở về phòng ngủ.

Cô tắm rửa xong, nằm xuống ngủ, Trì Thành có công sự mang về nhà xử lý, nửa đêm trở về phòng ngủ, tận lực rón rén, nhưng vẫn làm cô thức giấc.

Thì Nhan giấc ngủ luôn luôn nhẹ nhàng, ngủ rồi mà tay chân vẫn lạnh lẽo, thân thể anh thật ấm áp, cô tự nhiên mà dán đi lên, tìm tư thế thoải mái vui ở trong ngực anh.

Trì Thành tay giữ ở sau thắt lưng cô, ôm ái vuốt ve, trong lúc lơ đãng toát ra một câu: "Anh cùng ba anh liên lạc, tuần sau dẫn em đi gặp ông."

Người này hành động thật là làm cho người đau đầu, Thì Nhan nhăn nhó cái trán, chỉ đành phải tự mình an ủi, cái gì nên tới tóm lại phải tới.

"Ba anh có biết hay không, người muốn gặp là em?"

Anh cho dù không trả lời, Thì Nhan cũng đoán được đáp án, năm đó mình cảm của Trì Thiệu Nhân bao nhiêu tiền, hôm nay cô và Trì Thành có quan hệ, mở miệng có thể có bao nhiêu khó khăn.

"Có thể để cho em một mình cùng ông gặp mặt."

Ngữ điệu nhẹ mà mềm mỏng của cô, Trì Thành hiểu rõ, người phụ nữ này biểu hiện được càng vô tội, chuyện làm lại càng có hại. Không khỏi hỏi: "Một mình em ứng phó được?"

Thì Nhan thế nhưng lúc này đang suy nghĩ, Trì Thiệu Nhân có biết hay không con dâu chính đang bị bệnh nặng?

Trì Thành cánh tay bị cô gói lên đã có chút tê dại, anh nhẹ nhàng đổi lại tư thế.

Giữa bọn họ, có quá nhiều đề tài là cấm kỵ, Trì Thành không có tiếp tục hỏi tiếp, chỉ nói: "Không còn sớm, ngủ đi."

Thì Nhan mở to mắt, không cách nào ngủ. Chung quanh không có một chút tạp âm, bên tai hơi thở của anh, rất nhạt rất ổn, giống như là đã ngủ, cô thử gọi câu: "Trì Thành. . . . ."

"Hả?"

Anh đáp một tiếng, vì âm gương lên, mang một ít giọng mũi.

Anh lại cũng không ngủ, Thì Nhan có chút co quắp, nghĩ tới nghĩ lui, cắn răng một cái đã nói ra ngoài: "Em cầm tiền của ba anh cùng anh chia tay, còn cùng Thụy Quốc đi Mỹ, anh có hay không hận em?"

Thì Nhan cho là anh sẽ trầm mặc, đó là trước sau như một tìm phương thức ứng đối, nhưng anh cơ hồ không chút suy nghĩ nói tiếp: "Có, mỗi một ngày."

"Vậy anh hoàn. . . . ."

Anh thở ra một hơi, cười: "Anh hận em 5 năm, em phải yêu anh cả đời, như vậy mới đủ trả lại."

Mắt Thi Nhan nhất thời sáng ngời, cho đến khi tay anh đặt trên bụng cô, ánh sáng nhẵn cười ánh lên một cái, có chút chói mắt, lúc này thần trí cô mới quay lại.

Chẳng lẽ đối với quá khứ, đối với Nhiễm Khiết Nhất, đối với tất cả anh thủy chung canh cánh trong lòng, chỉ có một mình cô? Thi Nhan ngón ngang suy nghĩ, ngày thứ hai đi làm, dưới mắt thế nào che cũng không che được mắt quầng thâm.

Bắt đầu ngày mới, không có hoa đưa đến phòng làm việc của cô nữa, Thi Nhan rất thoải mái, hiệu suất công việc cũng nhanh hơn so với bình thường.

Cuối năm công việc xử lý được không sai biệt lắm, Kim Hoàn khách sạn thế kỷ tiến độ rất nhanh, "Thị Dụ" chiều bài coi là làm lần đầu đã thành công, Đài Truyền Hình muốn mời nhà thiết kế làm một tiết mục, Thi Nhan cự tuyệt, mấy ngày sau ở trong TV thấy Yết Thắm đỉnh đặc nói, cô cũng không có cảm giác gì, suy nghĩ chỉ là nói chuyện có chút không đâu vào đâu, lúc hôn lễ bổ sung có muốn hay không đưa Yết tiểu thư tám thiệp mời.

Tịch Thịnh sau ngày nghỉ trở lại, lại cũng nhắc tới lần đó phỏng vấn, giọng nói, về mặt đều có chút ý vị không rõ: "Yết mỹ nhân thật đúng là, càng sống càng trẻ tuổi xinh đẹp."

Hắn sau khi về nước, biết được cô đem mình thành công xứng đáng gả đi, từ đó nói chuyện với cô, liền tổng có chút âm dương quái khí, Thi Nhan đặc biệt cho chính mình một ngày nghỉ, không có bởi Trì Thành, cùng Tịch Thịnh cùng nhau đi tảo mộ, sau khi trở lại, vừa mở TV liền thấy tiết mục phát lại.

Thói xấu Tịch Thịnh cô trên căn bản cũng học được, giữa mùa đông ăn mặc cực ít, cởi ửng quần nhân, cũng không thay dép, cầm hộp điều khiển ti vi nằm nghiêng ở trong ghế sofa.

Tịch Thịnh nhìn chằm chằm màn ảnh thần: "Yết mỹ nhân này, em thật đúng là có chút muốn cô ta."

Thi Nhan đem bó hương lớn sau khi tảo mộ xong còn sót lại ném qua, mau chuẩn chính xác, Tịch Thịnh ôm đầu tránh, cũng không dám nói Yết Thắm nửa câu nữa.

"Em đều trở lại nhiều ngày như vậy, anh rở rớt cuộc lúc nào thì tới cửa báỉ phòng?"

Thi Nhan mặt cứng đờ, khom người đi nhặt hương, quay lại thì về mặt đã không có chuyện gì: "Anh ấy có một bằng hữu nằm viện, anh ấy phải đi chăm sóc."

"Thật không nhìn ra anh ta ngứa khí như vậy."

Nhìn ra chị mình có chút khác thường, Tịch Thịnh chỉ có thể trái lương tâm lấy lòng, chỉ là không ngờ cô nghe vậy, trong khoảnh khắc cả khuôn mặt cũng kéo xuống.

Tịch Thịnh yên lặng nghiêng cứu lại chọc cô nơi nào.

"Người bằng hữu kia giống như cùng người trong nhà quan hệ không tốt lắm, ở trong nước vô thân vô cố, chỉ có thể dựa vào anh ấy." Cũng không biết đây là giải thích cho Tịch Thịnh nghe, hay còn là giải thích cho mình nghe, thanh âm có chút buồn bực.

"Không hổ là tân hôn, một ngày không gặp như cách ba thu."

Hắn vẫn vì cô khác thường làm giải thích, Thi Nhan miễn cưỡng cười xuống.

Tịch Thịnh kéo mặt của chị mình, giúp cô kéo ra đường cong nụ cười hoàn mỹ, Thi Nhan đẩy ra tay của hắn: "Chị buổi tối hẹn người ăn cơm, em tự mình ăn hay đợi chị đến lúc đó mua mang về?"

Cô từ trước đến giờ sẽ không suy nghĩ quá lâu, đây là thói quen tốt, không dễ dàng hành hạ mình, Tịch Thịnh điểm này thừa kế hoàn toàn, là mười phần Nhạc Thiên phái (vô tư), nhưng đề cập vấn đề ẩm no, hắn cũng chỉ có thể cau mày: "Cùng anh rở hẹn hò? Mang em cùng đi, em bảo đảm chỉ ăn cơm, không làm kỳ đà cản mũi."

Sao có thể mang theo hắn?

Thi Nhan đi gặp nhưng là gặp Trì Thiệu Nhân.

Trì Thiệu Nhân hẹn gặp cô tại phòng trà hội quán, cũng chính là hội quán trà Thành Tây nổi tiếng, hội quán trang trí lộ rõ ông chủ Thượng Hải xa hoa, một đường do phục vụ dẫn, Thi Nhan không thể nói thấp thòm hay không, một ngày trước thông điện thoại lúc cô tự giới thiệu "Thị Dụ", nghĩ đến Trì Thiệu Nhân cũng có thể liệu đến.

Phục vụ kéo ra cửa giấy, phòng trong Trì Thiệu Nhân nhìn thấy cô, cùng với suy đoán một chút, cũng không kinh ngạc.

Sau khi cô ngồi xuống, ông ta thậm chí vì cô rót ly trà.

Thi Nhan nâng chén đang uống, Trì Thiệu Nhân mở miệng cắt đứt: "Tôi đã già, các ngươi những người trẻ tuổi này tâm địa gian xảo tôi không muốn quản nhiều, cũng không muốn quanh co lòng vòng, nói đi, lần này cần bao nhiêu."

Thi Nhan động tác dừng lại, một giây kế tiếp khôi phục, ực một cái cạn trong chén trà.

"Mở thực giả, duy nhất giải quyết, về sau đừng quẩn hẩn nữa."

Cảnh tượng này cùng năm đó một dạng, lời của ông ta nói cũng giống nhau như đúc, Thì Nhan đặt ly trà xuống, thật nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

"Bác trai, tôi cùng Trì Thành năm ngoái cuối tháng 12 đã đăng ký kết hôn."

Không khí ngưng kết, đối diện Trì Thiệu Nhân sắc mặt của cũng theo đó ngưng kết.

"Tôi không thể bảo đảm mình sẽ là nàng dâu tốt, nhưng tôi tuyệt đối sẽ là một người vợ tốt."

Có Trì Thiệu Nhân tốt đẹp nuôi dạy, năm đó bị cô tức giận, nặng nhất một câu, nhưng mà cũng chỉ là: coi như con trai tôi chơi gái lần đầu. Lúc đó tuổi trẻ khí thịnh cô không hiểu được đối phó thế nào thứ người như thế, nhưng bây giờ, cô thành thạo.

"Cô cho rằng tôi sẽ làm cô bước vào cửa chính Trì gia? Thiếu hụt nuôi dạy, tính tình ti tiện. . . . ."

Thì Nhan uống trà, không trả lời, động tác ưu nhã, rốt cuộc chọc giận Trì Thiệu Nhân, ầm từ sa thượng hạng đập xuống đất.

"Đi cùng tình nhân xảy ra tai nạn xe cộ, sợ sự tình bại lộ sẽ để cho con trai đối đầu, hôm nay còn phải tác hợp Trì Thành cùng con gái tình nhân, bác trai, là ông để cho tôi biết chút kiến thức cái gì gọi là ti tiện."

Giọng nói của cô bất giác có chút nặng, qua trong giấy lát còn có điều thu lại, ngữ tốc độ thông dong: "Bác trai, tôi là tới cầu hòa. Tôi lần này không phải là trả thù, cũng không phải là vì tiền, tôi thật tâm chỉ muốn cùng Trì Thành hảo hảo sống qua ngày, ông đại khả không cần phải lo lắng tôi sẽ hại hẩn."

". . . . ."

"Ông nếu như muốn bồi thường Nhiễm Khiết Nhất, vậy thì tốt tốt chăm sóc cô ta, bác trai thay vì ở chỗ này cùng tôi lãng phí thời gian, không bằng đi quan tâm bệnh tình cô ta một chút ."

Trì Thiệu Nhân kinh ngạc viết ở trên mặt, ông đối với bệnh tình Nhiễm Khiết Nhất không biết gì cả, Thì Nhan không keo kiệt nói ra: "Cô ấy bị ung thư não."

Điện thoại của Thì Nhan từ lúc cô ngồi xuống không lâu lắm liền bắt đầu rung, cô vào lúc này mới rồi rảnh lấy ra điện thoại di động liếc mắt nhìn, là Tịch Thịnh đòi mạng liên hoàn call.

"Bác trai, tôi còn có chuyện, cũng không quấy rầy ông." Thì Nhan liếc nhìn trên bàn đồ ăn tinh xảo, "Dùng cơm vui vẻ."

Thì Nhan ra khỏi phòng bao, vừa đi vừa nghe điện thoại.

Tịch Thịnh câu thứ nhất chính là: "Em đang đói đến hôn mê."

Hành lang không biết điểm hương gì, hơi thở thẩm người, Thì Nhan không khỏi tăng nhanh bước: "Chị hiện tại đi mua ăn khuya, em muốn ăn cái gì?"

Tịch Thịnh điểm danh muốn com vịt quay, cửa hàng ở đường Nam Kinh, cùng một nhà Cinemax đối với phố, Thì Nhan lái xe vừa đúng đi ngang qua, chính là buổi chiều Cao Phong Kỳ, xe muốn quay đầu hết sức khó khăn, cô định đem xe dừng ở Cinemax bên này, đi bộ qua.

Trời lại lạnh, trường hợp người người chen nhau cũng làm cho cả người cũng thân thiện, Thì Nhan tối nay tâm tình tốt, một thân một mình cũng không thấy có được cái gì, cho dù nghiêng phía trước có một nhà ba người, tư thái lệ thuộc vào lẫn nhau như vậy làm người ta hâm mộ, Thì Nhan nhìn cũng không ghen tỵ.

Trong nháy mắt, dáng dấp người chồng trẻ tuổi nghiêng bóng lưng, khiến Thì Nhan nghĩ đến một người.

Vừa gặp lúc này, người con gái ngồi ở trên lưng ba ba , đột nhiên cất tiếng giòn tan nói: " Lần sau con vẫn muốn đến xem phim."

Thì Nhan ngẩn ra, chưa kịp phản ứng, người đàn ông bên cạnh cô gái nghiêng mặt đi, hướng đứa bé khẽ mỉm cười.

Thì Nhan nhìn đứa bé kia, dưới chân nhất thời có nặng ngàn cân, nửa bước không bước được.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Thì Nhan cũng không biết mình làm thế nào trở lại trong xe, cô có chút thất thần, một hồi lâu mới nhớ muốn từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra, gọi cho Trì Thành.

Không đợi bao lâu liền tiếp nhận, Thì Nhan tận lực để cho giọng mình bình tĩnh: "Anh ở chỗ nào?"

Nói lời này, thì trong đầu cô chỉ có một thanh âm, lạnh lẽo đến tận xương tủy: nếu như anh gạt em, nếu như anh gạt em, nếu như. . . . .

Trì Thành bên kia cũng không có truyền đến tiếng ồn ào, có lẽ ở trong xe, thanh âm của anh cũng vững vàng: "Đứa bé ở bệnh viện ngây ngô đến thật buồn bực, anh mới vừa hết bận chuyện của công ty, thuận đường mang nó ra ngoài xem phim."

". . . . ."

"A lô? Thì Nhan?"

Thì Nhan nhìn mình qua gương bên trong xe, mắt hồng, cô có chút bối rối, vội vàng tìm chút đồ đến xem "Không có việc gì, chính là nói cho anh biết em có công việc phải bận rộn, phải ở công ty làm đến rất khuya."

"Có muốn hay không anh đi đón em?"

Thì Nhan không có lên tiếng nữa, trực tiếp đem điện thoại đặt xuống.

*****

Tịch Thịnh vừa nghe thấy tiếng chuông cửa liền chạy như bay ra, "Hoặc" kéo cửa ra: "Thế nào trễ như thế mới trở về? Em đều sắp đói. . . . ."

Hắn nửa đường nín thở, chỉ vì người ngoài cửa này rất không thích hợp, quanh thân đều là áp suất thấp. Tịch Thịnh thấp con mắt xem xem đôi tay chị mình —— trống không, lại không thấy thức ăn, nhăn cười cũng không thấy tung tích.

Tịch Thịnh đến gần, đầu cô hạ xuống, cái trán chống đỡ lên bả vai hắn.

Tịch Thịnh nhất thời, hô hấp đình trệ.

Giơ tay lên, như muốn ôm cô, vừa tựa như muốn vén ra tóc mai, thấy rõ mặt mũi của cô, đang lúc hắn sắp chạm đến, Thì Nhan cũng ngẩng đầu lên.

Nhìn dáng dấp cô như là đã sửa sang xong tốt lắm tâm tình, nhưng Tịch Thịnh như cũ lo lắng: "Chị làm sao vậy?"

"Mệt mỏi."

Thì Nhan nặng nề cởi áo khoác dày cộm, thấy hắn vẫn nhắm mắt theo sát, bất đắc dĩ buông tay: "Đói bụng em liền tự mình làm cơm, ta thật sự mệt chết đi."

Cô vào nhà ngủ, lưu Tịch Thịnh một người đứng ở nơi phòng khách vắng vẻ, ngàn vạn suy nghĩ.

Tịch Thịnh ngậm gói mì ăn liền giải quyết ẩm no, bận rộn với bản thiết kế đến vô cùng muộn, lên mạng nộp xong bài tập, lúc này mới ra khỏi cửa phòng.

Thì Nhan bên kia cánh cửa như cũ khóa chặt, hắn thử gõ cửa, không ai đáp.

Tịch Thịnh đang mò ti vi tìm tài tiết mục ban đêm, lâu dưới nhân viên quản lý điện thoại tới: "Xe nhà anh không đỗ đúng chỗ, tìm chỗ đỗ khác đi."

Tịch Thịnh chạy tới bãi đậu xe thì mới phát hiện chị mình không chỉ có xe đỗ không đúng chỗ, mà cửa xe cũng không khóa, nhăn cười liền nhét vào trên hộc điều khiển. Nhanh chóng đem xe dừng đúng chỗ xong, đem túi rơi trên xe xách xuống.

Điện thoại di động của cô chốc lát phát ra tiếng chuông, Tịch Thịnh thật vất vả tìm kiếm ra điện thoại di động —— mười mấy cuộc điện thoại gọi đến cùng tin nhắn.

Tịch Thịnh đang muốn trở về, phát hiện là "Trì Thành" gọi tới, suy nghĩ chuyển một cái, coi như không biết, định tắt máy.

Đợi đến Trì Thành tìm tới cửa, đã là một giờ sau chuyện.

Tịch Thịnh đi ra cửa, lại ngăn ở cửa không cho hắn đi vào. Trì Thành đem lưng túm giấu thật sâu, trên mặt cười khê: "Thì Nhan?"

"Đang ngủ."

Tịch Thịnh nói xong làm như phải đóng cửa, bị hắn mau mà chính xác ngăn cản.

"Anh không biết em tại sao vẫn đối với anh không thân thiện, nhưng có thể hay không để cho anh vào cửa trước lại nói?"

Trì Thành giọng của rốt cuộc mang theo chút không vui, Tịch Thịnh cảm giác mình tựa hồ hiểu tại sao Thì Nhan sẽ sợ hắn, khi mặt người này hoàn toàn

lạnh xuống, quả thật có chút dọa người.

Tịch Thịnh có chút giận dữ, nhưng vẫn là đứa bé, trên khí thế không địch lại, Tịch Thịnh cuối cùng vẫn còn cho hắn vào nhà.

"Anh gọi điện thoại cô ấy không có nhận, tới nơi này chỉ là muốn xác nhận cô ấy một chút có việc gì hay không."

Đường hoàng nói xong, Tịch Thịnh trong lòng yên lặng hừ mũi coi thường: "Anh chọc chị ấy giận?"

Tri Thành mặt mày thu lại, lại nghe đứa em trai cô sau đó nói: "Nếu như anh lấy vợ không phải là vì thương, vậy còn kết cùng cưới cái gì?"

"Không thân thiết" ba chữ giống như là rõ ràng viết ở trên mặt em trai cô như vậy. Hắn thật đúng là em trai Thì Nhan? Nghi vấn chợt xông vào trong đầu Tri Thành, làm hắn cũng đột nhiên bật cười.

Bộ dáng Tịch Thịnh hận không phải lập tức đuổi khách ra cửa: "Chị ấy không có việc gì, anh có thể đi?"

"Anh còn tưởng rằng người không phải biết anh và chị em đã kết hôn rồi, nếu biết, anh nghĩ, giữa vợ chồng chúng ta có một số việc, em không có phương tiện gì can thiệp vào."

Tri Thành vòng qua hắn muốn đi gõ cửa phòng, Tịch Thịnh suất nữa để cho hắn được như ý, đuổi lên trước cản hắn, đi đứng có chút bất tiện, đá phải tủ có đồ bình hoa, "Choang" một tiếng, bình hoa rơi xuống đất vỡ vụn.

Không khí giương cung bạt kiếm, cho đến lúc cửa phòng có chữ Neila mở ra mới có chỗ biến mất.

Thì Nhan kéo cửa ra, mắt lạnh nhìn bên ngoài, vì khó chịu nên nhíu nhíu mày.

Cô một câu nói cũng không muốn nói, trực tiếp từ bên cạnh hai người đàn ông này vòng qua, tự mình cầm áo khoác để trên ghế sa lon phòng khách, trực tiếp đi ra.

Tri Thành sững sốt nửa giây, đuổi theo ra cửa lớn, trong phòng to như vậy chỉ còn dư Tịch Thịnh một người, cùng đầy đất mảnh vụn bình hoa.

Tri Thành lái xe, cô ngồi chỗ ngồi kế tài xế, một đường không lời, cho đến xe dừng ở dưới lầu nhà trọ của anh.

Hai người đều tựa hồ không có mục đích muốn xuống xe, tắt máy trong xe, lẫn nhau trầm mặc không nói.

"Buổi tối chơi thật vui về sao?"

Có thể đem một câu đơn giản tràn ngập đùa cợt như thế nói ra, cũng chỉ có cô làm được.

"Anh nói xin lỗi," nhìn anh phía trước, gió nhẹ nước chảy đáp lại, "Nhưng Thì Nhan, em nên trông thấy đứa bé kia, mặc dù là nhận nuôi, nhưng nó thật khéo léo biết điều, rất đáng thương."

Chớp mũi lạnh lùng hừ một tiếng.

"Về sau Nhiễm Nhiễm muốn đi theo cuộc sống chúng ta, em nên cùng đứa bé tiếp xúc và chạm nhiều. Anh hiểu em luôn luôn không thích đứa bé, thừa dịp có cơ hội cùng Nhiễm Nhiễm ở chung, về sau tự chúng ta có con, cũng biết làm như thế nào ứng phó không phải sao?"

Thì Nhan lúc này mới nghiêng đầu nhìn anh, mơ hồ có chút khó tin.

Tri Thành nhìn lại cô, nghe cô chợt đột ngột nói: "Anh thật giống như có tóc bạc rồi."

Thì Nhan nói xong, nhanh chóng giơ tay lên gạt vài cọng tóc của anh.

"Em nhìn lầm." Mấy cây đều là tóc đen, Thì Nhan có chút lười biếng, tay chen miệng túi, "Xem lúc nào thuận tiện, em và anh cùng đi bệnh viện thăm Nhiễm Khiết Nhất."

Cô đột nhiên phối hợp như vậy, Tri Thành mắt lộ ra kinh ngạc, đang muốn mở miệng, cô đã mở cửa xuống xe.

Quả thật nói được là làm được, Thì Nhan thật cùng anh đi thăm bệnh một lần.

Nhiễm Khiết Nhất bệnh tình có chút thất thường, trước có điều chuyển biến tốt liền ra khỏi viện, kết quả một tuần lễ sau lại phải nằm viện. Thì Nhan mua giỏ trái cây cùng hoa tươi mang đến, ở ngoài phòng bệnh lần thứ hai nhìn thấy Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm ngồi cách phòng bệnh có chút xa, đang cầm PSP chơi, Thì Nhan đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, Tri Thành nghiêng đầu nhìn cô một cái, lúc này mới hướng Nhiễm Nhiễm đi tới.

Không biết Tri Thành đối với Nhiễm Nhiễm nói cái gì, đứa bé khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhộn nhạo lên nụ cười, nụ cười kia, giống như bão tuyết mới nổi, chợt ấm nhưng lạnh.

Tri Thành cũng cười, siết chặt gương mặt đứa bé, đứng dậy đi trở về.

Một màn này, Thi Nhan nhìn, cách lớp giấy, bóp gãy cuống hoa.

Vào phòng bệnh Thi Nhan mới tỉnh ngộ, thì ra là đau khổ cũng không có kết thúc, cô nhìn Tri Thành vì bệnh nhân gọt trái táo, hành động ầm áp như vậy, với Thi Nhan, cũng không có chương mới.

Thi Nhan tổng cộng cũng chỉ cùng Nhiễm Khiết Nhất nói hai câu, mới vừa vào cửa một câu kia: "Xin chào, " cùng hiện tại câu này: "Xin lỗi, tôi đi ra ngoài nhận điện thoại."

Thi Nhan ra khỏi cửa phòng bệnh, mới vừa thở phào nhẹ nhõm, liền nhận thấy được cách đó không xa có ánh mắt nhìn chăm chú, cô quay nhìn lại, chỉ thấy Nhiễm Nhiễm nhìn chăm chăm cô, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc.

Thời điểm không cười, mặt nghiêm túc, thời điểm cười, độ cong khóe miệng chợt ảm còn lạnh, đứa nhỏ này như thế, Tri Thành cũng như thế. . . . .

Thi Nhan đi tới phía đứa bé, ngăn ngừa cự ly, dùng hết hơi sức.

"Không vào thăm mẹ sao?"

Thanh âm Thi Nhan giống như rơi vào vực sâu không đáy, không có chút nào đáp lại, Nhiễm Nhiễm cúi đầu chơi PSP, đảo mắt liền bị đánh rớt, đứa bé ào ào nắm tóc, Thi Nhan thuận tay nhận lấy PSP, ở trong trò chơi trái ngăn phải giết, rất nhanh giúp nó qua cửa.

Nhiễm Nhiễm lại hướng nhìn cô, ánh mắt có chút mâu thuẫn.

"Còn một cửa nữa." Đứa bé mặt lạnh nói, dừng một chút, thấy Thi Nhan không có hứng thú tiếp tục chơi tiếp, mới lại bổ sung một câu, "Mẹ cháu nói hôm nay không muốn gặp cháu."

Thi Nhan sững sốt, lúc này mới phản ứng được, đứa nhỏ này là đang trả lời vấn đề thứ nhất của mình.

Thi Nhan giúp đứa nhỏ này lại qua một cửa ải, lúc này mới tiếp tục hỏi: "Cháu không yêu thích cô, tại sao?"

Nhiễm Nhiễm do dự một chút.

"Chú Tri không thích mẹ cháu, yêu thích cháu, nhưng thích cô hơn, mẹ cháu thích chú Tri, không thích cháu, càng không thích cô, cháu thích chú Tri, nhưng lại thích mẹ hơn. Cho nên. . . . ."

Một phen đọc nhịu lời sau y hết lời trước, Thi Nhan như cũ không hiểu đứa nhỏ này đang nói cái gì.

Cô đem PSP trả lại cho Nhiễm Nhiễm, sờ sờ đầu đứa bé, phát hiện tóc đứa bé rất mềm mại.

Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu né, phạm vi không lớn, Thi Nhan thu tay lại, vừa đúng gạt vài cọng tóc của đứa bé.

Da đầu đứa bé có chút đau, nhấn lại này, Thi Nhan cười với nó.

"Cô có trò chơi rất hay, thời điểm cháu chịu thích cô, cô liền dạy cháu chơi."

Đứa bé ngẩng đầu lên nhìn, Thi Nhan làm bộ muốn sờ mặt của nó, nó vội vàng cúi đầu.

Thi Nhan nghiêng đầu đi, ngược mắt chỉ thấy Tri Thành đứng ở ngoài phòng bệnh, tay còn giữ tại trên tay cầm cửa.

Thi Nhan lập tức đem tay cầm túi, khôi phục bộ dáng lười biếng, "Có thể đi?"

Tri Thành gật đầu.

Ngồi lên xe của anh, Tri Thành lại chậm chạp không đi, Thi Nhan không rõ chân tướng: "Làm sao vậy?"

"Anh mới vừa rồi nhìn thấy em và Nhiễm Nhiễm."

"Vậy thì thế nào?"

Tri Thành đột nhiên đưa tay, lòng ngón tay vuốt ve mặt của cô, ôn hòa êm ái, Thi Nhan cổ nghiêng một cái, trốn ra, anh lúc này mới thu tay lại.

"Anh đang suy nghĩ, con của chúng ta về sau sẽ rất hạnh phúc." Anh một bên nổ máy xe vừa nói.

Anh là thật rất muốn đứa bé. Thi Nhan chỉ có thể chọn lựa các biện pháp, thuốc tránh thai cải trang ở trong hộp Vitamin trong tủ lạnh, Thi Nhan còn chưa có đóng cửa tủ lạnh, liền bị người phía sau ôm lấy.

Thi Nhan tay run lên, bị anh nắm, "Đang làm gì thế?" Anh ngậm vành tai cô, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ.

Thì Nhan đứng tại chỗ không động, tay của anh dò dẫm chui vào áo cô, Thì Nhan rất nhanh bị vuốt ve, hơi thở không yên, thoáng qua bị anh ôm ngang lên.

Có chút mất hồn, bị anh bám sát như muốn kéo vào khuôn khổ, vùi lấp tại trên giường nệm mềm mại không cách nào lật người, chỉ còn lại trước mắt một mảnh mờ mịt.

"Úmnh . . . . ."

Đột nhiên xuất hiện an ủi chưa xót làm cô hồi hồn.

"Đang suy nghĩ gì?"

Cô không đáp.

Trì Thành hiểu rõ thân thể của cô, đôi tay nâng lên hông của cô, trong nháy mắt để ở chỗ sâu mẫn cảm nhất kia một chút, Thì Nhan tê dại khó qua, run rẩy như lá rơi tả.

Không chịu nổi anh làm như vậy, Thì Nhan muốn lật người lên, chợt bị anh thuận tay nhắc gối đầu, Trì Thành cong người nâng hai chân của cô lên, cúi trước ngực nàng, kéo qua gối đầu đệm ở dưới eo cô.

Chỗ bí ẩn quan trọng của thân thể, góc độ dữ dội lộ ra trước mặt Trì Thành một loại làm người ta xấu hổ, mắt anh nhìn, không chút kiêng kỵ.

Cảnh tươi đẹp này, nhìn không một cái chính là giám thị, Thì Nhan xấu hổ không chịu nổi, muốn ngồi dậy che ánh mắt của anh lại.

Thân thể anh lại thuận theo áp xuống, bàn tay vẫn nắm sẵn đầu gối của cô, gấp rút ra vào mặt động, liên tiếp hung hãn đâm, thậm chí không cho cô cơ hội thở dốc.

Tiếp nhận chống đỡ trước nay chưa có trận nào hung hãn như vậy, chất lỏng tiết ra theo giữa đùi chảy xuống, tinh dịch thành một bãi trên ga giường đậm màu.

Thân thể cô nóng bỏng, giống như đang cháy, "Đừng, đừng động . . . . ."

Trì Thành che miệng của cô, môi điểm ở trên trán của cô: "Hur, hur!"

Anh liếm đi lệ tại khóe mắt, Thì Nhan ừ tai, bên tai chỉ có tiếng tim đập của anh, nhiều tiếng ồn ào, vẫn chưa dừng lại, nụ hôn của anh liền phủ xuống, Thì Nhan rơi vào trong ánh mắt của anh, mắt hôn dâng đầu lưỡi, mặc anh dẫn dắt.

Đầu mút dây thần kinh thể nghiệm mặt động của cô đang co rút lại mang tới sáng khoái, Trì Thành rên lên một tiếng, buông chân cô xuống, đổi lại nâng cao mông cô lên, đâm xuyên mạnh mẽ, nhiệt dịch rót vào chỗ sâu nhất.

Thì Nhan trở mắt nhìn mình bị ném đến đỉnh sóng, lại rơi vào vực sâu không đáy, cuối cùng sụp đổ. Hồi lâu mới tỉnh lại, ba phần hồn phách vẫn còn trong cực lạc.

Thì Nhan hé mở mắt con mắt, chống lại chính là con người màu đen mang dục vọng của anh.

Anh vẫn còn ở trong cơ thể cô, đẩy anh, bất động. Thì Nhan quỳ rũ cầu xin hồi lâu anh mới bằng lòng lui ra ngoài, ngón tay lại thay thế mà lên, đem nhiệt dịch tiết ra muốn đẩy trào trở về, Thì Nhan hụt hơi, này ban ngày, thật làm cho không người nào còn lực.

Cô xuống giường tìm y phục, chân mềm nhũn, ngồi chồm hổm ở bên giường, Trì Thành đem cô kéo trở lại: "Gần sang năm mới đi đâu?"

"Một khách hàng hẹn có ý kiến muốn sửa đổi."

Thanh âm mềm nhẹ, đôi môi đỏ tươi, khóe mắt nóng một chút còn treo móc nước mắt —— Trì Thành tuyệt không muốn cho một người đàn ông khác nhìn thấy.

"Đừng đi." Nói xong ôm lấy hông, lật thân một cái, bao phủ lấy cô lần nữa.

Thì Nhan thét chói tai, bị anh che lại miệng, kêu nữa, lại ngăn lại.

Đuôi lông mày Trì Thành nhảy lên, môi dính lên vành tai của cô, "Làm cho anh xương cũng mềm rồi, cái bộ dáng này em còn muốn đi đâu, hả?"

Làm ấm ỉ đến xế chiều hai người mới ra cửa, anh dẫn Trì Thiệu Nhân đi thăm Nhiễm Khiết Nhất, cô đi gặp khách hàng.

Không cần hóa trang, Thì Nhan cả người khí sắc đều là cực tốt, ánh mắt long lanh, mị nước chảy thành sông.

Nhưng Thì Nhan đi gặp chính là người phụ nữ, nói đúng ra, là bác sĩ nữ giúp cô giám định huyết thống.

"Cô có cầm mẫu tóc chúng ta làm giám định." Bác sĩ nữ không có nói rõ, chỉ là đưa cho Thi Nhan một túi văn kiện.

Ở trên đường tới, Thi Nhan trong bụng bình tĩnh đến liên chính mình cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng ngay khi nhận lấy túi giấy nháy mắt, tay của cô lại không tự chủ phát run.

Ở trong phòng làm việc của thầy thuốc, cô thủy chung không thể lấy hết dũng khí mở bao bì, cho đến khi xe cách nơi giám định hồi lâu, cô đang đợi đèn giao thông đầu đường, mới dũng cảm mở ra túi giấy.

Từ từ rút ra tờ giấy, một chút đường cong đồ cô xem không hiểu, Thi Nhan ánh mắt nhanh chóng hơi lan đến kết quả cuối cùng.

Phù hợp. . . . .

. . . . .

Tiếng còi xe truyền đến, bên nhón chói tai, thẳng đến trái tim, Thi Nhan bỗng nhiên hồi hồn.

Cô ngoặt xe, phản phương hướng thẳng chạy nhanh đến bệnh viện.

Bãi đậu xe có cỗ xe màu trắng đỏ, Thi Nhan nhìn thấy liền dừng lại.

Đều ở đây? Vừa đúng!

Thi Nhan một đường chạy như điên vào phòng bệnh, thản nhiên đẩy cửa phòng bệnh ra.

Cũng chỉ có một mình Nhiễm Khiết Nhất, ngồi ở trên giường. Thi Nhan đi tới, mặt cô ta không chút thay đổi nhìn lại.

Thi Nhan đem kết quả xét nghiệm vứt xuống trên giường bệnh của cô ta.

Nhiễm Khiết Nhất sững sốt giật mình một hồi lâu.

Tùy ý, cười: "Vẫn không thể nào lừa gạt được cô."

Thi Nhan không biết sắc mặt của mình so với bệnh nhân bị bệnh hiểm nghèo trước mặt còn muốn trắng bệch hơn: "Cô có ý tứ gì?"

". . . . ."

". . . . ."

"Cô dùng 50 ngày sẽ phá hủy 5 năm tôi cố gắng, tôi làm sao có thể không hận cô?"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

"Cô dùng 50 nhiều ngày sẽ phá hủy 5 năm tôi cố gắng, tôi làm sao có thể không hận cô?"

Nhiễm Khiết Nhất trong tươi cười nói, Thi Nhan như bị sét đánh.

Cô rõ ràng là đứng, nhưng từ trên cao nhìn xuống cô ta, lúc này lại hốt hoảng luống cuống như vậy.

Nhiễm Khiết Nhất cùng một người nhưng lại mang một dáng điệu khác: "Cô biết thì như thế nào? Cùng loại giống như cô ích kỷ cùng vì tư lợi, sẽ đem thân phận của Nhiễm Nhiễm nói cho Tri Thành?"

Thi Nhan bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn, thứ gì ở trong dạ dày tựa như lật khuấy, chua mà khổ cảm xúc nghẹn ở cổ họng, làm cho cô không cách nào thành lời.

Thanh âm Nhiễm Khiết Nhất, xé ra màng nhĩ của cô, thẳng đến tim: "Phải biết, cô không có nhiều khoan dung cho Nhiễm Nhiễm, Tri Thành lại có bao nhiêu tình cảm không bỏ được nó."

Thi Nhan trong dạ dày nóng bỏng, liên lụy đến bụng cũng mơ hồ nóng rực, cô không chế được mình, một điểm lý trí cuối cùng làm cô thấy rõ Nhiễm Khiết Nhất suy yếu mà bệnh hoạn trên mặt, người thẳng này dương dương tự đắc: "Tôi lại muốn nhìn một chút, cô cả đời bảo vệ một bí mật như vậy, sẽ có nhiều đau khổ. . . . ."

*****

Trì Thành đưa Trì Thiệu Nhân ra khỏi bệnh viện, cha con hai người một đường không lời.

Gió thổi lạnh lùng, đêm tối tiếp cận, một cuộc mưa gió vô cùng cấp bách.

Tài xế đã lái xe của Trì Thiệu Nhân đến ngoài cửa bệnh viện chờ đợi, Trì Thiệu Nhân lên xe mới nhớ tới sự kiện, ông hạ cửa sổ xe xuống, gọi Trì Thành lại.

Trì Thiệu Nhân âm sắc, ở nơi này trong gió rét nghe tới khác thường thấu xương: "Khiết Nhất hiện tại như vậy, đừng để nó lo lắng, chính anh hãy mau đem chuyện hôn nhân giải quyết thỏa đáng."

Trì Thành trên mặt đau khổ, "Đó là chuyện riêng của con."

"Chung thân đại sự không phải là trò đùa, người phụ nữ kia cùng Trì gia chúng ta sẽ không có thừa nhận."

Trì Thành cười yếu ớt, nụ cười lơ lửng ở ngoài mặt, không để trong đáy mắt: "Cô ấy là người phụ nữ của con. Bất kể ba có thừa nhận cô ấy làm con dâu hay không, cũng không thay đổi được sự thật này."

Người đàn ông đón gió mà đứng, vạt áo khoác như cờ xí tung bay.

Nói xong không hề lưu lại, trực tiếp quay người.

Sự thật? Không cái biến được?

Trì Thiệu Nhân mặt không chút thay đổi kéo lên cửa sổ xe: "Lão Hạ, lái xe."

Xe vững bước gia tốc, Trì Thiệu Nhân còn nói: "Đưa tôi đến phi trường, sau đó anh đi nơi ở cũ đem ghi âm năm đó tìm ra, rồi sớm giao cho Trì Thành."

"Vâng . . . . . Băng ghi âm lúc Thi tiểu thư tìm ngài?"

"Đúng."

*****

Ở nơi trắng thuần tình khiết này, trong phòng bệnh, Thi Nhan từng điểm từng điểm rơi vào bóng tối.

Cô muốn nôn mửa, cổ đờ xuống; muốn run rẩy, cũng hung hăng dần xuống.

Thi Nhan nghe được thanh âm rất vững vàng từ trong miệng mình ra ngoài, chỉ cảm thấy xa lạ: "Nhiễm tiểu thư, cô không phải dùng kích động tôi."

Nhiễm Khiết Nhất trong mắt nghi ngờ chột lóe, làm như không thể lý giải cô làm sao còn trấn định tự nhiên như thế.

Thi Nhan chậm rãi dạo bước qua, nụ cười gắt khoe miệng, vẻ mặt vô hại: "Đều nói, người đến lúc sắp chết, lời nói cũng thiện, mặc dù cô không như vậy, nhưng Thi Nhan tôi tuyệt sẽ không cùng người sắp chết đánh nhau."

Nhiễm Khiết Nhất trợn hai mắt trừng trừng, giờ tay chính là một bạt tai, Thi Nhan tay nắm ở bên người đang run, đến nỗi cô không cách nào khắc chế ngay cả tay người bệnh cũng bắt không được.

"Ba——!" Vang dội một cái tát.

Thi Nhan má phải nhất thời chết lặng. Mới vừa ở ngoài cửa phòng đứng lại, đang muốn đẩy cửa mà vào, thì Trì Thành bị một tiếng này dừng tại chỗ.

Trì Thành giữ lại tay cầm cái cửa, bàn tay cứng đờ, cũng trong lúc đó, nghe trong khe cửa tràn ra tiếng nói lạnh lùng của Thi Nhan: "Tôi mặc dù thói quen vì tư lợi, nhưng lúc này tôi đại khái có thể giúp cô hoàn thành ước vọng, không phải là người đàn ông sao, tôi liền để cho anh ta cùng cô vượt qua quãng đời còn lại."

"Cô! . . . . ." Thanh âm Nhiễm Khiết Nhất hận đến mức tận lực, thoát qua biến thành tiếng ho khan thống khổ.

Âm lượng Thi Nhan rõ ràng cực thấp, nhưng truyền tới bên tai Trì Thành, lại lẫn át tiếng ho khan, vô cùng rõ ràng: "Chỉ tiếc, cô đã không còn mấy ngày sống đâu."

Trì Thành "Hoắc" mà đẩy cửa phòng ra, giận không kềm được sức lực khiến cho cửa phòng đung vào trên tường, phát ra tiếng va chạm lớn.

Trước mắt một màn, làm người ta không thể tưởng tượng nổi, Thi Nhan cúi đầu đứng ở bên giường, đang nắm hai cổ tay Nhiễm Khiết Nhất. Khóe miệng cười, gần như tàn nhẫn.

Tri Thành bước nhanh qua kéo Thi Nhan ra, mặt mày ép tới cực điểm, "Em phát điên cái gì . . . . ."

Thi Nhan ngoái đầu nhìn lại, trong mắt hốt hoảng, sương mù dày đặc dường như mang theo hận, hận này, bất ngờ khoét vào trong lòng Tri Thành, Thi Nhan cứ như vậy tránh thoát sự kiềm chế của anh, Tri Thành phản ứng không kịp, đảo mắt liền bị cô cho một cái tát.

Tri Thành lần nữa bất chấp, nhấn chuông kêu cứu, mạnh mẽ kéo Thi Nhan rời đi.

Mới vừa ép xuống lời nói giận dữ, giờ bật thốt lên: "Em rốt cuộc phát điên gì vậy?"

Thi Nhan bị bỏ rơi ở góc, trước mắt choáng váng, buồn nôn nghiêm trọng hơn, một hồi muốn nôn lại đánh tới, Thi Nhan không thể không che miệng lại.

Biết người phụ nữ điềm đạm đáng yêu này sở trường kịch hay, nhưng anh luôn là bị cô dây dưa sít sao, đều không ngoại lệ tin tưởng.

Dáng vẻ gãy gập, mơ hồ khổ sở, Tri Thành trong bụng căng thẳng, tiến lên nâng mặt của cô lên.

Lúc này mới phát hiện ra má phải của cô sưng đỏ .

Không chỉ có như thế, thân thể của cô cũng đang run.

Tri Thành bỏ qua một bên cô muốn ngăn trở tầm mắt tay anh, thận trọng nắm được cảm của cô cẩn thận nhìn: "Chuyện gì xảy ra?"

Thi Nhan nhìn xuống muốn nôn, ngược mắt lên chống lại ánh mắt ân cần của anh.

Ân cần? Anh rõ ràng vừa đang hoài nghi cô. Đàn ông xấu xa, hấn, tại sao?

"Chúng ta ly hôn."

Tri Thành ngăn người, bắt được cánh tay của cô buông ra, lại nắm chặt, "Hồ đồ!"

Ngay cả môi cô đều đang run rẩy, Tri Thành trong lòng không muốn, trên tay cũng không dám có nửa phần dẫn ra: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Thi Nhan cười lạnh một tiếng: "Đi hỏi Nhiễm Khiết Nhất của anh thì rõ."

Cô liều mạng tránh thoát, Tri Thành nhất thời buông lỏng, cổ tình lúc này Nhiễm Khiết Nhất lại ho khan.

Tri Thành nghiêng đầu thấy Nhiễm Khiết Nhất tựa tại đầu giường che lồng ngực, sắc mặt trắng bệch, mới chợt nhớ ra còn có bệnh nhân ở đây, hướng đầu giường Nhiễm Khiết Nhất hỏi han: "Cô làm sao vậy?"

Nhiễm Khiết Nhất mặt trắng bệch. Lắc đầu một cái.

Thầy thuốc cùng y tá đang chạy tới, trong phòng bệnh nhất thời hỗn loạn, Thi Nhan thừa dịp hỗn loạn rời đi, nhìn bóng lưng của cô, Tri Thành nhất thời chán nản, không có đuổi theo.

Thi Nhan chạy như điên không hề nhận biết phương hướng, lộ thiên nơi rộng trống gió lạnh thổi, lại thổi bất tỉnh nửa điểm lý trí của cô, đứng trước một chiếc xe thể thao màu bạc không tiếng động chạy tới, Thi Nhan ánh mắt liếc thấy đang muốn tránh, cũng đã không thể chú ý đến.

Đột nhiên trong bụng một hồi rút chặt, Thi Nhan rốt cuộc thua trận, dưới chân hơi chậm lại, khom người đứng ở trên đất.

"Két" một tiếng, xe thể thao khẩn cấp thắng lại, đuôi xe suýt nữa đụng vào bên người Thi Nhan.

Chủ xe nhìn qua gương phản chiếu thấy bóng dáng đứng ở đuôi xe, ngoài miệng mắng câu, lúc này mới xuống xe tra xét tình huống.

"Cô ơi! cô không có sao chứ?"

Người thanh niên thanh âm có chút không kiên nhẫn vang lên, liền nhìn bên trên phía trên đỉnh đầu Thi Nhan, cô cũng không rảnh ngẩng đầu, dạ dày khó chịu lại nôn ra một trận.

Trong dạ dày dòi sông lấp biển, Thi Nhan lại chỉ ỏi ra nước chua.

Sau một khắc, người thanh niên đột nhiên thanh âm giương lên: "Thi Nhan?" Tiếng nói vừa ngừng thì hắn đã đem cô kéo lên.

Thi Nhan ngược mắt liếc một cái, trong lòng một cái thanh âm đang trù yểu: Bùi Lục Thần, tai tình. . . . .

Cô mỗi lúc nhếch nhác chặt vật nhất thì gặp hắn.

Trước mặt Bùi Lục Thần thấy cô không có đáng ngại, nâng khóe miệng một dạng ranh mãnh mà cười, "Chúng ta. . . . ." Chỉ chỉ lẫn nhau, "Thật là có duyên!"

Xe hơi khói xe xông vào chớp mắt, ngực Thì Nhan nện lại, chưa kịp nói lên nửa câu, đỡ bên cạnh lan can lần nữa nện ra một trận.

Bùi Lục Thần tiến lên vỗ lưng giúp cô thuận khí: "Tôi còn tưởng rằng cô kết hôn về sau muốn đi hưởng tuần trăng mật, thế nào tôi vội tới ân nhân cứu mạng của tôi chúc tết cũng được chứ."

Bùi Lục Thần đang nói, "Ân nhân cứu mạng" từ bên cửa xe thể thao bước xuống, thì ra là nữ bác sĩ thủy mị xinh đẹp.

Người nữ thầy thuốc kia nuôi dạy thật tốt, hướng Thì Nhan vươn tay ra: "Cô khỏe chứ."

Thì Nhan không để ý tới, lấy túi của mình lấy ra thuốc bao tử, ngửa đầu định nuốt vào hai viên, bị lạnh lùng đối đãi, nữ bác sĩ thấy thế, ngăn trở cô.

"Thì tiểu thư mới cưới?"

Thì Nhan tính khí chưa bao giờ tốt, từ trước đến giờ hận nhất Bùi Lục Thần người này, cô chưa cho sắc mặt tốt, nữ bác sĩ kia vẫn như cũ mỉm cười không ngại: "Đề nghị cô trước đừng uống thuốc lung tung, vừa lúc ở trong bệnh viện, không ngại đi kiểm tra một cái."

Thì Nhan thủy chung không có mở miệng, đoạt lại túi thuốc của mình nghênh ngang rời đi.

Còn chưa đi ra khúc quanh, Bùi Lục Thần bỗng đứng đuổi theo, không nói lời gì đem cô mang trở về.

"Bùi Lục Thần!"

"Tôi nhớ được cô bị viêm dạ dày, chớ đem thân thể mình không xem ra gì."

"Buông tôi ra!"

"Đi kiểm tra một cái cũng sẽ không chết."

"Buông ra!"

Hắn định không hề nữa tiếp lời.

Bóng lưng của hắn cực kỳ giống một người, quyết tuyệt bước chân, như vậy làm người ta. . . . . Tuyệt vọng. Thì Nhan khóe mắt đau xót, chợt nói liên tục lời nói hơi sức cũng chạy mất: "Tôi không muốn sống ở chỗ này nữa."

Bùi Lục Thần bước chân ngừng lại một chút.

"Tôi không muốn gặp lại bọn họ. . . . ."

Hắn nghe vậy, vẻ mặt cứng đờ. Cái người phụ nữ chực muốn khóc này, không phải Thì Nhan hắn biết.

Tay hắn một chút dãn ra, Thì Nhan liền bỏ rơi hắn, nhưng không có hơi sức quay đầu bước đi, chỉ có thể dựa vách tường, từ từ trượt xuống trên mặt đất.

Thì Nhan ngồi dưới đất, ôm hai đầu gối, hồi tưởng chuyện cũ trước kia, nhớ lại lúc hắn nói câu nói kia, "Tại sao muốn chúc ta không hạnh phúc? Ta hận người, ta hận người."

Ta hận người. . . . .

Hận hắn? Tốt, đem hận hận sâu trong lòng đi.

Vậy cũng so với sự coi thường của cô tốt hơn ngàn vạn lần.

Chỉ là lời này, Bùi Lục Thần không nói ra miệng.

Cô lạnh lùng, hắn có thể vô lại mà chống đỡ; cô cường thế, hắn có thể coi như không; cô bi thương —— Bùi Lục Thần không thể ra sức.

Bình bại như núi đổ, Bùi Lục Thần ngồi xổm người xuống chụp vai cô, dụ dỗ cô: "Vậy đi bệnh viện khác?"

Ban đầu vì tai nạn xe cộ, Bùi Lục Thần bệnh nặng cần chuyển viện, chính là ông nội tự mình điện, sai người đem hắn chuyển tới nhà quán khu bệnh viện đây, hôm nay Bùi Lục Thần theo cô hiện thân, không giải thích, Thì Nhan được coi là bệnh nhân quan trọng, không thể chậm trễ.

Thì Nhan làm kiểm tra, hắn dựa vào bên ngoài cùng y tá nói chuyện phiếm, thời gian như trôi đi, qua thật nhanh, bên trong Thì Nhan lại một ngày bằng một năm.

Bùi Lục Thần đợi một hồi lâu, chỉ chờ đến bên trong y tá đưa mẫu máu đi khoa khác kiểm tra, y tá này Bùi Lục Thần cũng quen thuộc: "Thế nào còn chưa có kết thúc?"

"Muốn đưa máu đi làm HCG kiểm tra."

Y tá không lâu lắm cầm kết quả kiểm tra trở lại, Bùi Lục Thần càng chờ càng lo lắng, cướp báo cáo nhìn trước, lại không nhìn ra nguyên cớ, y tá cười hi hi an ủi: "Yên tâm, cô ấy tốt lắm."

Vẫn bồi hấn nói chuyện phiếm y tá khác nhìn báo cáo, cũng tới chen miệng: "Bùi thiếu, chúc mừng, bạn gái của anh mang thai."

Bùi Lục Thần sắc mặt trắng bệch.

Giống nhau sắc mặt trắng bệch, còn có Thi Nhan từ bên trong ra ngoài không bao lâu.

"Tôi. . . . ." Luôn luôn nói chuyện hết sức lưu loát Bùi Lục Thần trầm mặc thật lâu mới tìm được câu thích hợp, "Tôi đưa cô về nhà."

Cô lắc đầu một cái, cũng không phải cự tuyệt, ngược lại ngoan ngoãn đi theo hấn lên xe.

Bùi Lục Thần tốc độ chạy xe hạ xuống phải cực thấp, Thi Nhan vẫn nằm ở bên trên bàn điều khiển, hấn rút cuộc dừng lại, "Thi Nhan, đừng như vậy."

". . . . ."

"Ta lúc ấy nói chỉ là nói lẫy. Cô bây giờ là chính xác làm mẹ, vui vẻ lên chút có được hay không?"

Cô thủy chung không nói được lời nào.

Bùi Lục Thần tay đặt tại trên vai cô, cảm nhận được run rẩy bí ẩn, hấn hoảng hốt, vội vàng đem cô kéo lại.

Người này khóc đến im hơi lặng tiếng, bên trên bàn điều khiển đã sớm là một mảnh vệt nước mắt. Nước mắt rơi vào trên tay Bùi Lục Thần, thật lạnh lẽo.

Bùi Lục Thần nhất thời không có chút đầu mối nào, không tìm được khăn giấy, chỉ có thể lấy tay lau nước mắt của cô, vẫn không đủ, giọt nước mắt kia rơi vào trên tay hấn, chua xót nhập tâm.

"Tôi không thể nhận đứa bé này."

". . . . ."

"Nhưng là nếu như tôi bỏ thai lần nữa, liền sẽ. . . . . Không thể mang thai."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Nhiễm Khiết Nhất tình trạng ổn định rất nhiều, cả đám thầy thuốc cùng y tá cũng rời phòng bệnh đi. Tri Thành thủy chung ngồi ở góc trên ghế sa lon, trầm mặc.

"Tri Thành."

Nhiễm Khiết Nhất kêu một tiếng, Tri Thành mới ngước mắt nhìn cô ta, như cũ không nói lời nào.

Nhiễm Khiết Nhất không chịu nổi sự lạnh nhạt của anh như vậy đưa mắt nhìn, do dự một chút nói: "Em muốn uống nước."

Tri Thành theo lời rót chén nước đưa cho cô ta, sau cũng không rời đi, mà là kéo cái ghế, trực tiếp ngồi ở giường bệnh bên cạnh.

Nhiễm Khiết Nhất sắc mặt vui mừng miêu tả sinh động một chút, Tri Thành cũng đúng lúc này mở miệng: "Nhan Nhan nhà tôi tính tình nóng nảy, nói chuyện có chút ngang, thật ra thì cô ấy cũng không có ác ý gì."

Âm sắc của anh vững vàng ngoài dự tính, trên mặt càng thêm một mảnh lạnh nhạt. Nhiễm Khiết Nhất bỗng dưng ngừng thở, nhìn chằm chằm vào anh, một hồi lâu mới cường ép mình hỏi ngược lại: "Anh mới vừa rời ở ngoài phòng bệnh đã nghe cô ấy nói với em mấy cái lời kia sao?"

Anh cụp mí mắt xuống, coi như là cam chịu.

"Cô ấy hận em không thể chết ngay lập tức, vậy mà có thể kêu không có ác ý?" Nhiễm Khiết Nhất thanh âm bắt đầu run rẩy, ánh mắt giong đến vừa đọng liền bể.

Tri Thành đối với lần này từ chối cho ý kiến, chỉ nói: "Tinh khí nóng này của cô ấy đều do anh cứng chiều mà ra , anh nên thay cô ấy hướng em nói xin lỗi."

Tri Thành vẫn như cũ mỉm cười, nhưng Nhiễm Khiết Nhất nhìn gương mặt tươi cười của anh chậm chạp rơi vào hầm băng.

Anh từng cho là có thể sắp xếp ổn thỏa quan hệ mọi người, kết quả chỉ có thể chứng minh anh đánh giá cao mình, nếu như cần phải tổn thương nhất, vậy anh chỉ có thể ——

Tri Thành đứng lên, khom người thay Nhiễm Khiết Nhất chỉnh lại góc chăn, theo sát phía sau chăm sóc từng li từng tí, cũng là quyết định một câu: "Dưỡng bệnh cho tốt, chúng tôi về sau cũng sẽ không trở lại quấy rầy em."

Nhiễm Khiết Nhất ngơ ngác.

Cô không có nghe lắm, anh nói là "Chúng tôi" . . . . .

"Bang" một tiếng, vỡ vụn không chỉ có cốc nước trong tay rơi xuống đất, còn có ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của cô ta.

Nhiễm Khiết Nhất khó khăn tìm về thanh âm của mình: "Anh cam kết sau này chăm sóc em . . . . ."

Tri Thành xoa nhẹ mái tóc Nhiễm Khiết Nhất, hình ảnh trong đầu hiện ra là má phải Thi Nhan sưng đỏ, "Anh cũng đã từng cam kết qua không để cho bất luận kẻ nào tổn thương cô ấy."

Anh chỉ là bình tĩnh trần thuật sự thật, không thấy nửa điểm tức giận, chỉ bình thản nói , làm Nhiễm Khiết Nhất đọc ra một câu: Anh, muốn vĩnh viễn rời xa cô.

Nhiễm Khiết Nhất phản ứng bắt lại cánh tay của anh, nhưng chỉ là bị anh đẩy tay ra.

"Ba anh thấy không phải hợp lý chỉ định lại không yên tâm, về sau đối hộ lý cao cấp của ông chăm sóc em. Anh biết em cùng mẹ kế quan hệ không tốt, anh mang Nhiễm Nhiễm đi cùng, sẽ không đưa nó trở về Singapore, điểm này em yên tâm."

Nhiễm Khiết Nhất nhìn người đàn ông này đi tới bên cửa, bước chân của anh vẫn tao nhã, bình tĩnh như vậy, khí tích tụ ở ngực không cách nào thoát ra, cô ta bỗng nhiên phát tay đẩy rơi đồ vật đặt trên tủ đầu giường: "Tri Thành làm sao anh có thể tuyệt tình như vậy?"

Giọng nói Tri Thành bình tĩnh kỳ dị lẫn át chứng cuồng loạn của cô ta, ở trong không khí vọng về, thật lâu không ngừng: "Anh hiện tại mới phát hiện ra mình thật ra thì không có năng lực bảo vệ mọi người, nếu như vậy, anh cũng chỉ có thể lựa chọn ích kỷ."

"Cạch", cửa phòng khép lại, Nhiễm Khiết Nhất cảm thấy đó thanh âm bị phán tử hình của người đàn ông này cho mình.

Tri Thành đứng ở trên hành lang nghiêng dựa tường, tự trách lại giống như vũng lầy, cần nuốt sạch tâm trí mình.

Trời bên ngoài bắt đầu thay đổi, bắt giắc mưa như trút nước, tiếng mưa như tiếng vang kéo thần trí Tri Thành trở về, anh đứng trên hành lang nhanh chóng đi xuyên qua, hướng bãi đậu xe đi đến.

Tri Thành lên xe đã là lúc cả người ẩm ướt, anh mở cửa gạt nước ra, đang muốn phát động xe, bất ngờ trông thấy dừng ở cách đó không xa, xe của Thi Nhan.

Tri Thành cả người căng thẳng, lập tức gọi điện thoại cho Thi Nhan.

Cô không nhận.

Xe thể thao màu bạc lao nhanh giữa màn mưa như trút, Bùi Lục Thần không nhìn được nghiêng đầu nhìn Thi Nhan một cái, chỉ thấy người phụ nữ này nhắm hai mắt ôm dây nịt an toàn, mặc dù mặt không chút thay đổi, động tác ngủ lại như trẻ con.

Điện thoại di động của cô một mực trong túi xách kêu, cô không nhận, cũng làm như không liên quan.

Có lẽ thấy tầm mắt của hấn quấy rầy mình, Thi Nhan đột nhiên mở mắt, liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ nói: "Dừng xe."

Mới vừa trải qua đủ loại yêu cầu của cô xong, Bùi Lục Thần cũng không dám chậm trễ.

Xe mới vừa dừng hẳn, cô liền đội mưa xông ra ngoài, Bùi Lục Thần không còn kịp đưa cây dù lên nữa, cô rất nhanh chạy vào khách sạn bên đường. Bùi Lục Thần đi xuống đuổi theo, ở đại sảnh khách sạn tìm được cô.

Thi Nhan cầm thẻ mở cửa phòng vào thang máy, mắt thấy cửa thang máy sẽ phải đóng, trong khe cửa chặn vào một cái tay , cửa thang máy bị đẩy ra, Bùi Lục Thần bên ngoài nghiêng mình đi vào, động tác làm liền một mạch, Thi Nhan không còn kịp đá hấn ra ngoài, thang máy đã bắt đầu vững vàng đi lên.

Hấn vẫn đi theo phía sau mình, Thi Nhan vào phòng, tay hấn chống lại trên cửa, nghiên cứu.

"Có phiền hay không?"

Người phụ nữ này sắc mặt biến đổi khá nhanh, mới vừa rồi vẫn còn ở trước mặt hần khóc, giờ phút này đáng vẻ chống cự hần ở ngoài cửa cần bao bướng bỉnh thì có bấy nhiêu bướng bỉnh.

"Tôi đều ướt thành ra như vậy rồi, cô lại không thể cho tôi mượn chiếc khăn lông dùng một chút?" Bùi Lục Thần nhăn trán ù ề.

"Vô lại." Thì Nhan mắng.

"Máu lạnh." Bùi Lục Thần đáp trả.

Cô bắt đắc đi cho hần vào cửa, ném chiếc khăn lông cho hần, hần ngồi ở cuối giường, tiếp được khăn lông cũng không lau tóc: "Tại sao không trở về nhà?"

"Chuyện không liên quan đến người."

"Cùng anh ta cãi nhau?"

". . . . ."

"Coi như người lớn có lỗi, nhưng đứa bé là vô tội."

"Người mà nói thêm một chữ nữa thì cút cho ta."

Thì Nhan cầm túi đập hần, đồ rơi ra, điện thoại di động của cô rơi vào trên đầu gối Bùi Lục Thần. Điện thoại rơi xuống, chưa kịp cầm, đúng lúc lại có một cuộc điện thoại gọi đến, Bùi Lục Thần ngược mắt nhìn cô, dè xuống nút trả lời.

"A lô?"

Hần vừa mới nói một chữ liền bị Thì Nhan giựt lại điện thoại di động.

Thì Nhan lúc này định tháo pin điện thoại ra.

Thấy hần mở miệng như muốn nói chuyện, Thì Nhan quay đầu bước đi, một giây kế tiếp lại bị lời của hần giữ lại——

"Thời điểm mẹ sinh ra tôi vì khó sinh mà chết. Tôi nghe cha nói, lúc ấy hần nghĩ bảo vệ mẹ tôi, nhưng mẹ tôi lại kiên trì muốn bảo vệ đứa nhỏ, nên tôi mới có thể ra đời."

Thì Nhan nhất thời trở mặt, Bùi Lục Thần đi tới phía sau cô, cô cũng không có phát giác.

Bùi Lục Thần xoay vai cô lại, đối mặt với cô, nghiêm nghị mà nói: "Nếu như con của cô lớn lên sau này ưu tú giống như tôi, cô bây giờ không cho nó cơ hội ra đời, về sau tuyệt đối sẽ hối hận."

Thời khắc nghiêm chỉnh như thế hần cũng không quên khoe khoang một phen, Thì Nhan đẩy tay của hần ra, ngồi bên cạnh kệ TV, nhíu mày.

Có mấy lời, như nhện ở cổ họng, Thì Nhan phát giác tâm tình tự làm khổ như trút ra, lại mơ hồ sáng khoái, "Tôi không muốn đứa bé ra đời lại có gia đình không hoàn chỉnh."

"Không phải đoạn thời gian trước vẫn còn ở trước mặt tôi ngọt ngào, không phải anh ta thì không thể? Như thế nào mà hiện tại huyên não không thể không ly hôn? Chồng của cô rốt cuộc phạm vào cái lỗi gì, không đáng tha thứ như vậy?"

Bùi Lục Thần tự giác lời nói cũng không nặng, thấy cô đột nhiên khẽ phát run mới phát giác không ổn, đáng tiếc đã nói rồi, nước đổ khó hốt.

Người này rũ mí mắt xuống, không lên tiếng.

Có đáng giá tha thứ hay không?

Lời của Bùi Lục Thần chiếm cứ ở trong đầu Thì Nhan, quanh quẩn không đi.

Bùi Lục Thần muốn lên tiếng an ủi, mở miệng lại cảm giác không ổn. Xa cách, bình tĩnh như cô, cũng có thời điểm tâm hoảng ý loạn như vậy, Bùi Lục Thần trong lòng có chút cảm thông, càng nhiều hơn là chưa bao giờ có thương xót, hần đang ghen tỵ với người đàn ông có thể biến cô thành như vậy.

Bùi Lục Thần cho cô danh thiếp, "Có chuyện gọi điện thoại cho tôi, tôi có bằng tư vấn tâm lý, vẫn còn chưa có hết hạn."

Thì Nhan không có phản ứng. Ở trước mặt cô, hần rời đi, luôn là lặng yên không một tiếng động.

*****

Trì Thành điện thoại cầm lên lại để xuống, nắm điện thoại trong tay, dùng sức đến đốt ngón tay trắng bệch, cuối cùng không gọi lại nữa.

Âm thanh "A lô" kia , rõ ràng là Bùi Lục Thần.

Bùi Lục Thần. . . . .

Trì Thành mãnh liệt thắng xe, vốn là xe đang chạy tới hướng nhà trọ Tịch Thịnh, bây giờ lại quay đầu đi.

Anh gọi điện thoại cho Hạ tài xế , mới biết Nhiệm Nhiệm còn ở phi trường không đi.

Trì Thành chạy tới phi trường thì chuyến bay thật ra đã đến từ lâu, anh đã muộn gần hai giờ, đứa bé không thấy anh đến, không chịu dịch bước, Trì Thiệu Nhân dự đồ thế nào đều vô dụng.

Vừa thấy được Trì Thành, Nhiệm Nhiệm liền giang hai cánh tay muốn anh ôm. Đứa bé rất nhẹ, mềm mại ôm vào trong ngực như bông hoa đường, ngay cả vị ngọt hơi thở cũng giống.

Trì Thành trên người chỉ mang theo điện thoại di động cá nhân, mã số chỉ có Thi Nhan biết, Trì Thiệu Nhân trước đó liên lạc không được, giờ phút này nhìn thấy Trì Thành, sắc mặt không tốt: "Không phải nói không rảnh tới đón cơ sao?"

Ngại vì đứa bé ở đây, Trì Thiệu Nhân không có nhiều lời, ngược lại đi dỗ đứa bé: "Buổi tối đến chỗ ông được không?"

Nhiệm Nhiệm mặt không chút thay đổi nghiêng đầu, ôm chặt cổ Trì Thành, đầu chôn xuống. Trì Thiệu Nhân cảm giác đứa nhỏ này nhìn hết sức hợp mắt, va chạm với đứa bé này cũng không giận.

"VẬY. . . . . đến ở nhà chú Trì?"

"Rất bất tiện." Trì Thành cự tuyệt.

Trì Thiệu Nhân nghe vậy, giọng nói có phần run sợ, "Là do cô Thi Nhan đó?"

Trì Thành không có đáp, ôm đứa bé muốn đi lên xe Trì Thiệu Nhân. Nhiệm Nhiệm thân thể nhỏ bé còn chưa có ngồi vững vàng, nhìn về phía Trì Thành nói: "Cô đó đã nói muốn dạy con chơi trò chơi."

Trì Thành sùng sốt, cười: "Vậy sao?"

"Con cùng cô đó đã nói rồi mà, chính là ở bệnh viện lần trước."

Nghe được lời này sắc mặt Trì Thiệu Nhân trầm xuống, khoe miệng Trì Thành ngược lại nhẹ treo , "Chờ con gặp mẹ con xong, nói bác Hạ lái xe đưa con tới có được hay không?"

"Chú Trì không cùng con đi gặp mẹ con sao?"

Trì Thành lấy mím cười thay thế ngôn ngữ, siết chặt mặt đứa bé, thay nó đóng cửa xe.

Mưa như trút nước, không có dấu hiệu giảm bớt chút nào, Trì Thành lái xe ở trong mưa đi xuyên, cơ hồ bị lạc.

Ích kỷ đến nỗi chỉ muốn mến yêu một người, hóa ra, anh cũng không phải người duy nhất. Sự thật này, anh cơ hồ không cách nào chịu đựng.

*****

Thi Nhan vẫn ở trong khách sạn đến đêm 30.

Điều hòa tâm tình thích hợp có rất nhiều, say sưa đánh một trận quyền, hay là thu nạp thức ăn ngon nhồi vào dạ dày bản thân, nhưng tình trạng cô như bây giờ , chỉ có thể tận lực kiềm chế.

Tịch Thịnh trở về Vô Tích, lễ mừng năm mới tu sửa tình cảm cha con, Thi Nhan là người mang hận, bỏ dượng họ Tịch đánh thắng cô mấy lần, cô nhất nhất nhớ, hạ quyết tâm, dứt khoát tạm thời cùng Tịch Thịnh không liên lạc.

Pháo hoa đêm 30, thật là đẹp, Thi Nhan ngồi ở cuối giường, cách cửa sổ sát đất lặng lẽ thưởng thức. Mỡ ti vi đổi mấy đài, đều là tiết mục cuối năm, định không nhìn.

Hoang vu, giờ phút này cô trầm nghĩ đến từ này.

Thi Nhan mấy ngày qua lần đầu tiên mở điện thoại di động, vô số điện thoại cùng tin nhắn chen chúc mà vào, cô không nhìn hết thấy, biên soạn một cái tin nhắn: Năm mới vui vẻ.

Đơn giản bốn chữ, nhưng không biết muốn gửi cho người nào.

Vắt điện thoại di động đi tắm, vạch ra sương mù trên gương, người trong gương, da trắng nõn, đường cong là lướt, có chút hơi gầy, bụng hết sức bằng phẳng.

Ai có thể nhìn ra cô đang mang thai một đứa bé?

Mơ hồ nghe được tiếng chuông cửa, phục vụ được phép đưa tới y phục giặt khô, cô bao lấy khăn trùm đầu đi ra cửa, đứng ở ngoài cửa cũng là, Bùi Lục Thần.

Bùi Lục Thần tựa hồ so với cô còn kinh ngạc hơn: "Cô thật dự định vẫn ở nơi này."

Thì Nhan chỉ mở hé cửa, không cho hắn đi vào: "Có chuyện gì sao?"

"Tôi mới từ Bắc Kinh trở lại, muốn nhìn một chút có phải hay không còn chưa có về nhà. Không phải là tôi nói, cô cũng không phải là cô gái mười mấy tuổi, làm sao lại mê rời nhà ra đi hoang như vậy?"

"Tôi rất ổn, anh đi đi." Thì Nhan nói xong muốn đóng cửa.

Bùi Lục Thần lập tức chặn lại cửa: "Nhìn tôi đặc biệt mạo hiểm thoát việc bị ông ngoại đập bể đầu bay trở về thăm cô, mở cửa ra, được không?"

Thì Nhan đang do dự, hần đột nhiên trên tay một hồi cây mạnh, bất ngờ đẩy cửa ra. Thì Nhan thiếu chút nữa đụng vào trên tường, bị hắn chặn ngang giữ eo mới đứng vững.

"Cẩn thận chút." Bùi Lục Thần còn nói lớn hơn.

Bùi Lục Thần dẫn theo hai bao đồ lớn, thức ăn, rượu, pháo hoa. . . . . Giống nhau không ít.

"Anh tới nơi đây phá à."

"Đồ ngốc, tôi làm những đồ chơi này còn không phải là vì trêu chọc cô vui vẻ?" Bùi Lục Thần hai tay giơ lên, hết sức vô tội, "Lòng tốt lại bị coi là xấu xa."

Thì Nhan không tâm tình cùng hắn tranh cãi, hắn cũng ngay sau đó đang nghiêm sắc mặt: "Đứa bé vẫn còn chứ?"

Dự đoán người phụ nữ này không có trả lời, Bùi Lục Thần cũng không giận, khuôn mặt tươi cười lại gần: "Tôi đây mấy ngày cẩn thận nghĩ qua, phá bỏ đứa bé cũng được, cô cưới tôi, cùng tôi, chúng ta cả đời trải qua thế giới hai người."

Thì Nhan sợ thấy bộ dạng nghiêm túc của hắn, cọt nhả như vậy, cô ngược lại cảm thấy dễ ứng phó.

"Thu lại ảo tưởng đi, ngày mai tôi sẽ về nhà."

Thấy cô rút cuộc cười, Bùi Lục Thần trong bụng buông lỏng, hần xoa xoa mặt, thì ra là lúc như đưa đám mình còn phải miễn cưỡng cười, như thế một nỗi sợ.

"Hòa thuận?"

"Anh ta tha thứ cho tôi một lần, tôi hiện tại cũng hào phóng một lần, coi như vì đứa bé của tôi."

Cô một thân áo tắm thuần trắng, vẻ mặt coi như không màng danh lợi, Bùi Lục Thần phát hiện mình không cách nào nhìn thẳng, cúi đầu sửa sang lại pháo hoa: "Đi, tìm chỗ ngồi để bắn pháo hoa ăn mừng."

Hắn như cuộn phim nói xong hết sức hào phóng, Thì Nhan bị hắn ảnh hưởng, nội tâm lo lắng rốt cuộc thả lỏng, mây mù bay đi còn lại trời sáng.

Tri Thành, em chỉ hào phóng lần này, còn lần nữa. . . . .

Thì Nhan sáng sớm ngày thứ hai về nhà, năm mới một cái đầu tiên nhìn thấy người quen dĩ nhiên lại là Tri Thiệu Nhân. Cô lúc ấy để Taxi dừng ở dưới lầu nhà trọ, còn chưa xuống xe, liền nhìn đến từ sau đầu vượt qua mà lên một chiếc Benz dừng ở phía trước không xa chỗ đỗ xe, Tri Thiệu Nhân xuống xe nhanh hơn cô một bước.

Cái thần sắc vội vàng kia rơi vào trong mắt Thì Nhan, không có kích thích nửa điểm gọn sóng.

Oan gia ngõ hẹp, Thì Nhan không muốn cùng ông ta chạm mặt, xin người tài xế quay đầu, trở về nhà mình.

Cái chìa khóa mới vừa chen vào vào ổ khóa, cửa lại từ bên trong bỗng nhiên kéo ra.

Tịch Thịnh vừa thấy cô, trên mặt vẻ mặt mấy độ biến ảo, mới vừa có điều buông lỏng lại lần nữa căng thẳng, xốc lên cánh tay của cô liền hỏi: "Cái người này vài ngày đã chạy đi đâu, Tri Thành như người điên một dạng tìm chị khắp nơi!"

"Em trước. . . . ."

"Anh ấy đã xảy ra chuyện chị có biết hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Thì Nhan vốn là thần kinh căng thẳng, lại bị Tịch Thịnh nói nửa chừng cũng bức cho nóng nảy phát ra, không nói gì núm lấy cổ áo em trai: "Duy nhất một lời, nói cho chị biết toàn bộ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!"

Bị khí thế kia dọa một trận, Tịch Thịnh ngược lại về mặt sợ hãi đứng lên: "Em nói, chị cũng đừng đánh em. . . . ."

Thì Nhan hơi nhếch môi, cổ dè xuống lo âu, gật đầu một cái.

"Em lừa gạt anh ta nói chị cùng em ở Vô Tích làm lễ mừng năm mới, hai ngày này trời mưa, đoán chừng là đường xá trơn trượt, anh ta ở Thượng Hải chạy tới, trên đường đi xảy ra tai nạn xe cộ."

Tiếng nói vừa dứt, túi của cô nện ở trên mặt hấn, Tịch Thịnh tránh né không kịp, kêu đau: "Chị đã nói không đánh em mà!"

Mặt mày cô ép tới cực thấp, con mắt âm u: "Chị đây từ trước nói không giữ lời."

Tịch Thịnh ủy khuất xoa mặt, Thì Nhan buông tay ra, trượt đến trên cánh tay hấn lần nữa nắm chặt, một giây kế tiếp liền lời hấn ra cửa: "Bệnh viện nào?"

"Không biết. . . . ."

Cô nghe vậy mắt phóng mũi đao, thấy lại muốn bị đánh, Tịch Thịnh vội vàng bổ sung: "Em chỉ biết thương thế của anh ấy vừa tốt một chút, liền lại đi ra ngoài tìm chị. Em đều nói với anh ta coi như lưu manh cũng không đầu lại chị, anh ta cứ không tin. Sau đó Bùi Lục Thần lại liên lạc với anh ấy, cũng không biết nói cái gì, anh ấy ra cửa lại không thấy có trở về nhà chúng ta chờ chị."

Còn có thể đi ra ngoài tìm người, đoán chừng bị thương cũng không nặng, Thì Nhan nhẹ một hơi, nhưng vừa để xuống lòng của một giây kế tiếp lại níu chặt: "Bùi Lục Thần? Lúc nào gọi?"

"Mới hôm qua, thời điểm đêm 30."

Thì Nhan từ trước không cho là Bùi Lục Thần có thể làm chuyện tốt gì, cô lật túi tìm điện thoại di động, lại thấy có cuộc gọi nhờ, cô tìm được tên Trì Thành vội gọi lại, tiếng chuông lập tức điên cuồng công kích vang lên, không người nào nghe.

Nghe âm thanh đơn điệu của điện thoại, Thì Nhan có dừng khí tự làm tự chịu cảm giác vô lực.

Cô phải về nhà Trì Thành, Tịch Thịnh muốn cùng đi, Thì Nhan cự tuyệt.

Tịch Thịnh theo đuôi đến bên ngoài cửa thang máy, lấy lòng cười: "Xem em giúp Trì Thành chăm sóc hai ngày. . . . ."

Thì Nhan một chữ cũng không nghe, trước mặt hấn dè xuống nút đóng cửa.

Nhà trọ Trì Thành, vắng ngắt, không có một bóng người. Đầu năm mồng một, Thì Nhan tự làm cho mình gói mì ăn liền.

Ngoài phòng tựa hồ có động tĩnh, cô lập tức vắt đầu xuống chạy hướng cửa trước.

Cửa mở ra, Trì Thành bên ngoài đang cùng cô mặt đối mặt, dĩ nhiên, còn có trên tay anh đất Nhiễm Nhiễm.

Nhìn thấy cô, trên mặt anh không có lo âu, không có cấp bách, không có gì cả, chỉ là trắng bệch như tờ giấy.

Hai người lớn nhìn nhau trầm mặc, lên tiếng trước chính là Nhiễm Nhiễm: "Chúc mừng năm mới. Chúc mừng phát tài. . . . ." Nói qua liền hướng Thì Nhan vờn tay ra.

Lúc này Thì Nhan đang nhìn băng gạc trên đầu Trì Thành mới dòi mắt, có chút không rõ cho nên nhìn chăm chăm vào tay đứa bé.

Trì Thành giúp đứa bé thay dép, lần nữa ánh mắt dừng ở trên mặt Thì Nhan, hơi lạnh: "Đây là Tịch Thịnh dạy em phương pháp muốn bao tiền lì xì."

Đứa bé kia cũng thùy chung mặt không chút thay đổi, ngửa đầu nhìn cô, tay còn duỗi tại chỗ. Thì Nhan bắt đắc dĩ, chỉ đành phải đi lấy bao tiền mừng

tuổi.

Trong hộp trang sức trong tủ Thì Nhan tìm bao tiền lì xì, Trì Thành cũng vào phòng ngủ, cũng là trực tiếp vào phòng giữ quần áo, Thì Nhan chưa kịp nói với anh hơn nửa câu.

Cô đến cửa phòng giữ quần áo thì Trì Thành mới vừa cởi xuống áo, giữa ngực trần trụi và bụng quần băng gạc, Thì Nhan trong lòng xót xa, cô sững sờ chốc lát, anh đã thay đồ mặc ở nhà.

Thì Nhan ngăn người ở cửa, anh liền sẽ không có thể đối với cô làm như không thấy.

Người đàn ông này, về mặt lúc này Thì Nhan rất quen thuộc, bọn họ lần đầu gặp nhau, cũng như 5 năm sau gặp lại, anh chính là giống như bây giờ, lạnh nhạt mà xa cách, coi cô như người xa lạ.

Đắn đo cân nhắc mãi mới mở miệng: "Anh ngày hôm qua, đi tìm em?"

Trì Thành nghe vậy sững sờ.

Không hề phòng bị, không tiếng động hình ảnh cứ như vậy khắc vào tim ——

Lửa khói nỏ rộ, huyền lệ đầy trời, cô đứng ở ánh sáng tuyệt đẹp, hướng về phía kíp nổ lập tức cháy lên, nam nhân mỉm cười, mà anh, ở chỗ không xa trong bóng tối, cứng thành một pho tượng đá.

Anh từng cho là mình trong cuộc đời trí nhớ đau nhất, chính là năm đó đuổi theo tới phi trường, lại chỉ đưa mắt theo kíp, nhìn chuyển bay chờ cô xông thẳng lên trời cái phút chốc kia, cái loại vô lực đó xoay chuyển đau nhức.

Thì ra là không phải.

Gần trong gang tấc, lại không thể đến gần, cái loại bình tĩnh tuyệt vọng đó, mới đau nhất, đau triệt nội tâm.

"Thời điểm em đang cùng anh ta chơi pháo hoa, anh thấy em rất hào hứng, sẽ không quấy rầy hai người."

Trên mặt Trì Thành lạnh nhạt coi như việc không liên quan đến mình, cúi đầu sửa sang lại ống tay áo, không có nhìn cô, nửa mắt cũng không có.

Dù là giọng điệu của anh có nửa điểm trách cứ, cô đều sẽ không như vậy kinh hãi. Thì Nhan nhất thời không biết như thế nào nói tiếp, cô tình nguyện để anh nổi giận, tranh chấp —— nhưng lúc này anh thật bình tĩnh như không có gì.

Trì Thành tránh cô, ra khỏi phòng giữ quần áo, đi ra không xa nhớ tới sự kiện, dừng lại quay đầu lại: "Đúng rồi, trong tủ lạnh thuốc tránh thai anh thay emi để trên tủ đầu giường rồi. Sau này loại đồ này đừng để loạn, mấy ngày trước Nhiễm Nhiễm thiếu chút nữa tưởng vi-ta-min muốn ăn hết."

Anh nói vừa ngừng cái phút chốc kia, Thì Nhan cơ hồ nhịp tim dừng lại.

*****

Trì Thành sáng nay mang theo Nhiễm Nhiễm đi họ hàng thân thích chúc tết, một ngày qua đi, đứa bé thu hoạch phong phú, Thì Nhan ra phòng ngủ lúc đang nhìn thấy Trì Thành giúp đứa bé mang toàn bộ bao tiền lì xì nhận được mở ra.

Nhìn ra được nam nhân này còn rất yếu, hần hướng về phía đứa bé mạnh chống đỡ mỉm cười, khiến trong lòng Thì Nhan như có cây quán, đột nhiên buộc chặt, siết vào máu thịt.

Nhiễm Nhiễm đem tiền mừng tuổi phân loại, ngoài miệng nói lắm bảm: "Đây là. . . . . tiền Trung Quốc. Đây là tiền nước Mỹ. Còn có một hai ba. . . . . Ba con thỏ vàng."

"Lần sau phải có lễ phép, không thể trực tiếp mở miệng hướng người lớn đòi tiền mừng tuổi, có biết hay không?"

"Anh Tịch nói có thể."

"Không thể."

"Vâng. . . . ." Nhiễm Nhiễm ngoài miệng mặc dù đáp ứng, lại căn bản không có nghe vào trong lòng, đem thỏ vàng cất vào túi áo, làm như có thật hỏi Trì Thành, "Anh Tịch nói ‘chúc mừng phát tài’ câu phía sau là gì? Con quên."

Thì Nhan đi tới, đưa lên bao tiền lì xì vừa nói: "Chúc mừng phát tài, bao tiền lì xì lấy ra." Đây là cô dạy Tịch Thịnh.

Đứa bé thấy trong tay cô có bao tiền lì xì, ánh mắt lần nữa sáng lóng lánh, ngược mắt xem Thì Nhan một chút, trong mắt lại buồn bã.

Nhiễm Nhiễm không cười, thời điểm vui vẻ mắt đặc biệt sáng, Thì Nhan thật sự không nhìn ra đứa bé này đặc biệt kế thừa từ người nào.

Đứa bé coi thường tồn tại của Thì Nhan, đầu chuyển sang Trì Thành: "Con đi gọi điện thoại cho mẹ."

Trì Thành gật đầu cho phép, Nhiễm Nhiễm mới nhảy ra chạy vào phòng khách.

Phòng khách lần nữa lạnh xuống, Thi Nhan âm thanh bịn rịn mệnh mang nói: "Anh bây giờ như vậy, không vào bệnh viện thật không có việc gì chứ? Tịch Thịnh nói cho em biết, bác sĩ nói anh nếu như tay trái bị thương lần nữa, không chừng sẽ hỏng. . . . ."

"Thi Nhan, " anh ngắt lời cô, "Hỏi em việc này."

"Cái gì?"

"Chúng ta tại sao muốn kết hôn?"

Thi Nhan nhất thời sợ sệt, ngó ngó anh, anh chỉ chú ý nhìn chăm chăm nơi nào đó, ngăn người tựa như không hề chớp mắt.

"Không biết, " thân thể cô nghiêng một cái, tựa vào trên vai anh, "Vì hành hạ lẫn nhau?"

Anh cười một tiếng, quay đầu đi, dấu môi hạ xuống trán cô, lạnh lùng: "Anh chịu nổi bị em hành hạ cả đời, cho nên chuyện ly hôn như vậy, em về sau chớ hòng mơ tưởng."

Lẫn nhau hành hạ, lẫn nhau thỏa hiệp, ai có thể nói cho bọn họ hình thức chung đụng loại này, không tính là tình yêu? Thi Nhan có chút lừa mình dối người mà nghĩ.

Có người nhấn chuông cửa, đem cô từ trong vòng lẫn lộn lừa mình dối người cứu vớt ra.

"Anh ở phòng ăn dưới lầu mua bữa trưa."

Trì Thành đi gọi Nhiễm Nhiễm, Thi Nhan xuyên qua cửa trước đi lấy bữa ăn, trong một đêm mình lại trở thành mẹ kế, thời điểm Thi Nhan nghĩ như vậy, bước chân không khỏi có chút trì trệ.

Để cho mình hạnh phúc từng nói là phải có tấm lòng, nhưng hôm nay, cô tất cả kiên trì cũng bại bởi yêu, đối với người đàn ông này, cùng với đứa bé trong bụng, yêu.

Cô cho tới bây giờ đều là người ích kỷ —— Thi Nhan vuốt ve bụng mình vẫn như cũ bằng phẳng —— đứa bé của cô ra đời sau phải có hoàn chỉnh tình thương của cha, cô sẽ không để cho Trì Thành biết thân phận chân thật của Nhiễm Nhiễm, tuyệt không.

Có lẽ cô sẽ vì Nhiễm Khiết Nhất mất đi ngày tuyên bố tin tức mình mang thai, đến lúc đó, Trì Thành đau khổ sẽ tan thành mây khói, Nhiễm Khiết Nhất chết đi, cũng liền rầu rĩ. . . . . Thi Nhan chính mình bị ý tưởng ác độc như thế làm kinh ngạc.

Cô cầm bữa ăn đi phòng ăn, là đồ ăn Trung Quốc, thịt cá đầy đủ.

Một bàn ăn tĩnh.

Nhiễm Nhiễm dùng chiếc đũa thật không lưu loát lắm, Trì Thành lại dùng tay phải cũng không dễ dàng, Thi Nhan còn lại là cơm nuốt không trôi.

"Thế nào không ăn?" Trì Thành gấp khối cá cho cô.

Thi Nhan nhìn cá trong chén, một hồi mùi tanh đến chớp mũi thẳng chui vào trong dạ dày, Trì Thành đang vì Nhiễm Nhiễm gấp thức ăn, Thi Nhan nhìn nữa không ngừng buồn nôn, "Ọe" một tiếng quăng xuống chiếc đũa, bước nhanh ra khỏi phòng ăn.

Cô đem mình khóa ở phòng tắm nôn ọe, điều chỉnh tốt sau đó mở cửa đi ra ngoài, Trì Thành liền đứng ở cửa đối diện.

"Tính khí chó toàn bộ đặt ở trên mặt, đứa bé nhìn sẽ sợ."

Anh mặt không chút thay đổi.

Có phải hay không nữ nhân mang thai sẽ trở nên yếu ớt? Thi Nhan khoe miệng khô khốc, chớp mũi liên tục chua chua, "Đừng hiểu lầm, em chỉ là gần đây bệnh bao tử tái phát, mới vừa rồi đột nhiên muốn ói mà thôi."

Trong mắt của anh rõ ràng dạng hồ nghi, rồi lại nghĩ một đằng nói một lẽo ân cần: "Vậy có cần dùng thuốc bao tử hay không?"

Cô lắc đầu một cái.

Giữa vợ chồng nói chuyện khi nào trở nên khách khí như vậy, xa cách?

Đáy mắt chua xót dần dần khuếch tán dọc theo đến hốc mắt, Thi Nhan tự nói với mình: nhận được.

Đến tối Thi Nhan đi ngủ sớm, nửa đêm tỉnh lại, bên cạnh vẫn trống không, trái tim của cô lại như bị một bàn tay thật to nắm chặt không thể nào thở được, xuống giường đi đến phòng khách nhìn, trên giường phòng khách chỉ có mình Nhiễm Nhiễm ngủ, Trì Thành cũng không ở nơi đó.

Trong bụng Thì Nhan lúc này mới buông lỏng.

Cô có thể đối với Nhiễm Nhiễm tốt, tốt đến cẩn thận cũng có thể, Trì Thành cũng không có thể.

Thì Nhan đến cuối hành lang mới nhìn đến trong thư phòng sáng đèn. Cửa thư phòng khép, Thì Nhan đi đôi dép mềm, đẩy cửa đi vào, lặng yên không một tiếng động.

Chỉ thấy anh cầm một cái máy ghi âm, hết tạm ngừng, lại phát lại, cho đến khi ghi âm nghe xong mấy lần, mới đem băng ghi âm lấy ra, trực tiếp ném vào giỏ rác.

Góc độ Thì Nhan đứng nhìn về phía gò má Trì Thành, cô chỉ cảm giác ánh mắt anh lúc này, dường như bị che lấp.

Cô thử gọi anh một tiếng: "Thế nào còn chưa ngủ?"

Thân thể anh cứng đờ, ngừng tạm, lúc này mới nghiêng đầu lại nhìn cô.

Dưới ánh mắt bị che của anh, một màu đen nghiêm nghị, có cái gì đó như ưu tư khi sóng mắt của anh lưu chuyển, Thì Nhan không thấy rõ.

Trì Thành đứng dậy đi về phía cô: "Anh đi tắm, lập tức đi ngủ ngay."

"Anh mới vừa đang nghe cái gì mà nhập thần như thế?"

"Tài xế ba anh mang băng ghi âm tới, mấy ngày trước anh đã nghe qua một lần, không phải là đồ quan trọng gì." Trì Thành đáp không chút để ý.

Mấy ngày trước đã nghe qua, tối nay còn phải nghe nhiều lần như vậy. . . . . Anh đang che dấu cái gì?

Thì Nhan hỏi không được.

Trì Thành đóng cửa thư phòng, tắt đèn, đem băng ghi âm có thanh âm quá nhiều anh mấy ngày này, nhốt ở phía sau cửa, trong bóng tối.

.....

...

"Đã cũng biết tiền nhân hậu quả, tại sao còn phải quán hẩn không thả? Đối với hẩn dù là còn có một chút tình cảm thật, cũng không nên phá hủy tiền đồ của hẩn!"

"Đừng hiểu lầm, tôi chưa từng thích con trai của ông, nếu không phải hẩn đụng phải em tôi, tôi cũng không hận hẩn rồi, nhưng ông hại tôi một nhà biến thành như bây giờ, tôi làm sao có thể để cho con ông ngày ngày bình yên?"

"Thật nên khiến Trì Thành nghe một chút lời nói này của cô, hẩn cho là tình yêu, chỉ đều là cô đang gạt hẩn."

"A, nói cho hẩn biết, cho hẩn biết mình có phần nhiều ngu xuẩn. Nhưng hẩn. . . . . Sẽ tin ông sao? Trong mắt hẩn, ông chính là đầu sỏ gây tội chia rẽ chúng tôi thôi."

"Tôi muốn làm sao, không cần cô dạy. Trước khi đi phá thai, sanh con cho Trì gia chúng ta, cô còn không xứng."

"Ông điều tra tôi? Vậy tôi cũng không có gì cố giấu điểm rồi, nếu không phải là mẹ tôi bây giờ còn ở trong bệnh viện, bà lại không chịu để tôi lấy tiền cha ruột cấp cứu, tôi cũng sẽ không có cơ hội buông tha hành hạ người họ Trì một nhà tốt như vậy. Chỉ là có chuyện ông điều tra sai lầm rồi, đứa bé không phải Trì Thành, muốn tôi vì Trì gia sanh con, là các người không xứng."

"Cô cầm số tiền kia, nên biết phải làm sao, lập tức biến mất cho tôi, vĩnh viễn chớ xuất hiện ở trước mặt Trì Thành. Coi ta như tôi vì con trai `Chơi gái trả tiền`."

"Cái người này ít tiền cũng không đủ để cho tôi vĩnh viễn rời đi hẩn, Trì tiên sinh, ngài có thể phải cẩn thận, nói không chừng ngày nào đó tôi cùng đường rồi, trở về lần nữa tìm nơi con trai của ngài nương tựa."

...

.....

Trì Thành đang tắm, trong phòng tắm có âm thanh nước chảy cùng ánh sáng, Thì Nhan nằm ở trên giường lật người, chẳng biết tại sao, trần trọc lật đi lật lại cũng không ngủ được nữa.

Đột nhiên, trong phòng tắm truyền đến một trận tiếng vang nặng nề.

Thứ gì như thanh âm thủy tinh bị đập vỡ.

Thì Nhan đột nhiên ngồi dậy, thần kinh như dây cung, bỗng nhiên căng thẳng không thôi, cô không để ý tới đi dép, trực tiếp hướng phòng tắm lao đến.

Gõ nửa ngày Trì Thành mới đến mở cửa.

Thì Nhan nhìn vào phòng tắm, cả cái gương vỡ tan không chịu nổi, mảnh vụn đầy đất.

Ánh mắt của anh cũng như phá thành mảnh nhỏ.

Trì Thành tay phải gắt gao nắm tay cầm cái cửa, vốn băng gạc quấn ở tay trái lại rũ xuống bên chân, giờ phút này đang chảy máu, Thì Nhan theo bản năng bưng lấy tay của anh: "Anh làm sao vậy?"

"Chỉ là giận chính mình quá vô dụng, trên người bị thương, ngay cả tắm cũng không tắm được."

"Tức vậy cũng không thể đập gương!"

Mặt anh vẫn bình tĩnh.

Nhưng bình tĩnh như vậy lại bất thường, làm Thì Nhan bất ngờ giật mình trong lòng, cô bỏ qua cảm giác khủng hoảng không lý do này: "Em giúp anh tắm."

Thì Nhan không để cho vết thương của anh động vào nước, giúp anh băng bó kỹ tay, để cho anh gối lên mép bồn tắm, giúp anh gội đầu.

Cô cẩn thận không để cho vết thương trên đầu anh dính vào nước.

Trì Thành ngược đầu, đối diện ánh mắt của nàng, anh đột nhiên mở miệng: "Em còn nhớ hay không lúc chúng ta lần đầu tiên gặp mặt?"

Đi qua trí nhớ vẫn là rõ ràng như thế, Thì Nhan hơi chút hồi tưởng liền nhớ lại.

"Lúc anh đến trao đổi sinh viên tiếng tăm lừng lẫy, trong hệ coi trọng đến không được, đi dạo sân trường như không liên quan, cũng do giáo sư tự mình chọn lựa."

Anh thanh âm như có như không, giống nhau nhàn nhạt nhớ lại: "Anh còn nhớ em đi bộ, bộ dạng không yên, anh khi đó đi theo phía sau liền suy nghĩ, em nhất định là lần đầu tiên mang giày cao gót, theo anh đi dạo sân trường lớn như vậy, đoán chừng chân cũng phải gãy."

"Làm sao anh không thấy chân của em vừa nhỏ vừa dài?"

Dầu gội chảy qua khoeo mắt, Trì Thành híp híp mắt cười.

Thì Nhan giờ vùi hoa sen, dùng nước dội sạch bọt trên đầu anh, trên mặt của anh, nước chảy không lưu dấu, anh tuần như vậy, ngũ quan liền cũng tìm không ra nửa điểm tỳ vết nào.

Thì Nhan cúi người xuống, hôn một cái lên môi của anh: "Anh thời điểm kia đang quan sát em?"

Cô nói xong cũng muốn đứng dậy đi lấy khăn lông, bị tay anh đi vòng qua đè xuống cổ, Thì Nhan bị buộc lần nữa dán lên môi của anh.

Lưỡi anh dây dưa với lưỡi cô mát mẻ, hôn đến tận hứng mới thôi.

Tâm tư cô như mắc vào sương mù đưa lên khăn lông: "Em nhớ anh vừa tới trường học của chúng em thời điểm ngạo mạn không ai đến được, ai cũng nhìn không được tựa như, không ai dám gần chiếc xe đắt tiền như vậy, bánh xe cần phải bị trộm."

Trì Thành nhận lấy khăn lông, lại không lau tóc, nước từ mái tóc chảy vào trong mắt, chảy xuống hốc mắt, giống như ở rơi lệ.

"Xem ra năm đó anh ở trong mắt em thật ngạo mạn, năm đó thời điểm em theo anh nói chia tay, cũng nói là không chịu nổi anh ngạo mạn."

Anh tựa như muốn đem chút trí nhớ chôn sâu ở đáy lòng, đã khảm vào máu thịt, toàn bộ phân tích ra ngoài, không để ý đau đớn.

Thì Nhan thần sắc thoáng một cái, trên mặt cười cơ hồ duy trì không được: "Anh làm sao vậy?"

Trì Thành không nói, trong mắt tĩnh mịch, không thấy nửa điểm gọn sóng, lại đột nhiên ôm chặt cô.

Cùng lúc trước hôn bắt đầu, lần này, anh răng môi kịch liệt dây dưa.

Trì Thành hơi nén lại, môi điểm mát lấy cổ cô, thần trí Thì Nhan còn chưa thoáng qua, chợt ngực đau xót ——

Anh cách áo ngủ mỏng liệu của cô, cắn nụ hoa trước ngực cô, cùng sử dụng răng nhọn như kéo miết. Thì Nhan đau đến cầm một hồi rút chặt, ngón tay đưa vào trong tóc ngắn ướt nhẹp của anh, muốn ngăn đầu của anh lại.

Tri Thành chợt ngăn tay của cô, lần nữa lần người đi lên, ánh đèn sau lưng anh làm bóng dáng anh từ trên xuống dưới lồng chặt vào cô, Thi Nhan trước mắt tối sầm lại, đột nhiên áo ngủ cô bị anh xé rách.

Tri Thành đảo vai của cô làm cô quay lưng lại, trong ánh sáng, anh từ sau dính sát đi lên, Thi Nhan không thấy được đáy mắt anh một mảnh ám muội, lại cảm thụ được trán anh bạo khỏi gân xanh.

Trong chớp mắt Thi Nhan quần áo trên người toàn bộ rơi nơi mắt cá chân, hai tay của cô bị anh dùng khăn lông cuốn lấy, không thể không tựa lại sau lưng.

Thi Nhan bị đặt tại gạch men sứ trên tường, lạnh mà trơn trượt, trái tim hồi hộp cuồng nhảy, "Tri Thành!"

Tay anh dò lên trước, nắm trước ngực mềm mại của cô, thô lỗ vờn vẽ, đầu gối lần lượt đẩy ra đôi chân đang khép lại.

Thi Nhan thân thể không ngừng được run rẩy, liều chết trấn miên chưa từng như vậy làm cô khủng hoảng không thôi.

Anh nâng lên eo của cô, dục vọng ở sau lưng cô không thể khinh thường sự tồn tại, cũng cố gắng một tác một tác thẳng tiến vào trong. Thi Nhan không ngừng được thét chói tai: "Dừng lại! Cần thận đũa . . . . ."

Anh bồng che miệng của cô, chặn lại bất kỳ thanh âm gì của người phụ nữ này, cũng nương theo sự hung ác nhấn vào, thẳng tiến vào trong thân thể.

Nhiều năm sau Thi Nhan nhớ lại, đều muốn nghĩ, nếu như ngày đó anh biết trong bụng của cô có đứa bé, anh có đối đãi thô bạo với mình như thế hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Dưới tay cô phát ra mơ hồ không rõ cự tuyệt, Tri Thành lòng bàn tay bùng chặt, dán chặt sau tai cô, ngậm vành tai của cô day cắn: "Tại sao không được? Hử?"

Giọng anh ở phía sau cô sắc lạnh, mắt sâu khôn cùng, âm sắc như day nghiêng, Thi Nhan tâm lực quá mệt mỏi, nơi nơi đều lâm vào mờ mịt không gắng sức, theo tiết tấu ngày một đứng thẳng về phía trước, hai chân không nhận được phát run, gò má cô tựa vào vách tường, lặng lẽ trượt xuống.

Nhưng cô càng như vậy, anh càng thu lại không được sức lực, lần lượt bức tới, mang theo hận ý lại liên tiếp nhanh đâm, càng phát ra xâm nhập tới đáy, Thi Nhan chỉ cảm thấy thân thể tại một chỗ tê dại khó nhin, xay nghiền cô từ từ giải tán đi ý chí, ngay tiếp theo linh hồn đều tại đây run lấy bầy, mồ hôi đầm ở trán, chưa kịp nhỏ ra, đã bị anh ăn vào trong miệng.

Rốt cuộc, sự trầm mặc của cô dưới thân Tri Thành mà tan rã ý trí, dừng lại xoay mặt của cô: "Nói chuyện. . . . Anh muốn em nói chuyện."

Cô cắn môi không nói.

Tri Thành bám lấy vai của cô, đối diện, đem lấy cô tỉ mỉ nhìn một lần.

Thi Nhan đôi tay như bị trói, cánh tay nhúc nhích, đùi mềm phải thẳng muốn co quắp đi xuống, hanh chặn ngang ôm cô ngồi lên bồn rửa tay, cô không có một chút hơi sức kháng cự.

Anh lần nữa xuyên thấu đi vào trong thân thể cô. Cái trước mạnh mẽ hơn cái sau đâm tới, trong đầu chỉ có một ý niệm, anh muốn cô đau, muốn cô mở miệng, muốn cô cầu xin tha thứ.

Thi Nhan rên rỉ, vừa ngẩng đầu liền đụng vào ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh.

Anh đang lạnh lùng nhìn cô như thế nào vui lấp vào trong dục vọng không thể tự kiềm chế.

Thi Nhan phục hồi tinh thần lại, anh không khỏi hi vọng vô thường đã nhẫn nại trà đạp ranh giới cuối cùng của cô.

Tri Thành ôm chặt cô, cơ thể ẩm ướt hôn lên trên ngực cô, đã man can xé đôi môi như xuyên qua lồng ngực cô.

Trong giây lát bụng anh đau xót ——

Thi Nhan khuất tất đụng vào trên eo anh.

Huyệt thái dương Tri Thành căng thẳng, vết thương ngang hông mơ hồ nứt ra, đau đớn làm anh liền lùi lại mấy bước, tựa vào trên tường thờ dốc.

Giờ trước còn mắt hôn mê người ức hiếp người ta, giờ phút này nhìn lại, ánh mắt lạnh lẽo.

Ở giữa 2 người rõ ràng cự ly chỉ có vài bước đường, lại như cách nghìn sông ngàn núi, không có cách nào vượt qua.

Thì Nhan thử giấy cổ tay ra, khăn lông buộc như chết chặt.

Cô nhảy xuống bồn rửa tay: "Cởi ra."

Trong đau đớn lý trí lần nữa chiếm thượng phong, Trì Thành giống như bị nhập thủ địch khôi phục, nhìn cô một cái.

"Em là vợ anh, không phải công cụ tạo điều kiện cho anh hạ hỏa. Có nghe hay không? Cởi ra."

Sương mù mờ mịt trong phòng tắm hơi thở mị hoặc phiêu tán, Trì Thành không nhúc nhích, đau đớn quá khứ qua đi, lúc này mới lần nữa đến gần cô.

Nữ nhân này đang như con nhím đề phòng, trên mặt thoáng qua một tia e ngại, thấy mắt anh không hề lộ ra hung dữ mới thả lỏng cảnh giác.

Trì Thành tiến lên là giúp cô cởi ra khăn lông.

"Anh ăn thuốc nổ phải không?" Cô động động khoe miệng, vừa đau vừa xót.

Trì Thành không có đáp, cúi đầu nhìn băng đeo ngang hông: "Chảy máu."

Thì Nhan tự nói với mình, không thể đồng tình, cô mặc áo choàng tắm vào đi ra ngoài, nửa đường dừng lại, do dự một chút lại lộn trở lại, khom người nhìn vết máu trên băng gạc: "Em xem một chút có nghiêm trọng không."

Trong nhà dự sẵn hòm thuốc, Thì Nhan tìm được thuốc cầm máu cho anh xoa, sau đó băng gạc lên, động tác thuần thục.

"Trước tạm thời như vậy, ngày mai đi bệnh viện để cho bác sĩ xử lý một chút."

Thì Nhan nói xong, mới vừa đứng dậy liền bị anh kéo không tha.

"Cô gái trốn nhà, " anh ngửa đầu nhìn cô, thần sắc trên mặt có bệnh làm anh xem ra ít nhiều có chút đáng thương, "Nói cho chồng em biết, những ngày này em đã làm gì."

Thì Nhan thân thể mệt mỏi, thật không muốn cùng anh hao tổn: "Chồng đại nhân, chớ quanh co lòng vòng, muốn hỏi cái gì liền trực tiếp hỏi, em biết rõ Bùi Lục Thần liên lạc với anh."

Trì Thành không để ý tới trả lời, vết thương đột nhiên cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, anh cúi đầu dè dặt.

Thì Nhan bất giác có chút nóng nảy: "Họ Bùi chính là không phải lại cùng anh nói chút chuyện có hay không?"

Lời nói Bùi Lục Thần ngày đó, lời nói còn văng vẳng bên tai —— mặc dù tôi hiểu biết rõ chỉ có anh mới có thể cho cô ấy hạnh phúc, nhưng nếu như anh để cho cô ấy đau lòng, tôi sẽ không tiếc bất cứ giá nào đem cô ấy đoạt lấy.

Anh cứ như vậy chứng kiến một người đàn ông khác đối với người của mình thâm tình, giờ phút này trông mắt nghĩ ngợi, Thì Nhan nghe nói như thế sẽ là phản ứng gì.

"Hắn ta cái gì cũng không nói, chỉ gọi anh đi đón em."

Thì Nhan nhìn được chê cười sắp thốt ra, trong mắt cố gắng vịn ra một chút ướt át, cô biết như thế nào để cho mình trong thời gian ngắn nhất trở nên điềm đạm đáng yêu: "Nhưng anh không có đi đón em, mà là mang theo Nhiệm Nhiệm đi khắp nơi thân thích gắn kết."

Trì Thành tí mỉ nhìn cô, gờ tay lên khẽ vuốt mặt của cô, gò má của cô trong phòng tắm bị hơi nước nhuộm thành màu hồng, chậm chạp không lui.

"Thì Nhan em có biết hay không, mỗi khi anh cảm thấy được, thời điểm mình như vậy là đủ hiểu biết em, lại sẽ lộ ra nhiều hơn chuyện không biết, vì thế cuộc sống anh mỗi ngày đều phải căng thẳng thần kinh, chỉ sợ ngày nào đó em lại không động không lời theo sát người nào chạy mất."

Hắn không có gì lạ một câu nói, tội trạng quá nhiều, trong nháy mắt Thì Nhan liền nhớ lại rất nhiều——

Giờ phút này đang ngủ ở sát vách trong phòng khách chính là cái cô gái nhỏ kia, cùng với cái phần kết quả kiểm tra DNA chưa bị cô đốt quách đi cho rồi, cùng với báo cáo khám thai chưa kịp xử trí, cô còn giấu ở trong túi xách.

"Em có thời điểm cũng không thể xác định mình là 100% hiểu rõ anh, việc này không có gì quá kỳ quái." Thì Nhan trở về phải lập lòe nước đôi, đem hòm thuốc đặt tại trên tủ đầu giường, trực tiếp trốn vào trong chăn ngủ.

Trì Thành tại cuối giường im lặng hồi lâu, trong yên lặng chỉ có lẫn nhau nhàn nhạt tiếng hít thở.

Mỗi người đều có bí mật, có chút là bởi vì không cần thiết nói tới, có chút là bởi vì không cách nào mở miệng.

Con gái của anh đang nằm ngủ ở sát vách, đứa bé dưới sai lầm sinh ra, anh không bỏ được, còn cô gái anh yêu hận nhiều năm này, anh cũng không bỏ được.

Ban đầu anh biết rõ chân tướng, bộ dáng kinh hãi cũng như vậy, Thi Nhan biết được không biết có phản ứng gì, Trì Thành không cách nào tưởng tượng.

Anh không thể để cho cô hận anh. . . . .

Trì Thành nghiêng đầu xem một chút đi nằm ngủ ở bên người Thi Nhan, đưa tay từng điểm từng điểm vuốt ve gương mặt của cô.

Cô lông mi run lên, cứ như vậy mở mắt.

Thi Nhan vốn là ở giả vờ ngủ say, nhìn anh, trong mắt trấn tĩnh một mảnh, không có nửa điểm buồn ngủ. Sau đó nghe anh nói: ". . . . . Thật xin lỗi."

*****

Năm mới ngày nghỉ âm lịch vừa qua Trì Thành sẽ phải đi công tác, trước khi đi cho Thi Nhan mấy tấm vé biểu diễn ma thuật, "Cùng Nhiễm Nhiễm đi xem thôi."

Thi Nhan cầm phiếu, đem trước mặt Trì Thành nhìn chung quanh, trên nhìn xuống, a một tiếng cười: "Anh thật đúng là yên tâm cho con gái Nhiễm Khiết Nhất giao cho em?"

Trì Thành điểm nhẹ gáy cô: "Em cũng là khẩu xà tâm phật."

Thi Nhan hướng anh le lưỡi, đợi anh kéo hành lý xoay người đi, cô nhanh chóng khôi phục vẻ mặt sắc lạnh.

Còn không đưa mắt nhìn anh đi tới trước cửa, anh đột nhiên dừng lại ngoảnh đầu lại: "Chờ anh đi công tác trở lại chúng ta liền bổ sung hôn lễ thôi."

Thi Nhan ánh mắt dừng lại, ". . . . . Anh nói cái gì?"

Trì Thành khoe miệng cười khê có chút ý vị không rõ, lập tức liền phơi bày: "Anh biết em nghe rõ. Chúng ta cũng kết hôn lâu như vậy, có phải hay không cũng nên để cho anh gặp mặt ba mẹ vợ?"

Giọng anh rõ ràng như đang thương lượng, sau lại nói, cũng là trực tiếp xuống kết luận, không cho Thi Nhan quyền cự tuyệt: "Anh đã đi công ty tổ chức hôn lễ an bài, chúng ta chỉ cần nghĩ danh sách khách mời là được."

Thi Nhan trong bụng nhất thời đảo đo trăm mối, giống như tất cả đều muốn mất khống chế, tâm tình cô xuống thấp. Trì Thành rời đi Thượng Hải ngày thứ hai, Thi Nhan liền đem vé cho Tịch Thịnh.

Tịch Thịnh không vui: "Muốn ta làm baby-sitter? Không có cửa đâu."

Thi Nhan có biện pháp đối phó với hắn: "Em học kỳ sau không phải muốn đi tổng bộ thực tập? Em liên tục vì chuyện nhỏ này cũng không chịu giúp chị đây, đến lúc đó đừng trách chị đây cho người cạn lương thực đoạn tiền, để cho người ở Munich ngủ ngoài đường."

Tịch Thịnh nhất thời uất ức cực kỳ, lại chỉ có thể đánh rơi hàm răng cùng máu nuốt.

Thi Nhan nhìn ra được Nhiễm Nhiễm đối với Tịch Thịnh không bài xích, nhưng Tịch Thịnh cùng với cô gái nhỏ nhìn xong trận ma thuật biểu diễn này, không ngừng kêu khổ: "Đứa nhỏ này quá khóc rồi, thế nào trêu chọc đều không có cười, không có gì vui."

Thi Nhan nghe vậy, cũng không ngẩng đầu. Năm mới bắt đầu, cao ốc trường học cũ muốn xây dựng lại truyền ra, cô nghĩ thay "Thi Dự" nắm bắt hạng mục này, buổi tối khuya vẫn vội bẽ đầu sút trán, Tịch Thịnh oán trách cô tự nhiên lựa chọn coi thường.

Nhiễm Nhiễm vừa nhìn hết biểu diễn ma thuật liền bị Trì Thuộc Nhân đón đi, như sợ đứa bé ở nơi này của cô chịu nửa điểm uất ức. Trong nhà cũng chỉ còn dư lại Tịch Thịnh cùng cô hai người, tính tình Tịch Thịnh là không an tĩnh được, Thi Nhan trước mặt đi tới đi lui, làm phiền người khác thanh tĩnh.

Tịch Thịnh đứng ở bên kia bàn đọc sách, hai tay chống cằm: "Thật đúng là đừng nói, tiểu tử xấu xa này cùng chị thật giống."

Thi Nhan, tay vốn là đang trên bàn gõ nhanh bàn phím, một giây kế tiếp đột nhiên bất động, cô ngược mắt dò xét Tịch Thịnh nửa mắt, bỗng chốc giữ lại Laptop.

"Lúc chị còn nhỏ cũng không làm lì như vậy."

"Chị thời điểm lúc nhỏ so với đứa bé còn hơn làm lì." Tịch Thịnh chắc chắn.

Con gái Nhiễm Khiết Nhất cùng cô giống nhau? Chuyện cười! Thi Nhan đi ra thư phòng rót nước uống..., đem Tịch Thịnh để lại sau lưng.

Thi Nhan đổ nước, cũng không uống..., cho đến Tịch Thịnh theo tới phòng bếp, cô giãy giụa hồi lâu, mở miệng: "Tịch Thịnh."

Tịch Thịnh sợ hãi, cố gắng suy nghĩ lại nơi nào đặc tội cô: "Sao?"

"Em nói chị đến lúc đó làm hôn lễ, có thể mời được những ai thân thích?"

Tịch Thịnh liền bị cô hỏi.

Thật ra thì Thi Nhan càng muốn hỏi là: cô muốn đi đâu tìm "Ba mẹ vợ" cho Trì Thành?

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tịch Thịnh nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm được đáp án, chỉ đành phải nói sang chuyện khác: "Rốt cuộc chịu làm hôn lễ? Em còn tưởng rằng hai người muốn giấu lễ cưới cả đời."

"Là ý của anh ấy." Thi Nhan qua loa cười một tiếng.

Tịch Thịnh chắc chắn thán, khóe mắt cong cong, là độ cong vui sướng: "Nên nói, gả cho người này thật đáng giá."

Thi Nhan khó tránh khỏi kinh ngạc, cô cũng muốn nghe nhiều nghe thanh âm phản đối: "Ban đầu em không phải nhìn anh rở đều không thuận mắt sao? Thế nào đột nhiên lại nói tốt vậy?"

Con mắt Tịch Thịnh xoay chuyển, lời nói lấy lòng tiện phát ra: "Thì là em hiểu lầm anh ấy, cho là nhiều tiền ăn chơi mà thôi, chị không phải cũng ghét nhất những người như vậy sao? Nhìn không ra anh ta đối với con bạn cũng tốt như vậy, cũng đủ thấy anh ta là người tốt rồi...! Chứ đừng nói anh ấy đối với chị tốt bao nhiêu."

Động tác uống nước của Thi Nhan ngừng lại mấy giây mới tiếp tục, cúi đầu, không cho em trai nhìn thấy vẻ mặt của mình.

Nhưng cô nhìn thấy mình —— đá cẩm thạch chất liệu nổi bật bóng người tại quầy rượu lên, ánh phản chiếu rõ mặt của cô không hiểu sao lại cứng ngắc.

Tịch Thịnh thuận miệng mà nói, nói ra một câu như vậy liền thôi, thay đổi hỏi mình hơn chủ đề cảm thấy hứng thú, "Đồ cưới chị định tính thế nào? Chúng ta bây giờ còn khó khăn về tài chính, chuyện như vậy cũng không thể cho anh ấy biết, giữa vợ chồng tài chánh ngang hàng thật sự quá quan trọng. . . ."

Thi Nhan lập tức chụp ót hần: "Suy nghĩ lung tung những thứ gì đây?" Nói xong liền bưng chén nước lên rồi đi. Tịch Thịnh muốn đuổi theo cô, Thi Nhan hung dữ liếc hần một cái, hần mới thôi.

Vào thư phòng, khóa trái cửa, Thi Nhan tựa vào phía sau cửa, trong bụng một mảnh thê lương. Cô gằn đây mấp lên, da thịt càng phát ra trơn mềm, sờ tới bụng, đã không hề bằng phẳng nữa, những thứ này cũng chứng minh đứa bé của cô đang khỏe mạnh lớn lên.

Cô không thể để cho đứa bé của mình cũng giống như mình, từ nhỏ cũng không có ba.

Buổi nói chuyện với Tịch Thịnh lại làm cho Thi Nhan lâm vào chần chừ trước nay chưa có, dùng uy khuất của mình cầu toàn đổi một gia đình hoàn chỉnh, rốt cuộc có đáng giá hay không?

Thi Nhan theo thói quen tình cảm đang phiền não thì gửi gắm vào công việc, bận đến chân không chạm đất, cái gì lộn xộn đều không suy nghĩ tiếp. Tịch Thịnh vì học kỳ mới mà chuẩn bị, không rảnh dính cô, Nhiệm Nhiệm ở chỗ Trì Thiệu Nhân, cô cũng nhắm mắt làm ngơ.

Trừ lúc nôn nghẹn có chút nghiêm trọng, ngoài ra, Thi Nhan thân thể tất cả cứ theo lẽ thường, vì hạng mục cao ốc trường học, cô mang theo thư ký đi trường học một chuyến.

Phụ trách cải tiến hoạch định chủ nhiệm chính công xây học viện năm đó là viện trưởng của Thi Nhan, Thi Nhan từng đảm nhiệm qua phụ tá của viện trưởng, lúc này đương nhiên phải đi thăm hỏi.

Môn sinh đặc ý tới cửa, viện trưởng ngược lại thân thiện, "Thầy ở nước ngoài cũng liền dợt hơn một năm, thế nào mà những đứa bé này trong nháy mắt cũng đã làm một công ty của mình rồi hả? Thầy thật sự là lắm cảm rồi."

Công văn đầu thầu còn chưa có xuống, viện trưởng không có biện pháp tiết lộ quá nhiều, Thi Nhan cũng hiểu.

"Buổi trưa, có bữa tiệc của quỹ đồng học, các Thầy đều ở đây, cùng đi với thầy?"

Thi Nhan tự nhiên nói "Được", sai thư ký đem tài liệu mang về công ty, còn mình đi theo viện trưởng xuống lầu. Đi ngang qua hành lang dài tác phẩm của

sinh viên, ngẩng đầu nhìn lên, bàn thảo đầu tay của cô, treo ở vị trí bắt mắt.

Viện trưởng cũng dừng lại, liếc mắt nhìn, trên mặt dạng mười phần tiếc hận: "Bản vẽ của con đã vượt qua một loại kiến trúc sư tiêu chuẩn, đáng tiếc năm đó không thể đại diện cho trường học của chúng ta đưa ra ngoài dự thi."

Thì Nhan ngược lại không thấy phải đáng tiếc, Trì Thành năm đó đại diện trường học dự thi, đi Nhật Bản tham gia buổi lễ đoạt lấy thứ nhất, tiền thưởng phong phú rất nhanh bị Thì Nhan dùng không chút nào dư thừa, bởi vì quyết không được sổ sách, bọn họ suốt nửa bị người từ trong hội quán nước nóng đẩy ra.

Có lẽ, thời gian tốt nhất, chính là anh cùng với cô ở nơi tuyết rơi tới tấp, bên trong bể tắm nước nóng, tựa sát lẫn nhau uống một ly rượu nhẹ. Khi đó tiếng tim đập không an phận của cô, không chỉ có lần át rét lạnh, cũng lần át đựng tâm hiểm ác ban đầu, nhiều năm sau Thì Nhan mới hiểu được, đó chính là bắt đầu của tình yêu.

Thời gian ở hội quán nước nóng dường như đã tiêu tan rất lâu, Thì Nhan ngưng mắt nhìn tác phẩm của mình, năm đó động lòng, lúc này biến thành sa sút.

Thấy vật nhớ người, nửa câu sau, mãi mãi vật còn người mất.

Chuyện không tốt Thì Nhan tận lực không hồi tưởng, chuyện tình rất tốt đẹp, cô càng không có dũng khí nhớ lại, bữa tiệc cùng những khuôn mặt mới cũ ăn uống linh đình, chuyện trò vui vẻ, Thì Nhan thành công để cho mình từ trong chua xót đi ra.

Thì Nhan không buông tha bất kỳ cơ hội làm ăn, cùng ngồi bên cạnh đồng nghiệp trò chuyện với nhau thật vui, vô tình hay cố ý lại nói tới thiết kế của mình ở sảnh viện.

"Tôi ban đầu thật đúng là không biết tôi cùng Thì tiểu thư là bạn học, 'Thì Dự' gần đây danh tiếng nổi như vậy, lúc nào thì tôi có may mắn cùng họp tác?"

Thì Nhan lúc này đưa lên danh thiếp: "Từ tổng quá khen, địa sản công ty ngài làm được như vậy. . . . ."

Vừa nói đến lúc này, điện thoại di động của cô vang lên tiếng chuông, Thì Nhan cực kỳ không tình nguyện buông tha cơ hội này, đang muốn từ chối không tiếp, nhìn thấy người điện tới, tay cô liền dừng lại.

"Xin lỗi, tôi đi nhận điện thoại."

Cô ra khỏi phòng bao, hành lang vắng vẻ, đầu điện thoại di động bên kia Trì Thành âm thanh cũng trầm tĩnh: "Đang ở đâu?"

"Anh trở về Thượng Hải rồi hả?"

"Ừ, " Trì Thành do đi đường giọng có đôi chút mệt mỏi, nghe lười biếng, "Mới vừa xuống máy bay. Em ở nhà hay là. . . . ."

"Em đang ở tòa nhà giáo dục cùng đồng học nói chuyện, không quá dễ dàng nói chuyện, anh về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho em, thôi nha." Thì Nhan không đợi anh nói lại nửa chữ liền bấm ngừng.

Cao ốc trường học còn đang trong giai đoạn đầu hoạch định, cũng may có bữa tiệc này, Thì Nhan cũng không coi là đi một chuyến tay không.

Thì Nhan tửu lượng so với bình thường nam nhân đều tốt, lần này cũng không uống rượu, trên bàn cơm một nửa đều là ân sư, cũng sẽ không biết phải trái sai bảo phụ nữ uống rượu.

Từ tổng, ngược lại rượu vào tai nóng, uống rượu không quản được miệng, trò chuyện rôm rả thì tiết lộ sắp tới chuẩn bị lấy một mảnh đất mới xây trung tâm thương mại, Thì Nhan muốn hỏi chút chi tiết nữa, Từ tổng lại có điện thoại đến, nhìn nhìn thời gian, đứng dậy kính các vị đạo sư một ly liền muốn cáo từ.

Thì Nhan giống như mèo đánh hơi được mùi tanh, không muốn bỏ qua cuộc trao đổi này, tìm cách viện cớ cũng muốn đi.

Viện trưởng có chút không tha: "Mới vừa có một học sinh gọi điện thoại cho thầy nói muốn tới đưa thiệp mời, cùng Thì Nhan còn rất có quan hệ, thầy vốn là muốn giới thiệu hai người quen biết một chút."

Cũng là việc lớn người vội, viện trưởng cũng không tiện làm trễ nải chuyện quan trọng, dĩ nhiên là cho đi.

Hai người cùng đi, trong tươi cười Từ tổng không khỏi nhiều mập mờ: "Sớm biết có học muội xinh đẹp như này, tôi nhất định học muộn mấy năm."

Lời nói này Thì Nhan nghe thế nào cũng biến vị, cười theo, có chút miễn cưỡng, còn chưa ra đến đường lớn, Thì Nhan vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy người quen biết.

Trì Thành cũng phát hiện cô, cứ như vậy đứng ở nơi đó, nhìn cô và Từ tổng, không nói lời nào.

Thì Nhan còn chưa mở miệng, Từ tổng đã lên trước chào hỏi: "Trì Tổng!"

Thì ra là biết, đất Thượng Hải quả nhiên nhỏ. Trì Thành cũng nói: "Từ huynh."

"Thật là trùng hợp , ở chỗ này cũng có thể đụng phải người."

"Tôi tới tìm người." Nói lời này thì, ánh mắt vẫn dính vào trên người Thi Nhan, chốc lát không rời, giấu ở trong mắt đen trong, không biết là nụ cười hay còn là cái gì.

Đều là ở trên công tác nên có giao thiệp, Từ tổng nhìn ra Trì Thành ánh mắt kỳ lạ, rượu uống rồi càng thêm nhiệt tình, không quên nhìn Thi Nhan giới thiệu: "Trì Thành, Trì tổng, không cần tôi giới thiệu nhiều chứ? Đây là học muội của tôi, Thi Nhan."

Thi Nhan đứng ở bên cạnh, xem một chút Trì Thành, anh chỉ là hướng cô khẽ vuốt cằm, có chút không chút để ý, thật coi cô tựa như người xa lạ.

Thấy Thi Nhan chậm chạp không mở miệng, anh thậm chí đưa ra một tay tới: "Học muội khỏe."

Thi Nhan một đầu ngón tay cũng không động.

Tính Trì tổng này lạnh lùng nổi danh, thấy Trì Thành rõ ràng không có ý nói chuyện nhiều với mình, Thi tiểu thư cũng là mặt mũi tràn đầy không vui, Từ tổng tự tìm đường lui: "Không quấy rầy người, chúng ta đi trước, có lúc gặp lại?"

Trì Thành nhẹ héch mày, như cũ hướng về phía Thi Nhan nhìn chăm chú: "Tạm biệt."

Thi Nhan cố ý đi ở phía sau Từ tổng hai bước, âm thầm liếc Trì Thành một cái. Trì Thành nhìn lại cô, loại sắc mặt trầm tĩnh coi việc không liên quan đến mình, Thi Nhan đang nhanh bước đuổi theo Từ tổng thì đột nhiên có thanh âm giương lên, gọi lại đằng trước Từ tổng: "Đợi chút."

Từ tổng dừng lại quay đầu lại.

Trong cặp tài liệu Trì Thành có một điệp thiệp mời, anh rút ra , ở chỗ tên người mời điền Từ tổng tên tuổi, đưa lên: "Ngày tháng ở nơi này tôi cùng vợ cử hành hôn lễ, đến lúc đó Từ huynh đừng quên tới uống rượu mừng."

Từ tổng nhận lấy thiệp mời, nghi ngờ ở ngoài mang một ít thụ sủng nhược kinh: "Dĩ nhiên, dĩ nhiên."

Hắn mở ra thiệp mời, nhất thời sắc mặt thay đổi liên tục. Cuối cùng, có chút không tin đưa mắt nhìn tên người vợ từ thiệp mời trên dờ ra, ngẩng đầu lên nhìn về phía Thi Nhan.

Thi Nhan lúc này đã bị Trì Thành vững vàng ôm eo, bị Từ tổng nhìn chăm chú như vậy, cô cứng ngắc cười một tiếng, Trì Thành vẫn như cũ là điệu bộ lười biếng kia: "Từ huynh, tạm biệt."

Nói xong ôm sát Thi Nhan, xoay người hướng giữa thang máy đi tới.

Thi Nhan bị anh ôm lấy, đi vào thang máy cũng không buông tay, cô chỉ có thể sử dụng hai chữ hình dung hành động lần này của anh: "Ngây thơ."

"Anh nguyện ý?" Nhẹ đáp.

"Anh là quá nhàm chán đi? Như vậy đùa bốn người ta. . . . ."

"Sớm biết có học muội xinh đẹp như này, ta nhất định học muộn mấy năm ——" nam nhân này nói âm điệu của Từ tổng có chút kỳ quái, "—— nghe được da gà anh đều đã tỉnh dậy."

Anh nghe được, khó trách. . . . . Thi Nhan ngoài miệng không phục nhẹ nói: "Anh làm hư chuyện làm ăn của em"

"Anh bồi thường cho em."

Thi Nhan không nói. Cũng không phải bị anh làm ghen không lời nào để nói được, mà là yên lặng suy nghĩ, Kim Hoàn gần đây có vài hạng mục mới cô có thể lừa đến làm.

Nữ nhân này dùng tới não cân nhắc ánh mắt tổng hội sẽ mơ hồ, Trì Thành thật ra thì sớm thành thói quen, cánh tay vòng ở trên eo cô nắm thật chặt, phát hiện có vấn đề, bỗng dừng hỏi: "Có phải mập lên hay không?"

Trong nhà hàng máy điều hòa không khí rất đủ, áo khoác của cô khoác lên trên cánh tay, trên người là chiếc áo bó sát người Cashmere. Anh nhảy cảm từ trước đối với người cô, Thi Nhan nhún nhún vai: "Lê mừng năm mới ăn nhiều, lại không cần quan tâm chuyện lộn xộn lung tung, giống như nặng mấy cân."

Trì Thành xoa xoa bụng cô, cảm giác rất tốt, mơ hồ có một chút nhiệt thẳng vọt vào lòng bàn tay, Trì Thành tay không khỏi dừng lại, liền dính vào trên phần bụng của cô, anh nghĩ hồi chút, đang lúc này "Đing" một tiếng, thang máy đến nơi.

Suy nghĩ bị đánh loạn, không trở lại, anh nghĩ hồi chút gì đó, cũng đành phải thôi, Thi Nhan thanh âm có chút khác thường, giống như là nóng nảy: "Anh rốt cuộc là muốn dẫn em đi đâu?"

Trì Thành run sợ, này chồng chất thiệp mời này phân ra một nửa vội đưa cô: "Mới vừa gặp ấn tượng tốt, đưa cho các thầy giáo đi."

Quỹ đồng học mọi người đều còn tại trong phòng chung, Thì Nhan đi rồi quay lại, lại dẫn theo một người đàn ông trở lại, viện trưởng kinh ngạc đi qua cười hòa ái: "Vẫn thật không nghĩ tới là hai người! Thầy còn nói muốn giới thiệu các người quen biết chút. . . . . Vậy, sau này sẽ thành vợ chồng rồi, nên ngày ngày sống vui vẻ."

Vành tai mơ hồ có chút nóng lên, Thì Nhan bình sinh lần đầu gặp thể nghiệm cái gì gọi là xấu hổ, ngồi lên xe mới phát hiện có cái gì không đúng, lập tức uốn éo qua thân thể hỏi: "Năm đó cũng không còn gặp anh ninh bọ qua lãnh đạo, như thế nào cùng viện trưởng thân quen như vậy?"

Tri Thành chỉ cười không nói.

Thì Nhan mặt trầm xuống: "Anh có biết hay không, anh cười bây giờ nhìn rất âm hiểm?"

Tri Thành từ sau soi gương trong xe xem bản thân, lại nhìn lại cô: "Thật lâu không thấy em cười."

Vậy sao? Thì Nhan sờ sờ mặt của mình.

"Anh phụ việc trước khi em xuất hiện."

Anh mặc dù nhìn thẳng phía trước, tốc độ xe cũng vững vàng, Thì Nhan cảm giác trong lời nói của anh có ý gì.

Cô nhìn gò má của anh, dị thường trịnh trọng, "Đó là bởi vì đoạn thời gian đó việc phiền lòng quá nhiều." Không có cam lòng, cô quanh co lòng vòng bổ xung một câu: "Đúng rồi, ba anh không yên lòng cho em chăm sóc đứa bé, đem Nhiễm Nhiễm đồn đi."

"Anh biết."

Anh trả lời như không thêm để ý, lại không khuyên cô muốn cùng đứa bé sống chung tốt, lại càng không trách cứ cô để bụng, Thì Nhan ngược lại có chút không thích ứng.

Thì Nhan nhất thời không nói. Anh chậm rãi nói: "Bọn họ trong khoảng thời gian này đều ở Hongkong, về sau Nhiễm Nhiễm tựu trường mới trở về. Nhiễm Nhiễm ở Disney mua quà tặng nói muốn đưa cho em."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

"Nhiễm Nhiễm ở Disney mua quà tặng muốn đưa cho em."

Thì Nhan nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, làm bộ không nghe thấy.

Tất cả buổi chiều hai người đều bận rộn đưa thiệp mời, công việc chất đống sau giờ làm việc chỉ đành phải mang về nhà tăng ca mà làm.

Tri Thành mới từ Newyork trở lại, chênh lệch giờ còn chưa quen, tinh thần hoàn toàn tốt, anh sử dụng phòng ngoài, Thì Nhan ở phòng trong gấp gấp, cô mấy ngày gần đây cực thích ngủ, dựa vào bàn sửa sang lại kế hoạch, bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại phát hiện Tri Thành đang khom người muốn bế ngang mình. Liếc mắt nhìn đồng hồ, gần hai giờ sáng.

Thấy cô tỉnh, động tác dụi mắt rất đáng yêu, Tri Thành sắc mặt dịu dàng, ngữ điệu nhu hòa nói: "Đừng ngủ ở chỗ này, coi chừng bị lạnh."

Thì Nhan ôm lấy cổ anh, tìm tư thế thoải mái vùi vào trong ngực anh, để anh ôm đi. Đầu cô vừa dính gối liền ngáp, Tri Thành theo thói quen ôm nhẹ cô, miệng sát vào tai cô lầm bầm: "Em nặng không chừng chỉ mấy cân thôi."

Một hồi lâu không thấy đáp lại, Tri Thành chống thân lên nhìn mặt cô, lúc này mới phát hiện ra cô đã ngủ.

Sắc mặt trầm tĩnh, ngủ lúc lòng mày vẫn hơi nhíu, đáng vẻ bất mãn.

Cô là nổi danh là người thích ngủ muộn, hôm nay lại ngủ sớm như vậy, có lẽ là mệt mỏi thật sự —— Tri Thành nguyên lai muốn làm chút vận động trên giường, đành phải thôi, vì cô dịch tốt góc chần sau trở lại thư phòng tiếp tục làm việc.

Hôm sau, mặt trời lên cao Thì Nhan mới tỉnh, vẫn còn buồn ngủ nhưng vẫn với tay lấy đồng hồ báo thức ở đầu giường.

9 giờ 15!

Thì Nhan bỗng dưng mở to mắt, vội vàng rửa mặt, thay y phục, ra khỏi phòng ngủ trực tiếp hướng phòng sách đi vào, Trì Thành đi tới nghiêng người ngăn cô lại: "Anh đã làm bữa sáng."

Thì Nhan đau đầu nhức óc, bản kế hoạch hôm nay sẽ phải đưa đến cho khách hàng, nhưng tối hôm qua ngay cả một nửa bản kế hoạch cô cũng không hoàn thành.

Não suy nghĩ ý muốn được đá anh lại không dám, chỉ có thể vuốt vuốt mái tóc: "Anh sao lại tắt đồng hồ báo thức của em?"

"Em cần ngủ nhiều một lát." Anh nói không nhanh không chậm, hoàn toàn không để ý tới lo âu của cô.

"Bị anh hại chết rồi!"

Thì Nhan nhìn đồng hồ, đã không còn thời gian cùng anh đôi co nữa, cô đến thư phòng cầm bản kế hoạch muốn đi, sau khi lật xem mấy tờ, bỗng dưng chân dừng bước.

Bản kế hoạch đã hoàn thành rồi, mạch lạc rõ ràng, cẩn thận tỉ mỉ, bên ngoài bản thảo in chú giải bổ xung rõ ràng là chữ viết của Trì Thành.

Trì Thành ôm hai cánh tay, nghiêng người dựa vào khung cửa, một tay còn lại cầm cái muỗng.

Thì Nhan có chút không tin: "Anh lúc nào thì giúp em làm xong?"

"Rạng sáng." Trì Thành nói qua không quên siết chặt chiếc cổ đau nhức, "Chi là không ngờ tới, một đêm không ngủ, kết quả lại bị người tóc tai rồi bởi trút bực tức."

Thì Nhan đuối lý, nhẹ nhàng tiến lên, đôi tay nâng lên mặt của anh, dùng sức mở môi của anh: "Em, là em thấy anh tài năng nhất, nhất là tài, phụ nam của gia đình."

Lời này Trì Thành hiển nhiên nghe qua, nhưng cố chịu đựng không cười, nghiêm mặt lên: "Bây giờ có thể ăn sáng?"

"Dĩ nhiên!"

Thì Nhan dựa vào bản kế hoạch của anh tha thiết ước mơ lấy được hợp đồng, "Thì Dụ" năm mới vừa tới khởi đầu liền tốt đẹp, cô đúng lý hợp tình cho mình nửa ngày nghỉ, trước khi đi không quên ở trong công ty phát thiệp mời, các đồng nghiệp tất cả được mời, không quên một ai.

Mọi người mở thiệp mời ra về mặt sau đó gần như đồng loạt, lưỡng lự rất nhiều chính là kinh ngạc, cũng chỉ có Chris đánh bạo hỏi: "Trì Thành này, không phải là. . . . . Trì Thành. . . . .đó chứ?"

Thì Nhan mất híp lại, giống như là đang cười, cũng không trả lời, gờ túi lên sai thẳng bước đi.

Cô đi bệnh viện làm khám thai, đứa bé rất khỏe mạnh, bác sĩ cho cô xem ảnh siêu âm, mặc dù Thì Nhan không nhìn rõ nơi nào là tay bé, chân bé, nhưng trong lòng vẫn dâng lên niềm vui trước nay chưa có.

Thì Nhan nghĩ xem chừng lần tới đến bệnh viện có thể cùng Trì Thành đi, vừa cầm ảnh siêu âm bỏ vào trong túi xách, ngược lại lại lấy ra tấm thiệp mời đã chuẩn bị.

Cô ba ngoặt hai quẹo vào khu nội trú, dễ dàng đi tới phòng bệnh Nhiễm Khiết Nhất. Trong phòng bệnh không có ai, Thì Nhan đợi, lâu sau Nhiễm Khiết Nhất được y tá đẩy trở lại.

Nhiễm Khiết Nhất ngồi ở xe lăn đã rụng sạch tóc, sắc mặt trắng bệch, không biết là mệt mỏi hay là do tâm lý.

Thì Nhan phát hiện mình đến nhầm, nhận thấy trước khuôn mặt tiêu tụy lại đi khoe khoang, thật quá mức tàn nhẫn, cũng không thật cần thiết. Cô muốn xoay người đi, thì đã trễ.

"Cô đến làm cái gì?" Nhiễm Khiết Nhất hơi thở cũng không yếu, giọng điệu hỏi ngược lại vẫn bén nhọn như cũ.

Thì Nhan do dự nửa khắc, vẫn là đưa ra thiệp mời.

Nhiễm Khiết Nhất mắt nhìn thời gian hôn lễ, Thì Nhan còn chưa kịp mở miệng, cô ta đã cười lạnh: "Cô yên tâm, tôi nhất định sống được đến tháng sau."

". . . . ."

"Các người muốn đi hưởng tuần trăng mật, đề nghị đi Thụy Sĩ, nếu như mà tôi nhớ không lầm, phong cảnh phố Ledon tại phòng 1931 là tốt nhất, năm đó chính là nơi tôi đã mang thai Nhiễm Nhiễm."

Thì Nhan trong bụng khê đau, khoe miệng hơi run, hít sâu một hơi, Nhiễm Khiết Nhất nhìn chăm chăm cô, tựa như đang đợi cô tức giận.

Thì Nhan cũng không có tức giận, chỉ là thương hại thấp con mắt nhìn cô ta: "Dưỡng bệnh cho tốt."

Thì Nhan hiểu, sự thương hại của mình, cùng với dáng vẻ cao cao tại thượng, như lưỡi dao sắc nhọn nhất khoét vào lòng Nhiễm Khiết Nhất, càng làm cô ta đau.

Quả nhiên, Nhiễm Khiết Nhất nghe cô nói, nháy mắt huyết sắc hoàn toàn biến mất.

Thì Nhan gần đây không đi giày cao gót, giày mềm đáy bằng đi trên đất không tiếng động, nhưng cô rời đi bước chân, như cũ mang theo một loại chém giết cùng tàn nhẫn, một cước lại một cước chà đạp ở trong lòng bệnh nhân sẽ chết nơi này.

Thì Nhan đến lầu một, ngoài cửa cao ốc bệnh viện, giống như mất đi nhận biết phương hướng, không thể không nghỉ chân.

Cuối đông đầu xuân, ánh mặt trời ấm mà không chói, ngọt ngào ấm áp ở chung quanh, cô lại cảm thấy rét căm căm.

Thụy Sĩ, phố Ledon, phòng 1931. . . . .

Thì Nhan vẫn lắc đầu.

Nhiễm Khiết Nhất thì như thế nào? Chiếm cứ người đàn ông này cả đời, không biết đến người khác, thủy chung đều là Thì Nhan cô. . . . .

Tất cả công việc hôn lễ, Thì Nhan bận quá mức chẳng, cũng cảm giác mình khăng khải hào phóng rất nhiều, ngay cả Yết Thẩm cũng gửi thiệp mời đi, mà Yết Thụy Quốc —— Thì Nhan đã đồng ý với mẹ, vĩnh viễn sẽ không nhận ông ta, cô oán hận cha đẻ đến trình độ chết lặng, hôm nay sẽ không mời tham dự hôn lễ của mình.

Tri Thành đã sớm đề cập tới muốn gặp ba mẹ vợ, sau lại hỏi đến, Thì Nhan lập tức cũng không trả lời, mấy ngày sau dẫn anh đi là tảo mộ mẹ.

Tuy nói sai bước đi theo phía sau cô, từng bậc từng bậc thang nghiêm trang, Tri Thành trong lòng đã có điểm rõ ràng, nhưng đến lúc thấy được bia mộ kia thì anh lại như cũ không che giấu được một tia kinh ngạc.

Thì Nhan ngồi ở trước mộ bia, rót hai ly rượu, một ly hất tới trên đất, còn mình cầm một cái ly khác chạm một cái vào bia mộ: "Niệm Khanh tiểu thư, mãi mãi trẻ tuổi, mãi mãi sáng chói ! Cạn chén!"

Giọng nói của cô bi thương lại khoan khoái, Tri Thành ở một bên nhìn, trong khoảnh khắc cứng họng, không cách nào nói thành lời.

Thì Nhan nghiêng đầu hướng anh, lại vẫn cười: "Đây là mẹ em. Về phần ba em —— từ nhỏ mẹ em liền nói cho em biết, ba em chết rồi. Bà gả cho họ Tịch này không có nhiều ngày liền mất, em cũng chưa từng đem họ Tịch nhận làm cha."

Tri Thành áo đen quần đen cùng về mặt không biểu tình, Thì Nhan khi thấy anh mở miệng liền cắt đứt, "Mẹ em ghét nhất là người ta khách sáo, " ngược lại cô đưa cho Tri Thành một ly, "Bà thích nhất em, tiếp theo chính là rượu, anh mời bà một ly là được."

Lúc Tri Thành cùng anh trai hàng tháng mang hoa vì mẹ mình tảo mộ thì ở trước mộ bia ngồi vài tiếng, tổng hội không nói một lời.

Lúc anh bi thương luôn có thói quen trầm mặc, đó là phương thức bảo vệ, mà giờ khắc này, Thì Nhan gần như vui sướng liến thoắng không ngừng, cũng là phương thức tự vệ của cô.

Có lẽ anh cùng với cô lúc ban đầu hấp dẫn lẫn nhau, ở trong gia đình bề tan tành của họ sinh ra tự phụ cùng tự ti.

Tri Thành nhận lấy ly rượu Thì Nhan đưa lên, ôm bao quát vai của cô, "Mẹ, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt." Dứt lời uống một hơi cạn sạch.

Thanh âm của anh có chút thấp, từ tính mang theo trước sau như một, Thì Nhan nghe được cực kỳ rõ ràng, không khỏi cười, cười đến suýt nữa khóc ra thành tiếng, cười đến cơ hồ nước mắt chảy xuống.

Từ mộ trở về thành phố, trên đường Tri Thành đem xe dừng ở nơi trống trải vùng ngoại ô, hai người ngồi ở đằng trước xe. Gió có chút mạnh, Tri Thành cúi xuống áo khoác khoác lên trên vai cô.

Thì Nhan đem tóc gậy gậy về phía sau, tựa sát vào anh, trán tựa vào trên vai anh.

Thời gian quy cách đã định, thế giới vì vậy tàn phá. . . . . Như thế thật ra thì cũng không ý lại, tinh thần Thì Nhan có chút mơ hồ.

Chân chính đem toàn bộ tinh thần Thì Nhan tất cả đánh nát , kế tiếp bật thốt lên lời nói: "Cha đẻ em là Yết Thụy Quốc."

Không phải nghi vấn, là trần thuật.

Thì Nhan giống như bị người cảnh tỉnh, thân thể trong nháy mắt có chút cứng ngắc, cô phản ứng kịp, lập tức trượt xuống trước mũi xe, mắt thấy cô muốn chạy trốn chết, Tri Thành vội vàng ngăn lại.

Giữa bọn họ tồn tại quá nhiều bí mật, quá nhiều không tin tưởng, anh biết nỗi khổ sở của cô, biết cô kiên cường nhưng sau lưng đầy vết thương, anh cũng chưa từng thực sự muốn đánh vỡ tất cả như thế.

"Ba anh năm đó đụng người bị thương là Tịch Thịnh, em đến gần anh là vì trả thù, em bỏ đi đứa con của chúng ta, nếu như không phải là bởi vì mẹ em

qua đời, Tịch Thịnh lại cần một số tiền lớn trị liệu, em sẽ không phải cùng Yết Thụy Quốc đi Mỹ, anh biết rõ, cũng biết. . . . ."

Thì Nhan bị từng câu từng câu của anh bám riết tại chỗ, ánh mắt lo sợ không yên, "Anh—— lúc nào thì biết?"

Thanh âm hư mềm bất lực, Thì Nhan không tin là từ trong miệng mình phát ra.

"Anh đến Newyork công tác, đi tìm Yết Thụy Quốc." Trì Thành âm sắc như bàn thạch, trước sau như một không biết như thế nào là an ủi, ôm cô trong ngực hết sức bao dung, xoa nhẹ lưng của cô, giống như đối đãi với đứa bé, "Nếu như nói ra ngoài sẽ dễ chịu hơn chút, vậy em nói đi; nếu như khóc lên còn dễ chịu hơn, vậy thì em khóc đi."

Thì Nhan nói không được, khóc cũng không được. Cô duy nhất có thể làm, chỉ là dựa vào trong ngực của anh.

Gió thổi không dấu vết, Trì Thành đứng, không nhúc nhích, giống như chỉ kém một nháy mắt, lại như dài đằng đẳng.

Trì Thành thanh âm theo gió mà đến: "Em không có gì muốn hỏi anh sao?"

"Hỏi cái gì? Ba anh? Hay là Nhiễm Khiết Nhất?"

"Đều có thể." Anh như muốn đem tất cả làm cho công bằng, thản nhiên như vậy.

Cô lại lắc đầu: "Không cần."

". . . . ."

"Trì Thành."

"Hà?"

"Hôn lễ ngày đó, em có món quà lớn muốn tặng cho anh."

"Quà lớn?"

"Ừ."

"Là cái gì?"

"Bí—— mật——"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Qua giữa xuân, khí trời càng nóng, người cũng không muốn dậy.

Tháng 3, Nhiễm Nhiễm xếp lớp tại nhà trẻ trong thành phố. Anh ngữ, số học cực tốt, ngữ văn chung quy nắm bắt tốt. Trì Thiệu Nhân rất sợ đứa bé ở nơi này cùng Thì Nhan bị khi dễ, mời hai bảo mẫu chăm sóc Nhiễm Nhiễm, còn đặc biệt mời thầy dạy đứa bé Ngữ văn, Piano, Violin cùng hội họa, Thì Nhan mừng rỡ thanh nhàn, liền xin làm thêm giờ, tiền cũng tiết kiệm.

Thầy dạy Violin không thức thòi, một ngày buổi chiều Thì Nhan trước thời gian kết thúc công việc về nhà, thầy dạy ở trước mặt cô khen Nhiễm Nhiễm "Trì phu nhân, con gái cô ở phương diện âm nhạc rất có thiên phú, có suy nghĩ để tính cho cháu hướng phương diện này phát triển hay không?"

Lúc ấy Nhiễm Nhiễm an vị ở bên cạnh Thì Nhan ăn trái cây, Thì Nhan chưa quay qua trả lời, Nhiễm Nhiễm đã giong già cái chính lời thầy dạy: "Cô này, không phải là mẹ của con."

Thầy dạy lâm vào lúng túng trăm mặ, Thì Nhan cũng thờ ơ, thậm chí bình tĩnh rút ra cái khăn giấy lau miệng cho đứa bé.

Đứa nhỏ này đối kháng với cô không phải ngày một ngày hai, cô thật sợ nếu đứa bé đột nhiên tỏ ra gần gũi với cô. Buổi tối lúc Trì Thành về, Thì Nhan còn đem chuyện buổi chiều như tin thú vị nói cho anh nghe.

Lúc đó Trì Thành mới vừa đem Nhiễm Nhiễm dỗ ngủ, anh từ phòng Nhiễm Nhiễm ra ngoài, thời điểm lên lầu đúng lúc ở cầu thang chờ cô.

". . . . . Anh không thấy, lúc ấy mặt thầy dạy xanh như lá. . . . ."

Thì Nhan cười nói xong, chỉ thấy Trì Thành một bộ dáng nghiêm túc, nhìn cô, con ngươi đen sâu không thấy đáy, như muốn đem những lời nói này nhìn thấu đáy ý đồ.

Thì Nhan đến gần anh, hai cánh tay vòng trên cổ anh. Trên người anh mang theo hương nhẹ —— là nước hoa trẻ con mà Nhiễm Nhiễm đang dùng.

"Anh đối với đứa nhỏ này tốt như vậy, em muốn ghen tỵ, " Thì Nhan ngữ điệu chỉ tốt ở bề ngoài, nghe không ra chân chính tâm tình, hơn nữa rất nhanh lời nói xoay chuyển, "Về sau, con chúng ta ra đời, anh có thể yêu thương nó hay không?"

Bởi vì mồi bão nẫu, bọn họ đã sớm chuyển vào trong phòng có không gian lớn hơn, mặc dù Nhiễm Nhiễm ở phòng dưới lầu, trên lầu là thế giới người lớn, nhưng giờ phút này hai người đứng ở trên cầu thang xoay tròn, tư thái ôm tựa như rêu rao, làm Thì Nhan có loại cảm giác kích thích trắng trợn.

"Em cũng đừng chen ép chồng em quá, nếu như mà anh thật ép em sinh, em phải làm thế nào?" Trì Thành nâng khóe miệng lên cười không để trong mắt, giờ tay lên điểm chóp mũi cô cứ chỉ như cũ vẫn thân mật, "Tiếp tục giả bộ đem thuốc tránh thai để ở trong hộp Vitamin?"

Thì Nhan hậm hực thu tay lại, không có trả lời, quay người trực tiếp đi lên lầu.

Trì Thành một tháng này cũng sống ở trong nước, không hề làm" người bay trên không trung " nữa, công việc hôn lễ toàn bộ giao cho công ty Hôn Khánh xử lý, quá trình anh có chút cũng không rõ ràng, ở phòng giữ quần áo đổi quần áo mặc ở nhà, lúc nhìn thấy áo cưới theo phong cách sườn xám treo cạnh, Trì Thành tâm niệm vừa động, đem áo cưới xách ra phòng giữ quần áo.

Thì Nhan đang cùng nhân viên nói điện thoại, vì có công ty xây trung tâm thương mại tìm tới "Thì Dụ", Thì Nhan vốn cho là Từ tổng, lại được báo đối phương là lão tổng suýt bị Bùi Lục Thân tước mất ngón tay - Triệu Lương Vinh.

Thì Nhan không tin: "Không sai chứ? Họ Triệu cũng là một ông chủ đất lớn, nhưng ông ta nào có nhiều tiền bạc xây trung tâm thương mại như vậy?"

Triệu Lương Vinh từng dẫn người đến "Thì Dụ" náo động, nhân viên "Thì Dụ" đối với ông ta không có ấn tượng hay lắm: "Thời điểm thư ký ông ta liên lạc, giọng nói không quá phách lối! nói phía đối tác Triệu tổng họ có bối cảnh thực vững, lúc này không giống ngày xưa, tiền tài rất đủ."

Thì Nhan không có rãnh cùng loại người như vậy dính vào, "Có khoác lác không? Như vậy đi, ngày nào đó, gọi vị phía đối tác của họ tới "Thì Dụ" chúng ta nói chuyện một chút. . . . ."

Còn chưa nói xong, điện thoại di động của cô liền bị người đứng sau lấy, Thì Nhan sợ hết hồn, quắc mắt quay đầu lại, chỉ thấy Trì Thành đứng ở phía sau mình.

Trì Thành nhìn Thì Nhan, đối đầu điện thoại kia nói: "Có việc gì quan trọng ngày mai nói, lãnh đạo cần nghỉ ngơi rồi."

Thì Nhan không còn kịp ngăn cản giắt lại điện thoại di động, lúc này anh đã thay cô cúp điện thoại.

"Tại sao cúp điện thoại của em?" Cũng không phải là bao nhiêu chuyện quan trọng, Thì Nhan không có gọi lại, trước mặt người này lại làm cô giận dễ sợ, "Anh sao lại ngang ngược như vậy?"

Trì Thành đuôi lông mày nhảy lên, từ chối cho ý kiến, cảm điểm một chút sườn xám cầm ở trên tay: "Thử một chút cái này, anh muốn nhìn."

Cô bất động, thế nhưng anh đã đưa tay thay cô cởi cúc áo, Thì Nhan im lặng nhìn trời, anh còn không thức thời: "Trần nhà có cái gì tốt mà nhìn?" Quay mặt của cô lại muốn cô nhìn anh.

Thì Nhan ôm ở ở trước mặt người đàn ông này thay sườn xám, vải may là màu đỏ, như lửa, phòng khách không thể so với phòng ngủ, khí ẩm không có đủ như vậy, Trì Thành bị đốm lửa trước mắt này đốt cho có chút nóng.

Thì Nhan chỉ cảm thấy eo có chút chặt, không có biện pháp, cô đang mặc.

Sườn xám hơn chín miếng từ xương quai xanh hạ nghiêng tới dưới nách, có nhiều hạn chế, Thì Nhan đang cài nút, có tầm mắt nóng rực quấy rầy cô, tay của cô có chút không yên, động tác không khỏi chậm chạp, hô hấp cũng mơ hồ dồn dập.

Tay đang cài nút áo bị anh không có dấu hiệu nào dè dặt. Ngẩng đầu thấy trong mắt của anh như có lửa: "Anh muốn xé y phục này." (c! bá đạo trong từng hạt gạo ^^)

Nữ nhân này thực tế lại mất hứng: "Mấy ngày nữa hôn lễ rồi, em không rảnh đặt chiếc khác nữa."

Trì Thành suy nghĩ một chút —— lời này có lý —— nhận được ý muốn phá hư, chỉ thật vất vả đem toàn bộ nút cài cởi ra, tay tham tiến vào.

Thì Nhan bắt được đôi tay tàn ác của anh, nắm chặt lại, nhưng anh giao hoạt né tránh, đôi tay ngược lại rất nhanh không nghe lời.

Vốn là ngực Thì Nhan có thay đổi chút ít, bị đầu ngón tay của anh tỉ mỉ xay nghiền. rồi thay thế xoa nắn bằng lòng bàn tay, tiết tấu hô hấp Thì Nhan cũng bị đánh loạn. Đường cong trước ngực đầy đặn chói mắt bị sườn xám vô cùng vừa người này buộc vòng quanh, theo cô thở dốc, liên miên chấp chùng.

"Thật đẹp. Em yêu, nơi này mặc không ít?" Anh tựa như vì muốn dời đi lực chú ý của cô mới nói như vậy, thừa dịp cô xấu hổ không chịu nổi, phòng bị

không kịp, vén váy cô lên.

Nơi quan trọng giữa hai chân rất nhanh bị đầu ngón tay của anh chiếm cứ, gần như vô tình trêu chọc , kích thích được cô khẽ cong người xuống, được anh từ phía sau ôm chặt eo, mới không có trượt xuống trên mặt đất.

Tri Thành quay đầu đi, nhìn thấy bóng dáng bọn họ rơi vào trên tường, là hình ảnh một đôi thật làm người ta ám lòng, tay bị hai chân cô kẹp chặt, động vào càng phát ra chấn động lợi hại , càng lúc càng nhanh, nơi quan trọng tiết ra nhiệt dính bị anh bắt được, ướt hần một nửa lòng bàn tay, Tri Thành im lặng cười, cúi đầu, muốn hôn gáy cô, Thi Nhan lắc vai một cái, vẫn còn muốn kháng cự: "Đừng phá hủy sườn xám của em."

"Cũng biết lo lắng cho y phục của em sao. . . . ." Tri Thành rút tay ra ngoài, cầm bàn tay ướt át giờ lên trước mặt cô, Thi Nhan xấu hổ không chịu nổi, nghiêng đầu không nhìn.

Tri Thành thuận thế hôn đường cong đẹp đẽ bên sườn, đang muốn kéo sườn xám xuống tay lại bị đề lại, Thi Nhan ngăn hơi thở hổn hển của mình, chuyển thân đối mặt với anh: "Anh tắm rửa rồi hả ?"

"Tắm."

"Em phải đi tắm đã."

"Nên tiếp tục."

Cô cũng rất muốn anh, đáng tiếc không được. Khi yêu ở trên giường anh để cho cô muốn chết không xong, Thi Nhan không thể mạo hiểm. Cô cắn răng một cái, định cứ như vậy ngồi xôm xuống. . . . .

Tri Thành đứng, hai tay vịn đầu của cô, trông mắt có thể thấy được môi đỏ tươi, cổ hết sức giương cầm lên, đầu mút dây thần kinh thử nghiệm trong miệng cô hạ nhiệt, miêu tả cực hạn vui thích.

Anh lại một lực không giảm, miệng Thi Nhan bị đẩy lên, nuốt không kịp, suýt nữa muốn nôn. Nhắc lên tầm mắt nhìn anh, cả bộ mặt anh cũng bị bao phủ trong mờ mịt vô hình , mặt mày vận kết.

Cô phải quỳ, đầu gối cũng có chút đau, sắp chống đỡ không nổi lại bị anh nhắc lên, cô hơi hoảng: "Thế nào?"

Anh đã khôi phục lại bình tĩnh, thanh âm cũng hơi khàn khàn do ức chế : "Kích thích hơi quá, giảm thọ."

Anh kéo khóa quần lên cực nhanh, khôi phục bộ dáng áo mũ chỉnh tề, toàn bộ không giống như cô, nhếch nhác như vậy, Thi Nhan ngồi ở trên đùi anh, cười nhẹ lời cô áo của anh: " Đồng chí mặt người dạ thú, nhóm thân tiên nào dám để cho ngài giảm thọ? ngược lại cảm đều muốn đút thật. . . . ."

". . . . .Ba Ba?" Một tiếng gọi này đột nhiên nổi lên, khiến tay Thi Nhan trên cổ áo của anh dừng lại.

Tất nhiên, là thanh âm của Nhiễm Nhiễm——

Thi Nhan trong đầu có đồ vật gì đó trong nháy mắt sụp xuống, "Xoảng" một tiếng, thoáng qua hoang tàn. Cô phản ứng đã muộn một giây, cứng đờ theo tiếng gọi. nhìn thì thấy Nhiễm Nhiễm vốn là vẫn còn ở phòng khách bên ngoài đã đẩy cửa đi vào.

Tri Thành nhanh chóng kéo áo khoác to của anh che kín áo váy xốc xếch của cô lại, đứng dậy hướng về Nhiễm Nhiễm phía trước đi đến.

Có một ghế sa lon để ngang giữa bọn họ cùng đứa bé, Thi Nhan khuất tất ngồi ở trong góc chết ghế sa lon, nghe làn điệu non nót mang theo điểm buồn ngủ của Nhiễm Nhiễm : "Con mới vừa rồi không cần thận ngủ thiếp đi, chuyện Cinderella ba còn chưa có kể xong."

Từ góc độ Thi Nhan nhìn, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng anh và Nhiễm Nhiễm nghiêng chiếu vào trên tường, anh rõ ràng là ở trước mặt đứa bé ngồi xôm xuống, nhìn ngang nó, xoa đầu nhỏ của nó khuyên bảo cùng dụ dỗ: "Ngày mai sẽ tiếp tục kể được chứ?"

"Con muốn nghe."

"Bây giờ đã khuya lắm rồi, con ngày mai còn phải đi học."

"Con muốn nghe." Đứa bé cố chấp như cũ.

"Nhiễm Nhiễm. . . . ."

" Chú Tri, có phải mới vừa rồi con gọi chú là ba làm chú tức giận hay không? Con về sau không hề kêu loạn nữa, chú đừng hung dữ như vậy."

". . . . ."

Tri Thành dẫn Nhiễm Nhiễm đi, anh không cưỡng được làm đứa bé thương tâm.

Thi Nhan, người núp ở trong góc ghế, ngón tay gút gao nắm áo khoác của anh, khóc không ra nước mắt.

Anh trở về lúc nào, Thi Nhan cũng không biết, anh đứng ở trước mặt cô, Thi Nhan chẳng qua là mặt không thay đổi nhìn lại anh. Trợn tròn mắt, nháy mắt cũng không nháy mắt.

"Thật xin lỗi."

Anh áy náy, so với vui vẻ của cô có chút yếu ớt, Thi Nhan nhìn ánh mắt của anh, nhưng có chút mất hồn.

Cô hao hết thiên tân vạn khổ mới vui vẻ, chỉ cần một giây là có thể bị phá hủy. Là lực ảnh hưởng của đứa bé quá mạnh mẽ, hay là sự vui vẻ của cô quá kém?

Thi Nhan trăm mối vẫn không có cách giải, "Em tưởng rằng . . . . ."

"Sao?"

Em tưởng rằng anh chỉ thích em, có lẽ không phải; em tưởng rằng anh chỉ biết yêu đứa bé của chúng ta, có lẽ, cũng không phải . . . . .

Thi Nhan chưa nói xong, Trì Thành nhưng nhìn ra sự khác thường của cô: "Em muốn nói gì?"

Cô trầm mặc đứng lên.

Cô không đành lòng buộc anh phải lựa chọn, nhưng sợ rằng, chính cô cũng mau phải ấn nhẫn cực hạn.

"Trì Thành, đừng làm cho em hối hận gả cho anh, bởi vì đến lúc đó em cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì tổn thương tới anh."

Trì Thành ngẩn ra, phản ứng kịp thì trong lòng hơi nhói, ngừng đầu tìm kiếm cô, vậy mà bóng dáng của cô đã biến mất ở phòng khách.

Thi Nhan vốn chính xác nên chuyên tâm làm cô dâu đợi gả, chuyện làm ăn trước tiên phải trì hoãn, hôn lễ đi qua sẽ xử lý tiếp, thư ký gọi điện thoại nói Triệu Lương Vinh đồng ý cùng nhóm đến "Thi Dự" gặp mặt, điều kiện tiên quyết là muốn Thi Nhan tự mình ra mặt nói.

Thi Nhan đồng ý, đặt điện thoại xuống ra khỏi phòng ngủ.

Tối hôm qua cô khóa trái cửa, Trì Thành bắt đầu chấp nhận hàng ngày ở trên ghế sofa một đêm, nghe tiếng cửa mở, rất nhanh ngồi dậy, thấy cô một bộ ăn mặc muốn ra ngoài, không khỏi hỏi: "Đi đâu?"

Cô nhìn cũng không nhìn anh, muốn đi phòng giữ quần áo lấy áo khoác, bị anh cản lại: "Em rốt cuộc đang giận cái gì?"

Anh thật muốn hỏi cô: Em rốt cuộc đang giận cái gì? Anh là thật không biết? Hay là, anh rõ ràng biết, nhưng không làm gì được. . . . .

Thi Nhan muốn vòng qua anh, bước chân anh rất nhanh, chặn đường phía trước: "Giận Nhiễm Nhiễm đột nhiên xuất hiện? Giận nó gọi anh là ba? Giận anh bỏ lại em đi kể chuyện xưa cho đứa bé?"

Trì Thành một câu tiếp một câu tự thuật, chất vấn, giống như thẩm tra phạm nhân, không nể mặt như vậy. Thi Nhan cũng cười: "Trì tiên sinh, tôi là phụ nữ nhiều hẹp hòi, ngại 5 năm trước cũng biết rất rõ ràng rồi không phải sao?"

Phụ nữ đã man không hiểu chuyện anh không có cách nào ứng phó, "Đừng tùy hứng như vậy có được hay không?" Ngừ điệu khuyên nhủ dụ dỗ, xem cô không hơn một đứa bé, dễ dụ dễ gạt.

"Đây là tính khí của tôi, dù sao hôn lễ còn mấy ngày sau, ngại bây giờ hối hận vẫn còn kịp. Đến lúc đó hôn lễ tổ chức, toàn thế giới cũng biết quan hệ của chúng ta rồi, muốn rời đi, chúng ta chỉ có thể cắn xé nhau . . . . ."

Thanh âm của anh hoàn toàn lạnh xuống, tựa như chìm đến băng điểm: "Đừng nói lời như thế."

Thi Nhan hai tay hơi buông, cũng không chạy, hào phóng đứng tại chỗ mặc anh nhìn chăm chăm: "Trì tiên sinh, ngại trông ngại xem, quả đấm cầm chặt như vậy làm cái gì? Giận đến muốn đánh tôi phải không? Ngài tội gì cùng loại phụ nữ keo kiệt lại bốc đồng ở cùng nhau, cần gì hành hạ. . . . ."

Cô lời còn chưa dứt, quả đấm của anh đột nhiên đánh tới, mang theo soẹt soẹt tiếng gió quét đến bên tai Thi Nhan, thần sắc hung dữ của anh chiếu vào trong con mắt Thi Nhan chột co rút nhanh, cô phản xạ có điều kiện đột nhiên nhắm mắt lại.

Toàn thân Thi Nhan theo bản năng căng thẳng, nhưng quả đấm của anh không có như mong đợi rơi vào trên người cô, mà là, trực tiếp đánh ở trên tường.

Một khắc kia, nhịp tim Thi Nhan đều cơ hồ dừng lại. Cô từ từ mở mắt, nhìn thấy Trì Thành ở trước mặt cô cười khỏ: "Anh thế nào không phải là em thì không được rồi?"

". . . . ."

Trì Thành một quyền này dùng hết hơi sức toàn thân, quyền trong tiếng mơ hồ xen lẫn xương tay vỡ vụn thanh âm, Thi Nhan tâm trí đại loạn, kinh ngạc kéo qua tay của anh.

Ngón tay của anh còn có thể động, Thi Nhan trong bụng buông lỏng, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Thi Nhan cho là anh hiểu, cô tùy hứng, cô ngang tàng đều là trong lòng bảo vệ, bảo vệ tránh khỏi tổn thương, thì ra là anh cũng không hiểu.

Trước tối hôm qua, cô cũng một lần cho là mình thật có thể làm được không ngại, không ngại đứa bé này, không ngại anh cho cô tình yêu cũng không phải là toàn bộ. . . . .

Thi Nhan thanh tuyến tiết lộ sự bất lực của cô: "Anh nghĩ biết em đang giận cái gì? Em không phải đang giận anh, mà là giận chính mình, giận chính mình không được rộng lượng."

Tri Thành giật giật ngón tay, đau đớn, anh cảm thấy mình tựa hồ không biết rõ cô.

Nghĩ ngợi hồi lâu, "Anh không cần em rộng lượng, em có thể tùy hứng, có thể hẹp hòi, em không phải nghĩ gánh nỗi tất cả để anh làm anh chịu, yêu cầu của anh chỉ có một, chính là ở chung một chỗ, tại sao không thể?"

Bọn họ duy trì ràng buộc quá mức yếu ớt, thời khắc cũng ôm ý nghĩ muốn rời khỏi anh, cùng anh ở chung một chỗ, vô luận anh làm sao, cũng không thể tiêu trừ toàn bộ cảm giác bất an của cô. Nếu như cô biết thân thể Nhiễm Nhiễm. . . . . Tri Thành cự tuyệt suy nghĩ.

"Thi Nhan, " anh xoa vai của cô, muốn cô nhìn thẳng, giọng điệu nghiêm túc chưa bao giờ có, "Em rời đi 5 năm này, có biết anh sống ra sao không? Sống không bằng chết."

Sống không bằng chết. . . . . Lòng của cô bị xúc động, rung động đến tột đỉnh.

Tri Thành tay như cũ gắt gao đặt trên cánh tay cô, cúi đầu nhìn: "Hiện tại anh mất đi rồi tìm được lại, em không thể để cho anh lại một lần nữa mất đi, không thể để cho anh lại chết thêm lần nữa."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sống không bằng chết. . . . . Cô không biết?

Nhưng hôm nay như vậy, cô so với chết còn khó chịu hơn.

Thi Nhan há miệng, nhưng không có lên tiếng, một hồi lâu mới cười một cái: "Em chỉ có đi làm buổi sáng hôm nay, anh không phải nói hiệu trưởng muốn gặp phụ huynh của học sinh mới Nhiễm Nhiễm sao? Buổi chiều em có rảnh."

Cô phải lên tinh thần, mình còn phải cùng nam nhân này sống cả đời, hôm nay thật không nên giãy vò.

Tri Thành thần sắc hơi dần ra, ánh mắt canh chừng cô lại mang theo một tia hồ nghi, cánh tay siết chặt rút cuộc buông ra, cũng là miễn cưỡng cười một tiếng: "Cảm ơn."

"Đừng nói cảm ơn với em, " Thi Nhan đang nâng mặt của anh không để cho anh đi, thuận thế cắn bờ môi của anh, tại sao môi có hình dáng đẹp luôn nói ra được những lời trêu chọc làm người ta vui vẻ, "Cũng đừng nữa nói xin lỗi với em."

Cánh môi bị cô kéo đến có chút đau, Tri Thành không trốn không né, đau đớn giấu ở trong mắt: "Thành, sau này em cũng không nói."

Thi Nhan khi ở trên môi anh nhẹ nhàng hôn, đi ra đến cửa, muốn ra khỏi phòng, lại bị anh kéo trở về.

Nụ hôn của anh như muốn làm tan đi tất cả, anh hôn tỉ mỉ mà nghiêm túc.

Cả quá trình Thi Nhan không có nhắm mắt lại, cô biết anh muốn chứng minh cái gì, nhưng cô không cách nào trấn an được, bởi vì cô cũng không xác định.

Môi lưỡi dây dưa, bù đắp không được bất kỳ vật gì.

Thi Nhan đi vào phòng giữ quần áo mặc quần áo, trước khi ra khỏi cửa phòng soi gương, sắc môi đỏ tươi, khí sắc rất tốt.

Tri Thành vẫn còn đang thay y phục, cô đi xuống lầu trước, đi vòng qua phòng bếp, tự làm cho mình một cái bánh mì sandwich mang đi.

Đứa nhỏ Nhiễm Nhiễm này ngồi ở trên bàn ăn, uống sữa tươi, đứa bé thấy cô không ý nguyện nghĩ chào hỏi, Thi Nhan vốn cũng không muốn quan tâm

đến nó, nhưng nghĩ lại, Thì Nhan kéo Nhiễm Nhiễm sang cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

Nếu không thoát khỏi được Nhiễm Nhiễm, cô quả thật phải có ý định giáo dục đứa nhỏ này, tối thiểu khi nhìn thấy cô, phải nhớ ngoan ngoãn chào hỏi.

"Chào buổi sáng ." Thì Nhan cười nói.

Đứa bé không để ý.

Thì Nhan đoán được kết quả này, cũng không giận, đưa tay lấy đi cái ly trong tay Nhiễm Nhiễm, khiến đứa bé không thể không nhìn thẳng cô: "Con muốn chú Tri làm ba, nhưng con nghĩ chú Tri không vui, có đúng hay không?"

Nhiễm Nhiễm trong nháy mắt nhũn lòng mềm, có chút không xác định hướng Thì Nhan nhìn, một bộ dáng bị đoán trúng tâm sự .

Thì Nhan đem Nhiễm Nhiễm đang ngồi lên cái ghế kéo đến cách mình gần chút: "Cô có thể giúp con. Con cũng biết chú Tri yêu thích cô, yêu cầu của cô chú không thể không nghe. Mà con——"

Thì Nhan không có nói thêm gì nữa, chỉ dùng ánh mắt ý bảo, Nhiễm Nhiễm mím môi suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Chào buổi sáng."

Thì Nhan coi thường sự không tình nguyện của nó, sờ sờ đầu của đứa bé: "Ngaoan."

Bảo mẫu mang chân giò hun khói cùng trứng chiên từ phòng bếp ra ngoài, thấy Thì Nhan cùng Nhiễm Nhiễm gần như vậy, có chút sợ, muốn tiến lên ôm đứa bé đi.

Thật coi coi cô là thú dữ, e sợ tránh đi không kịp? Thì Nhan bật cười.

Sau khi cười xong chính là ánh mắt mãnh liệt, không nhanh không chậm nhìn lại bảo mẫu, mang một ít bức hiếp: "Hôm nay tôi đưa Nhiễm Nhiễm đi học."

Bảo mẫu đối với người chủ nhân này đã sớm có nghe thấy ác ý, thấy Thì Nhan mạnh mẽ như thế, không khỏi sợ hãi: "Tri. . . . . Tri lão tiên sinh đã phân phó tôi, mỗi ngày đều phải do chúng tôi đưa đón Nhiễm Nhiễm đi học."

"Ngài đó quả thật thương đứa nhỏ này, " Thì Nhan vẫn gật đầu một cái, tựa như bày tỏ ý hiểu.

Bảo mẫu thấy thế, mới vừa thoải mái, lại nghe Thì Nhan ngược lại đối với Nhiễm Nhiễm nói: " Ngài Tri thật rất ưa thích con, như này đi, ngày mai là thứ bảy, đến lúc đó để cho chú Tri đưa con đi đến chỗ ông qua Chủ nhật, có được hay không?"

Nhiễm Nhiễm rõ ràng không vui, trong thế giới của đứa nhỏ này chỉ có một" chú Tri" , hiển nhiên Tri Thiệu Nhân cũng không làm cho đứa nhỏ này thích.

Nhiễm Nhiễm không nói hai lời nhảy xuống cái ghế, đi phòng khách cầm túi sách lại gặp phải Tri Thành từ trên lầu đi xuống.

Thấy Nhiễm Nhiễm vội vàng mang túi sách trên lưng, Thì Nhan thoải mái nhân nhả theo sát ở phía sau đứa bé, mà bảo mẫu thì lại cách đó không xa mặt lộ vẻ lo lắng, Tri Thành: "Chuyện gì xảy ra?"

Thì Nhan hướng chồng khờ của mình cười một tiếng, không lên tiếng, Nhiễm Nhiễm thay cô trả lời: "Con muốn cô lái xe đưa con đi trường học."

Tri Thành đã thay một thân chính trang, nghe đứa bé nói như vậy, vẻ mặt vốn nghiêm túc kín đáo, lại bị nụ cười nhạt nhẽo thay thế.

Trên mặt anh, vẻ mặt bén nhọn này cùng Tây phục cắt xén chuẩn hoàn toàn không phù hợp, con người ấm áp được màu sáng của áo sơ mi nổi bật lên, nhìn xuống Thì Nhan nói: "Em không phải là muốn đi làm sao?"

Thì Nhan lúc này chạy tới bên cạnh Nhiễm Nhiễm, đẩy đứa bé muốn đi, "Em vừa đúng thuận đường." Cô dắt tay Nhiễm Nhiễm, "Tạm biệt!"

Tri Thành hôn trán cô, hướng đứa bé phát tay một cái: "Tạm biệt."

Đứa bé trên khuôn mặt nhỏ nhắn từ trước luôn nghiêm túc, trong nháy mắt hất lên nụ cười ấm áp cùng anh gần như giống như đúc, đối với lần này Thì Nhan coi thường.

Tri Thành đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng một lớn một nhỏ rời đi, chỉ cảm thấy hình ảnh ấm áp. Chợt nghĩ đến, bọn họ cũng có thể có một về đứa bé thuộc về bọn họ, con trai, ngũ quan giống như anh, mắt cùng nụ cười giống như cô.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh im lặng cười lên.

Thì Nhan đưa Nhiễm Nhiễm tới trường học, đứa bé vừa xuống xe, đi tới nửa đường lại lộn trở lại , có chút chần chờ: "Cô, thật giúp con cùng chú Tri nói chuyện?"

Thì Nhan bình tĩnh gật đầu.

"Vây. . . . ." Nhiễm Nhiễm cân nhắc chốc lát, "Tạm biệt."

Ngay cả "Tạm biệt" đều muốn nói tốt, Thì Nhan cảm thấy sau này có thể bồi dưỡng đứa nhỏ này làm thương nhân, tiềm lực vô hạn.

Đến công ty thì thư ký nói cho Thì Nhan, Triệu Lương Vinh đã tại phòng họp đợi thật lâu.

"Thì tổng, sắc mặt cô không tốt lắm."

"Tối hôm qua ngủ không ngon." Thì Nhan vừa đi vừa vỗ vỗ mặt, "Đối tác họ Triệu?"

"Cũng ở trong phòng họp."

Thì Nhan ở bên ngoài cửa phòng họp dừng chân chốc lát, khoe miệng cong lên mỉm cười tính nghề nghiệp, tiếp theo đẩy cửa vào: "Triệu tổng, thật sự là xin lỗi, ta tới trễ. . . . ."

Nụ cười của cô xác thật cứng ở trên mặt, lời nói cũng không nói thêm đi xuống. Cũng không phải bởi vì nhìn thấy Triệu Lương Vinh, mà là nam nhân đứng ở bên cửa sổ trông coi quang cảnh thành phố đúng lúc quay đầu lại.

Bùi Lục Thần, lại là hắn, Thì Nhan còn tưởng rằng mình đã sớm thoát khỏi hoa hoa công tử này.

Triệu Lương Vinh ra dáng hướng về phía Thì Nhan tiến cử: "Đây chính là phía đối tác của Triệu thị tôi hôm nay, Bùi tiên sinh."

Thì Nhan lập tức suy tư vô số khả năng, cô nghiêng đầu xem một chút lão Triệu, nhìn lại một chút Bùi Lục Thần, người sau khi từ bên cửa sổ đi tới trước mặt cô, nụ cười cùng bộ dáng vô hại trước sau như một.

Áo khoác ngắn, quần jean, ủng quân nhân, ánh mắt quá mức không kèm chế được —— người làm ăn không nên giống như vậy.

Thì Nhan mặt lạnh: "Bùi thiếu, kiếm một chỗ nói chuyện."

Bùi Lục Thần từ chối cho ý kiến, đi theo co ra khỏi phòng họp, còn chưa có đóng cửa phòng họp, cô quay người liền chất vấn: "Anh chơi đủ chưa?"

"Tôi đây là gây dựng sự nghiệp, làm ăn nghiêm chỉnh, không phải đang đùa."

Hắn nói đường hoàng xong, Thì Nhan suýt nữa chê cười ra tiếng, chỉ là gần đây một khoảng thời gian Thì Nhan học được phúc hậu làm người, vì vậy khuyên nhủ nói: "Người làm ăn cũng phải cảnh giác cao độ, Triệu Lương Vinh chính là ông chủ, người không phải muốn giết lão ta sao? Cùng lão ta họp tác, cẩn thận tiền của người bị lão cuốn đi."

Bùi Lục Thần bị người phụ nữ này đã kích, không cho là đúng nhún nhún vai: "Chớ đem tôi để cùng ông ta? Tôi chỉ là mượn công ty lão ta làm mua bán, tôi thế nào cũng có cao ốc MBA trong tay, muốn tôi coi tiền như rác, họ Triệu còn non lắm."

Cao ốc MBA? Thì Nhan bắt đầu dĩ vũ trấn, "Bùi thiếu, khoác lác có thể, nhưng cũng đừng thói không có giới hạn như vậy."

Cảm nhận bị xem thường cũng không tốt, Bùi Lục Thần không muốn cãi cọ cái gì, đứng ở nơi u tĩnh trên hành lang này, Bùi Lục Thần cảm giác có cái gì thật đáng giá nhớ, tỷ như, cô đối với hắn lời nói sắc bén, quan tâm giấu đầu hở đuôi.

Đợi cô phát tác xong, Bùi Lục Thần mới tiếp tục: "Tôi đem toàn bộ gia tài cũng đặt ở đây rồi, còn hướng anh tôi mượn khoản nợ, tin tưởng, tôi sẽ không cầm nhiều tiền như vậy mà đùa giỡn."

Hắn trịnh trọng, trong mắt cô không hiểu lại có cố chấp, Thì Nhan khuyên nhủ không được, đành phải thôi.

Bùi Lục Thần đưa ra tay phải: "Hợp tác vui vẻ."

Thì Nhan đầy bụng hoài nghi, rất nhiều nghi vấn nghẹn ở cổ họng.

Hắn làm như thế nào mà phê duyệt được xây dựng? Khu vực cao cấp, cùng chánh phủ có tất cả lợi hại quan hệ, bối cảnh công ty không có cường đại quả thực là theo không kịp. . . . .

Mặc dù cực kỳ không tình nguyện, Thì Nhan vẫn do dự nắm tay của hắn: "Hợp tác vui vẻ."

Thì Nhan thật coi hắn là tới nói chuyện làm ăn, công quy công, tư về tư, sau khi vào phòng họp đối với hắn hết sức khách khí, nhưng tan họp sau, thế nhưng hắn lại ngăn lại cô: "Đường Hoài Hải mới có phòng ăn, muốn đi thử một chút hay không?"

Triệu Lương Vinh không biết cảm của Bùi nhị thiếu bao nhiêu ưu đãi, không đợi Bùi Lục Thần nháy mắt, đã kính cẩn lễ phép rời đi phòng họp, đem không gian để lại cho hai người.

Hắn cách cô càng gần, Thì Nhan chỉ có thể thối lui đến cạnh cửa: "Theo đuổi một người đàn bà có chồng, còn là một phụ nữ có thai, Bùi thiếu, như vậy rất không có đạo đức."

Bùi Lục Thần cuối cùng dừng bước lại, không đem cô bức đến góc tường.

"Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là xem tâm tình cô không tốt, muốn mang cô đi ra ngoài tản bộ mà thôi, phụ nữ có thai tùy thời phải giữ vững tâm tình vui vẻ, như vậy đứa bé mới có thể khỏe mạnh lớn lên."

Hắn trên miệng mặc dù giải thích, nhưng ánh mắt như cũ sáng quắc mà nhìn chăm chăm vào cô.

Nam nhân này thật coi mình là Chúa cứu thế muốn cứu vớt cô ở trong lúc nguy nan? Thật là tự cao tự đại, Thi Nhan mặc dù âm thầm oán, nhưng trong lòng lại có một cỗ dòng nước ấm bởi vì một câu nói bất ngờ của hắn, chậm chạp nhện nhạo lên ——

Được người quan tâm cảm giác khá tốt.

"Không cần." Cô rời đi tay của hắn, nghĩ lại, đi chưa được mấy bước lại dừng lại, "Đúng rồi, tôi có đồ cho ngươi."

Bùi Lục Thần đi theo cô đến phòng làm việc, thấy nữ nhân này ở trong ngăn kéo lật nửa ngày, cũng không biết đang tìm những thứ gì, hắn dứt khoát chống góc bàn thưởng thức hình dạng của cô.

Mùa xuân ánh mặt trời ấm mà không chói, chiếu vào phòng làm việc, mềm mại quanh thân cô, khiến da cô sáng long lanh giống như đứa bé sơ sinh. Thỉnh thoảng một chòm tóc ngắn trở tầm mắt, cô theo thói quen bắt bọn nó đẩy đến sau tai ——

Động tác đơn giản như vậy, thì ra cũng có ma lực làm cho người ta mê luyến.

Thi Nhan rốt cuộc tìm được thiệp mời hoàn toàn mới, cô nhanh chóng viết xuống tên tuổi Bùi Lục Thần ở chỗ tân khách, đưa cho hắn.

Bùi Lục Thần bỗng dưng hồi hồn, nhìn thấy trong tay cô cái gì đó.

Chữ "囍", màu sắc vui mừng, Bùi Lục Thần không cần đoán cũng biết đây là cái gì.

Hắn không có nhận.

Trên mặt cô gần như là thỏa mãn cười: "Tôi cùng chồng tổ chức hôn lễ, đến lúc đó Bùi thiếu đừng quên nể mặt tôi uống ly rượu mừng."

Nữ nhân này sao mà tàn nhẫn, mỗi lần đều vì nội tâm hắn sinh ra từng tia vọng tưởng thì quả quyết hung ác đường cùng chặt đứt nó.

Bùi Lục Thần vô số lần trong lòng tự hỏi, tại sao chính là không buông ra? Cũng không phải là không thể không có cô, nhưng chỉ là không chế không được muốn đến gần.

Hắn lần này như cũ không đưa ra kết luận, một hồi lâu nhận lấy thiệp mời, đáng tươi cười giống như chuyện xưa vô hại, chỉ là ánh mắt chán nản: "Nhất định, nhất định."

Hôn lễ.

Kéo tăng áo cưới dài dưới đất, mặc nó vào Thi Nhan liền hao tổn đi nửa giờ. Hiệu quả cùng tốn thời gian có quan hệ trực tiếp, Thi Nhan nhìn toàn thân trong gương, rất hài lòng.

Những thứ khác ngược lại đơn giản, cô chỉ mang đồ trang sức trang nhã, hợp với hoa hồng trắng trên tóc, bông tai kim cương sáng chói, cô như vậy, đơn giản, xa hoa, đứng chờ lâu ở trước mặt Trì Thành hỏi: "Như thế nào?"

Hắn không đành lòng dời đi tầm mắt: "Hoàn mỹ."

Thi Nhan hiểu, thật ra thì hôn lễ này cũng không hoàn mỹ ——

Tịch Thịnh đã tụt trường, ngày vui Thi Nhan, thực không có một người nào là người thân làm bạn cùng.

Trì Thiệu Nhân đã xác định sẽ không đến, cũng không làm trò ngại Trì Thành mời lên một đồng bằng hữu thân thích cùng bạn học cũ, Nhiễm Nhiễm chỉ nghe lời một người là Trì Thành, Trì Thiệu Nhân không có cách nào phải mang đứa bé đến, Nhiễm Nhiễm lúc này mới ngồi lên xe hoa Thi Nhan.

Không gian xe rộng, không gian thừa thãi, Nhiễm Nhiễm ngồi đối diện ở cạnh đôi tân nhân trộm nhìn Thi Nhan, bị Thi Nhan bắt được tầm mắt.

Thi Nhan hướng về phía đứa bé chột nhứ mảy, đứa bé hoảng hốt, vội vàng cúi đầu, giả bộ đọc sách.

Trời đã cập tới, trên đường bị kẹt xe nghiêm trọng, Thi Nhan đợi đến cả người phát tác, một bên Trì Thành cười cô: "Chưa từng gặp em khăn trương như vậy."

Anh cầm tay của cô, nắm ngón tay giao nhau, lần trên ngón vô danh nhẫn cưới làm như nhất thể, không thể chia lìa.

Kẹt xe giống như không ngừng không nghỉ, Thi Nhan lòng bàn tay ti mi tiết ra mồ hôi, Trì Thành chỉ đành phải buông tay, đưa cho cô cái khăn giấy.

Chân mày khỏe mắt của anh đều là nụ cười, Thi Nhan đấm anh một quyền: "Anh giấu cợt em."

"Không, anh thích em như vậy." Tri Thành nắm được cổ tay của cô, thay tay cô lau mồ hôi.

Thì Nhan còn muốn nói điều gì, điện thoại di động lúc này lại kêu.

Thì Nhan chăm chú lắng nghe, chỉ nghe anh đối với đầu điện thoại bên kia nói: "Nơi này đang kẹt xe, có thể. . . . ."

Tri Thành báo đoạn địa chỉ đường sau đó cúp máy, "Là ai?"

"Bí —— mặt ——"

Đoạn thời gian trước Thì Nhan nói có đại lễ đã có lúc nói qua lời này, không ngờ anh lại học được, lúc này trở lại bất động như cũ nói cho cô nghe.

Thì Nhan không cùng anh so đo chuyện này, kẹt xe đã làm cho cô bẽ đầu sứt trán, không có rãnh trông nom cái khác.

Dòng xe chạy chậm chạp đi về phía trước, không lâu lắm dừng lại lần nữa, tiếp đó lại là chờ đợi khá dài, có người ở gõ cửa sổ xe của bọn họ, Thì Nhan cũng không có chút để ý, ngược lại Tri Thành, trực tiếp mở cửa xe.

Thì Nhan lườm một cái rộng mở cửa xe, Tịch Thịnh lại đứng ở ngoài xe, cười ha hả nhìn trong xe cô: "Surprise!"

Thì ra là "Bí mặt" của Tri Thành đúng là chỉ hấn ——

Nữ nhân này rất thực tế, kinh ngạc đi qua liền hỏi Tịch Thịnh: "Đang đi học người còn chạy trở về, là xin nghỉ hay là trốn học?"

Tịch Thịnh không dám thẳng thắn, quay người chỉ chỉ hướng xe thể thao trên đường, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Xe này bị chặn không dứt được rồi, mọi người ngồi xe của ta đi thôi, đi đường vòng đến khách sạn."

Xe lớn quả thật không dễ dàng quay đầu, Thì Nhan đổi lên chiếc xe thể thao, chỉ là làn váy vô cùng phức tạp, ngồi xe có chút chen chúc.

Mới vừa sắp xếp ổn thỏa làn váy, Tri Thành liền nhắc nhở: "Ngồi vững vàng." Nói xong, trong nháy mắt đạp ga.

Xe thể thao đi mất, ghế lái phụ cô áo cưới tung bay, cái loại đó ở trong gió không chút kiêng kỵ, sáng khoái, như sắp nghênh đón hôn lễ của cô, làm trái tim Thì Nhan trước đó chưa từng có đập nhanh.

Tịch Thịnh đứng ở xe lớn bên cạnh, chăm chú nhìn vào váy trắng tung bay biến mất ở cuối đường.

Bởi vì là cô, cho nên cho dù là màu trắng đơn điệu, được nhìn thấy mà giật mình, Tịch Thịnh không hề chớp mắt nhìn phía trước, giống như đây là một loại nghi thức, mai táng sâu đáy lòng hấn, không cách nào nói chân tình.

Tịch Thịnh thu hồi tầm mắt, đang thấy Nhiễm Nhiễm ló cái đầu nhỏ bên ngoài cửa sổ nhìn, Tịch Thịnh cười gõ cái trán Nhiễm Nhiễm: "Chị ta không phải là rất đẹp?"

Nhiễm Nhiễm làm như không muốn thừa nhận, đem cuốn sách truyện thả vào một bên, xoay người nhìn về phía bên kia ngoài cửa sổ.

Tịch Thịnh mới vừa khom người chui vào trong xe, liền nghe Nhiễm Nhiễm thân thể nhỏ bé ở trên cửa sổ nói: "Tôi về sau lớn lên có thể so với cô ấy xinh đẹp hơn."

"Hả?" Tịch Thịnh nín cười, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cái váy cùng giày hồng của đứa trẻ, lại theo ánh mắt của nó, nhìn về phía bầu trời đêm bên này.

Không trăng không sao, như vậy bóng đêm, cũng không động lòng người.

"Cho nên, người phải chờ ta lớn lên."

Nhiễm Nhiễm giơ đầu hướng về bầu trời đêm tuyên thệ.

Tịch Thịnh sừng sốt, lúc này mới tỉnh ngộ, không cách nào đáp lại, chỉ có thể yên lặng cảm thán trẻ con bây giờ quả thật trưởng thành sớm.

Tình trạng kẹt xe cùng trên trời sặc đen thui, rốt cuộc sau cùng được hóa giải, Tịch Thịnh cùng Nhiễm Nhiễm mang xe đến khách sạn lúc này đã muộn gần một giờ, tài xế đang cố gắng thử đem xe lớn lái đến trước khách sạn.

Nhiễm Nhiễm vẫn như cũ nhìn bên ngoài cửa sổ chán đến chết, Tịch Thịnh cảm thấy nên cần thiết cùng đứa nhỏ khó tính này khai thông mấy câu.

"Em có phải không thích chị anh hay không?"

Tịch Thịnh ngồi ở góc độ chỉ nhìn được gò má đứa bé, lông mi rất dài, chớp mũi hơi vênh, như Barbie, miệng luôn lộ ra là đứa bé cố chấp: "Cô ấy là người phụ nữ của ba."

Tịch Thịnh âm thầm kinh ngạc, hấn nghe được chưa hiểu hết, lại tựa hồ như nghe đã hiểu một chút, "Em đã đổi gọi anh rể là ba ba rồi hả?"

" . . . . ."

"Vậy em không phải phải gọi Thì Nhan là mẹ sao?"

Nhiễm Nhiễm như cũ nhìn ngoài cửa sổ, âm sắc nhẹ nhàng: "Mặc dù mẹ ta không thích ta, gần đây nhìn thấy ta cũng luôn là khóc, mà ta chỉ có một mẹ."

Đứa bé già dặn —— Tịch Thịnh đưa tay bóp mũi nó, bị nó nghiêng đầu né tránh.

Tịch Thịnh chỉ có thể khuyên nó: "Chị anh có chút nóng này, thật ra thì là người rất tốt. Chị . . . . ."

Vừa gặp lúc này, Nhiễm Nhiễm trông thấy một bóng dáng quen thuộc đi vào khách sạn, không khỏi kêu thành tiếng: "Mẹ. . . . ."

Tịch Thịnh bị cắt đứt không nghe rõ đứa bé lúng túng cái gì, "Người nào?"

Đứa bé không có trả lời, Tịch Thịnh chỉ đành phải theo ánh mắt của nó nhìn sang, là người nào cũng không thấy.

*****

Tri Thành thật ra thì sớm chỉ Tịch Thịnh nửa khắc đồng hồ đến hiện trường hôn lễ.

Khách đã sớm đợi được lại không có câu.

Vòng nghênh đón tân khách qua, Tịch Thịnh mang theo Nhiễm Nhiễm ngồi vào vị trí hsau, vợ chồng mới liền trực tiếp vào bàn.

Bên tai vang chính là khúc quân hành kết hôn chậm rãi say lòng người , tại mấy trăm đôi mắt nhìn chăm chú , Thì Nhan kéo chồng của mình đi vào hội trường.

Mỗi một bước, không nhanh, cũng không do dự.

Đoạn đường này cô đi năm năm, giờ nhiều người chứng kiến như vậy , đến nơi này.

Đèn chiếu đuổi theo khi anh cùng với cô đi về phía trước con đường, tân khách trong chỗ tối , có người từng chúc cô không hạnh phúc Bùi Lục Thần, đang ở trong phòng rửa tay rửa cô sớm muộn sẽ có báo ứng đồng học. . . . .

Người điều khiển chương trình ở trên đài chúc mừng, tháp sâm banh 11 tầng tượng trưng một đời một thế, 8 tầng bánh ngọt báo hiệu vô cùng ngọt ngào.

Rốt cuộc đã đi đến trước đài, Tri Thành làm chuyện thứ nhất vẫn là thay cô lau tay mồ hôi: "Gã cho anh thật khản trương như vậy? Sợ anh ăn thịt em hay sao?"

Thì Nhan dùng bó hoa hồng trắng gỡ anh, suy nghĩ tới nay liền nói cho anh biết tin tức mang thai , đến lúc đó khản trương đến mồ hôi chảy không ngừng , sẽ là anh đi. . . . .

"Tri tổng , chờ về nhà trừng phạt anh!"

Cô trừng anh bộ dáng không có một chút lực đe dọa, anh cũng chỉ là khí định thần nhàn mỉm cười.

Người điều khiển chương trình lời chúc mừng rất nhanh chuẩn bị kết thúc, sẽ phải xin hai vị vợ chồng mới cưới lên đài, thời khắc máu chốt như vậy , điện thoại Tri Thành không ngờ bắt đầu đánh chuông.

Thì Nhan thay anh chỉnh nơ: "Tại sao lại không nhớ để yên lặng?"

Là một cái tin nhắn mà thôi, không có gì đáng ngại, Tri Thành mở ra đến xem

"Phong cảnh sân thượng thật đẹp, anh đang ở lầu 77? Thời điểm em nhảy đi xuống, anh có thể nhìn đến em hay không?"

Thì Nhan thấy thần sắc anh không đúng, tiến tới nhìn, màn hình điện thoại di động cũng đang trước mắt cô thoáng một cái ——

Tri Thành nhanh chóng bấm một chuỗi mã số.

Không có ai nhận, gọi nữa, tắt máy.

Anh chợt nhìn về phía Thì Nhan, thanh tuyến căng thẳng như dây cung: "Anh lập tức trở về. . . . ."

"Chúng ta đã muốn bắt đầu mở sâm banh rồi, anh lúc này lại muốn đi. . . . ."

Thì Nhan lời còn chưa dứt, Tri Thành đã bước nhanh rời đi.

Tất cả tân khách nhìn soi mói, anh bước lên thăm dò hạnh phúc của cô, càng chạy càng nhanh, cuối cùng hẳn là chạy như điên rồi đi hội trường.

Tân khách nhất thời xôn xao khác thường. Thì Nhan nhưng lại hoàn toàn không biết, bên tai không nghe được bất kỳ nghị luận nào, chỉ là có tiếng bước chân vang trở lại lúc anh rời đi vội vàng.

Tịch Thịnh vội vàng đi vòng qua sau đài: "Chuyện gì xảy ra? Anh rě đây là muốn đi đâu?"

Thì Nhan liếc mắt nhìn Tịch Thịnh.

Tịch Thịnh hoàn toàn trở mặt.

Hắn không thấy qua cô bất lực như thế. Cái loại đó cường đại đến đủ để phá hủy tất cả mờ mịt mất mát, đánh tan thân chí Tịch Thịnh.

Các tân khách nghi ngờ nhìn bóng dáng tiêu điều của cô dâu, chợt cũng mau bước xuyên qua đuối theo dưới ánh sáng, trong nháy mắt rời đi.

Thì Nhan bước nhanh chạy ra hội trường, suýt nữa bị làn váy trật chân té, may mà một đôi tay có lực vắt ngang vịn lấy cô.

Thì Nhan có chút bối rối nhìn lại, chỉ thấy Bùi Lục Thần đang lo âu nhìn mình.

Cô lập tức đẩy hắn ra: "Chớ giúp tôi!"

Tịch Thịnh cũng đã đuối theo ra hội trường, thấy Bùi Lục Thần lôi kéo Thì Nhan, không làm cho cô làm cái gì sai lầm, lúc này mới hơi thoải mái, chạy hướng nhân viên vẫn ngồi ở cạnh cửa thăm tra đối chiếu tiền mừng công ty Hôn Khánh, "Chứ rě đi đâu?"

"Tôi . . . . . Tôi không biết. . . . ."

Thì Nhan cũng đã phát hiện cái iPhone cách cửa thang máy không xa, vùng thoát khỏi kiểm chế của Bùi Lục Thần, chạy tới nhặt lên điện thoại di động.

Điện thoại di động cũng không có làm rơi, cô nhìn thấy cái tin nhắn kia.

Bùi Lục Thần bị nữ nhân này đột nhiên xuất hiện cậy mạnh tránh thoát, sững sốt nửa giây lại muốn đuối theo, bị Tịch Thịnh ngăn cản: "Bùi tiên sinh, đây là chuyện nhà chúng ta, ngài không có phương tiện nhúng tay vào."

Bùi Lục Thần trong phút chốc lại lâm vào trong cảm giác vô lực trước nay chưa có ——

Hắn là người ngoài, hắn không có một khắc nào thanh tỉnh như vậy biết được điểm này.

Bùi Lục Thần điều có thể làm, chỉ là nhìn Tịch Thịnh đuối theo, còn mình, một thân một mình trở lại hội trường.

Các tân khách nghị luận ầm ĩ, người điều khiển chương trình sắc mặt như đưa đám, Bùi Lục Thần ở trong này, thất hồn lạc phách, cho đến hồi lâu đi qua cô dâu lần nữa trở lại hội trường ——

Thì Nhan bước chân của giống như nặng ngàn cân, phủ lên con đường thảm đỏ, cô đi ba lần, một lần so một lần sống không bằng chết.

Bên trong hội trường tất cả mọi người cổ quái yên lặng đi xuống, nhìn cô tinh thần sa sút về tới đây.

Thì Nhan xuyên hành như bất động y hệt trong không gian, loại bi thương này yên lặng, im hơi lặng tiếng, lại có sức lực hung tàn, trong nháy mắt xuyên thấu lồng ngực của cô.

Cô giống như thấy Tịch Thịnh lo lắng, giống như thấy Bùi Lục Thần chợt hiểu, sắc mặt giống như chứng kiến cô có báo ứng đồng học . . . . .

Thì Nhan đi tới trên đài, nhận lấy micro, ánh mắt không có nhiệt độ, thanh âm như không có hơi: "Các vị, mọi người cầm lại tiền mừng, hôn lễ hủy bỏ."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

"Các vị, mọi người cầm lại tiền mừng, hôn lễ hủy bỏ."

Thì Nhan một câu nói, giống như sét rơi vào đầm sâu, trong nháy mắt kích thích sóng gió, Thì Nhan lại nội tâm tĩnh mịch, trầm mặc bỏ qua micro đi xuống đài, bỏ lại cả phòng tiếng kinh ngạc cùng tiếng nghị luận rời đi, không có nửa khắc do dự.

Tịch Thịnh lại không làm mình tỉnh táo được như cô như vậy, hắn là người duy nhất đi theo cô lên sân thượng.

Nhiễm Khiết Nhất sống không quá 3 tháng, thân phận của Nhiễm Nhiễm, Trì Thành giấu giếm. . . . . Trì Thành nói chuyện cùng Nhiễm Khiết Nhất, lời nói đó Tịch Thịnh nghe được còn văng vẳng bên tai.

Trì Thành ôm Nhiễm Khiết Nhất bất tỉnh đi khỏi sân thượng thì rõ ràng cũng nhìn thấy Thi Nhan trong góc.

Nhưng Trì Thành nói cái gì?

Hắn nói: Anh trước đưa cô ấy trở về bệnh viện.

Trong nháy mắt đó, Tịch Thịnh giống như nghe thấy tiếng đồ vỡ trong lòng của người mà trước nay không gì cản nổi, như vậy mà nhanh chóng lạnh lẽo, như vậy. . . . . Không thể cứu vãn.

Nếu không phải Thi Nhan lôi kéo, Tịch Thịnh lúc ấy thật sẽ xông lên đem Trì Thành cùng nữ nhân trong ngực hắn đẩy xuống lầu.

Thi Nhan bỏ micro rồi đi, Tịch Thịnh đuổi theo ra, cô cũng chỉ là lạnh lùng ngăn cản hắn: "Đừng đi với chị, cũng đừng gọi điện thoại cho chị, để cho chị yên lặng một chút."

Tịch Thịnh hận mình nghe lời như vậy, đáng hận cuối cùng không cản lại yêu cầu của cô, lại thật không làm trái được với ý nguyện của cô.

Hắn không có nữa đi theo cô, chỉ là đưa mắt nhìn cô rồi đi, nội tâm xé rách, đầm đìa máu tươi.

Đèn rực rỡ mới lên, cảnh đêm kiêu diễm.

Nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, nhiều loại đèn màu, rực rỡ sắc màu, đèn quảng cáo lớn, đường xe quanh co lần lượt thay đổi đèn, xe đan vào thành một bức tranh tuyệt vời, cảnh trí phồn hoa, Thi Nhan đi lang thang trên đường Thượng Hải phồn hoa, tâm tư trống rỗng.

Hôn lễ của cô thành một chuyện cười, trên người cô áo cưới thành đồ hóa trang. Thi Nhan vừa đi vừa tháo tóc, lấy xuống vòng tai, đập đi giày cao gót, cuối cùng cởi xuống áo cưới. . . . .

Cô một giây không ngừng, vừa đi vừa cởi, cho đến khi trên người chỉ còn lại một cái váy lót thật mỏng.

Thi Nhan càng cảm giác lạnh, đi lại càng mau, không trách ánh mắt người đi đường cũng nhìn cô như bị bệnh thần kinh, Thi Nhan cũng cảm giác mình điên rồi —— bị người đàn ông kia ép điên.

Đang lúc này, cô đột nhiên bị người kéo.

Thi Nhan còn chưa kịp quay đầu lại, một chiếc áo khoác liền khoác trên người cô.

Thanh âm Bùi Lục Thần ở bên tai cô vang lên: "Cô muốn lạnh mình không cần gấp gáp, chớ làm đứa bé trong bụng cô lạnh."

Bởi vì một câu nói của hắn, tất cả hơi sức của Thi Nhan trong phút chốc sụp đổ, cũng vì vậy tuyệt vọng bị cô dần xuống đáy lòng, hôm nay như lũ lụt cùng thú dữ cắn trả, trong nháy mắt liền như nuốt sống bản thân cô.

Hai cánh tay Bùi Lục Thần từ phía sau cô vòng quanh mà đến, không có ép cô quay đầu lại nhìn thẳng mình, chỉ là cách tây trang ôm sát cô, thật muốn tặng cho ấm áp, "Muốn khóc thì nên khóc đi."

Không âm thanh âm, một chút cũng không có.

Cô lựa chọn trầm mặc.

Nhưng ngay khi Bùi Lục Thần cho là cô lại muốn đẩy hắn ra thì một giọt nước mắt, rất đột nhiên nhỏ xuống trên mu bàn tay của hắn.

Cô cứ như vậy, tại trong ngực của hắn, an tĩnh rơi lệ.

Bùi Lục Thần lặng lẽ thừa nhận nỗi bi thương của cô, nắm thật chặt hai cánh tay, tạm thời sa vào kiếp này mất đi an ổn, mất đi năm tháng giả tạo yên tĩnh.

Một hồi lâu, Thi Nhan tránh ra cánh tay của hắn, quay đầu lại nhìn hắn, biểu hiện nước mắt trên mặt là hoàn toàn bất đồng dùng tình tảo để kiềm chế: "Đưa tôi về nhà."

"Đã như vậy cô còn muốn về nhà?" Bùi Lục Thần có chút không dám tin, "Nên tạm thời ở khách sạn thôi."

Nói qua sẽ phải liên lạc khách sạn, tay muốn dùng điện thoại di động lại bị cô đè lại. Vẫn như cũ là câu kia: "Tôi muốn về nhà."

". . . . ."

"Tôi phải trở về đem tất cả đều làm chấm dứt."

Bùi Lục Thần đã biết mỗi một mặt, nhưng thủy chung không cách nào xác định đâu mới là chân thật, giống nhau lập tức, cô nhìn hấn, trong mắt lạnh mà quyết tuyệt, Bùi Lục Thần cũng không dám xác định cô là thật đã trở lại bình thường không nữa .

Xe của hấn đi theo cô một đường, giờ phút này liền dừng ở ven đường, Bùi Lục Thần nhìn chăm chăm cô nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng dẫn cô lên xe.

Bên trong xe an tĩnh như chết, chỉ có sàn xe có một chút lắc lư như nhắc nhở Thì Nhan, cô còn sống.

Bùi Lục Thần ép mình không nhìn tới cô, tay lái nắm chặt, một đường lao nhanh, sau khi đến hấn muốn đưa cô lên lầu, Thì Nhan cự tuyệt.

Hấn chỉ có thể ngồi ở bên trong xe, nhìn cô đi từng bước một vào trong bóng tối, tim của mình, cũng theo đó từ từ chìm vào đêm đen.

Thì Nhan một mình về đến nhà, hai bảo mẫu đều ở đây, thấy cô một thân nhếch nhác đứng ở trước mặt họ, không trách họ kinh hồn bạt vía nhìn lại.

Thì Nhan trên cao nhìn xuống, tư thái trước sau như một: "Hạn hai người trong vòng nửa canh giờ đem toàn bộ những thứ thuộc về Trì Thành cùng Nhiệm Nhiệm gì đó thu thập xong, mang tất cả hành lý bọn họ cùng hai người rời đi."

Bảo mẫu sững sốt một chút, không rõ chân tướng nhìn lẫn nhau, Thì Nhan không có nói thêm, chỉ nói: "Nửa giờ về sau nếu như còn cho tôi thấy các người trong nhà, tôi liền báo cảnh sát."

Cô nói xong liền rời đi, lưu lại hai người kinh ngạc cùng từ từ tiêu hóa lời của cô.

Thì Nhan liên lạc luật sư "Thì Dụ", xin hấn lập tức khởi thảo một phần thỏa thuận ly hôn.

Cô đem tình huống của mình tóm tắt báo cho luật sư.

". . . . . Anh ta đến nay cùng người thứ ba cũng không có phải sạch quan hệ, còn che giấu có con gái riêng. Chuyện này, đúng là có trước hôn nhân cố ý giấu giếm, tôi mới vừa rồi chính tai nghe được.

Thật vẫn không thể hoàn toàn quyết định là hôn nhân sai lầm?

Khả nghi anh ta còn là người cường gian, lý do này đủ rồi sao?

Mặc dù cái này tôi không có chứng cứ, chỉ là rất nhiều người có thể chứng minh hôn nhân chúng tôi không hòa thuận. Ba chồng tôi chính là nhân chứng. . . . Tôi không phải nói giỡn, nếu như anh ta không đồng ý ly hôn, ba chồng tôi nhất định sẽ ra làm chứng vì tôi, anh yên tâm."

Vấn đề phân chia tài sản trên, những thứ khác Thì Nhan không đề cập, thế nhưng mảnh đất phát hiện đã bán ra, trên danh nghĩa hoặc là trực tiếp sang tên cô.

Đây là do người đàn ông kia, hôm nay không xứng nhớ lại với cùng với cô sở hữu, cô muốn thu nó trở về, hoặc dứt khoát hủy nó.

Đưa bé sau khi sanh, vấn đề quyền nuôi dưỡng Thì Nhan cũng muốn cầu xin luật sư viết rõ, Trì Thành làm cho hôn nhân sai lầm, Thì Nhan giữ lại, hủy bỏ xem xét quyền lợi của anh.

Luật sư khởi thảo tốt thỏa thuận ly hôn fax cho Thì Nhan, cô lúc này mới đi ra thư phòng.

Bảo mẫu đã thu thập xong một phần hành lý, đang phòng khách gọi điện thoại Hướng Trì Thiệu Nhân báo lại, Thì Nhan ở hành lang lầu hai cũng nghe được thanh âm của bọn họ.

Thấy Thì Nhan xuống lầu, hai người nhất thời im bặt.

Thì Nhan tiếp lấy điện thoại: "Ba!"

Một tiếng này gọi được hết sức khéo léo, Trì Thiệu Nhân sững sốt nửa giây mới chậm chọc lên tiếng: "Cô không xứng gọi tôi như vậy."

Thì Nhan thanh âm khô lạnh băng trước sau như một: "Chuyện xảy ra trong hôn lễ ông đại khái nghe nói, tôi cũng vậy cũng không vòng vo với ông, tôi quyết định cùng với con trai ông ly hôn."

"Tôi đã sớm nói qua, loại phụ nữ như cô sẽ đắc ý không được bao lâu."

Thì Nhan không tiếng động cười lạnh, "Cháu trai tương lai không thể mang họ ông rồi, ông cũng không có gì mà đắc ý."

Bên kia yên tĩnh.

Thì Nhan thông thả ung dung tiếp tục nói: "Đưa bé của tôi về sau sẽ cùng họ tôi, hoặc là cùng họ với chồng tương lai của tôi, tôi sẽ không dạy nó ghen ghét Trì gia các người, bởi vì nó vĩnh viễn sẽ không biết cha đẻ cùng ông nội mình như thế nào."

Đầu kia bộc phát tiếng thở hổn hển, Thì Nhan nghe được rõ ràng.

"Ông 5 năm trước làm tôi bỏ đi đứa bé, đó là bởi vì ông cho là Tri Thành còn có thể có lựa chọn tốt hơn, nhưng những năm này ông nhìn Tri Thành như vậy, ông hiện tại cảm thấy, anh ta không có tôi, còn có thể cưới người khác? Khá hơn nữa, phụ nữ đưa cho anh ấy, anh ấy cũng không cần, sợ là Tri gia sẽ không có người hương khói, kể ra cũng thật là đáng tiếc."

Ngữ điệu cô gần như tiếc hận, lại chân thực lộ ra đùa cợt, Tri Thiệu Nhân tựa như chợt hiểu được: "Cô đừng nghĩ lừa gạt tôi. Cô có đứa bé, lại còn không nhân cơ hội trời cho chặt Tri Thành?"

Thì Nhan không tiếng động cúp điện thoại.

Khoảng thời gian nhất thời cũng được, làm Tri Thiệu Nhân biết thân thể Nhiễm Nhiễm trước, sợ là ông ta chịu không được ít cuộc sống nội tâm đau khổ.

Bảo mẫu kể cả hành lý tất cả bị Thì Nhan đuổi ra khỏi cửa, cô tắm rửa đổi y phục, rút đi tất cả tâm tình, vì vậy ngồi ở phòng khách chờ đợi.

Trên khay trà đoàn đoàn chánh chánh bày thỏa thuận li hôn cùng bút viết ký tên, Thì Nhan không có mở đèn, chung quanh độ sáng duy nhất là đèn từ ngoài cửa sổ, chờ đợi khá dài trong thời gian, Thì Nhan bình tĩnh dị thường.

Tâm đã chết, là có thể không chút kiêng kỵ thương tổn tới người mình đã từng yêu sâu đậm.

Điện thoại di động của cô đã sớm tắt máy, trong nhà điện thoại cũng rút ra, an ủi hoặc châm chọc cô toàn bộ không muốn nghe.

Một phòng an tĩnh, tiếng mở cửa đột ngột vang lên.

Thì Nhan ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường: ba giờ đã qua.

Tri Thành kéo bước chân mệt mỏi của mình vào cửa trước, Nhiễm Khiết Nhất còn đang ở bệnh viện tiếp nhận cấp cứu, sống chết chưa biết, hôn lễ của anh, thực tế là hỏng rồi.

Mặt của Tri Thành lẫn vào trong bóng tối, cho đến khi đèn sáng, anh mới phát hiện Thì Nhan.

Cô cũng là từ lúc anh vào cửa từ lúc này trở đi liền không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào anh. Anh đứng ngược sáng, áo sơ mi trắng, nơ đen, khuôn mặt tựa như thường ngày anh tuần, thói quen kiêu căng giờ phút này sụp xuống.

Thì Nhan đột nhiên phát hiện, cô vẫn thích anh.

Nhưng, cô càng hận anh hơn.

Tri Thành nhìn thấy cô, không di động qua nửa bước.

"Anh trở lại?" Thì Nhan mở miệng trước.

Cô đối mặt với anh, gương mặt rất sạch sẽ, loại trắng sữa không nồng nặc, phấn trang điểm không nhiều, càng không có vẻ mặt dư thừa, âm thầm dưới ánh sáng, ánh mắt của cô rất sáng, nhẹ nhàng mềm mại.

Tri Thành bị cô nhìn chăm chăm, áy náy vô tận trong lồng ngực chảy ra, dừng một chút, đến gần ôm khế vai của cô, đôi môi dính vào vành tai của cô: "Thật xin lỗi, anh. . . . ."

Anh lúc này mới liếc thấy thỏa thuận li hôn trước mặt, ánh mắt vì vậy dừng lại. Hồi lâu, đầy tràn kinh ngạc cùng đau đớn trong tròng mắt nâng lên lần nữa.

"Tri Thành, giằng co lâu như vậy, em cũng sẽ mệt mỏi."

Cô nói giọng nhẹ nước chảy, đem biên bản đẩy tới trước mặt anh.

Trong trầm mặc, Tri Thành cảm thấy hít thở không thông, một hồi lâu mới vượt qua toàn thân cứng ngắc, cưỡng ép mình cúi đầu nhìn một chút nội dung. Hiệp nghị chỉ có hai tờ, tờ thứ nhất điều khoản làm đơn giản tài sản phân chia. . . . .

Thì Nhan đem viết ký tên đưa đến trước mặt anh: "Anh và Nhiễm Khiết Nhất, còn có con gái các người một nhà đoàn tụ đi, chúc các người hạnh phúc."

Tri Thành nhận lấy bút, nhưng không có ký tên, chỉ là thật chặt siết biên bản: "Thì Nhan. . . . ." Thì ra là hai chữ này cần nói ra miệng, sẽ khó khăn như thế.

Cô thủy chung bình tĩnh, thậm chí coi như nào cũng được, cười cười: "Bị anh coi như ngu ngốc, đùa bỡn lâu như vậy, đủ rồi."

Anh đứng lên rút cuộc tìm về thanh âm của mình: "Anh, không, đồng ý!"

Vứt bỏ bút ký tên, đảo mắt sẽ phải xé bỏ thỏa thuận li hôn, Thì Nhan mắt lạnh nhìn anh bất chấp tất cả, có lẽ, chỉ có anh như vậy phí công giấy giũa, mới có thể an ủi lòng cô hôm nay trăm nghìn lỗ hổng.

Tối thiểu, anh không phải là không quan tâm . . . . .

Cũng đang lúc này, bên tai vang lên tiếng chuông.

Là điện thoại ở trong túi kêu.

Tri Thành nghe điện gọi tới.

Thanh âm của đối phương lộ ra nóng nảy, mạnh mẽ vang dội một câu nói làm Thi Nhan cũng nghe được rõ ràng: "Nhiệm tiểu thư tỉnh lại, chỉ là tình hình rất không tốt, đoán chừng sống không qua tối nay."

Tri Thành cúp điện thoại không nói hai lời xoay người rời đi, Thi Nhan đuổi kịp cửa trước ngăn anh lại.

Cái gì chậm chạp nhất?

Chậm chạp nhất là ngay cả lúc nói ly hôn cùng chồng của mình cũng lại vì một người phụ nữ khác mà rời đi!

"Trước khi đi nên đem thỏa thuận li hôn này ký tên."

Tri Thành giọng của quý dị khôi phục yên tĩnh: "Anh không đồng ý, em nhanh chóng bỏ đi ý niệm này."

Đơn giản ký một cái tên, so với ở bệnh viện chờ phán quyết sống chết càng làm anh khổ sở khó nhịn, hôm nay anh trừ mượn dùng loại phương thức này trốn tránh, thì không còn cách nào.

Anh hiện tại chỉ muốn mau sớm chạy đi bệnh viện, đều không nguyện cùng cô ằm ỉ nữa? Tính ra Nhiễm Khiết Nhất quả thật đối với anh quan trọng như vậy, Thi Nhan hừ cười, "Ngày cưới tôi đã định! Bùi Lục Thần vẫn còn ở lâu dưới chõ tôi, đừng lãng phí thời gian của tôi."

Tri Thành trong lòng kêu thảm thiết, trong phút chốc ánh mắt như đao, khoét ở trên người Thi Nhan. Mà cô, không trốn không né, đuôi lông mày nâng lên đường cong gần như tà tử.

Anh bỗng dừng nín lấy cổ áo của cô, thanh âm kinh khủng phải đè thấp, từ giữa kẽ răng chậm chạp nặn ra hung ác ác ba chữ: "Em đừng mơ tưởng!"

Tri Thành kéo rồi hất cô ra, Thi Nhan hệt chân, cả người nặng nề ngã ngồi trên mặt đất.

Tri Thành nhìn cô một cái, xoay người đi ra. . . . .

Thi Nhan muốn đứng lên, trong bụng đột nhiên một hồi đau. Khổ sở xông thẳng cổ họng, cô há miệng, lại nói không ra lời nói, chỉ có thể khó chịu kêu đau một tiếng.

Đau đến xâm nhập thần kinh từ từ chồng chất, Thi Nhan cảm giác mình sắp sụp đổ.

"Tri Thành. . . . ."

Anh đã không có ở đây.

Trống rỗng cửa trước, cửa không đóng, chỉ có gió.

Thi Nhan cắn răng, đôi tay vịn tủ đồ khó khăn đứng lên. Cô phải gọi 120, cô phải. . . . . Lại một sóng đau đến toàn tâm mà đến, Thi Nhan hai chân như nhũn ra, hung hăng ngã xuống.

Trên trán mồ hôi tuôn ra không dừng, cô không đứng nổi nữa, cúi đầu liền thấy máu tươi đang từ giữa hai chân chảy ra, ừng ờ quần của mình.

Đứa bé của cô. . . . .

Khung hoảng chống đỡ trước nay chưa có, gian nan hướng máy điện thoại gọi đi. Run rẩy ngón tay mở máy, vô số điện tới tới dồn dập, Thi Nhan bất tỉnh một lúc, tiếng chuông ngừng lại lại vang lên chói tai rồi cuộc kéo về một chút thần trí của cô.

Cô rồi cuộc đề xuống nút trả lời, chỉ có hơi sức nói hai chữ: "Cứu tôi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Sau khi đưa Thi Nhan trở về nhà, Bùi Lục Thần duy nhất có thể làm, chỉ có mua say.

Đây là một đêm phù hợp để chán chường, thời gian ở quầy rượu sáng tối đặc biệt lần lượt thay đổi giống như bất động.

Trong không khí tràn ngập rượu thuốc lá cùng Hormone hỗn tạp mùi vị, âm nhạc đỉnh tai nhức óc người, trong sàn nhảy nam nữ điên cuồng giãy dụa, Bùi Lục Thần ẩn thân một góc, rượu còn trộn lẫn.

Hắn ở nơi này có chút cô đơn, người bán rượu yêu thích quen thuộc hắn, đưa lên đều là rượu ngon. Nhưng khá hơn nữa, rượu, cũng giải không được buồn của hắn.

May mà hắn giờ phút này bên cạnh còn có người bạn, không đến nỗi cô đơn chiếc bóng. Nữ cảnh sát này đáng đáp ngược lại vui tai vui mắt, chỉ là lời nói hơi nhiều: "Ông cụ lệnh cho tôi cần phải dẫn anh về Bắc Kinh."

Bùi Lục Thần ngoảnh mặt làm ngơ, uống xong một này ly sau mới hoang mang đáp lời: "Trừ phi cô dùng súng áp giải tôi đi." Nói xong, cầm điểm một chút súng lục giấu ở bên hông cô.

Cô là cùng với Bùi Lục Thần tham gia hôn lễ, biết hắn giờ phút này tâm tình xuống thấp, cô không có tiện nhiều lời, cũng không khuyên hắn uống ít một chút, chỉ chờ hắn say, đưa hắn lên xe, trực tiếp chạy nhanh về Bắc Kinh.

Chỉ là cô quên, này Bùi nhị thiếu có danh hiệu riêng "ngàn chén không say", gần ba giờ đã qua, gia tăng chỉ có số lượng vỏ chai rượu, mà Bùi lục thần, vẫn như cũ lù lù bất động.

Cô cuối cùng không nhận được khuyên can: "Vì một nữ nhân, đáng giá sao?"

Bùi Lục Thần cười: "Nói, người phụ nữ người rất yêu lại bị đoạt mất, người có hiểu hay không?"

Súng có thể để cho người bỏ mạng, nữ nhân có thể để cho người mất hồn, có lúc lực trí mạng hai người cùng bằng nhau —— bên ngoài cũng phải gật đầu.

Bùi Lục Thần - ý thức đã có chút rời rạc, theo cướp đi ly rượu của hắn, hắn giành không được, hai tay trống trơn, ánh mắt liền nhất thời cũng lâm vào mờ mịt.

Khi Bùi Lục Thần rút cuộc nhớ lại mình muốn làm cái gì thì hắn chậm chậm lấy ra điện thoại di động, vuốt cái trán ấn dây số.

Đối phương tắt máy.

Hắn liền thăm hỏi một câu "Tâm tình tốt chút nào không?" cơ hội cũng không có —— người phụ nữ tàn nhẫn.

Rượu còn tại lúc này rút cuộc nổi lên tác dụng, bị tê đại lý trí Bùi Lục Thần lần lượt gọi mà không bao giờ có thể tiếp thông mã số.

Rút cuộc nơi tay điện sắp hao hết thì thông.

Điện thoại thông, Bùi Lục Thần ngược lại không biết nói cái gì cho phải, không khí làm như bất động, một giây kế tiếp, trong ống nghe truyền đến thanh âm run rẩy: "Cứu tôi. . . . ."

Bùi Lục Thần quên mình làm như thế nào chạy như điên ra quầy rượu, cho đến khi lên xe, thanh âm Thi Nhan còn đang trong đầu hắn từng lần từng lần vọng về, lặp lại xé rách thần kinh ——

Cứu tôi. . . . .

Cứu tôi. . . . .

Hắn muốn nổ máy xe, tay nhưng vẫn run, chìa khóa xe cũng cầm không vững. Cuối cùng vẫn là đẩy hắn ngồi vào tay lái phụ, cô lái xe.

Xe như mũi tên bay đi, động cơ tựa như gầm nhẹ, xe mờ mui gió bên ngoài nhấc lên thổi tan mùi rượu trên người Bùi Lục Thần, lúc đến nơi hắn thanh tỉnh không ít, nhưng như cũ lo lắng mất hơn phân nửa lý trí, không để ý an ninh ngăn trở phải hướng nhà trọ xông vào.

Dọc theo một đường theo sát, lấy ra chứng minh cho an ninh xem, Bùi Lục Thần lúc này mới được vào, an ninh dẫn bọn họ đến bên ngoài nhà trọ, cửa mở rộng ra, Bùi Lục Thần chạy đi vào không bao lâu liền dừng lại ——

Thi Nhan té xỉu ở cạnh ghế sofa.

Lúc này người ngoài lý trí hơn so với hắn, hắn còn mất hồn đứng tại chỗ, cô đã bấm 120, Bùi Lục Thần trong thanh âm của cô bạn nhanh chóng mà rõ ràng đã tỉnh hồn lại, lúc hắn ôm lấy Thi Nhan, thì trên lòng bàn tay ôm lấy bắp đùi cô dính một mảng lớn màu đỏ.

Bùi Lục Thần cúi đầu nhìn vết máu, thân thể trong chớp nhoáng cứng ngắc, trong đầu một mảnh mê mang, hắn chỉ biết ôm chặt cô xông ra ngoài.

Thi Nhan cũng không bất tỉnh, do lác lư nên cau mày mở mắt.

Cô thậm chí không thấy rõ bộ dáng người trước mắt , "Con của tôi, con của tôi. . . . ."

Bùi Lục Thần chưa từng gặp qua người này chảy nhiều nước mắt như vậy, những thứ kia, toàn bộ như chảy vào lòng hắn, bủn rủn như vậy, cho tới thanh âm an ủi đều vì vậy mà rần rẩy: "Không có chuyện gì. . . . . Thì Nhan, không có chuyện gì."

Thì Nhan cũng không tin tưởng người đàn ông này nói, cô lần này ép mình tin tưởng, nhưng quá nhiều đau đớn tới dồn dập, lần lượt đánh tan cô, cho tới cuối cùng cô nằm ở trên giường đầy thì thần kinh đã gần đến chết lặng, chỉ nghe được thanh âm đầy giường đổi phiên nhanh chóng chuyển động, cùng với, thanh âm bác sĩ: "Đưa bé sợ rằng không giữ được, nhanh ký vào thỏa thuận đồng ý phẫu thuật."

Trước mắt đèn sáng loáng chính là phòng lớn bệnh viện, trước mắt Thì Nhan từng trận hôn mê, trong mơ hồ, cô nghiêng đầu nhìn thấy Bùi Lục Thần cầm viết lên.

Một nháy kia, ngũ tạng lục phủ giống như đã co lại thành một đoàn, như vậy sợ hãi, "Không được, đưa bé của tôi, không được. . . . . Bùi Lục Thần. . . ."

Thì Nhan lôi kéo cổ tay của hắn vừa khóc lại mắng lại cầu xin, thầy thuốc cũng đang bên lở tai hắn thúc giục: "Không còn kịp rồi, mau ký thôi."

Bùi Lục Thần cặp mắt đỏ bừng, dừng nửa giây sau bỗng dưng túm cổ áo bác sĩ lại: "Người cùng đưa bé tôi đều muốn!"

Người bạn theo muốn kéo ra người không lý trí chút nào, lại bị hắn cướp đi súng, trong nháy mắt họng súng chống đỡ ở trán bác sĩ, huyết Thái Dương Bùi Lục nổi gân xanh: "Người có chuyện, tôi sẽ làm bệnh viện cùng các người chịu trách nhiệm hoàn toàn!"

. . . . .

Thì Nhan được đưa vào phòng giải phẫu, Bùi Lục Thần hai chân suy nhược, ngồi trên mặt đất.

Cô bạn rút đi súng trong tay hắn: "Tôi giúp anh liên lạc phó viện bệnh viện quân đội, ông ta đang chạy tới bên này."

Lời của cô bạn Bùi Lục Thần giống như không nghe thấy, chỉ lo vẫn nhìn chăm chăm vào vết máu dính trên tay mình, không hề chớp mắt.

*****

Rốt cuộc là như có lực lượng nào đó chống đỡ lấy người phụ nữ này , Bùi Lục Thần không rõ ràng lắm, khi phẫu thuật xong cô ngủ mê man đã lâu chưa tỉnh , biết được đưa bé vẫn còn, khoe miệng cô treo lên nụ cười làm Bùi Lục Thần tỉnh ngộ: đưa bé là lực lượng đó, thật rất cường đại.

Một màn kia, làm Bùi Lục Thần nghĩ đến mình chưa bao giờ gặp mặt mẹ của mình.

Bùi Lục Thần ở suốt đêm, đau khổ thua trận lập lại giấy vò cùng chờ cô tỉnh lại, Tịch Thịnh nhận chăm sóc Thì Nhan cho đến khi cô ngủ lần nữa, mà hắn, cũng nằm ở giường bệnh bên cạnh mệt mỏi đóng lại mắt.

Trì Thành lại hai ngày hai đêm không có chớp mắt ——

Nhiệm Khiết Nhất giải phẫu sọ não kéo dài mười giờ, bệnh viện thậm chí đều đã thông báo bệnh tình nguy kịch, giải phẫu mặc dù thành công, nhưng Nhiệm Khiết Nhất lúc nào sẽ tỉnh, thầy thuốc cũng không cách nào chắc chắn.

Nhiệm Khiết tới bệnh viện lần thứ nhất, ở ngoài phòng bệnh ICU thấy mẹ vẫn khóc, khóc một mới ngủ, Trì Thành liên lạc bảo mẫu xin họ mang đứa bé về nhà, cũng là vào lúc đó, hắn biết tin tức hai người bị Thì Nhan đuổi ra khỏi cửa.

Lúc này tình huống như vậy, lẫn nhau đều cần tỉnh táo, cho thời gian để cho cô yên lặng một chút cũng tốt. . . . . Trì Thành lần này tìm cách lừa mình dối người, lại bị Trì Thiệu Nhân đánh tan .

Nhiệm Khiết Nhất là tiểu bối Trì Thiệu Nhân sủng nhất , tự nhiên muốn tới bệnh viện thăm, điểm này Trì Thành cũng không nghĩ là, ngoài ý muốn chính là, Trì Thiệu Nhân lúc rời đi bệnh viện lại hỏi hắn: "Thì Nhan đâu?"

Trì Thành không muốn nói chuyện nhiều, như cũ là câu kia: "Chuyện của con và cô ấy, không cần người khác nhúng tay." Trì Thành nói xong liền rời đi, hắn cũng nên quay về nhà, rửa đi thân mệt mỏi cùng lộn xộn này .

Trì Thiệu Nhân khi hắn quay lưng cả giận hừ một tiếng, "Cô ta muốn ly hôn, hãy đồng ý đi, dứt khoát một chút, đừng làm cho cô ta lấy cớ mang thai níu kéo anh."

Tiếng quát khê của Trì Thiệu Nhân như sấm đánh giữa trời quang, Trì Thành thân thể đã cứng đờ. Lạnh lẽo dần dần từ lòng bàn chân chui thẳng vào tim, một khắc kia Trì Thành cảm giác mình nghe lầm, chậm rãi quay đầu lại: "Cái gì?"

Biểu tình của Trì Thiệu Nhân dường như đấu tranh, cuối cùng không có tái diễn, chỉ nói: "Nếu như không nghĩ người khác nhúng tay, tự quản lý tốt vào."

Trì Thành không có hỏi tới nữa, tiếp tục đi về phía trước, vốn là bởi vì mệt mỏi mà chậm rãi bước chân bất giác càng lúc càng nhanh, cuối cùng anh cơ hồ là thờ hòng hộc ngồi lên xe.

Vốn là nửa giờ đường xe Tri Thành chỉ dùng một khắc đồng hồ trở về, về đến nhà, cánh cửa khép chặt, anh vừa mở cửa đi vào liền ngẩn người.

Giấy thỏa thuận li hôn lẳng lặng nằm ở trên đất gần cửa.

Tri Thành do dự một chút, khom người nhặt lên mang vào nhà.

Bởi vì dự đoán Thi Nhan sẽ không nhận nghe, Tri Thành một đường trở lại cũng không có gọi điện thoại cho cô, quả nhiên, điện thoại di động của cô còn rơi vào trên ghế sa lon. Nhưng trừ lần đó ra, còn lại, Tri Thành không hề nghĩ ngợi qua, mà tất cả, giờ phút này liền không thể tưởng tượng nổi mà phơi bày trước mắt ——

Bình hoa bể tan tành, tủ nghiêng đổ, cùng với, vết máu trên đất.

Giữa toàn thân Tri Thành đột nhiên cứng đờ, giấy thỏa thuận li hôn trơn tuột, tờ thứ nhất rơi trên mặt đất theo sau tờ thứ hai ngửa mặt lên, vừa chống lại ánh mắt Tri Thành .

"Đứa bé sau khi sanh, mẫu thân được hưởng độc lập quyền giám hộ. . . . ."

Đứa bé sau khi sanh. . . . . Đứa bé. . . . . Hai chữ mà thôi, lại như lưỡi dao sắc bén mỏng manh, Tri Thành tầm mắt một khi đụng vào, thân thể lập tức bị đâm xuyên.

Anh bị đóng nguyên chỗ, thật lâu không cách nào di động.

*****

Sau phẫu thuật năm ngày, sắc mặt của Thi Nhan mới hơi chuyển biến tốt, không hề trắng bệch như tờ giấy nữa, Bùi Lục Thần mỗi ngày đến trước giường bệnh của cô trình diện, gió mặc gió, Tịch Thịnh hướng giáo viên xin nghỉ dài hạn, Thi Nhan không có nửa điểm hơi sức quát lớn với hắn.

Tịch Thịnh một ngày đi ra ngoài trở lại, cười ha hả hỏi cô: "Một tin tức tốt, một tin tức xấu, trước hết nghe cái nào?"

"Đừng vòng vo, " Bùi Lục Thần đang đứng ở cuối giường gọt trái táo, nghe vậy cầm dao nhọn chỉ chỉ Tịch Thịnh: "Đều nói."

"Tin tức tốt trước, Tri Thành tìm em, em dẫn anh ta đi quyền kích quán đánh một cuộc, anh ta bị em đánh cho một trận ."

Bùi Lục Thần nghiêng đầu thấy Thi Nhan đang cười, nụ cười của cô rất nhẹ rất nhạt, Bùi Lục Thần không khỏi nhẹ giọng ngăn cản Tịch Thịnh: "Chớ nói."

Thi Nhan lại tựa hồ như rất có hứng thú: "Vậy tin tức xấu đâu?"

Bùi Lục Thần có chút luống cuống, hắn nhìn không phải cô cười, cô cười mang theo đau, nhưng hắn cũng không chịu nổi cô an tĩnh, bộ dạng không cười, trầm tĩnh làm cho hắn hoảng hốt.

Hắn hoảng hốt thì Tịch Thịnh trước sau như một không tim không phổi, hai tay hơi trái: "Tin tức xấu, anh ta còn là không đồng ý ly hôn."

Nụ cười của cô, cuối cùng cô đơn đi xuống.

"Chờ cô khỏe lại, cùng đi với tôi đến Bắc Kinh chứ?" Bùi Lục Thần đem quả táo đưa cho cô.

Nhờ phúc mệnh rộng của cô bạn , ông cụ nói hắn chậm chạp không trở về Bắc Kinh là bởi vì tại Thượng Hải Kim Ốc Tàng Kiều, "Cháu chất trai" thủ trưởng suốt nửa sinh mệnh đưa Hoàng Tuyền, tin tức đoán chừng cũng ở đây truyền ra.

Ông cụ chỉ sợ cũng là nhìn ở tầng tôn ở bên trên mặt , mới không có hạ tội hậu thông điệp trời hắn trở về, Thi Nhan chuyển tới quân khu bệnh viện, y liệu đoàn đội Bắc Kinh theo tới Thượng Hải, đại khái cũng là ông cụ dặn bảo .

Thi Nhan chần chờ một chút, rũ mắt nhìn về phía nơi khác: "Vậy ‘ Thi Dự ’ làm thế nào?"

Cô cuối cùng cũng không hề muốn quay về, đơn giản cự tuyệt hẳn, Bùi Lục Thần nghe được ra cô dao động, Tịch Thịnh cũng giúp hắn nói chuyện: "' Thi Dự ' cũng không phải là của chị, trả lại cho Yết Thụy Quốc là được. Chị yên tâm đi, chuyện ly hôn giao cho Sở Luật Sư làm, em đều hỏi thăm tốt lắm, cùng lắm thì kéo dài hai năm, tòa án tự động xử lý hôn."

Thi Nhan trầm mặc hồi lâu, tay không nhịn được vuốt ve bụng.

Đứa bé của cô rất ương ngạnh, cô cũng nên như vậy sao? Cô ngẩng đầu lên: "Chờ chị xuất viện, giúp chị hẹn Tri Thành ở phòng luật sư gặp mặt."

"Chị còn để cho anh ta gặp sao? Tên khốn kia. . . . ."

Bùi Lục Thần cắt đứt lời nói Tịch Thịnh: "Được."

Thi Nhan hướng Bùi Lục Thần cười , cắn một cái quả táo, động tác cẩn thận, tránh khỏi liên lụy đến chỗ đau.

Cô là người kiêu ngạo, rõ ràng, đáng yêu cùng không đáng yêu, khác người ở chỗ tất cả kiêu ngạo cùng quật cường tự nhiên như vậy, Bùi Lục Thần đột nhiên phát hiện mình đối với cô mê luyến do nguyên nhân như vậy.

Hắn trở về cô nhẹ nhàng cười một tiếng.

*****

Bác sĩ dinh dưỡng kê đơn, Thi Nhan khôi phục rất nhanh, xuất viện hôm đó khí trời rất tốt, ánh nắng tươi sáng, mùa xuân nước mưa nhiều, một ngày này, là khó có được trời đẹp.

Thi Nhan ban đầu dặn dò qua Tịch Thịnh, muốn hắn giúp mình hẹn Trì Thành ở phòng luật sư, xem ra là không cần hành động này——

Thi Nhan trở về nhà trọ ở, Bùi Lục Thần xe còn chưa lái vào bãi đậu xe, liền trông thấy bóng dáng tựa tại Q7 màu trắng kia.

Bao gồm Tịch Thịnh ở bên trong trên xe ba người đều nhìn bóng dáng tiêu điều đó.

Bùi Lục Thần đem tay lái chuyển một cái, sẽ phải quay đầu lái đi, bị Thi Nhan đề xuống: "Tại sao muốn tôi tránh?"

Bộ dáng cô hăng hái dường như đã có mấy đời, Bùi Lục Thần một hồi hoảng hốt, dừng xe lại.

Trì Thành cũng đã nhìn thấy bọn họ, nhanh chóng băng ngang qua đường mà đến.

Chỉ nhìn hắn một cái, Thi Nhan cũng biết anh gầy, áo khoác mỏng manh, tóc ngắn bị gió thổi cho xốc xếch, từ trước thâm thúy xinh đẹp mất thế nhưng lúc này âm đạm không có ánh sáng, thấy cô đến gần, trong mắt tro tàn mới xuất hiện cháy sáng lại.

Hai bên rốt cuộc chỉ còn lại cự ly một bước đường, nhìn nhau chẳng nói gì, hồi lâu, "Thi Nhan. . . ." Anh nghĩ muốn tiến lên ôm cô.

Thi Nhan hồ hững lui về phía sau một bước, kháng cự tư thái rõ ràng. Trong khoảng thời gian ngắn, không lời nào để nói đến cảm giác không khí mỏng manh, Trì Thành bỏ qua dự vọng muốn ôm của mình, chỉ là đứng ở giữa lộ, tỉ mỉ nhìn cô.

Dòng xe chạy cũng không nhiều, thế giới của anh bởi vì có cô, ngăn cản tất cả huyền ảo, cuối cùng ánh mắt của anh ngừng ở trên phần bụng của cô.

Một lát sau, nghe được thanh âm của cô không sóng không gió ở bên tai vang lên: "Đứa bé không còn."

". . . . ."

"Là anh tự tay giết nó."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

"Đứa bé không còn."

". . . . ."

"Là anh tự tay giết nó."

Anh không có lên tiếng, nhưng Thi Nhan tin chắc anh nghe rõ ràng, bởi vì cô nhìn thấy đau đớn xẹt qua trong mắt anh, nhưng cũng làm cho nơi nào đó trong thân thể cô cũng đau theo.

Lâu đến nỗi không khí đều cơ hồ ngưng kết thì anh chợt giơ tay lên vuốt ve mặt của cô, ngón tay lạnh lẽo, nhưng động tác êm ái. Thi Nhan không có tránh.

"Những ngày qua anh tìm khắp bệnh viện lớn nhỏ tại Thượng Hải, cũng không ra tin tức của em, " anh nói hết sức chậm chạp, làm như sợ tốc độ nói hơi mau chút sẽ không kim lòng được nghẹn ngào ra tiếng. "Hiện tại cảm giác như thế nào rồi? Còn đau hay không?"

Người đã từng cường hãn này đủ để làm bến đỗ tránh gió mưa cho cô, giờ phút này đau đến nỗi gần như không dám nhìn mình, Thi Nhan lã chã chực khóc thì mới biết khóc không ra nước mắt, cô dung tay đẩy ra ngón tay của anh: "Anh đi đi, chuyện ly hôn em tìm Sở Luật Sư xử lý."

Thi Nhan hiểu anh không muốn nhìn thẳng vấn đề giữa bọn họ, nhưng hôm nay bọn họ đã xem như bị thương tích khắp người lẫn nhau, thay vì coi đoạn

hôn nhân này không có đường ra , cô tình nguyện tự tay phá vỡ nó.

Bởi vì do suy sụp lại bị tổn thương lần nữa nên rất nhanh muốn buông tay, trong mắt Trì Thành hiện đầy tia máu hồ tạp, như muốn vụn ra máu.

"Em về sau cũng đã không thể sanh con rồi." Thì Nhan nói thật bình tĩnh.

Nét mặt của cô không cách nào đoán được, Trì Thành há miệng, nói không ra lời, thanh âm cầm ở trong cổ, nghẹn lại cơ hồ làm hít thở không thông.

"Xin . . . . . Cho anh thêm một cơ hội nữa. . . . ." Thanh âm của anh rất cuộc nhẹ nói ra, giọng nói như tan thành mảnh nhỏ.

"Trì Thành, " hai chữ này nói ra gian nan như thế, cơ hồ đã tiêu hao hết tất cả hơi sức của cô, "Xin anh, thả cho em một con đường sống."

Dù là giọng nói của cô có nửa điểm pháp phòng, anh đều không kinh hoàng như vậy, sắc mặt của Trì Thành nhất thời trắng bệch một mảnh, kiểm chế chắc tay của cô rốt cuộc vô lực buông ra, rũ xuống.

Anh buông cô ra, thay thế bằng cách ôm lấy Thì Nhan , như là trong khoảnh khắc phun trào ra sự tuyệt vọng ——

Anh cũng rút cuộc, buông tay.

Ý thức được điểm này, Thì Nhan xoay người đi về phía nhà trọ, bước chân không có nửa điểm trì trệ, sống lưng thẳng tắp, chỉ để lại cho anh bóng lưng dứt khoát.

Nhưng cô đang khóc, khóc không có thanh âm.

Gần tới trời bắt đầu mưa, dần dần, từ liên tục như tơ đến mưa tầm tã như trút.

Ngay đêm đó, mưa nặng hạt.

Hai đại nam nhân chen chúc tại trong phòng bếp nấu cơm, Thì Nhan ngồi ở trên sofa phòng khách, trừ bỏ bị ngăn cách tiếng mưa rơi bên ngoài , thanh âm duy nhất chính là tiếng vang nhảm chán trong TV , nhưng cô không nghe, chỉ cảm thấy chung quanh bởi vì vô cùng an tĩnh mà hiện ra khí ếp rất thấp.

Thẳng đến tối hơn bảy giờ một món ăn cũng còn không có xong, hai người đàn ông này nhất trí quyết định gọi đồ ăn mua ngoài.

Bùi Lục Thần giới thiệu nhà hàng để mua phần đồ ăn ngoài, Thì Nhan ăn lại không thấy ngon.

Tịch Thịnh sau khi ăn xong phụ trách dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp, Bùi Lục Thần rót chén nước ấm cho cô: "Anh ta vẫn còn ở dưới lầu."

Thì Nhan bung chén nước bước đi thông thả đến bên cửa sổ.

Màu xanh đen trên bầu trời do mưa bụi có thể thấy được mờ hồ, lúc chậm lúc nhanh chóng mưa dọc theo mái hiên rơi xuống, đập vào trên cửa, lưu lại từng tiếng ồn, Thì Nhan tầm nhìn một mảnh mờ hồ, quan sát đèn đường mờ mờ, cùng với dưới đèn đường người đó tựa tại bên cạnh xe ——

Bóng dáng anh cô đơn của như một thanh kiếm sắc, sáng loáng đâm vào trong mềm mại nhất của cô một đường, Thì Nhan muốn che ngực ngời chồm hóm xuống, trên thực tế vẫn như cũ thẳng tắp đứng tại chỗ.

"Tôi thật hối hận."

Bùi Lục Thần đứng ở sau lưng cô, cũng vươn tay, cuối cùng không thể ôm vai của cô, ho một tiếng, thu tay lại, làm ra dáng vẻ: "Hối hận sao?"

"Hối hận 5 năm trước không nên kết thúc, hối hận 5 năm sau không nên bắt đầu."

"Chớ cùng tôi nói chuyện như vậy, " Bùi Lục Thần nhẹ mỉm cười ra tiếng, "Tôi sợ là sẽ vui vẻ mà bật cười."

Bộ dạng hài hước này lại trêu chọc không nổi người phụ nữ này nửa điểm nụ cười.

"Bùi thiếu, đừng hiểu lầm, " cô cũng không có nghiêng đầu nhìn hắn, "Anh ấy không phải cái loại nam nhân không thể sống được nếu thiếu phụ nữ, còn có câu kia, đừng tại chỗ này mà lãng phí thời gian."

Mặt của cô chiếu vào trên cửa, một hình ảnh tĩnh xảo. Bùi Lục Thần gần như si mê nhìn, muốn hắn rời đi, hắn sao chịu?

Dời đi đầu tiên là Thì Nhan, cô đem chén nước trả lại cho Bùi Lục Thần, xuyên qua phòng khách vào phòng, đem theo tầm mắt đuổi theo ngăn cách ở ngoài cửa.

Thì Nhan tự nói với mình, cô đời này tất cả nước mắt đều vì hôm nay mà rơi, từ nay về sau sẽ không còn người nào có thể để cho cô khóc nữa.

Cô ngủ ngon giấc, ngày thứ hai khi tỉnh lại là một ngày đẹp trời, ánh mặt trời so với hôm qua còn sáng rõ hơn.

Bất tri bất giác đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, thấy dưới lầu người xe đều đã không còn ở đây, Thì Nhan không khỏi trong lòng tự hỏi, nếu như anh đang

chờ dưới lầu trọn một ngày một đêm, cô có thể hay không nhất thời mềm lòng?

Thì Nhan phát hiện không có cách nào trả lời vấn đề này, như vậy càng phải nói thật may mắn vì anh đã rời đi, cơ hồ muốn thở phào nhẹ nhõm một hơi thì một người đàn ông khác không mời mà tới, tước đoạt thời cơ hồi phục.

Chính xác hơn mà nói, người đàn ông này đã ở dưới nhà cô xây dựng cơ sở tạm thời một đêm——

Cửa phòng khách bị kéo ra, Bùi Lục Thần xuất hiện tại trước mặt cô, "Chào buổi sáng!" Về mặt an toàn vô hại, tràn đầy tinh thần phấn chấn, như mặt trời, rơi vãi chiếu vào Thì Nhan một lòng lo lắng.

Thật sự là sau cơn mưa trời lại sáng, từ ngày đó, cho đến khi đến phòng luật sư ký thỏa thuận ly hôn, trừ ngày đó mưa cũng không rơi xuống lần nữa.

Bởi vì lúc ấy là ở nước ngoài đăng ký kết hôn, hôm nay muốn ở trong nước làm ly hôn, thủ tục có chút hạn chế nhiều, thỏa thuận ly hôn ngược lại đơn giản, luật sư Trì Thành trước đó liên lạc qua cô, nói tất cả tương quan công việc Trì tiên sinh toàn quyền ủy thác luật sư làm, Trì Thành bản thân ngày đó sẽ không xuất hiện.

Nhưng ngày ký hiệp nghị, Thì Nhan đang ở phòng luật sư gặp được anh.

Thì Nhan nghĩ thật may mắn trước khi đi đã trang điểm dùng đồ trang sức trang nhã, người khác nhìn không ra sự tiều tụy của cô.

Chỉ thấy người đàn ông này giương mắt nhìn cô, bước chân chính là hơi chậm lại, anh vẫn như cũ khí chất tự nhiên nhẹn, mặt mày trong sáng, trên mặt cũng là rõ ràng thân sắc có bệnh. Thì Nhan phát giác đối mặt anh thật chán nản, mình hẳn là có chút quên được .

Cô xống tới.

Trì Thành nhìn chằm chằm cô, sững sốt mấy giây, giày cao gót từ trước là vũ khí của người phụ nữ này, cô hướng anh đi tới, giày cao gót trên mặt đất phát ra thanh âm lạnh lạnh, cơ hồ muốn đập vỡ trái tim của anh.

Anh nhếch nhác, không chỗ nào che giấu.

Đêm đó Trì Thành ở ven đường dính mưa cả đêm, bệnh tới như núi sập, anh sau khi tỉnh lại mới phát hiện ra mình đang ở bệnh viện.

Nhìn chằm chằm trần nhà trắng toát, Trì Thành có một lúc rõ ràng, trong lúc bất chợt trong đầu căng thẳng, anh lập tức xuống giường mang giày, đang đi nhanh đến cạnh cửa, ý thức hoa mắt ù tai mới dừng bước lại.

Việc đã đến nước này, cô đều đã mở miệng cầu xin anh, xin anh để cho cô một con đường sống, anh thế nào hành hạ cô lần nữa . . . . .

Cảm mạo nóng sốt đưa thêm vào, Trì Thành ở ở bệnh viện một thời gian. Xuất viện ngày đó, là ngày bọn họ ly hôn, bên ngoài tòa nhà bệnh viện Trì Thành dừng chân chốc lát, ngẩng đầu liền thấy trời cao không có bóng mây.

Ngày hoàng đạo, kết hôn, cúng bái, khai trương, xây nhà. . . . . Mọi chuyện đều thích hợp, thế mà lại muốn ở ngày này, ly hôn.

Thật là châm chọc!

Anh về nhà tắm rửa, thay quần áo khác, ngây ngô đại dột lái xe đi tới Sở luật sư .

Anh cùng với cô, nhìn nhau chẳng nói gì. Chán nản giấu ở trong mắt.

Luật sư chứng kiến , Trì Thành đem ký kết hiệp nghị đưa cho cô, thì ở bên tai cô nói nhỏ: "Như em mong muốn, thả cho em một con đường sống. . . . ."
. . . . . Thật xin lỗi. . . . .

"Thật xin lỗi" cũng không có nói ra miệng, chỉ vì anh bỗng nhiên nhớ lại thật lâu trước cũng đó cô nói không muốn nghe đến ba chữ này. Đột nhiên lại cảm thấy có chút hoang đường, anh phát giác quá muộn, đến tất cả đều đã không thể cứu vãn thì mới tỉnh ngộ, đáng tiếc, đã quá muộn.

Từ đó buông tay;

Không hề quay đầu lại nữa.

Cuộc sống của mình. . . . .

Thì Nhan cuộc sống trở lại quỹ đạo, không thức đêm, không hút thuốc lá, không uống rượu, trừ bỏ tất cả thói xấu, các nhân viên đều là tham gia hôn lễ của cô , nghĩ cô đổi tính là bởi vì bị đã kích, cô cũng không nói ra, tùy tiện đoán.

Cuối cùng Thì Nhan trước nghỉ phép nhận một đơn hàng chính là trung tâm thương mại, hôm nay "Thì Dụ" trên dưới đều thương mại hóa thành động lực, trên dưới đồng tâm, hiệu suất trước nay chưa có, Thì Nhan cũng vui khi việc thành.

Tịch Thịnh ở bảo mã(BMW) tổng bộ thực tập, tuyên bố muốn tạo chiếc xe cho cháu ngoại chưa ra đời, nhưng liền xe lẫn bản thảo cô cũng không thấy.

Bùi Lục Thần khuyến khích cô đi Bắc Kinh du lịch, không có kết quả, Thi Nhan đem trung tâm thương mại cho bộ phận giao tiếp đồng nghiệp sau, trực tiếp trở về Nam California chờ sanh.

Thượng Hải nhỏ bé, Nhiễm Khiết Nhất mấy lần tìm đường sống trong chỗ chết Thi Nhan cũng có nghe thấy, cô thật là có chút lo lắng ngày nào mình cũng nâng cao bụng bự đi dạo phố, oan gia ngõ hẹp gặp phải "Một nhà ba người" này .

Cô sợ mình sẽ nhịn không ngừng xông lên cho Nhiễm Khiết Nhất cùng Trì Thành một người một cái tát.

Thứ hai cũng do bị Bùi nhị thiếu ép, không thể làm ra kế hoạch không trốn sang bờ bên kia Đại Dương được.

Cùng cha tư sản vẫy tay từ biệt, Thi Nhan có đầy đủ thời gian làm chuyện của mình, cô cùng một nhóm phòng thiết kế cao cấp, fax sơ đồ thiết kế về nước, đã có công ty xây dựng giao dịch.

Vấn đề tài sản phân chia, chồng trước của cô rất khẳng khái, mảnh đất kia đã có giá trị xa xỉ, căn nhà hiện tại của cô chính là ban đầu Yết Thụy Quốc bán của cải lấy tiền mặt trả nợ, Tịch Thịnh qua kỳ thực tập sẽ trở lại theo cô, cuộc sống cỡ nào thích ý, cho nên, có một số việc là có thể quên lãng, cũng phải quên lãng .

Hơn nữa, Bùi Lục Thần gần đây đối với điện thoại của cô quấy rầy vô số lần cũng đã giảm bớt.

Có lẽ cô không nên cảm khái như vậy, yên lặng không bao lâu, điện thoại của cô liên vang lên. Chính là Bùi Lục Thần biến mất nhiều ngày điện tới.

Vừa tiếp xúc chính là ngữ điệu giả bộ : "Nghĩ tới tôi chưa?"

"Uống say rồi hả ?"

"Có nghe thấy âm thanh gì hay không?"

". . . . ."

"Bề đầy đất âm thanh lòng tôi."

"Không nói chuyện đứng đắn tôi cúp đây." Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Thi Nhan"Cộp" một tiếng quảng xuống ống nghe.

Chỉ là một giây, chuông cửa vang lên.

Thi Nhan tay còn đặt trên máy điện thoại, chuông cửa lại vang lên một tiếng, không thể nào? Cô do dự một hồi lâu mới đi ra cửa, quả nhiên là Bùi Lục Thần.

Trời nhá nhem gần, phía Tây, đầy trời đều là bức tranh y hệt sắc thái, nắng chiều như cây phong, khuỷu tay chống lên cửa, cười như không cười nhìn cô.

Loại hành động cử chỉ Bùi Lục Thần mang một ít tà khí đàn ông, lúc này trong mắt của hán vóc lấy nắng ấm, thật không thích hợp.

Cô tựa hồ cũng đã làm chuyện ngu xuẩn như vậy, ngàn dặm xa xôi chạy tới cho người khác vui mừng.

Trí nhớ sâu hơn, tại năm ngoái, ban đêm Bắc Kinh giữa hè.

Thi Nhan ép mình suy tư khác chút.

Liên đoán được là ai hướng tới hán tiết lộ chỗ ở của mình, cô âm thầm quyết định đoạn tiền, cạn lương thực cho Tịch Thịnh đang ở Munich .

Bùi Lục Thần ở phòng khách rộng rãi sáng ngời đi tới lui một vòng, thấy nơi này hoàn cảnh không tệ, liền tiếp ca thán: "Cái người này, cuộc sống gia đình Tư Bản Chủ Nghĩa tạm ổn trôi qua không tệ a, không chuẩn bị trở về nước?"

Cô ở chỗ này chờ sanh quả thật có lòng riêng, đứa bé vừa sanh ra liền phải có quốc tịch Mỹ, cô có sao mà không làm?

"Vậy thì xin phiền Bùi thiếu lấy thêm mấy hạng mục cho ‘ Thi Dự ’ làm, để cho ‘ Thi Dự ’ chúng ta có thể ở trong nước điểm thuế nhiều hơn, thay tôi chuộc tội."

Thi Nhan đối với hán khá lịch sự, đang thăm nghĩ hán ngàn vạn lại dừng ở địa bàn của cô xây dựng cơ sở tạm thời, hán đã thoải mái nhàn nhã mà nằm ở trên ghế sa lon.

Mùa hè cô mặc được không nhiều, váy liền áo rộng mỏng bên trong trống trải, lên phòng ngủ lầu hai mặc thêm áo choàng đi xuống, thấy hán nguyên dạng nằm ở chỗ, "Đến chỗ này làm gì?"

"Gần người giàu có, " Bùi Lục Thần gồi lên hai cánh tay của mình cười, "Cô bây giờ là phú bà rồi."

"Đừng có đùa bỡn."

Ở trên người cô hoàn toàn không thấy dấu dằng của phụ nữ có thai, bộ dáng trũng mắt lạnh lùng nhìn nhau, Bùi Lục Thần không thể không ngời thẳng, nghiêm nghị mà nói: "Em trai cô nói cô té xỉu qua lần thứ nhất."

"Thiếu máu mà thôi." Thì Nhan nhún nhún vai, hoàn toàn không xem ra gì.

Bùi Lục Thần nội tâm giãy giụa, hẳn tại không tới là khiếp đảm người của, ở tại trên tay cô nhiều lần lắm, đã tiêu hao hết dũng cảm của hắn.

"Cô chừng nào thì khám thai? Có muốn tôi cùng đi hay không?"

"Không cần." Cô cự tuyệt rất dứt khoát.

"Thì Nhan, " Bùi Lục Thần trầm mặc một hồi lâu mới tiếp tục, "Rốt cuộc lúc nào thì mới có thể thoát ra, ý tôi là, bắt đầu cuộc sống mới?"

"Tôi đây không phải đã bắt đầu cuộc sống mới rồi sao ?"

Cô giống như nghe không hiểu, thậm chí có chút lừa mình dối người dương dương tự đắc, Bùi Lục Thần ở trong đầu trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Cũng không thể. . . . . Một mình cả đời chứ?"

"Tại sao không thể?"

Cô trước sau như một trốn tránh, dùng trả lời lại một cách mĩa mai che giấu thật lòng của mình, Bùi Lục Thần cười khổ mà không biết, cô muốn chạy trốn, hẳn ép cô đối mặt: "Cô có phải hay không còn không quên được?"

Thì Nhan sững sốt một chút.

Quên? Thế nào quên? Hay hoặc là, cần bao lâu mới có thể quên?

Một tháng? Một năm? Còn là, cả đời?

Góc độ hoàng hôn dần dần trệch hướng, hình dáng người phụ nữ ngồi ở nơi này ánh sáng không tỳ vết chiếu trước mặt, Bùi Lục Thần nghĩ, sự trầm mặc của cô đã nói cho hắn đáp án.

Bất giác mất mát. Bùi Lục Thần vỗ vỗ mặt của mình, gom nhặt lại tinh thần: "Cô đợi anh ta năm năm, bắt đầu từ bây giờ, tôi cũng vậy chờ năm năm, có thể hay không có kết quả?"

Cô chột ngẳng đầu nhìn hắn, có chút kinh ngạc, cuối cùng không có hồi hắn là làm sao biết cô trải qua những thứ này, chỉ nói là: "Đừng giống tôi vờ ngơ ngẩn."

"Ít nhất tôi sẽ không giống giống như cô, đừng khi đối với nói lời thật mình cũng không có."

Vậy sao? Thì Nhan vẫn cười một cái, đi qua 5 năm, cô từng trở lại, vốn định quên quá khứ, lại phát hiện nơi đó mỗi một lần hô hấp, cũng có lưu mình cùng anh nhớ lại ——

Thì Nhan đột nhiên ý thức được, có lẽ mình chưa từng dũng cảm.

Cô lúc này muốn phản bác Bùi Lục Thần chút hơi sức cũng không có, nhìn ngoài cửa sổ hoàng hôn một lát đến ngây ngô, Bùi Lục Thần kéo qua vai của cô, cô xưa nay chưa thấy không có phản đối.

Cô muốn một môi.

Tri Thành muốn mình thật một môi.

Bận rộn công việc hơn nữa cũng không làm thanh tĩnh, tâm hôm nay là cái xác không hồn. Hơn nửa năm đều đã là quá khứ, ban đầu rất đau rồi lắng đọng xuống, tạo thành một mảnh tro tàn.

Tri Thành cho mình nghỉ phép, mang theo Nhiễm Nhiễm tảo mộ.

Phòng ở Vancouver của anh vẫn do bạn giúp một tay xử lý, phải đi đến chỗ đó lấy chìa khóa.

Bạn anh trước đó trở về nước tham gia hôn lễ của anh, bởi vì hôn lễ đến nay không có đoạn sau, thức thời không nói tới, chỉ là nghe Nhiễm Nhiễm kêu anh bằng "Ba" thì không khỏi ức chế toát ra kinh ngạc.

Đối mặt nghi vấn, Tri Thành cười yếu ớt. Nhiều năm có giao tình lẫn nhau, bạn anh rất quen thuộc loại nhìn như thân thiện này, về mặt kì thực lạnh lùng, chỉ có thể cười che giấu lúng túng.

Nghĩa trang vẫn do một người đến từ Trung Đông trông coi, lúc này người đó còn nhớ rõ năm nào anh cũng tới tảo mộ nói, hòa ái nhìn Nhiễm Nhiễm: "Ngài nói năm nay muốn dẫn người tới để cho mẹ ngài trông thấy, chính là đứa bé này?"

Nhiễm Nhiễm là một đứa bé trầm tính, thủy chung không nói lời nào.

Tri Thành nội tâm khổ sở, mẹ của mình, sợ là vĩnh viễn không thấy được Thi Nhan rồi.

Quét xong mộ, sau lên xe trở về, thời gian Nhiễm Nhiễm bắt đầu trở về nước, đột nhiên nâng lên đầu nhỏ hỏi: "Ba, mẹ hỏi chúng ta lúc nào thì trở về?"

Anh nhìn thẳng phía trước, hết sức chuyên chú lái xe: "Nhớ nhà?"

"Mẹ con nói nhớ chúng ta rồi."

Tri Thành bỗng dừng thẳng xe, tiếng thắng xe chói tai đi qua, Tri Thành yên lặng hồi lâu, "Ba có chuyện muốn đi Mỹ quốc một chuyến, chúng ta tạm thời không đi trở về."

"Nhưng là mẹ. . . . ."

"Chờ ta hết bận công sự, dẫn người đi Disney chơi có được hay không?"

Nhiễm Nhiễm do dự một chút, nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Vây. . . . . Không nói cho mẹ con."

Tri Thành cười sò sò đầu của nó.

Kim Hoàn nhìn trũng Nam California một mảnh đất, tính toán xây khu nghỉ phép, chuyện này bản do chi nhánh công ty Bắc Mỹ phụ trách, Tri Thành chủ động xin đi xem xét, trước đó phải gặp tổng Chi nhánh.

"Tốt như vậy không bỏ được ?"

Tri Thành chỉ nói: "Tôi đem mảnh đất kia lấy đi cho người khác, công ty tổn thất không ít, tôi hiện tại nghỉ phép đều thấy không được an tâm."

Thật ra thì anh chỉ phải không biết như thế nào đi đối mặt Nhiễm Khiết Nhất.

Nhiễm Nhiễm ở tại Tây Hải xem cảnh biển trong phòng, Tri Thành bận rộn, Nhiễm Nhiễm cũng bận rộn, nghỉ hè trong nước bài tập rất nhiều, đứa bé phải làm bài tập.

Tri Thành tận lực không muốn không về, nhưng trong tiệc rượu người Hoa , đều là người quen, anh uống nhiều mấy chén, say khướt về đến trụ sở, thật may là đứa bé đã ngủ.

Anh kéo cả vật vứt trên sofa, gờ cánh tay che kín mắt, đã bất tri bất giác ngủ mê man, anh quá quen thuộc mộng ngọt nhưng tối đen như vậy, cho tới khi chuông điện thoại đánh thức, ba phần hồn phách còn nhét vào trong mộng, không hề phát hiện ra tiếng gọi: "Thi Nhan. . . . ."

Bên kia dừng thật lâu, lâu đến Tri Thành thần chí rối cuộc kéo lại. Anh nhắm mi tâm xem một chút mã số.

Là số máy riêng bệnh viện, "Là em." Là thanh âm Nhiễm Khiết Nhất.

Cô dần dần khóc ra thành tiếng, khóc sục sùi, không chỉ bởi vì trị bệnh bằng hoá chất khổ sở, hơn bởi vì, anh lỗi gọi ra miệng cái tên đó.

Tri Thành cầm điện thoại di động, vẫn nghe, vẫn không nói gì.

"Tri Thành, anh có biết hay không, có biết hay không. . . . . Em hiện tại có bao nhiêu muốn chết."

Tri Thành trong đầu dây cung giường căng, trong bóng đêm im lặng gây ỉa, anh rớt cuộc lên tiếng, là tiếng cười, chỉ có một một tiếng, thấp mà ngắn ngủi, sau đó anh nói: "Anh hiện tại, cũng rất muốn chết."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

"Anh hiện tại, cũng rất muốn chết."

". . . . ."

Bóng đêm an tĩnh, yên lặng như chết.

Lần đầu tiên, lần này là Nhiễm Khiết Nhất đập máy trước. Rốt cuộc người nào đem người nào bức đến đường cùng? Trì Thành suy tư hồi lâu, như cũ khó giải. Uống hai viên thuốc an thần, tiếp tục đi vào ngọt mộng.

Cuộc đời phù du.

Cùng bầu trời sao , Thì Nhan lại lẫn lộn khó ngủ. Đầu óc có chút rối loạn , nghĩ không ra đầu mối. Để cho tâm phiền ý loạn, đầu sò gây nên hấn là Bùi Lục Thần, Thì Nhan cũng có chút mơ hồ khó tin.

Hấn không nên đối với cô tốt như vậy . . . . . Thì Nhan ngây ngô, chần chờ bấm số của Bùi Lục Thần .

Thì Nhan cũng không biết máy thông mình nên nói cái gì, lòng bàn tay tiết ra mồ hôi mỏng, khóe miệng mới vừa nâng lên nhẹ giễu cười, điện thoại đã thông rồi.

Là thanh âm một phụ nữ: "もしもし?"

Thì Nhan ngẩn người, cơ hồ theo bản năng sẽ phải đề điện thoại xuống, tay cũng đang trên đường dừng lại, dừng một chút, nói: "May I speak to Mr. Pei?"

Ông nói gà bà nói vịt một hồi lâu, đối phương mới dùng Anh văn sứt sọ nói cho cô biết, Bùi Lục Thần đang tắm.

Thanh âm của cô gái kia thật ngọt ngào, đáng đáp chắc cũng xinh đẹp, sau khi Thì Nhan cúp điện thoại không khỏi nghĩ, họ Bùi này thật đúng là không có ý định bạc đãi mình, ngay cả Đất khách quê người, trong lòng luôn có ôn hương nhuyễn ngọc (người đẹp ^^)

Có người đối với mình tốt, cô không chịu nổi, chỉ đành phải báo đáp gấp bội—— thì ra là Bùi Lục Thần cũng không ở chỗ này mà cô đơn, Thì Nhan lúc này ngược lại an tâm, không có dính dáng, có thể an ổn ngủ một giấc, cả đêm không trằn trọc thẳng cho đến sáng.

Ngày thứ hai có lịch đi khám thai, còn không bước ra khỏi nhà, qua cửa kính lại nhìn thấy Bùi Lục Thần ngồi ở ghế mây hành lang.

Ở bệnh viện bên Mĩ việc đi khám cũng phải có đặt trước hẹn sẵn, cô cũng không muốn vì tránh người đàn ông này mà phiền toái đổi ngày hẹn bác sĩ. Thì Nhan thoải mái mở cửa đi ra ngoài, nhìn như không nhìn, trực tiếp đi nhà để xe lấy xe, còn lại tất cả làm như không thấy.

Cô bình thường đều tự mình lái xe đi bệnh viện, đang chuẩn bị lên xe lại bị Bùi Lục Thần ngăn lại, ánh mặt trời chiếu sáng, hấn đứng khuất bóng, Thì Nhan không thấy rõ khuôn mặt của hấn, chỉ nhìn đường nét nghiêm nghị trở nên rõ ràng của hấn .

Bùi Lục Thần ngược lại không đòi được thói quen tỉ mỉ quan sát cô, lúc này cũng là ánh mắt do dự từng chi tiết ở trên người cô.

Người phụ nữ này một khi ở một mình, liền tổng có chút đơn giản, cũng không trang điểm lại lộ ra vẻ trẻ tuổi, tóc cũng cắt ngắn, ngay tại thái dương mọc mà vén sau tai, trên tai cô một đôi đá mắt mèo, thật cực kỳ giống Chinchilla của nhà hấn từng nuôi.

Ngay cả ánh mắt lúc quát tháo ác liệt, đều cùng Chinchilla này giống nhau như đúc.

Bùi Lục Thần thu lại ánh mắt: "Phụ nữ có thai còn tự mình lái xe?"

Thì Nhan không để ý tới, động tác của hấn xoay chuyển, trực tiếp đoạt lấy cái chìa khóa xe của cô cất vào trong túi mình.

Cô xoay người rời đi, nghe hấn ở phía sau thanh âm giương lên: "Về tối hôm qua. . . . . Tôi có thể giải thích." Thì Nhan ngừng chân, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là lên xe của hấn.

Bùi Lục Thần lên lịch cho xe RV, tốc độ xe đi thông thả, nhưng ánh mắt hấn đè nén vội vàng, xuyên thấu qua gương soi bên trong xe nhìn cô, mấy lần muốn nói lại thôi.

Nếu như cô để ý, nếu như cô ghen. . . . . Bùi Lục Thần phát hiện mình bất tri bất giác nghi ngờ mong đợi.

Hiển nhiên, cô cũng chẳng hề cho là như vậy."Bùi thiếu, " Thì Nhan tự nhận không cần thiết nghe giải thích, cho nên ở Bùi Lục Thần như muốn mở miệng trước, cắt đứt hấn, "Tối hôm qua chơi chưa vui vẻ sao?"

Bùi Lục Thần nghe giọng hài hước của cô, da đầu hơi tê dại, ngón tay ở trên tay lái cứng lại. Chợt ý thức được, hấn khẩn trương cũng không phải là kinh hoảng, mà lạnh nhạt của cô, nguyên nhân lại thật là không quan tâm.

Hấn không nhìn nữa, ngược lại nhìn chăm chú đường xá phía trước, ". . . . . Gặp dịp thì chơi mà thôi."

Hỏi han ân cần có tác dụng khiến người mê muội, hấn đối với cô ân cần làm cô suýt nữa quên người này, quá khứ việc xấu loang lổ—— Thì Nhan không khỏi có chút tò mò: "Vậy tôi hỏi anh, anh bây giờ là không phải cũng ở đây cùng tôi gặp dịp thì chơi?"

Là thật sự tò mò, không mang theo chút điểm thử dò xét.

Môi mỏng Bùi Lục Thần mím chặt, đường cong hàm có vẻ hết sức sắc bén, giọng nghe có chút lười biếng, trên thực tế lại hết sức đè nén: "Cô và họ không giống nhau."

"A, đúng, ở đây anh còn chưa có thành công, tôi và họ quả thật không giống nhau." Thì Nhan cười nhẹ, dù vậy vẫn ung dung nghiêng đầu nhìn hắn, "Tôi liền buồn bực, các người đều là loại con ngậm thìa vàng mà ra đời, có phải hay không đều cho rằng cõi đời này, khi các người ra tay, phụ nữ không ai là không giải quyết được?"

Bùi Lục Thần tựa hồ cũng không có nguyện vui về giải thích.

Thì Nhan cũng hài hước thu hồi gương cung bật kiếm, trịnh trọng mà nói: "Tôi hiểu rõ anh cả đời cũng không ở trên mỗi một người phụ nữ lâu, anh chịu vì tôi tổn tâm tư, tôi thật sự vô cùng cảm động, mà tôi chính là đầu óc ngu muội, không chịu nổi trong lòng nhớ kỹ một người, trên giường nhưng có thể nằm một người khác. Nói khó nghe hơn ` con ai lập đền thờ không có gì khác biệt."

Mặc dù sắc mặt Bùi Lục Thần cũng không đổi, nhưng lời nói đã đến nước này, Thì Nhan không cần thiết nói nữa nên để lại chút tàn niệm cho nhau, như vậy chỉ là đối với hắn, đối với mình tàn nhẫn hơn, "Đến đầu đường dừng xe, tôi thuê xe đi bệnh viện, cũng không làm phiền anh."

Bùi Lục Thần quả nhiên theo lời ngừng xe, Thì Nhan xoay người kéo cửa xe thì bên tai lại vang lên âm thanh "Cạch" một tiếng, cửa xe bị khóa trái.

Cô không có quay đầu lại, vừa vặn Bùi Lục Thần đưa tay, khuỷu tay rõ ràng để ngang ghế dựa của cô, lén đến gần, cự ly gần gũi rất cần rờ.

Hơi thở của hắn ở trên sau tai Thì Nhan dừng lại một chút, ảm áp: "Cô thật muốn biết tối hôm qua trôi qua tôi không vui?"

Có lẽ là hắn trong khoảng thời gian này quá mức tao nhã lịch sự, giờ phút này khôi phục quá khứ tính tình Bùi Lục Thần, Thì Nhan nhất thời không thể chống đỡ được.

"Tôi đem cô ta trở thành cô, cảm giác cũng không tồi." hơi thở Bùi Lục Thần vừa nóng vài phần, giọng nói cũng là đột nhiên dề xuống, "Chẳng qua khi tỉnh lại về sau không có tìm cô ta, cô ta lại cho tôi tiền boa, cảm giác kia. . . . . Cực độ không xong. Cô ta so với cô thật giống , bề ngoài rất ngọt, làm chuyện cũng rất đả thương người."

Thì Nhan hiện tại cũng muốn làm chuyện đả thương người, tỷ như, xoay người lại hung hăng đập hắn một phát đến chết.

Bùi Lục Thần cũng đang lúc này vận vai của cô: "Cô nói tôi nên làm thế nào? Tôi ngược lại muốn nghĩ cái đó lấy được trên giường đi, hình như người ta không đồng ý."

Dứt lời không quên quét mắt một vòng bụng đội lên của Thì Nhan: "Coi như cô đồng ý, tình huống hôm nay, thân thể cô cũng không cho phép."

Cổ tay Thì Nhan vận đủ sức lực, giờ tay được sẽ phải cho hắn một cái tát, bị hắn chống lại cổ tay, Bùi Lục Thần dễ dàng liền hóa giải sức lực của cô, bên ngoài nhẹ khuyên: "Phụ nữ có thai không thể tùy tiện tức giận, đối với thai nhi không tốt."

Đây mới là Bùi Lục Thần cô quen thuộc, ương ngạnh không chút để ý, Thì Nhan không vội cũng không tức, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, cái tay tự do kia nhanh chóng đi qua dề xuống khóa xe.

Bùi Lục Thần không ngờ tới một phụ nữ có thai thân thủ lại nhanh nhẹn như vậy, mắt thấy cô tránh ra sự kiềm chế của hắn, như một làn khói xuống xe, trong nháy mắt đi ra thật xa, Bùi Lục Thần không có đuổi theo, chỉ là dừng xe ở chỗ cũ, cho đến khi đưa mắt nhìn bóng dáng của cô biến mất, hắn im lặng thờ dài.

Sau chiếc xe RV màu đen này, một chiếc GI màu trắng im lặng vượt qua.

Trì Thành tinh thần không tốt, lúc này cũng không phải giờ cao điểm đi làm, đường xá cũng không tẻ lắm, cũng không còn kẹt xe, anh đi cũng không nhanh.

Chi nhánh công ty ở Bắc Mỹ chức quyền tự nhiên, anh là người của tổng bộ phái tới, cũng không thể nhất thời liền toàn bộ hiểu rõ. Nhiệm Nhiệm ngữ văn vẫn như cũ rất kém cỏi, bài tập hoàn thành tiến độ rất chậm, mấy ngày nay cũng đợi tại trụ sở bù lại, Trì Thành chỉ chờ mấy ngày sau hết bận, mang Nhiệm Nhiệm đi Disney một chuyến.

Đầu đường có giao thông đèn, Trì Thành dừng xe chờ, có điện thoại gọi, anh nghe, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn một chút đèn giao thông.

Xuyên qua rất nhiều lần người đi đường, dòng xe chạy yên lặng, đầu người nhón nháo, chốc lát đèn giao thông bắt đầu nhảy chuyển, Trì Thành cúp điện thoại, đang muốn đi về phía trước, một bóng dáng quen thuộc thoáng qua khóe mắt, đảo mắt ngăn lại xe taxi.

Tuy bị thân xe taxi che ở hơn phân nửa thân thể, nhưng đường cong gò má nhu hòa như phác họa, sống mũi cao đẹp, tóc ngắn tháo vát. . . . . Thật quen, thậm chí khi tối hôm qua trong mộng còn nhẹ nhàng tới, gương mặt đảo loạn trong mơ——

Mặt mày Trì Thành trong một khắc kia cứng đờ, bóng dáng này giống như thuốc dẫn, kéo anh trở lại giấc mơ không thành thật , làm người ta nhất thời không phân rõ giờ phút này đâu thật đâu mơ.

Trì Thành phản ứng đã muộn một nhịp, ánh mắt nhìn lại lần nữa thì chỉ kịp nhìn sườn xe taxi xinh đẹp màu vàng đi mất.

Cho đến giờ phút này Trì Thành vẫn không thể tin, tâm trạng hoảng hốt thì đèn xanh sáng, ánh sáng cùng lúc đó thức tỉnh anh, Trì Thành đạp mạnh cần ga, đuổi theo phương hướng xe taxi biến mất.

Tốc độ xe giống như tim đập của anh, đánh trống reo hò , nhà cao tầng hai bên đường san sát nối tiếp nhau , ở ngoài cửa xe cấp tốc lui về phía sau.

Trên đường đi taxi sao mà nhiều, Trì Thành suýt nữa mất đầu, cả trái tim treo ở đèn đuôi xe taxi lúc ẩn lúc hiện, đuổi theo qua hai quảng trường, xe taxi mới dừng lại, cô gái xuống xe mặc váy trắng, đi vào cao ốc bệnh viện.

Trì Thành ở bên ngoài cao ốc bệnh viện thoáng gặp một cái, xe chưa dừng hẳn, anh đã mở cửa chạy như điên vào.

Anh đã sớm từ người trong "Thị dụ" được biết cô ở chỗ này, nhưng Nam California lớn như vậy, lớn đến căn bản không cho phép lòng anh tồn một tia may mắn có thể vô tình gặp được cô.

Trì Thành ở sảnh lớn bệnh viện đi qua, gần như tham lam thẳng nhìn chăm chăm người cách đó không xa, cho dù đây chẳng qua là cái bóng lưng.

Rốt cuộc, tay Trì Thành đặt ngay tại trên vai cô.

Bởi vì chạy mà thở hổn hển trong một lúc kia, cô từ từ quay đầu lại.

Lại, không phải là cô.

Đồng dạng mắt đen tóc đen, thân hình giống nhau, là cô, nhưng không phải cô.

Trong nháy mắt đó, cô đơn mãnh liệt tới, cơ hồ nhấn chìm anh. Trì Thành chán nản buông tay ra, "Sorry. . . . ."

. . . . .

. . . . .

Cho đến đồng nghiệp điện tới hỏi anh thế nào còn chưa tới công ty, Trì Thành mới chợt phát giác mình đã ở một khu này lượn không dưới năm vòng.

Trì Thành ở bệnh viện tìm kiếm không có kết quả, vẫn chưa từ bỏ ý định lái xe để tại đầu đường đi dạo.

Lý trí nói cho anh biết đừng làm điều vô vị buồn cười mà giầy giũa nữa, nhưng hành động của anh lại bị chấp niệm khống chế, có lẽ chỉ có như vậy, trong lòng mới có thể lưu lại một tia mong ngóng cuối cùng, mới có thể chứng minh tất cả đều còn có ý nghĩa.

*****

Thị Nhan từ bệnh viện ra ngoài, đúng lúc tan việc, tầm mắt nhìn dòng xe chạy cùng đám người đảo loạn không ngừng nghỉ chút nào, nhưng cô vẫn một cái liếc nhìn thấy cách đó không xa chỗ dừng xe trong kia cỗ xe màu đen RV.

Dĩ nhiên, còn có Bùi Lục Thần dựa bên cạnh sườn xe.

Thị Nhan không nói hai lời, quay đầu đi, xuyên qua ở trong đám người, đảo mắt sẽ không có bóng dáng, may mà nàng mặc áo trắng quần đen, hết sức dễ nhận ra, Bùi Lục Thần bỏ lại xe, đi bộ theo cô.

Bùi Lục Thần dáng cao, cho dù là ở trong đám người nơi các loại màu da hỗn tạp cũng hết sức dễ coi, Thị Nhan một cái ngoái đầu nhìn lại đã nhìn thấy hần, hần cũng không đuổi theo, chỉ là cách cự ly ngắn ngủn, cười như không cười hướng cô ngoắc.

Nếu không phải lúc khám thai nghe được đứa bé khỏe mạnh , Thị Nhan tâm tình thật tốt, nếu bị hần như vậy từng bước theo sát, cô chắc chắn không nhận được xoay lại đá hần mấy đá.

Rốt cuộc trò chơi mèo bắt chuột kết thúc khi cô vượt qua lối sang đường—— Bùi Lục Thần ở giữa đường cái kéo lại cô.

Người khác đều bận rộn băng qua đường, chỉ có hần xin chết đồ thừa siết cánh tay cô không thả, Thị Nhan tránh không được hần, mắt thấy đèn báo người đi đường đã bắt đầu lóe lên, bọn họ còn đứng tại ngay chính giữa con đường. Thị Nhan bất giác buồn bực, lấy ra điện thoại di động đe dọa: "Không buông tay tôi báo cảnh sát kiện anh quấy nhiễu tình dục!"

Bùi Lục Thần âm áp cười, không đem uy hiếp của cô để ở trong mắt, không ngờ động vào , bàn tay nhỏ mà trắng động tác ngược lại thật nhanh, mắt thấy cô đè xuống 911, Bùi Lục Thần vội vàng đoạt lấy điện thoại di động bấm tắt.

Cũng không biết Bùi Lục Thần trong hồ lô bán cái loại thuốc gì, kính cẩn lễ phép giao điện thoại còn tới trong tay Thị Nhan, Thị Nhan đang đoán muốn nhận lại hay không, một tay kia của hần đột nhiên từ sau dùng lực nâng cổ cô, ngón tay quấn ở bên trong sợi tóc của cô, ôm cô gần, nhìn ánh mắt mang theo cảm giác bị áp bức:

"Tôi cân nhắc qua rồi, không thể làm người cô thích nhất, làm người cô ghét nhất cũng không sao."

Ở trên đường lớn, người đến người đi rình mò, hần bỏ mặc, hôn cô, vừa bắt đầu chính là điên cuồng trần trọc, mút cắn, mang theo sức lực trừng phạt rồi lại thương yêu.

Thì Nhan không có né tránh, càng không có đáp lại, trong đầu ý niệm duy nhất chính là, người đàn ông này rốt cuộc cũng thành công vinh dự nhận được sự chán ghét nhất của cô.

Trừ hấn ra cùng với cô, người trên đường lớn như không có một bóng người, chiếc xe lần nữa bắt đầu qua lại không dứt, người đàn ông cùng phụ nữ có thai ngoài đường phố ôm hôn thành một cảnh, có tài xế thậm chí thối còi, ý vị trêu chọc rõ ràng.

Chỉ là thối còi đi qua, người đứng xem hâm mộ hoặc trêu chọc, cũng vẫn như cũ phải tiếp tục đi trên con đường phía trước.

Đã có một chiếc GI màu trắng, cô độc mà yên lặng dừng tại chỗ. Người trên xe, thẳng tắp nhìn chăm chú một màn trước mắt, tay cầm thật chặt tay lái, cứng ngắt như đá.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

GI màu trắng từ nơi này đối với sự triền miên của nam nữ bên người chạy đi, tốc độ xe rất nhanh, gió thổi rối loạn tóc Thì Nhan, trên cửa sổ xe dán tấm bảo vệ màu đen, mơ hồ phản chiếu gò má tài xế lạnh lùng lãnh khốc, thoáng một cái đã biến mất.

Tan việc Cao Phong, xe cô qua lại không dứt, chẳng qua vị môi của cô cực kỳ ngon, cũng tươi mới như thể nước trái cây, Bùi Lục Thần hôn tới điểm liền dừng, buông cô ra đã là lúc môi lưỡi tê dại.

Trong xe, giữa tiếng huyền não nhìn chăm chăm đôi môi đỏ tươi của cô, ánh mắt không rõ ràng.

Bùi Lục Thần trong mắt sóng tình trào dâng, nhưng Thì Nhan thủy chung vẫn bình tĩnh, trở tay chính là một cái tát lên má trái của hấn.

Cô cũng luyên qua quyền, động tác hung ác, Bùi Lục Thần má trái đau rát, lại vẫn cười nhìn cô, vẫn nói: "Đáng đánh!"

Hấn cơ hồ là tán thưởng nhìn cô, Thì Nhan trong lòng không hiểu sinh ra một tia phỏng bị, thấy Bùi Lục Thần lại đi trước bước một bước, cho là hấn sẽ trả lại, thế nhưng hấn lại chỉ là cúi người hôn một cái lên trán của cô:

"Tôi đi lấy xe, chờ tôi."

Thì Nhan giống như không nghe thấy, trước mặt hấn lấy khăn giấy lau miệng, giống như chạm phải thứ không thuần khiết gì đó, lại thấy Bùi Lục Thần hai mắt nhanh chóng đen lại.

Bùi Lục Thần cuối cùng cái gì cũng không nói, bóng dáng đã cách xa.

Cô làm sao ngoan ngoãn chờ hấn? Như Bùi Lục Thần đoán, sau khi hấn lái xe về tới đây, người đã sớm mất bóng dáng.

Cùng cô ở chung một chỗ, thực sự có bằng lòng mà cường đại không chịu được, không thể thương hấn, vậy thì hận đi, đem hấn hận trong lòng đi, cũng tốt ——

Bùi Lục Thần xem như vậy, lại bật cười, nhưng cô đơn trong mắt theo tiếng cười tràn ra, lại lần nữa ảm núp không ngừng.

Từ ngày đó, Bùi Lục Thần không có xuất hiện, chỉ là thỉnh thoảng từ trong nước gửi bưu thiếp, phong cảnh trên bưu thiếp theo Thì Nhan đã quen, lại chính là thiết kế phòng chờ sanh trong khu biệt thự cao cấp.

Trên bưu thiếp chỉ viết một câu nói: cảnh trí tốt nhất để lại cho chúng ta cùng đứa bé.

Chữ như kỳ nhân, nét chữ cứng cáp, lời lẽ bén nhọn.

Cô thế mới biết, thiết kế xây dựng của công ty mình là bị Bùi nhị thiếu này chọn trúng.

"Xin phiền Bùi thiếu lấy thêm mấy hạng mục cho ‘Thị Dụ’ làm, để cho ‘Thị Dụ’ chúng ta có thể ở trong nước nhiều điểm thuế hơn, thay tôi chuộc tội." Không phải là không kinh ngạc, mình cho là một câu nói đùa, hấn lại cho là thật.

Không công không thưởng, cô đều nên cảm ơn hấn, Thì Nhan có lúc sẽ nghĩ, có lẽ cảm ơn hấn là phương thức tốt nhất, chính là vấn đề cho hấn là cá trong muôn hoa, mình sẽ làm phiền là không dính tên Bùi Lục Thần.

Cô, vẫn như cũ là người ngăn dẫm từ chối người ngoài - Thì Nhan.

Ngày ngày Thì Nhan trôi qua nhẹ nhàng, một chút cũng không có dấu vết, chỉ là thỉnh thoảng, rất thỉnh thoảng mà nghĩ tới, một người đàn ông giả nhân

giả nghĩa, từng quan tâm cô cho cô lạnh, ấm, cho cô an ủi.

Dự tính ngày sinh của cô chừng hai tháng, bờ Tây Hải cuối mùa thu.

Khí trời khô ráo, Thi Nhan mời hộ lý chuyên nghiệp chú ý mình, thêm việc Tịch Thịnh trở lại, trong nhà bắt đầu dần dần cũng yên ổn.

Trừ việc công phải giao thiệp với người khác, Thi Nhan cũng không kết giao bạn bè, cô chỉ có đi bệnh viện tái khám thì mới nguyện ý ra cửa, những ngày sau này rất bình thường, có vài người, có một số việc, cô thật sắp quên lãng.

Trông ra không làm đồ ăn Trung Quốc thì khó ăn đến không cách nào nuốt xuống, mỗi ngày Tịch Thịnh đi tới đi lui giữa trường học và nhà, lại phải phụ trách ba bữa cơm, mặc dù thỉnh thoảng oán trách khiến Thi Nhan phát tiền lương, nhưng tổng thể cũng coi là chịu một nhọc.

Thi Nhan mỗi ngày ngủ thẳng 12 giờ, Tịch Thịnh làm xong bữa ăn sáng liền đi vào phòng kéo cô ra khỏi chăn, không có kết quả, chỉ đành phải tiến tới bên tai cô lầm bầm: "Thì tiểu thư, người cũng mau ngủ thành heo."

Thi Nhan tin chắc mình béo lên là bởi vì bệnh phù trong thời gian mang thai, cô không chút nào nương tay nắm lên gối đầu liền hướng Tịch Thịnh đập, vẫn không chịu rời giường, trong đầu buồn bực ngủ tiếp.

Ngoài cửa sổ ánh sáng sớm có chút mờ mờ, nhưng người này 5h chiều liền đi ngủ, Tịch Thịnh cọ lòng bàn chân cô nửa ngày cũng không còn thấy cô có phản ứng gì, chỉ đành phải thôi: "Chỉ có lần thứ nhất, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, về sau cũng phải đúng hạn ăn điểm tâm có biết hay không?"

Giọng hần rõ ràng là dỗ đứa bé, Thi Nhan tiếp tục giả vờ ngủ, nghe hần nói "Em theo Maryanne đi có việc, chị mau dậy ăn điểm tâm." Cũng không còn phản ứng.

Một giấc ngủ này hết sức thoải mái, Thi Nhan rời giường lúc mặt trời đã sớm treo lên cao, vắn eo bẻ cổ xuống lầu ăn điểm tâm.

Trừ nôn nghén lúc mới có thai, mấy tháng này đứa bé đều là lặng yên lớn lên, số lần máy thai so với những đứa bé cùng tháng cũng có phần ít, cẩn thận kiểm tra, không có chút nào khác thường, thấy thuốc mím cười nói: "Your baby is so lazy."

Bảo bảo quả thật lười, chính xác tiếp theo người mẹ này cũng sinh tính lười luôn, cả ngày có người hầu hạ, mười ngón tay không dính nước. Cũng không biết Tịch Thịnh cùng bọn họ chậm chạp trông chừng mưa nắng bao nhiêu thứ, Thi Nhan vừa nhìn tiết mục đầu võ mồm, lại lần đầu tiên mình gọt trái táo, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn một chút chuông cửa.

Nhìn thời gian này, bọn họ nên trở về rồi, đang nghĩ như vậy, chuông cửa liền vang lên, Thi Nhan chăm chú di chuyển, ưỡn bụng lên mở cửa, một tay kia còn cầm đao: "Thế nào không mang chìa khóa. . . . ."

Thi Nhan sửng sốt.

Trong đầu như có một dây cung mảnh mà sắc bén, đột nhiên căng thẳng, sau đó gãy lìa, trong đầu cô mệnh mạng, trí nhớ có chút theo người ngoài cửa xuất hiện, từ trong đáy lòng chỗ sâu nhất tràn ra, mang theo đau cùng hận.

Thi Nhan lui nhanh một bước, trở tay đóng cửa, bị anh nắm lại.

Cô nhìn anh một cái, ngay sau đó quay đầu đi.

Vốn cho là đã quên lãng gì đó, lại rõ ràng giống như ngày hôm qua. Này lông mày hơi cao, đôi môi lạnh lùng, đường cong sắc bén của bộ mặt, thậm chí là thanh âm của anh ——

"Không mời anh đi vào ngồi một chút?"

Thi Nhan trong tay còn cầm đao, có lẽ cô nên quệt làm bị thương tay của anh, thừa dịp anh đau đớn đóng cửa lại, nhưng cô thật muốn hành động thì tay lại bắt đầu run.

Cô nửa người chống đỡ ở trên cửa, chỉ đứng ở cửa lạnh lùng nhìn anh: "Có chuyện gì ở chỗ này nói."

"Anh mới từ bệnh viện tới đây. Nghe nói bảo bảo rất khỏe mạnh." Không có vui mừng, không có kích động, lại càng không có một chút áy náy, giọng nói của anh lạnh nhạt đến mức Thi Nhan cũng cảm thấy kinh ngạc.

Thi Nhan kinh ngạc chốc lát, ép mình không cần quan tâm anh làm sao biết đứa bé tồn tại, lại càng không nên quan tâm anh giờ phút này lạnh nhạt là vì kiểu gì, cô chỉ mong anh rời đi: "Chuyện không liên quan anh."

"Anh là chồng của em."

"Chồng trước."

"Ok, chồng trước." Cho đến lúc này, anh mới toát ra một tia nhượng bộ, "Nhưng anh là ba của đứa bé."

Thi Nhan chê cười: "Làm sao anh biết nó là của anh?" Lông mày khẽ nhíu, là vết tích của sự đùa cợt.

Anh yên lặng.

Ngoài cửa, an tĩnh vô hạn mở ra, bao phủ Thi Nhan, cô lại hận anh yên lặng. . . . .

Thi Nhan lòng bàn tay bất giác siết chặt, ánh mắt dính vào chút tàn khóc, "Tôi cùng bạn trai tôi tình cảm rất ổn định, về sau đưa bé ra đời đoán chừng sẽ kết hôn, Trì tiên sinh, chớ đem chính anh nghĩ là mình quá quan trọng."

"Bùi Lục Thần?"

Thi Nhan cũng không nghĩ là anh liên tưởng đến người này, lại ngạc nhiên với lời kế tiếp của anh: "Anh một tháng trước gặp qua hai người, nhìn ra được, hai người rất ngọt ngào, chúc mừng."

Anh. . . . . Nhìn thấy? Cô nghe vậy dừng lại, Trì Thành vẫn như cũ không nhanh không chậm nói: "Một tháng này anh tra rõ rất nhiều việc, chuyện đưa nhỏ em không phải tốn nhiều tâm tư gạt anh."

Thi Nhan hậu tri hậu giác phát hiện, anh cũng không phải là đi cầu hòa, ánh mắt của anh, thật lạnh.

"Anh sẽ không để cho người khác làm ba đứa bé." Âm thanh tự nhiên cũng không có nhiệt độ.

Ánh mắt Thi Nhan suy tư hồi lâu, môi mím chặt chậm rãi buông ra, khóe miệng giờ lên, ngoặt ra độ cong có chút ương ngạnh: "Vậy thì chờ lên tòa án đi, đừng trách tôi không đề cập tới, anh thua là chắc chắn. Tôi dĩ nhiên sẽ không để ý chút tiền nuôi dưỡng trong tay ra ngoài, coi như đồ cưới."

"Phanh" một tiếng cửa đóng lại, không hề lưu nửa điểm đường sống.

Tịch Thịnh lúc về đến nhà sợ hết hồn, vội vàng vắt bao lớn bao nhỏ gì đó, chạy tới nâng cô dậy: "Làm sao lại ngồi trên đất?"

Ánh mắt ở trên người cô bắn khoắn mấy lần mới yên lòng, một hồi đỏ mặt hời, buồn bực thán: "Em còn tưởng rằng chị lại té. . . . ."

Cô tự đóng cửa lại, sau đó vẫn ngồi ở trên bậc thang cửa trước, như vậy dễ dàng suy nghĩ ra chút chuyện, bị Tịch Thịnh đỡ đứng lên, cô cũng không có biểu cảm gì: "Anh ta đi rồi?"

"Ai?"

Xem ra anh sớm đã đi. . . . .

Cùng người đàn ông này hoàn toàn vạch ranh giới, cô nguyên tưởng rằng mình sẽ sáng khoái vô cùng, nhưng cô lại cảm thấy ngực rất đau, lại thật buồn bực.

Chẳng lẽ là cô đối với Bùi Lục Thần quá lạnh nhạt, gặp báo ứng? Thi Nhan không chế không được muốn suy nghĩ lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Được Tịch Thịnh đỡ đứng lên, Thi Nhan trong khoảng thời gian ngắn không bày ra được vẻ mặt thích hợp: "Anh ta đã đi rồi?"

"Ai?"

Xem ra, anh đã đi. . . . .

Cho đến khi đưa mắt nhìn Tịch Thịnh cùng một người con gái tóc nâu mở cửa vào nhà, Trì Thành mới từ chỗ rẽ đi ra. Anh ở trong chỗ tối, bọn họ ở ngoài sáng, giữa hai người cách nhau chỉ là mười bước chân, nhưng Trì Thành cuối cùng không có đi đến được.

Bởi vì không muốn mất đi, cho nên không thể đến gần.

Trì Thành lái xe lái rời đi.

Giữa trưa ánh mặt trời chói chang, cửa sổ xe vừa mở liền có gió ủa vào, lúc này nhiệt độ cũng thích hợp, nhưng trong tim Trì Thành như không có một chút nhiệt độ nào, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng con đường phía trước.

Cho dù biết rõ cô và Bùi Lục Thần ở chung một chỗ có thể sẽ được hạnh phúc, cho dù biết rõ mình cũng đã không thể cho cô cái gì, cần phải buông tay,

nhưng anh buông sao được?

Hôm nay giữa bọn họ dính líu duy nhất, cũng chỉ còn lại có đứa bé còn chưa ra đời, cho nên, đứa bé này anh rất mong chờ.

Coi như cô lại xem thường tình yêu anh, anh cũng có thể buông tha, tất cả để đổi lấy đứa bé của bọn họ, thương yêu nó, nuông chiều nó, tựa như anh đang yêu chiều cô vậy ——

Chỉ cần đứa bé vẫn còn, anh liền còn có hi vọng.

Dù là cái hi vọng này quá mức bé nhỏ, cho dù là tình cảm bọn họ, đã sớm trăm ngàn vết thương.

Hình ảnh trượt trên kính chắn gió, làm Trì Thành có một lúc hoa mắt ù tai, trong đầu bắt đầu đủ loại ký ức như ủa về ——

Đừng... tốt như vậy, anh sẽ phải hối hận. . . . .

Cái người này sao khó khăn đều từ bỏ rồi, như là khi nghiện thuốc lá, còn lại chỉ một chút quyết tâm. . . . .

Dẫn em về nhà, em sẽ chăm sóc anh. . . . .

Em hỏi anh còn muốn cái gì? Anh muốn em, có thể hay không. . . . .

5 năm qua, bất kỳ người đàn ông nào cũng không động lòng, tại sao anh có thể đối với người phụ nữ khác lại thay đổi. . . . .

Cầu xin anh, thả cho tôi một con đường sống. . . . .

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, trong trí nhớ thanh âm của cô như nhắc nhở anh, thì ra là vô luận dù quá khứ hay hiện tại, giữa bọn họ mỗi một lần yêu nhau hoặc chia lìa, đều là do cô chủ động, anh giữ lại, thật quá ít.

Muốn anh để cô một con đường sống, vậy ai cho anh con đường sống đây?

Cho nên lần này, đổi lại sẽ là anh.

Xấu có tốt có, anh đều có thể nghĩ đến các phương pháp thích hợp. Cho dù muốn, anh sẽ không chừa thủ đoạn nào, cũng tốt hơn cuộc sống tương lai, không thể cùng cô lại không có nửa điểm quan hệ.

*****

Thì Nhan cho là Trì Thành đột nhiên tới cửa thăm mình là có mục đích, nhưng từ ngày đó đi qua, anh cũng không có trở lại quấy rầy cuộc sống của cô, nhiều ngày sau lại nghe được tin tức của anh, lúc thư ký của cô trong nước điện tới.

"Nghe nói Yết tổng chuẩn bị đem ‘Thì Dụ’ chuyển giao, giám đốc, tin tức này thiệt hay giả?"

Điện thoại vượt biển đầu bên kia hỏi rất cẩn thận, Thì Nhan nghe thật mơ hồ, suy nghĩ tin tức này quá không đáng tin cậy, rồi lại không nhịn được hỏi: "Nghe chỗ nào nói?"

"Hôm nay, vào ban ngày, có mấy người không giải thích được chạy tới chỗ chúng ta nói chuyện, Chris tình cờ nghe được, đó là bởi vì Yết tổng luôn có ý đem ‘Thì Dụ’ chuyển cho. . . . ."

Cô muốn nói lại thôi, Thì Nhan chỉ cảm thấy kỳ lạ, lập tức đón lấy đề tài: "Người nào?"

Thư ký lấp ba lấp bắp làm như không thật muốn nói, dưới sự thúc giục của Thì Nhan mới không tình nguyện lộ ra ý tứ: "Cho . . . . Trì Thành."

Biết nói tới người này khó tránh khỏi lúng túng, thư ký lập tức bổ xung một câu: "Chỉ là cũng không xác định bọn họ nói có đúng không, cho. . . . Trì Thành."

Một cái tên thật đơn giản trong nháy mắt lại mở ra quá nhiều trí nhớ, Thì Nhan sững sờ không khỏi trở mặt hồi lâu.

Không nghĩ ra, anh thật bắt đầu tính toán đối phó với cô?

Thì Nhan tạm thời còn chưa có làm rõ suy nghĩ, trong đầu hỗn loạn hận không thể đập điện thoại, nhưng lại tự nhận nên cần thiết trước tiên phải ổn định cảm xúc các đồng nghiệp, không khỏi hạ quyết tâm phân phó nói:

"Chuyện như vậy chờ tôi tới xử lý đi, gọi Chris quản tốt miệng cô ta vào, khi chưa có chứng cứ thật trước, tạm thời đừng bàn tán khắp nơi, việc công tác cũng nên làm cho tốt, chớ bị ảnh hưởng."

Thì Nhan dùng sức ném ống nghe xuống, điện thoại rung hai cái mới khôi phục lại, tâm tình cũng đặt ở trên mặt, Tịnh Thịnh hồi lâu không nghe thấy động tĩnh, trong tay đang cầm đĩa trái cây đi vào trong phòng, thấy bộ dạng cùng dáng vẻ này, không dám đi vào, chỉ đành phải ở ngoài cửa ngó dáo dác, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Chị làm sao vậy?"

Thì Nhan vén vén tóc, hít sâu điều chỉnh tốt tâm tình, nhưng chuyển sang Tịch Thịnh ánh mắt vẫn bén nhọn như đao: "Không phải nói là ăn xong trái cây phải về phòng ôn bài hay sao? Lại lười biếng?"

Phụ nữ mang thai, quả thật so thời mẫn kinh còn thất thường hơn. Tịch Thịnh trong lòng ai oán, làm bộ mặt cầu xin thương xót cầm đĩa trái cây đi tới trước mặt Thì Nhan, "Người nào lại chọc chị tức giận?"

Cô theo thói quen cắn răng, đó là động tác của cô khi khó có thể mở miệng, Tịch Thịnh tự nhiên hiểu rõ, nhưng không ngờ câu tiếp theo: "Đem phương thức liên lạc của Yết Thụy Quốc cho chị."

Mặc dù mấy năm này 'Thì Dụ' đều là do cô xử lý, nhưng cô cùng Yết Thụy Quốc trên danh nghĩa "Pháp nhân" không có liên lạc qua lại.

Tịch Thịnh nghe vậy lấy làm ngạc nhiên, tí mỉa nhìn cô, như muốn từ trên mặt cô nhìn ra chút manh mối. Thì Nhan đành phải lấy tay đập hán: "Còn không mau?"

Tịch Thịnh tuy có phương thức liên lạc với Yết Thụy Quốc, nhưng hán chưa từng gọi, cũng không biết còn có lưu lại hay không. Thì Nhan nhìn mã số Tịch Thịnh đưa cho, là mã của khu Manhattan.

Do dự quay số điện thoại, rất nhanh có người nhận, đối phương cũng không phải là Yết Thụy Quốc, mà là Yết Thắm.

Thì Nhan nắm chặt điện thoại, không nhìn được cười lạnh một tiếng, nghĩ lại, Yết Thụy Quốc cùng phụ nữ họ Yết đoàn tụ, có cái gì kỳ quái đâu? "Tôi muốn tìm Yết Thụy Quốc."

Yết Thắm cơ hồ như một cái chớp mắt liền nhận ra thanh âm của Thì Nhan, giọng lạnh lẽo: "Ông ta tạm thời không thể nghe điện thoại."

"Vậy cô giúp tôi chuyển lời tới ông ta, tôi cực khổ nhiều năm như vậy mới đem 'Thì Dụ' về đúng chỗ, nếu như ông ta cho là dễ dàng như vậy là có thể bán đi tâm huyết của tôi, vậy thì đã sai lầm rồi, tôi sẽ dẫn đi hết tất cả khách hàng cùng đội thiết kế, đến lúc đó, xem ai còn ở lại một 'Thì Dụ' trống rỗng không?"

Thì Nhan giọng lạnh như đóng băng, rõ ràng mà bén nhọn, nói xong liền muốn cắt đứt, Yết Thắm vội lên tiếng ngăn cản: "Đội đã nào...!"

Yết Thắm có chút gấp gáp, âm lượng lớn hơn, làm Tịch Thịnh ở bên ngoài cũng nghe được rất rõ ràng, Thì Nhan nhìn không đặt điện thoại xuống, lại không nhìn được đuôi Tịch Thịnh ra cửa, tránh cho hán ngó nghiêng dáo dác mà nghe lén.

Cô đóng cửa lại, đầu kia Yết Thắm cũng trầm mặc, một lát sau, khôi phục đều mà lạnh: "Ba tôi đang nằm viện, 'Thì Dụ' ông ta chuyển cho tôi, toàn quyền giao cho tôi xử lý."

Nằm viện. . . . . Thì Nhan căng thẳng, nhưng đảo mắt, trong lòng không hiểu sao lại lo lắng, bi ai tự giấu che giấu đi, rồi tự an ủi mình, Yết Thụy Quốc sống chết ra sao không liên quan tới cô.

"Cô biết 'Thì Dụ' muốn bán lại cho ai sao?"

Thì Nhan cũng không tiếp lời, chỉ từ mũi hừ ra một tiếng châm chọc.

Yết Thắm giọng như không mang ý tốt, ngượng ngừng nói: "Hoàn toàn không cần tức giận như vậy, chồng trước của cô là người rất rộng rãi, anh ta nghĩ muốn mua 'Thì Dụ' đưa cho cô; mà cha tôi, chỉ sợ gọi điện thoại tới cô không nhận, 5 năm đều không đổi mã số còn không nói, hiện tại lúc nằm viện đều mang cái điện thoại di động này."

". . . . ."

"Tại sao không nói chuyện? Cô bây giờ hiểu được. . . . ."

Khí lạnh như chậm rãi, bí ẩn mà từ lòng bàn chân Thì Nhan chạy ngược lên, chạy vội vàng lên tim cô mà không kịp chuẩn bị, hơi lạnh run làm cô tỉnh lại, lại như đột nhiên mất hết hơi sức, chán nản buông tay.

Dây điện thoại ở giữa không trung dao động, giống như cô, giờ phút này lại do dự.

Thì Nhan cũng không biết mình đã ngồi như vậy đến gần tối, cho đến khi chỉ còn ánh sáng nhiểm đỏ cuối ngày.

Cô sững sờ nhìn ánh sáng đỏ này, nếu như mọi người có thể quay lại quá khứ, tất cả làm lại từ đầu, thật là tốt biết bao?

Cô không khỏi cười nhạt, cười cái ý nghĩ của mình thật ngây thơ, ngu ngốc. Sau đó che giấu đi, trong lòng như hiện ra mã số.

Lại rất nhanh có người nhận.

Nhưng đối phương không nói lời nào.

"Anh còn ở Los Angeles?"

"Ừ." Thanh âm trầm tĩnh giống trong trí nhớ .

"Muốn mời anh tới nhà ăn cơm tối."

". . . . ." Anh là người giỏi che giấu, giọng nói như không có chuyện gì xảy ra, "Tốt."

Thì Nhan cúp điện thoại, mở cửa đi ra ngoài, đúng lúc Tịnh Thịnh đang nghiêng tai lắng nghe, nên làm Tịnh Thịnh mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã vào Thì Nhan.

Tịnh Thịnh âm thầm sợ hãi kêu lên , sợ đẩy ngã người phụ nữ có thai này, chỉ có thể vừa nhắm mắt, đảo người sang bên cạnh, cả người trong nháy mắt lui về phía sau ngã xuống.

Tịnh Thịnh thân hình cao ráo, bắp thịt thon gầy nhưng lại bền chắc, ngã trên sàn nhà cũng có chút chấn động.

Lông mày nhăn lại một đường, cử động tay chân đứng lên, Thì Nhan từ đầu đến cuối mặt không chút thay đổi nhìn, thấy hắn nghiêm mặt đau, cũng chỉ hừ nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

"Buổi tối thêm món ăn, có khách tới."

Tịnh Thịnh xoa nhẹ khuỷu tay bị té: "Khách? Người nào?"

"Tri Thành."

Tịnh Thịnh dừng động tác lại một giây, sau khi phản ứng kịp bỗng dung trợn to hai mắt, vội ngẩng đầu: "Anh ta? !"

Thì Nhan không có giải thích, đoán được hắn sẽ không tình nguyện, cũng không đợi hắn oán trách, trực tiếp gọi đồ ăn bên ngoài.

Tịnh Thịnh trên lưng té xanh tím một mảnh, lại khổ sở không người nào thương cảm, xách theo hòm thuốc tự mình bôi thuốc, liền liếc một cái thấy Thì Nhan ngồi yên ở trên ghế sofa xem ti vi .

Lông mày sụp xuống, khóe mắt khóe miệng là nhàn nhạt đường cong, xem ra bình tĩnh, nhưng rõ ràng là ẩn dấu tâm sự —— hắn đối cô hiểu rõ, bộ dáng này, căn bản là thất thần hướng về phía TV.

Mười năm không đổi, Tịnh Thịnh không chịu được muốn đến gần.

Rồi lại khổ nỗi không biết mở miệng từ đâu, chỉ có thể bày tỏ: "Chị mời anh ta tới làm chi?"

Thì Nhan ngoài đầu nhìn lại nhìn hắn, ánh mắt rất sáng, không biết tại đây nghĩ cái gì, ánh mắt dần dần âm đạm xuống.

Tịnh Thịnh đau lòng.

Cô nhận lấy cái hòm thuốc, ý bảo hắn ngoan ngoãn nằm xuống đi. Hắn không phục: "Chị vẫn chưa trả lời vấn đề của em!"

Thì Nhan mặt lạnh hướng cái ốt hắn vỗ xuống, Tịnh Thịnh bĩu môi, thuận thực cởi áo, từ từ nằm xuống. Cô dùng rượu thuốc xoa nhẹ chỗ bị thương, máu đang bám lại. Đau đến mức hắn muốn nhe răng trợn mắt, nhưng cũng không dám hé răng.

Lòng bàn tay cùng ngón tay cô rất mềm, hơi lạnh, xương cốt cùng da hắn đều cảm thấy lạnh lẽo, nhưng lại có nguồn nhiệt nhẹ nhàng chậm chậm chạy vào trong thân thể của hắn, không chỉ chạy vào trong thân thể, mà còn chạy vào cả trong lòng hắn nữa.

Thì Nhan bất ngờ mở miệng nói: "Đàn ông không phải cũng thích làm thương tổn người khác rồi sau khi trở lại muốn đền bù?"

Cô thật ra thì cũng không mong đợi đáp án của hắn, ngay sau đó lại nói: "Em về sau có bạn gái nhưng ngàn vạn đừng như vậy !"

Tịnh Thịnh lăm bằm một câu, cô không nghe rõ, hắn cũng không có ý định nói để cho cô nghe, bả vai buồn bực vùi trong ghế sofa, không nói lời nào.

*****

Chờ Tri Thành , là đẩy bàn thức ăn, cùng với, cô.

Thì Nhan là nhắm thời gian ở cửa sổ đứng chờ anh , thấy một chiếc G1 màu trắng cấp tốc lái tới, vội vàng thẳng gấp dừng lại.

Mặc dù cửa xe mở vội, nhưng sau khi xuống xe, anh như cũ vẫn áo mũ chỉnh tề, không hốt hoảng. Anh luôn muốn đem chân thật giấu đi, không phải sao ?

Cho nên khi mở cửa cho anh lúc chạm mặt anh , là một gương mặt tươi cười hoàn mỹ không tỳ vết: "Nhanh như vậy đã đến rồi? Vào đi."

Anh đứng ngoài cửa lại ngẩn ra, hơi híp mắt lại nhìn cô, lại nhìn không ra nguyên nhân.

Tịch Thịnh không tình nguyện kéo theo cơ thể đau nhức vô cùng ra tiệm ăn nhanh giải quyết bữa ăn tối.

Trên bàn ăn chỉ có anh và cô.

Marianna dáng vẻ rót rượu rất chuyên nghiệp, đủ để sánh ngang với nhân viên nhà hàng lớn, nhưng giờ phút này ngồi tại bàn ăn, không bao giờ có thể trở thành một đôi tình nhân nữa.

Khuôn mặt không chút thay đổi.

Ly rượu đỏ đông đưa, rót đầy sự chán chường?

Thì Nhan hóp một ngụm, đầu lưỡi lưu luyến mùi rượu, trong chất có ngọt, cô nhếch môi coi như là cười một tiếng, không hề nhìn anh, chỉ là nhìn chăm chăm vào ánh sáng phản chiếu lên ly rượu: "Nghe nói anh vì tôi muốn mua ‘ Thì Dụ ’."

Anh không động, ngón tay thon dài nắm chuôi ly, thanh âm phiêu trong không gian vô cùng yên tĩnh: "Anh sớm đã đồng ý với em, hiện tại chỉ là thực hiện cam kết."

Tấm trải bàn là xinh đẹp màu đỏ, giống nhau môi của cô.

Thì Nhan thật ra thì không biết nên làm sao để nói tiếp, yêu hận thật sự đều muốn ở nơi bàn ăn này chấm dứt? Cô có chút chần chờ. Nhưng vẫn còn nói ra miệng: "Hiện tại thực hiện, có thể hay không đã muộn?"

Thì Nhan tự nói với mình, đây là một lần cuối cùng cô oán giận.

"Các người có phải cũng thích khi làm thương tổn người khác rồi sau đó trở lại muốn đền bù? Tổn thương đã tạo ra, tất cả đều không trở về quá khứ thay đổi được nữa."

Trước cô đã hỏi Tịch Thịnh, nhưng thật ra cô cũng không thật sự muốn nghe Tịch Thịnh trả lời, giống như hiện tại, cô cũng không cần câu trả lời của Trì Thành.

Anh nhất định đoán được tâm tư của cô, bởi vì anh vừa mới nhìn cô, muốn nói lại thôi, "Thì Nhan. . . . ."

"Hãy nghe tôi nói hết." Thì Nhan cười tủm tỉm gọt ly rượu lên, "Tôi phát hiện tôi không hận anh, anh có phải hay không nên chúc mừng tôi?"

Không hận, cho nên, cũng không yêu. . . . .

Trì Thành cảm giác mình hiểu lời cô, vẻ mặt của anh trong nháy mắt ngưng đọng, lông mày nhíu lên, đem vết thương cắt trong mắt.

Thì Nhan mấy ngày nay không uống rượu, lúc này chỉ hóp vài hóp, đầu cũng có chút choáng váng chóng mặt, có thể cam đảm nói dối, như cũ mặt không đỏ tim không đập.

Như có ánh sáng, bề trong mắt anh, Thì Nhan thấy anh bất động, cười đến càng xinh đẹp nhưng: "Tôi mời anh một ly, uống xong ly này, quá khứ trước đây tất cả liền xóa bỏ."

Anh cuối cùng ở dưới ánh nhìn chăm chú của cô từ từ nâng chén. Cứ như vậy mà giây giũa, ngón tay có chút cứng ngắc.

Thì Nhan khoe miệng có chút run rẩy, nụ cười cơ hồ duy trì không nổi: "Đều nói ly hôn về sau không có khả năng cùng chồng trước trở thành bạn bè, tôi mạn phép không tin cái này đúng, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ là bằng hữu. Chúc chúng ta, tình bạn bền lâu!"

". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Ly rượu này, Trì Thành cuối cùng cũng không uống, mà là đem ly rượu đẩy tới một bên, "Anh nghĩ rằng em sẽ nói muốn cùng anh làm người xa lạ."

Sau khi chia tay không thể làm bạn bè, bởi vì tổn thương lẫn nhau, lại bởi vì đã từng yêu. . . . . Thì Nhan không tin, mãi không tin.

Cô cũng đem ly rượu để qua một bên, đầu óc cô bây giờ như đã mờ mịt rồi, uống nữa, sợ sẽ không chế không được mà toát ra tâm tư chân chính.

Cô trước sau như một lấy nụ cười che giấu đi: "Nói làm người xa lạ này thì không được, dù sao chúng ta đã có con rồi. Anh yên tâm, thân thể đứa bé tôi không chuẩn bị gạt bất luận kẻ nào, Thi Nhan tôi đã sanh con nhất định quang minh chính đại mà sinh, tôi sẽ không tước đoạt quyền lợi làm ba đứa bé của anh, Bùi Lục Thần, cùng tôi cũng không muốn có con, về sau đứa bé của tôi có hai ba thương nó, tôi có sao lại không chấp nhận?"

Thì Nhan cúi đầu thấy rượu trong chén phản chiếu bóng của mình, lời nói ảo, cùng bày ra bộ dáng trấn định, như chính mình cũng bị lừa qua.

Nhưng người đàn ông đối diện với cô, chỉ hỏi một câu ngắn ngủn: "Vậy em yêu anh ta sao?" Dù cho cô đã muốn che giấu, lại không đủ sức .

Cô nên có một bia đỡ đạn đúng không? Không mượn Bùi Lục Thần, cô sợ mình lại bị thương lần nữa. Vì vậy sững sờ qua đi , trả lời lại một cách mỉa mai : "Anh quên được sao?"

Cô thần nhiên mà cảm rõ nói, anh nghe ngược lại muốn cười.

Tri Thành đưa tay hướng về phía cô qua cái bàn tròn kiểu Châu Âu , nâng cằm Thì Nhan với đường cong nhu hòa, hoàn mỹ kết hợp với tâm độ cong của tay anh, giống như một khối.

Tri Thành nhìn chằm chằm hai tròng mắt của cô, chính ánh mắt của anh cũng tựa như khẳng định : "Em không phải yêu anh ta. . . . ."

Như chắc chắn, bộ dáng nắm chắc phần thắng biến mất từ lâu, lúc này ở trong mắt anh tái hiện, đâm vào tim cô, Thì Nhan phản xạ có điều kiện siết chặt ly rượu.

Thì Nhan giờ tay đẩy cánh tay của anh đứng lên, lồng ngực có chút khó có thể ức chế mà phập phồng.

Yêu? Đi chết đi! Tình yêu mang cho cô cái gì, hôm nay trừ thương tích khắp người, không còn cái gì khác.

Anh nên quý gỏi trước cô mà xin tha thứ, nhưng dù vậy, cô cũng tuyệt sẽ không tha thứ , nhưng. . . . cô chịu được sao ? Kiểu ngạo như anh, yếu đuối như vậy ở trước mặt cô, sẽ chỉ làm cô đau hơn.

Sa sút tinh thần, đối với anh, càng là đối với chính mình. Trên bàn món ngon một chút cũng không động, Thì Nhan kêu Maryanne tới đây bắt bọn họ vứt sạch.

Thấy Tri Thành vẫn ngồi yên ở nơi đó, Thì Nhan lạnh nhạt: "Xem ra đàm phán của chúng ta thất bại? Vậy không có gì hay để nói rồi, anh đi đi."

Tri Thành theo lời đứng lên, cũng không phải rời đi, "Em vốn là như vậy, bị người ta đoán trúng ý sẽ tức giận." Cái bộ dáng này, giống như đang khuyên cô, nhưng giữa lông mày đều là khiêu khích.

"Đừng nói như anh rất hiểu rõ tôi." Thật ra thì cô càng muốn xé tan bộ mặt như không có vấn đề gì của anh.

Anh vẫn như vậy nhàn nhạt, đoán ý cô: "Em tuyệt đối sẽ không gả cho một người đàn ông em không yêu, anh chỉ cần hiểu một chút là đủ rồi."

Thì Nhan liếc anh một cái, Tri Thành đối với lần này như không lưu ý.

Cô hoàn toàn bị anh làm cho tâm phiền ý loạn rồi, trực tiếp sử dụng Trung văn phản phó một câu: "Maryanne, tiễn khách!" Cũng không quản Maryanne có thể hay không nghe hiểu, nói xong trực tiếp tự đi qua phòng ăn lên lầu.

Cửa phòng nhanh chóng đóng lại, một đêm cũng chưa qua, Tịch Thịnh gọi điện thoại về nói tối nay trở về trường học ngủ, cũng không biết đứa nhỏ này rốt cuộc đang tức giận cái gì.

Ngoài cửa sổ cách đó không xa bầu trời đã tối lại, nhà nhà đốt đèn, có đứa bé treo đèn bi đồ trên đường nhỏ rồi chơi đùa, âm thanh như chuông bạc địa ngục truyền đến.

Thì Nhan cũng không phải thánh nhân, cảnh ngộ tối nay thật sự tẻ hết biết, trong ngực cô như có ngọn lửa âm ỉ không tắt, suy nghĩ như bị cháy sạch lung tung, nhìn xong một quyển kiến trúc tạp chí, nhưng ngay cả giải thưởng Pritzker năm nay người giành giải thưởng đến tên cũng không nhớ.

Đóng cửa sổ, kéo lại rèm cửa sổ, đem vui vẻ của người khác ngăn cách.

Thì Nhan sau khi mang thai rất nhanh là có thể ngủ, lại ngủ thật say, bất đắc dĩ đêm nay, liền trong giấc mộng cũng không được yên tĩnh, luôn có người hợp lý hợp tình , nhẹ nhàng ôn định nói: "Em không yêu anh ta. . . . ."

Đêm tối giống như tường đồng, suy nghĩ của cô chôn vùi trong thanh âm của người đàn ông đó —— Em không yêu anh ta, không yêu, không yêu. . . . .

Thì Nhan bỗng nhiên tỉnh giấc, lúc này mới cảm thấy chân trái co giật hơi đau.

Tình huống này gần đây thường có, cái loại này không thể tự mình đứng lên, cảm giác thật khó chịu. Bàn chân co rút, động cũng không thể động, trong phòng Maryanne có máy điện thoại nội bộ, Thì Nhan muốn qua, gọi cô ta tới đây một chuyện.

Cửa phòng không khóa, mắt thấy có người đẩy cửa đi vào, Thì Nhan uốn người bật sáng đèn bàn, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại ngay ngắn cả người.

Người tới vóc dáng rất cao, hứng lấy ánh sáng mà đứng, diện mạo thon gầy mà sáng ngời, rõ ràng là Trì Thành.

"Đi ra ngoài!"

Anh ngoảnh mặt làm ngo, "Em làm sao vậy?" Nói rồi muốn đến gần cô.

Anh đã cảm giác thấy khác thường, Thì Nhan không để ý tới, cao giọng kêu Maryanne, nhưng không ai ứng.

Mà anh, đang từng bước một đến gần, ánh mắt để ở trên người cô, quả thật coi cô như dê đợi làm thịt, Thì Nhan giờ phút này không động đậy được, tay chống thân thể muốn dịch ra một chút, anh đã ngồi vào bên giường: "Hôm nay là Halloween, anh để cho cô ấy đi lễ."

"Anh tại sao sai khiến người tôi bỏ tiền ra thuê, anh..."

Không đợi cô nói xong Trì Thành chợt đưa tay vén chăn lên. Thì Nhan phản ứng kịp, không để ý tới sự hãi kêu lên, trực tiếp túm góc chăn —— không kịp rồi, chăn đã tuột xuống đến chân của cô.

Trên người cô áo ngủ trắng tinh dưới ánh sáng đèn bàn làm nó như sa mỏng, làm người nhìn không sót cái gì. Thì Nhan giờ tay lên che trước ngực, một tay kia cố gắng với tới góc chăn. Trì Thành nhanh hơn một bước, trực tiếp đem chăn vứt xuống cái ghế cuối giường.

Màu đậm của khăn phủ giường, da thịt trắng nõn của cô, bị cánh tay chèn ép, khuôn ngực như vẽ phập phồng, ánh sáng con ngươi lấp lánh, bày ra vẻ mặt như giận —— Trì Thành không thể không thu con mắt, tìm cơ hội khác đến xem.

"Em bị chuột rút rồi hả?"

Bởi vì mở máy sưởi, trong phòng không khí ướt có chút buồn bực, anh vừa nói, chung quanh Thì Nhan phiêu tán đều là hơi thở của anh.

Nếu như chân cô có thể động, cô sẽ đá anh xuống giường, không chạm trễ chút nào, giờ phút này, lại chỉ có thể mặc cho anh xoa nắn bóp chân của cô, cô trừ lấy trầm mặc chống lại, không còn cách nào.

Trì Thành xoa nhẹ nhàng, nhưng hiệu quả rõ rệt, bóp chân dần dần khôi phục tri giác, nghe ở bên tai "Anh đã xem 《mẹ bảo bối》 chỉ dạy như thế này."

Thanh âm của anh nhẹ nhàng, Thì Nhan không thể nhìn mình cứ như vậy mà đắm chìm, chỉ đành phải ép mình nghĩ, anh làm như vậy là vì cái gì.

Lấy lòng?

Nhanh chóng dâng lên chút xem thường rồi cuộc cũng thành công lần át đáy lòng mơ hồ xúc động, Thì Nhan trầm tĩnh nói: "Trì Thành, anh đừng cho là..."

"Cảm giác tốt hơn một chút nào chưa?" Anh nhẹ nhàng cắt đứt lời cô, thậm chí ngẩng đầu lên, thành khẩn nhìn cô hỏi.

Thì Nhan theo bản năng há miệng, lại đột nhiên quên muốn nói gì, chỉ có thể rũ mắt xuống cắn môi, hung hăng cắn.

Một phòng an tĩnh.

Tiếng chuông điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, quá nhiều âm áp giả dối, Thì Nhan giống như khách say tỉnh rượu, khôi phục lý trí, trầm mặc nhìn anh.

Trì Thành không nhận điện gọi tới, tiếp tục giúp cô xoa chân.

Không có chuyện gì so với cô quan trọng hơn ——

Nếu như anh là muốn bày ra dáng vẻ này cho cô nhìn, vậy anh đã thành công, Thì Nhan nhắm hai mắt lại, mặc anh xử trí.

Anh thậm chí lấy túi nước nóng tới chườm nóng cho cô.

Nóng không chỉ là chân của cô, còn có tâm của cô —— Thì Nhan kháng cự dòng nước ấm này, tay niết rất chặt, nhưng không làm gì được.

Chân của cô khôi phục tri giác, Trì Thành vì cô trải lại chăn, đứng lên, chậm chạp không muốn rời đi, rồi lại hỏi cô: "Vậy anh đi?"

Thì Nhan không có trả lời, anh ta nghĩ muốn thăm dò cái gì, hi vọng cô mở miệng giữ lại cái gì. . . . . Cô cự tuyệt suy tư, lặng lẽ nghiêng người sang đi ngủ, khép lại chặt mình, ngăn cách tất cả.

Cho đến nghe thanh âm đóng cửa, Thì Nhan mới lần nữa ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, nội tâm giãy giụa, tim có chút xúc động, như có con kiến đang cắn sự phán đoán của cô.

Thì Nhan chợt hiểu mình có cỡ nào —— không bỏ được.

Cô phản ứng kịp là lúc mình đã kéo cửa ra, trước mắt là bóng tối hành lang, đèn trên tường cũng không có mở, trừ ánh sáng phía sau gian phòng sách, cách đó không xa bên tường còn có một tia sáng.

Là ánh sáng của màn hình di động .

Là Trì Thành, anh đang dựa vào tường gọi điện thoại.

Thì Nhan bước tiếp bước là tiếp nối gian nan, nhưng ngay cả như vậy không xác định, cô vẫn là suy nghĩ muốn muốn tới gần, nói cho anh biết, cô vẫn yêu anh . . . . .

Một phút kia, cô nghe Trì Thành nói, "Nhiễm Nhiễm, đừng khóc, nói cho ba rốt cuộc sao vậy?"

Thật sự là kích động, bởi vì sắp ra khỏi bóng tối đến gần chỗ ánh sáng duy nhất thì khi cô nghe cái từ "Ba" này cô liền dừng lại.

Ngây ngốc đứng ở nơi đó, chung quanh quá mức an tĩnh, cô thậm chí nghe rõ thanh âm bên đầu điện thoại kia ——

"Mẹ con. . . . . Thầy thuốc đối với ông nói bọn họ đã tận lực, vậy là có ý gì? Vậy có phải hay không mẹ con. . . . . đã chết rồi. . . . ."

Thì Nhan là nhìn Trì Thành lao xuống lầu, anh đi, lại một lần nữa bỏ đi.

Giẫm bước chân nặng nề trở về phòng, ngồi ở chân giường ngẩn ngơ, cô không nghĩ ra, vì cái gì phải là như thế này. Tại sao, một lần lại một lần, chà đạp thành tâm của cô. . . . .

Nghĩ đến bụng cũng mơ hồ đau, cô vẫn như cũ không tìm được đáp án.

Maryanne trở về lúc nào cô cũng không biết, Maryanne thấy gian phòng của cô đèn sáng, sang đây xem tình huống, liền gặp được cô ngồi ở đó mặt không chút thay đổi.

Thì Nhan hoảng sợ nhưng nhìn chằm chằm Maryanne, một hồi lâu, đột nhiên đứng lên: "Tại sao cô bỏ đi?"

"Madame, I. . . . ."

"Tại sao không được tôi cho phép lại cho anh ta ở lại? !"

Thì Nhan không biết trừ như vậy, còn có thể có phương thức gì có thể giải tỏa mình, người đàn ông kia chạm qua cái chân cô liền vứt xuống đất, vẫn không đủ, vung tay, trên tủ đầu giường các vật đồ rơi xuống đất.

Trong cơn chấn động, Maryanne nghe không hiểu cô nói gì, kinh hoàng luống cuống nghĩ muốn ngăn cản .

Thì Nhan đẩy Maryanne ra, trong bụng như có dòng điện nhói lên, tựa như muốn xé thân thể của cô ra, cô lại đã sớm tê liệt, chỉ vào Maryanne, đôi môi trắng bệch cũng không tự biết : "Cô bị đuổi việc! Có nghe hay không? Cút!"

Không biết làm sao , Maryanne liếc nhìn hai chân Thì Nhan, trong nháy mắt kêu lên một tiếng, nửa bất chấp tất cả, dìu Thì Nhan lên, "Your amniotic fluid. . . . ."

Thì Nhan lúc chợt trở mặt, chậm rãi cúi đầu, nước ối đang theo bắp đùi của cô chảy xuống, cô lại không hề phát giác. Cảm giác đau giống như trong nháy mắt trở lại trong cơ thể, đau đớn tới dồn dập, chặn đánh Thì Nhan suy sụp.

"Take me to hospital. . . . ."

*****

Tịch Thịnh nhận được điện thoại chạy đến bệnh viện, Thì Nhan vẫn còn ở trong phòng sinh.

Phòng sanh phân nội ngoại , gian trong cánh cửa khép chặt, chốc lát có y tá ra vào, Tịch Thịnh cả người ngây ngốc, đứng tại bên ngoài hoảng hốt đi lại, nhịp tim so tiếng bước chân còn hỗn loạn hơn.

Maryanne từ bên trong ra ngoài, nhìn thấy Tịch Thịnh, thẳng thắn thúc giục hắn đi vào giúp đỡ sinh.

Tịch Thịnh nhanh đi tới cửa gian trong hai chân thẳng đã run, quyết định quay người tựa vào trên ghế dài chờ tin tức.

Nóng nảy chờ, trán cùng lòng bàn tay đều là mồ hôi, khi tiếng khóc vang dội cất lên phá vỡ không khí kia, Tịch Thịnh "Vụt" mà từ trên ghế ngồi đứng lên, không chú ý nội tâm khiếp đảm, vọt vào bên trong.

Quá trình sanh rất thuận lợi, Tịch Thịnh cũng không có lúng túng như vậy mà nhìn thấy hiện trường sinh nở. Thì Nhan cả người giống như vừa ở trong nước, tất cả đều ướt mồ hôi.

Trên lông mi thon dài có nước mắt, Tịch Thịnh thay cô lau đi, vừa đụng, cô liền mở mắt.

"Em còn biết trở lại . . . . ."

Cô lại còn có hơi sức đối với hân oán trách, Tịch Thịnh không khỏi cười, "Chớ nói chuyện, trước ngủ một giấc đi." Thì Nhan quả thật mệt mỏi, liếc nhìn đứa bé, còn chưa kịp ôm, đã ngủ mê man.

Tịch Thịnh từ trong miệng Maryanne hỏi không ra cái gì, chỉ biết là Thì Nhan bộc phát đại tính khí, may mà lúc này mẹ tròn con vuông, Thì Nhan ngủ rất say, Tịch Thịnh tạm thời lười phải truy cứu trách nhiệm, mang theo máy chụp hình, hào hứng đi xem cháu ngoại nhỏ.

Thật rất nhỏ, lại nhàn, như ông già.

Mặc dù đóng đèn flash, nhưng đứa bé ngủ say làm như nghe thấy tiếng, bỗng chốc cau mày một cái.

Tịch Thịnh trong lòng trù mến, đưa tay cứ thế sờ đứa bé, lại nghe được Thì Nhan sau lưng suy yếu hỏi: "Rửa tay chưa?"

Tịch Thịnh ngẩn ra, quay đầu lại chỉ thấy cô bày ra bộ dáng cẩn thận, "Em quên. . . . ."

Thật có cái cường thế của người mẹ. . . . .

Tịch Thịnh rửa tay khử độc mới được cho phép đụng cục cưng nhỏ này.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Tịch Thịnh rửa tay khử độc mới được cho phép đụng cục cưng nhỏ này, nhưng hân mới sờ nó, đứa bé với cái mũi nhỏ nhú lại, mắt không mở ra, cứ như vậy há miệng ra khóc.

Tiếng khóc vừa vang lên làm Tịch Thịnh sợ hết hồn, vật nhỏ nhỏ trong lồng ngực phát ra tiếng vang như xé thủng màng nhĩ, Tịch Thịnh luống cuống định đỡ dành nó, phía bên kia, Thì Nhan vội vàng kêu lên: "Đẩy giường đến đây."

Thì Nhan cẩn thận đỡ đứa bé, Maryanne ở một bên giúp một tay, cô ôm đứa bé hướng trên lồng ngực mình, vừa cời ra nút áo, Tịch Thịnh không rõ ra sao, cho đến lúc thấy trước ngực của cô hon phân nửa phồng lên mà da thịt trắng nõn đập vào mắt, hân mới tỉnh ngộ, đây là muốn làm cái gì, vội vàng xoay người, bước nhanh ra khỏi phòng.

Nhịp tim như trống đánh tưng vào bên tường, Tịch Thịnh cảm thấy một chút chuyện khác cần thiết nên suy nghĩ, như, tên của đứa bé. Thời gian sinh? Máy giờ? Ngày mấy? Tháng mấy? Chị lại muốn, cho con mình mang họ Tịch, tất cả cũng không sai. . . . .

Nghĩ đến đây hân không khỏi bật cười.

Tịch Thịnh cúi thấp đầu che miệng, rất sợ bị người khác nhìn thấy bộ dáng này của hân, vừa lúc, Maryanne đang từ trong phòng ra, đụng phải.

Tịch Thịnh thu lại nụm đồng tiền, đứng thẳng người lên, Maryanne cũng không phát hiện khác thường, chỉ nói cho ăn đứa bé ăn xong, gọi hân đi vào.

Tịch Thịnh vừa vào cửa, nghênh đón hân chính là một màn cực ấm áp. Đứa bé thoả mãn ngủ, Thì Nhan bên ở một bên, tay chống trán, êm ái xoa tóc mỏng của đứa bé, chỉ có sự dịu dàng.

Nhìn cảnh này, cũng không làm người ta kinh ngạc, lại vượt mọi chông gai tiến vào chỗ sâu nhất đáy lòng của Tịch Thịnh, sau những năm tháng qua đi, thông thả, chậm rãi. . . . . Nhiều năm khi hồi tưởng lại cảnh này, trí nhớ đã qua, lâu ngày vẫn còn như mới.

Thật là êm đềm, làm Tịch Thịnh cũng không ý định đi học, mỗi ngày nhất định đứng giờ đến phòng bệnh cô trình diện.

Thì Nhan tinh thần dần dần tốt, rất nhanh là có thể xuống giường đi lại, Tịch Thịnh ở chỗ này không giúp đỡ được cái gì, cô đuổi hân về đi học, Tịch Thịnh vì biểu hiện giá trị tồn tại của mình, phụ trách chụp hình đứa bé về mặt mỗi ngày, mấy ngày sau đã có mấy trăm tấm hình, dán đầy phòng bệnh trực ban.

Tên của đứa bé cũng do hân thật vất vả lấy trong tự điển, chọn lựa trong gần trăm cái tên, cuối cùng lại do Thì Nhan đặt : Thì Tước Nghiêm.

Thì Tước Nghiêm thật đúng như tên, qua mấy ngày khuôn mặt đã hơi phúng phính, tựa như bộ dáng bé gái nhỏ, rất thích khóc.

Khóc lên là không dứt được, ai cũng bị nó đánh thức, khi đã no say rồi lại tự mình an ổn ngủ. Thật là mệt nhọc, nên mới có hai ngày, hai mắt Tịch Thịnh cũng đã có chút quầng thâm.

Thì Nhan cũng bị ảnh hưởng đến giấc ngủ nghiêm trọng, cả ngày mờ mịt, lúc này nếu như có người quấy rối, sẽ thật đúng là không chịu nổi ——

Bùi Lục Thần xuất hiện lúc Thì Nhan đang khom người thay tã cho đứa bé, lúc ngồi dậy mà đầu vầng mắt hoa, lời nói có chút khó chịu: "Này!"

*****

Thì Nhan quay lại nhìn thấy Bùi Lục Thần đứng ở bên cửa, bất giác vỗ trán lẩm nhẩm thật đúng là oan gia.

Đứa bé mới vừa thay xong tã, đang hướng lên trời đập hai cái chân tựa như củ sen, đi vớ, Bùi Lục Thần nắm chân nhỏ ở trong tay, chỉ cảm thấy thật là mềm mại.

Thì Nhan một giây kế tiếp liền hỏi hắn, "Người tới làm gì?"

"Ông trời thật là không giúp tôi, thế nào đã sinh rồi? Tôi vốn còn chuẩn bị đến giúp đỡ cô sinh."

"Ăn nói nghiêm chỉnh."

"Được, ăn nói nghiêm chỉnh." Nhìn bộ dáng Bùi Lục Thần, thật muốn giơ tay đầu hàng, cặp mắt lại thẳng nhìn chăm chăm cô, có chút gian nan mở miệng nói, "Nhiễm Khiết Nhất vừa qua đời rồi."

Trán Thì Nhan nhăn lại, cả người bị cảm giác khản trương chiếm lấy. Loại cảm giác đó, liền giống như thấy được một cái kết, nhưng rốt cuộc cái kết đó là gì, Thì Nhan cũng không biết.

Đầu cô trống rỗng, nghẹn lại trong cổ, kinh ngạc, mờ mịt không thôi.

"Cho nên tôi tới đây." Bùi Lục Thần đến gần cô, ánh mắt rõ ràng.

Thân thể của hắn cản trở ánh mặt trời ngoài cửa sổ, Thì Nhan có chút ngỡ ngàng, sững sờ ngửa đầu nhìn hắn, "Anh biết cô ta?"

". . . . ."

Thì Nhan nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn, sợ hãi hỏi: "Làm sao anh biết tôi cùng Nhiễm Khiết Nhất có ân oán?"

Bùi Lục Thần vô vị nhún nhún vai, vẻ mặt không biết là dương dương tự đắc hay là cái gì khác: "Tôi không có gốc giống Tri Thành."

Đừng nhìn chăm chăm tôi như vậy.

Tôi nhắc đến anh ta cô đau lòng sao?"

Thì Nhan cắn răng, không nói một lời mãnh liệt quay người lại, cầm điện thoại treo trên tường xuống. Bùi Lục Thần còn chưa bình tĩnh lại, liền nghe cô nói một tiêu chuẩn Anh ngữ, rất có khí phách nói: "A stranger came into my room. Please take him away."

Bùi Lục Thần muốn ngăn cản thì đã muộn, hắn chưa kịp đoạt lấy ống nghe, điện thoại đã đặt xuống.

Tiền nằm bệnh viện rất cao thật không thất vọng, an ninh rất nhanh đến, bên hông treo côn, máy quét đã chữa Bùi Lục Thần, đưa tay ra tóm tay hắn.

Bùi Lục Thần động tác rất nhanh, thân thể nghiêng sang lại tránh được, cười khỏ, bất đắc dĩ nói: Vợ tôi đang cầu kinh, các người đừng để ý.

Bùi Lục Thần chuyển sang nhìn Thì Nhan, vội vàng bắt được tay của cô, an ninh nghi ngờ nhìn đôi nam nữ đối diện, Thì Nhan lại tưởng rằng ở trước mặt người ngoài họ Bùi này không dám quá can rở, nhưng cô đã sai lầm rồi ——

Bùi Lục Thần bỗng dung nâng đôi tay lên bưng lấy mặt của cô, không nói lời gì hôn xuống. Trên môi xúc cảm mềm mà nóng làm Thì Nhan phản xạ có điều kiện đánh hắn, lại bị bàn tay hắn nắm lại quả đấm, để lên trên ngực.

*****

Bên này hai người dây dưa, bên khác tự giác giễu một câu: "Stranger, aha?" Sau cũng rời đi.

Hơi sức Thì Nhan đánh không lại người đàn ông này, hắn mặc dù không có làm đau cô, lại làm cô tránh cũng không được, chỉ có thể cắn chặt hàm răng không để cho hắn tiến quân thần tốc.

Bùi Lục Thần buông cô ra, lại vẫn không tha, nhìn chăm chăm cô, môi một mảnh trơn bóng thấm ướt, khóe mắt cong cong, cười tủm tỉm nói: "Thì tiểu thư, tìm đáp nhanh quá."

Thì Nhan không khỏi nhớ lại mình đã cùng họ Bùi này tức giận nhiều lần, tay tát hắn mấy lần, cô đã có chút chán ghét, còn hắn lại đối với việc chọc giận cô làm trò chơi không biết mệt?

Thấy cô đã siết chặt quả đấm, lại bỗng dung đề xuống hóa khí không để ý tới hấn, Bùi Lục Thần ngược lại kinh ngạc: "Thế nào? Không đánh lại?"

"Đánh thì sao, không phải chưa từng bị đánh?"

"Lời này nói như thế này thật giống như đang dạy con?" Bùi Lục Thần ngoài miệng không vừa lòng, nhưng mà trên mặt lại cười ha hả, "Phải! Ở trước mặt tôi anh như con nít, tôi không dạy được sao?"

Trên giường đứa bé nhìn chằm chằm một lúc lâu, vừa đạp chân, vừa phát ra tiếng, giống như muốn được mọi người chú ý, ngực phập phồng, há miệng, "Oa ——!" một tiếng khóc lớn.

Thì Nhan vốn là không có ranh cùng hấn tranh cãi, thấy con vừa khóc, cô lại càng bất kể bỏ lại Bùi Lục Thần, quay sang dỗ đứa bé.

Đứa bé yên ổn trong ngực mềm mại của Thì Nhan ngừng khóc, Thì Nhan vỗ nhẹ lưng đứa bé.

"Đúng rồi, đặt tên đứa bé chưa?"

Thì Nhan ngoảnh mặt làm ngơ, ôm con đi thông thả trong phòng.

Bùi Lục Thần chỉ đành phải khom người nhìn phiếu cuối giường bệnh "Kingsley? tên rất hay, tên tiếng Trung là gì?"

Thời gian dài yên lặng, người phụ nữ này thật coi hấn là không khí. Trả lời hấn, là Tịnh Thịnh vào tới cửa: "Thì Tước Nghiêm, không tệ chứ? Do em đặt."

Em trai so với chị thân thiện hơn nhiều, Bùi Lục Thần lại chỉ cố hướng phía không thân thiện nói: "Thì Tước Nghiêm, đứa nhỏ này về sau nếu không làm quan, thật đúng là đáng tiếc cho chữ này."

Nghe vậy, đứa bé được mẹ dịu dàng ôm tràn đầy nước mắt nhìn về phía Bùi Lục Thần, con ngơoi giống quả nho , vừa tròn vừa lớn.

Bùi Lục Thần hướng hấn chau chau mày, đứa bé kia giống như nghe hiểu, nấc cục một cái, lại không khóc.

Thì Nhan chỉ coi lời nói Bùi Lục Thần ở bên tai như gió thoảng, không liên quan đến mình, cô quay người, trừng mắt nhìn Tịnh Thịnh đang chuẩn bị cùng Bùi lục thần nói chuyện với nhau hỏi lớn: "Thủ tục xuất viện làm xong chưa?"

Tịch Thịnh hướng về phía Bùi Lục Thần xin lỗi cười một tiếng, "Làm xong rồi."

Tính Thì Nhan thì Tịnh Thịnh hiểu rõ, cô chỉ đối với người thân với mình mà phát giận thôi, nhưng hôm nay tại sao lại coi Bùi Lục Thần này như người xa lạ? Tịnh Thịnh thật không hiểu.

"Này đi thôi." Thì Nhan nói xong, đi qua Bùi Lục Thần, dẫn đầu ra khỏi phòng bệnh.

Trong nháy mắt Tịch Thịnh xách theo hành lý đi theo ra ngoài, vì đi gấp, hình chụp cũng quên mang đi, Bùi Lục Thần bất giác đến gần, đưa tay đụng vào người phụ nữ trong hình.

Hấn tại chưa từng thấy bộ dạng này của cô —— chân mày nhú thành một đoàn, nhưng cô cười rất tươi, đường cong khoe miệng hoàn mỹ như thế, giống như đóa hoa nở rộ.

"Làm sao lại không thể đối với tôi mềm lòng ? Há?"

Bùi Lục Thần hỏi người trong hình, không ra được đáp án. Hấn gỡ hình xuống, cẩn thận, toàn bộ bỏ vào túi trong âu phục.

*****

Vì muốn một nơi yên tĩnh, Thì Nhan lại dọn nhà. Hoàn cảnh chung quanh tốt hơn, phòng ốc cũng lớn hơn, Tây Hải mùa đông không rét căm căm, dễ dàng hơn cho Thì Nhan chăm sóc bảo bảo.

Coi như Nhiễm Khiết Nhất đã mất rồi, coi như anh lần nữa nghiêng trời lệch đất tìm cô, tất thầy , đều không liên quan.

Khi Bùi Lục Thần xuất hiện lần nữa ở trước mặt Thì Nhan, cô hoàn toàn đã không có cái kinh.

Nàng đã sớm đã cảnh cáo Tịch Thịnh chớ đem địa chỉ nhà mới nói cho bất luận kẻ nào, nhưng họ Bùi này lại tìm tới cửa, là nên khen hấn tin tức linh thông, thần thông quảng đại, hay là nên mắng hấn da mặt dày, quần quít bám chặt lấy?

Thì Nhan chặn ở cửa, nghe tiếng đứa bé ở trên lầu khóc, sắc mặt không tốt lại bị một mội che giấu: "Lại tới làm gì?"

Ngoài cửa Bùi Lục Thần với nụ cười vô lại, đã đem các tấm hình tự hợp thành sách đưa cho cô, hợp lý hợp tình nói: "Đến trả đồ."

Album từ bìa ngoài đến khung đều do Bùi Lục Thần tự mình chọn, tinh xảo đáng yêu, nhìn ra được, việc này so với việc đưa đồ quý cô còn quan tâm hơn.

Đã bao lâu cô không có ở trước mặt hân biểu hiện về hiền hòa như thế rồi hả ?

Thì Nhan cúi đầu lặng lẽ xem album, thì Tịch Thịnh chia vào một đầu tóc rối bởi xuất hiện tại phía sau cô, hai tay giờ ra: "Em sắp bị tiểu tử này hành hạ đến điên rồi."

Bùi Lục Thần ở ngoài cửa cũng nhìn thấy Tịch Thịnh trong mắt có tia máu, Thì Nhan nghe Tịch Thịnh nói như vậy, càng thêm đau đầu nhức óc, lần nữa không để ý tới Bùi Lục Thần ngoài cửa, bước nhanh đi lên lầu.

Tịch Thịnh yên lặng không ngừng kêu khổ, đối với Bùi Lục Thần vẫn như cũ rất khách khí, mời vào nhà, rót cho hân chén nước: "Chị em sắp bị tiểu tử này hành hạ đến thần kinh suy nhược rồi, tính khí kém một chút, anh đừng để ý."

Bùi Lục Thần nghe vậy, hân đứng dậy muốn lên lầu, Tịch Thịnh đang muốn khuyên can, Bùi Lục Thần nụ cười vô hại mà đối với hân nói: "Nói không chừng ta có thể giúp một tay."

Lầu hai, bên tay trái căn phòng thứ ba, cửa phòng khép, Bùi Lục Thần đẩy cửa ra, chân còn chưa bước vào liền sững sờ.

Trong muôn hoa qua, phiến lá không dính thân Bùi nhị thiếu cũng ngây ngẩn cả người.

Thì Nhan cả kinh, cuống quýt kéo cổ áo lên, Bùi Lục Thần tai có chút nóng, khí ẩm phòng mở rất vừa nhưng thân thể của hân, cũng có chút nóng ran.

Đứa bé vẫn còn khóc, Bùi Lục Thần đến gần cô, lần đầu tiên như thế do dự, Thì Nhan cài toàn bộ nút áo, cả người chinh chu, Bùi Lục Thần chỉ nhìn cô một cái, nhẹ ho một tiếng, dời đi tầm mắt sang quan sát đứa bé.

"Cái đó. . . . . nó, có thể không phải đối bụng."

Thì Nhan hồ nghi không tin, con mình khóc thành ra như vậy, người mẹ như cô cũng bó tay hết cách.

Bùi Lục Thần đem đứa bé đặt ở trên giường, cố định tay chân, lại gần bên tai nhỏ, nhẹ nhàng phát ra thanh âm "À oi.!!!".

Ngạc nhiên đứa bé, thật đã ngừng khóc. Lại còn hăng hái vung cánh tay nhỏ, quả đấm mềm mại đập trên mặt Bùi Lục Thần, giống như là kháng nghị.

"Về sau nó lại khóc, lại không chịu bú sữa mẹ, liền thử một chút cái này."

Lúng túng giống như lơ lửng trong không trung, Thì Nhan không cách nào chỉ có thể nói sang chuyện khác: "Người không phải nói là mình có bằng MBA sao? Lúc nào lại am hiểu y thuật?"

Hình ảnh trong đầu Bùi Lục Thần còn ngừng lại ở sự việc lúc mới xông vào cửa, tầm mắt hiện ra kiểu điểm một màn, trước mặt người phụ nữ này, hân hôm nay không thể nhìn thẳng, tình nguyện đi treu chọc đứa bé.

Vẫn như vậy nhìn chăm chăm đứa bé, Bùi Lục Thần mới phát giác khác thường, rõ ràng có chút cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng cụ thể chỗ nào vấn đề lại không nói ra được.

Đứa bé cứ như vậy thích gào khóc, sắc mặt nhưng không thấy đỏ thắm, ánh sáng trong mắt cũng không sáng trong bằng lúc mới sinh, Bùi Lục Thần đưa tay ấn lên ngực đứa bé, sắc mặt dần trầm xuống, rung mình, ôm lấy đứa bé liền hướng ngoài cửa đi: "Nhanh đi bệnh viện."

Thì Nhan ở phía sau, Bùi Lục Thần chân dài bước, cô chạy ra là lúc hân đã ở trên cầu thang rồi, Thì Nhan không thể không gọi hân lại: "Thế nào?"

Tịch Thịnh vốn là nằm trên ghế sa lon nghỉ ngơi, giờ phút này "Vụt" đứng lên, dùng vài giây mới tiêu hóa lời Bùi Lục Thần nói, chạy đi lấy xe.

Sau khi ngồi lên xe Bùi Lục Thần liền không nói một lời, trầm mặc lái xe, sắc mặt lạnh lùng, Thì Nhan cả người luống cuống: "Rốt cuộc thế nào? Bùi Lục Thần anh đừng làm tôi sợ, nói mau."

Tịch thịnh lôi kéo xe em bé ngồi ở ghế sau, sắc mặt cứng ngắc, cũng chờ Bùi Lục Thần mở miệng.

Thật sự không muốn dọa cô nên chọn im miệng không nói, Bùi Lục Thần liếc nhìn tay cô đang đặt trên cánh tay mình, ngón tay dài, đốt ngón tay trắng bệch.

Thì Nhan nhớ lại rõ ràng hân ôm đứa bé lao ra cửa nhà lúc đó bộ dáng rất thận trọng, bộ dáng đó thật sự dọa người, khiến cho cả người cô trong nháy mắt mất đi sức sống.

"Đứa bé đoán chừng tiêu hóa không tốt, đi bệnh viện kiểm tra xem, không có việc gì." Bùi Lục Thần bịa ra lý do, Thì Nhan nhất thời nghe không ra sơ hở, cuối cùng không có lo lắng nữa, hân đạp lút cần ga, ga tốc lái về phía bệnh viện.

Đến bệnh viện, tất cả đều là Bùi Lục Thần xử lý, bệnh viện công lập cần chờ đợi, Bùi Lục Thần dẫn bọn họ tới là bệnh viện tư, hân cùng với bác sĩ nói chuyện với nhau mặc dù cũng là dùng Anh ngữ, nhưng lại dùng từ chuyên môn, Thì Nhan muốn nghe cũng nghe không hiểu.

Đứa bé bị ôm đi kiểm tra, khi đến tay y tá liền lại bắt đầu khóc. Thì Nhan muốn đi theo, lại bị Bùi Lục Thần kéo lại, hân trấn an cô ngồi xuống, vẫn siết cổ tay của cô: "Đừng đi loạn."

"Không phải dạ dày có vấn đề đúng hay không?" Một lát sau Thì Nhan lúc này mới phản ứng kịp, lắc lắc thế nào cũng tránh không được tay của hắn, "Anh lừa tôi."

Bùi Lục Thần không nhúc nhích, không nói một lời.

*****

Thì Nhan hoàn toàn mất hết khái niệm thời gian, mỗi một giây thật khó khăn trôi qua, Tịch Thịnh cũng như thế, sức nói liên tục cũng không có, tâm trí đều đã đi theo đứa cháu nhỏ.

Kết quả kiểm tra đã có, đứa bé lại không biết được ôm đến nơi nào, bác sĩ gọi Bùi Lục Thần vào phòng làm việc.

"Chờ tôi ở ngoài."

Thì Nhan làm sao chịu? Trực tiếp đi theo hắn vào phòng làm việc.

Thầy thuốc giống như là cùng Bùi Lục Thần quen biết, trên mặt mang theo lo lắng y hệt, Thì Nhan lật xem kết quả kiểm tra, con người cũng có chút không yên, phần lớn cũng xem hiểu rồi, nhưng Thalassemia này. . . . .

"Đây là gì?" Cô chỉ có thể yêu cầu trợ giúp của Bùi Lục Thần.

Bùi Lục Thần lần nữa không chịu nói lời nào. Bác sĩ kia cũng như Bùi Lục Thần bình thường trầm mặc, hai người này trầm mặc thật sắp bức cô đến lý trí cũng không còn.

"Nói ! Đây là gì? !" Thì Nhan không chế không được nín lấy cổ áo Bùi Lục Thần, thanh âm của cô cùng với ánh mắt, đều đang run rẩy.

Bùi Lục Thần trong mắt cũng có chút đau đớn, hắn mím chặt đôi môi, cứ như vậy nhìn cô, thật không đành lòng. ". . . . . Thalassemia, chứng thiếu máu Địa Trung Hải."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

"Thalassemia, chứng thiếu máu Địa Trung Hải." Sau bao nhiêu quyết tâm, Bùi Lục Thần dừng một chút, lại bổ sung, "β trung gian, nhưng. . . . .nghiêng về di truyền."

Hơi lạnh thấu xương trong nháy mắt chiếm lấy Thì Nhan, cái loại lo lắng mơ hồ đó lúc này biến ảo thành vô biên bóng đen, làm cô có chút choáng váng, thờ không nổi, thật lâu sau mới tỉnh ngộ mình muốn làm gì, nhưng từ hốt hoảng luống cuống thì không còn cách nào, nhìn về phía Bùi Lục Thần: "Kings đâu? Y tá đưa nó đi đâu rồi?"

Bùi Lục Thần không biết làm sao mới có thể trấn an người phụ nữ này, không khỏi nhúu mày, đem nắm tay của cô từ mình trên cổ áo kéo xuống, nắm trong lòng bàn tay, "Cô cũng phải đi kiểm tra."

Thì Nhan vẫn không nhúc nhích.

Bùi Lục Thần một tay kia đặt tại trên vai cô, tư thế như che chở, giống như như vậy là có thể cho cô sức lực, trừ hắn ra, người phụ nữ giờ phút này không còn nơi khác dựa vào, "Tôi sẽ chờ cô, rồi đem nó ôm trở về được không ? Ngoan, trước tiên đi kiểm tra đã."

Thì Nhan cuối cùng đi theo y tá rời đi, Bùi Lục Thần không lâu cũng từ phòng làm việc đi ra ngoài, Tịch Thịnh ở bên ngoài chờ tin tức, giống như quần bách, nóng nảy đi lại, thấy Bùi Lục Thần ra ngoài, lập tức đã chạy tới, "Cháu em rốt cuộc thế nào?"

Bùi Lục Thần nói đơn giản tình huống, Tịch Thịnh ngã ngòi ở trên ghế dài, mặt mũi tràn đầy tái nhợt.

"Gia đình đã có ai có cái bệnh này?"

Tịch Thịnh dù sao vẫn là đứa bé, mặt gấp đến độ trắng bệch: "Em, không rõ ràng lắm, cùng cha khác mẹ, đi theo chị từ lâu."

Hai chị em, bộ dáng lo lắng giống nhau như đúc, Bùi Lục Thần khó tránh khỏi nặng nề, như có ngàn cân, đè nặng trên vai.

Bệnh viện lạnh lạnh, chiếu rọi vào tâm. Hai người đàn ông này, sắc mặt nặng nề giống nhau.

"Thời điểm khám thai không phải đều nói tốt hay sao? Điều nói chỉ là có chút thiếu máu mà thôi." Tịch Thịnh thật sự không nghĩ ra, chỉ biết tự cắn môi.

"Cũng may phát hiện ra sớm, hiện tại bào bào còn nhỏ, có thể nhanh chóng trị liệu."

Bùi Lục Thần hết sức trấn an, nhưng hắn nói đến mình cũng không tin, không trách được Tịch Thịnh không thể vì vậy mà cảm thấy vui mừng.

Tịch Thịnh nóng nảy lời nói đã có chút không mạch lạc, "Cầm quốc tịch Mỹ có ích lợi gì, kết hôn, ly hôn đều không dễ dàng, nếu như ở trong nước, khám thai làm sao qua loa như vậy. . . . ."

Tịch Thịnh lại nói không ra, cúi xuống, lấy đôi tay bưng lấy mặt, từ khe hở tràn ra một tiếng thở dài nặng nề.

Đại khái gần tới gần tới, Thi Nhan mới về đến trước mặt bọn họ. Đã kiểm tra qua, một chút cũng không giúp được đứa bé.

Cái loại tuyệt vọng đó phun trào, làm tắt cả thế giới của Thi Nhan lâm vào bóng tối.

Không biết bác sĩ thuyết phục người phụ nữ này, cô cuối cùng chịu cho đứa bé nhập viện, còn cô tạm thời về nhà. Bùi Lục Thần đưa cô trở về, đêm đó ở tạm nhà bọn họ.

Sau khi sanh xong đứa bé xuất viện, Thi Nhan lại chuyển sang nhà mới, Bùi Lục Thần thật vất vả mới lấy được địa chỉ của nó, trong hoàn cảnh lại ở cái nơi hoàn toàn mới này, Bùi Lục Thần cảm thấy hết sức xa lạ ——

Chỉ vì cô không bố trí ấm áp như nhà cũ.

Hắn không xác định cô lần này dọn nhà rốt cuộc là vì tránh người nào. Hắn? Hoặc là, người đàn ông kia. . . . .

Hãy nhìn dáng vẻ, người đàn ông kia đối với cô mà nói, có lẽ, lại thật sự chỉ là nhớ lại, cô nguyện ý trở nên ôn hòa, chỉ là vì đứa bé này.

Lễ Giáng Sinh đã đến, phòng khách ngay chính giữa để cây thông Noel mini, treo đồ trang sức tràn đầy hình thú vị, thậm chí ở lò sưởi trên tường treo vớ thêu tên bảo bảo.

Bùi Lục Thần lúc này ngồi tại phòng khách, trên đầu tường treo hình bảo bảo —— khuôn mặt thật đẹp.

Nhưng hôm nay, đứa bé lại bị tin dữ như vậy liên thân, vô lực tránh thoát.

Bùi Lục Thần không cách nào ngủ, gian phòng bố trí càng ấm áp, như cho hắn thêm dẫn vật, đi phòng bếp rót nước, thấy trên lầu gian phòng của cô vẫn sáng đèn, Bùi Lục Thần do dự chốc lát, lại lựa chọn lên lầu.

Cô đang lên mạng tra tài liệu, cửa phòng khép hờ, Bùi Lục Thần từ ngoài khe cửa chỉ thấy màn ảnh ánh sáng chiếu sắc mặt yếu ớt, người này tựa như thần kinh khẩn trương cao độ, bỗng dưng liền nhận thấy ra: "Người nào?"

Bùi Lục Thần chỉ đành phải đẩy cửa đi vào: "Là tôi."

"Vừa đúng, tôi có việc tìm anh."

Cạnh tay nạng tư liệu đều là mới vừa in, tất cả giao vào trong tay Bùi Lục Thần.

"Đứa bé bây giờ còn không nhìn ra cái gì khác thường, nhưng là sẽ dần dần xuất hiện triệu chứng thiếu máu, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng có đúng hay không? Rồi những thứ kia sẽ biến chứng. . . . . Kiểm tra kết quả của tôi, bác sĩ nói tôi không cứu được nó, vậy còn có người nào có thể? Ba của nó? Đúng rồi. . . . . Còn có Nhiễm Nhiễm, hai người này tóm lại có thể cùng Kings hợp nhau có đúng hay không? Nếu như. . . . . Nếu như vẫn không được, cũng chỉ có thể truyền máu, sau đó chờ chết?"

Ánh mắt Thi Nhan hỗn loạn, ngữ điệu tốc độ rất nhanh, hận không thể một giây đang lúc tra ra tin tức liền đem tất cả toàn bộ nhét vào trong đầu hắn.

Bùi Lục Thần nghe xong, thấy tay cô cũng có chút run rẩy, vội vàng cầm lấy: "Cô đừng mình hù dọa mình, trên web rất nhiều tài liệu không chắc đúng."

Đầu Bùi Lục Thần như phình ra, đổi lại nắm hai vai Thi Nhan, chăm chú nhìn ánh mắt của cô: "Bình tĩnh một chút. Bây giờ không thể loạn, , ngoan, hít sâu."

Thi Nhan có chút máy móc theo sát hắn hít sâu, thật vất vả mới trở lại bình thường, lại nhất thời không có ý kiến.

Luôn luôn có khí thế bức người giờ phút này lại ngửa đầu nhìn hắn, trong mắt chứa toàn nước mắt. Là hắn phát hiện đứa bé khác thường sớm nhất, hắn cũng nhất định có biện pháp, nhất định có biện pháp. . . . ."Tôi nên làm như thế nào?"

Bùi Lục Thần quả thật biết phải làm sao, nhưng hắn không vui, cực kỳ không vui.

Nội tâm đấu tranh, ngoái đầu nhìn lại thấy cô tin cậy mình như vậy, Bùi Lục Thần không đành lòng giấu giếm, hắn cũng phải hít thở sâu, bởi vì phải nói ra những lời này, quá khó khăn: "Đầu tiên, chúng ta phải đi tìm Tri Thành trước."

Cô giống như là đột nhiên đã tỉnh hồn lại, thần sắc bỗng dưng cứng đờ.

Bùi Lục Thần cũng không xác định cô rốt cuộc chần chừ là vì cái gì, thật châm chọc, hẳn hiện tại nhưng chỉ có thể như thế khuyên: "Tôi hiểu rõ cô tình nguyện cùng anh ta cả đời không qua lại với nhau, nhưng. . . . . Tất cả đều chỉ vì đứa bé."

"Tôi hiểu."

Thì Nhan rốt cuộc khôi phục trấn định, định quay lại lấy điện thoại di động đặt tại đầu giường, lại bị Bùi Lục Thần bắt được cánh tay.

"Cùng tôi về Bắc Kinh đi, dù sao cũng phải về, đi nói với anh ta. . . . . Chúng tôi cùng công ty anh ta đang họp ở Bắc Kinh." Bùi Lục Thần nhìn cô, trong mắt như không xác định, dù sao cô chưa từng nghe qua ý kiến của hắn.

Không ngờ cơ hồ một giây kế tiếp cô liền gạt đầu, xoay người hướng đầu giường đi tới, nửa đường lại dừng lại, quay đầu lại nhìn hắn: "Thật sự là. . . . . Làm phiền anh, cảm ơn."

Tại sao khi cô cảm ơn lại làm hắn cảm thấy vô cùng khổ sở?

Bùi Lục Thần tìm không ra đáp án, định bụng không suy nghĩ nhiều, một bên hắn hướng phía trước cửa sổ đi tới, vừa lấy điện thoại di động ra, đặt vé máy bay về Bắc Kinh.

Đưa mắt nhìn bốn phía, gần tới lễ Giáng Sinh, màn trời tối đen như mực, không có nửa ngôi sao, trừ nơi xa cây thông Noel lớn phát sáng, không nữa một điểm ánh sáng, giống như bọn họ không nhìn thấy con đường tương lai phía trước.

Đêm khuya Nam California, Thượng Hải gần tới.

Mùa đông, buổi tối Thượng Hải quá ngắn, đảo mắt ngày cũng nhanh qua.

Trì Thành xe dừng ở cửa trường học, đón Nhiệm Nhiệm tan học. Học sinh từ trong trường đi ra, đầu người nhón nháo, Nhiệm Nhiệm nhìn một cái liền thấy chiếc Cadillac chói mắt.

Nhiệm Nhiệm vội lên xe: "Ba, người trở về lúc nào? Người không phải là vẫn còn ở nước Mỹ sao?"

Tay áo Nhiệm Nhiệm bên trên còn mang tang, nhìn thấy anh cười, cực ít lộ ra lúm đồng tiền.

Sau tang lễ Nhiệm Khiết Nhất không bao lâu Trì Thành liền bắt đầu từ Los Angeles cùng Thượng Hải bay giữa hai nơi, hôm nay tính ra, anh và Nhiệm Nhiệm cũng đã hơn nửa tháng không gặp.

Con bé tựa hồ cao hơn chút, Trung văn cùng cách nói tiến bộ rất nhiều.

Trì Thành trở về nhìn Nhiệm Nhiệm cười nhẹ một tiếng, đã là cực hạn, người phụ nữ của anh, với con anh như đã bốc hơi, nhà đã trả lại, chỉ xác định được địa điểm bệnh viện lúc cô kiểm tra, cũng không tìm được bóng dáng của cô.

Nam California to lớn, tìm giữa biển người mênh mông một người thật khó, anh thật mong có điều kỳ diệu ở trên đường gặp được cô.

Trì Thành lần này chạy về nước xử lý chút chuyện, qua vài ngày lại được bay trở về Los Angeles, trước mắt chỉ có thể cố gắng nụ cười.

Anh vừa khởi động xe từ vừa hỏi: "Hôm nay ba cùng con, cho vú Trương nghỉ. Nghỉ chưa ra buổi tối muốn đi đâu ăn?"

Bên trong xe khí ẩm rất đủ, Nhiệm Nhiệm lấy xuống cái mũ, cởi ra khăn quàng cổ, xoa xoa đôi tay sượt ẩm: "Ba, khuya về nhà làm cơm cho con ăn có được hay không?"

"Vậy chúng ta đi siêu thị mua ít thức ăn trước." Trì Thành đánh tay lái đem xe quay đầu.

Thượng Hải đã tràn ngập không khí đón Giáng Sinh, bên trong siêu thị lớn có thể dễ dàng mua đồ chuẩn bị lễ Giáng Sinh, Nhiệm Nhiệm nhìn trúng hình mũ đỏ, trực tiếp đội ở trên đầu.

Cái mũ còn có cỡ nhỏ hơn nữa, thấy vậy tâm trí Trì Thành không khỏi bay xa.

Nếu như anh vẫn cùng cô ở chung một chỗ, cũng nên mua cho con mình một chiếc? Không, một nhà ba người, nên mua ba chiếc, rồi chụp chung một tấm hình, chế thành khung hình treo lên đỉnh cây thông Noel.

Hay là, mua đồ ông già Noel đang bú bình cho con?

"Ba! Ba!"

Nhiệm Nhiệm kéo ống tay áo của anh, Trì Thành mới chợt bình tĩnh lại: "Ba?"

"Điện thoại di động của ba đang kêu." Nhiệm Nhiệm chỉ chỉ túi áo anh.

Trì Thành vẫn nhìn chăm chăm cách đó không xa quầy bán đồ trẻ nít không dỗi, tiện tay lấy ra điện thoại di động nghe: "Alô?"

"Là em, " dừng một chút, "Thì Nhan."

Trì Thành sững sốt.

Trong ống nghe truyền ra âm thanh đùng vào tai Trì Thành, chút xíu cũng không chân thật. Siêu thị người đến người đi, đông như trẩy hội, trong nháy mắt tất cả trở thành hư ảnh, thế giới nhất thời như chỉ còn lại anh, cùng câu nói bên tai của cô. . . . .

Trì Thành mờ mịt nhìn vào tên trên điện thoại, trong nháy mắt căng thẳng, không chỉ là thần kinh của anh, âm thanh cũng trở lên run rẩy: "Em ở đâu?" Ngắn ngủn ba chữ, nhưng lại vô cùng khó khăn.

Cô không có tiếp lời.

Trì Thành cố đè xuống nội tâm đang giằng xé, chậm rãi, bình tĩnh lại: "Thì Nhan, nói cho anh biết, em đang ở đâu?"

"Đứa bé đã xảy ra chuyện." Nghe ra giọng nói của cô thật bình tĩnh.

Thế nhưng anh lại không làm được.

Đau khổ cùng cực, Trì Thành vào giờ khắc này có thể lãnh trọn, giống như cả người mất đi tri giác, không cách nào nhúc nhích.

"Em nói sao?"

Hỏi ra, mới phát giác đây là vấn đề lừa mình dối người ngu xuẩn cỡ nào, anh rõ ràng nghe được, nhưng trong tiềm thức lại không dám tin, Trì Thành dừng một chút, bình phục suy nghĩ hỗn loạn, sửa lời nói, "Xảy ra chuyện gì, Thì Nhan, em nói cho rõ ràng, đừng. . . . ."

Còn chưa nói xong thì bị Thì Nhan cắt đứt: "Chẩn đoán rất chính xác chứng thiếu máu Địa Trung Hải, cụ thể chờ chúng ta gặp mặt rồi nói tiếp. Tôi đang lập tức trở về Bắc Kinh, chúng ta ở nơi nào gặp mặt, anh nhất định phải mang theo Nhiễm Nhiễm. Nhớ, nhất định phải mang theo nó."

"Thì Nhan, em nói cho anh biết trước tiên, đứa bé. . . . ."

"Cộc" một tiếng, đối phương đã dập máy.

Bên trong vang lên tiếng "tút tut" chói tai, Trì Thành động tác có chút máy móc cúp máy. Chứng thiếu máu Địa Trung Hải. . . . .

Trì Thành bỗng dừng phản ứng kịp, vội vàng gọi lại, đối phương lại không chịu nhận nghe.

Âm thanh đơn điệu chờ đợi như hành hạ anh, một phút kia, ánh mắt Trì Thành thậm chí không cách nào tập trung, cúi đầu nhìn về phía Nhiễm Nhiễm.

Thấy Trì Thành cau mày, nhìn chăm chăm vào nó mất hồn, Nhiễm Nhiễm trên khuôn mặt nhỏ nhắn thể hiện lo lắng: "Ba ba, người làm sao vậy?"

Thần trí Trì Thành lúc này mới quay lại, kéo tay Nhiễm Nhiễm bước nhanh rời đi, Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu lưu luyến nhìn chiếc xe mua đồ phía trước: "Ba. . . . ."

"Chúng ta bây giờ lập tức đi đến Bắc Kinh."

"Ngày mai con còn phải đi học. . . . ."

"Ba gọi cô giáo giúp con xin nghỉ."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Chuyến bay từ Los Angeles —— Bắc Kinh.

Trong buồng máy bay rất an tĩnh, Thì Nhan do mệt mỏi nên đã ngủ, đoán chừng trong mơ cũng khó chịu, cho nên chân mày mới nhíu lại. Bùi Lục Thần khi tỉnh lại cũng không biết giờ là lúc nào, ngoài cửa sổ một màu tối, đèn hướng dẫn lóe lên thật giống như đang nhấp nháy nhờ điều gì.

Máy bay hơi lắc lư, xe trẻ con cố định với hai ghế ngồi trước ở giữa hai người lớn với nhau, Bùi Lục Thần vén màn chống bụi lên, chỉ thấy đứa nhỏ đang

trợn tròn mắt, lặng yên không một tiếng động đưa cù sen chính là cánh tay lên không trung nắm cái gì.

Đứa nhỏ này hiểu động như vậy, làm sao lại có bệnh?

Bùi Lục Thần không khỏi đưa tay gạt gạt cầm đứa bé, nó bỗng nghiêng đầu nhìn hắn, với ánh mắt óng ánh trong suốt, trong cổ họng nó phát ra âm thanh "khanh khách", như muốn cười, vừa tựa như muốn khóc, còn chưa chờ đứa bé thật khóc thành tiếng, Thì Nhan liền thức tỉnh.

Nhìn thấy cảnh này, người làm mẹ thấy thế lập tức đẩy tay Bùi Lục Thần, hạ thấp giọng trùng Bùi Lục Thần nói: "Sao lại đánh thức nó?"

Bùi Lục Thần khó tránh khỏi uất ức, "Tôi thấy nó đã tỉnh, nên chơi với nó mà thôi."

Thì Nhan cũng hiểu giọng của mình có chút nặng nề, cô nợ người đàn ông này nhiều như vậy, Thì Nhan cũng biết mình không thể ý vào cái gì cũng lạnh nhạt đối với hắn, bắt đầu dĩ do cô không giữ chặt nỗi tâm tình, để ý thấy hắn có bộ dạng tha thứ, Thì Nhan ảo não chỉ đành phải xin lỗi:

"Tôi cũng không biết là mình bị làm sao nữa, tựa như. . . . . thời nấn kinh đến, vô duyên vô cớ liền nóng nảy. Thật sự rất. . . . . xin lỗi."

Bùi Lục Thần cực ít nghe người phụ nữ này nói lời dịu dàng, cô chịu hạ thấp mình như vậy, thậm chí lại lặng yên, Bùi Lục Thần cũng cười, cánh tay đưa về phía cô, nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của cô lên: "Không quan trọng, đợi tất cả qua đi rồi sẽ 'an ổn'."

Động tác của hắn nhìn rất nhu hòa, Thì Nhan muốn tránh cũng tránh không thoát, thật giống như bị hắn cầm giữ. Vội gạt mình, đứa bé đột nhiên cất tiếng khóc.

Đứa bé khóc rống không ngừng, hành khách bên trong khoang thuyền đều đã ngủ say, Thì Nhan chỉ đành phải ôm đứa bé vào phòng rửa tay, dỗ nó nín khóc rồi mới ôm trở về.

Cầm nhỏ đứa bé đặt tại đầu vai Thì Nhan, lại vừa thấy được vẻ mặt có chút uất ức Bùi Lục Thần liền mở trừng hai mắt, nội tâm không khỏi sinh ra một tia hồ nghi.

"Tiểu Ma Quái, ngươi có ý. . . . ."

Bùi Lục Thần sờ sờ đầu của đứa bé nhẹ giọng nói, vốn là trêu ghẹo một câu, thanh âm cũng thấp đến mức Thì Nhan cũng không nghe rõ, nhưng miệng đứa bé lúc này cũng đang mấp máy, như thừa nhận.

Bùi Lục Thần nhất thời bất đắc dĩ vỗ trán.

Cùng thời khắc đó, tại Bắc Kinh. Trì Thành, đứng nhìn đám sương bên ngoài cửa sổ khách sạn đến mất hồn.

Ngón tay Trì Thành kẹp thuốc lá, lửa sắp đốt đến ngón tay, anh mới bỗng dưng tỉnh hồn lại.

Nhiệm Nhiệm đang ở Thượng Hải bay đến Bắc Kinh trên chuyến bay liền ngủ mất rồi, bây giờ còn đang trong phòng yên giấc, lúc này đã là ban ngày, bên ngoài tầm nhìn cũng rất thấp, Trì Thành hướng tới ngoài cửa sổ ánh mắt nhất thời mất đi phương hướng.

Trận sương này, giống như là trọn đời cũng sẽ không tan đi.

Nhiệm Nhiệm chẳng biết lúc nào xuất hiện tại cửa phòng, mặc bộ thỏ lông bông, vuốt mắt: "Ba."

Đầy phòng phiêu tán mùi thuốc lá, Nhiệm Nhiệm càng đến gần Trì Thành, lỗ mũi nhăn càng chặt: "Ba, khói thối."

Trì Thành nhăn tất khói, miễn cưỡng cười nhẹ.

Nhìn con gái, Trì Thành trong đầu vang lên, cũng là ngày hôm qua gần tối Thì Nhan này có tự trấn định thanh âm đứa bé đã xảy ra chuyện. . . . . Chấn đoán chính xác là chứng thiếu máu Địa Trung Hải. . . . .

Thì Nhan đem người thân nhất tránh xa, vậy lúc ban đầu nghe cái tin tức này thì có bao nhiêu bàng hoàng luống cuống? Không có anh bên cạnh, cô phải như thế nào mà chịu qua trận đau đớn này?

Trì Thành cự tuyệt để cho mình suy nghĩ nhiều, anh biết mình hôm nay sắc mặt có nhiều khó coi, nắm lại hai vai Nhiệm Nhiệm, hướng dẫn từng bước lại nhìn vào mắt đứa bé, không để cho nó có ánh mắt dò xét bản khoản ở trên người mình: "Một lúc nữa cô rất nhanh sẽ trở lại nơi này cùng chúng ta gặp mặt."

Đứa bé mặt trong nháy mắt trầm xuống, thói quen lặng lẽ như trở lại.

"Người nói, đi còn dẫn theo em bé trở lại, nhất định có thể là em gái, còn là em con, người sẽ thích."

Nhiệm Nhiệm nói xong liền vận vẹo uốn éo thân thể, tránh tay Trì Thành ra, "Con đi đánh răng." Nói xong, chạy vút đi như một làn khói.

Đứa bé trốn vào phòng vệ sinh, không chịu trở ra, Trì Thành gõ cửa, Nhiệm Nhiệm thủy chung không nên tiếng.

Tri Thành không biết dùng bao nhiêu sức lực, đốt ngón tay đều đã trắng bệch, "Chớ tùy hứng, mở cửa nhanh. Nhiễm Nhiễm!"

Anh chưa từng dùng qua giọng nghiêm như thế của nói chuyện với nó, cứ như vậy một cái chớp mắt, liền có thể mơ hồ nghe được tiếng khóc của nó.

"Con không thích Thi Nhan! Con không có em, mẹ con đã chết!"

Tri Thành bỗng dưng ngẩn ra, nhấc chân liền đập cửa ra, tiếng nổ như muốn vỡ gương ở trên tường, Nhiễm Nhiễm bị sợ đến ngừng luôn tiếng khóc, Tri Thành vào phòng rửa tay, ánh mắt liếc thấy trong kính trang nhả sắc mặt lạnh lẽo của mình, nhưng cũng không còn sức để mà suy nghĩ.

Nhiễm Nhiễm ngồi ở trên nắp bồn cầu, anh đến gần, ôm lấy nó.

Tri Thành có chút cưỡng ép Nhiễm Nhiễm rửa mặt, thay y phục, đưa bé bộ mặt không tình nguyện, mắt thấy Tri Thành muốn dẫn mình ra cửa, Nhiễm Nhiễm túm ở tay nắm cửa, chết sống không buông: "Con không đi!"

"Ba hiện tại phải đi bệnh viện làm kiểm tra, không phải dẫn người đi gấp đi." Tri Thành từng câu một lại đẩy đứa bé đang nắm chặt trên quả đấm cửa nhỏ.

Nhiễm Nhiễm chỉ là hồ nghi, ngửa lên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Ba bị bệnh?"

Tri Thành cười nhẹ, nhưng không có trả lời, ôm lấy Nhiễm Nhiễm ra cửa.

Ở bệnh viện làm kiểm tra máu, phải làm kiểm tra gen cho Nhiễm Nhiễm.

"Con gái của tôi như vậy, có thể hay không cứu em cùng cha khác mẹ?" Trừ lần đó ra, Tri Thành không biết như thế nào mới có thể hướng thầy thuốc kỹ lưỡng dặn dò.

"Hiện tại tất cả đều vẫn không thể phán định, tiền sinh ngai đừng nóng lòng."

Anh sao lại không nóng lòng? Lần Thi Nhan điện tới, anh cũng không hỏi được rõ ràng.

Lại một đêm khuya không chợp mắt, khi nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động điện tới biểu thị tên người, Tri Thành bỗng vội đứng lên, giọng nói rất gấp: "Đến Bắc Kinh rồi?"

"Đúng, mới vừa xuống máy bay."

Ngắn gọn đối thoại, Tri Thành cũng đã bước nhanh ra khỏi gian phòng, hướng cửa trước đi ra: "Anh đi đón em."

"Không cần, Lục Thần đã liên lạc tốt với bệnh viện, chúng ta ngày mai đến bệnh viện gặp mặt."

Cô nói xong đang muốn cúp máy, Tri Thành siết chặt điện thoại di động, không chế không được âm sắc có phần hung ác: "Em tối thiểu phải nói cho anh đứa bé hiện tại thế nào, anh dù sao cũng là ba nó!"

Đầu bên kia yên lặng chốc lát.

Tri Thành tức giận như ném vào đầm sâu, kích động không nói được nữa, ngược lại thanh âm Thi Nhan lại có chút xa cách: "Anh bây giờ không ở Kim Hoàn? Bùi Lục Thần ngày mai sẽ phái xe đi đón anh cùng Nhiễm Nhiễm."

Dứt lời, cô không chậm trễ chút nào cúp máy.

Tri Thành trừng mắt nhìn xuống màn ảnh, một hồi lâu, hung hăng đem di động ném vào vách tường.

Trong nháy mắt sụp đổ, nổ tan, lại tĩnh mịch trở lại.

Anh ném đi điện thoại, lại hủy không được lòng ngực đang dâng lên nỗi bi thương, sửa lại bất cứ chuyện gì lại không được, ý thức được điểm này, Tri Thành chán nản dựa vách tường, trượt ngồi trên mặt đất.

Sáng sớm hôm sau, vẫn là sương mù, anh lại vẫn như cũ cả đêm chưa chợp mắt.

Điện thoại di động mảnh vụn làm bạn cả đêm, Tri Thành don lại sạch sẽ, đồng thời cũng cố gắng bài trừ tất cả sa sút tinh thần, rửa mặt, cạo râu, thay y phục, đem sim đôi đến một cái khác, chờ Thi Nhan lần nữa điện tới.

Nhiễm Nhiễm sau đó bị Tri Thành đánh thức, mở mắt chỉ thấy Tri Thành một thân tây trang gọn gàng đứng ở bên giường.

"Đi đánh răng, đợi lát nữa chúng ta lại đi đến bệnh viện."

Nhiễm Nhiễm không có nửa ý làm trái, ra cửa thì trang phục và đồ đạc cũng chuẩn bị xong, ngoan ngoãn ngồi ở trên bàn ăn, đợi phục vụ đưa lên bữa ăn sáng.

Trì Thành an vị ở đối diện đứa bé, Nhiễm Nhiễm trong đầu buồn bực cắn bánh bao, nhìn anh bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ làm cho nó có chút e sợ đến gần.

Trước mặt Trì Thành bữa ăn sáng chút nào cũng không động, ngón tay từng phát từng phát đánh bàn ăn, đó là thói quen anh cố dè xuống nội tâm nóng nảy, bên tay điện thoại vừa vang lên trong nháy mắt anh liền nhận.

"Alô?"

Trả lời Trì Thành, cũng không phải Thi Nhan, mà là một người khác giọng nữ có chút lạnh lạnh: "Trì tiên sinh đúng không? Xe đưa ngài đến Kim Hoàn tới rồi, ngài mau sớm xuống đây đi."

Nhiễm Nhiễm như cũ là không quá tình nguyện bị Trì Thành dẫn ra cửa, chờ ở dưới Kim Hoàn chính là chiếc xe Jeep màu xanh lá cây, Nhiễm Nhiễm thấy tài xế là một cô gái diện mạo có chút lạnh lùng, ngẩn người, liền cũng không nửa mặt lộ vẻ kháng cự.

Tài xế nhìn lên nhìn xuống đánh giá một cái sau đó lên xe, ánh mắt nhìn Trì Thành có chút phức tạp.

Bề ngoài xem ra, đây là một người đàn ông vô cùng xuất sắc, dáng vẻ giờ tay nhắc chân đều ổn định, cho dù nóng lòng, cũng không phản ánh ở trên mặt.

Đáng tiếc, là một người ác ôn suýt nữa làm vợ đẻ non . . . . .

Xe một đường nhanh chóng vững vàng chạy, Trì Thành từ đầu đến cuối chưa nói nửa câu, tài xế cũng chỉ là trên đường nghe điện thoại lúc nói được mấy chữ.

"Xa vậy, thế nào còn chưa tới?"

"Sắp tới rồi." Nói xong liền cúp điện thoại, đổi ngăn cản gia tốc, hướng bệnh viện chạy.

Liên tiếp mấy ngày thời tiết có sương mù, Bắc Kinh cao điểm luôn kẹt xe, lúc đến bệnh viện đã gần hai giờ sau đó, tài xế dẫn đường, Trì Thành đến cửa phòng bệnh, đang muốn đẩy cửa vào, trước mặt khác, sinh lòng do dự.

Tay của anh vẫn nắm tay cầm cửa, lúc này, cửa phòng do Neila mở.

Trước mặt anh đột nhiên đứng yên, chính là Thi Nhan.

Thanh lệ, lạnh lùng, cộng thêm một chút uất ức, trước mặt lúc này là như vậy, như cũ là người anh quen thuộc, yêu, cùng đau lòng.

Trì Thành cũng không có thời gian nhìn kỹ cô, bởi vì bóng dáng của Bùi Lục Thần rất nhanh xuất hiện tại phía sau cô. Trì Thành ánh mắt tối lại, vốn là phải nói, lời nói vội trở về tìm, tiến tới đổi lại nói: "Đứa bé đâu?"

Lúc sau, Trì Thành lần đầu tiên gặp được . . . . . Con của anh.

Anh khom người cúi ở giường trẻ nít bên cạnh, đứa bé vốn đang ngủ, giống như là cảm ứng được có người, với ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú mình, chậm rãi mở mắt.

Nó hướng Trì Thành nháy mắt, lông mi nhẹ chớp, ánh mắt trong như suối một dạng. Trừ có chút gầy, nhìn nó nếu lớn lên cứ như vậy khỏe mạnh ——

Trì Thành không cách nào xác định lúc này trong lồng ngực như muốn phun trào ra cảm xúc gì, chỉ biết là nó thật mãnh liệt đến thật nhanh chỗ xung yếu như muốn phá rách buồng tim của mình.

"Con, tên gọi là gì?" Trì Thành không khỏi đưa tay, muốn vuốt ve, ngón tay lại bỗng dừng dừng ở giữa không trung.

"Tước Nghiêm, " Thi Nhan dừng một chút, bổ sung, "Thì Tước Nghiêm."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

"Tước Nghiêm " dừng một chút, Thi Nhan bổ sung, "Thì Tước Nghiêm."

Một chữ “Thì” thốt ra lại nặng vô cùng, Trì Thành hiểu được cô ấy muốn nhắc đến cái gì, cho nên anh đứng thẳng dậy, lẳng lẳng chăm chú nhìn cô, rồi đột nhiên kéo lấy cánh tay của cô, ôm chăm vào trong ngực.

Vẫn là chiều cao, vòng tay mạnh mẽ và mùi thuốc lá nhàn nhạt mà cô từng quen thuộc, giọng nói như tiếng nước từ sâu vọng về, từ từ dán vào bên tai cô

nói:

"Anh rất nhớ em, cũng rất nhớ con, thật sự."

Trừ bỏ Trì Thành, ở đây tất cả mọi người đều trầm mặc theo đuổi tâm tư riêng, trong khoảng thời gian ngắn không khí dường như bất động.

Lòng Thi Nhan dần dần chưa xót khổ sở, nhưng cô phát hiện ra rằng bản thân chẳng còn muốn khóc nữa.

Cô chỉ muốn thờ dài.

Bởi vì cô bỗng nhiên phát hình, “anh” mà mình luôn nhớ mãi không quên, không phải người đàn ông đứng trước mặt mình lúc này, mà là “anh” của quá khứ, tình yêu đã qua, chỉ còn một chút xiu lưu luyện mà thôi.

Cho nên dù anh ôm cô chặt như vậy, Thi Nhan cũng không cảm thấy cái gì nữa, thậm chí, cô liếc nhìn đến Nhiễm Nhiễm ở cạnh cửa, thấy đứa nhỏ này thừa kế tất cả ưu điểm dung mạo của cha mẹ thì trong lòng cô lại bình tĩnh đến lạ thường.

Thi Nhan tránh cái ôm của anh, lại càng không cho anh giữ lại, Nhiễm Nhiễm bên ngoài cũng đã chạy tới, ôm lấy cánh tay Trì Thành, ánh mắt nhìn về phía Thi Nhan tràn đầy cảnh giác.

Thi Nhan phát giác mình đã có thể thần nhiên đối mặt Nhiễm Nhiễm, cười mỉm với đứa bé cầm thù cô, nhẹ nhàng nói: "Khi lấy tùy có thể sẽ hơi đau, đợi lát nữa về nhà cô dẫn con đi mua một con búp bê SD có được hay không?"

"Tôi không cần." Nhiễm Nhiễm ôm cánh tay Trì Thành chặt thêm mấy phần, "Ba đã mua cho tôi rất nhiều."

Đang lúc nói chuyện, bác sĩ đã gõ cửa đi vào, Trì Thành há mồm, như muốn nói gì cũng bị cắt đứt, dừng một chút, đổi lời nói với Nhiễm Nhiễm: "Đi với ba có được hay không?"

Đứa nhỏ này từ trước chỉ nghe lời Trì Thành nói, gật đầu một cái, ngoan ngoãn theo Trì Thành và bác sĩ rời đi. Thi Nhan đưa mắt nhìn bóng dáng bọn họ, đến lúc cửa phòng đóng lại, cô mới thu hồi ánh mắt.

Một cái tay đặt trên vai Thi Nhan, ngay sau đó giọng nói của Bùi Lục Thần vang lên: "Em không sao chứ?"

"Tôi có thể có chuyện gì?" Thi Nhan hỏi ngược lại một câu, xoay người ngồi vào bên cạnh giường trẻ con trên chộc con trai, thủy chung không có biểu cảm gì.

Người phụ nữ này luôn có thể dễ dàng khước từ mọi quan tâm của anh, thậm chí, giờ phút này lại dễ dàng chà đạp ý tốt của anh, Bùi Lục Thần thừa dịp sắc mặt mình còn không đến mức quá tệ liền trốn sang khu vực riêng hút thuốc lá.

Cái bật lửa cũng giống như đang đối nghịch với anh, bật thế nào cũng không cháy, bỗng nhiên, một bàn tay mảnh khảnh và cái bật lửa đang bùng sáng dừng ngay trước mặt anh.

Bùi Lục Thần liền thuận theo cúi đầu, châm lửa, hút hai lần, ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy Biên Duyến đang đứng đó.

Biên Duyến còn nhớ rõ ví dụ của anh, giọng nói hơi nhạo báng: “Người phụ nữ kia, còn khó đối phó hơn súng của tôi.”

Bùi Lục Thần im lặng không lên tiếng, nhìn biến cầm hút thuốc trên tường đối diện ngăn người, cho đến tàn thuốc đốt tay, mới bị đau hồi phục lại tinh thần.

Bỏ thuốc đi, anh từ từ nghiêng đầu nhìn cô: "Biên Cương rốt cuộc có nắm chắc 100% cứu được đứa nhỏ này không?"

Biên Duyến thông thả ung dung đáp: "Anh tôi cũng không phải là Hoa Đà, làm sao có thể xác định 100%?"

Cô cho rằng bản thân cũng đã hết lòng, khói thuốc cay xè làm mờ mắt cũng che dấu đi tâm tình chân chính của cô.

Bùi Lục Thần không đợi cô, càng không cần thận nhìn cô, tiến thẳng ra khỏi phòng hút thuốc.

Sửa sang lại bản thân hoàn hảo liền trở lại phòng bệnh, đẩy cửa ra còn chưa đi vào, chợt nghe đến tiếng khóc nỉ non, theo khe cửa nhìn thấy Thi Nhan ôm đứa nhỏ đứng gần cửa sổ, vỗ lưng đứa nhỏ nhẹ nhàng dỗ dành.

Bùi Lục Thần không định quấy rầy, xoay người đóng cửa lại. Lúc này anh ý thức được mình không phải là cha của đứa bé, có rất nhiều việc, anh không có tư cách đi làm.

Phòng làm việc của Biên Cương ở khu nội trú, Bùi Lục Thần ra khỏi thang máy, đi không bao lâu, đã nhìn thấy Trì Thành ngồi ở cách đó không xa.

Cô gái nhỏ vẫn thường bám dính theo anh thì không thấy bóng dáng đâu cả.

Trì Thành cũng nhìn thấy anh, nhưng không có lên tiếng.

Bùi Lục Thần cũng không có ý tứ tránh ra, hào phóng ngồi bên cạnh Trì Thành, "Trì tiên sinh, kiểm tra cơ thể xong rồi?"

Trì Thành từ chối cho ý kiến, thậm chí không nâng mắt nhìn Bùi Lục Thần: "Trong khoảng thời gian này cô ấy có khỏe hay không?"

Bùi Lục Thần bị hỏi ngây ngẩn cả người.

Thật sự anh không hiểu Trì Thành đến bây giờ sao còn có thể lạnh nhạt như vậy.

"Nếu như anh thật sự quan tâm, hiện tại đâu cần hỏi thăm tôi tình hình của cô ấy." Bùi Lục Thần khoanh chân, tư thái lười biếng, nói xong không quên liếc mắt nhìn Trì Thành. Người sau hơi cong thân, đầu cúi xuống, gò má hướng về phía Bùi Lục Thần, là một người đàn ông rất anh tuấn.

Bùi Lục Thần quan sát mặt anh nhưng không thấy được bất kỳ biểu lộ gì.

"Vô luận như thế nào, trong thời gian qua cảm ơn anh đã chăm sóc cô ấy, cũng cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi" Trì Thành nói xong rất bình tĩnh, không có biểu hiện gì, chỉ có đôi môi khẽ đóng mở, trừ đó ra, cả khuôn mặt bình tĩnh đến giả dối, "Về sau cũng không làm phiền anh, con của mình chúng tôi sẽ tự chăm sóc lấy"

Người đàn ông trước mặt này luôn có một loại trấn định làm cho người ta thực sự sợ hãi, Bùi Lục Thần tự nhiên cảm thấy bối rối, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy buồn cười: "Nếu như anh quên bây giờ mình là thân phận gì, tôi không ngại nhắc lại anh một chút, anh chẳng qua chỉ là chồng trước của cô ấy—— chỉ là như vậy mà thôi."

Ánh mắt Trì Thành bỗng dâng lên đau xót, rồi chợt thu lại, con ngươi nhìn chằm chằm Bùi Lục Thần.

"Một người phụ nữ trong cuộc đời có mấy thời khắc quan trọng, anh mỗi lần đều bỏ cô ấy đối mặt một mình." Bùi Lục Thần đứng lên, trên cao nhìn xuống, "Nói thật, anh trừ bỏ đem ghen của mình truyền cho đứa nhỏ thì thử hỏi có mấy chuyện không làm cô thất vọng."

Trì Thành không hề tiếp lời, nhưng cằm anh căng thẳng, rõ ràng là cắn chặt lấy hàm răng, cả ánh mắt đều căng thẳng.

Bùi Lục Thần bỗng dưng ý thức được ở chỗ này đấu khẩu với người đàn ông này thật sự quá lãng phí thời gian, anh ta thủy chung không nổi giận, không thẹn thùng không buồn, rốt cuộc là bởi vì nắm chắc phần thắng mà khinh thường phản bác, hay là anh ta cam chịu?

Khi anh xoay người định bước đi, giọng Trì Thành ở phía sau vang lên: "Tôi phạm sai lầm, có thể dùng cả đời để trả, chuyện này không nhọc anh phí tâm. Còn nữa, dính chính với anh một chút, tôi và cô ấy đã làm thủ tục ở Ý, trước mắt hôn nhân của chúng tôi vẫn còn, nói đúng ra, cô ấy vẫn là vợ của tôi"

Trì Thành cũng đứng lên.

Bùi Lục Thần không có phát giác Trì Thành đã đi vòng qua phía sau từ khi nào, cho đến khi Trì Thành vỗ vai, anh mới giật mình đứng nguyên tại chỗ một hồi lâu.

"Bùi tiên sinh, đến lượt tôi nhắc nhở anh, anh thủy chung—— vẫn chỉ là một người ngoài." Trì Thành vượt qua người anh, để lại một câu nói như vậy.

Bùi Lục Thần lo lắng, người đàn ông này chỉ buông ra một câu nói thật nhẹ nhàng, mà anh lại như bị đóng đinh tại chỗ không thể hoạt động.

Trì Thành đi tới ngoài cửa phòng rửa tay cuối hành lang, rồi nhớ khi Nhiễm Nhiễm bước ra từ phòng kiểm tra, thì nói là muốn đi nhà cầu, gờ lại núp ở bên trong đến nay chưa ra.

Nữ y tá ở phòng kế bên đã gõ cửa hồi lâu, cũng không nghe thấy Nhiễm Nhiễm đáp nửa tiếng, vừa nhìn thấy Trì Thành bước nhanh đi vào, thì rất kinh ngạc nhưng vẫn không quên khuyên nhủ: "Trì tiên sinh anh mới vừa kiểm tra cơ thể xong, tốt nhất ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, đừng đi khắp nơi."

Trì Thành gõ gấp mấy cái vào cánh cửa "Nhiễm Nhiễm, lấy túi không đau đâu. Ngoan, con mau ra đây."

". . . . ."

Cuối cùng không ai có thể khuyên Nhiễm Nhiễm đi ra, bên ngoài chỉ có bộ dáng cứng nhắc của Trì Thành.

So sánh kết quả xét nghiệm, không phù hợp.

Một khắc khi nhìn thấy báo cáo kết quả xét nghiệm, cả người Thi Nhan như lạng đi.

Bùi Lục Thần trước nay chưa từng gặp bộ dạng này của cô, anh tình nguyện cô xé báo cáo, ném đồ vật, thậm chí phát giận với anh, đều tốt hơn thái độ cô như bây giờ, tuyệt vọng đến không nói một lời.

"Hiển tùy theo nguyên tắc tự nguyện, cho dù là một đứa nhỏ, cũng không thể miễn cưỡng nó." Thấy Thi Nhan nắm chặt báo cáo đến những ngón tay cũng trắng bệch ra, môi cắn mạnh, mi tâm Bùi Lục Thần căng thẳng, vội vàng lựa lời an ủi, "Kings bây giờ còn nhỏ, chúng ta còn có thời gian, tôi đã giúp em liên hệ ngân hàng tùy sống, nhất định sẽ tìm ra người phù hợp."

". . . . ."

Bùi Lục Thần mở ra từng ngón tay đang nắm chặt của cô, lúc này mới có thể cầm lại báo cáo, một tay anh ôm ôm vai của cô: "Hết thấy sẽ có biện pháp. Những đứa nhỏ khác mấy tuổi mới tra ra được bệnh, không phải một chốc là có thể chữa hết bệnh sao?"

Cô vẫn trầm mặc như cũ, bất giác ngẩn người, nắm tay dùng sức xiết chặt, móng tay cơ hồ đã đâm vào trong lòng bàn tay.

Bùi Lục Thần không còn biết an ủi cô như thế nào.

Đổi lại là người đàn ông kia, có thể giúp đỡ hay không? Nghĩ đến đây, ánh mắt Bùi Lục Thần bỗng nhất thời có chút lóe lên, giây giụa cũng giấu kín, trầm mặc một hồi, anh cắn răng một cái liền nói ra miệng: "Trì Thành vẫn còn ở bên ngoài. Có muốn bảo anh ta . . . ."

Bùi Lục Thần nói xong thì hơi dừng lại, trung cầu ý kiến của Thi Nhan.

Lúc này Thi Nhan rốt cục động, nâng mặt lên nhìn Bùi Lục Thần, chậm rãi, không hề phập phồng nói: "Bảo anh ta rút."

*****

"Cô ấy không muốn gặp anh." Đây là lời Bùi Lục Thần chuyển lại cho Trì Thành nghe. Trì Thành cũng không chờ đợi ở ngoài phòng bệnh nữa, anh mang Nhiễm Nhiễm cùng trở về khách sạn.

Nhiễm Nhiễm là một đứa nhỏ mẫn cảm, hôm nay nó nao loạn như vậy, sắc mặt Trì Thành vẫn không thay đổi, cơm chiều mặc dù vẫn ăn cùng nhau, nhưng nó vừa mới cất tiếng gọi: "Ba ba. . . . ." Trì Thành liền ngừng đầu lên.

Ánh mắt của anh rất lạnh: "Ngày mai ba sẽ mang con đi bệnh viện nữa."

"Không! Con không đi!" Nhiễm Nhiễm lập tức trung ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc.

Trì Thành cũng không nhìn lại đứa nhỏ, cúi đầu ăn cơm, động tác tao nhã: "Vậy ngày mai ba sẽ đưa con quay về Singapore."

Anh nhẹ nhàng nói, nhẹ đến mặt Nhiễm Nhiễm nhất thời đỏ bừng, lập tức đánh rơi thìa, nhảy xuống ghế dựa chạy vào phòng.

Thẳng đến khi tiếng đóng cửa khô khốc vang lên, Trì Thành mới nâng mắt, liếc cánh cửa đang đóng chặt một cái.

Anh thật sự ngạc nhiên, bản thân mình lại đi đe dọa một đứa con nít.

Trì Thành cũng không tiếp tục bữa tối, anh có việc quan trọng hơn muốn làm.

Có bao nhiêu quan hệ anh đều dùng tới, không biết đã gọi mấy cuộc điện thoại, thật không ngờ có một ngày tổng giám Trì lại chịu hạ thấp mình như vậy, nhận ơn của người khác thật có chút không thích ứng.

Trì Thành lại không thể chú ý nhiều, anh cố gắng liên lạc với các chuyên gia, chỉ hy vọng nếu có tin tức gì, anh có thể biết được trước tiên.

*****

Tịch Thịnh mặc dù ở nước Mỹ, nhưng anh luôn duy trì liên lạc mỗi ngày nên đối với tình hình bên này vẫn vô cùng rõ ràng. Bắc Kinh có biến động gì, anh cơ hồ là được biết trước tiên.

Trong một ngày này, Thi Nhan quả thật không còn chút sức lực nào, càng không có tâm tư đâu mà ứng phó với mấy lời an ủi đau đầu, các cuộc gọi của Tịch Thịnh đều là Bùi Lục Thần nhận.

Nhắc đến Nhiễm Nhiễm, ngay cả Bùi Lục Thần cũng có chút nóng giận, "Hiện tại thế này là thế nào, phụ nữ đều khó đối phó như nhau, lớn đã cứng đầu mà nhỏ cũng học theo bướng bỉnh. Chẳng lẽ muốn mọi người quỳ xuống cầu xin, nó mới có thể đồng ý?"

Bảo mẫu, tài xế, người liên lạc —— Bùi Lục Thần một tay ôm đồm, nhưng còn đứa bé gọi Nhiễm Nhiễm kia ngay cả anh cũng không còn biện pháp đối phó.

Tịch Thịnh ở bên kia trầm mặc một lúc lâu.

Hiện nay Bùi Lục Thần chịu không nổi nhất chính là trầm mặc, hai tay thường xuyên cầm chặt điện thoại, chung quanh yên tĩnh khiến anh muốn phát tiết mà không có chỗ trút, đang muốn mở miệng đánh vỡ không khí căng thẳng, thì Tịch Thịnh đột nhiên chậm rãi nói: "Tạm thời không nói nữa, tôi cúp."

Không đợi Bùi Lục Thần kịp phản ứng, Tịch Thịnh đã ngắt điện thoại.

Sau khi gác máy Tịch Thịnh liền điện thoại trực tiếp cho Nhiễm Nhiễm.

Dãy số này vẫn không sai biệt lắm so với một năm trước Nhiễm Nhiễm đưa cho anh, một năm mà thôi, mọi việc thế nhưng lại thay đổi khôn lường, Tịch Thịnh đề xuống nút gọi, tại thời khắc đó lại thấy như châm chọc.

Điện thoại có tín hiệu trả lời, đầu dây bên kia lập tức truyền đến giọng nói nghẹn ngào của cô gái nhỏ.

"Là Nhiễm Nhiễm sao?" Tịch Thịnh thật cẩn thận hỏi.

Anh cũng không định an ủi, chớ đừng nói chi đó là một đứa nhỏ náo loạn, Nhiễm Nhiễm mang giọng sùt sùi nói rất nhiều, Tịch Thịnh phần lớn thời gian làm người nghe.

Ông bà ngoại ở Singapore chưa bao giờ yêu nó, mẹ thì chết đi, bây giờ, lại trơ mắt nhìn thấy ba ba cũng bị đoạt lấy mất. . . . . Thế giới của đứa bé này, Tịch Thịnh dường như có thể cảm nhận.

Tịch Thịnh nhớ rõ đứa nhỏ này rõ ràng chưa tới 6 tuổi, nhỏ như vậy lại có thể chứa nhiều tâm sự, thật là đáng kinh ngạc.

Tịch Thịnh cũng không có khuyên cô gái nhỏ nên làm cái gì, không nên làm cái gì, ngược lại Nhiễm Nhiễm tự nói ra hết tất cả, ngừng khóc, rồi lẳng lặng cúp điện thoại.

Nhiễm Nhiễm lau nước mắt đi, bước ra phòng thì trời đã khuya, ngoài cửa sổ tối đen mờ hồ có thể thấy được đèn đuốc sáng trưng phương xa, mà ngoài phòng của nó, chỉ có chiếc đèn trơ trọi.

Tri Thành vừa nói chuyện xong, đang chuẩn bị ra phòng thì đúng lúc gặp Nhiễm Nhiễm.

Trên mặt Nhiễm Nhiễm còn chưa hết nước mắt, rút cuộc sùt sùi nói : "Ba ba, ngày mai mang con đi bệnh viện đi, đừng đuổi con về Singapore, con không muốn trở về."

". . . . ."

Sáng sớm hôm sau, Tri Thành mang theo Nhiễm Nhiễm vào bệnh viện. Anh không có nói trước với Thi Nhan một tiếng, dù sao có gọi đến cô cũng tuyệt đối không nghe.

Bác sĩ chủ nhiệm tiếp đãi bọn anh là một người trẻ tuổi, việc rút tủy đối Tri Thành mà nói cũng không tính là đau, nhưng đối với Nhiễm Nhiễm, một đứa nhỏ đang nằm nghiêng ở nơi đó, trên đầu trên tay đều lấm tẩm mồ hôi, nhưng thùy chung con bé vẫn im lặng.

Sẽ đau đớn bao nhiêu? Tri Thành nhìn con bé như vậy, chống đỡ không rên lấy một tiếng.

Chỉ có bàn tay bị nó nắm thật chặt.

Bùi Lục Thần vì cuộc gọi khẩn cấp của Biên Cương mà chạy vội vào bệnh viện, vừa mới đặt chân trong văn phòng chủ nhiệm, liền khẩn cấp khó khăn nói tóm qua cái bàn thấp, nhìn chăm chăm vào báo cáo kết quả của Biên Cương.

Bạn tốt nhieu này thu hết về lo lắng của Bùi Lục Thần vào mắt, liếc nhìn chiếc áo dài trắng cũng bị anh ta nắm làm cho nhăn nhoe đến không chịu nổi: "Anh không phải nói là cô gái nhỏ kia là loại anh thích sao? Kết quả như thế nào? Nói mau."

Biên Cương vẫn là lời ít mà ý nhiều, lúc này lại cố ý làm như có điều khó nói, tình nguyện lựa chọn đi vòng vo: "Anh không phải vì muốn đuổi em gái của tôi mới đến đây xem báo cáo sao? Đây tự mình xem đi."

Nói xong liền đưa hai phần báo cáo đến trước mặt Bùi Lục Thần.

Bùi Lục Thần vội vàng lật xem.

Thời gian giống như càng chạy càng chậm, Bùi Lục Thần nhìn hai bảng kiểm tra báo cáo, vẻ mặt cũng dần dần ngưng trọng theo thời gian.

Biên Cương ở bên cạnh bổ sung nói: "Thi Nhan vừa nghe con bé kia đến đây, lập tức chạy đến chỗ tôi canh giữ. Chuyện này tôi tạm thời giấu điếm xuống, bọn họ đều nghĩ kết quả phải vài ngày sau mới có" cảm thấy chút bất đắc dĩ vỗ vỗ vai Bùi Lục Thần "Bùi nhị, anh xem rồi làm đi."

Xem rồi làm. . . . .Muốn anh phải làm thế nào?

Bùi Lục Thần máy móc ngẩng đầu, thần sắc mê mang.

Từ văn phòng chủ nhiệm đến khu nội trú, thời gian Bùi Lục Thần đi nhiều gấp đôi bình thường.

Bùi Lục Thần nắm chặt báo cáo, vài lần muốn quăng vào thùng rác, nhưng cuối cùng khi tới trước cửa phòng bệnh vẫn gắt gao siết chặt trong tay.

Vừa gõ một tiếng, cửa phòng bỗng nhiên bị kéo ra từ bên trong.

Trong phòng bệnh chỉ có Thi Nhan, Bùi Lục Thần vào phòng, bước đi thật chậm. Mọi lo lắng của Thi Nhan đều hiện rõ ở trên mặt, thái độ và lời nói biến ảo vô cùng nhanh: "Tri Thành vừa mới đưa Nhiễm Nhiễm trở về, chủ nhiệm Biên có nói chuyện gì không?"

Phát hiện Bùi Lục Thần cười rất cứng nhắc, Thi Nhan nhất thời luống cuống đứng lên, từ trên mặt anh, cô đọc không ra được tin tức gì.

Khi Thi Nhan hận không thể xông lên buộc anh nói chuyện, Bùi Lục Thần rút cuộc mở miệng nói: "Một cái tin xấu, một cái tin tốt, trước tiên em muốn

nghe tin nào?"

Nói xong, giấu hai bằng kiểm tra báo cáo sau lưng.

Mi tâm Thi Nhan hết giãn ra rồi nhăn lại, trong đầu suy nghĩ lung tung, miệng không khỏi có chút bối rối: "Đừng bắt chước bộ dáng của Tịch Thịnh, nói mau!"

Vừa dứt lời, cô cũng không chờ Bùi Lục Thần mở miệng lần nữa, rất nhanh bổ sung nói: "Nói trọng điểm."

Bùi Lục Thần cúi mắt nhìn cô một lát, trầm mặc ——

"Tin tức tốt là, Nhiễm Nhiễm không phải con gái của Tri Thành."

Thì Nhan nhất thời cứng đờ.

". . . . ."

". . . . ."

Thì Nhan giống như nói chuyện đều có chút khó khăn, khoe miệng tựa hồ nâng lên thành một đường cong làm người xem không đoán được cô là vui hay buồn: ". . . . . Cho nên, Nhiễm Nhiễm cũng không thể cứu con trai tôi."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ngoại truyện: Nhiễm Khiết Nhất

Nhiễm Khiết Nhất có một người mẹ kế bằng tuổi của cô và người đàn bà đó có đứa con gái xấp xỉ tuổi em cô.

Thật nực cười, hỏi sao cô không thấy thế giới này tuyệt vọng?

Năm cô 12 tuổi, mẹ bỏ đi theo một người đàn ông khác, quay lưng không một chút do dự chỉ vì lý lẽ của con tim, vứt bỏ tất cả, cô và ba ba, nhưng đổi lại, cuối cùng người đàn ông kia lại chọn trở về bên gia đình của mình.

Vậy mẹ cô được cái gì chứ?

Làm tình nhân trong bóng tối suốt 10 năm, đổi lấy một cái danh không phận, người vợ hờ và đứa con ngoài giá thú, cuối cùng, mẹ cô cũng chết trên bàn mổ vì tuổi đã cao.

"Chăm sóc đứa nhỏ thật tốt, hãy xem nó như là con của mình và cho nó một gia đình hoàn chỉnh". Đó chính là tất cả di ngôn của bà, không nhắc đến tài sản, không nhắc đến đám tang của bản thân... càng không nhắc đến cô.

Năm đó cô 21 tuổi, lưng đeo theo món nợ của mẹ để lại và trở thành người "mama" trên danh nghĩa của đứa nhỏ kia

Cùng năm đó, ba ba cưới bạn học cô.

Cô gái kia đã thành công lợi dụng cô để trở thành bàn đạp tiến vào nhà giàu có. Ngày ba thành hôn, cô tự mình tặng chiếc cd ghi lại những kỷ niệm ngọt ngào của người mẹ kế và bạn trai cũ làm lễ vật, phát trực tiếp trên chiếc màn hình to lớn ở trung tâm hội trường.

Tất cả quan khách đều ngạc nhiên, cô dâu xấu hổ, giận dữ muốn chết, còn chú rể thì nóng nảy ngút trời... Ở giữa sân, mặt cô không đổi sắc, đọc qua những gì đã chuẩn bị.

Ngay lúc đó, cô đã tự nói với mình, gia đình, bạn bè cô đều không cần, chỉ cần có tình yêu, chỉ cần có anh, cô có thể sống sót.

Ba hung hãn tát cô một cái, cô chỉ nhếch khóe miệng đã ứa máu, không kiêng kỵ cười nhạo bang.

"Ba, chúc đám cưới vui vẻ." Đó là lời nói cuối cùng của cô với ông. Từ đó, cắt đứt cả đời không liên lạc.

Cô đi ra khỏi hội trường, trực tiếp bay thẳng đến Thượng Hải.

Tri Thành, Tri Thành..... Trong Cabin yên tĩnh, cô thầm nhắc đi nhắc lại cái tên này trong lòng.

Từ khi cô 16 tuổi cái tên kia lên liền cấm rễ ở trong lòng, rút mãi không ra. Ký ức duy nhất tốt của cô liền dừng lại ở mùa đông năm 16 tuổi, mùa đông

tuyết rơi nhiều tán loạn đầy trời ở Vancouver.

Mẹ của cô từng là cộng sự hợp tác trên danh nghĩa, và là người tình sau lưng của đàn ông kia. Không phải mẹ cô không muốn tái hôn, mà là người đàn ông này —— rõ ràng ông ta và vợ một người ở Thượng Hải, một người ở Vancouver lâu ngày, nhưng lại chậm chạp không chịu ly hôn.

Nhưng người đàn ông kia cũng thật là vĩ đại, vừa muốn độc chiếm hết tình yêu của mẹ của đồng thời lại hi vọng có một ngày người vợ của mình sẽ quay đầu lại... Thế chẳng phải người vợ của ông ta càng vĩ đại sao?

Cô thật là tò mò muốn gặp người đàn bà kia

Khi đang tham gia trại hè ở Vancouver, châu Mỹ, cô gặp người đàn bà ấy, còn phát hiện chàng trai kia thật rất khác bà ta, bà ta có bề ngoài dịu dàng mỹ lệ nhưng cá tính lại lạnh nhạt.

Đưa con trai thờ ơ lạnh nhạt, nhưng lại là người duy nhất nguyện ý đưa cô đến bệnh viện khi bữa tiệc chưa tàn.

Đêm khuya, tuyết bay tán loạn đầy trời, phủ dày làm kẹt cứng cả con đường, anh ôm cô chạy thực mạng. Trong cơn đau trước mắt cô chỉ thấy người con trai trẻ tuổi kiên quyết, gò má cong cong nhìn nghiêng đầy sắc nhọn.

Cả anh và cô đều bị đông cứng lại, mặt anh đã bị đông cứng từ lâu, nhưng vẫn còn dùng giọng nói nhẹ nhàng để an ủi: “Chỉ là bị viêm ruột thừa thôi”

Tiếng Anh của England đặc biệt cao ở cuối âm, nhưng trong tai cô nghe lại mềm mại mà chậm chạp... Khi biết cô là người Trung Quốc, hai người liền trở thành bạn tốt.

Chàng trai cô yêu, có khuôn mặt đầy sạch sẽ, xinh đẹp nhất vẫn là những ngón tay, mảnh khảnh lại ấm áp, khi cúi đầu vẽ vẽ, ngón tay giống như được trao cho sinh mạng, tạo nên thời gian đẹp đẽ.

Chàng trai cô yêu, biết nói năm thứ tiếng, biết nói tiếng Trung, nhưng lại không viết được, chữ Trung đầu tiên anh học được, là cô tự tay dạy anh: Nhiệm Khiết Nhất.

Cô nói: “Tên của em viết như vậy, phải nhớ kỹ đó”

Chàng trai không nói gì, lẳng lặng rút tay trái về, ngồi yên không tiếng động.

Đậu khấu năm xưa, có ai còn nhớ lời thề vĩnh viễn năm đó?

Kể từ lúc cô dạy anh nét chữ đầu tiên thì tên của anh đã khắc sâu trong lòng cô rồi.

Cho tới mấy năm về sau, người đàn ông đó bỏ vì vợ bị bệnh nặng mà quyết tâm sửa chữa sai sót ngày trước, trở về gia đình, chấm dứt liên lạc với mẹ cô, nhưng bản thân cô lại không thể cắt đứt được liên lạc cùng Trì Thành.

Người đàn ông một khi đã muốn rời đi, thì lý do thật sự rất đơn giản, đơn giản đến ngay cả đầu óc thông minh như mẹ của cô cũng không còn sức cãi lại, hết đường níu kéo: "Em nói em yêu tôi. Thì ra là yêu sự giàu có của tôi. Thật xin lỗi. . . ."

Yêu, yêu là cái gì?

Nhiệm Khiết Nhất phát hiện mình cũng không thay mẹ oán hận người đàn ông kia, bởi vì cô bắt đầu hiểu, chung quy tình yêu vốn ban đầu không nói lý nói tình.

Giống như người mẹ kiêu ngạo của cô, vì muốn hàn gắn đoạn tình cảm này, bà đã không tiếc đuổi theo người đàn ông đó đến Thượng Hải nhưng đổi lại bản thân suýt nữa bị tai nạn xe cộ, cuối cùng vẫn vì một người vứt bỏ mình mà sinh ra Nhiệm Khiết, dùng tánh mạng giữ được đứa bé này; vì ba cô đã cam tâm tình nguyện cưới một cô gái đầy thị phi, hứng chịu mọi sự dè bêu bên ngoài cũng như mọi sự chỉ trích của họ hàng thân thuộc, thậm chí không tiếc vì thế quyết liệt với cô; nên hôm nay cô mới can đảm tự mình bước lên máy bay rời khỏi nơi đó.

Lúc tới được Thượng Hải đã là sáng sớm.

Giữa không khí se lạnh dày đặc sương mù, cô đứng co ro trong gió rét run lấy bầy, mấy năm này cũng không thường xuyên liên lạc với Trì Thành, nhiều nhất chỉ có trao đổi vài câu qua MSN—— đối với cô mà nói, như vậy là đủ rồi.

Sau khi mẹ Trì Thành qua đời, anh vẫn ở lại Thượng Hải làm sinh viên trao đổi học tập, số điện thoại của anh vẫn còn tồn tại trong danh bạ, cô ấn gọi, một giọng nói phát ra.

Không ngờ lại nghe được một giọng nam xa lạ. Người này tự nhận là công an nói cho cô biết, Trì Thành đánh nhau bị bắt giữ, điện thoại di động cũng bị tịch thu.

Cô vội vàng chạy tới nộp tiền bảo lãnh, vừa đi tới đồn công an, liền thấy Trì Thành từ bên trong bước ra.

Nhìn xa xa, trên người của anh vẫn không tìm được một chút nhếch nhác, chàng trai này, trước sau vẫn anh tuấn mà lạnh lùng. Có lẽ, đã đến lúc không thể dùng từ chàng trai để hình dung về anh nữa.

Giờ phút này xuất hiện trước tầm mắt cô đã không còn là một Trì Thành trẻ trung nữa, anh giờ ngày càng trưởng thành, thuần thực.

Nhiễm Khiết Nhất ám áp trong lòng, đang muốn xuống xe gọi Trì Thành, thì nghe thấy giọng nói của một cô gái khác, nhanh hơn cô một bước: "Trì Thành!"

Cô nhất thời sững sờ ở trong xe, theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái cao gầy cách đó không xa, nhằm hướng Trì Thành vẫy tay ra hiệu.

Cô gái kia mặc bộ quần áo màu đen, nổi bật lên làn da nõn nà, mặt mày xinh đẹp, giống như nắng ấm đầu đông.

Từ góc độ nhìn của Nhiễm Khiết Nhất, gương mặt Trì Thành rõ ràng đã có chút ôn hòa, nhưng một giây kế tiếp lại đánh mặt nghiêm nghị, có ý đi hướng ngược lại.

Cô gái kia liền đuổi theo, tóc dài bay trong gió như lá cờ đang phấp phới.

Trong chốc lát cô gái đã nhảy lên trên lưng Trì Thành, anh rõ ràng bị bất ngờ không kịp hứng lấy, suýt nữa thì ngã xuống, thật vất vả ổn định lại mình, lại vội vàng giữ chặt đầu gối của cô gái kia.

Nhìn qua thấy được anh rất cẩn thận cẩn thận, ôm chặt không để cho cô gái kia té ngã.

Mái tóc dài mượt của cô gái khẽ rủ xuống trên vai Trì Thành, đôi tay lập tức ôm chặt cổ anh không thả, "Để em nhìn xem, anh có bị thương ở đâu không?"

Nói xong liền đem đầu nhòm lên trước, chớp mũi tình xáo cơ hồ cọ vào gò má và vành tai của Trì Thành.

Về mặt Trì Thành ngay lúc đó, Nhiễm Khiết Nhất từ trước đến nay chưa từng thấy qua —— thật ám áp, thật không hợp với ngày đông giá rét.

Ngay cả giọng nói của anh, Nhiễm Khiết Nhất đều không quen thuộc: "Lần sau đi ăn đêm em còn dám chọc những người đó, có tin anh lột da của em ra hay không?"

Đây không còn là Trì Thành mà cô biết.

Trong ký ức của cô đó là một chàng trai đối với mọi người đều lạnh lùng xa cách, ngay cả khi nói chuyện cũng mang theo cảm giác xa lạ, tuyệt không giống như bây giờ. . . . . Cô gái kia không thêm đề ý lời anh đe dọa, cười hi hi, mắt cũng muốn híp lại, chân mày cong cong mang theo giả hoạt nơi khóe mắt: "Boss, em biết sai rồi, giao cho ngài xử trí. Thế ngài muốn trừng phạt tôi thế nào. . . . ."

"Nghiêm túc!"

Trì Thành cũng cô gái kia đi càng lúc càng xa, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không còn nghe thấy giọng nói của bọn họ nữa. Nhiễm Khiết Nhất bước xuống xe taxi, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Một mình Nhiễm Khiết Nhất thật không biết phải đi nơi nào, cả buổi sáng tài xế cứ chờ cô lòng vòng không mục đích, cho đến khi màn đêm buông xuống.

Đêm đầu tiên trải qua ở Thượng Hải là ở trong quán bar. Cô đem lần đầu tiên của mình cho một người đàn ông xa lạ, ngày hôm sau khi say rượu tỉnh lại, tất cả của cải đều bị trộm mất.

Chưa bao giờ tuyệt vọng lại chiếm lấy tâm trí, Nhiễm Khiết Nhất quăn quắt ga trải giường, khóc không thành tiếng.

Ở nơi phố thị này, đưa mắt nhìn ra cô vẫn không quen biết một ai, giờ đến ngay cả điện thoại di động cũng bị lấy mất, thứ duy nhất còn tồn tại trong đầu chỉ là số điện thoại của Trì Thành .

Lau khô nước mắt ấn nhanh dãy số, ngay sau đó liền vang lên giọng nữ: "Alô?"

Giọng nói này, Nhiễm Khiết Nhất đã nghe qua một lần, thật là cả đời khó quên —— chính là cô gái ở trước đồn công an hôm qua.

Cô cúp điện thoại "cách" một tiếng.

Bất luận kẻ nào cũng có thể trở nên ác độc, chỉ cần bạn đã nếm thử ghen tỵ.

Sau khi gặp lại được Trì Thành, liếc thấy trên ngón tay anh có đeo nhẫn, cả tay Nhiễm Khiết Nhất cảm cái ly đều cứng ngắc .

Nhiễm Khiết Nhất nâng cằm nhìn chiếc nhẫn của anh một cái, khóe miệng miễn cưỡng nở nụ cười: "Anh có bạn gái khi nào? Sao không nói cho em biết?"

Giọng nói đầy vẻ lo lắng.

Anh thông minh là vậy, nếu không phải đang có tâm sự, không rảnh quan tâm đến những việc khác thì sẽ dễ dàng phát hiện những biểu hiện khác thường

của cô.

Trì Thành quả thật không yên lòng, mặc dù hẹn nhau tại quán cà phê, nhưng khi cà phê ở trước mặt, anh một ngụm cũng chưa uống, cuối cùng chỉ qua loa trả lời vồn vện có một câu: "Cô ấy gần đây có nhiều việc bận, chờ khi nào có thời gian, anh sẽ đưa cô ấy đến gặp em."

Từ lúc sinh ra tới giờ Nhiễm Khiết Nhất chưa từng có mong muốn hiểu biết một người khác mạnh mẽ đến như vậy, cô cố gắng điều tra cho được thân phận, hoàn cảnh của cô gái kia—— Tuy rằng có chút khó khăn, nhưng cũng không phải làm không được, thậm chí cô còn kết bạn với chị gái cùng cha khác mẹ của cô gái đó - Yết Thắm.

Cuối cùng Nhiễm Khiết Nhất cũng biết được cô gái kia tên là Thi Nhan hiện đang bận cái gì: mẹ cô ấy bị bệnh nặng nhập viện, hoàn cảnh túng quẫn phải vay tiền khắp nơi.

Cũng nhờ vậy mà Nhiễm Khiết Nhất tra ra được, trước đây mẹ cô đã từng tham gia một tai nạn xe làm cho em trai của Thi Nhan bị thương.

Nhưng người lái xe chính là Trì Thiệu Nhân.

Khoảng thời gian đó bệnh tình mẹ Trì Thành đã rất nặng, nên Trì Thiệu Nhân cũng không sợ mọi chất vấn từ quan tòa, ông ta có thể dễ dàng ứng phó tất cả, trừ bỏ—— người vợ mà hần trăm đấng nghìn cay mong muốn bù đắp nhất.

Trì Thành thật không cam lòng để mẹ anh mang theo hận ý rời đi, cuối cùng tự mình nhận mọi hành vi phạm tội.

Gia đình bọn họ, tràn ngập dơ bẩn, lừa gạt—— đối với việc này, Nhiễm Khiết Nhất đã sớm tập mãi thành thói quen, điều may mắn duy nhất là Trì Thành vẫn không biết được, kỳ thật đối với quá khứ của mẹ mình cô đã quá rõ ràng.

Anh thương hại cô, xem cô là bạn thân mà che chở, chăm sóc, Nhiễm Khiết Nhất để tay lên ngực tự hỏi vô số lần, chàng trai như vậy, hỏi cô phải từ bỏ như thế nào?

Anh chính là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời cô. . . . . Nhiễm Khiết Nhất cố ý nói những lời này cho Yết Thắm nghe để cô ta về thuật lại, cô không tin, cô gái kiên cường kia còn có thể tiếp tục qua lại cùng Trì Thành vô điều kiện.

Quả nhiên, không lâu sau đó, Trì Thành tuyên bố chia tay.

Cô gái kia đi theo ba mình, nhưng lại nói cho Trì Thành là muốn di dân với người con trai khác, cứ như vậy mà rời đi, không biết đã vô tình làm tổn thương anh sâu sắc.

Mãi cho đến khi máy bay cất cánh, Nhiễm Khiết Nhất mới biết được, mọi hành động của mình khi đó cũng không có ảnh hưởng đến bất cứ chuyện gì, bởi vì ngay từ lúc đầu, động cơ của Thi Nhan khi tiếp cận Trì Thành đã không trong sáng.

Nếu đó là tình yêu, cô ấy sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Cũng may người con gái này rốt cục đã đi rồi, Trì Thành nhìn phía sau, Nhiễm Khiết Nhất cũng nhìn theo, thẳng cho tới khi máy bay mang người con gái đó mất hút tận trời.

Khoảnh khắc đó cảm giác như tim Trì Thành cũng bị mang theo mất.

Nếu không phải vì Trì Thành, Nhiễm Khiết Nhất không nghĩ có cơ hội gặp lại Trì Thiệu Nhân.

Cô không thể trả Nhiễm Khiết Nhất lại cho Trì Thiệu Nhân, thậm chí không thể để cho mọi người biết sự tồn tại của Nhiễm Khiết Nhất quyết không thể hủy diệt sự thương tiếc của Trì Thành dành cho mình—— đó là lợi thế duy nhất của cô.

Ở trước mặt Trì Thiệu Nhân cô phải biểu hiện thật khôn khéo, nếu không, cô cũng không có cơ hội tiếp cận Trì Thành.

Trì Thiệu Nhân không quản được anh, như thế thành ra tạo cơ hội cho Nhiễm Khiết Nhất, một lần lại một lần đưa Trì Thành về nhà khi say rượu.

Căn nhà trước đây Trì Thành cùng cô gái kia chung sống.

Thi Nhan ra đi thật sạch sẽ, không lưu lại bất cứ đồ vật gì. Thật sự quá tàn nhẫn, ngay cả toàn bộ ảnh chụp chung của hai người đều mang đi.

Sàn nhà rải rác đầy tranh vẽ, anh trừ bỏ những lúc say, cũng chỉ biết về để giết thời gian.

Nhiễm Khiết Nhất giúp anh sửa sang lại nhà ở, xoa trán cho anh, tại sao vào giờ phút này cô luôn cảm giác, mỗi một lần hô hấp của anh đều có liên quan cùng cô gái kia?

Anh nhăn mày, lại bởi vì ai?

Nhiễm Khiết Nhất bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, cô cúi đầu xuống, muốn hôn mi tâm của anh. Dấu son môi hiện rõ trên trán, đang muốn tiếp tục hôn phía dưới, Trì Thành chợt chậm rãi mở mắt ra.

Khuôn mặt Trì Thành nhìn gần trong gang tấc thật đẹp, nháy mắt một cái, trong đầu anh như hiện lên vô số ảo giác, hoài niệm bao nhiêu kỷ ức tốt đẹp, lại nháy thêm một cái, anh hoàn toàn tỉnh táo.

Trì Thành suy nghĩ mông lung, rõ ràng nói: "Khiết Nhất, không được."

Anh từ chối, tưởng như vậy cô sẽ dừng lại sao.

Đi Thụy Sĩ trượt tuyết, là chuyến du lịch Nhiệm Khiết Nhất tỉ mỉ thu xếp vì Trì Thành.

Mất thấy anh từng chút từng chút vui đi đau xót, Nhiệm Khiết Nhất thật cẩn thận giấu kín mọi khát vọng của mình, cô có thời gian cả đời làm cho anh yêu cô, cũng không phải vội vàng nhất thời.

Bọn họ ngủ lại tại một khách sạn có phong cảnh rất đẹp, cảnh núi tuyết Alpes thu hết vào trong mắt, buổi chiều đầu tiên ở nhà ăn dùng cơm, khoảnh khắc anh tự mình đem miếng bít tết đã được cắt ra cẩn thận đưa đến bên miệng cô —— một màn này, bị máy ảnh ghi lại, sau này tấm ảnh đó cô đặt ở đầu giường, là kỷ ức mãi không thể quên.

Cho dù chỉ vì cô náo loạn muốn nếm thử bít tết của anh, cho dù, ngay lúc đó sắc mặt của anh vẫn thờ ơ như trước, nhưng đối với Nhiệm Khiết Nhất mà nói, những việc đó đều rất trân quý, một màn tốt đẹp như vậy mãi là hình ảnh không thể xóa nhòa trong tim cô.

Nhưng Nhiệm Khiết Nhất phát hiện, anh dần dần hết đau khổ thì cũng từng bước phong bế lại bản thân.

Khi tận mắt nhìn thấy anh vì mất đi bóp da, đã nổi điên lên ở khu trượt tuyết mà tìm kiếm cả buổi, nghe anh hét hoảng dùng tiếng Đức tường thuật lại cho nhân viên công tác, cùng với vẻ mặt khẩn trương như có ai cướp mất tiền của mình —— thậm chí ngay cả ảnh chụp người con gái kẹp trong ví cũng được tả rõ ràng rành mạch, làm người ta có thể hình dung món một trước mắt —— lúc đó Nhiệm Khiết Nhất cảm giác giống như bị xối một ca nước lạnh vào đầu không thương tiếc.

Trong lòng anh, chẳng lẽ cô không chiếm được một vị trí nào? Người con gái đó, đã ra đi rồi vì sao vẫn, vẫn chiếm lấy tim anh. . . . . Bởi vì bị mất đi ảnh chụp, đêm nay làm anh nhớ tới hình ảnh người con trai suy sụp tinh thần, suốt ngày say xin ngày trước.

Lần này, anh thật sự muốn say đến chết.

Nhiệm Khiết Nhất cũng rất muốn uống say đến mơ mơ màng màng, không tỉnh lại.

Nhưng trước sau cô vẫn là tỉnh táo.

Cuối cùng cũng vẫn là Nhiệm Khiết Nhất mang Trì Thành về phòng.

"Nếu đến năm em 35 tuổi mà còn không gả được, vậy anh lấy em được không?" Cô không ngại anh đang say rượu, cố chấp hỏi, anh trầm mặc thật lâu, sau đó cực kỳ thông thả, gật gật đầu thật nhẹ.

Nhiệm Khiết Nhất cười ngọt ngào: "Cám ơn. . . . . Cám ơn. . . . ." Cười cười, nhưng nước mắt lại chảy.

Ngoài cửa sổ chính là núi Alpes, màn đêm buông xuống, ánh sáng nóng rực phát ra từ trên đỉnh núi tuyết giống như ánh mắt nóng bỏng dừng lại ở khuôn mặt cô, nhẹ nhàng vờn tay ra, thay cô lau nước mắt: "Đừng khóc. . . . . Thì. . . . . Nhan. . . . ."

Tay anh thật là lạnh, bụng dường như có chút khô nóng, Nhiệm Khiết Nhất cho rằng đó là tác dụng của cồn, nhưng ánh mắt của anh, lóe lên tia phóng túng như đóa Long Thiệt Lan đang tỏa hương ngào ngạt.

Cô đắm chìm trong con người đó. . . . . Cơ thể xảy ra vô số phản ứng, cao trào trước nay chưa có từng có, trái tim cũng chưa từng xúc động đến thế.

Cuối cùng Khi cơ thể mệt mỏi, lòng lại đang phấn khởi, Nhiệm Khiết Nhất trắng đêm không ngủ được thẳng cho đến ngày mai. Trọn tròn mắt nhìn bầu trời rực rỡ, cô không cam lòng đem hết thảy mọi chuyện quy về tình một đêm, nhưng, nếu không phải tình một đêm, vậy bọn họ là quan hệ?

Khi say rượu qua đi, anh thức dậy, mọi hành động trở nên tỉnh táo vô cùng, Nhiệm Khiết Nhất đơn giản nhắm chặt mắt, mãi đến nghe thấy tiếng bước chân anh xuống giường rồi đi.

Trì Thành bước vào phòng tắm, cho tới một lúc lâu cũng chưa có đi ra. Đập vào tai Nhiệm Khiết Nhất chỉ có tiếng nước chảy róc rách không ngừng. Lúc này cô chợt sáng tỏ, đây chính là cái “đáp án” của anh.

Bọn họ quả thực rất ấn ý, đối với mọi việc xảy ra đêm đó đều duy trì trầm mặc, giữ kín như bưng, mỗi người một suy nghĩ chưa từng đề cập qua.

Cô lại giới thiệu với anh bạn trai mới quen biết lần nữa, trong sâu thẳm suy nghĩ cô chỉ mong anh nhủ mày tỏ ra quan tâm một chút, cũng cảm thấy hết sức vui mừng.

Nhưng anh không có, một lần cũng không có.

Cô không thể nhớ rõ anh chàng bác sĩ tâm lý kia là bạn trai thứ mấy mình đã quen, nhưng có một điều cô còn nhớ, khi dẫn anh ta giới thiệu với Trì Thành, anh ta đã nói với cô một câu: "Là anh ta? Khiết Nhất, từ bỏ đi."

Vị bác sĩ tâm lý kia chính là người mà cô hẹn hò lâu nhất, nhưng giờ phút này ngay cả hình dáng mặt mũi anh ta như thế nào cô cũng không hình dung ra nổi.

Trong lòng của cô, tại sao lúc nào cũng nhầm tưởng một hình bóng khác?

Bạn trai của cô từng người từng người cứ đến rồi đi, nhưng cô chẳng thật lòng với ai, 5 năm, cô dùng chính 5 năm tuổi thanh xuân quý giá ở bên anh, cô biết anh đã cảm động.

Nhưng đến cuối cùng 5 năm của cô đổi lấy được cái gì?

Khi nghe tin Thi Nhan đã trở lại. Mọi cố gắng của cô dường như hóa thành bọt nước.

Cô, còn được bao nhiêu cái thời gian 5 năm mà hao phí. . . . . Hàng năm cô đều đi Thụy Sĩ nghỉ phép, cùng một căn phòng, cùng cảnh tuyết ngoài cửa sổ, cô chưa từng thấy khung cảnh ở đây có gì đẹp, tại sao lại quyến luyến như vậy, có lẽ là vì hiếm lạ.

Cô cũng không biết, ở trong một căn phòng khác, Trì Thành cùng Thi Nhan đã ở đó.

Khi chuông cửa vang lên, Nhiễm Khiết Nhất mở cửa thấy Trì Thành đứng bên ngoài, thậm chí vẻ mặt cô có chút hoảng hốt.

Bởi vì tất cả dường như chỉ là ảo giác.

Nhưng câu nói kế tiếp của Trì Thành đã thành công làm cho Nhiễm Khiết Nhất bật tỉnh, đây mới là sự thật, một sự thật đáng lòng —— "Anh và Thi Nhan đang đi hưởng tuần trăng mật".

Nhiễm Khiết Nhất tự mình hiểu rõ ẩn ý trong lời nói đó, còn anh chỉ đứng ở cạnh cửa một hồi lâu vẫn không nhúc nhích. Cùng lúc này, Nhiễm Nhiễm chạy tới bất gặp một cảnh như vậy.

Biểu tình của Trì Thành khi gặp Nhiễm Nhiễm có một chút khác thường: "Con gái nuôi. . . . . của em?"

Nhiễm Khiết Nhất chợt kéo về suy nghĩ, cười gượng gạo: "Phải, 6 tuổi rồi. Nhiễm Nhiễm, đến đây con, gọi chú đi."

Nhiễm Nhiễm bỗng sửa lại: "mẹ ah, con mới 4 tuổi rưỡi."

"Thực xin lỗi, mẹ nhớ lầm."

Nhiễm Khiết Nhất vừa nói xong, nâng mắt chỉ thấy sắc mặt Trì Thành cứng đờ.

Anh nhìn chằm chằm mặt đứa nhỏ, rốt cuộc là muốn ở trên mặt nó tìm được cái gì? Nhiễm Khiết Nhất sâu kín có thể hiểu được, anh đã đoán ra được gì rồi. . . . .

Lần trước ở Singapore, Trì Thành đã từng gặp qua đứa bé này, ở ở bãi đỗ xe của công ty đã từng chạm mặt nhau nhưng lúc đó anh đang bận có việc gấp bên ngoài.

Nhiễm Khiết Nhất không muốn cho bất luận người nào biết đến sự tồn tại của Nhiễm Nhiễm, nhất là anh, cho nên cô mới phá lệ không có chào hỏi Trì Thành, trực tiếp đem Nhiễm Nhiễm lên xe, cấp tốc chạy nhanh rồi đi.

Lúc đó mặt cô lạnh như băng, Nhiễm Nhiễm ngồi ở tay lái phụ bởi vì tốc độ xe quá nhanh, không thể không nắm chặt dây an toàn, đáy mắt sâu kín thật cẩn thận nói: "Mẹ đừng tức giận, về sau con không bao giờ đến công ty tìm mẹ nữa."

Nghe vậy, lòng Nhiễm Khiết Nhất nhất thời như bị một sức mạnh không tên xé rách. Đứa nhỏ này, cô cũng từng thử yêu nó, chấp nhận nó.....nhưng vẫn không làm được.

Đột ngột, cô dừng xe lại, đấu tranh hồi lâu mới ôm lấy Nhiễm Nhiễm: "Mẹ không trách con."

Nhiễm Nhiễm là đứa nhỏ trưởng thành sớm, thậm chí Nhiễm Khiết Nhất cảm thấy, đứa nhỏ này còn biết quan sát sắc mặt của người lớn, thận trọng giấu kín mọi suy nghĩ bản thân.

Lúc này, trước cửa phòng, ánh mắt Trì Thành rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, thậm chí anh còn cúi người ôm đứa nhỏ vào lòng: "Con là Nhiễm Nhiễm?"

Về mặt Trì Thành dịu dàng, giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, ngay cả câu hỏi "Nhiễm nhiễm có phải.. hay không là con nuôi của cô?" cũng trầm thấp, vang vọng khắp phòng, rõ ràng để Nhiễm Nhiễm dễ dàng nghe thấy.

Còn cô ngược lại hoang mang đến cực điểm, ngay cả tuổi của Nhiễm Nhiễm cũng nói nhầm mất.

Đáy lòng vang lên tiếng nói tự trách, Nhiễm Khiết Nhất ần nhiên gất gao cắn chặt môi.

Nhiễm Nhiễm không đáp lại câu hỏi của Tri Thành, chỉ ngửa đầu, đưa mắt nhìn về phía mẹ nó như trưng cầu ý kiến. Mẹ nhất định đang mất hứng —— Nhiễm Nhiễm đã phát hiện thấy, nên càng ra sức giữ im lặng.

Không khí bỗng trầm lắng, Nhiễm Khiết Nhất liếc mắt nhìn hướng Tri Thành vừa đi tới, chỉ một cái liếc mà thôi, rất nhanh liền dời xuống. Bởi vì cô phát hiện mình không thể chịu đựng được cảnh tượng này, trong lòng nổi lên bao chua xót, sẽ làm cô sụp đổ mất.

Nếu, Nhiễm Nhiễm thật sự là con của họ, thế thì tốt biết bao.....

Đã nghĩ đến việc anh sẽ nổi lên nghi ngờ đối với thân phận của đứa nhỏ, nhưng cô có năng lực thay đổi được cái gì? Chỉ cần hỏi thêm chút bằng chứng, anh rất nhanh có thể biết được sự thật, chính mình cho dù có cố gắng che giấu, thì cuối cùng cũng sẽ bị vạch trần.

Nhiễm Khiết Nhất cảm giác như mình đang đứng trên vách núi cheo leo, bốn phía đều là vực sâu không đáy, cho dù cô bước đi hướng nào, tất cả đều là đường cùng.

Quá nhiều bí mật và suy nghĩ khiến cô đâm ra phiền muộn, vì vậy mà trong suốt kỳ nghỉ phép ở Thụy Sĩ, cô không hề thấy thoải mái.

Thậm chí có một lần cô không nhận được hỏi Nhiễm Nhiễm: "Con còn có nhớ chú gì đó đã gặp ngày trước hay không?"

Chẳng biết tại sao, đứa nhỏ dường như đối với chuyện này rõ ràng có ấn tượng sâu sắc: "Chú ấy tốt lắm."

Nó còn nhớ rõ chú ấy đã ôm lấy mình vào nhà khi thấy nó để chân trần nha, Nhiễm Nhiễm không biết bản thân đang hồi tưởng nhớ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trước giờ luôn nghiêm túc dần dần hiện lên một tia ấm áp.

"Chú ấy họ Tri" Nhiễm Khiết Nhất vừa sờ mái tóc mềm mại của đứa nhỏ, tinh thần có chút mơ hồ nói, "Kỳ thật, con cũng nên họ Tri."

Kỳ thật, con cũng nên họ Tri.....

Nhiễm Khiết Nhất biết đứa nhỏ nghe không hiểu, cô cũng không giải thích nhiều lắm, cũng có thể bởi vì do cô nói ra những lời này, cho nên phải gánh tội —— vào ngày hôm đó, cô phát hiện ảnh chụp trên tường đã bị thay đổi.

Tấm ảnh cô chụp cùng anh biến mất, nhất thời trong lòng cô chỉ còn lại tĩnh mịch giống như bị một lưỡi dao sắc bén cắt đi một phần máu thịt của mình.

Thay vào đó, là tấm hình có người đàn ông cô yêu ôm ấp cùng người con gái khác. Người con gái đó ngủ im lặng mà quật cường, hình bóng đó, là ám ảnh bao lấy suốt cuộc đời cô.

Nhiễm Khiết Nhất cơ hồ nghe được thanh âm ngực chính mình đang dần dần rỉ máu, rõ ràng như vậy, không thể bỏ qua, đau đến tâm tê phế liệt.

Cũng chính hôm đó, cô xảy ra sự cố khi đang trượt tuyết.

Tại thời điểm té xuống kia, trước khi bất tỉnh 1 giây, thậm chí cô còn có suy nghĩ: cứ như vậy chết đi, cứ như vậy mà chết đi, cho dù Thiên đường hay Địa Ngục, cũng sẽ không có sống ở cõi đời này, không có trong thế giới của anh tới đâu, tôi khổ.....

Nhưng khi cô gian nan mở to mắt thì không ngờ lại được thấy anh.

Một phút kia, đau đầu muốn nứt ra, Nhiễm Khiết Nhất nghĩ đây chỉ là ảo giác, người đàn ông đứng trước mặt cô, không hề lạnh nhạt, không hề lạnh lùng xa cách, càng không hề cứng rắn nhốt bản thân vào cái vỏ bọc bên ngoài mà từ chối sự quan tâm của cô.

Cho dù lúc này chỉ là ảo giác, cô cũng nguyện ý, ngủ say không tỉnh.

Ung thư não..... Rốt cuộc bởi vì ông trời không công bằng, hay chính cô đã làm nhiều việc sai trái nên mới nhận lấy sự trừng phạt này?

Cô không thể suy nghĩ, càng không thể để cho chút thời gian cuối cùng của cuộc đời trôi qua lãng phí chỉ để tra tấn bản thân. Cô bắt đầu tích cực phối hợp chữa trị, trong đời chưa từng có ý nghĩ muốn sống mãnh liệt như lúc này. Anh đối với cô tốt như vậy, cô sao có thể từ bỏ được?

Có đôi khi cô tình nguyện mặc anh đối xử tàn nhẫn với mình, nhưng nay anh lại dịu dàng cẩn thận chăm sóc, điều này chỉ làm tình cảm đã chết kia lại mãnh liệt bùng cháy, sẽ chỉ làm cô lại lần nữa..... đắm chìm.

Anh, cô, còn có Nhiễm Nhiễm, thật sự tựa như một nhà ba người vậy, cùng nhau xem phim, êm đềm chia sẻ từng bữa ăn, rốt cuộc vào phút cuối cuộc đời, lần duy nhất trong suốt 28 năm qua cô cũng cảm thấy ấm áp.

Tình yêu của cô, không mê muội, không thể tồn tại.

Tranh thủ khoảng thời gian còn lại, một lần trong đời chiếm lấy người đàn ông đã có vợ, mơ ước được anh yêu, tham lam hơi ấm từ ngực anh..... Nhiễm Khiết Nhất cũng có lúc hèn mọn như vậy, bảo cô buông tay, cô sao có thể bỏ được?

Lúc Thi Nhan tìm được cô, đem báo cáo xét nghiệm DNA quăng trước mặt, cô chỉ biết ngẩn người.

Báo cáo xảy ra vấn đề. Nhiễm Khiết Nhất chợt ý thức, đây là hy vọng cuối cùng của cô.

Nhất niệm Thiên đường, nhất niệm Địa Ngục.....

Người phụ nữ này không cần tốn nhiều sức lực lại có được mong muốn của cả cuộc đời cô: "Cô chỉ dùng 50 ngày đã phá hủy hết 5 năm cố gắng của tôi, tôi làm sao có thể không hận?"

Cô biết mình cố chấp, càng biết cả đời này, nhất định mãi mãi không chiếm được trái tim người đàn ông kia, nhưng cho đến khi sắp chết, ngay cả cơ hội yêu một người..... cô cũng không có.

Đã vậy, người đàn ông cô coi trọng, ở trong miệng Thi Nhan, lại xem thường không đáng một xu.: "Không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, tôi nhường anh ta cho cô lúc cô còn sống"

Tri Thành yêu cô ta, những lời này, sao cô ta có thể dễ dàng thốt ra?

Nhìn lại, cô sống nhiều năm như vậy, hèn mọn mà kiêu ngạo chờ đợi, nếu không phải anh thì không được, đến cả cầu xin cũng từng thử qua nhưng kết quả thế nào, chẳng lẽ liền thua trên tay một người phụ nữ không biết quý trọng anh?

Sự thật này, so với trực tiếp nã một phát súng vào trong lòng cô còn muốn tàn nhẫn hơn.

Vốn dĩ, tàn nhẫn, không chỉ có những thứ này.

Câu nói kia của Tri Thành, mới chính thức đẩy cô vào chỗ chết.

Anh nói: "Hiện tại tôi mới phát hiện chính mình kỳ thật không có năng lực bảo vệ mọi người, nếu như vậy, tôi cũng chỉ có thể lựa chọn ích kỷ."

Cho nên, ngay cả cái chết của cô, cũng không tranh lại người phụ nữ kia.....

Tri Thành đi rồi, Nhiệm Khiết Nhất từ dưới gối lấy ra báo cáo DNA đã giấu trước đó. Thi Nhan khi rời đi đã quên lấy đi, giờ phút này, nó chính là hi vọng cuối cùng của cô.

Cô đem giấy tờ bất động sản, tất cả tiền trong ngân hàng cùng chút tài sản khác gom vào trong một túi hồ sơ, đương nhiên, báo cáo DNA kia cũng nằm hỗn loạn ở trong đó.

Đem túi giao cho Nhiệm Nhiệm "Mấy thứ này rất quan trọng, nhớ rõ phải tự tay con giao cho chú Tri."

Nhiệm Nhiệm đối với chuyện cô giao cho không dám trái ý, nhưng là, một vài ngày sau, Tri Thành vẫn không có xuất hiện như cũ.

Một lần nữa, cô tin rằng bởi vì anh không có mở túi hồ sơ ra xem, mãi cho đến khi tận mắt thấy anh đứng thẳng trên bục cao khách sạn Kim Hoàn, chính tai nghe được Tri Thành nói hết tất cả mọi chuyện, cô mới hiểu được, thì ra điều này chỉ là nguyện vọng của riêng cô mà thôi.

Trên thực tế anh thấy được báo cáo DNA kia, vẫn như cũ không có thay đổi quyết định ban đầu.

Rốt cuộc như thế nào là yêu, mới có thể khiến cho một người đàn ông không để ý thân tình, liều lĩnh bất chấp tất cả kiên trì?

"Nhiệm Nhiệm là con gái của anh."

"Anh biết, nhưng là..... Thực xin lỗi....."

Nhìn sắc mặt người đó khi trả lời, cô mới bỗng nhiên hiểu được, cô không phải bại bởi người phụ nữ kia, mà là bại bởi người đàn ông này.

Người đàn ông này, đem tất cả tình yêu trao hết cho một người phụ nữ, không may may suy nghĩ.

Anh vì yêu mà bất chấp tất cả, không giống như cô vì yêu anh mà không tiếc tính mạng?

Gió đêm tiêu điều, thổi loạn tóc cô, tựa hồ như thu hút: nhảy đi, chỉ cần đi lên trước một bước cô liền được giải thoát. Kiếp sau, không bao giờ quen biết một người đàn ông tên là Tri Thành; kiếp sau, hãy để cho cô được yêu một lần.

Nhưng cuối cùng đến tư cách kết thúc tính mạng đều bị cướp đoạt —— Tri Thành cứu cô, mà cô, kiên cường chống đỡ lâu như vậy, rốt cục cũng bị đau khổ đánh tan, ngất xỉu không hay biết.

Ông trời tựa hồ cùng cô đối nghịch, một lần lại một lần đem cô từ trong tay tử thần đoạt lại. Cả đời này, cô thật sự sống đủ rồi, ngay cả cái chết cũng không làm được, đối với cô đây là sự trừng phạt lớn nhất.

Tính mạng của cô luôn luôn mỏng manh, lần cuối cùng bị cứu trở về, cô tựa hồ nghe bác sĩ nói với Tri Thiệu Nhân: "Thật sự là kỳ tích."

Là kỳ tích, hay vẫn chỉ là một vòng tra tấn luân luân?

Không lâu sau, Tri Thành từ nước Mỹ bay về. Người phụ nữ kia mang thai, hơn nữa sắp sinh, là thật, chính là đứa nhỏ của bọn họ.....

Thời gian cô tỉnh táo không nhiều lắm, chỉ thấy anh trong giây lát rồi lại hôn mê. Khi tỉnh lại phát hiện đã là ban đêm, ánh mắt quét một lượt khắp phòng, chỉ thấy Tri Thành ngủ ở góc sofa, thân hình vạm vỡ, mặt nghiêng trầm tĩnh mà tuần mỹ.

Cạnh sofa là cửa sổ, cảnh vật bên ngoài, thật đẹp, yên tĩnh như có một sức mạnh huyền bí, hắc ám lại bao phủ mờ mờ ánh sáng rạng đông —— Cô trong suốt 28 năm cuộc đời, đã bao giờ để tâm chú ý?

Bản thân chỉ vì một người đàn ông, rốt cuộc đã bỏ lỡ biết bao nhiêu cảnh đẹp.....

Cô gian nan đưa tay, tháo mặt nạ dưỡng khí ra.

Cái chết, đối với cô mà nói, giờ phút này là chuyện nhanh chóng mà bình tĩnh.

Lần này trước khi chết một giây, cô tựa hồ lại nghe đến giọng nói kia: kiếp sau, không bao giờ quen biết một người đàn ông tên là Tri Thành; kiếp sau, hãy để cô được yêu một lần.

Gặp được người tốt và được yêu một lần.....

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Thị Nhan nói chuyện có một chút khó khăn, khoe miệng không thể kéo lên được một đường cong: “...cho nên Nhiễm Nhiễm cũng không thể cứu được bé cưng.”.

Cô suy sụp ngồi ở trên sofa, xung quanh bao trùm bởi không khí tuyệt vọng.

Bùi Lục Thần có chút hoảng, vội đi tới sofa, nhìn cô từ trên xuống: "Em không phải nói trước đây đã đem con đi xét nghiệm AND rồi mà, làm sao có thể có sai? Em lấy cái gì làm vật mẫu, hay lúc lấy máu không chú ý làm ô nhiễm....."

Bùi Lục Thần có chút loạn, càng nói càng không rõ ràng. Cô cứ trầm mặc, đối với anh chẳng khác nào một sự dằn vò.

Đúng lúc này, tiểu quỷ nhỏ trên giường hình như đã tỉnh, Thị Nhan thoáng nhìn qua, bỗng đứng dậy đi về hướng phát ra tiếng động.

Nhưng chỉ chớp mắt đã bị Bùi Lục Thần nắm lấy tay.

Bùi Lục Thần xem chừng vẫn tỉnh táo, bất ngờ siết chặt cô không thả, anh cũng không hiểu vì sao bản thân lại bất thường như thế, môi run rẩy, rốt cục bật thành lời: "Em đi đâu?"

"....."

"Có phải hay không đi tìm anh ta?"

Thị Nhan chậm rãi đẩy anh ra, thoát khỏi vòng tay.

Cô căn bản không định giải thích, nhưng khi đối diện đôi mắt không chút e ngại nhìn trực diện lại chợt thay đổi suy nghĩ: "Em cùng anh ta náo loạn cho tới tình trạng này, chưa bao giờ là vì Nhiễm Nhiễm. Con bé có phải con gái của anh ta hay không, thì có cái gì khác biệt?"

Cục cưng của cô quả nhiên đã tỉnh, chính là đang lúc lác đác, như muốn xuyên qua khe hở giường trẻ con bằng một làn nhìn hai người lớn.

Thị Nhan đi qua ôm lấy con trai, "Nếu anh ta và Nhiễm Nhiễm đều không cứu được con em, vậy từ đây về sau cũng không cần nhìn thấy bọn họ, Bùi thiếu, anh có thể sắp xếp Kings chuyển viện được hay không? Tiền viện phí ở đây em sẽ trả sau."

Bùi Lục Thần còn có chút thất thần, đối với sự cương quyết của cô, anh trước sau vẫn có chút không tin tưởng, suy nghĩ một lúc, nhìn không được muốn thử dò xét: "Anh ta là chồng em."

"Chồng trước." Cô đính chính.

"Là người chồng hợp pháp?"

"Nói nhảm"

Nghe cô nói chắc như đinh đóng cột, Bùi Lục Thần bắt gặp bật cười. Đúng vậy a, anh làm sao có thể dễ dàng tin vào lời nói của người đàn ông kia? Bùi Lục Thần xoa mi tâm, rốt cục sắc mặt không còn căng thẳng: "Kia..... Em có muốn đem chuyện này nói cho anh ta biết hay không? Ý anh là chuyện về đứa nhỏ kia."

Cục cựa phát ra tiếng cười khanh khách, bàn tay nhỏ bám chặt áo Thi Nhan không thả, giống như muốn thay Thi Nhan trả lời vấn đề.

"Nói cho anh ta biết, rồi lại đeo bám con trai của em à?"

Cô đáp trả như vậy, Bùi Lục Thần có chút sững sốt.

Người phụ nữ này khi cần lạnh lùng thật nhẫn tâm, đây là lần đầu tiên anh nhận thức, cũng là lần đầu tiên trong lòng có ít phân vân, khó tránh khỏi lưu luyến: "Đề cho anh ta phải nuôi con của người khác cả đời, thật quá tuyệt tình đi....."

Thi Nhan đơn giản không đem việc này để vào mắt, bế con đến bên cửa sổ phơi nắng.

Đầu tháng giêng ở Bắc Kinh, giữa trưa ánh mặt trời chiếu lên kính thủy tinh phát sáng cả phòng, tiểu quý nhỏ miễn cưỡng ngáp một cái, ở trong lòng Thi Nhan vẫn đang ngủ.

Thi Nhan xoa nhẹ chân bé cựa, có chút không yên lòng, đứa nhỏ này lại lớn thêm, khi thiếu máu nghiêm trọng sẽ bắt đầu truyền máu, lại thêm viện phí phòng bệnh cao cấp và tiền ghép tủy sau này, không phải con số nhỏ, cô phải bắt đầu làm việc thôi.

Bùi Lục Thần không biết khi nào đã đứng bên cạnh cô, quan sát tiểu quý nhỏ, lông mi thật dài và cong, nhìn từ trên xuống hình dáng tựa cánh quạt nhỏ.

"Cẩn thận kéo lạnh." Bùi Lục Thần đem chăn choàng lên vai cô, tay vẫn không rời đi. Lúc này anh hơi dùng sức kéo cô vào trong, ý muốn cô có thể gối đầu trên eo anh.

Thi Nhan dùng sức lắc đầu, tránh ra: "Đừng tấy máy tay chân."

Ý định của Bùi Lục Thần bị nhìn thấu, cũng không có một chút ngượng ngùng, liền nghiêm mặt nói: "Hỏi em một việc."

Anh trong chớp lát bỗng trở nên nghiêm túc, Thi Nhan nuốt không tiêu trước biểu tình biến hóa quá nhanh, "Nói."

"Nếu anh không có giá trị lợi dụng, em... có phải hay không sẽ đối xử anh giống như anh ta, một cước đá văng ra?"

"Sẽ không."

Đáp lại sáng khoái như vậy, thật không giống cô, Bùi Lục Thần không biết là thật sự giật mình hay vẫn là làm bộ làm tịch, cao giọng: "Oh?!"

"Em không hận anh."

Bùi Lục Thần phát hiện bản thân có thể dễ dàng đọc được ẩn ý trong lời nói của người phụ nữ này: không có yêu, cho nên sẽ không hận, sẽ không thăm oán, cũng không cần sợ tránh né không kịp.....

Anh ngoắc ngoắc khoe môi, miễn cưỡng xem như cười, tính anh không như cô quanh co lòng vòng, đơn giản làm rõ: "Nói như vậy em còn hận anh ta? Sợ thấy anh ta mới vội vã chuyển viện?"

Thi Nhan tức cười, trên mặt suýt nữa không nhịn được mà bật cười.

Bùi Lục Thần sớm đoán được, cũng không định cùng cô tranh luận, đảo mắt thay cho lời nói thăm thía: "Nếu không phải sợ hãi, em cũng đừng vội vã chuyển viện cho Kings, điều kiện chữa bệnh nơi này là tốt nhất, bệnh viện khác bên ngoài, không chừng lại không tốt như ở đây."

Này Bùi thiếu tốc độ thay đổi sắc mặt thật nhanh, con giận Thi Nhan còn chưa kịp bùng nổ đã bị anh sớm dập tắt, liền chuyển hướng bên kia, giữ im lặng.

Bùi Lục Thần nghiêng đầu xem cô, vẻ mặt chuyên chú, không phát giác kỳ thật cô cũng đang nhìn hình bóng anh trong kính cửa sổ, vẻ mặt anh tràn đầy say mê làm tinh thần Thi Nhan không khỏi có chút mơ hồ ——

Có lẽ, cô cũng để ý Bùi Lục Thần, nhưng loại "để ý" này, so với bạn tốt chỉ nhiều hơn một chút, so với người yêu vẫn còn thiếu một chút.

Nỗi khiếp sợ cùng hỗn loạn trong thân thể Thi Nhan đều bị cô kìm nén dưới đáy lòng, làm hao đi biết bao sức lực, cũng làm cho cô không còn rảnh rỗi ứng phó cùng Bùi Lục Thần, việc này bỏ thì không được, để ý lại càng thêm loạn. Điều này sẽ làm mỗi quan hệ thêm phức tạp, cứ bảo trì như hiện tại vẫn tốt hơn.

Mà cô cùng Trì Thành, thật sự, rốt cuộc vẫn không thể quay về.....

Đông đi xuân đến, đảo mắt lại đến cuối hè, Thi Nhan đem "Thị Dụ" dời đến Bắc Kinh, cơ sở ở Thượng Hải đã có người quản lý, không cần vì công tác hai đầu bắc nam mà chạy.

Bùi Lục Thần thay đổi cũng thật là nhanh chóng, nay đã trở thành thương nhân có chút danh tiếng ở đế đô, nhưng vẫn không đổi được tính khí vô lại cùng lười nhác, ngẫu nhiên lấy cớ muốn đi xem tiểu quý nữ lại tranh thủ chạy tới phòng làm việc gặp Thi Nhan kể khổ:

"Trừ bỏ cục kế hoạch hoá gia đình, cơ hồ những ngành khác đều chạy tới chỗ anh khoa tay múa chân, nào là cục du lịch, cải cách nhà ở việc làm, xây dựng..... này? Hôm qua bắt đầu phiên giao dịch, anh thả hai khí cầu lên bầu trời, thật đúng là sợ ngay cả người của cục khí tượng cũng tới tìm phiên toái."

Thi Nhan rất muốn đuổi anh đi ra ngoài, bắt đắc dĩ "Thi Dự" đang thuê trụ sở trong tòa nhà của Bùi nhị thiếu gia, tiền thuê thấp nhất, nhưng chiếm vị trí tốt nhất ở tầng trệt, bắt người ta nung tay, giờ phút này không thể lên tiếng, chỉ phải một bên thay đổi kế hoạch, một bên ngoài miệng tán thành hai câu: "Oh. Phải không?"

Bên cạnh bàn công tác có bày đặt gốc cây trạng nguyên, giá xa xỉ, lại giống nhau cũng bị tiếng nói than vãn của Bùi Lục Thần tàn phá, như muốn rũ rượi.

Chỉ cần Bùi Lục Thần im miệng, trong văn phòng cũng chỉ còn tiếng đánh bàn phím vang lên.

"Em rốt cuộc có nghe anh đang nói chuyện hay không?" Bùi Lục Thần đột nhiên làm mặt lạnh.

Thi Nhan nhéo nhéo mi tâm, lúc này mới giương mắt nhìn anh: "Bùi tổng, mời nói."

Cô càng ngày càng biết lấy lòng người khác, nhưng bị cô gọi một tiếng trang trọng như vậy, khoe môi Bùi Lục Thần chỉ mở chút tươi cười nhạt nhẽo: "Giữa trưa anh muốn mời ông Từ bên bệnh viện ăn cơm, cùng nhau?"

"Không đi." Cô đang bẽ bộn ký một đồng giấy tờ, không quá vui vẻ ứng phó với bữa cơm này, "Tự nhiên mời họ ăn cơm, cũng không thấy qua bọn họ giúp con em dạy dỗ nên người."

Cục cung đã biết bò, ngẫu nhiên còn có thể chấp chững đứng đi được hai bước, lại lớn hơn một chút, thường xuyên bị cô tập nói, lúc định kỳ truyền máu, phòng chùng cũng thành thói quen, không hề khóc thét âm ỉ, mà chỉ bậm miệng rầm rì.

Nhắc đến việc cấy ghép tủy, đã lâu không thấy nghe đến.

Để cho tiện chăm sóc cục cung, văn phòng của cô nối với phòng khách liền đổi thành phòng giữ trẻ, Thi Nhan mang theo cục cung cùng đi làm, mỗi ngày đẩy xe em bé lên xuống trong thang máy, dần dần, toàn bộ văn phòng đổi chuyện này đều không trách.

Thi Nhan thấy thời gian không sai biệt lắm, sắp xếp lại giấy tờ đã ký xong liền đứng dậy đi đến phòng giữ trẻ.

Pha một ít sữa tươi, ngược mắt liền thấy Bùi Lục Thần đứng cạnh cửa nhìn cô.

Bùi Lục Thần đối với chỗ trống trong phòng giữ trẻ đã mơ ước từ lâu, lúc này cũng không quên hỏi một câu: "Nếu không anh dựng một sân gôn mini trong này? Không phiền tới em lúc rảnh rồi anh có thể ghé chơi a"

Đối với những yêu cầu vô lý của anh, Thi Nhan luôn chọn cách trầm mặc, nhưng lúc này cô lại phá lệ cười tủm tỉm trả lời: "Bùi tổng ngài gần đây hẳn là rất nhiều việc đi, còn có thời gian rảnh rồi đến chỗ tôi chơi bóng?"

Cô cười càng tươi, Bùi Lục Thần càng kinh sợ, thu thu ánh mắt, chò cô tiếp tục.

Tiểu quý nữ đang ở trên giường tập đi, Thi Nhan đem cục cung ôm vào lòng, tay nó cứ chộp tới chộp lui, đặc biệt vui vẻ, bình sữa còn chưa kịp đưa tới mép miệng, lập tức đã bị nó vẫy tay đánh nghiêng.

Thi Nhan vội vàng chế trụ tiểu quý nữ, thuận miệng nói ra một câu: "Anh cùng cái kia..... Chính là cô diễn viên đang tuyên truyền trên đài Bắc Kinh, người cùng ăn đêm với anh rồi vinh hạnh lên khắp mặt báo ở Tân Lăng. Cô gái kia rất xinh đẹp, Bùi thiếu dù sao cũng phải dành nhiều thời gian ở cạnh chứ."

Bùi Lục Thần sững sốt, nháy mắt mỉm cười, đứng dựa vào tường một cách lười nhác: "Thi tiểu thư đôi mắt không tệ a, ảnh chụp mơ hồ như vậy đến cha ta còn nhận không ra."

Tiểu quý nữ trong nháy mắt chuồn ra khỏi vòng tay Thi Nhan, lại đi ra một khoảng cách, Bùi Lục Thần còn cố tình xích sát ở bên tai cô thổi khí, Thi Nhan bị hai bên một lớn một nhỏ làm loạn buồn bực muốn mắng chửi người, tức giận đều hiện rõ trên mặt.

Ánh mắt Bùi Lục Thần vẫn dõi theo cô, nhưng không có tiến lên hỗ trợ, khoanh hai tay ngồi xem náo nhiệt, học cô, cười hi hi phán một câu: "Thật không nghĩ em quan tâm tới anh như vậy?"

Tục ngữ có câu: đưa tay không đánh người đang cười, nhưng lúc này Thi Nhan phi thường muốn xé rách khuôn mặt tươi cười này —— anh cười làm cô đến phát run, cái loại cảm giác này giống hệt như bị thợ săn nhìn chăm chăm, cô rất không thoải mái

Thi Nhan điều chỉnh lại cảm xúc, cảm ngược về phía đồng hồ báo thức trên tường: "Anh không phải muốn mời người bên bệnh viện ăn cơm sao? Còn không đi?"

Lệnh đuổi khách rõ ràng như vậy, thời gian cũng quả thật không còn sớm, Bùi Lục Thần trước khi rời đi làm còn bộ muốn hôn gió một cái, Thi Nhan đẩy

vai anh, "Đưa" anh ra ngoài: "Chào!"

Tiền được Bùi Lục Thần, cô rút cục cũng bắt được tiểu quý nhỏ tròn vo núc ních đang bám trên thắt lưng, kéo trở về cho uống sữa, ăn cơm nhão.

Bùi Lục Thần có lần giễu cợt cô, nói cô đem con trai giống như heo mà nuôi dưỡng, cô cũng không còn cách nào khác, Kings phát triển không được tốt lắm, một mặt cô luôn mong các bác sĩ sớm chữa khỏi bệnh cho nó, còn lại cô chỉ biết tận lực làm cho cục cưng ăn mập mập một chút.

Bất đắc dĩ tên nhóc kia ăn thế nào cũng không mập, trừ bỏ có chút gầy, so với mấy đứa nhỏ cùng trang lứa thì không khác nhau mấy, thậm chí một buổi chiều, Thi Nhan trong vòng một ngày đã 6 lần tiến vào phòng giữ trẻ, muốn dứt cục cưng ăn một chút, phát hiện bé thể nhưng đang gắng sức, bầu vú dọc theo chân tường bước đi.

Đây là không phải chứng minh cục cưng có xương cốt rất chắc chắn sao? Thi Nhan vui mừng rạo rức, tan ca sớm, xem như động viên con trai.

Mặc dù tan ca sớm, nhưng lại bị kẹt xe.

Vì để có thể nhét xe trẻ con vào, Thi Nhan cố tình mua xe lữ hành có bề ngang rộng một chút, vì thế khi quay đầu, đổi đường xe chạy cũng hơi bất tiện, lúc tắc đường, chỉ có thể đứng một chỗ chờ.

Nhưng tiểu quý nhỏ cũng không cảm kích, không biết quý xe trẻ con, nhất là khi ngồi ở tay lái phụ bên cạnh, Thi Nhan đã thắt dây an toàn, chỉ hơi không chú ý bé liên giầy ra khỏi dây an toàn, đứng lên nhàn nhã xem phong cảnh ngoài cửa kính, Thi Nhan sợ giật mình, lập tức đem nó kéo xuống ngồi vào xe trẻ con.

Cứ như vậy trong lòng run sợ cô trở về nhà, chạy vào bãi đỗ xe, Thi Nhan vội vàng bước xuống, đột nhiên bên tai vang lên tiếng tên nhóc kia rầm rì.

Theo tiếng nhìn lại, tên nhóc kia không biết khi nào đã đứng ở trên xe trẻ con, vịu cửa kính nhìn chằm chằm về phía bên ngoài, miệng vẫn rầm rì có tiếng

Thi Nhan theo ánh mắt cục cưng nhìn theo, liền thấy đối diện xe Gerry kia có chiếc xe màu trắng Land Rover.

Xe lữ hành của cô rất đặc biệt, nhưng Land Rover của người kia mới sáng sớm liền nổi bật hơn, khi cô khen thầm trong lòng, người nọ cũng theo Land Rover bước ra ngoài.

Đúng là chồng trước của cô, cũng là hàng xóm hiện tại —— Trì Thành.

"Làm sao đến Bắc Kinh mà cũng không gọi điện nói một tiếng?" Thi Nhan giọng điệu không tốt, từ khi biết anh ở phía đối diện, Thi Nhan về nhà cũng không yên ổn, may mà anh bắt quả chỉ đến Bắc Kinh xử lý công việc, luôn ở vài ngày rồi đi.

"Nếu anh nói, em còn có thể dễ dàng như vậy trở về nhà?" Trì Thành một lời đánh trí mạng.

Quả thực, lần trước anh có một lần đến Bắc Kinh đã liên hệ cô, quả nhiên cô đơn giản thuê phòng ở khách sạn, tránh né không gặp.

Nói đến đây, cả hai cùng im lặng không trả lời, đều trầm mặc. Tên nhóc kia với hai tay giống như muốn Trì Thành ôm, Thi Nhan giành trước tiến lại đem bé ôm vào lòng.

Trì Thành dừng một chút, cũng không có nhiều lời, tiến tới nâng xe trẻ con.

Trước mắt hai người duy trì tình trạng nước giếng không phạm nước sông, lúc vào thang máy, cũng chỉ có tiểu quý nhỏ bẹp miệng ở bên cạnh. Còn lại Thi Nhan chỉ lo nhìn chăm chăm con số điện tử, anh cũng không có nhìn cô, chỉ ngáng đầu phía trước.

Lúc thang máy sắp đến anh bỗng dừng mở miệng: "Gần đây như thế nào?"

Thi Nhan sững sốt, sau đó bắt đầu suy nghĩ có nên tiếp tục trầm mặc hay không. "Anh chừng nào thì đi?" cô không trả lời câu hỏi của anh mà hỏi ngược lại.

"Anh vừa tới thôi mà." Anh trước sau như một vẫn ngữ điệu nhạt nhẽo, giống như nói chuyện với người xa lạ, nhưng ánh mắt lại bám đúng anh, rõ ràng nóng rực như trước, nhìn chằm chằm Thi Nhan làm trong lòng cô cực kỳ hỗn loạn.

Trong lời nói của họ tựa hồ đều vĩnh viễn không cùng một chủ đề, ông nói gà bà nói vịt, làm cho người ta phiền lòng, may mà lúc này thang máy đã đến, Thi Nhan ôm cục cưng lao nhanh trở về nhà, vừa vào liền "Phanh" đóng cửa lại, đến xe trẻ con cũng không cần.

Trì Thành đứng chờ, mãi không thấy cô mở cửa, chỉ còn cách đưa xe trẻ con vào trong nhà mình. Anh đang chờ đợi một cơ hội, một cái cớ có thể cho anh một lần nữa tiến vào thế giới của cô.

Lúc này đây, anh tuyệt đối không bỏ lại cô một mình, rồi đi.....

Thi Nhan đem tiểu quý kia ôm đến trên sofa: "Con a, thật sự là không ngoan." Nói xong không quên xoa bóp mũi bé.

Tiểu quý kia rất lơ đãng, thậm chí muốn bò muốn đứng, Thi Nhan vội vàng ổn định bé.

Lúc trước, cô ngại người giữ trẻ chăm sóc không đủ chu toàn, quyết định từ nay về sau đơn giản không mời nữa, nay hậu quả cũng chính tay ném qua, luôn bận rộn xoay vòng vòng như thế cũng không phải là cách hay, Thì Nhan xem chừng vẫn là phải mời người giữ trẻ đến hỗ trợ.

Hiện nay việc cô nên quan tâm, chính là người đàn ông ở cách vách kia.

Gặp qua loại tình huống này, cô vẫn như cũ gọi điện thoại cho viện binh: "Có thể tới nhà của tôi một chuyến hay không?"

"Có việc?" Thanh âm này, mang theo giọng điệu mập mờ cũng không có ý tốt.

Thì Nhan dừng một chút, không nói chuyện. Bùi Lục Thần cũng không tính làm khó cô, kỳ thật anh đã đoán được: "Anh ta đến đây?"

"Ừ".

"Nhờ tôi." Bùi Lục Thần giọng điệu ngạo mạn mà bốn cột, Thì Nhan cơ hồ tưởng tượng ra anh giờ phút này có bao nhiêu đắc ý.

Thật sự là ngại thối, Thì Nhan oán thầm trong lòng, ngoài miệng thật ra nói như lời anh mong muốn: "Nhờ anh....."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Bùi Lục Thần hài lòng cúp điện thoại, tức tốc chạy tới, lúc Thì Nhan nghe tiếng chuông cửa vang lên còn có chút không dám tin, xuyên thấu qua mắt mèo (cái lỗ nhỏ trên cửa ý) thấy thật là anh, mới mở cửa: "Nhanh như vậy?"

Bùi Lục Thần hài hước dựa người tại cạnh cửa: "Lúc nào em cần anh, anh cũng có mặt, có phải rất cảm động hay không?"

Tầm mắt Thì Nhan lướt qua đầu vai anh, liếc cánh cửa đối diện một cái, không nói hai lời dắt anh đi vào, trở tay đóng cửa lại.

Bùi Lục Thần quay người như muốn xuyên thấu qua mắt mèo nhìn cửa đối diện, Thì Nhan vội vàng lôi tay áo anh kéo vào nhà.

"Đến mức đó sao? Anh ta cũng không phải loại người có tính ‘virus’ (ý là bám dai và lây bệnh cho người khác) Bùi Lục Thần chắc chắn cảm thán, trên mặt không có biểu cảm, nhưng ánh mắt lại nóng rực, tựa như muốn nhìn thấu tâm tư cô.

Thì Nhan trong lòng thầm nghĩ, ai nói anh ấy không phải loại người có tính ‘virus? Không một tiếng động ần núp, chờ cơ hội lây nhiễm, im hơi lặng tiếng vô cùng kỳ dị, lại muốn để cho cô nhiễm bệnh thời kỳ cuối.

Trên bếp còn đang hầm nổi canh, Thì Nhan để một mình Bùi Lục Thần ở phòng khách, chính mình tự đi vào phòng bếp tắt lửa. Bùi Lục Thần ngả người trên ghế sa lon, tự tìm tư thế thoải mái nằm lười nhác, cất tiếng vang lên: "Nói cho em biết tin tốt."

Thì Nhan sợ hấn lại "Tin tốt, tin xấu" đi kèm một bộ, trầm mặc mức một chén canh, phối hợp ngồi ở trên bàn ăn ăn canh, không có để ý tới.

Bùi Lục Thần men theo mùi thơm ngào ngạt của nước súp ngồi vào đối diện với cô, đôi tay bùng mặt hé ra vẻ rạng ngời như hoa: "Không muốn biết tin tốt là việc gì sao?"

Quanh co lòng vòng một hồi chỉ đổi lại vẻ mặt coi thường của cô, Bùi Lục Thần lúng túng ho một tiếng, đứng thẳng người, nghiêm mặt nói: "Tìm ra người có tùy phù hợp với tiểu quý nhỏ rồi."

"Keng" Một tiếng vang giòn tang, chiếc muỗng trong tay Thì Nhan rơi trở về trong chén, bỗng nhiên, cô ngược mắt nhìn anh, rất nhanh, ánh mắt hơi mê mang chuyển thành kích động, cô vội vã bật người đứng dậy.

"Ồ đâu? Mau dẫn em đi xem!"

Mất thấy chốc lát chính mình sẽ bị người phụ nữ này lôi đi, Bùi Lục Thần nhanh chóng nói: "Đội đã nào...!"

Trong mắt Thì Nhan có ngọn lửa vội vàng không hề che dấu, nghe anh tiếp tục: "Thật có người như vậy, nhưng hiện tại mà nói, trước mắt chúng ta còn chưa có tìm thấy."

Thì Nhan bị anh xáo trộn mọi tâm tình, vừa mừng vừa gấp, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn trở lại bình thường, luôn luôn siết chặt cánh tay Bùi Lục Thần không có buông ra.

Bùi Lục Thần thấy thế hết sức vui vẻ, lòng bàn tay đặt trên mu bàn tay cô, anh nóng, còn cô lạnh, Bùi Lục Thần cảm thấy hết sức an tâm: "Anh cũng đến buổi trưa mới biết, đã nhờ người tra xét, người nọ là một côn đồ, trong cục cảnh sát có lưu lại bản án, chỗ ở tùy thời đều thay đổi, tìm hán cần chút thời gian."

"Có phải sẽ lâu hay không?" Mọi gấp gáp của cô đều hiện rõ trong mắt, không chút nào ý thức được khoảng cách hai người đã quá gần.

"Chuyện như vậy..... Nói phiền toái cũng không phiền toái, đoán chừng mấy ngày nay có thể có tin tức."

Thì Nhan trừ gập đầu, không tìm được cái khác thích hợp hơn đáp lại. Mấy ngày nay đoán chừng bản thân cô hồi hộp chờ đợi, đang suy nghĩ như vậy, chợt trán có gì điểm xuống ——

Thì ra Bùi Lục Thần hôn cô một cái.

Môi của anh vẫn còn in trên trán cô, Thì Nhan lui nhanh một bước.

Bùi Lục Thần trở mặt nhìn cô thối lui khỏi vòng vây của mình, một khắc kia, Thì Nhan rõ ràng nhìn thấy giầy giữa trong mắt của anh, khi anh bước lên trước, cổ găng đến gần, Thì Nhan vội vàng ra dấu tay dừng lại.

"Anh giúp em chuyện này, em lấy cái gì đền đáp đây?" Bùi Lục Thần vẫn như cũ bộ dáng đầy mập mờ, lời nói bình thường cũng kèm theo mấy tiếng trêu ghẹo, nhưng Thì Nhan mơ hồ cảm thấy, lần này, anh chính thức động tay động chân thật sự rồi.

"Anh không phải nói muốn ‘Thì Dụ’ làm biệt thự Paris sao? Chúng em làm miễn phí cho anh."

Bùi Lục Thần hí híp mắt, ánh mắt nguy hiểm như thợ săn nhìn cô chăm chăm: "Em biết ý anh không phải như vậy."

Thì Nhan chỉ cảm thấy cái trán cứng đờ như khúc gỗ, bất tri bất giác ảo não, làm sao bản thân lại hồ đồ đi cầu xin loại đàn ông bất lương cùng không liên quan này tới cứu viện?

Thế nào cũng suy nghĩ không ra cách ứng phó người đàn ông này, đảo mắt một cái anh đã đi tới trước chân, khoảng cách gần đến nỗi Thì Nhan có thể thấy rõ mồn một lông mi anh đang nhấp nháy.

Cô không có lui về sau nữa, mà siết chặt quả đấm chuẩn bị —— này Playboy nhất định không phải là đối thủ của mình.

Chuông cửa vang lên.

Thì Nhan còn chưa ra tay, Bùi Lục Thần giật mình, tựa như bị tiếng chuông cửa huyền não làm tỉnh lại, anh lui về phía sau một bước.

Cả hai đều là người giỏi che dấu cảm xúc, cho dù trong tình huống sắp nữa thì trở mặt, hai người vẫn rất ăn ý không để lộ, nhưng lúc này tâm tình chân chính của họ đều hiện rõ trên mặt, cô gần như chán ghét mà vứt bỏ kháng cự, còn anh, chỉ còn lại lúng túng.

Thì Nhan đi ra trước cửa xem xét, nghe Bùi Lục Thần ở phía sau nói: "Anh mới vừa rồi có chút hồ đồ, xin lỗi. Em yên tâm, Bùi Lục Thần anh không bao giờ ép buộc phụ nữ."

Thì Nhan không tiếng động chê cười, cô từng nghĩ, anh ta giúp cô nhiều như vậy, mình cuối cùng phải đáp lại, nhưng trải qua sự việc này, cô bỗng nhiên sáng tỏ, loại báo đáp này, không phải cũng giống như cái lần đầu tiên cô lấy thân mình ra làm giao dịch trước đây hay sao?

Lúc kéo cửa ra Thì Nhan vẫn giữ nụ cười thoáng còn còn sót lại ở khóe miệng, bị Trì Thành ở ngoài cửa vừa vặn bắt gặp.

Trì Thành đứng bên cạnh xe trẻ con, trên xe còn có mấy túi đồ: "Những thứ này mua cho cục cưng."

Thì Nhan cầu xin Bùi Lục Thần, chính là vì để ứng phó với loại tình huống này, nhưng nhìn qua kính xe, cô thấy rõ ràng Bùi Lục Thần đứng đó, nhưng anh vẫn thờ ơ, không có ý định tiến lên giúp cô.

Thì Nhan bỗng nhiên phát hiện, tự làm tự chịu, cuối cùng là sai lầm rồi. Ngay cả Trì Thành còn không tin cô cùng Bùi Lục Thần có cái gì, thì làm sao bản thân có thể thuyết phục chính mình?

Thấy cô không tiếp lời, Trì Thành đứng tại chỗ không di chuyển.

Tránh né cuối cùng cũng vẫn không giải quyết được gì, Thì Nhan nghiêng người: "Vào đi. Chúng ta cần nói chuyện một chút."

Trì Thành được mời vào cửa, Bùi Lục Thần, tỏ vẻ rất khó chịu.

Bùi Lục Thần còn nhớ rõ nhiệm vụ khi tới đây, tiến lên, đang cánh tay muốn ôm Thì Nhan, lại bị cô né tránh.

"Không cần, cảm ơn." Nghe cô nói như vậy, sắc mặt Bùi Lục Thần chợt trắng bệch.

Việc đến nước này, đối với quan hệ với anh, Thì Nhan vẫn mơ hồ không rõ, duy nhất có một điều, cô phải xử lý dứt khoát, ngoan độc ác, rồi chuyển sang Trì Thành: "Một mình em có thể giải quyết tốt, thật, anh nếu như đến xem kings, lúc nào cũng hoan nghênh, nhưng nếu như....."

Lời còn chưa dứt, bên tai chợt truyền đến "Rầm" một tiếng. Ba người đều là ngẩn ra.

Trì Thành là người đầu tiên có phản ứng, vội vọt vào trong phòng trẻ, chỉ thấy tiểu quỷ nhỏ đang ngã trên mặt đất, trên trán sưng lên một cục lớn.

Tên nhóc này làm thế nào mà leo ra khỏi giường được? !

Thì Nhan cuống quýt chạy tới, Trì Thành đã ôm lấy đứa nhỏ, thần sắc vội vàng đi ra ngoài: "Đi bệnh viện."

Bình thường đứa nhỏ nào chỉ cần vấp một tý, cũng không tránh khỏi dừng lại gào khóc, nhưng lúc này nó ngã thành ra như vậy, mà ngay cả nửa tiếng nghẹn ngào cũng không có, cho đến khi vào thang máy, mới bỗng dưng khóc ra thành tiếng.

Trong đầu Thì Nhan giống như có một cây dây cung giương căng, khi cục cung đột nhiên phát ra tiếng khóc thất thanh.

Ngồi trong xe trên đường đi bệnh viện, môi Thì Nhan vẫn không ngừng run run, ôm thật chặt cục cung: "Nó mới vừa rồi cũng không khóc, có phải..... va chạm vào đầu hay không?"

Trì Thành một bên giữ tay lái, một bên nắm tay cô: "Không có chuyện gì."

Thì Nhan rối loạn trong lòng, chỉ đành biết ép mình đi tin tưởng anh, tin tưởng người đàn ông mỗi lần nói dối đều có thể hại cô thê thê thảm thảm.

May mà sau khi bác sĩ kiểm tra, cũng nói không có gì đáng ngại.

Nhìn cô gái có sắc mặt trắng bệch, bác sĩ không khỏi an ủi: "Đứa bé té ngã là chuyện thường, không cần khẩn trương như vậy, về sau chú ý kỹ một chút là được."

Thì Nhan nghe xong trái tim chậm rãi giãn ra, lúc này cô mới ý thức được trên chân mình chỉ còn lại một chiếc dép, hơn nữa ——

Trì Thành vẫn đang nắm chặt tay cô.

Cục cung mặc dù vẫn nằm ở trong ngực Thì Nhan, nhưng lại nắm cả vạt của Trì Thành không buông tay. Tay của hai cha con quả thật chặt, như bàn ủi, nóng bỏng không rời.

Lòng bàn tay Thì Nhan đều là mồ hôi, anh cũng như thế, nhưng trên mặt anh vẫn bình tĩnh, không thấy một chút nôn nóng, cho dù mới vừa rồi đối mặt với cô, hay giờ phút này đối mặt với bác sĩ, anh cũng giữ ngữ điệu vững vàng: "Con tôi mới vừa bị ngã, lúc khóc lúc không khóc, có thể xảy ra vấn đề gì hay không?"

Thì Nhan thử giãy giụa, nhưng không có rút ra được —— anh lặng yên không một tiếng động lại lần nữa nắm chặt lấy phần.

Bác sĩ cau mày đoán, chỉ chốc lát sau nói: "Vậy nằm viện quan sát một đêm đi, để ngừa ngộ nhớ."

Đợi bác sĩ quay người lại, Thì Nhan liền dùng sức vùng tay, rút cuộc thoát khỏi sự kiểm chế của anh.

Rất khó khăn gỡ ra bàn tay cục cung đang nắm chặt cả vạt của Trì Thành, liền được y tá ôm đi làm những kiểm tra khác.

Thì Nhan đi theo y tá hướng về một khoa khác, chưa được hai bước liền bị Trì Thành vượt qua, cô chưa kịp phản ứng, trước mắt chỉ cảm thấy thoáng một cái, tiếp theo chớp mắt đã bị anh bế lên.

Không chỉ Thì Nhan, ngay cả y tá cũng lắp bắp kinh hãi, Trì Thành chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: "Cô y tá, chỗ cô có băng gạc cùng nước sát trùng hay không?"

Y tá có chút e sợ thẹn thùng không rõ, nhìn Thì Nhan một chút,

lại nhìn anh, gật đầu một cái.

Trì Thành nắm hai cánh tay thật chặt, vô luận cô có bất cứ loại phản ứng nào, anh vẫn một mực ôm chặt, bước chân nhanh chóng không chút bấn loạn, cánh tay lực lượng cũng không thể lay động.

Thì Nhan thật muốn không để ý đến mặt mũi mà vùng ra tránh thoát, trong bệnh viện người đến người đi, bao nhiêu người chế giễu, anh vẫn làm như không thấy, nhưng cô lại không giả bộ được, không thể làm gì khác hơn là nghiêng mặt đi.

Vừa vặn lại đem mặt vui vào đầu vai anh, nhẹ nhàng lắc lư, cổ cũng dần dần ửng đỏ. Tệ hại hơn hô hấp của anh cứ quẩn quýt quanh cổ, nóng ẩm, hại cô cứ từng đợt từng đợt da gà thì nhau run rẩy.

Rốt cục được thả xuống thì chỉ nghe anh đối với y tá trực ban nói: "Bàn chân cô ấy bị thương."

"Anh à, trước tiên phải đăng ký."

"Tôi hiện tại đi đăng ký, phiền toái cô giúp cô ấy xử lý vết thương trước"

Y tá trực ban bận rộn qua lại cầm vài thứ này nọ, chân Thi Nhan còn chưa được băng bó kỹ, tiểu quỷ nhỏ lại ở một chỗ khác làm kiểm tra, Thi Nhan chỉ có thể ngồi ở đây lo lắng suông.

Vết thương tiểu quỷ nhỏ rất nhanh đã được xử lý tốt, liền bị ôm trở về cho Thi Nhan.

Tên nhóc kia ở trong lòng Thi Nhan ngáp ngáp mấy cái, y tá trực ban lại một lần nữa rời đi, không biết đã quên lấy cái gì. Thi Nhan quay đầu xem đồng hồ, trong lòng như đánh trống, toàn bộ thời gian đều hao phí vào tay cô y tá, chuyện này tính như thế nào?

Không lâu sau lại nghe có tiếng bước chân, Thi Nhan không kiên nhẫn ngược mắt lên nhìn, đã thấy Trì Thành.

Trì Thành hướng cô đi tới, mới vừa rồi vội vã chạy làm hơi thở anh có chút loạn, giờ phút này cước bộ ổn định lại, giọng nói mạnh mẽ, không nhanh không chậm, tiếng vang đồng nhất, truyền vào tai Thi Nhan, quấy nhiễu cô cũng trở nên hỗn loạn.

Anh cứ như vậy khom người xuống, đem một đôi giày mới đặt ở bên chân cô.

"Đã sớm mua, vẫn để trên xe chưa lấy ra." Mồ hôi anh vẫn còn rịn trên thái dương, hơi thở phất qua, mang theo hương vị nam tính mà cô quen thuộc cùng muồn kháng cự.

Anh cứ như vậy, mang theo hơi thở nhàn nhạt, tới gần quan sát một lát tiểu quỷ nhỏ đang ngủ yên, rồi sau đó ngẩng đầu lên nhìn cô, hòa hoãn lại nói: "Còn chưa có băng bó kỹ?"

Cực kỳ quá gần, Thi Nhan nhìn thẳng anh, liền cảm giác như chìm vào trong ánh mắt sâu thẳm như hồ nước. Cô bắt giác giật mình, không tin, cố tự trấn định, lấy hết sức lực, nhìn thẳng anh: "Ngày giày bao nhiêu tiền, tôi trả lại cho anh."

Anh sững sốt, trong nháy mắt sắc mặt có chút cứng nhắc, một hồi lâu nói: "Không cần."

Cũng may y tá rất nhanh đã trở lại, băng bó kỹ, Thi Nhan mang giày bước đi.

Cô đi không nhanh, Trì Thành cũng liền chậm bước theo đuôi, cứ như vậy cách nhau mấy bước, một trước một sau.

Tay của cục cưng mềm mại để lên trước ngực Thi Nhan, nghiêng mặt tựa vào, đầu nhỏ cọ cọ, bộ dáng ngây ngô nhìn Trì Thành mỉm cười mà không biết.

Con anh, nhất định sẽ giống như những đứa bé khác lớn lên khỏe mạnh.....

Bỗng nhiên Thi Nhan dừng lại.

Sau đó Trì Thành cũng dừng lại bước chân, theo ánh mắt Thi Nhan nhìn, thấy Bùi Lục Thần đang ngồi trên ghế dài.

Trên tay Bùi Lục Thần giờ lên đôi giày của cô, im lặng không lên tiếng, ánh mắt bắn khoắn đảo qua 2 người một vòng, cuối cùng ngừng trên chân Thi Nhan.

Lúc hai người này mang theo tiểu quỷ nhỏ rời nhà, cảnh tượng vội vã, anh muốn đuổi theo, nhưng trên thực tế chỉ biết tro mắt nhìn bóng dáng bọn họ biến mất, một thân một mình ở trong phòng khách to đùng, lòng đã lạnh thành một mảnh.

Vào giờ phút này, một màn trước mắt này như đang nhắc nhở anh: Bùi Lục Thần, người vĩnh viễn, vĩnh viễn chỉ là người ngoài.

Bùi Lục Thần trầm ngâm một tiếng, đem mặt chà xát, lúc đứng lên đã khôi phục vẻ mặt bình thường, nhìn xuống Thi Nhan nói: "Anh ở khu này tìm một vòng cũng không nhìn thấy em và Kìng đầu....."

"Đẫn cục cưng đi làm kiểm tra tổng quát."

"Có nghiêm trọng không? Có cần nằm viện hay không?"

"Ồ lại quan sát một đêm là được."

Trì Thành nghe đối thoại của bọn họ, trầm mặc.

Bùi Lục Thần tựa hồ cảm thấy sắc mặt người đàn ông này không chút thay đổi nhưng dường như nhìn thấu tất cả mọi điều, mà anh giống như một thẳng hê, nước mắt của một thẳng hê, diễn một vở kịch mãi mãi không thuộc về mình, cuối cùng chỉ có thể lấy nước mắt nói cảm ơn.

"Em có muốn anh ở lại cùng tối nay hay không? Hoặc là..... Giúp em mua bữa tối?"

Cô không tiếp lời, điều này đối với Bùi Lục Thần mà nói càng thêm đã kích, đơn giản cũng tiếp tục trầm mặc.

Thi Nhan lưu lại, hai người đàn ông rời đi. Khi ra khỏi cánh cổng bệnh viện, bầu trời đã bắt đầu nhuộm đen, đây là thời điểm mâu thuẫn mà phức tạp —— ánh sáng chưa tắt hẳn, còn màn đêm chầm rãi chưa đến.

Tâm tình của Tri Thành cũng rất mâu thuẫn.

Anh đang lên xe thì bị Bùi Lục Thần gọi lại, "Đi uống một chén?"

Nhịp sống Bắc Kinh về đêm còn chưa bắt đầu, hai người đàn ông này đã mở màn, một người một ly, cúi đầu uống rượu.

Trầm mặc đối ẩm thật sự không thú vị, Bùi Lục Thần thật vất vả suy nghĩ đến vấn đề gì có thể nâng cốc chúc mừng, nghĩ đi nghĩ lại, tự cười, tiếng cười thu hút ánh mắt của Tri Thành nhìn lại.

Bùi Lục Thần liền cầm ly rượu cộng nhẹ vào ly của Tri Thành: "Vì chúng ta cùng yêu một người phụ nữ, cheers!"

Tri Thành cũng cười cười, ngửa đầu uống cạn, cả khuôn mặt rã rời bị ánh đèn quầy rượu mờ mịt bao phủ: "Chỉ là xem ra cả hai chúng ta, cô ấy người nào cũng không muốn."

Thật là hai kẻ đáng thương a..... Nụ cười Bùi Lục Thần có chút âm đạm, búng tay ra hiệu, ý bảo người phục vụ rót thêm rượu, rồi xoay đầu về sau tiếp tục: "Tôi thiếu anh đã có một trai một gái. Lời như thế còn nói? Không cầu thiên trường địa cửu, chỉ cầu đã từng có nhau....."

"Tôi thiếu bây giờ anh còn độc thân, " Tri Thành cũng ngay sau đó uống hết ngụm rượu cuối cùng, "Cho thêm hai ly."

Mùi rượu bốc hơi ra tạm thời dấu đi mối hận cũ, Tri Thành ít nhiều trò chuyện có chút vui vẻ, Bùi Lục Thần thỉnh thoảng tươi cười hết cỡ: "Có loại phụ nữ là độc dược, có loại lại là giải dược. Ta đây, là trúng độc của cô ấy, trước mắt không có thuốc nào chữa được. Độc thân có ích lợi gì? Độc thân chờ trúng độc mà chết?"

Tri Thành khẽ vỗ trán, có chút vô lực, chỉ trách rượu này không say được mình, một ngụm cuối cùng anh đưa ly lên kính: "Bùi ‘đại hiệp’, chúc anh sớm ngày hồi phục."

Bùi Lục Thần rất ít khi cười to, giờ phút này cười đến miệng cũng có chút cương cứng, lấy điện thoại di động ra, xóa dãy số kia: "Ca ngày mai giới thiệu cho người mấy cô, chúng ta cùng nhau mở ra thế giới mới."

"Những ‘cô’ kia người chính mình giữ đi, ta không có làm Sở Lưu Hương."

"Ồ, người không phải ABC sao? Còn biết Sở Lưu Hương?"

Tri Thành không có hỏi người này tại sao biết anh từ nhỏ ở nước ngoài lớn lên, đêm này, chỉ muốn mượn rượu mua vui: "Ta xem tiểu thuyết võ hiệp tự học quốc chữ."

Một lời này Bùi Lục Thần không nghe rõ, phối hợp tay đang nhấn loạn bàn phím điện thoại di động, định thần nhìn lại, tay anh đề xuống dãy số này, không phải chính là cái mới vừa rồi thủ tiêu hay sao?

Không thể nhìn thẳng.....

Dứt khoát ném di động lên trên quầy bar, không quan tâm nữa.

Không đợi anh uống hết một nửa, điện thoại di động liền vang lên.

Anh nhận nghe, là Biên Duyên, giọng nói cũng như người, đơn giản ngắn gọn: "Tìm thấy ‘chuột’."

Bùi Lục Thần ngăn người, Biên Duyên đoán anh không kịp phản ứng, chỉ đành phải bổ sung: "Chính là Lý Hạo, có thể cứu con nuôi của anh."

Bùi Lục Thần thoáng cái liền làm đổ chai rượu.

Nhảy xuống ghế từ trên cao chạy ra ngoài, chợt dừng chân lại: "Bùi đại hiệp tìm người có thể cứu con trai người rồi, đi cùng không?"

Cũng may không uống bao nhiêu, Bùi Lục Thần vẫn lái xe được vừa nhanh lại ổn, chính là nhận thức đường đi không tốt lắm, mặc dù đã mở GPS nhưng cũng không giúp được bao nhiêu, gấp đến độ anh nói lung tung, hùng hùng hổ hổ: "Quả nhiên là con chuột, ở nơi như vậy....."

Ngồi kế bên Tri Thành tự động gọi cho Thi Nhan, kết nối không được. Bùi Lục Thần nhìn thẳng phía trước, cũng là đang hỏi Tri Thành: "Cô ấy không nhận?"

"Tất máy."

"Đoán được....." Thì ra cô không chỉ từ chối nhận điện thoại của anh, ngay cả người chồng trước này gọi cô cũng không nghe, trong lòng Bùi Lục Thần có chút cân bằng.

Gần tới chỗ hẹn, xa xa trông thấy được xe của Biên Duyên, Bùi Lục Thần lái xe đến bên cạnh, lúc này mới hạ xuống cửa kính xe: "Biên Duyên!"

"Tên kia ần dấu hàng, thấy tôi liền chạy, "Biên Duyên đang đổi bánh xe, cầm ngược lên chỉ chỉ nghiêng về ngã ba phía trước, "Đuổi theo hắn đến đây thì

bể bánh xe."

Bùi Lục Thần đem xe nhanh chóng quay đầu, giờ phút này nhìn rõ con đường phía trước, thật mạnh đạp chân ga. Một khắc trước khi cấp tốc rồi đi nghe thấy Biên Duyên nói: "Cái kia là cỗ xe rách, không chạy nổi bằng hàng ngoại nhập, giúp tôi bắt được hân, tôi thay mặt thành phố khen thưởng các anh là công dân đô thị xuất sắc."

Quả nhiên, một ít phút sau, phía trước không xa có chiếc xe máy, đầu xe phát ra ánh đèn rọi sáng trong bóng tối hết sức nổi bật, Bùi Lục Thần nhấn cái loa xe, ý bảo đối phương dừng lại.

Xe máy phía trước càng chạy càng nhanh, khăng khăng băng lên, tạt đầu xe một cái, chớp mắt đã lái vào một hẻm nhỏ, con đường phía trước càng ngày càng hẹp, vừa không có đèn đường, bên tai trừ bỏ âm thanh của động cơ, cũng chỉ còn sót tiếng bánh xe cán qua cành lá khô vang lên giòn tan.

"Làm cuộc giao dịch xem thử như thế nào?" Bùi Lục Thần đem chân ga đạp mạnh, thanh âm khung xe theo đó mà chấn động nhẹ.

Giọng nói Trì Thành trước sau như một trầm tĩnh lạnh lẽo: "Nói."

"Tôi đem phần thưởng công dân tốt kia cho anh, anh đem Thi Nhan nhường cho tôi."

"Nghĩ khá lắm....."

Bùi Lục Thần lần đầu gặp một người nghiêm trang nói lời ngạo mạn như thế, kinh ngạc rất nhiều không khỏi nhếch môi cười, không cần phải nhiều lời nữa, liếm liếm con mắt, chuẩn bị toàn lực truy kích.

Mắt thấy còn kém vài mét thì đuổi kịp, cũng đang lúc này, chợt, xe máy phía trước xuất hiện bóng đen thoáng qua.

Bùi Lục Thần lúc này mới thấy rõ, bóng đen kia thì ra là con chó hoang, suýt nữa bị đụng, tức khắc chạy đi.

Xe máy đó bỗng nhiên thắng gấp, trượt đi quãng dài rồi ngã xuống đất.

Mắt thấy suýt nữa đụng vào xe máy, Bùi Lục Thần khẩn cấp thắng xe nhưng vẫn không kịp, chỉ có thể bẻ tay lái, trong chớp mắt, đầu xe vượt ngang qua đấm vào bức tường bên cạnh.

Sườn xe rung mạnh một hồi mới ngừng, tiếng thắng xe bén nhọn vẫn vang vọng trong không khí phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Trì Thành có chút hoa mắt ù tai.

Trong đầu nháy mắt thoáng qua rất nhiều hình ảnh, tai kêu veo veo..

Hiện thực, như chậm chậm trôi qua.....

Tồn thương đã tạo thành, tất cả đều không trở về quá khứ được rồi.....

Chúc chúng ta, hữu nghị vạn tuế.....

Anh cứ mãi chìm đắm trong hồi ức mãi cho đến nghe thấy giọng nữ vang trên đỉnh đầu mới từ từ tỉnh lại, máu xẹt qua khóe mắt, cay mà chất.

Kính chắn gió đã bể, Bùi Lục Thần híп mắt, trên đầu cũng có máu, kẹt trong ghế lái không thể động đậy, nhưng vẫn thanh tĩnh.

Trì Thành thật vất vả đem hân lôi ra, Bùi Lục Thần ngồi dưới đất, dựa vào sườn xe móp méo, khắc một búng máu, vẫn không quên giận dữ cắn răng: "Nhất định đem tên kia bắt được. Sống sờ sờ mà lột da hân....."

Còn có hơi sức mắng chửi người khác, Trì Thành vỗ vỗ vai Bùi Lục Thần: "Anh trước chống đỡ."

Lúc này tên chuột cũng bị thương, bỏ lại xe máy không có chạy được xa, Trì Thành rất nhanh đuổi kịp hân.

Giằng co một hồi Trì Thành cũng chiếm thượng phong, quả quyết trói chặt hai cổ tay đối phương, bẻ gấp về sau lưng: "Chỉ là mời người giúp một chuyện mà thôi." Trì Thành tận lực đem lời nói nhẹ nhàng, trên tay sức lực cũng không lỏng.

Đối phương thế nhưng chỉ là hung ác phun một lời: "Chớ lừa gạt tao, bọn mày cùng người phụ nữ kia là một bọn!"

Trì Thành giật cả vật trói chặt tên chuột, lôi cánh tay dắt đi, không hề nói lời.

Trên trán máu chảy càng ngày càng nhiều, sắp mơ hồ tầm mắt, hai anh không thể không giờ tay lên lau máu.

Tên chuột nhân cơ hội tránh thoát ra khỏi một cái tay, Trì Thành vội vàng trở tay đi bắt, đúng lúc này, trước mắt Trì Thành có ánh kim loại chợt lóe, giây kế tiếp, anh bị một vật nặng hung ác đâm vào bụng.

Trì Thành như bị đóng đinh tại chỗ, suy nghĩ nhanh hơn cảm giác đau một bước, cúi đầu chỉ thấy cán dao bào đã cắm trong người, cho đến khi nó được

rút ra, cảm giác đau đớn mới ùn ùn kéo đến.

Sau đó.....

Một dao, hai dao, ba dao.....

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Trời vừa rạng sáng, Bùi Lục Thần đang lâm vào hôn mê được mọi người đưa vào bệnh viện.

Đưa anh vào phòng cấp cứu, Biên Duyên ngã xoài trên ghế dài ở ngoài phòng mổ, nhìn chăm chăm bàn tay đầy máu tươi ngấn người, trong đầu trống rỗng.

Nửa giờ sau Thi Nhan đến. Biên Duyên trông vô cùng nhếch nhác, đặc biệt trên người cô còn dính vết máu lọt vào trong mắt Thi Nhan, làm cô không khỏi hình dung cảnh tượng khủng khiếp đến thế nào.

Đèn phòng cấp cứu vẫn sáng, cả hành lang tĩnh lặng, Thi Nhan nặng nề đi về phía Biên Duyên, ngần ngừ vài bước nhưng có chút khó khăn.

"Xảy ra chuyện gì?" Nghe vậy, Biên Duyên ngẩng đầu lên, nhưng người phụ nữ trước mặt vẫn nhanh hơn tiếp tục: "Trì Thành hấn....."

Người phụ nữ ích kỷ này đã thành công hoàn toàn chọc giận Biên Duyên, lo lắng cùng luống cuống toàn bộ hóa thành lửa giận, Biên Duyên bỗng đứng lên, níu lấy tóc Thi Nhan kéo mạnh về phía sau, ép cô ngẩng đầu lên.

Hiện trường tai nạn xe cộ, Bùi Lục Thần bất tỉnh, trên đất đầy vết máu, mảnh kiếng bể rơi vãi, mùi xăng nồng nặc gắt mũi, hơi nước nắp động cơ, cùng với, "Tí tách —— tí tách ——" không biết là tiếng bình xăng chảy dầu hay tiếng vết thương của anh rỉ máu.....

Bình tĩnh như Biên Duyên, cũng không có dũng khí nhớ lại hồi ức lúc mình chạy đến nhìn thấy một màn này, chỉ có thể hung hăng nhìn chăm chăm ánh mắt của Thi Nhan: "Hiện tại nằm ở trên bàn mổ chính là Bùi Lục Thần! Chồng của cô đã sớm một mình bỏ chạy!"

Điện thoại Thi Nhan đang cầm cũng bị nữ cảnh sát này đánh rơi, nguyên nhân hậu quả việc này cô hoàn toàn không biết, lo lắng mù mịt, giờ phút này đầu óc có chút mê mang, da đầu tê dại, chỉ có thể cường ép mình tỉnh táo, khuyên nhủ: "Biên Duyên cô bình tĩnh một chút."

Rốt cuộc phải có bao nhiêu lạnh lùng mới làm người phụ nữ này trước sau vẫn tỉnh táo? Biên Duyên buồn bực trong ngực muốn mắng chửi người, trên tay bắt gặp lại dùng thêm lực, đốt ngón tay đã sớm cứng ngắc:

"Anh ta biến thành như vậy đều là bởi vì cô, còn có tên Trì Thành thấy chết mà không cứu nữa, ngộ nhờ anh ấy có chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho các người, tuyệt đối sẽ không!"

Biên Duyên cắn răng nghiêng lợi, giọng nói làm như hận không thể xé rách cô tại chỗ, Thi Nhan không khỏi bình bình hô hấp, một tay giữ chặt cổ tay Biên Duyên, một tay kia nắm chặt lấy ngón tay cái cô lật ra ngoài ——

Đây là một chiêu Bùi Lục Thần dạy cô phòng thân, nhưng hôm nay, cái người “sư phụ” này lại nằm ở trên bàn mổ, sống chết chưa rõ.

Thi Nhan trông mắt liếc nhìn tóc mình bị xóa tung ra. Trì Thành thấy chết mà không cứu? Không thể nào, anh không phải người như vậy —— nhưng sự thật ở trước mắt, Thi Nhan nói không ra nửa câu bênh vực.

"Nếu như Bùi Lục Thần thật sự có chuyện, lúc đó cô đập chết tôi cũng không muộn." Thi Nhan nói xong bước qua ngồi xuống.

Điện thoại Thi Nhan còn rơi trên nền, cô nhìn nó, ngẩn người hồi lâu, cuối cùng bỏ qua ý tưởng nhặt nó trở lại tiếp tục liên lạc Trì Thành.

Cô nhận ra bên bệnh viện bảo vệ sức khỏe bà mẹ và trẻ em cử người tới là Biên chủ nhiệm, một đường chạy gấp vào trong, anh ta thủy chung im miệng, không định nói cho cô biết đầu đuôi ngọn nguồn, tự dè cô một lần cảm giác, trầm mặc có thể bức mình điên cuồng.

Ngoài cửa xe, bóng đêm như nuốt trôi xâm chiếm giác quan, làm cô không hề có sức lực mà chống đỡ. Xe càng nhanh, chỉ càng vui cô tiến vào vực sâu tăm tối.

Cô chỉ biết không ngừng gọi vào số điện thoại của hai người đàn ông kia —— nhưng không có người nào nghe —— tuyệt vọng chính là khoảnh khắc chậm chạp không biết kết quả giữa lúc chờ đợi của sinh và tử.

May mà sau khi ca phẫu thuật chấm dứt, bác sĩ mổ chính mang đến tin tức tốt: "Phẫu thuật rất thành công, không có nguy hiểm tánh mạng, thuốc mê hết tác dụng bệnh nhân sẽ tỉnh."

Sắc mặt căng thẳng của Biên Duyên có phần hòa hoãn, nhưng trong một giây kế tiếp khôi phục nặng nề, neho mắt nhìn xuống Thì Nhan nói: "Cô đi đi. Nơi này không cần cô."

Bùi Lục Thần được đẩy ra ngoài, Thì Nhan gấp gấp muốn tiến lên, nhưng bị Biên Duyên ngăn lại: "Không nghe thấy tôi mới vừa nói? Nơi này không cần....."

Vẫn trầm mặc một bên, rốt cuộc Biên Cương lên tiếng cắt đứt Biên Duyên: "Bùi thiếu cần cô ấy." Nói xong đã tiến lên kéo ra em gái mình.

Thì Nhan cùng với Bùi Lục Thần vào phòng bệnh, chốc lát có người đẩy cửa đi vào, chính là Biên Cương. Thì Nhan thờ phào nhẹ nhõm: "Biên chủ nhiệm, mới vừa rồi..... Cảm ơn anh."

Biên Cương chỉ nâng cằm, chỉ chỉ một chút vào người bệnh đang nằm trong phòng vô khuẩn: "Tên nhóc này mạng rất cứng rắn, Diêm La Vương cũng không dám thu hồn. Yên tâm đi."

Tuy chỉ có một mặt thủy tinh ngăn cách, nhưng sắc mặt Bùi Lục Thần trắng bệch như tờ giấy, cô trông thấy rất rõ ràng, thử hỏi lòng cô làm thế nào mà yên tâm?

Ý muốn nói việc gì đó phân tán sự chú ý, nhưng Thì Nhan nghĩ tới nghĩ lui, cũng không tìm được chủ đề, thấy Biên Duyên không có đi theo phía sau, mới nhớ lại một việc muốn hỏi: "Biên Duyên đâu rồi?"

"Tôi để cho em ấy đi về trước."

"VẬY..... người nhà Bùi thiếu đâu?"

"Muốn cho gia đình hẳn biết xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi đoán chừng cô cũng phải chịu không nổi." Biểu tình anh tự tiểu phi tiểu cùng Bùi Lục Thần có mấy phần giống nhau.

Thì Nhan suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn gật đầu một cái: "Nếu như anh ấy thật có việc gì không hay xảy ra, tôi cũng chỉ có thể lấy mạng bồi thường....."

Trong khoảng thời gian Bùi Lục Thần hôn mê, Thì Nhan thấu hiểu ra rất nhiều việc, về quá khứ, về hôn nhân thất bại của cô, về người yêu cô, cùng người không yêu cô.

Tỉ mỉ nhớ lại một lần, sau khi vứt bỏ tất cả, cô chỉ biết tránh né, suy nghĩ riêng cho bản thân mình.

Cứ như vậy, lòng dần dần nặng xuống.

Cô thiếu anh một cái mạng.

Thiếu, làm sao có thể chỉ là một cái mạng?

Đợi chờ khá lâu, Thì Nhan tận mắt thấy anh chậm rãi mở mắt, áy náy chất chứa trong lòng có hơi giảm bớt: "Anh rốt cuộc tỉnh!"

*****

Trì Thành lúc tỉnh táo lại liền nhìn thấy khuôn mặt của cô y tá mang theo chút an ủi: "Anh rốt cuộc tỉnh!"

Ánh mắt Trì Thành mặc dù ngừng trên mặt cô y tá, nhưng suy nghĩ vẫn dừng lại tại đêm hôm đó, con đường nhỏ tối đen.

Người kia đâm anh một dao, trong tích tắc, anh vội bắt lấy con dao không thả, cũng vì vậy, anh chỉ ngăn được 1 một dao của đối phương.

Bụng trúng liền hai dao, anh té xuống đất, tầm mắt nghiêng ngả, trơ mắt nhìn đối phương thoát đi, sau đó, nghe tiếng máu trong cơ thể mình trôi đi cùng với cả sinh mạng.

Tỉnh lại lần nữa, đã ở trong bệnh viện này.

Bệnh viện này ở chỗ vắng vẻ, kích thước không lớn, trang thiết bị miễn cưỡng cũng coi là đầy đủ hết, ngay cả anh dùng thẻ tín dụng cũng rắc rối vô cùng phải tịnh dưỡng nhiều ngày sau mới có thể bước xuống. Trì Thành liên liên lạc Thì Nhan. Y tá ngăn không cho anh đi lại, nhưng không có kết quả.

Số điện thoại của cô anh thuộc nằm lòng, thử gọi nhiều lần, nhưng thủy chung đầu bên kia vẫn duy trì trạng thái tắt máy.

Chỉ mong có thể nghe được giọng nói của cô cùng cục cưng một chút cũng tốt —— thì ra đây vẫn là hy vọng xa vời.

*****

Khi từng hy vọng xa vời biến thành sự thật, trong khoảng thời gian ngắn Bùi Lục Thần như lạc trong mây mù, chỉ cảm thấy tất cả đều không chân thật.

Người có thể cứu tiểu quý nhỏ cũng tìm không được tung tích nữa, nên sau khi truyền máu cho cục cưng, Thi Nhan sẽ tới phòng bệnh Bùi Lục Thần trình diện.

Tác dụng của thuốc mê qua đi Bùi Lục Thần liền tỉnh, mấy ngày sau chuyển vào phòng bệnh bình thường, tinh thần dần dần tốt. Tiểu quý nhỏ đoán chừng đã sớm quen thuộc mùi bệnh viện, ở trong ngực Thi Nhan hươ tay múa chân, suýt nữa làm đổ giỏ trái cây cuối giường.

"Tên nhóc này răng có dài hay không? Sẽ không phải còn chưa có răng dài liền muốn ăn quả táo đi?" Bùi Lục Thần cũng chỉ là đùa giỡn nói một chút, không ngờ tiểu quý nhỏ dường như nghe hiểu, lỗ mũi vừa nhúu, "Oa" một tiếng khóc lên.

Khóc rống không ngừng, dù dỗ thế nào đều vô dụng, quả táo nhét trong tay nó cũng bị vô tình bỏ qua, Bùi Lục Thần hoàn toàn đầu hàng.

Thật vất vả dù dỗ tốt lắm, Biên Cương cũng không dễ dàng từ khoa nhi tới đây mang tiểu quý nhỏ đi ra ngoài hít không khí, trong phòng bệnh mới có thể thanh tịnh.

Bùi Lục Thần sờ sờ cằm đã lấm tấm râu, mặt hướng tới cái ghế bên cạnh, ý bảo Thi Nhan: "Ngồi."

Người phụ nữ này đối diện với anh cứ như là hạt châu trong bàn tính, không gảy không động, đợi cô ngồi xuống, Bùi Lục Thần như cũ mở miệng: "Không có gì muốn nói với anh?"

Chỉ thấy cô ấy hít thở sâu một hơi, lúc này mới giương mắt nghênh đón anh: "Bùi Lục Thần, anh thắng, như anh mong muốn, tôi đem mình bồi thường cho anh."

Bùi Lục Thần sững sốt, anh là nên cười hay nên giận? Sợ sệt hồi lâu, anh vẫn bày ra vẻ mặt không thích hợp: "Anh không thích giọng điệu này của em, đổi một câu."

Thi Nhan dừng lại, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, thật sự đổi một câu: "Anh vì tôi làm nhiều như vậy, tôi thật sự....."

"Thôi, chớ nói." Bùi Lục Thần nhướng mày, cảm thấy đau đớn, vẫn là do cô một lời này nói loạn, anh chậm chạp nghiêng người chống lên thân thể, cùi chỏ đỡ tại trên giường bệnh, thu hẹp khoảng cách gần hơn nhìn này người phụ nữ này, "Từ trong miệng em thật đúng là không nghe được nửa câu ngọt ngào, đến, dùng hành động chứng minh đi....."

Nói xong, giờ tay lên kéo thấp gáy Thi Nhan xuống, mắt thấy sắp hôn lên, nhưng bởi vì động tác dùng lực quá lớn làm chạm đến vết thương trên đầu, còn chưa có đụng môi của cô đã đau đớn vô lực, đảo mắt liền ngã trở về trên giường bệnh.

"Anh có khỏe không?"

Thi Nhan đứng lên, sắc mặt ân cần, chỉ đổi lại thanh âm anh buồn bực tức giận một câu: "Không tốt."

"Vậy em đi gọi bác sĩ tới đây."

Nghe Thi Nhan nói sẽ phải rời đi, Bùi Lục Thần vội vàng kêu cô: "Đợi chút, anh có vấn đề muốn hỏi."

Thừa dịp cô dừng lại bước chân, cũng như thừa dịp chính anh đang có dừng khí, tức thì Bùi Lục Thần không cho mình thời gian phản ứng, đã bật thốt lên: "Tại sao đột nhiên đối xử tốt với anh như vậy?"

Thi Nhan lúc này còn chưa kịp quay đầu lại, chỉ quay lưng về phía anh, chỉ là bóng lưng đơn giản, nhìn cô tư thế đứng thẳng, Bùi Lục Thần cũng có thể đọc rõ tâm trạng trong lòng cô.

Không có biện pháp, hiểu rất rõ người phụ nữ này.....

Quả nhiên, cô trầm mặc một lát sau, cũng không có quay mặt lại trả lời vấn đề của anh, chỉ nói: "Anh không thích?"

"....." Cũng bởi vì thích, mới sợ tất cả chỉ là ảo ảnh, mới lo lắng sẽ rất nhanh mất đi. Thích cùng lo lắng liền có quan hệ trực tiếp, anh làm sao có thể không hoảng sợ, không chịu nổi một ngày?

Bùi Lục Thần im lặng thờ dài, rồi cuộc khoe miệng khề cong, cười một tiếng, cho dù cô không nhìn thấy: "Em gái ngoan, đến, mi anh một cái, anh càng thích hơn."

Thi Nhan nhắm mắt, cắn răng trầm mặc.

Cô không có trả lời, bỗng dung Biên Duyên đẩy cửa vào thay cô trả lời: "Không biết xấu hổ."

Bùi Lục Thần bị dập tắt hứng thú cuối cùng bày ra một bộ dáng thảm thương hề hề, Biên Duyên làm như không thấy, chỉ lo nhìn xuống Thi Nhan đang bộ dáng uất ức.

Thi Nhan cảm thấy cho dù đưa lưng về phía anh, nhưng vẫn có một ánh mắt nóng bỏng ở sau lưng, rừ mắt đoán chốc lát, cô quay người lại bước đến,

nâng mặt Bùi Lục Thần lên.

Bùi Lục Thần hoàn toàn ngốc trệ, một khắc kia, anh cảm thấy trái tim bởi vì nhảy quá nhanh mà co rút đau đớn ra ——

Vậy mà Thi Nhan chỉ hôn lên mớ băng gạc trên trán anh. Không nặng cũng không nhẹ, không nhanh không chậm. Vừa hôn xong liền rời đi, đang muốn ngồi dậy thì bị Bùi Lục Thần kéo.

Cách đó không xa, Biên Duyên liếc sơ liền hiểu ánh mắt Bùi Lục Thần, sừng sốt một chút liền quay người đi ra ngoài, đóng cửa lại, dựa vào cánh cửa thật lâu, chột khở sở cười một tiếng.

Thi Nhan cũng xem hiểu ánh mắt này, nhưng chỉ có thể nói: "Bây giờ em chỉ có thể làm được như vậy. Xin lỗi."

Ánh mắt sáng quắc của anh từ từ thay đổi, cánh tay đang bị cầm chặt cô cũng chậm chậm buông ra, giúp cô đem một lọn tóc mai đẩy phía sau tai.

"Không có việc gì, không có việc gì, " Bùi Lục Thần an ủi cô, càng giống hơn tự an ủi mình, "Đây đã coi là tiến bộ rất lớn rồi."

Vừa thay đổi suy nghĩ, anh liền khôi phục bản tính vô lại trước sau như một, nhú mày dò xét nhìn cô, cố ý kéo chậm nói: "Vì để cho em mau sớm thích ứng, không bằng..... Dời đến nhà anh đi."

Không nghĩ cô sẽ đồng ý, nên khi thấy Thi Nhan gật đầu đồng ý, Bùi Lục Thần lại một lần nữa không có tiền đồ sừng sốt.

Lúc rời đi Thi Nhan bắt gặp Biên Duyên trên hành lang, hai người vội vã vượt qua, cũng không nói chuyện. Đợi bóng dáng Thi Nhan biến mất cuối hành lang, Biên Duyên mới lần nữa vào phòng bệnh.

Bùi Lục Thần vốn là chờ cô, vừa thấy mặt, hỏi: "Điều tra như thế nào?"

"Trì Thành quả thật bị thương, cơ hồ mất đi nửa cái mạng, vẫn còn đang nằm viện. Mệnh được nhật lại, đoán chừng thương thế tốt lên sẽ trở về tìm Thi Nhan." Biên Duyên ngữ điệu thùy chung đều đều, không hề tinh tiết hóa phức tạp, biểu hiện cứng nhắc.

Trong tay Bùi Lục Thần cầm trái táo Thi Nhan gọt xong cho anh trước khi đi, mất vò ngoài, tốc độ ô-xy hoá nhanh đến kinh người, thật giống như cơ hội, không thừa dịp hiện tại nắm lấy, sẽ mất đi hiệu lực, thối nát, cho đến khi biến mất.

Thật ra anh đã sớm có quyết định, nhưng lúc này một tia áy náy vẫn còn đang quấy phá trong lòng: "Biên Duyên, anh sao có thể gạt cô ấy..... Làm như vậy quá độc ?"

"Người không vì mình, trời tru đất diệt."

Bùi Lục Thần giống như bị cô dùng một câu đánh thức, sau đó bật cười, cũng là cười khở: "Không sai, đây là cơ hội anh hi sinh quên mình đổi lấy, anh sao cam lòng để cho nó chạy đi?"

"Đúng vậy a."

Bùi Lục Thần cứ như vậy tự thôi miên mình hồi phục lại tinh thần, lúc này mới phát giác Biên Duyên có điểm khác thường, "Em làm sao vậy? Em....." Bùi Lục Thần nhìn chằm chằm mặt của cô, có chút khó tin, "..... Khóc?"

Cô cố tỏ vẻ bình thường dùng chiêu bài mặt lạnh không chút thay đổi ứng phó, "Anh hoa mắt." Ngừng một chút, càng làm ra nghiêm mặt nói, "Lúc bắt đầu em cho là anh ta thấy chết mà không cứu mới..... Thôi, em chỉ giúp anh nói dối lần này, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Biên Duyên gờ tay lên —— giữa quy củ bạn bè cũ, vỗ tay liên minh —— Bùi Lục Thần sau đó gờ tay lên.

"Bốp" một tiếng vang rõ to, đánh nát mục đích riêng mỗi người.

*****

Trước khi Bùi Lục Thần xuất viện, Thi Nhan đã chuyển vào nhà trọ của anh, đồ đạc đều đủ hết, làm Thi Nhan nhất thời kinh ngạc, ngay cả phòng của cục cưng đều đã chuẩn bị xong.

Không phải là không cảm động. Nhưng cảm giác trừ bỏ cảm động, vẫn còn thiếu một thứ gì.

Thi Nhan ngờ ngợ hiểu được cảm giác thiếu vắng điều gì, nhưng cô không muốn tìm hiểu thêm, không muốn lại đi phá hư không khí an bình không dễ có này. Cô nên suy nghĩ một chút chuyện vui vẻ, ví dụ như, cô liền không mất tiền chuyển nhà, lại ví như, nhà trọ ban đầu giờ có thể ủy thác đại lý cho thuê, treo giá.

Phòng ốc khu vực tốt, bố cục hợp lý, rất nhanh thì có khách nhìn trúng, Thi Nhan trở về nhà trọ cũ cùng đối phương ký hợp đồng.

Ngày đó cũng là ngày Bùi Lục Thần xuất viện, cô vốn muốn ký hết hợp đồng thuận đường đi đón Bùi Lục Thần, nhưng khi khách hàng thấy cô, câu nói đầu tiên nói ra khỏi miệng lại là: "Thì tiểu thư, rốt cuộc tìm được cô, Trì tiên sinh hẳn....."

Lúc này cô chợt hiểu chuyện gì đang xảy ra, không đợi đối phương nói xong, liền dùng tay đẩy hán ra khỏi cửa.

Đối phương lại cứng rắn chống đỡ cánh cửa, tranh thủ một tia khe hở cuối cùng dùng giọng điệu gấp gáp nói: "Xin cô cần phải đi gặp Trì tiên sinh một chuyện, hán bây giờ còn đang....."

Thì Nhan lạnh giọng cắt đứt hán: "Muốn gặp, cũng nên là anh ta tới gặp tôi. Không, là tới gặp Bùi Lục Thần, hướng anh ta nói xin lỗi!" "Bùm Bùm" báo hết địa chỉ Bùi Lục Thần, nhanh chóng đóng cửa lại.

Bởi vì phải chờ người khách này rời đi cô mới có thể ra cửa, Thì Nhan đến bệnh viện so dự định lúc đầu chậm hơn một giờ.

Thời điểm gần đây cô ba ngày hai bữa lại tới bệnh viện, không phải là vì con trai, chỉ bởi vì muốn thăm Bùi Lục Thần, liên công ty cũng rất ít đi, xem bệnh viện so với công ty mình còn quen thuộc hơn, ngựa quen đường cũ đến phòng bệnh, Bùi Lục Thần đã chuẩn bị hành lý đầu ra đây đợi cô.

Đưa ra một bó hoa hồng vẫn còn đâm sương: "Anh nhờ cô y tá mua, thích không?"

"Hôm nay anh xuất viện, nên là em tặng quà mới đúng."

Bùi Lục Thần chỉ cười không nói, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thì Nhan một cái. Đồ trang sức trang nhã, cũng đã đủ chói lọi. Thật ra cô không cần trang điểm quá kỹ lưỡng, thậm chí không cần hé lộ nụ cười, cô chỉ cần hướng về phía anh, cũng đủ bắt anh làm tù binh.

Tóc của cô bắt tri bắt giác đã gần vai, xõa thẳng tự nhiên, Bùi Lục Thần đưa tay vuốt ve tóc cô, nhìn xuống nói: "Em đã cho anh quà tặng tốt nhất."

Thì Nhan lái xe, Bùi Lục Thần ngồi ghế trước, ánh mắt dính chặt trên người cô, một khắc không rời, biết cô bị chính mình nhìn chăm chăm khó tránh khỏi lúng túng, vì vậy chủ động nhìn bên ngoài tìm chút đề tài: "Tiểu quý nhỏ đâu?"

Thì Nhan lái xe, không có nhìn lại, một câu đã nói toạc ra: "Cái người này không phải biết rõ sao mà còn hỏi?"

Bùi Lục Thần nhún nhún vai, im miệng không nói, không hề tự tìm mất mặt lần nữa —— là anh nhờ Biên Cương chăm sóc cục cưng nửa ngày, để người phụ nữ này toàn tâm toàn ý giúp mình xuất viện.

Ở một nơi khác, một ngày này Trì Thành cũng xuất viện. Cương quyết xuất viện, bác sĩ y tá ngăn cản, vẫn không có kết quả.

Y tá chỉ biết là sau khi nhận điện thoại anh liền muốn lập tức rời đi, không ai biết anh cương quyết xuất viện vì nguyên nhân gì, nhưng dù sao, lấy sinh mạng chính mình đùa giỡn cũng không có nhiều người thấy.

Trì Thành theo như điện thoại đầu kia báo cáo tự tìm đến địa chỉ.

Có cái gì đau đớn hơn khi bắt gặp người phụ nữ mà mình bất chấp cả tính mạng bị đe dọa lại cùng một người đàn ông khác tiêu dao khoái hoạt?

Bởi vì thương thể còn chưa hồi phục như cũ cho nên còn chưa lên xe taxi, miệng vết thương ở bụng đã rách toạc ra, vết thương đó, so khi cảm giác đau óc căng thẳng như có một lỗ hồng đang dần dần cắn nuốt lấy anh càng đau khổ hơn.

Trên đường ngồi xe taxi tới đây, Trì Thành đã suy nghĩ qua rất nhiều loại khả năng, cái gì cũng hình dung ra, có thể vẫn mang tới đau đớn sâu gấp bội lần so với vết thương trên thân thể.

Nhưng khi Trì Thành chính mắt nhìn thấy một màn kia, anh đột nhiên lại phát hiện, không đau.

Thật sự không đau, bởi vì toàn bộ giác quan ở một khắc này đều rời anh mà đi, thứ còn lại bên trong xe taxi, chỉ là cái xác không hồn.

Thật ra, một màn kia rất đơn giản, cũng rất ấm áp.

Chỉ là một chiếc xe hành trình dừng trước cửa nhà trọ, một người phụ nữ bước xuống cùng một người đàn ông. Trong tay người phụ nữ có hoa, trên mặt tươi cười.

"Vào nhà này rồi, em chính là người của anh. Suy nghĩ kỹ chưa?"

"Làm ơn, em đã sớm vào ở."

"Nói như vậy..... Ý của em là, em đồng ý làm người của anh?"

"....."

"Vậy thì tốt, quy củ cũ, vì kỷ niệm giây phút mang tính lịch sử này, mi anh một cái."

"Anh kia!, Anh kia!" Tiếng tài xế thúc giục lần át đối thoại của đôi nam nữ kia làm Trì Thành bỗng dừng tìm về thần trí.

Vốn là tứ chi đã chết lặng đột nhiên lại dâng lên đau đớn, làm anh không khỏi hướng bụng của mình sờ.

Rõ ràng không có chảy máu, nhưng vì cái gì, lại đau như vậy? Đau đến tâm tê phế liệt, khi anh mở miệng cùng tài xế nói chuyện, thật sự đã có hết sức, thật may là, anh chỉ cần nói hai chữ: "Đi thôi."

Xe taxi quay đầu rồi đi, từ nơi này so với người phụ nữ kia, không chút do dự, không hề lưu luyến mà đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Tri Thành ở trong thế giới của Thi Nhan biến mất, hoàn toàn sạch sẽ.

Thi Nhan không có liên lạc qua, càng không đi tìm anh. Cô có rất nhiều việc bận rộn, không có tinh lực đi bận tâm những thứ kia, có hay không đều được.

Thậm chí có một đoạn thời gian lớn không gặp lại nhớ tới anh, đây là một tiền bộ, Thi Nhan tự nhủ như vậy.

Dưới chân thiên tử, làm việc không dễ, "Thi Dự" muốn phát triển, tất cả tầng quan hệ cần được tận dụng, vì thế Thi Nhan đặc biệt thành lập bộ phận PR, tiêu tốn không ít tiền bạc, tích lũy không phải cái số lượng nhỏ. Trừ công việc, thời gian còn lại, cô đều một lòng hướng vào đứa bé trên người ——

Tiểu quý nhỏ bắt đầu học nói, học đi bộ, trở mã hơi chậm một chút, định kỳ vô máu, tiếng thứ nhất nói ra kêu Thi Nhan "Mẹ", lúc ấy Bùi Lục Thần ở bên cạnh, nghe vậy hào hứng đứng ở trước mặt tiểu quý nhỏ: "Cục cưng, kêu ba."

Đứa bé đối với lần này hết sức coi thường, lại tiếng gọi: "Mẹ." Thanh âm ngọt ngào, mặc dù nghe hết sức không đúng tiêu chuẩn, kéo dài, lại ngọt ngào như kẹo, dính ở trong tai Thi Nhan.

"! Kêu baba, cha —— cha ——" Bùi Lục Thần không cam lòng, nham hiểm chắn trước mặt đứa bé, hướng dẫn từng bước, Thi Nhan chỉ đành phải ôm chầm con trai, miễn cho nó phải tiếp tục chịu Bùi Lục Thần quấy rầy.

Tịch Thịnh nói sau khi hoàn thành khóa học, tốt nghiệp xong sẽ về nước, công tác ở Mercedes-Benz. Tịch Thịnh tuyên bố muốn đưa cháu trai một chiếc xe dạng nhỏ, nhưng đến nay vẫn không có thực hiện.

Hai người đàn ông này đứng nhau trò chuyện nhiều nhất chính là xe, Thi Nhan nghe hoài cũng ngán, bọn họ như cũ nói không biết mệt, Tịch Thịnh chỉ gọi "Anh rề" mà thôi, Bùi Lục Thần cao hứng liền đem cái chìa khóa chiếc xe mới chuyển tới Bắc Kinh đưa cho hắn.

Một màn này, bị Thi Nhan bắt quả tang khi mới từ trong phòng trẻ ra ngoài, cô tiến lên hướng cái ót Tịch Thịnh cho một chưởng.

Đau đến Tịch Thịnh lập tức quay đầu lại: "Làm gì vậy?"

Thi Nhan không nói hai lời, cầm chìa khóa trên tay Tịch Thịnh, trực tiếp ném trả cho Bùi Lục Thần.

"Em chỉ mượn mấy ngày tới mà thôi." Tịch Thịnh biện bạch.

"Nấu cơm đi," Thi Nhan hướng về phía phòng bếp bĩu môi, "Em như vậy không ngoan, có tin hay không lần sau không cho em đến nhà chị ăn cơm?"

Tịch Thịnh thật sự không chịu được cô giáo huấn mình giống như đứa nhỏ: "Gọi Tiểu Lệ làm không phải là được rồi?"

"Tiểu Lệ là mời tới để chăm sóc con chị, không phải giúp người đàn ông lực lưỡng như em nấu cơm."

Tịch Thịnh uất ức viết ở trên mặt, Bùi Lục Thần đứng một bên hướng hắn nháy mắt, Thi Nhan nghi ngờ, không hiểu hai người đàn ông này đang toan tính chuyện gì, tóm lại, Tịch Thịnh ngoan ngoãn vào phòng bếp.

Tịch Thịnh chân trước vừa biến mất, Thi Nhan liền quay người đi về phòng trẻ, Bùi Lục Thần nhắc tay, lập tức túm cô ngồi xuống: "Em sao không nói chuyện với anh? Em như thế làm cho anh không muốn làm bạn trai em nữa, đổi làm con trai em phúc lợi vẫn còn tương đối tốt hơn."

Nói xong dang tay đem Thi Nhan ôm ở trong ngực.

"Anh biết, em đang vội." Thi Nhan nhỏ bé tựa trong khuỷu tay anh, sống lưng dán chặt vào lồng ngực, "Dễ tiểu quý nhỏ ngủ xong, em còn phải đi ra ngoài dự tiệc."

Tiểu uy nhỏ có thời gian sinh hoạt, nghỉ ngơi quá không quy luật, ngày hôm đó mọi thói quen của Thi Nhan đều điên đảo, đang suy nghĩ sau bữa tiệc trở

về còn phải đút cục cưng ăn một bữa, bên tai vang lên tiếng Bùi Lục Thần chắc chắn cảm thán: "Không phải có tiểu Lệ rồi sao? Cô nhóc ấy có thể làm, em đó, cũng đừng lo lắng quá."

Bùi Lục Thần liếc mắt đồng hồ để bàn một cái, 5 giờ kém, vừa đúng chủ nhật....."Mỗi ngày không phải anh đi em ngủ, thì cũng anh ngủ em đi, hôm nay anh thật vất vả nghỉ phép, lúc này mới bắt được em."

Cánh tay của anh vòng ngang hông Thi Nhan, nắm thật chặt, cầm đặt trên vai cô, dán vào vành tai cô tiếp tục nói, "Thành thực khai báo, có phải em đang trốn anh hay không?"

Chỉ là một câu đùa giỡn của anh, Thi Nhan lại không thể đáp trả. Có ai tin tưởng hai người ở chung lâu như vậy, anh còn chưa lên qua giường của cô?

"Ngân hàng tùy sống bên kia có tin tức gì chưa?"

Bùi Lục Thần sững sốt một chút, bỗng nhiên cười, "Cái người này kỹ xảo nói sang chuyện khác thật quá kém."

Thi Nhan không trả lời, quay đầu lại nhìn anh, vẻ mặt đồng dạng không có cảm xúc. Bùi Lục Thần tỉ mỉ quan sát, ở cự ly gần, con ngươi cô hiện rõ hình bóng của anh, tầm mắt lại đi xuống, đi tới trên môi của cô, Bùi Lục Thần hí hí mắt: "Lại nhìn, lại nhìn thì anh hôn em đó."

Cô chỉ nháy nháy mắt, vẫn dõi theo anh không rời. Hành động này nhìn khó tránh khỏi có chút ngây thơ, bắt đắc dĩ Bùi Lục Thần liền mún ngay lập tức ăn cô, cúi đầu hôn xuống.

"Cái mâm đặt ở chỗ nào?" Bên tai bỗng vang lên giọng nói của Tịch Thịnh.

Bùi Lục Thần không thể không mở mắt.

Lúc này mới phát hiện ra, cô từ đầu đến cuối đều là trọn tròn mắt, Bùi Lục Thần quay đầu lại dõi theo ánh mắt cô, ngoài cửa sổ sắc trời u ám, gió hiu hiu thổi lác đác vài chiếc lá khô cuối cùng.

Lại một lần nữa thu đi đồng đến.

Cô vẫn như cũ không chuyển tâm như vậy, không để ý tới nhiệt tình trong lòng anh dần thu lại.

"Trên tủ bát bên thứ hai....." Bùi Lục Thần nói đến một nửa liền thay đổi chủ ý, đứng dậy, "Thôi, anh tới giúp cậu cầm."

Bùi Lục Thần định vui ở phòng bếp làm xong hai món ăn mới ra ngoài, hai tay đang bưng cái mâm, còn chưa có thả xuống, đã nhìn thấy Thi Nhan một thân tây trang từ trong phòng bước ra ngoài.

"Bây giờ đi?"

"Ừ." Thi Nhan chỉ trả lời một tiếng hướng cửa bước đi, đến giữa chừng lại nghĩ tới điều gì, ngừng lại, đem áo khoác ngoài treo một bên, vòng trở lại, đi cà nhắc, một tay giữ chặt gáy Bùi Lục Thần, hôn xuống môi của anh: "Em đi đây, bye."

Trên người cô có mùi nước hoa thoang thoang —— anh đưa cho cô. Cái hôn này là muốn trấn an anh? Nội tâm Bùi Lục Thần không có chống lại, tự động nhận định mình đã bị thuận lợi trấn an.

"Anh đưa em đi."

"Đừng, giúp em trông Tịch Thịnh một chút, đừng cho nó đem cục cưng ra đùa chết."

Lời cô nói thật nặng, Tịch Thịnh ở phía sau lập tức cao giọng phản bác: "Làm ơn! Em đã rất lâu không làm tiểu quý nhỏ khóc!" Huống chi lại có Tiểu Lệ chiếu cố, Tịch Thịnh bình thường cũng không có cơ hội ở gần cục cưng.

Bùi Lục Thần vron cánh tay nắm lấy khăn quàng cổ trên giá áo, giúp cô choàng lên: "Bye"

Bên ngoài khí trời lạnh lẽo, gió thổi lớn, xen lẫn hạt mưa lất phất nhỏ giọt, mà bên trong phòng ấm áp, hai người đàn ông đang quay quần ăn cơm tối.

Tay nghề Bùi Lục Thần chỉ khái quát được hai chữ: khó ăn. Tịch Thịnh liếc liếc lần nữa chìa khóa xe trên bàn, tiếp tục ăn sạch sẽ.

Tịch Thịnh có một thói quen xấu, một khi suy tư, khoe miệng có cái gì liền cắn cái đó, giờ phút này cũng là như thế, cắn chiếc đũa mãi không thả, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ lo nhìn chăm chăm Bùi Lục Thần.

Này hai chị em về mặt có chút tương tự, Bùi Lục Thần sớm đã nhìn thấu, để đùa xuống, ném đi qua một chữ: "Nói."

Anh ta sáng khoái như vậy, ngược lại nổi bật lên tâm lý “tiểu nhân” quỷ phá của mình, Tịch Thịnh đơn giản nói thẳng: "Anh có cảm giác đang nuôi hai con sói trong nhà hay không? Ý tôi là, tôi cùng chị tôi."

Bùi Lục Thần cười ha hả, vẻ mặt vô hại: "Không sao, anh kỹ thuật săn thú vẫn khá tốt, sớm muộn cũng trị được hai người."

Lúc này, Thi Nhan đang lái xe, không hiểu sao hắt hơi một cái.

Cô hít hít lỗ mũi, không coi là quan trọng, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Vừa lúc tan tằm tình hình giao thông không tốt lắm, thường xuyên bị kẹt xe, trong xe hệ thống sưởi phà từng hơi ấm áp bám vào cửa kính tạo thành một mảnh sương mờ, bị kín trong không gian, thanh âm duy nhất động tĩnh chính là cần gạt nước đơn điệu mà quy luật vô cùng.

Tựa như cuộc sống của cô hôm nay, vòng đi vòng lại, không chết không sống.

Trước khi ra cửa Thi Nhan không ngờ cô đứng giờ hẹn tới khách sạn, lại bị đối phương cho leo cây.

Chờ đợi một lúc, thời gian ước định đã qua mất mười lăm phút, cô lập tức phân phó trợ lý gọi điện thoại thúc giục.

"Thư ký Cao, Lâm giám đốc lúc nào thì tới đây? Thi tổng chúng tôi đợi đã lâu."

Trợ lý rất nhanh cúp điện thoại, hướng Thi Nhan báo cáo: "Nói là đang cùng các nhà thiết kế công ty khác ăn cơm, không tới."

Thi Nhan không dự đoán được sẽ có việc này, không khỏi sùng sốt. Mua bán bất thành nhưng còn nghĩa đối nhân xử thế, họ Lâm làm như vậy, bỏ qua quy củ không nói, đến thông báo một tiếng cũng không có liên hệ bỏ ước định, thật sự muốn cùng "Thi Dự" trở mặt đây?

Đối mặt trợ lý cô trước sau vẫn trung ra bộ mặt gặp biến không sợ hãi: "Có nói là cùng công ty nào hay không?"

"Kingscity, " Thi Dự gần đây trong ngành danh tiếng đang thịnh, giọng trợ lý không khỏi mang theo chút hèn mọn, "Đoán chừng là đầu tư bên ngoài mới gia nhập, danh tiếng không quá vang, dù sao chúng ta cũng không có nghe qua....."

"....."

"Bọn họ làm như vậy, không mờ to mắt mà dám đoạt mối làm ăn của chúng ta sao?"

Kingscity..... Thi Nhan yên lặng bình luận hai từ đơn, cùng cục cung nhà mình cùng tên, điều này làm cho Thi Nhan đối với công ty này không hiểu sinh ra một tia cảm giác thân thiết.

Nhưng xét đến hành vi của công ty đó kẻ tiếp, thật sự không xứng để Thi Nhan về điểm này cảm giác thân thiết.

Nửa tháng tiếp theo, "Thi Dự" liên tục bị cướp đoạt hai hợp đồng lớn, hơn nữa đều là khách hàng quen biết, mắt thấy tình hình ngày càng trượt dốc lợi hại như thế, Thi Nhan làm lão bản cũng đứng ngồi không yên: "Cái kia 'Kingscity' rốt cuộc có lai lịch gì? Cũng đã nửa tháng, tại sao lại không tra được?"

Giống như những lần trước, đối lại chất vấn của cô chỉ là tiếng đáp trả như cũ: trợ lý hướng cô cười xin lỗi một tiếng.

Thi Nhan bình thường không phải loại người sẽ đem cảm xúc công việc mang về nhà, nhưng việc làm ăn đang phát triển suôn sẻ không hiểu đâu lại xuất hiện cái đối thủ mạnh mẽ một mất một còn, hơn nữa rõ ràng đang ép "Thi Dự" vào góc tường, khiến cho Thi Nhan cho dù trở về nhà, cũng không có tâm tình tốt.

Bùi Lục Thần giao thiệp rộng, ngược lại so với trợ lý của cô hiệu suất nhanh hơn, anh tra ra được, nhưng cũng chỉ là thông tin mơ hồ: "Công ty đăng ký ở Hongkong, sau đó đầu tư sang bên ngoài."

Bùi Lục Thần nói như vậy, cũng không biết cô có đang nghe hay không, chỉ thấy cô ôm đầu gối ngồi ở trên ghế sa lon, nhấn loạn remote điều khiển tivi.

Hiện đang là giờ cơm, tất cả các đài đều phát sóng truyền bá tin tức, Thi Nhan lung tung đổi mấy đài liên tục buồn tha, nghiêng đầu nhìn về phía tiểu quý nhỏ.

Một lớn một nhỏ phân ra ngồi ở hai đầu ghế salon, tiểu quý nhỏ đang chơi thẻ chữ cái, bất giác cô nhìn chăm chăm con trai đến gần người. Bùi Lục Thần ngồi ở trên mặt thảm trắng, không để ý mình lớn, dứt khoát đem tiểu quý nhỏ ôm đến trên đùi, dạy nó nhận thức: "Đây là A, , cùng ba đọc, A....."

Tiểu quý nhỏ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chăm chăm Bùi Lục Thần, chột mồm miệng: "Papa!"

Bùi Lục Thần trở mặt dừng lại, cổ dẹt thường máy móc chuyển hướng Thi Nhan: "Cục cung không phải đang bảo anh..... Ba?"

Đáng tiếc tiểu quý nhỏ kêu một tiếng sau liền không thấy có động tĩnh nữa, một lát thấy nó run rẩy đứng lên, như muốn đi lấy vại sợi dây trên ghế sa lon, Bùi Lục Thần vội vàng ôm nó trở lại, ôm trong ngực, hung hăng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn: "Ai nha, con trai, thật ngoan!"

Thi Nhan nhìn hai người này, rốt cuộc cười. Nhưng ngược mắt liếc nhìn TV phía sau, nụ cười lại nhanh chóng cứng ở khóe miệng.

Đông Phương vệ thị đang truyền phát tin tức khách sạn thế kỷ Kim Hoàn khánh thành, Thượng Hải lại có một công trình kiến trúc ra đời, Phó Thị Trương tự mình tham dự cắt băng.

Nhiều thương nhân thành công tụ tập trước ống kính, nhưng vì cái gì, cô một cái liền nhìn thấy trong đó bóng dáng nổi bật của người kia?

Vậy tại sao, trên mặt anh, không được thấy dấu vết thương ngày nữa? Mặc dù vẫn là gương mặt anh tuấn, bộ dáng cao lớn, vẻ mặt nghiêm cần trước sau như một trang bị cẩn thận tỉ mỉ, nhưng rất rõ ràng, có cái gì đó bản chất nhất đã thay đổi.

Ông kính chợt lóe lên, tin tức cũng rất mau cắt đứt, Thì Nhan bắt tri bất giác cầm remote điều khiển ti vi đổi đài.

"Thì Nhan? Thì Nhan....."

Lúc này cô mới hồi phục tinh thần lại: "Hả?"

"Ngân người cái gì đó?" Bùi Lục Thần theo ánh mắt cô, liếc nhìn TV, không phát hiện có cái gì hấp dẫn.

Thì Nhan vuốt trán, chạm vào ánh mắt của anh nhìn cô, làm cô có loại ảo giác như bị xuyên thủng, chỉ đành chuyển hướng, lại đổi mấy đài, "Em đang suy nghĩ chuyện của công ty. Anh mới vừa nói cái gì?"

"Anh nói, toàn bộ thiệp thôi nôi cho cục cưng đều phát ra rồi, mấy ngày nữa là có thể đem con trai anh giới thiệu cho mọi người." Bùi Lục Thần không chút nào phát giác việc khác thường, nắm lòng bàn tay tiểu quý nhỏ, chọc nó chơi.

Rất muốn hỏi một câu: "Anh còn chưa có cùng người trong nhà giải thích rõ cục cưng..... thân thể cục cưng?" Lời đến khóe miệng, Thì Nhan cứng rắn nuốt trở về.

Cô đứng dậy đi phòng bếp, sợ Bùi Lục Thần không nghe thấy, giọng nói to lên, có chút cố ý: "Tiểu Lệ, canh xương hầm xong chưa?"

Bùi Lục Thần một tay vẫn nắm bàn tay nhỏ bé của cục cưng, một tay kia lấy ra remote điều khiển ti vi.

Trí nhớ Bùi Lục Thần đối với chữ số luôn có độ miễn cảm nhất định, thêm vào TV có chức năng phát lại, chỉ chốc lát anh liền phát lại một màn kia làm cô mất hồn.

Trì Thành..... Thân thể khôi phục hẳn là không sai, nhìn trên màn hình, mặt anh ta mặc dù mang theo màu sắc trang nhã trước sau như một, nhưng tối thiểu không có nửa điểm thần sắc có bệnh.

Tiểu quý nhỏ bắt được ngón tay Bùi Lục Thần đem dứt vào trong miệng, lúc này anh mới hoàn hồn, chỉ nghe nó riu rít ô ô, bỗng dưng còn gọi một tiếng: "Papa!"

Bùi Lục Thần dở khóc dở cười, tắt ti vi, ôm lấy tiểu quý nhỏ: "Hoàn hảo con không phải là chỉ một con chó nhỏ."

Tiểu quý nhỏ một bên tiếp tục riu rít ô ô, một bên đem nước miếng cọ lên trên người Bùi Lục Thần.

Bùi Lục Thần luôn luôn tự xưng là cao thủ săn thú, đêm khuya yên tĩnh, phục kích, thu nhỏ lại vòng vây, một chiêu cuối cùng: vây khốn.

Đứng ở bồn rửa bên cạnh rót nước, tay Thì Nhan run lên, thiếu chút nữa đổ chén nước.

Cô cúi đầu, không chút để ý quét mắt vòng tay ở trên eo mình: "Trẻ như thế còn chưa ngủ?"

Trả lời cô, chính là nụ hôn dán lên sau gáy.

Phòng bếp không có mở đèn, nguồn sáng duy nhất từ chiếc đèn tường bên ngoài, Thì Nhan quơ quơ đầu, một hồi qua đi, chỉ thấy trong bóng đêm con người anh rạng rỡ phát sáng.

"Làm gì?" Cô hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

Bùi Lục Thần khoe môi hơi vênh, bóng dáng mơ hồ tựa như ánh sáng lại tựa như bóng tối u ám, khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong, xấu xa tiến lên phía trước, ngậm mút vành tai Thì Nhan, môi của anh dán vào tai cô, chậm rãi nói ra hai chữ...

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Lamborghini đột nhiên gia tốc trong chớp mắt, mang tới cảm giác tê dại cùng chấn động, lao băng băng trên đường.

Bên trong ghế lái, sắc mặt Bùi Lục Thần bị đèn xe chiếu lên càng nổi bật lên một màu trắng nhợt nhạt, thân thể mặc dù còn chưa được thoải mái, nhưng

trong đầu anh chỉ có một ý niệm: lập tức rời đi.

Dư âm nụ hôn mãnh liệt vẫn hùng hực thiêu đốt trong cơ thể Bùi Lục Thần, nhưng tại thời khắc quan trọng, nhìn cô phản ứng cứng nhắc lại làm anh không cách nào tiếp tục nữa, người phụ nữ này rõ ràng lo lắng như thế, cho dù cô cố tình đón ý hòa theo, thậm chí miễn cưỡng bản thân mình tự cởi nút áo anh, nhưng anh, làm sao có thể cưỡng cầu cô cùng tiến lên một bước?

Đáy lòng tràn ngập cảm giác thất bại, với Bùi Lục Thần, đây là chuyện xưa nay chưa từng có. Mà cuộc sống sinh hoạt yên bình giả tạo này, cũng trong một đêm bị phá vỡ.

Lúc đó, anh vội mặc quần áo đứng dậy, tìm có đi ra ngoài, mà cô, đang cảm ga giường ngồi ở đầu giường, không có lên tiếng giữ lại.

Bóng đêm bao phủ, rốt cuộc anh lại thất vọng một lần nữa, cảm giác vô lực đến nay chưa từng có?

Bức bối, Bùi Lục Thần đem con người làm việc và nghỉ ngơi quy luật vĩnh viễn bình thường như Biên chủ nhiệm từ trong ổ chăn gọi dậy, kéo nhau cùng đưa xe 5 vòng.

Sau thời gian nghỉ ngơi, nghỉ hoặc Bùi Lục Thần cái người đã sống phóng túng suốt 24 năm cuối cùng quyết tâm chung thủy có chút khác thường, bạn tốt cũng buồn bực: “Ta tặng người danh hiệu mẫu mực Trọng sắc khinh bạn rồi, không ngờ có một ngày vẫn nhớ đến ca ca nha”

Bùi Lục Thần cứ tưởng, chỉ có cảm giác sáng khoái chìm đắm trong tốc độ mới có thể giúp anh đem toàn bộ phiền não quẳng ra sau đầu, nhưng thật ra, một chút hiệu quả cũng không có. Bị bạn tốt chế nhạo, anh vẫn từ đầu đến cuối không nói lời nào, nhận lấy chai nước Biên Cường ném qua, ừng ực uống một hơi, liền cúi thấp người, ngồi lại trong xe.

Trong khi Biên Cường còn chưa có kịp phản ứng, Bùi Lục Thần từ trong đầu xe vươn tay, vẫy ra hiệu: "Đi đây!" Đến cả con mắt cũng không thèm liếc một cái, nâng cửa kính xe, Bùi Lục Thần giảm nhẹ động cơ, rất nhanh đã biến mất ở cuối con đường.

Về đến nhà đã là sáng sớm.

Quang cảnh 6 giờ hơn, trời mù mịt, tâm thì lạnh, thật hợp với tình hình thâm trầm của Bùi Lục Thần.

Tiến vào phòng thì nhìn thấy Thi Nhan, xem ra cô cũng một đêm không ngủ, hoặc là vừa tỉnh, tóm lại cô khoác cái áo ngủ, trực tiếp đi về phía anh, cũng không nói chuyện, chỉ trầm mặc nhận lấy áo khoác anh giắt ở khuỷu tay.

Cô quay người đi về phía phòng giữ quần áo, thỉnh thoảng bị Bùi Lục Thần nắm lấy cổ tay.

Trên người của anh vẫn lưu lại hơi gió đêm rét căm lạnh lẽo: "Anh phát hiện mình sai lầm rồi."

Áo ngủ của cô làm từ tơ lụa hơi lạnh, lướt qua lòng bàn tay của anh cũng một mảnh lạnh lẽo, cô nghe không hiểu, nhíu nhíu mày: "Hả?"

"Anh vốn cho rằng mình chỉ muốn thân thể em, nhưng anh phát hiện thứ anh càng muốn, là lòng của em."

Thi Nhan ngay cả mắt cũng chưa nâng, cảm xúc đều giấu kín trong đôi mắt.

"Anh thực là lòng tham không đáy?" Bùi Lục Thần mặc dù bởi vì chiều cao ưu thế có thể từ trên cao nhìn xuống nhìn cô, nhưng trong mắt anh rõ ràng có chút ý vị đáng thương. Đây thật không giống như anh.....

Thi Nhan nghiêng nghiêng người, quay lại đối diện: "Chúng ta cần tách ra một đoạn thời gian thôi."

Lúc này, người nghe không hiểu lại đổi thành Bùi Lục Thần, thật lâu sau mới nháy ra một câu: "Nguyên nhân?"

"Em không thể phá hủy anh....."

Bùi Lục Thần sững sốt một chút, sau đó bỗng dưng nâng cằm Thi Nhan lên, như là thói quen cũ, tỉ mỉ nhìn ánh mắt cô: "Vậy hãy để cho anh phá hủy em đi."

Ở chữ cuối cùng, còn kèm theo nụ hôn của anh rơi trên môi Thi Nhan.

Một màn này lặp lại giống đêm qua, vừa mới bắt đầu cô liền cả người cứng ngắc, lúc này Bùi Lục Thần không có phát tay áo rời đi nữa, "Có muốn uống chút rượu hay không?"

Cô bị anh nắm hai cổ tay, nghe anh nói như vậy, tầm mắt mới từ trần nhà dời về trên mặt anh: "Em muốn thật mạnh."

Ngũ Lương Dịch thêm Vodka, người phụ nữ này thật quyết tâm muốn cho mình say chết, và cô thành công, rốt cuộc say đến bất tỉnh nhân sự, mơ mơ màng màng ngủ sâu, mềm mại rúc vào trong ngực Bùi Lục Thần.

Bình thường Bùi Lục Thần cũng không muốn làm khó phụ nữ, nhưng lúc này thái độ bỗng khác thường, cho dù cô say đến nỗi chỉ biết cựa quậy trên ngực anh, anh cũng không có dừng tay.

Bùi Lục Thần quả là cao thủ, ngón tay linh hoạt tiến vào cổ áo của cô, từ từ dẫn dắt, dụ dỗ cô phát ra một tiếng thì thầm: "Em hận anh....."

Thanh âm của cô trong như tiếng nước chảy róc rách, rơi vào trong tai anh thật nóng bỏng, hấp dẫn mê người, môi Bùi Lục Thần từ cổ chuyển dần xuống phía dưới, một đường liếm nhẹ.

"..... Trì Thành."

Mặt Bùi Lục Thần còn dừng ở ngực cô, muốn xuống cũng không thể xuống nữa, muốn giờ không thể giờ lên, cứ như vậy cứng ngắc ở nơi đó. Anh nghe thấy tiếng cô thì thầm, cũng nghe thấy tiếng còi lòng anh tan nát đầy mặt đất.

Dục vọng kéo đến như thủy triều cũng tắt hẳn trong nháy mắt, Bùi Lục Thần thay cô kéo áo ngủ lên, cài lại nút áo, đắp chăn cẩn thận, hôn nhẹ xuống mi tâm cô, nhưng vẫn là không có chút độ ấm: "Nhưng anh yêu em."

Lúc trợ lý gọi điện thoại tới, Trì Nhan còn đang ngủ, Bùi Lục Thần nằm ở phía bên kia, giường khá lớn cũng sẽ không đụng lẫn nhau, chuông điện thoại di động vang lên lại vang, lúc này Bùi Lục Thần mới chậm chạp xuống giường.

Vừa mới bắt lên, thanh âm của đối phương liền điên cuồng công kích mà đến: "Thì tổng, hôm nay La Quân Niên không có tới, thư ký ông ta nói muốn ngưng hẳn hợp đồng sang năm với “Thì Dự”, nói muốn rút tiền!"

"La Quân Niên?" Bùi Lục Thần nhủ máy toan tính, thanh âm đều đều, đối phương nghe thấy giọng nói của một cửa người đàn ông, một lát liền quên tiếp lời.

Bùi Lục Thần không đợi đầu bên kia tiếp tục, "Hắn ta muốn rút bao nhiêu tiền? Đem các điều khoản liên quan làm rõ giao cho tôi, tôi sẽ nghĩ biện pháp. Thì tổng của các người hôm nay thân thể không thoải mái, giúp cô ấy nghỉ phép 1 ngày." Anh nói gọn gàng dứt khoát, dứt lời đang muốn tắt máy, lúc này mới nhớ tới hai ngày nữa chính là tiệc thôi nôi của tiểu quý nhỏ, vì vậy sửa lời nói, "Không, xin nghỉ 3 ngày."

Đổi lại bình thường, tự tiện giúp người phụ nữ này quyết định hậu quả sẽ rất thâm, nhưng nhìn cô lúc này, tinh rệu rã dậy đã là giữa trưa, cô vẫn chưa có vội vã đi làm, nghe anh nói giúp mình xin nghỉ 3 ngày cũng không phát giận, chỉ nhàn nhạt đáp lời: “Ừ”.

Nhìn thấy điện thoại di động của mình bị anh đập máy, cũng không còn phản đối, mà còn phối hợp đưa điện thoại di động nhét vào trong túi xách, quyết định nhắm mắt làm ngơ.

Trì Nhan tắm rửa sạch sẽ thần thể toàn mùi rệu, buổi chiều cùng tiểu quý nhỏ đi truyền máu, khí trời lạnh, đứa bé bị cô bao thành quả cầu thịt, mũ len khăn quàng cổ không thiếu cái nào, trên mặt nhỏ nhắn cơ hồ chỉ lộ ra một đôi mắt to sáng, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Biên chủ nhiệm hôm nay nghỉ, đối người cho y tá ghim kim tiêm cho tiểu quý nhỏ, đứa bé dường như nhận thức, hết sức không hợp tác, lắc lắc thân thể, khóc thất thanh, vô tình làm chảy vài giọt máu, nhưng cuối cùng vẫn không có thành công.

"Anh kêu Biên Cương tới làm." Bùi Lục Thần nói qua liền tìm số điện thoại của Biên Cương. Lại bị Trì Nhan ngăn cản.

Con trai như vậy cô rất đau lòng, huống chi lúc này trừ bỏ truyền máu, còn phải tiêm thuốc nữa, "Ngày mai trở lại thôi."

Trì Nhan ôm tiểu quý nhỏ dụ dỗ: "Hôm nay cho con nghỉ một ngày." Cho dù biết đứa bé nghe không hiểu.

Theo số lần truyền máu gia tăng, đứa nhỏ phản ứng không tốt cũng tăng lên. Dần dần xuất hiện mẩn đỏ, cảm cúm..... Biến chứng bệnh trạng ngày càng rõ ràng, Biên chủ nhiệm cũng nói rõ, trừ bỏ thuốc hỗ trợ sẽ ảnh hưởng thị lực, còn có thính giác cùng xương cốt.

Trì Nhan ép mình tạm thời quên những thứ này, nghĩ chút chuyện vui. Cô đối với Bùi Lục Thần cười nói: "Vừa đúng, ngày mai truyền xong máu, Biên chủ nhiệm có thể cùng chúng ta đi tiệc thôi nôi."

Căn bản cô không cần Bùi Lục Thần đáp lại, không đợi anh tiếp lời, đã ôm con trai rồi đi trước, vừa đi vừa đối với đứa bé nói: "Đợi khi tìm được cái người tên Lý Hạo, ghép tủy cho con, chúng ta sẽ không cần đến nơi này chịu hành hạ."

Tựa như đang an ủi chính mình, Trì Nhan có chút vô lực nghĩ.

Bùi Lục Thần đi theo phía sau, vẻ mặt phức tạp, cô chỉ chú ý ôm cục cưng đi ra ngoài, không có chú ý tới. Một đường đi tới bãi đậu xe, Bùi Lục Thần mấy lần muốn nói lại thôi, rốt cuộc lúc xe sắp tới nổ máy thì mở miệng: "Trì Nhan."

Cô đang giúp tiểu quý nhỏ lau nước mắt, không có quay đầu, "Thế nào?"

"Lý Hạo hần....." Bùi Lục Thần tay ở trên tay lái cứng ngắc nắm chặt thành quyền, "Chết rồi."

Cô hoàn toàn trở mặt.

Phản ứng chậm lại hướng về phía Bùi Lục Thần cười cười, tự nhủ không được phép tin, vẫn lắc đầu một cái, nhưng lại không biết phải mở miệng nói chuyện như thế nào.

Bùi Lục Thần cố gắng đem cảm giác thờ dài bất lực áp chế trong lồng ngực, "Hàng của hắn rơi vào trong tay cảnh sát, hắn đã bị đại ca lấy tánh mạng."

Chuyện xảy ra hơn một tháng trước, anh lo lắng em nghĩ không thông mới chưa nói cho em biết."

Giữa hai lông mày Thì Nhan có một tia nhạt nhẽo ưu thương, quần quýt một chỗ không đi, nếu là cô của ngày thường, tuyệt sẽ không nói ra một câu như vậy: "Tại sao hiện tại nói cho em biết? Em tình nguyện anh lừa gạt em cả đời."

Có thể thấy được cô có bao nhiêu mất mát, gần như tuyệt vọng.

Xe vững vàng chạy nhanh, nhưng trong xe, mỗi người đều không bình tĩnh, tất cả vẫn trầm mặc, ngay cả tiểu quý nhỏ cũng ỉu xiu vùi trong ngực Thì Nhan, tựa như một quả cầu thịt.

Thì Nhan là người đánh vỡ trầm mặc: "Trước đưa em về công ty thôi."

"Em đừng quá làm khó mình." Bùi Lục Thần cho dù muốn an ủi, cũng hết cách.

Có lẽ cô thật sự ép mình quá khó khăn rồi, ngay cả ảo giác cũng xuất hiện. Ở dưới văn phòng, Trì Thành đang đứng đó.

Đang giờ làm việc, trong hành lang lâu một số người lui tới cũng không nhiều, ánh mắt bắt được hình bóng có chút quen thuộc, theo bản năng quay đầu lại, ánh mắt truy tìm, người nọ không để cho cô có thời gian nhiều hơn, rất nhanh đã cùng nhân viên đi ra cửa chính.

Tiểu quý nhỏ bất chợt nắm ngón tay của cô chơi đùa, cũng vì thế làm cô từ từ hồi phục tinh thần lại. Thì Nhan thu lại ánh mắt, sò sò mi tâm căng thẳng, hướng thang máy đi tới.

Cũng may đến công ty, có tốt tin tức đang đợi cô——

Chuyện La Quân Niên rút tiền Bùi Lục Thần đã nói qua cho cô, không ngờ một buổi chiều còn chưa trôi qua, lại có chuyện tốt tiến triển: Phía La Quân Niên bởi vì bộ phận tài vụ làm việc có vấn đề mới đột nhiên làm ra quyết định lần này, vì muốn bù đắp tổn thất cho "Thì Dụ", ông ta giới thiệu người khác tham gia thay.

Thì Nhan một đường đi vào phòng làm việc, một đường nghe trợ lý vui sướng tự thuật.

Rất nhanh vào phòng làm việc, tiểu quý nhỏ đặc biệt ưa thích bàn làm việc rộng rãi của Thì Nhan, ở trên đó bỏ được rất hăng say, Thì Nhan siết lưng bé cục cựa lên, để phòng ngừa nó bỏ quá xa.

Vừa nhắc tới đại diện công ty kia, trợ lý liền nói cười duyên dáng: "Thì tổng nên tới sớm một khắc đồng hồ, như vậy cô có thể tận mắt thấy anh ta rồi. Thật đáng tiếc."

Vị trợ thủ đã ở cùng cô khi đến Thượng Hải, hay lúc thay mặt "Thì Dụ" dưới trướng Chris ở nửa cầu trái đất tính thật hoàn toàn đối lập, đối phương nếu không phải là thanh niên tài tuấn nổi bật, tuyệt đối không đổi nửa phần sắc mặt của cô gái này.

Thì Nhan để cho cô ấy đem cà phê đi vào, nhưng rõ ràng cô nàng kia không muốn kết thúc đề tài nhanh như vậy, đã đi đến cạnh cửa, lúc chuẩn bị đóng cửa đi ra rồi, vẫn không quên quay đầu nói lên một câu cuối cùng: "Nếu như không phải điện thoại di động của Thì tổng tắt máy, nói không chừng việc hợp tác của chúng ta hôm nay có thể thành công."

Bắt đầu dạy dỗ cô? Trông mặt Thì Nhan hơi híp, là điềm báo cô đã nổi giận, trợ lý dường như rất thức thời, cười cười: "Không quan trọng, không quan trọng, dù sao trợ lý của Trì tổng ngày mai còn đến. Chờ chúng ta hợp tác thành công, Trì tổng tới ‘Thì Dụ’ càng tự nhiên hơn."

Nói xong lập tức chạy trốn ra ngoài, lại bị một giọng nói căng thẳng làm ngừng lại: "Đội đã nào...!"

Sắc mặt Thì Nhan chợt cứng ngắc, "Cô nói, anh ta họ....."

Thanh âm của cô dừng lại nơi đó, trợ lý phát hiện biểu tình Thì Nhan có chút cổ quái, sợ hãi bổ sung: "Họ Trì."

Bởi vì một câu nói của trợ lý, trong nháy mắt Thì Nhan mất hết tất cả biểu tình.

"Thì tổng? Thì tổng!"

Thì Nhan chống cái trán ngồi xuống: "Cà phê không thêm đường, cảm ơn."

Phòng làm việc rốt cuộc khôi phục thanh tĩnh. Thì Nhan nhìn chăm chăm gốc cây Quân Tử Lan mất hồn, thực vật vô luận dù ương ngạnh, tánh mạng của bọn nó hết thấy cũng theo thời gian tàn úa. Người nọ thì sao? Người yêu hận đâu?

Thì Nhan một tay siết chặt dây thắt lưng của cục cựa như cũ, một tay kia để xuống điện thoại nội bộ, trợ lý trưởng so với cô trợ lý trẻ tuổi đó đáng tin hơn nhiều lắm, Thì Nhan cũng tận lực lời ít mà ý nhiều: "La Quân Niên muốn rút tiền cứ để cho ông ta rút. Gọi điện thoại thay tôi gửi lời cảm ơn ý tốt của hắn, người khách hắn giới thiệu ‘Thì Dụ’ chúng ta không cần."

Cô không cần, cô không muốn, nhưng thật sự không muốn sao, có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp nhau nữa?

Thì Nhan phát hiện mình lại một lần nữa đoán sai——

Tiệc thôi nôi của cục cưng được tổ chức gần như xa xỉ, quan khách mặc dù không nhiều lắm, nhưng mà tiêu xài vẫn như cũ rất hào phóng, hào hữu của Bùi Lục Thần cơ hồ đã đến rồi, Thi Nhan biết mình không nên suy nghĩ lung tung tiếng lòng những vị công tử kia, nhưng cô luôn không không chế được ý nghĩ, những người này, sau lưng sẽ giữu cột Bùi Lục Thần thế nào, giữu cột anh nuôi con trai thay người khác.

May mà Bùi Lục Thần theo ý kiến của cô, không đem người nhà anh mời tới. Cô cũng không có hỏi qua anh có cho người nhà biết thân thế của cục cưng chưa.

Về đến nhà, cô đã mệt mỏi vô cùng, cục cưng có Tiểu Lệ chăm sóc, một đêm cũng thật biết điều, ngoan ngoãn ngủ rất sớm, Thi Nhan ngâm mình trong bồn tắm, cả người đều tê liệt, thật không nguyện ý cử động một xiu nào.

Bùi Lục Thần thấy cô hồi lâu không ra ngoài, hỏi cô cô lại không lên tiếng, trực tiếp kéo cửa ra, thấy cô êm đẹp nằm ở bên bồn tắm, mới an tâm: "Một mới?"

Cô gật đầu một cái.

Bùi Lục Thần đứng tại cạnh cửa, không tiến không lùi, tay còn dùng ở lại cái nắm cửa, cứ như vậy yên lặng căn răng một cái, đi vào.

Cô vốn không đề phòng đối với anh, càng không muốn kháng cự anh tiếp cận mình? Cho nên, nghe anh trêu chọc nói: "Lão bản có cần xoa bóp hay không? Kỹ thuật tôi rất tốt." Thi Nhan bắt đầu cười.

Cô vẫn như cũ là gật đầu một cái, không nói.

Bùi Lục Thần nhảy vào, quần tây dài đen, áo sơ mi trắng, sắc mặt thâm tà, từ từ, tròng mắt cũng nhuộm màu dục vọng.

Một chút cơ thể anh lộ ra bên ngoài, Thi Nhan bị anh chặn không cho mò đứng lên, nơi này ban đêm thật lười biếng, trong làn nước ấm nhận nhạo không ngừng, không có rượu say, không có ù tai hoa mắt, Bùi Lục Thần bày ra mọi biện pháp che chở, dán chặt phía sau cô, đè thấp thắt lưng, đột phá phòng tuyến của cô.

Lẫn nhau đều không có nhìn mặt của đối phương.

Như anh đang nói, kỹ thuật của anh rất tốt.

Một chút xiu trêu chọc, một chút xiu du dỗ dục vọng đang ngủ đông trong cơ thể cô.

Thân thể vui thích, vô cùng nhuần nhuyễn, lúc anh rút người ra rồi đi, Thi Nhan cơ hồ cảm giác có không khí tiến vào, không có thỏa mãn. Một mảnh trống không, trước nay chưa từng có —— đây không phải là kết quả Thi Nhan từng suy nghĩ.

Bùi Lục Thần dán vào xương bả vai cô thờ dốc, hơi thở nương theo lồng ngực phập phồng, một tia một tia truyền đến tấm lưng trần Thi Nhan đang xích lỏa. Có lẽ là đối với phản ứng của cô thật thất vọng đi, thanh âm anh nghe rất bất đắc dĩ: "Anh cảm giác chúng ta không có tiến một bước, ngược lại còn quay ngược lại một bước?"

Thi Nhan không có trả lời, bởi vì cô cũng có chung cảm giác này.

Chung quy là không thích hợp a..... Thân thể hòa hợp, tâm lại không ở cùng nhau, còn tác dụng gì?

Cuối cùng anh thất vọng bước ra bồn tắm, cũng không có đỡ cô dậy, Thi Nhan đành nhìn anh muốn rời đi một mình, thế nhưng anh lại đi lấy khăn tắm, bế cô ra khỏi bồn tắm, bọc cô ôm trở về gian phòng: "Ngày mai anh muốn đi Nghiễm Châu công tác, chờ anh trở lại, chúng ta liền..... Kết hôn đi."

Thi Nhan không có đồng ý, dĩ nhiên, cũng không có cự tuyệt.

*****

Bùi Lục Thần đi ra ngoài công tác một vòng, những ngày không có anh, cuộc sống Thi Nhan thật bình tĩnh, trừ đi làm, thời gian còn lại cô sống thảnh thơi như một bà già, không có bất kỳ tâm tình phập phồng nào.

Mãi cho đến khi tiểu quý nhỏ bởi vì biến chứng mà vào bệnh viện.

Đưa bé trên người nổi mẩn đỏ, biểu hiện của bệnh phù thũng, không biết có phải thói quen bị bệnh này hành hạ hay không, đưa bé lại một tiếng cũng không khóc. Nhưng Thi Nhan không khác chế được mình, chạy ra bên ngoài hút thuốc lá.

Sớm cai nghiện rồi, lúc này lại dễ dàng quay trở lại. Cô cần trấn định, không thể cứ một đầu một lại rút ra. Cho đến khi tin chắc mình đã chậm rãi định thần lại, Thi Nhan mới trở về nhìn tiểu quý nhỏ.

Đưa bé vẫn còn ở chỗ bác sĩ, Thi Nhan còn chưa có thấy nó, lại tình cờ bắt gặp Tiểu Lệ đang điện thoại ở khúc cua bên ngoài. Xác thực mà nói, là nghe lén đoạn hội thoại của Tiểu Lệ.

"Trì tiên sinh, đứa bé lần này....."

Tiểu Lệ cùng đầu điện thoại bên kia trò chuyện, Thì Nhan không nghe thấy lời mở đầu, mà tiểu Lệ cũng không còn cơ hội nói tiếp khúc sau —— Thì Nhan vừa nghe đến "Trì tiên sinh", đã bước nhanh về phía trước đoạt lấy điện thoại đi động.

"....."

"....."

Hai bên không ai lên tiếng, người nọ thật thông minh, cứ như vậy đoán được: "Thì Nhan?"

"Trì tiên sinh, " Cô cố gắng làm cho mình một mực cung kính, "Chớ che giấu, muốn gặp con trai thì tới đây đi, đúng lúc, tôi cũng có lời muốn nói với anh."

"....."

Trì Thành cũng không có như cô nói lo lắng, thấp thòm chạy tới, ngày đưa bé xuất viện, Trì Thành mới xuất hiện. Anh tới đón cục cưng xuất viện.

Chỉ cần một đạo ánh mắt cũng đủ cho Thì Nhan nhìn ra anh thay đổi, trở nên máu lạnh.

Mặc dù cô không có cự tuyệt ngồi trên xe anh, nhưng từ đầu đến cuối không có liếc mắt nhìn anh. Ngược lại vật phía trên tay lái lại hấp dẫn ánh mắt của cô: này chẳng phải hình cô và cục cưng chụp chung..... Nếu như nhớ không lầm, hình này là Tiểu Lệ giúp cô cùng cục cưng chụp.

Cục cưng ngủ ngon trong lòng cô, Trì Thành khởi động xe trước, đem một quyển tạp chí y học đưa đến tay Thì Nhan. Thì Nhan không biết anh đang định làm cái gì, cúi đầu nhìn bìa tạp chí, bỗng dưng cứng đờ.

Máu cuống rốn của đứa em nhỏ đã cứu sống mạng của anh trai. Chính là một đoạn lời tựa được in ở trang bìa làm Thì Nhan đột nhiên tăng lên cảnh giác: "Dừng xe!"

Trì Thành tựa hồ cười, chẳng những không có ngừng xe, ngược lại càng tăng thêm tốc độ.....

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Mặc dù xe chạy nhanh, nhưng thật vững vàng, trong không gian yên tĩnh mà chật chội này, Thì Nhan có loại ảo giác gần như hít thở không thông, mà Trì Thành ở một bên, neho mắt suy nghĩ, khóe môi nhếch lên độ cong rất tuần tú, sau một hồi trầm mặc bỏ sung: "Dĩ nhiên, là dùng phương thức thụ tinh ống nghiệm."

Thì Nhan tin chắc mình từ trong mắt của anh đọc được tia đùa cợt, cô không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Trì tiên sinh, cần tôi nhắc nhở anh sao? Chúng ta đều mang theo gen trong người, chỉ có một phần tỷ lệ có thể sinh ra một đứa nhỏ hoàn toàn bình thường."

Nếu mọi chuyện vẫn như cũ sinh ra một đứa nhỏ khiếm khuyết, cô sẽ không ngần ngại liền phá thai đi bóp chết đứa bé kia -- ở thương trường cô có lẽ là một nữ tướng dũng mãnh thiện chiến, cũng từng thừa qua tắng gia bại sản chỉ vì buông tay bất buộc, nhưng khi làm một người mẹ, cô không thể đem máu mủ ruột thịt của mình đi đánh cuộc.

Trì Thành không nói lời nào, đột nhiên giơ tay lên đưa về phía Thì Nhan, như muốn sờ mặt cô, Thì Nhan vội vàng nghiêng nghiêng đầu, cảnh giác nhìn anh, lại thấy tay của anh thay đổi phương hướng, hơi hạ thấp, vuốt ve mặt đứa bé.

Tiểu quỷ nhỏ chẳng biết từ lúc nào đã tỉnh rồi, đang nháy mắt nhìn Trì Thành.

Bị con trai nhìn chăm chăm, Trì Thành rớt cuộc mỉm cười ra, Thì Nhan nhìn được, đây là lần đầu từ lúc anh cùng cô gặp mặt tới giờ, phát ra nụ cười từ nội tâm.

Đứa bé cùng Trì Thành không một tiếng động hài hòa làm trong lòng Thì Nhan không hiểu sinh ra một tia ghen tỵ, cô đang muốn đẩy tay Trì Thành ra, thế nhưng anh lại trước một bước rút về tay, khôi phục về mặt xa cách: "Coi như tỷ lệ nhỏ chỉ có một phần vạn, cũng còn hơn chờ người khỏe mạnh không biết bao giờ xuất hiện hiển tặc."

Cuối cùng, không hề chớp mắt, nhìn thẳng chăm chăm mặt của Thì Nhan: "Có cái gì so với mạng con trai chúng ta quan trọng hơn?"

Có cái gì so với mạng con trai chúng ta quan trọng hơn?

Lời của anh quanh quẩn trong đầu Thì Nhan mấy ngày, không sao tiêu tán. Thật là câu nói khiến người ta mê muội, mấy ngày nay chỉ cần Thì Nhan thỉnh thoảng thần thờ, thanh âm của anh sẽ xông tới, đảo loạn suy nghĩ của cô.

"Thì Nhan?" Giọng nói Bùi Lục Thần chợt xông vào trong tai cô, cô mới bỗng dưng phục hồi lại tinh thần.

Hiện tại cô đang làm việc, nhưng trên thực tế chỉ cầm viết định ký tên ngắn người, chẳng biết từ lúc nào Bùi Lục Thần đã xuất hiện ở thư phòng, cô vừa nhắc con mắt, chỉ thấy anh ôm hai cánh tay đứng ở bên cửa, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm cô.

Thì Nhan sờ mi tâm căng thẳng, "Không phải anh nói hết thứ ba mới trở về sao?"

Anh không có trả lời ngay, vừa đi lại gần vừa nói: "Nghĩ gì mà nhập tâm như thế?"

Thì Nhan bị nhìn chằm chằm có chút kinh sợ, làm bộ cúi đầu dọn dẹp văn kiện, thuận miệng ném ra một câu: "Anh trở lại sao không có nói cho em biết, em đi đón anh."

Bùi Lục Thần đứng lại ở trước bàn làm việc, nghiêng người hướng cô, cánh tay dài căng ra, thoáng cái liền nắm được cằm của cô, tỉ mỉ quan sát, cái loại cảm giác bị nhìn thấu đó lại trở về trong thân thể Thì Nhan làm cô phản xạ có điều kiện nghiêng nghiêng đầu: "Làm gì nhìn chằm chằm em như vậy?"

Trông mặt Bùi Lục Thần hơi híp, khóe miệng nhếch lên: "Nhớ em chứ sao."

Lời ngon tiếng ngọt rót cuộc chọc cho cô cười, thấy mi tâm rối rắm của người phụ nữ này biến mất, Bùi Lục Thần học cô cần môi không được tự nhiên cười một tiếng, "Đúng rồi, làm sao em đôi bảo mẫu mới? Tiểu Lệ đâu?"

"Tay chân không sạch sẽ, bị em đuổi rồi." Vừa nói lời này Thì Nhan vừa liếc nhìn hình bóng mình trong mặt kính, bản thân không nhận được cũng muốn tự khinh bỉ chính mình: người phụ nữ này, thật đúng là nói láo không thay đổi sắc mặt, tay không động tâm không nhảy.

Thì Nhan thay đổi tầm mắt, tìm thứ khác để xem. Nghiêng đầu qua cửa sổ chỉ thấy bên ngoài một mảnh yên tĩnh không trăng không sao, thì ra bất tri bất giác, đêm đã sớm khuya.

Bùi Lục Thần một đường tàu xe mệt nhọc, không đợi Thì Nhan làm việc xong đã trở về phòng. Lúc Thì Nhan sửa sang xong văn kiện, ngoài cửa sổ đã đỏ tuyệt.

Mặc dù hệ thống lò sưởi trong phòng vẫn mở, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh.

Thì Nhan đi phòng trẻ nhìn một chút, đứa nhỏ đã sớm ngủ rất say. Mà cô, vẫn là một đêm không ngủ. Cô cứ như vậy mơ màng nằm ở bên cạnh giường trẻ, nhắm mắt.

Tỉnh lại lần nữa đã là hôm sau, chẳng biết lúc nào cô đã trở lại phòng ngủ chính, có người tốt giúp cô đắp chăn cẩn thận, theo bản năng cô nghiêng đầu nhìn về phía bên kia giường hẹp nhưng chỉ còn lại một mảnh trống không.

Lôi kéo mở mảnh cửa sổ, không khí lập tức lơ lửng một tầng ánh sáng mặt trời cô đơn.

Thế giới bên ngoài bao phủ một màu trắng xóa, nhưng đường vào khu dân cư cao cấp, nhân viên không đến nửa ngày đã đem lượng tuyết đọng dọn dẹp không dư thừa chút nào, không duyên cớ lãng phí một ngày ném tuyết thật tốt.

Thì Nhan cả ngày nghỉ ở nhà, nhưng đến trưa, Bùi Lục Thần vẫn không thấy bóng dáng đâu, cũng không có gọi điện thoại về, tình huống này lần đầu gặp, Thì Nhan quyết định chủ động gọi cho anh, đầu kia Bùi Lục Thần có chút khác thường, thanh âm cũng vui sướng không ngại: "Thế nào? Nửa ngày không gặp liền nhớ anh?"

Thì Nhan một tay ôm cục cứng xem ti vi, một tay giữ điện thoại không dây, bảo mẫu mới đang ở phòng bếp bận rộn, cộng thêm Bùi Lục Thần ở đầu kia điện thoại, cảnh trí hoà thuận vui vẻ như vậy làm Thì Nhan có cảm giác tất cả tiết trời ấm lại trời dậy, tim chảy dòng nước ấm áp, ngoài miệng liền không nhận được thốt ra: "Phải ha, nhớ anh muốn chết."

Quả nhiên, cô đảo mắt nghĩ điều lo lắng nghe được Bùi Lục Thần thật lâu không có lên tiếng, anh cứ như vậy kinh ngạc xuyên thấu thành trầm mặc truyền tới, Thì Nhan đang muốn mở miệng lần nữa, tiểu quý nhỏ trong ngực lại đột nhiên không chịu yên, người nhỏ bé vùng chân đạp, điện thoại trong tay Thì Nhan cũng bị nó gãy rớt, lúc nhặt lên, Thì Nhan cũng chỉ lo lắng nói một câu: "Em chờ anh tối trở về tán gẫu tiếp, em bên này có chuyện, cúp trước."

Cứ như vậy, Bùi Lục Thần bị ngắt điện thoại, mãi cho tới một lúc lâu sau sắc mặt của anh vẫn như cũ cứng ngắt.

Tri Thành ở phía đối diện đem tất cả thu hết vào mắt, nhưng không nói lời nào, chỉ là cúi đầu tiếp tục cắt miếng thịt bò bít tết.

Tình cảnh này làm sắc mặt Bùi Lục Thần lại sụp đổ mấy phần, loại phương thức quanh co này, áp dụng cho người đàn ông ở đối diện, thật không phù hợp chơi đùa với vị thương nhân này.

Nếu không phải bị cuộc điện thoại kia ảnh hưởng, có lẽ anh còn có thể chống đỡ được một lát. Nhưng lúc này Bùi Lục Thần, đối với bữa ăn tây trên bàn trầm mặc đối kháng mất hứng trí: "Anh không phải sẽ thật tình cho là tôi mời anh ăn cơm là vì ôn chuyện chứ?"

Tri Thành không chút nào giương mắt, chỉ nhếch mày, làm như ý bảo anh nói tiếp.

Cảm giác bị áp chế thật không tốt, thanh âm Bùi Lục Thần bắt giác lại nóng vội mấy phần: "Tôi tra được anh là tổng giám đốc của Kingscity."

Dao trong tay Trì Thành hơi dừng lại, lại rất mau khôi phục động tác.

Bùi Lục Thần nhin không được muốn lật bàn kích động, từng chữ từng chữ, chậm chạp khắc chế nói: "Vô luận là vì việc riêng hay việc chung, mời anh, đừng đến quấy rầy người của tôi nữa."

Rốt cuộc người đàn ông đối diện cũng không có phản ứng tương tự như vậy, chỉ thấy Trì Thành để dao xuống, cầm khăn ăn lên ăn ăn khỏe miệng, miễn cưỡng nhìn xuống Bùi Lục Thần, thông thả ung dung nói: "Tôi thừa nhận, mới vừa rồi nghe các người liếc mắt đưa tình, cảm giác có chút bức bối, chẳng qua tôi vẫn phải cần thiết nhắc nhở anh, cô ấy là loại phụ nữ có thể đem mình nguy trang thật hoàn hảo, lời ngon tiếng ngọt của cô ấy, không nhất định là thật."

Bùi Lục Thần sững sốt mất nửa giây, bỗng nhiên bật cười, li ti những hạt bụi ở cửa sổ sát đất, trời se lạnh đồng dạng giống nụ cười của Bùi Lục Thần, lạnh đến cực điểm: "Tôi cùng người phụ nữ của mình chung đụng như thế nào cùng anh có liên quan gì? Thỉnh không cần anh quản quá nhiều."

Trì Thành không có ý định tiếp tục cái đề tài này, quét mắt một vòng chiếc Blackberry của Bùi Lục Thần đặt ở bên cạnh bàn. Lúc đại học anh cùng với cô đã thử qua trò chơi cặp điện thoại tình nhân mà không biết mệt, nghĩ đến đây, không khỏi cười khẽ, rồi sau đó nghiêm nghị mà nói: "Tôi không ngại quản nhiều việc như vậy—người nhà của anh chắc hẳn còn chưa biết anh đang cùng cái dạng phụ nữ gì kết giao, có cần tôi nhờ người khác thông tri một tiếng hay không?"

Bùi Lục Thần sắc mặt chợt biến, Trì Thành lại bỗng dưng cười lên, "Xin lỗi, lúc anh điều tra tôi, tôi cũng đang tìm người tra xét anh."

Thấy sắc mặt Bùi Lục Thần nguội lạnh, tay cầm dao nĩa thật chặt, tâm tình Trì Thành thập phần vui vẻ, "Thật ra tôi cũng không tính là điều tra, dù sao Bùi gia ở Bắc Kinh nổi danh như vậy, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng có thể hiểu, nhà các anh không tiếp nhận nổi Thị Nhan."

Vô số suy nghĩ tác nguyền ở trong tim Bùi Lục Thần, càng khó có thể giải quyết, càng trung ra bộ dáng lười biếng tùy thích: "Những thứ này tôi đều lo liệu được, sợ rằng anh quá lo lắng."

Trì Thành không chút cử động, chỉ nhàn nhạt nhìn Bùi Lục Thần: "Anh rất rõ ràng cá tính của Thị Nhan, cô ấy không phải là loại người nhẫn nhục vì lợi ích toàn cục, hơn nữa đối với cô ấy mà nói, đàn ông vĩnh viễn không quan trọng bằng người thân -- tôi cũng không đối gạt anh, cô ấy quả thật cự tuyệt đề nghị phương pháp thụ tinh ống nghiệm, nhưng bệnh của con tôi càng chờ lâu cũng không phải là biện pháp, một ngày nào đó cô ấy sẽ đồng ý. Nhà các anh nếu quả thật có thể tiếp nhận một người phụ nữ cùng chồng trước sinh hai đứa bé, hơn nữa đến nay vẫn còn dính dấp không rõ, vậy tôi bội phục các anh độ lượng, nhưng Thị Nhan thì sao, cô ấy sẽ vui vẻ sao?"

Cô không vui..... Đây là sự thật Bùi Lục Thần không cách nào cãi lại.

"Anh thay con trai tôi làm rất nhiều việc, xem ra tôi nhận hai nhát dao cũng không phải là uống phí. Tính thế nào cũng không rõ, nhìn lại phương thức anh ép một người phụ nữ tiếp nhận mình, anh cũng vui vẻ không tới nơi đâu thôi."

Lời của Trì Thành, châm chọc rí máu, trước mặt bày món thịt bò bít tết năm phần chín quen thuộc, một dao đi xuống lập tức thấy máu, giống như tâm tình của Bùi Lục Thần giờ phút này.

Bùi Lục Thần nhìn người đàn ông đối diện này không truy ra bất kỳ cảm xúc gì trên mặt, loại này không phương hướng xác định vô lấy cơ hồ làm anh không cách nào thờ dốt, chứ đừng nói đến việc mở miệng phản bác. Tình trạng trầm mặc cũng không có duy trì bao lâu, bởi vì Trì Thành đột nhiên giơ tay ý bảo phục vụ tới tính tiền. Thấy Trì Thành thanh toán đứng dậy muốn đi, Bùi Lục Thần lúc này mới bỗng dưng tỉnh lại thần trí, nói vọng: "Tôi thiếu tôi sẽ không làm thương tổn cô ấy."

Lúc này Trì Thành nhìn anh, cơ hồ là đồng tình.

"Thị Nhan không thương anh, anh đương nhiên không đã thương được cô ấy."

Trì Thành rời đi, lưu lại những lời này cùng một vẻ mặt khinh miệt. Còn Bùi Lục Thần, một mình ngồi ở sofa dài bên trong, lòng tan rã.

Buổi chiều Thị Nhan mang tiểu quỷ nhỏ đi siêu thị mua sắm.

Gần cuối năm, vừa đúng chủ nhật, những ngày mùa đông siêu thị trở nên náo nhiệt vô cùng, đầu người nhón nháo, Thị Nhan kiểm chế con trai học bước trong xe hàng, liền đi về phía trước cũng có chút khó khăn, cô muốn ôm cục cưng rồi đi, bắt đắ đi tiểu quỷ này lại làm âm ỉ, chết sống không thuận theo, giãy vò đến cuối cùng, tiểu quỷ nhỏ vẫn như cũ học bước trong xe tán loạn, Thị Nhan cùng bảo mẫu hai người hợp lực mới miễn cưỡng giữ chặt nó.

Bất tri bất giác đến khu đồ chơi, nơi này có rất nhiều đứa nhỏ, cũng không thiếu những phụ huynh một dạng giống như Thị Nhan không quản được những quỷ nhỏ nghịch ngợm, Thị Nhan định đóng đinh ở khu này không đi, để cho bảo mẫu một mình đi mua đồ.

Tiểu quỷ nhỏ với những đứa nhỏ cùng lứa ở chung một chỗ càng làm thêm âm ỉ, Thị Nhan chỉ có thể thuận theo nó. Vừa lúc có điện thoại gọi tới, Thị Nhan dứt khoát để cục cưng ngồi trên chiếu, một tay cố định xe tập đi, một tay kia lấy ra điện thoại di động.

Là chủ nhiệm bộ phận tài vụ gọi tới, nói báo cáo sau thuế đã làm tốt rồi, hỏi Thị Nhan có muốn lập tức gửi cho cô, hay đợi đến thứ hai đến công ty mới cho cô xem.

"Thị Dụ" nửa năm này bị chèn ép quá mức, Kingscity như bóng với hình bình thường ở khắp nơi cùng với công ty cô đối nghịch, vốn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, Thị Nhan hoàn toàn có thể đoán được báo cáo sẽ có bao nhiêu thâm không nở nhìn, cô không muốn chủ nhật êm đẹp bị phá hư, "Thứ hai rồi hãy nói." Ngay sau đó cúp điện thoại.

Một lát sau, Thị Nhan quay lại chỗ xe tập đi, đưa bé lại đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng. Cô cả người căng thẳng, bỗng chốc đứng lên.

Làm mẹ lại để lạc mất con trai, tập trung suy nghĩ một chút lại cảm thấy hoang đường, nhưng tình trạng bây giờ, đứa bé rõ ràng đã bị người khác ôm đi, mà chung quanh khu vực này, địa phương mặc dù không lớn, lại đây áp người, Thị Nhan nóng lòng một cái liền luống cuống, giống như ruồi nặng tìm lung tung không có chút đầu mối chút nào thì điện thoại di động lại vang, Thị Nhan nào có thời gian nghe? Mặc cho điện thoại ở trong túi vang, bước chân hốt hoảng chạy về phía trước, ánh mắt vẫn lúng lúng bốn phía.

Đúng lúc này, đầu vai Thị Nhan chợt trầm xuống, một cái tay phía sau đè cô xuống, Thị Nhan bị buộc quay đầu lại, một giây kế tiếp liền đứng yên.

Trước mắt cô chính là Trì Thành đang ôm đứa bé.

Ngay lập tức Thị Nhan kịp phản ứng đưa tay muốn ôm con trai trở về, Trì Thành cũng không cho, chỉ nói: "Anh bắt gặp em đang vội vàng nghe điện thoại, liền tạm thời ôm con đi."

Thị Nhan không thể tin nhủ mảy: "Anh theo dõi tôi?"

"Anh ở khu này mua vài món đồ chơi, ngẫu nhiên nhìn thấy em mà thôi."

Cô căn bản không nghe anh giải thích: "Anh còn không báo một tiếng liền đem đứa bé ôm đi! Biến thái!"

Tình cảnh này thật là tức cười, người làm mẹ đang ở chỗ này cực kỳ tức giận, con trai lại theo dựa vào trong ngực Trì Thành, ngọt ngào chép miệng.

"Thứ nhất, từ đầu anh đã ở khu này xem giá hàng mấy món đồ chơi, cách em không tới mười mét, là em không nhìn thấy anh thôi. Thứ hai, anh thấy em đi ra ngoài, cực cung đi theo phía sau em cũng không biết, gọi điện thoại cho em em cũng không nhận. Nay có thể xem là không nói một tiếng sao?"

Thị Nhan nghi ngờ lấy điện thoại di động ra tra xét, số của anh cô đã sớm thủ tiêu, giải thích của anh cô tự động coi thường, trên màn hình điện thoại di động hiện một chuỗi con số cô cũng tự động coi thường, như cũ là câu kia: "Trả con trai cho tôi!"

Thế nhưng anh lại chỉ là đem xe đẩy của mình cho cô: "Kings tự mình chọn món đồ chơi xe lửa." Ba hộp đồ chơi lớn chất đầy cả giỏ xe đẩy.

Ở giữa 2 người tràn đầy đồng đồ chơi thú vị, nhưng Thị Nhan tìm không được một chút cảm xúc vui vẻ, một chút cũng không có, hai người đối chọi gay gắt, hành hạ lẫn nhau như vậy, làm cho cô một mối ứng phó: "Tại sao còn quán quýt lấy tôi?"

"....."

"Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

"....."

"Vì con trai?" Anh không trả lời, nhưng cũng không làm trở ngại phán đoán của Thị Nhan tự mình nói tiếp, "Nếu như Kings một tuổi rưỡi còn không tìm được người hiến tặng, tôi đồng ý dùng phương pháp thụ tinh ống nghiệm. Trì tiên sinh, như vậy anh hài lòng chưa?"

Con người Trì Thành bỗng dưng co rút nhanh, cuối cùng ngưng ở biểu tình cầu xin trên mặt cô. Cái biểu tình này anh chỉ gặp qua hai lần, lần đầu tiên, cô dùng vẻ mặt này đối với anh nói câu kia: cầu xin anh, thả cho tôi một con đường sống..... Trì Thành cả đời khó quên.

Thị Nhan thừa dịp anh ngây ngẩn chốc lát nhận lấy con trai, tiểu quý nhỏ ở trong lòng cô lăm bằm lăm như bất mãn, Thị Nhan mất diếc tai ngo, chỉ lo gọi điện thoại cho bảo mẫu, bảo đứng ở cửa ra chờ mình.

Cứ như vậy qua loa kết thúc mua sắm, Thị Nhan an trí cho cực cung ngồi an toàn, xuống xe phụ bảo mẫu đem bao lớn bao nhỏ bỏ vào cốp sau.

Thị Nhan chỉ muốn mau chóng rời khỏi, tay chân hết sức nhanh nhẹn, đem đồ đạc lên cốp sau liền chạy về ghế lái, nhưng vừa quay đầu, liền bị một người ngăn lại.

Là Trì Thành. Giống như bức tường thịt, chặn lại con đường phía trước của cô, làm Thị Nhan nghẹn họng nhìn trần trời.

Ai có thể ngờ tới có ngày bọn họ lại nhìn nhau sinh ra chán ghét đến nông nổi này? Dù loại suy nghĩ hỗn tạp ở cùng một chỗ, Thị Nhan không thể không vỗ trán: "Tôi mới vừa rồi đã nói qua rất rõ ràng, làm sao anh....."

Trì Thành lạnh giọng cắt đứt cô, "Em mới vừa hỏi anh tại sao muốn quán em, anh hiện tại nói cho em biết đáp án."

"Bởi vì," Anh tựa hồ ngưng lại hô hấp, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, "Anh xem không quen em ở đây không có trong thế giới của anh, vẫn có thể trải qua tốt như vậy."

Ánh sáng bãi đậu xe hơi ám, cho dù nhìn thẳng lẫn nhau, Thì Nhan vẫn không thấy rõ ánh sáng mãnh liệt trong mắt anh, đợi anh đột nhiên duỗi tay về phía cô, Thì Nhan mới cảnh giác lui về phía sau một bước.

Cô rõ ràng đã lui đến phạm vi an toàn, thế nhưng anh lại bỗng vươn tay níu cô lại, Thì Nhan bị anh lôi kéo, chặn ngang đứng vào cốp sau, đang muốn nhỏ giọng kêu đau, mặt của anh nhanh chóng bao phủ xuống, mang theo hận thù cùng hung ác, trong nháy mắt chiếm lấy môi của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Mặt của anh nhanh chóng bao phủ xuống, mang theo hận thù cùng hung ác, trong nháy mắt chiếm lấy môi của cô.....

Trong nháy mắt bị anh hôn, trong đầu Thì Nhan bỗng chốc bị hút hết, cho đến khi khoang miệng bị một vật xa lạ mà quen thuộc mềm mại xâm nhập, cô chợt giật mình thức tỉnh, tiếp theo chớp mắt một cái, Thì Nhan không chút do dự ngậm chặt hàm răng, gắt gao cắn đầu lưỡi anh ngăn không xâm nhập, cho đến khi mùi máu tươi đầy tràn khoang miệng, anh mới rên lên một tiếng, bị đau mà rời khỏi.

Thì Nhan giờ tay giăng một cái tát, giữa chừng liền bị anh chặn lại, người đàn ông này mặc dù sắc mặt âm áp, nhưng tay như kim lửa, giam cầm cô không thể động đậy.

Cô tức giận, anh lạnh nhạt, hai bên cứ giằng co lẫn nhau như vậy, cho đến khi anh mở miệng: "Thì Nhan, tôi không phải sẽ không sử dụng thủ đoạn, chẳng qua là đã từng khinh thường."

Anh nói lập lòe khó hiểu, ý tứ không rõ, Thì Nhan phút chốc ngậy người mới phản ứng được, không khỏi chê cười. Nụ hôn này, chính là thủ đoạn anh bắt một người phụ nữ làm tù binh?

"Trì tiên sinh, tôi đề nghị anh nên đi gặp bác sĩ tâm thần một chút, hành động của anh hôm nay thật sự quá sai lệch rồi." Thật ra cô càng muốn nói: anh bệnh thần kinh.

Anh rõ ràng nghe hiểu ý bên ngoài lời nói, cũng không tức giận, ngược lại âm áp cười một tiếng, thậm chí còn buông cô ra, mặc cho cô lên xe, đi mất.

Cho đến khi đưa mắt nhìn đèn sau xe cô biến mất ở đường rẽ nơi khúc quanh, Trì Thành mới một lần nữa lấy di động từ trong túi ra. Chức năng chụp hình của điện thoại di động đang mở ra, lúc này vẫn ngừng lại ở hình ảnh kia, là lúc anh thừa dịp cô mất hồn chụp được một màn hôn môi đầy nóng bỏng.

Trì Thành điều tra số điện thoại của Bùi Lục Thần gửi đi tin nhắn. Đợi thao tác nhắc nhở: gửi đi thành công, mặt anh vẫn không thay đổi thu hồi điện thoại di động.

Thì Nhan về đến nhà, dàn xếp cho tiểu quý nhỏ xong trực tiếp chạy vào phòng vệ sinh. Cô kiên trì đánh răng, nhưng làm thế nào cũng không rửa sạch mùi vị thuộc về anh. Cho đến chải đến khoang miệng đều tê dại, cô sa sút tinh thần đổ ly nước súc miệng, nhìn mình luống cuống trong kính: "Làm sao người lại không có tiền đồ như vậy."

Tự nhiên người trong kính cũng không có biện pháp trả lời cái vấn đề này. Vì vậy, cô chỉ có thể men theo gạch tường lạnh lẽo ngồi dưới đất, nội tâm từng lần từng lần quả trách mình.

Cho đến lúc bảo mẫu thấy tình thế không đúng, ở ngoài phòng vệ sinh gõ cửa, Thì Nhan mới miễn cưỡng dọn dẹp tốt tâm tình đi mở cửa.

Không biết là cái gì quấy phá ở trong lòng, gần tối Thì Nhan tự mình xuống bếp, thu xếp một bàn thức ăn chờ Bùi Lục Thần trở lại. Nhưng cô đợi từ sáu giờ đến tám giờ, Bùi Lục Thần lại chậm chạp chưa thấy. Bình thường Thì Nhan sẽ không quấy rầy công việc của anh, nhưng một đêm này thật sự không chờ được, gọi một cú điện thoại thúc giục.

Mới tám giờ mà thôi, Bùi Lục Thần lại tựa hồ uống đã nhiều, lời nói chữ được chữ mất: "Anh, có bữa tiệc, có thể phải rất khuya, mới trở về."

Thì Nhan đối mặt với toàn bộ bàn thức ăn, dờ khóc dờ cười, không thể tránh được thất vọng, nhưng không thể biểu hiện ra, không thể làm gì khác hơn nói: "Bữa tiệc kết thúc anh đừng tự mình lái xe, để tài xế đưa anh trở về."

Bùi Lục Thần đột nhiên dừng lại, Thì Nhan cho là anh không nghe rõ, đang muốn thuật lại, thế nhưng anh bỗng nhiên cười lên, tiếng cười hết sức càn rỡ, mười phần là một con ma men mụn rục rục làm càn.

Trong lòng Thì Nhan không hiểu buồn cực kỳ, đầu kia Bùi Lục Thần ngược lại tự mình khôi phục nghiêm chỉnh, chậm rãi nói: "Tuân —— lệnh!" Tiếng nói vừa dứt Bùi Lục Thần liền ngắt điện thoại, Thì Nhan sững sờ nghe một hồi lâu mới phản ứng được, có chút mất hồn cúp điện thoại.

Bảo mẫu thấy cô ngồi yên ở trước bàn ăn nửa ngày bất động, cẩn thận hỏi: "Thức ăn này có muốn hâm lại hay không?"

Thì Nhan cũng không biết tại sao trong đầu mình lại nhảy lên ngọn lửa vô danh, "Vứt sạch." Nói xong tức giận đứng dậy rời đi.

Lửa này bùng nhanh, tắt cũng mau, Thì Nhan đang bước nhanh hướng phòng trẻ đi tới, đến nửa đường chợt dừng lại, sửa lời nói: "Đề trong tủ lạnh đi."

Tiểu quý nhỏ đã sớm ăn uống no đủ, ngủ được cực ngon ngọt, Thì Nhan không có ở phòng trẻ nán lại quá lâu, lát sau cô liền vào thư phòng, đóng đinh mãi vẫn không ra.

Cô có thói quen lúc suy nghĩ hỗn loạn thì tự giam mình trong thư phòng, cường độ công việc cao có thể làm cho cô không rảnh suy nghĩ cái khác, chiều này trăm lần đều hiệu nghiệm, giống như giờ phút này.

Tòa nhà ở trường học cũ của cô đã lạc hậu mấy năm nay định xây dựng lại, rốt cuộc một năm nay thật sự khởi động tin tức. Thì Dụ ở Bắc Kinh bị chèn ép không thành bộ đáng, không hề có lực phản kháng, rốt cuộc Thì Nhan cũng có cơ hội phản công cứu quốc, trở về Thượng Hải nắm lấy hợp đồng lớn này.

Trên phương diện công tác vĩnh viễn không có việc gì cô không xử lý được, Thì Nhan đang tự an ủi mình như vậy, trong đầu chuyển ý niệm liền ập tới vấn đề khó khăn quá nhiều cô nhất: bệnh của tiểu quý nhỏ.....

Lúc này, ngay cả công việc cũng không cứu được cô.

Thư phòng, chỗ tránh nạn này cũng mất đi công dụng, Thì Nhan cúi gằm đầu dạo bước ra ngoài, chỉ thấy bảo mẫu đang ôm tiểu quý nhỏ xem ti vi.

Thói quen giấc ngủ của cục cưng vẫn hết sức quý dị, đoạn thời gian này đúng là thời gian nó tỉnh lại xem ti vi, Thì Nhan mới vừa nhận lấy cục cưng, đang chuẩn bị cùng nhau xem cái phim truyền hình không có dinh dưỡng này, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Bảo mẫu đi mở cửa, chậm chạp chưa có trở về, Thì Nhan chỉ đành phải ôm cục cưng bước qua, nhanh đến trước cửa thì nghe bảo mẫu có chút không nhận được đối với người ngoài cửa nói: "Tôi đã nói mấy lần rồi, nhà này là họ Thì. Anh nhất định tìm sai địa chỉ."

Tầm mắt Thì Nhan lướt qua bóng lưng bảo mẫu, chỉ thấy người ngoài cửa mặc áo đồng phục của công ty chuyển phát nhanh, bên chân còn để mấy thùng giấy —— là mấy thùng giấy đồ chơi, phía trên vẽ đầu xe lửa. Việc này làm Thì Nhan cảnh giác: "Chuyện gì xảy ra?"

Nhân viên bưu kiện thấy nữ chủ nhà lộ diện, vội vàng mang cái thùng hướng cửa vào: "Địa chỉ là nơi này không sai, phiền toái Trì phu nhân ký nhận."

Nhất thời sắc mặt Thì Nhan lập tức cứng đờ.

Đối phương đã buổi tối khuya còn tới đưa bưu kiện, Thì Nhan không muốn làm khó hấn, không thể làm gì khác hơn là ký nhận. Chỉ là nhìn thấy trên đơn ký nhận có ba chữ "Trì phu nhân", tay cầm bút bất giác có chút run run.

Này nét chữ cứng cáp có lực, Thì Nhan nguyên tưởng rằng mình đã quên lãng.....

Nhân viên chuyển phát mới vừa đi, Thì Nhan quay đầu dặn bảo mẫu đem thùng giấy vứt bỏ. Tiểu quý nhỏ đoán chừng trong lòng còn nhớ kỹ phim truyền hình, ở trong ngực Thì Nhan cũng không an phận, vẫn hướng phòng khách đưa cánh tay nhỏ, Thì Nhan tự động đem hành động của nó phán định "Vi TV buông tha cha", lúc này mới hơi vui vẻ chút, vội vàng ôm nó trở về phòng khách.

Bảo mẫu ở phía sau làm bầm một câu: "Ném rất đáng tiếc....." Thì Nhan giả bộ làm như không nghe thấy.

Thì Nhan ngồi trở lại trên ghế sa lon xem ti vi, cục cưng như cũ vẫn say sưa ngon lành, mắt giống như quả nho nhìn chăm chăm màn ảnh không hề chớp mắt, ngoài miệng lại bắt đầu rầm rì, thần trí Thì Nhan không còn ở nơi này, cái gì cũng không còn nghe vào, chỉ khi bảo mẫu quay về nhắc nhở mới biết điện thoại của cô đang reo.

Cô nhận được một cái tin nhắn, rất ngắn gọn: "Món đồ chơi đã đưa đến?"

Thì Nhan thủ tiêu tin nhắn, chặn cái số này lập tức.

Món đồ chơi cứ như vậy vẫn đặt ở cửa trước, cho đến sáng sớm ngày thứ hai Bùi Lục Thần trở lại.

Sáng sớm, trong ngày mùa đông thứ nhất khi ánh rạng đông còn ẩn mình nặng nề phía sau đám mây mù, tinh thần của Bùi Lục Thần cũng cùng lớp sương mù sáng sớm một dạng lơ lửng bồng bềnh.

Việc thứ nhất khi anh bước vào cửa trước tiên là nhìn trong gương to kiểm tra mình —— hé ra bộ mặt say rượu. Anh day trán khom người đổi giày, hạ tầm mắt, đã nhìn thấy ngay mấy cái thùng giấy. Dĩ nhiên, còn có tem chuyển phát nhanh trên đó.

Chỉ liếc mắt một cái, cơ hồ đã đẩy Bùi Lục Thần ngã vào vực sâu vạn trượng, không đáy, không nhìn thấy một tia hy vọng.

Bùi Lục Thần vẫn như cũ tìm được Thì Nhan ở phòng trẻ, cô tựa như thường ngày nằm sắp ngủ ở bên cạnh giường trẻ, ý vào trong phòng có khí ẩm, chỉ qua loa đắp một cái chăn mỏng.

Người phụ nữ này, sao không biết chăm sóc mình, anh làm sao mới có thể tàn nhẫn rời khỏi cô?

Anh ôm cô trở về phòng ngủ chính, còn chưa đặt cô đưa đến trên giường, cô liền tỉnh. Cứ như vậy mở mắt, mông lung mà nhìn chăm chăm vào anh.

Trên người anh ngoại trừ còn sót lại một ít mùi rượu, toàn thân chỉ có mùi thơm của sữa tắm. Anh sớm về nhà trước tắm rửa —— nghĩ đến đây, Thi Nhan không khỏi ngẩn ra, sau đó mới chà xát lỗ mũi, che giấu suy nghĩ: "Đã về rồi?"

Nhưng ánh mắt cô lóe lên không thể tránh được ánh mắt của Bùi Lục Thần, "Thi Nhan."

"Hả?" Thanh âm của cô lơ lửng trong không trung dường như, nghe tới có chút không rõ ràng.

Về mặt giấy giả của Bùi Lục Thần hiện rõ trên mặt, mặc dù đã đặt cô đến trên giường, nhưng vẫn không có thay đổi tư thế, cứ như vậy chống tay hai bên đầu cô, nhẹ nhàng nằm ở trên người cô, đưa mắt chăm chú nhìn cô.

Bị anh nhìn chăm chăm như vậy, mặt Thi Nhan có chút cứng nhắc: "Thế nào?"

Anh rút cuộc động. Cúi người làm bộ muốn hôn cô. Thi Nhan theo bản năng muốn quay đầu đi, nháy mắt suy nghĩ lại cưỡng ép chính mình quay mặt, chỉ là nhắm mắt, chờ đợi môi của anh.

Không như dự đoán nụ hôn sẽ rơi xuống, hơi thở nóng bỏng của người đàn ông mập mờ bên ngoài rõ ràng rất gần, lại làm cho người ta cảm thấy xa xôi vô hạn, Thi Nhan chưa kịp mở mắt lần nữa, bên tai vang lên thanh âm như từ một thế giới khác truyền ra: "Anh tối hôm qua ngủ cùng người phụ nữ khác."

Cánh tay Bùi Lục Thần khẽ chống, đảo mắt liền nghiêng người tựa trên kệ đầu giường, lặp lại: "Anh tối hôm qua ngủ cùng người phụ nữ khác." Lúc này, giọng nói của anh chân thật nhiều lắm, chân thật giống như món vũ khí lợi hại, từng chữ cắt vào màng nhĩ Thi Nhan.

"....."

"....."

"Uhm" Đáp án của cô chỉ là một chữ đơn giản.

Bùi Lục Thần nhất thời lâm vào hốt hoảng, gần như là phản xạ có điều kiện nâng cánh tay lên che kín mắt. Một giây kế tiếp, một ít mảnh nhỏ da thịt trên cánh tay anh cảm thấy ươn ướt.

Bùi Lục Thần cười khỏ, đường cong khoe miệng rất nông, cứ như vậy giờ cánh tay lên duy trì tư thế nằm nghiêng xuống, đưa lưng về phía cô, giọng điệu có chút buồn bực: "Em chưa bao giờ quan tâm, có đúng hay không?"

Đầu óc Thi Nhan có chút lờ mờ phát giác ra, bản thân cũng không biết mình đang nói cái gì, miệng tự nhiên thốt ra, không chịu cho đại não khống chế: "Em, tha thứ cho anh."

Giằng co kéo dài như một thế kỷ, anh buông cánh tay xuống, ngồi dậy thay đổi phương hướng nhìn thẳng dung nhan cô tựa hồ đã trở nên già nua: "Thi Nhan em nói cho anh biết, tiến vào lòng của một phụ nữ, có phải là rất khó khăn?"

Lòng bàn tay của Bùi Lục Thần chạm vào ngực cô, trên mặt vẫn còn có nụ cười, chỉ là nụ cười này, thật đau khổ, "Tại sao ở nơi này của em, anh vĩnh viễn không tìm được vị trí thuộc về mình?"

"....."

"Em có biết hay không, anh như sắp quên đi thời điểm em cười bộ dáng là gì. Thật là bị anh ta nói trúng, chúng ta tiếp tục như vậy, ai cũng không vui."

"Bùi Lục Thần....."

"Anh không có bảo vệ thân thể của mình, anh vi phạm cam kết đối với em, cầu xin em hận anh. Nếu không chúng ta liền....." Biểu tình Bùi Lục Thần không có nửa điểm phật phồng: "Chia tay thôi....."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Bên ngoài, gió bắc lạnh lẽo cuốn trôi vài chiếc lá đã sớm úa tàn. Bên trong phòng, chỉ còn khoảng thời gian trầm mặc, lắng đọng, cuối cùng Thi Nhan cúi đầu lên tiếng: "Thật xin lỗi."

Bùi Lục Thần nghĩ, bản thân đã sớm hiểu thành ý bên ngoài câu chữ, anh ngây ngô nhìn tóc của cô một lát, muốn đưa tay chạm tới những sợi tóc mềm mại, nhưng trên thực tế đó chỉ là ý muốn của riêng mình, anh tự giễu đứng dậy, mặc quần áo, rời đi, không có nửa phần lưu luyến.

Cho đến tiếng đóng cửa vang lên, Thi Nhan mới ngẩng đầu lại lần nữa, cô nhìn cánh cửa khép chặt, không có khóc không ra nước mắt, cũng không có nhẹ nhõm sau khi được giải thoát, trong đầu, trong lòng, chỉ vền vền một mảnh mênh mang, giống như màu trắng của ga giường, không vui không giận, không oán không cầu.

Bùi Lục Thần lái xe, băng qua đi dạo, cho đến khi màn đêm lần nữa phủ xuống, cho đến khi xăng hết. Xe mới dừng ven đường, Bùi Lục Thần tựa tại bên cạnh xe hút thuốc, cách đó không xa hàng ngàn đèn đóm le lói, nhưng tại Bắc Kinh lớn đến như vậy, trừ bỏ ở bên cạnh cô, anh còn có thể đi chỗ nào?

Xe không thể khởi động, Bùi Lục Thần không thể đi đâu, trên người lại không có đồng nào, anh thở một hơi lạnh, dò vào trong xe cầm điện thoại.

Không có cuộc gọi của cô, dù chỉ là một cái tin nhắn hỏi han anh đang ở tại nơi nào, mà lúc này anh không ở cạnh cô chẳng khác nào loại cô hồn du dương.

Tay cô nâng dao, chặt đứt sợi tơ tình với anh đã vốn mỏng manh, không chút nào chậm trễ..... So với sự quyết tuyệt của cô, Bùi Lục Thần chỉ cảm thấy nỗi khổ sở của mình có vẻ buồn cười mà dư thừa, anh hút xong một điếu thuốc cuối cùng, bấm điện thoại của nhà cũ Bùi gia.

Tài xế chạy tới đón anh trở về nhà cũ. Bùi Lục Thần ở nơi đó ngẩn ngơ hết ba ngày, cho đến khi Biên Duyên tới tìm anh.

Bùi Lục Thần làm người đáng vẻ hào sảng không kèm chế được, nhưng nổi danh rất chú trọng mặt mũi, quần áo mặc dù giản lược, cũng là tinh xảo đến từng cái chi tiết, cho dù ở nhà, áo mũ vẫn chỉnh tề như cũ, cho nên khi Biên Duyên nhìn thấy một người đàn ông râu ria xồm xoàng, lồi thối lếch thếch đứng ở cửa trong, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Cửa chỉ mở phân nửa, Biên Duyên chưa kịp phản ứng, đã bị anh chọt kéo vào phòng.

Đảo mắt cửa phòng đóng "Phanh" một tiếng, Biên Duyên bị hấn kéo đến quầy rượu, mới vừa ngồi xuống đã nhìn thấy một bàn đầy chai rượu. Mà anh, tay trái ly rượu, tay phải bình Lafite, lập tức rót cho cô một chén.

Cô mới vừa đứng lên, lại bị anh ấn bả vai bắt ngồi trở lại.

"Cho anh thời gian 5 phút xử lý tốt lại chính mình, cùng em xuống lầu ăn điểm tâm. Nếu không em liền đem cái hình dạng kinh hãi của anh chụp lại đăng lên báo, để cho mọi người mở rộng "đức hạnh của Kinh Thành Tứ thiếu"."

Lời này vốn là vạ thun vạ linh, lần này anh thế nhưng lại không chút cử động, chỉ nhẹ nhàng nói: "Không theo tôi uống..., thì cắt cho tôi."

*****

Biên Duyên "Vụt" đứng lên, quay đầu bước đi, còn chưa đi đến cạnh cửa, tức giận đã tiêu tán, Biên Duyên mắng thầm mình không có tiền đồ, cắn răng đi trở về, yên lặng ngồi trở lại, bụng ly rượu lên, "Là bởi vì người phụ nữ kia?"

Bùi Lục Thần không có trả lời, cúi đầu nhìn ly rượu. Ly rượu đỏ thắm hơi sáng ngời. Ánh sang phát quang trên bề mặt rượu, rất sáng chói, giống như ánh mắt của người phụ nữ đó.

Thấy anh không lên tiếng, Biên Duyên không khỏi nắm chặt cán ly, bỗng dừng giữa đầu uống cạn, như đang uống máu của kẻ địch.

Chuông điện thoại di động vang lên trong yên lặng phá vỡ tâm sự riêng của mỗi người. Là điện thoại của Bùi Lục Thần, thế nhưng anh giống như không nghe thấy, Biên Duyên tìm nửa ngày, rốt cuộc tìm được điện thoại di động, đè xuống nút trả lời sau đó mới đem điện thoại di động đưa đến trước mặt anh, buộc anh đi vào khuôn khổ.

Bùi Lục Thần nheo mắt, nhận lấy điện thoại di động, nhưng chỉ im lặng không nói tiếng nào nghe đối phương nói chuyện. Sau khi cúp điện thoại mới đột nhiên cười ra tiếng, nhưng tiếng anh cười, trừ khổ sở, không còn lại thứ gì: "Cô ấy mới vừa chuyển tiền vào tài khoản của tôi."

"....."

"Ước chừng sáu trăm vạn a, bồi thường tổn thất cho tôi? Tôi đây chơi gái, ăn sạch sành sanh vẫn không quên đãi thọ, thật đúng là chuyện loại phụ nữ không phải bình thường hay làm."

Bùi Lục Thần cả đời này, lần đầu tiên ném được hận là cái tư vị gì. Để mặc rượu đỏ tươi làm bẩn cả mặt mày, cũng không đi tắm nữa.

Rốt cuộc đều sông phẳng cả.....

Sáu trăm vạn này, Thi Nhan rút ra từ quỹ tài chính.

Mặc dù mấy năm trước lúc "Thị Dụ" đang lâm vào khốn cảnh, Thi Nhan thường đem quỹ tư giúp công ty có thể thuận lợi quay vòng vốn. Nhưng kể từ

khi công ty được nâng lên một quỹ đạo mới, cô trước sau như một đem sổ sách công, tư phân chia rất rõ ràng. Hôm nay cô làm như vậy, không phải là tình hình kinh tế dư giả, mà là lúc gần đây nhất nhận được tin tức, cô tìm hiểu bên trong phía đối tác, có hai công ty gần nhất muốn chuyển nhượng cổ phần.

Những cổ phần nhỏ được gom lại, cơ hồ đã vượt qua lượng cổ phần Thì Nhan đang nắm giữ.

Có thể đoán trước được tình trạng xấu nhất chính là "Thì Dụ" có nguy cơ đổi chủ, nếu công ty rất có thể sẽ không còn thuộc về cô, cô trước tiên tạm thời thu hồi trước sáu trăm vạn, có gì ngại?

Thì Nhan một mực đoán, rốt cuộc là ai đang nhắm vào cô. Mặc dù không đoán được chút xú đầu mỗi chút nào, nhưng khi Trì Thành lấy một thân phận hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt cô, Thì Nhan cũng không có nhiều kinh ngạc.

Lúc ấy Thì Nhan vừa mới chuyển hết sổ sách, văn kiện còn chưa có đóng, Trì Thành đã ở đó theo chân hai vị cổ đông trước dẫn đường, vào phòng làm việc của cô.

Hai người cổ đông trước dù bận vẫn ung dung đứng ở một bên vì lẫn nhau tiến cử: "Vị này là người phụ trách công ty Thì Nhan, Thì tổng. Vị này là Trì....."

Trì Thành không ngồi nghiêm chỉnh chút nào, trực tiếp dựa vào mép bàn hướng phía cô, thân thể nghiêng nghiêng, khoan thai đưa tay tới: "Thì tổng, chúng ta lại gặp mặt."

Thì Nhan liếc liếc con mắt nhìn anh, không động.

Anh khẽ mỉm cười, đưa lên danh thiếp.

Thì Nhan cúi đầu liếc nhìn tay anh, có cỡ nào chăm chọc, trên ngón vô danh anh vẫn mang nhẫn cưới. Hơn nữa chăm chọc là trên danh thiếp đột nhiên in: Kingscity, Đồng Sự Trường.

Thì Nhan chỉ cảm thấy có chút ư tai. Có một thanh âm một mực lăm bắm quả nhiên, quả nhiên.....

Ngồi ở sau bàn công tác, lòng bàn tay Thì Nhan lạnh đến lồng ngực, thật vất vả điều chỉnh hô hấp cùng vẻ mặt, Thì Nhan cong lên một chút mỉm cười theo tiêu chuẩn nghề nghiệp.

Cô đứng dậy, coi Trì Thành như không tồn tại, trực tiếp lướt qua anh, nghiêng hướng cổ đông họ Vu: "Vu tổng, cái người này sao lại lặng yên không một tiếng động đem cổ phần bán, như vậy là phá vỡ quy củ của chúng ta."

Trì Thành bị cô cố ý coi thường, cười lúm đồng tiền ngược lại sâu hơn, anh ôm hai cánh tay, yên lặng thưởng thức kịch hay nhìn cô cùng hai vị cổ đông trước đối đáp, cho đến khi tận hứng rồi, lúc này mới bảo trợ lý đem hộp đồng đưa tới.

Thì Nhan vẫn đưa lưng về phía Trì Thành, thẳng đến bị anh đột nhiên nắm lấy cổ tay mới phát giác anh đã đi tới phía sau cô. Tay của anh ôm lấy tay cô, Thì Nhan giống như điện giật, muốn tránh ra, vậy mà Trì Thành chỉ đơn giản đem hộp đồng nhét vào trong tay cô, sau đó liền quay từ bụng cô ra.

Hộp đồng có 3 bản, trước đó hai bản đã có sẵn chữ ký đồng ý chuyển nhượng cổ phần, còn một bản còn lại, là cho cô.

Trợ lý Trì Thành ở một bên giải thích: "Thì tiểu thư, chúng ta có ý nguyện mua cổ phần của cô. Dĩ nhiên, giá tiền ưu đãi."

Lúc này Thì Nhan không còn phương pháp coi thường sự tồn tại của Trì Thành, cơ hồ muốn chỉ vào mũi anh này sinh ác độc nói: "Anh!"

Thanh âm của cô liên ngắt quãng ở chỗ đó, cũng không nói ra tiếp một chữ. Nếu là lúc trước, cô có thể tức giận cắn anh, đánh anh, thậm chí hận anh, nhưng hôm nay, cô đã quyết định làm người xa lạ với người đàn ông này, trừ bỏ bỏ tay hết cách, không còn phương pháp nào khác.

Cả quá trình, anh trừ ánh mắt u tối lại u tối, mơ hồ biểu tình không chút thay đổi, từ đầu đến cuối xa cách mà lạnh nhạt cười: "Hiện tại tôi là người chiếm lượng cổ phần cao nhất ở "Thì Dụ", Thì tiểu thư, cô có phải hay không nên gọi tôi một tiếng ông chủ?"

Khi trong phòng làm việc chỉ còn lại cô và Trì Thành ngồi đối diện, Thì Nhan nhất thời đánh mất ham muốn nói chuyện.

Xoay lại một vòng cần có sự điều chỉnh, cô có một thời gian lựa chọn, một là lưu lại làm công cho anh, còn lại là bán đi cổ phần, đóng gói hành lý chạy lấy người.

Có lẽ cô còn có thể trở về Thượng Hải, "Thì Dụ" ở Thượng Hải cùng "Thì Dụ" ở Bắc Kinh cũng không trực tiếp có quan hệ lệ thuộc, nhưng..... những thứ đã từng đã thương cô, cô sớm thì cả đời này, sẽ không bước vào một bước.

Thư ký sớm đem hai tách cà phê đi vào, trên đó có khắc hoa văn phức tạp, cà phê để nguội, sau đó lắng lại. Giống như tình trạng của cô gãy giữa không lối thoát.

Cuối cùng người đối diện quyết định phá vỡ trầm mặc: "Lợi nhuận "Thì Dụ" trượt dốc, các cổ đông khác trong lòng sẽ không nắm chắc, tôi muốn giúp bọn họ, mới ném ra cảnh ô liu.(ý giống nhành cây cứu sinh)"

Khi nói lời này Tri Thành cũng không có nhìn cô, chỉ nhẹ nhàng hóp một ngụm cà phê. Cho đến khi nhấp vào một ngụm cuối cùng, anh từ từ nhũn chặt mí mắt nhưng nhìn thấy đốm.

Người đàn ông này nói thật là đường hoàng, đáng về bề bề, hành động lại ti tiện ——

Thì Nhan cũng không biết người đàn ông này là người như vậy.

Bất quá bọn họ quen biết nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cô nhìn thấy được mặt này của anh, trừ cảm thấy châm chọc, Thì Nhan còn có chút không cách nào thích ứng, vốn là lời nói chỉ có thể giấu ở trong lòng, cứ như vậy chạy ra khỏi miệng: "Lợi nhuận ‘Thị Dụ’ trượt dốc không phải anh ban tặng? Anh vì để cho bọn họ bán rẻ cổ phần, mới dùng cái loại phương pháp này ép ‘Thị Dụ’ vào góc tường, giành hết khách hàng của chúng tôi, không phải sao? Đừng giả vờ làm ra bộ dạng đáng cứu thế, tôi buồn nôn."

Tri Thành để tách cà phê xuống, "Em vẫn nhanh nhẹn miệng như vậy." Ngữ điệu của anh ta, cơ hồ rất vui vẻ, giống như nhiều năm chưa từng thấy qua vẻ mặt cô thú vị như vậy, hăng hái dồi dào, "So với em đối với anh hờ hững, anh thích em bây giờ hơn."

Người con trai ánh mắt đen như mực nhìn chăm chăm cô, xem cô như cá bơi vì không hiểu quy tắc trò chơi mà la lối om sòm hồ đồ giống đứa nhỏ. Thì Nhan bị ánh mắt anh ngưng trệ tại chỗ, lúc này từ từ hướng cô vờn tay ra.

Thì Nhan hạ thấp tầm mắt đã nhìn thấy lòng bàn tay của anh sắp đặt lên mu bàn tay cô, một khắc kia cả người cô giờ lên cảnh giác, bỗng chốc rút tay về, Tri Thành nhìn, chỉ là bất đắc dĩ cười một tiếng, ngược lại cầm lấy bít đường đặt ở bên cạnh cô: "Yên tâm, đây là nơi công cộng, anh sẽ không ăn em."

Trêu chọc xong, Tri Thành mới khôi phục nghiêm mặt nói: "Những người khách hàng lớn kia, nguyên bản chính là âm thầm giới thiệu cho ‘Thị Dụ’, hiện tại anh chỉ đem bọn họ kéo về phía mình, không tính là cạy góc tường."

Thì Nhan không cách nào cãi lại, cắn răng bùng lên lý lẽ phê của mình, ngón tay cứng ngắc. Cường ép bản thân nuốt xuống một hóp, lạnh mà đắng, như tất nghẹn ở cổ họng.

Cô cau mày để lý lẽ xuống đứng dậy, ánh mắt Tri Thành liền đuổi theo, thấy cô đến bàn làm việc bên kia cầm hộp đồng nhìn, lúc này mới thu hồi tầm mắt, theo thói quen vì cô xé túi đường.

Thì Nhan trở lại bàn tiếp khách bên này, đem hộp đồng đặt trước mặt anh: "Muốn bao nhiêu tiền anh mới bằng lòng đem cổ phần bán trả lại cho tôi? Ra giá đi."

Anh buông mắt giống như đang lo lắng, Thì Nhan không chịu được không khí tĩnh mịch, cô cân nhắc định, vì vậy lần nữa ép mình lại uống ly cà phê kia.

Lúc này cà phê ngọt ngào vừa đủ.

Tri Thành chẳng biết từ lúc nào đã ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt nghi ngờ của cô đang nhìn về phía mình: "Một bọc nửa đường, có đúng hay không?" Những thói quen nhỏ này của cô anh đều nhớ, bây giờ tha thiết biểu hiện ra ngoài, làm Thì Nhan dờ khóc dờ cười.

Cái gì gọi là dư thừa? Chính là mùa hè mặc áo bông, mùa đông quạt gió, còn có tôi tâm lãnh, anh ân cần.

"Tri tiên sinh, ân oán cá nhân chúng ta tạm thời gác lại. Hiện tại tôi chỉ muốn biết, anh muốn bao nhiêu mới bằng lòng đem cổ phần bán trả lại cho tôi?"

"Anh muốn không có nhiều, một đứa bé mà thôi."

Lời anh nói nhẹ như gió bay nước chảy, Thì Nhan nghe như một gáo nước lạnh xối lên đầu, tâm tình cố gắng kháng cự có hơi được hóa giải lại bị anh đã kích dâng lên như thủy triều: "Anh có ý tứ gì?"

Bởi vì chỉ chăm chăm vào mặt, Thì Nhan không chút nào chú ý tay của anh. Cánh tay cứ như vậy lặng yên không một tiếng động vờn qua mặt bàn, bỗng chốc liền nắm lấy Thì Nhan.

Thì Nhan bỗng đứng dậy, cô càng ráng sức rút tay về, anh càng bóp chặt. Cứ như vậy trầm mặc đối kháng, anh vốn chỉ là muốn kiểm chế cô, nhưng trong nháy mắt đột nhiên hung ác, dùng sức kéo căng, Thì Nhan đụng vào lồng ngực anh, rầu rĩ buồn bực, muốn thối lui ra, lại bị anh chế trụ thất lưng.

Bên trong phòng làm việc có hệ thống lò sưởi, hai người ăn mặc không dày, cứ như vậy lồng ngực dán chặt lẫn nhau, cô cơ hồ cảm thấy lồng ngực anh thực rộng, thậm chí còn truyền đến nhiệt độ, xuyên thấu qua chất liệu may mặc, xuyên thấu qua da, muốn thấm vào vào trong thân thể cô.

Cảm giác như nghẹn ở cổ họng lại trở về rồi, cô không thể gọi, không thể đề cập dưới biết cô và anh đã từng có quan hệ, ánh mắt của anh dõi theo động tác cô đang tìm cách thoát ly kiểm chế, muốn nhìn vào mắt của cô, Thì Nhan tránh né e sợ còn không kịp, cô thoát không được tay của anh, chỉ có thể nghiêng đầu không nhìn.

Một bàn tay chuyển qua thất lưng phía sau, nắm chặt cô, một tay kia từ trên eo cô rút về, Thì Nhan bắt được cơ hội vùng vẫy, sau một khắc liền bị anh nhanh chóng giữ chặt lấy cằm.

Cứ như vậy cô bị anh giam cầm, càng giãy, càng gài sát. Nghe giọng nói gần sát bên tai vang lên: "Anh chờ không kịp. Không muốn kéo dài tới lúc Kings một tuổi rưỡi mới sử dụng thủ phương pháp thụ tinh ông nghiệm, đi với anh đến bệnh viện..... Ngay bây giờ."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Thì Nhan nghe vậy ngẩn ra.

Cô muốn thoát ra khỏi tay của anh, nhưng không thực hiện được, đã vậy cứ tùy ý theo góc độ để anh nâng cầm lên, mắt lạnh nhìn thẳng, "Ông chủ, hôm nay thân thể tôi không thoải mái, muốn xin nghỉ."

"Ông chủ" - một tiếng nghiêng răng kèn kẹt thốt ra vừa nặng lại vừa độc, Trì Thành nghe có chút chói tai, bụng lòng động tác trên tay, liền bị cô nhân cơ hội thoát đi. Thì Nhan làm bộ sửa lại cổ áo cùng mép váy, đứng về sau nhìn lại anh, trong mắt không chút kiêng kỵ lộ rõ nét mặt giận giữ đến cực hạn: "Nếu 'Thì Dụ' không thuộc về tôi, tôi cũng không cần thiết lại vì nó lao tâm lao lực, anh xem không quen loại nhân viên như tôi thì cứ đuổi việc cũng không sao, tôi an tâm làm đệ nhị đại cổ đông, ở nhà chờ có sẵn."

Cô bộ dáng này, đối với Trì Thành, chân thực nhiều năm qua chưa thấy, anh vẫn chưa bị chọc giận, ngược lại lẳng lặng bàng quang, này ánh mắt, thật giống như bão tuyết ban sơ sau cơn mưa chợt lộ cảnh xuân, lộ ra bí ẩn lo lắng —— cô giương cung bạt kiếm khiêu khích, thật sự tốt hơn vài ngày trước đó khi xem nhẹ tồn tại của anh.

Tại giờ phút này, bộ dáng của anh cực giống năm đó, giọng nói cùng dáng điệu nụ cười hết sức dịu dàng, như thể lúc trước khiến cô bồi hồi, tâm rung động, Thì Nhan thấy anh không có phản ứng, xách giò bước đi. Mà Trì Thành, đưa mắt nhìn bóng lưng yếu điệu của cô biến mất phía sau cánh cửa, nhàn nhạt cười.

Thì Nhan, anh sẽ khiến em trở lại bên cạnh anh, bất luận lấy phương thức gì.....

Thì Nhan ra khỏi phòng làm việc, bên ngoài đại sảnh vốn đầy nhân viên người ngồi người đứng, hoặc công việc hoặc nói chuyện phiếm, tất cả đều ngừng lại, đồng loạt nhìn về phía cô.

Những ánh mắt kia mang theo nghiên cứu tìm tòi cùng nghi vấn, thuận tiện pha chút thương hại, Thì Nhan chỉ cảm thấy giống như đã từng quen biết. Nghĩ lại năm đó cùng biểu tình các vị tân khách trong hôn lễ, so với những ánh nhìn của các đồng nghiệp bây giờ, sao mà tương tự quá.....

Giờ phút này, tâm tình Thì Nhan cũng giống như khi đó, lạnh lẽo tro tàn không tạo nổi nửa điểm ngọn sóng.

"Làm việc." Thì Nhan ra lệnh, đoàn người mới bỗng dừng tĩnh hồn lại, hoặc vội vàng cúi đầu, hoặc chạy về chỗ ngồi của mình làm bộ dạng an phận thủ thường.

Chỉ có thư ký ngược lại sợ hãi đến gần cô: "Có vị Biên tiểu thư đến tìm cô, tôi nói với cô ấy cô đi họp, mời cô ta ở trong phòng khách đợi."

"Mời cô ấy tới phòng ăn lầu 20, tôi ở nơi đó đợi." Thì Nhan không muốn ở chỗ này nán lại nửa giây, trả lời xa cách, bước chân không ngừng, ngược lại nhanh hơn.

Tầng lầu phòng ăn bố cục hết sức trang nhã, cửa sổ sát đất trước tầm mắt cực tốt, nhưng bởi vì thời tiết hồng bét, làm cho người ta mất đi tâm tình tốt xem xét.

Phóng mắt nhìn lại, văn phòng san sát nối tiếp nhau, trên đường mọi người như con kiến nhỏ bé. Trên thủy tinh có hạt mưa chảy xuống, Thì Nhan nhìn vào hình chiếu trên đó, tựa như những mảnh nhỏ nước mắt đang thi nhau rơi xuống.

Bị mây đen che lấp bao phủ tầm nhìn, Thì Nhan không khỏi giơ tay lên dụi dụi con mắt, mới vừa thu hồi tầm mắt, đã nhìn thấy Biên Duyên đâm đầu đi tới.

Người tới bệ vệ khí thế, đứng ở bên cạnh bàn, cũng không có ngồi xuống, nhìn thẳng chăm chăm Thì Nhan, bộ dáng rất có cảm giác bị áp bức: "Cô chắc biết vì việc gì mà tôi tới tìm cô."

"Xin lỗi, không biết."

Chiếc cằm khéo léo tinh xảo của Biên Duyên bởi vì nhẫn nại mà buột chặt: "Bùi Lục Thần."

"Ngồi....." Thì Nhan vẫy tay gọi phục vụ đem 1 ly cà phê nữa, "Anh ấy mấy ngày nay trôi qua như thế nào?"

Biên Duyên tức giận coi như ném vào hắc động, không cách nào lấy được nửa phần đáp lại. Thấy Biên Duyên không chịu ngồi, Thì Nhan cũng không

miễn cưỡng, trực tiếp từ trong túi lấy ra chuỗi chìa khóa, gỡ xuống một chìa đưa cho Biên Duyên: "Đây là cái chìa khóa nhà anh ấy, giúp tôi trả lại dùm."

Biên Duyên nhận lấy cái chìa khóa, sắc mặt kia, cùng cảnh vật ngoài cửa sổ không có gì sai biệt, lại cố tình muốn cong lên một chút chằm chọc cười: "Nếu như cô muốn cùng anh ấy vạch rõ giới hạn, tại sao không làm rõ ràng hơn chút? Tòa văn phòng này là của anh ấy, có phải cô cũng nên đem cả công ty dời đi ra ngoài hay không?"

Thì Nhan hơi giật giật khóe miệng, ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: "Nơi này đã không phải là công ty của tôi nữa rồi, chờ hợp đồng thuê mướn đến kỳ, tổng giám đốc mới sẽ phải liên lạc với anh ấy ký kết."

Rầu ông nọ cảm cảm bà kia, Biên Duyên cùng với cô giao tiếp có chút ngại, cảm thấy không đồng điệu, cái chìa khóa trong tay bị bóp chặt, bén nhọn đâm vào trong lòng bàn tay, mơ hồ đau: "Tôi thật sự không hiểu người phụ nữ như cô nghĩ như thế nào!"

Thì Nhan giống như trực tiếp đối mặt để tâm đến chuyện vụn vặt của học trò, dạy và học cùng tiến bộ, lời nói thâm thúy: "Trên đời này, ai có thể chân chính thấu hiểu ai đâu?"

Biên Duyên không nhìn thấu cô, cô làm như đã từng nhìn thấu qua người nào? Chông trước của mình đến cùng có bao nhiêu gia sản, có thể mua được nhiều cổ phần công ty như vậy, trước mắt cô hoàn toàn không hay biết.

Thời gian dùng cơm bắt giác đến, phòng ăn dần dần náo nhiệt lên, nhưng một bàn này của họ không khí vẫn dừng lại thời điểm đóng băng, Biên Duyên hít thở sâu mấy lần mới miễn cưỡng tìm về thanh âm vững vàng: "Cùng tôi đi gặp anh ấy."

Cà phê được đưa đến, nồng hương ngào ngạt, Thì Nhan hớp một ngụm, đắng, nóng nghẹn lại trong cổ họng rất nhanh truyền khắp toàn thân, lúc này này Thì Nhan chợt liếc thấy Trì Thành.

Trì Thành cùng với tổng giám đốc "Thị Dự" một trước một sau tiến vào phòng ăn, nhân viên của mình nịnh nọt theo sát ở bên cạnh kẻ thù, Thì Nhan cảm thấy hết sức chói mắt, mặc dù cô rất nhanh ngoái đầu lại, nhưng vẫn bị Trì Thành bắt gặp được ánh mắt.

Xa có Trì Thành, gần có Biên Duyên, Thì Nhan như đứng trên đồng lửa, cầm lấy túi xách chuẩn bị bỏ chạy lấy người.

"Biên tiểu thư, tôi nghĩ không cần. Đối với anh ấy mà nói lựa chọn bây giờ là tốt nhất, nếu như mà tôi lại....." Lời còn chưa dứt, cổ áo chợt căng thẳng

Biên Duyên bỗng dừng nắm cổ áo của cô, thân thể nghiêng về phía trước, liếc nhìn phương hướng Trì Thành, lúc này mới từ trên xuống dưới nhìn chăm chăm Thì Nhan: "Đừng nói với tôi cô làm nhiều việc như vậy cũng là vì cái người chồng trước kia!"

Thì Nhan rút ra tay của Biên Duyên, về mặt hồ hững: "Một người phụ nữ sắp cùng chồng trước sinh đứa bé thứ hai, không xứng với Bùi Lục Thần."

"Làm ra vẻ tốt lành không cần, quay đầu lại đi tìm cái loại đàn ông đó, cô thật là để cho tôi lãnh giáo cái gì gọi là đê tiện."

Thì Nhan bởi vì con trai có thể trả giá tất cả, mặc dù vạn lần không muốn nhưng Biên Duyên cố ý xuyên tạc ý của cô, cô có giải thích cũng uổng công.

Đều hận cô đi, làm như vậy cô sẽ thoải mái hơn một chút, không hiểu sao lúc nghĩ thế cô bất giác cười khổ: "Bùi Lục Thần nếu như còn không bỏ được người phụ nữ như tôi đây, vậy anh ta cũng coi là thứ đê tiện."

Mỗi người đàn bà trong lòng đều có một vết sẹo như vậy, không thể dễ dàng chạm vào, vết sẹo của Thì Nhan, gọi là Trì Thành, hiển nhiên, vết sẹo của Biên Duyên, gọi là Bùi Lục Thần, cho nên lúc Thì Nhan tùy tiện phát ngôn, cô cũng không nghĩ Biên Duyên sẽ bùng ly cà phê liền hướng trên người cô đổ xuống.

Cô vốn cho rằng Biên Duyên sẽ trực tiếp gior tay tát xuống, không ngờ chỉ là cà phê mà thôi, cô tự nhiên không trốn không né, chuẩn bị chịu trận lần này. Bỗng tiếp theo một cái chớp mắt, trước mắt đột nhiên thoáng qua một đạo bóng người, không chỉ có ngăn trở tầm mắt Thì Nhan, mà còn ôm cô xoay tròn nửa vòng, cứ như vậy dùng thân hình cao lớn thay cô đỡ được cà phê.

Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, Thì Nhan bắt tri bất giác ngẩng lên đầu, nhìn thẳng vào cảnh tượng trước mắt, Trì Thành trước sau như một vẫn về mặt hết sức bình tĩnh, soi tóc, quần áo loan lổ cà phê.

Cà phê men thẳng theo tây phục chảy xuống dưới, người chung quanh ở đây đều tập trung nhìn, Trì Thành hồn nhiên chưa quyết định, thấy trên mặt cô cũng tung tóe hai giọt, liền hết sức tự nhiên giơ tay lên thay cô lau đi.

Tay rời đi, nhiệt độ vài ngón tay như ùi dư âm thấm thấu vào da cô, xua đi không được.

Thì Nhan ngược mắt, xem không hiểu cảm xúc trong mắt của anh.

Tại một chỗ khác Biên Duyên lại đem sắc mặt người đàn ông này nhìn thấy rất rõ ràng. Về mặt của hắn vô cùng âm lãnh, làm Biên Duyên cũng không khỏi rút người co rúm lại, một giây kế tiếp mới tìm trở về lo lắng, "Xoàng" một tiếng quảng ly xuống nền nhà, không nhìn sự tồn tại người đàn ông này, trực tiếp lướt qua hắn nhìn về phía Thì Nhan: "Cùng tôi đi gặp Bùi Lục Thần."

Bên này duy trì giằng co, phía bên kia quản lý vội chạy tới hoà giải, Trì Thành nhận lấy khăn lông tùy ý lau người, thanh âm so với về mặt còn lạnh hơn hơn mấy phần: "An ninh các người làm ăn cái gì không biết?!"

Quản lý luôn miệng chịu tội, xua tay khiến bảo vệ vội vàng chạy tới đây, Biên Duyên đến bây giờ vẫn không chịu bỏ qua, trực tiếp lấy ra thẻ cảnh sát đập lên bàn. Cứ tiếp tục giằng co như vậy cũng không có kết quả, Thi Nhan đa đầu run lên, trong đầu tê tê, quý thần xui khiến ngược mắt nhìn Trì Thành một cái.

Anh cũng đang nhìn cô. Sự việc diễn ra bất ngờ làm Thi Nhan có chút bối rối thu hồi tầm mắt, cô gắt gao cắn răng, cái gì cũng quyết không cảm, trực tiếp bỏ chạy.

Thi Nhan quả thật nói được là làm được, từ ngày đó mỗi ngày trôi qua đều làm thợ đào mỏ (núp trong hàm ý), Tịch Thịnh bị thuyền chuyển công tác qua Châu Âu mất nửa năm, thật vất vả thừa dịp mùa xuân trở lại đây một chuyến, thấy Thi Nhan mỗi ngày đều ở nhà, kinh ngạc rất nhiều lại không dám hỏi, đối mặt khi trời cùng với cô một dạng mặt âm trầm, có chút cực khổ.

Nếu có Bùi Lục Thần ở đây, người phụ nữ này còn có thể thỉnh thoảng trưng ra một chút sắc mặt tốt, kết quả là, hôm nay Tịch Thịnh càng thêm nhớ nhung Bùi Lục Thần, người điều hòa không khí trong nhà.

Mất thấy giao thừa cũng sắp đến, nhưng Bùi Lục Thần thủy chung không có xuất hiện, cuối cùng Tịch Thịnh không nhịn được mở miệng: "Anh về tương lai của em đâu?"

Lúc đó Thi Nhan đang chuẩn bị cho tiểu quý nhỏ tắm. Tịch Thịnh dựa nghiêng ở cạnh cửa đặt câu hỏi, cách anh xa hơn bao nhiêu cũng nghe thấy quay đầu lại, Thi Nhan làm bộ thật giống như không nghe thấy, thử nước ấm, động tác nhanh nhẹn cởi ra quần áo của cục cưng.

Tịch Thịnh cắn răng lại cau mày, suy tính có nên hay không hỏi tới, tiểu quý nhỏ ở trong bồn tắm đùa nghịch, bọt nước văng khắp nơi, trên mặt nước món đồ chơi đồng dạng phập phồng phập phồng, có vẻ rất vui sướng.

Trái tim Tịch Thịnh cũng theo đó phập phồng phập phồng, mấy ngày liên tiếp tại đây lòng dần xuống nghỉ ngơi, định thừa dịp hiện tại nói bóng nói gió hỏi ra cái kết quả: "Bùi đại ca gần đây sao lại bận rộn như vậy?"

Trong phòng tắm sương mù mờ mịt, bóng dáng Thi Nhan cũng lơ mơ khảm vào bên trong luồng nhiệt hư vô, từ góc độ nhìn của Tịch Thịnh, luôn thấy朦朧 như ảo giác.

Bởi vì nhìn mọi thứ không rõ, Tịch Thịnh cũng không xác định chính mình có phải nhìn thấy sống lưng của cô cứng đờ. Chỉ là, ngược lại anh xác định thật sự nghe rõ câu trả lời: "Chị cùng anh ấy chia tay rồi."

Ngữ điệu của cô không hề phập phồng, giống như đang thảo luận công việc tầm thường chỉ là chuyện nhỏ. Tịch Thịnh bị một câu của cô dội trở lại, không khỏi có chút sợ sệt, thật lâu cũng không biết phải nói những cái gì. Thật vất vả cười khan một tiếng, mơ hồ có chút không dám tin tưởng: "Chị ngày ngày tránh trong nhà, chính là vì trị liệu nội thương?"

Lời nói lần này vô tình xuyên tạc bất giác chọc cho Thi Nhan bật cười ra tiếng. Trong nụ cười này không có nửa điểm vui sướng, hơn nữa rất nhanh dừng lại, cho nên đợi cô nhanh chóng làm ra vẻ mặt nghiêm nghị lần nữa thì Tịch Thịnh cũng đột ngột không thấy bóng dáng.

"Bây giờ biết hỏi lại chị à."

Tịch Thịnh từ nhỏ bị cô làm như vậy dọa lớn, đe dọa mặc dù hơi hột, thế nhưng hẳn lại tu dưỡng thành thói quen.

Anh mang cái ghế nhỏ tới đây, hậm hực ngồi ở bên cạnh bồn tắm, muốn yêu cầu giải thích. Cái ghế ngồi còn chưa có ấm chỗ, liền bị tiểu quý nhỏ vung vẩy cả mặt đầy nước.

Tên nhóc này quả thật cố ý, ba người bên trong nhưng chỉ có mình anh bị ướt, Thi Nhan vội vàng xua hắn đi ra ngoài, Tịch Thịnh không vui: "Em trong mắt chị cứ như vậy dư thừa? Cái gì cũng không nói với em, cái gì cũng không đề cho em làm?"

Lời này lộ ra một tầng hàm nghĩa khác, Thi Nhan giống như bưng tỉnh không nghe thấy, Tịch Thịnh cũng nhìn ra cô có cố ý diễn trò hay không, liền bị cô đẩy bả vai ra ngoài cửa.

"Cháu ngoại của em không có thói quen bị đàn ông nhìn." Thi Nhan nói xong, không chút nào chậm trễ đóng lại cửa phòng tắm.

Mọi việc cứ như vậy một ngày lại một ngày qua, thuyền trôi trên sông, một chút cũng không có dấu vết.

Qua hết tháng giêng Tịch Thịnh phải đi, vì thế anh lại không vui: "Nếu không phải em không thể từ chức được, liền ngay cả nguyện vọng nhỏ như hạt được trụ lại Bắc Kinh, công ty cũng không chịu thành toàn cho em."

Thi Nhan khi dễ nhìn hắn dựa tường giả bộ đáng thương gõ trên cái ót một cái, "Chị đêm nay xuống bếp vì chú đây làm phần cơm đưa tiễn. Chú kia liền ngoan ngoãn lên đường đi."

Tịch Thịnh từ trong miệng cô không nghe được một câu nói dịu dàng, ngược lại đi nắm tay nhỏ bé của cháu ngoại: "Tiểu quý nhỏ không bỏ được cậu, có đúng hay không? Có đúng hay không?"

Tịch Thịnh hỏi chuyện chân tình vô cùng tha thiết, học tiểu quý nhỏ, mắt chớp chớp, tên nhóc kia nhưng chỉ lặng lẽ rút tay về, yên lặng bỏ đi vui đùa đồ chơi.

Tịch Thịnh bị một lớn một nhỏ đá kích không nhẹ, vùi mặt ở trên sô pha tự an ủi tâm trạng. Thì Nhan nhìn hấn một chút, lại nhìn lại cục cưng bên kia, da đầu bắt đầu tê dại, nhưng cuối cùng ngoài miệng vẫn giấu không được: "Tịch Thịnh....."

Tịch Thịnh tức giận, cầm remote điều khiển loạn đả: "Hiện tại muốn an ủi ta? Đã muộn!"

"Chị quyết định cùng anh ấy....." Nói tới đây, lại mặc danh kỳ diệu bị chặt đứt. Tịch Thịnh rõ ràng làm ra bộ dạng thờ ơ, có thể thấy được cô như vậy muốn nói lại thôi, trong lòng Tịch Thịnh lại không hiểu gấp gáp, "Thì tiểu thư, cô rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Thì Nhan dừng một chút, ôm chặt cục cưng vào trong ngực, tựa như giống như lấy được dũng khí, cô cứ như vậy hạ quyết tâm, cuối cùng đem lời nói ra toàn bộ: "Ta quyết định thực hiện phương pháp thụ tinh ống nghiệm để cứu tiểu quý nhỏ. Hơn nữa còn là càng nhanh càng tốt."

"Lạch cạch" một tiếng, hộp điều khiển trong tay Tịch Thịnh rơi xuống trên mặt đất. Mà Tịch Thịnh lúc này, hoàn toàn mất đi vẻ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Trở mắt thất thần một hồi lâu, Tịch Thịnh vụt đứng lên, mắt trừng trừng Thì Nhan giống như đang nhìn quái vật: "Chị điên rồi!"

Bị hấn quát lớn như thế, ngược lại Thì Nhan lại cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn chút, "Nếu như mà cục cưng chết đi, đến lúc đó chị mới thật bị điên khủng."

"Này làm gì có đề nghị khôn kiếp như thế?"

Thì Nhan co lại ngồi ở góc ghế sa lon, lòng bàn tay che kín mắt, liều mạng không nhìn không nghe. Đối mặt với cô như vậy, mọi tức giận của Tịch Thịnh đột nhiên chùn xuống: "Thật sự không có biện pháp khác?"

"....."

Tịch Thịnh từ sự trầm mặc của cô có thể đọc được đáp án. Anh nhất thời như bị rút sạch tất cả hơi sức, ngã ngồi trở về.

Thời tiết âm đạm, tâm tình hồngбет, cả kỳ nghỉ đông cũng dờ dờ ương ương, mọi cảm xúc của Tịch Thịnh tất cả được viết trên gương mặt trắng bạch, Thì Nhan không phải là không thấy? Nhưng tựa hồ, chuyện xấu nhất không chỉ có như thế.

Thì Nhan gọi điện cho Trì Thành, tựa như liều chết ôm một quyết tâm. Một bên Tịch Thịnh trầm mặc nhìn cô, ánh mắt của anh phức tạp đến không cách nào giải thích. Mà bên này Thì Nhan vừa chờ nghe điện thoại, vừa cố gắng bình phục âm thanh đánh trống reo hò đang nhảy trong lòng.

"Alô?" Khi đầu bên kia vang lên tiếng trả lời thứ nhất, Thì Nhan không thể không ngừng thở.

Cái âm thanh này nghe đặc biệt thanh thúy, ngọt ngào như quả táo, nhưng Thì Nhan không rảnh thưởng thức. Thay vào đó là loại cảm giác như bị ai đó dùng dây thừng trói chặt trái tim trong nháy mắt, chặt đến nỗi cơ hồ muốn nghiền cả huyết mạch.

Có một vài người không xuất hiện, không có nghĩa là người đó không tồn tại. Có chút trở ngại bị lơ là đã lâu, không có nghĩa là đã biến mất.

Thì Nhan sừng sốt một lát mới nhớ có lời muốn nói, "Gọi ba con tới nghe điện thoại." Giọng nói của cô một chút cũng không thân thiết.

"Ba đang nấu cơm."

Ba —— Thì Nhan không tự chủ nhắm nuốt cái chữ này, chỉ cảm thấy chết lặng: "Gọi anh ta lát nữa gọi điện thoại lại. Có việc gấp tìm."

Thì Nhan nói xong, lập tức cúp ngay, ngón tay cứng đờ còn dừng lại trên máy. Tịch Thịnh đoán chừng cũng hiểu được tình huống xảy ra, ngồi ở một bên nhủ mảy.

Màn hình điện thoại di động ở trong tay cô hạ xuống, cũng không lâu lấm lại sáng, nương theo tiếng chuông điện thoại di động nhắc nhở cô, anh gọi lại rồi.

Màn hình cứ chớp chớp ánh sáng mãi cho đến khi đối phương gọi lần thứ năm, Thì Nhan mới cắn răng bắt máy. Cô không nói lời nào, càng không biết có thể nói cái gì, đợi anh mở miệng trước.

"Thì Nhan?"

Giọng nói rõ ràng ôn nhu kêu gọi tên cô, có thể che giấu được cái gì, đền bù được cái gì? Thì Nhan bóp chặt mi tâm, nhắc nhở điều bận tâm duy nhất của cô là con trai, còn lại, một mực ép mình không để ý tới: "Thứ hai 10 giờ, gặp ở bệnh viện."

Trì Thành ở đầu kia lúc này mới kịp phản ứng: "Em đồng ý?"

"Đúng." Thì Nhan nói xong muốn cúp máy, Trì Thành bên kia giống như đã đoán được bất ngờ nâng giọng: "Đội đã nào...! Trước khi cúp, anh còn có lời muốn....." Thì đã trễ.

Thì Nhan đã treo máy, cắt đứt lời anh muốn nói.

Tịch Thịnh đã sớm ngồi ngay ngắn người lại, sống lưng cứng ngắc, trên mặt Thì Nhan trống rỗng, không hồn không giận, bảo mẫu vốn ở một bên dạy tiểu quý nhỏ nhận thức hình ảnh động vật, giờ phút này thấy ghế sa lon bên này không khí vô cùng lo lắng, không khỏi đề xuống ô chữ, không dám lên tiếng. Tiểu quý nhỏ vẫn hồn nhiên cầm đầu cầm cổ ăn đầu ngón tay, ngoài miệng ê a có tiếng.

Tịch Thịnh nghĩ như thế nào cũng cảm thấy hoang đường, giận quá thành cười, "Anh ta thế nhưng lại vừa mang theo con gái của tình nhân, vừa cùng chị người vợ trước sinh thêm một đứa?"

Con gái?

Thì Nhan rốt cuộc cười một tiếng, cũng là vô cùng châm chọc, hơn nữa rất nhanh liền thu lại. Cô đứng dậy hướng cục cưng bên kia bước tới: "Vậy thì chúc anh ta cả đời thay người khác nuôi con riêng." Thì Nhan thanh âm cực nhỏ, tựa lời an ủi duy nhất có thể tán gẫu, chỉ có chính cô nghe.

Tịch Thịnh hướng cấp trên đề nghị đổi địa điểm công tác về Bắc Kinh, cũng không để ý có phát triển được hay không, trực tiếp ở trong căn hộ Thì Nhan mới xây dựng cơ sở tạm thời.

Thì Nhan không khuyên được hắn, chính cô cũng ngày ngày trôi qua hỗn loạn như vậy.

Thứ hai là một ngày nắng tốt, bầu trời nhiều mây, hừng đông ấm áp. Ấy vậy mà tâm tình của người ta càng hồngбет, khí trời lại càng tốt.

Thì Nhan mất ngủ một đêm, mắt quầng thâm tầng tầng che lấp vẫn nhìn ra dấu vết, vô tình nhìn theo trong gương, bản thân cũng cảm giác mình giống quý. Khi dứt tiểu quý nhỏ ăn điểm tâm ngay cả đứa nhỏ cũng không quá quan tâm thân cận cô.

Định tẩy sạch toàn bộ lớp trang điểm xuống, mặt mộc ra cửa.

Tịch Thịnh đi theo phía sau cô, thẳng theo tới cửa trước vẫn không ngừng bước: "Chị thật, thật quyết định rồi sao?"

Có lẽ là do thức đêm, vẻ mặt trắng bạch nhợt nhạt của cô tựa như cái học sinh ngoan ngoãn luyện thi, càng rõ lên vẻ thành khẩn có thể tin: "Chờ Kings hết bệnh, chúng ta liền có thể cùng ở bên nhau. Em nên vui về tiền chúng ta đi ra cửa mới đúng."

Từ nhỏ năng lực thu hút cùng thuyết phục người khác của cô rất cao, Tịch Thịnh lúc này không giải thích được mơ hồ bị cô thuyết phục, thật sự không có cách nào ngăn cản. Vậy nên đến khi bóng dáng của cô biến mất trước cửa thang máy, Tịch Thịnh đành thu hồi ánh mắt.

Thì Nhan mới vừa đi ra đại sảnh chung cư, chợt nghe thấy hai tiếng tiếng còi xe. Theo bản năng ngẩng đầu, liền thấy một chiếc màu trắng SUV. Ánh sáng bên trong hơi u ám, mặt của Trì Thành có chút âm trầm.

Thì Nhan ngồi lên ghế trước, không nói gì. Không muốn hỏi anh làm sao biết được chỗ ở của cô, cũng thủy chung không nhìn anh, chỉ tự động cài dây nịt an toàn, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Trì Thành từ đầu đến cuối cũng chỉ nói một câu: "Anh đã hẹn trước với bác sĩ ở đó rồi."

Làm thụ tinh ống nghiệm vốn cần bằng chứng minh quan hệ cùng nhiều thủ tục hạn chế khác, nhưng khi anh vừa đến cửa bệnh viện, liền trực tiếp có y tá dẫn tiến thẳng vào trong phòng.

Mặc dù không cần cùng Trì Thành dùng chung một gian phòng, nhưng cả quá trình đối với Thì Nhan vẫn hết sức khó xử. Giống như cá nằm trên thớt, mặc người chém giết, tư vị thập phần không tốt.

Lúc rời đi bệnh viện ánh mặt trời nhất thời đã lên cao, tiếng lá cây xào xạc bên trong, rơi xuống loang lổ xuyên qua quang ảnh hai người một trước một sau, hành lang cũng tựa như đi mãi không đến, bất giác Thì Nhan chỉ cảm thấy vô lực.

Lên xe của anh, cô vẫn không có hứng thú nói chuyện, Thì Nhan tự động tìm tư thế thoải mái dựa vào thành ghế, vốn chỉ muốn nhắm mắt giả vờ ngủ say thôi, không ngờ mình thật cứ như vậy ngủ.

Nhiệt độ bên trong vốn rất thấp, nhưng ánh mặt trời xuyên thấu cửa xe vẫn tự nhiên chiếu vào, làm cho người ta không tự chủ được lười biếng. Thì Nhan luôn luôn ngủ không sâu, cơ hồ cảm thấy tốc độ xe chậm lại. Trong đầu hỗn loạn thành một mảnh, không biết xe đã dừng, lại càng không tỉnh nguyện mở mắt. Điều chân chính đánh thức cô là một mùi vị quen thuộc tự nhiên xông vào chóp mũi.

Thì Nhan mở ra khoe mắt, liền nhìn thấy anh.

Đáy an toàn của cô chẳng biết lúc nào bị người khác còi ra, giờ phút này thân thể cô hơi nghiêng, trán gối lên đầu vai anh, trên người còn khoác áo khoác của anh.

Hiện tại là giữa mùa đông nhưng anh ăn mặc vốn rất ít, cổ áo không có cài nút, lộ làn da khỏe mạnh. Hơi thở của anh như có như không truyền tới, lúc này Thì Nhan hoàn toàn tỉnh, cô chợt ngồi thẳng thân thể. Trong xe khí ẩm vừa đủ, trên cửa phủ một tầng sương mỏng, mờ mờ không thấy rõ quang cảnh thành phố, Thì Nhan đang muốn mở cửa xuống xe, bên tay chợt căng thẳng.

Thì Nhan quay đầu lại nhìn anh lúc này vẫn giả vờ ngủ say, tức giận quát khẽ: "Buông tay." Anh bèn từ từ mở mắt.

Siết chặt tay của cô nhưng thủy chung vẫn không buông: "Em không phải đói sao?"

Thì ra là xe đã sớm dừng lại ở bên ngoài một quán cơm.

Tiệm ăn này trang hoàng rất khác biệt, nằm ở khu vực lại vô cùng vắng vẻ, miễn cưỡng coi bãi đất trống bên cạnh làm bãi đậu xe lộ thiên, ngay cả bóng dáng một chiếc xe taxi lui tới cũng không có.

Chọn cái địa phương quỷ quái này, rõ ràng anh cố ý. Thì Nhan không dám bước đến, ở ven đường hai lỗ tai đông lạnh đỏ bừng, quay sang nhìn người bên cạnh, làm mặt lạnh, "Cần gì miễn cưỡng như vậy? Một bữa cơm thôi mà."

"....."

"Em cố gắng tránh anh như vậy, sẽ chỉ làm anh cảm thấy được em đối với anh còn có....." Lời của anh dừng lại tại nơi này, không có tiếp tục nữa,

Thì Nhan nghe thấy bỗng đứng ngẩn ra.

Tri Thành lúc nói chuyện phà ra sương mù dần dần tiêu tán trong không gian, nhưng dư âm lời nói vẫn còn quán quanh suy nghĩ của Thì Nhan, khiến đầu nặng trĩu. Thì Nhan tìm mọi cách suy nghĩ, nghiêng đầu cười với anh rồi nhếch khóe miệng đối trả: "Nói không sai, một bữa cơm mà thôi. Ăn xong bữa cơm này, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay."

Đối lại về mặt anh hoàn toàn cứng đờ.

Thì Nhan không đề ý tới anh nữa, xoay người hướng quán cơm nghênh cửa đi tới.

Trong quán ăn có không gian riêng, hồ nhân tạo sóng nước cùng thuyền trôi bồng bềnh, phục vụ ăn mặc theo kiểu vùng sông nước Giang Nam, ngay tức khắc rượu ẩm cùng thức ăn được bung lên.

Thì Nhan cùng Tri Thành phân ra ngồi đối diện, cô ăn đồ của cô, anh uống đồ của anh. Món ăn Thiệu Hưng hơi mặn, Thì Nhan ăn tới ăn lui không biết sao giống như đang nhai sáp, hết sức vô vị.

Cũng không biết do bầu rượu kia không ngon, hay là tướng ăn của cô quá mức thuần lương, anh tựa hồ có hứng thú nói chuyện, đột nhiên đánh vỡ trầm mặc: "Nhiệm Nhiệm muốn anh thay nó hỏi thăm em."

Thì Nhan thiếu chút nữa mắc nghẹn.

Cô yên lặng để đĩa xuống: "Tri tiên sinh, đừng tưởng rằng anh cố hiển một tình tròng liên tưởng có thể đối với cuộc sống của tôi quơ tay múa chân."

Cô không rảnh hóa trang bộ dáng đẹp để động lòng người, bộc phát nói chuyện sắc bén. Tri Thành cũng chỉ là hơi cười, đoán không ra tâm tư của anh: "Xin lỗi, lần sau anh sẽ chú ý."

Trên trần hồ nhân tạo có trang trí vài ánh đèn, vô tình đâm vào trong mắt Thì Nhan. Lập lòe chiếu sáng, mỗi một chỗ, đều là vết sẹo anh ban cho cô. Anh sao có thể dễ dàng xé tan vết thương trong lòng cô như thế?

Thì Nhan nhất thời cảm thấy, cùng anh ăn bữa cơm này là lỗi lầm nghiêm trọng nhất cô phạm từ trước tới nay, cô liền ngay cả miệng cũng không lau vội đứng lên, động tác rất gấp, sóng nước bập bềnh làm thuyền lay động không ngừng, Thì Nhan cả người lắc lư ở giữa lạnh lùng cười: "Không có lần sau."

Nói xong xoay người bước xuống thuyền, Tri Thành như cũ vẫn ngồi yên ở phía đối diện, dõi theo bóng lưng cô cất cao giọng nói: "Vậy em nên cầu nguyện chúng ta ở lần thứ nhất liền thành công (ý việc thụ tinh đó)."

Thì Nhan bị anh quăng qua một câu nói dính ngay tại chỗ. Người đàn ông này chẳng lẽ thích thú cảm giác chọc giận cô? Thì Nhan nghĩ vậy thì khiến anh như mong muốn. Cô liền quay người trở về, cầm lên ly trà trên bàn thấp hướng anh tạt qua.

Đáng tiếc trà không đủ nhiều, chỉ có thể làm ướt một mảnh vạt áo trước mà thôi.

"Thế nào em và người bạn tốt kia có sở thích cầm nước tạt người?"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

5 phút.

Cho lẫn nhau cái ôm an tĩnh cuối cùng.

Rõ ràng cô đang ở trong ngực anh, Tri Thành lại cảm thấy cách xa nhau quá, xa đến nỗi bồn ba, vẫn như cũ xa không thể chạm, cho tới khi khổ sở cùng một mối cuối cùng diễn biến thành anh bỏ tay hết cách.

5 phút vừa qua, buông tay ra thì không hiểu cô đơn. Chẳng biết tại sao, trong đầu Thi Nhan vô tình nhớ về nhiều năm trước lần đầu bọn họ ôm nhau tình lại sau buổi trưa ấy, hôm đó, ngoài cửa sổ nắng ấm, ở trên không trong tầng tầng bụi bậm hư hư lộ ra vàng sáng, soi rõ khuôn mặt của nhau.

Thậm chí hương vị trên người của anh, cũng giống như ban đầu.

Tình yêu thời niên thiếu nồng nức như vậy, ở mỗi khoảnh thời gian ngoài ý đều muốn ôm, ở mỗi địa phương hứng thú đều không coi ai ra gì chìm đắm hôn, ngồi ở phía sau xe đạp đi dạo tất cả ngõ ngách trong sân trường. Anh dạy cô uống rượu, dạy cô làm pizza, cô lại dạy anh ăn cháo, dạy anh làm chân gà Coca, cùng nhau xem chiếu bóng, chăm sóc lẫn nhau bốn từng đồ ăn vặt cùng thức uống vào trong miệng nhau, ở nơi bí ẩn của tác phẩm lẫn nhau lưu lại chữ ký của mình; ảo tưởng tay nắm tay đi từng địa phương mong muốn, nhà thờ lớn Milan, Khải Hoàn Môn Paris, Tháp Eiffel, Kim Tự Tháp, cung điện Bồ Lạp Đạt..... Nhìn mọi kiến trúc thế giới kỳ diệu, sinh thời thề xây một tòa lấy tên đôi phương đặt danh cho tòa nhà chọc trời, đang đi làm thi trước mặt làm bộ như không quen nhau, về đến nhà tận tình chơi đùa, tranh đoạt, vui vẻ cười to, làm tình, ôm nhau ngủ.

Năm đó tại nhà trọ, lúc ban đầu ở chung, đến cái giường đơn sơ cũng không có, lần đầu máu cùng mồ hôi tất cả tan vào dưới sàn nhà, đau đớn cùng vui vẻ giống như là một loại ẩn ký, rơi ở trên người, khắc vào trong lòng, nhiều năm sau vẫn xua đi không được.

Năm đó nhà trọ, bọn họ cũng không thể quay về nữa.

Nhớ lại là kẻ địch đáng sợ nhất, Thi Nhan mở mắt, cứ như vậy bị những ký ức trôi qua tàn nhẫn mà quả quyết đuổi trở về thực tế. Lúc ngược mắt chống lại chính ánh mắt của anh, có đau, hằn rỗi rằm ở mi tâm, khỏe mỗi móng, cùng đầu ngón tay cứng ngắc. Tâm mắt Thi Nhan nhất nhất xẹt qua, không có dừng khi dừng lại.

Tri Thành nhìn cô, trong mắt hình ảnh nho nhỏ là cái bóng của cô, cứ như vậy chậm rãi van xin nói: "Rốt cuộc như thế nào mới có thể lại bắt đầu lần nữa?"

Thi Nhan nhất thời chìm vào trong ánh mắt của anh, cô thật sự đang suy tư về vấn đề của anh nhưng thủy chung không cách nào đáp lại. Đã từng kiêu ngạo thế kia, cho là hạnh phúc chính là cả đời, nhưng tình cảm yếu ớt ai cũng không ngờ được, tất cả tranh thủ cùng cố gắng, cũng bù không được số mạng ở một khắc đùa giỡn.

5 phút đã qua, bọn họ lại lần nữa không có lập trường, tiếp tục ôm nhau.

"Thi Nhan, trả lời anh." Thế nhưng anh vẫn còn phải ép hỏi.

Tình yêu, dài không quá chấp niệm, ngắn chỉ là hay thay đổi. Cô muốn đem tất cả đều giao cho thời gian, nhưng anh không chịu bỏ qua. Khó khăn e ngại từ trong đôi mắt Thi Nhan khiến anh nhanh chóng rút về lý trí, giọng nói xa cách thật giống như đang đàm luận thời tiết hôm nay, như vậy đậm bạc, nhẹ nhẹ: "Trừ phi em chết."

Lời này chính cô nghe cũng cảm giác hoang đường, nhưng trừ lần đó ra, còn có thể trả lời như thế nào? Mối cô bắt giác nâng lên tự giễu chiếu vào trong mắt Tri Thành, là lưỡi dao sắc bén vô hình, giết người không lưu lại mảnh giáp.

"Đã như vậy, em tại sao còn tới?" Mỗi khi anh sắp chết tâm, cô sẽ lộ ra quan tâm, mỗi khi hấn cố gắng bắt được, cô lại khôi phục lãnh khốc.

Này 5 phút ôm nhau, là cái thứ gì?

Hơi thấy không khí ấm lại lòng lại lần nữa bị cô gạt qua một bên nhanh chóng đóng băng, vòng đi vòng lại khổ sở như vậy, quá mức hơn cả tử vong.

"Cũng đã nói qua là vì chuyện hợp nhất 'Thi Dự' cùng Kingscity. Nếu không anh cho rằng tôi tại sao còn phải tới tìm anh?"

Tri Thành làm bộ mặt tỉnh ngộ sáng tỏ, trầm mặc lúc trước, tất cả vẻ mặt hoàn toàn biến mất, duy nhất lưu lại chỉ còn thần sắc mang bệnh, không sống không gió, không đau không hận, cuối cùng anh đứng dậy tiến vào phòng giữ quần áo, lúc trở ra đã đổi một thân tây trang. Ánh mắt Thi Nhan từ trên người anh quét qua, khí hậu mặc dù đã ấm lại, nhưng vẫn cảm thấy lạnh, trong phòng cũng không còn mở máy sưởi, nhưng anh, chiếc quần tây trang ôm

gọn, ống tay áo khít khao cùi chỏ, chân không giẫm ở trên sàn nhà, đã mang bệnh còn không hiểu được cách chăm sóc mình.

"A đi giúp việc nhấc không để cho anh quên uống thuốc." Thì Nhan cắn răng nhấc nhò, rút cuộc nói ra khỏi miệng.

Anh tựa hồ không nghe thấy, hoặc cố ý coi thường, chậm rãi đi tới trước mặt cô, hạ thấp con mắt nhìn chăm chú vào hai mắt cô như muốn nhìn xuyên thấu hết thấy trong lòng cô. Thì Nhan lui nhanh một bước nhưng ngay sau đó anh cũng động, từng bước một, cho đến khi bức cô đến cạnh cửa mới dừng lại.

Sau lưng Thì Nhan đụng vào tường, thấy anh giờ tay lên đưa về phía mặt của mình thì vội vàng nghiêng đầu đi. Tay của anh lúc này lơ lửng ở bên tai cô, bất động. Một giây kế tiếp lại đưa về phía sau đầu cô đè xuống, hơi thở ấm nóng quán quýt xung quanh.

Giọng anh trầm thấp gần sát bên tai Thì Nhan, hô hấp nóng bỏng: "Nếu như em lấy thân phận cổ đông phản đối thống nhất, vậy chúng ta đến lúc tại hội nghị cổ đông bàn bạc, nếu như là lấy cái khác thân phận, nói thí dụ như..... thân phận người vợ trước đi cầu anh, đáp án của anh em cũng nên liệu đến —— em đừng hòng mơ tưởng".

Thì Nhan đột nhiên vận lòng mày nhìn chăm chăm, Trì Thành từ từ nhắm mắt mày: "Chuyện của công ty em chớ có xía vào, cũng không cần biết. Thì tiểu thư chỉ cần an tâm ở nhà chờ mang thai thôi." Nói xong tức thì nghiêng thân, mở cửa đi ra ngoài, Thì Nhan dựa vào tường, trong phòng chỉ còn lại cô, khóc không ra nước mắt.

Trải qua dẫu dằng đã bị thời gian khóa lại, chỉ còn dư âm tàn ra trong không khí muốn quên cũng khó quên được, bởi vì không quên cho nên không phải yêu, lại không thể hận, tiền thoái lưỡng nan. Trì Thành đã không còn là Trì Thành của cô, 'Thì Dụ' cũng không còn là của cô nữa, tranh giành nay còn có có tác dụng... gì? Thì Nhan đột nhiên trong một khắc kia bỗng nhiên hiểu ra, sau đó ra khỏi cửa phòng.

Trì Thành đang rót nước chuẩn bị uống thuốc. Thấy cô ra ngoài cũng không lộ vẻ gì.

"Anh nói đúng, tôi không có cách nào trông nom, cũng không cần biết, " định buông tha tất cả, như vậy ngược lại nhẹ nhõm, "Lời đề nghị lúc trước anh có còn tính hay không?"

"Cái gì?"

"Thu mua cổ phần của tôi."

"....."

"Anh có thể ra giá bao nhiêu?"

"Em không phải loại người dễ dàng từ bỏ." Anh để xuống ly nước, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông đường như không thể làm gì khác hơn là cắn thật nhìn cô, "Ngày không giống em."

Mất Thì Nhan nhìn thuốc giảm đau trong lòng bàn tay anh, nhẹ nhẹ thương cùng nhớ lại không thay đổi được quyết định rồi đi: "Đối sách chuyển nhượng nghĩ tốt rồi chúng ta sẽ liên lạc lại."

Cô cứ như vậy bất chấp không có kết quả rồi đi, tựa như cùng chuyện thăm lúc trước vẫn không giải thích được.

Không có công việc, toàn bộ cuộc sống của cô chỉ còn lại tiểu quỷ nhỏ, nhưng tất cả đều giống như một vùng nước không có cửa ra bị mắc cạn, suốt cả nửa năm, thụ tình ống nghiệm thủy chung không có nửa điểm hiệu quả. Xuân Phân, Hạ Chí, lập Thu, anh không có thu mua cổ phần của cô, cô vẫn như cũ là cổ đông của công ty, kế hoạch hợp nhất 'Thì Dụ' cùng Kingscity cũng gác lại cho đến tháng 9.

Tiểu quỷ nhỏ lại không chịu phối hợp, đến thời gian dẫn nó đi bệnh viện thì nó sẽ khóc, "Mẹ, không châm cứu, đau."

"Mẹ, muốn kẹo, không cần chú."

"Mẹ, muốn ba."

Thì Nhan cắn bản không biết những thứ này là ai dạy nó, trước một khắc vẫn còn an tĩnh xem ti vi, hướng về phía nữ Minh Tinh kêu tỷ tỷ, sau một khắc muốn dẫn nó ra cửa, nói khóc liền khóc. Vừa mới bắt đầu nó đã không muốn đi bệnh viện lúc khóc lúc rống làm nũng, Thì Nhan một lần lại hai lần tùy nó, kết quả đứa nhỏ học xấu, tiếp tục lấy nước mắt đối phó cô.

Không để ý nó một vốc nước mũi cùng một thanh nước mắt dẫn nó đến bệnh viện, lúc vô máu vẫn loạn quạng, kim tiêm suýt nữa đâm ở trong thân thể, Thì Nhan nhìn mà đau cả lòng, đứa nhỏ cũng đáng thương, kết quả chỉ có thể là khóc đến lợi hại hơn.

Vốn là mỗi ngày nhiều nhất Thì Nhan chỉ cho cục cưng ăn 3 viên kẹo, nhiều hơn nữa thì không cho, nhưng lúc này vì trấn an nó, mang tới bao nhiêu kẹo tất cả đều cho ăn sạch, tiểu tử kén ăn, tùy tiện mua nhìn không thuận mắt, liền thích nhãn hiệu Tịch Thịnh đi nước ngoài công tác mang về, cũng vì thế Tịch Thịnh vội vàng từ công ty chạy tới bệnh viện để mang kẹo tới đây.

"Không phải để Tiểu Đan tới chỗ em lấy sao?"

"Thứ nhất một lần tốn nhiều thời gian, còn không bằng em chạy tới. Không nói, đang lúc định ra ngoài còn phải chạy trở về." Đáo mắt rồi hướng tiểu quỷ

nhỏ nói, "Cùng chú nói bái bai!"

Tịch Thịnh làm trâu làm ngựa, này tiểu cháu ngoại không có lương tâm nhưng ngay cả động tác phát tay gấp lại cũng keo kiệt không cho, liền cố hết sức hút nước mũi một bên nhai kẹo.

Thì Nhan thấy nhiều đứa nhỏ khi ăn kẹo, có đứa ma quỷ ăn một lần hết liền trở mặt không thuận theo, vừa uốn éo vừa lay, chính là không chịu tiếp tục vô mầu.

Thì Nhan gấp đến độ mặt đỏ tới mang tai, mơ hồ nghe được có người sau lưng nói chuyện, lại không nhọc công để ý, đột nhiên có tiểu gia hỏa vọt lên làm khó, vốn là làm bộ tay cũng chột buông ra, hướng phía sau Thì Nhan giơ lên cánh tay nhỏ.

Thì Nhan phiền não ngưng kết ở trên mặt, mơ hồ có điều dự liệu cho nên quay đầu lại nhìn thấy Trì Thành đứng ở đằng kia, cũng không ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Cục cung vừa thấy Trì Thành liền thu thu hút nước mắt nước mũi, nửa năm này bọn họ gặp mặt không vượt qua mười lần, tiểu tử lại thân cận người ba như vậy, Thì Nhan làm sao mà chịu nổi? Nhưng cô cũng không thể không đem con trai giao cho anh, tiểu tử vừa đến trong ngực anh, lập tức an phận, tội nghiệp nhìn anh: "Đau. Ô ô."

Nói xong không quên chỉ Trì Thành nhìn lỗ kim trên người. Trì Thành cũng phối hợp, dựa theo lỗ kim cúi đầu thôi hỏi.

Có Trì Thành ở đây, tiểu quỷ nhỏ rất cuộc chịu phối hợp ăn xong mẩu, Trì Thành thấy dưới đất đầy giấy gói kẹo, nhướn mày: "Thế nào lại cho bé ăn nhiều kẹo như vậy?"

Tinh thần bảo vệ sôi sục dâng lên trong não, Thì Nhan không khỏi tức giận: "Đừng có dùng loại giọng điệu này nói chuyện với tôi. Tôi vẫn chăm sóc con trai được rất tốt."

Phía bên kia, anh trưng ra bộ mặt không ủng hộ, nhưng cũng không có lập trường nói thêm cái gì.

Khi toàn bộ vô mầu đã làm xong, Thì Nhan muốn từ trong tay anh đón cục cung về, nhưng đứa nhỏ làm bộ không vui, vẫn hướng Trì Thành cọ cọ, mặt chôn vào ngày càng chặt.

Thì Nhan cơ hồ bị chọc giận, Trì Thành cũng không buông tay: "Em không phải hôm nay hẹn làm thụ tinh ống nghiệm sao?"

Anh đối quy trình của cô ngược lại rõ như lòng bàn tay, vậy mà so với cuộc hẹn với bác sĩ, Thì Nhan càng không yên lòng đem cục cung giao cho anh.

"Sợ anh đem cục cung bắt cóc?" Cứ như vậy ý định lại một lần bị anh đoán được, trong lòng Thì Nhan cụ thể là cái tư vị gì, chính cô cũng phân biệt không rõ.

Anh hỏi như thế, vẻ mặt vẫn một mảnh thần nhiên, Thì Nhan nhìn anh chăm chăm chốc chốc lại nhìn mới miễn cưỡng tin tưởng anh.

Cô đối với người đàn ông này làm như không thấy, trực tiếp dẫn dò tiểu tử không có lương tâm trong ngực người đàn ông đó: "Đừng có chạy lung tung có biết hay không?"

Oán thâm nó không có lương tâm, tiểu tử vẫn không biểu hiện gì, thấy cô đứng dậy đi nơi khác đến miệng cũng không buồn mở.

Hồi lâu Thì Nhan hết bận chuyện của mình thì trở lại, chỉ thấy cục cung hướng về phía Trì Thành rầm rì, không hề tựa như trước vẻ mặt làm vẻ đưa đám. Thân thể nhỏ nhỏ đứng trên mặt đất, ngã trái ngã phải, do Trì Thành lôi kéo cánh tay mới bảo trì được thăng bằng.

Mỗi ngày đêm người bên cạnh con trai chính là cô, vì sao giờ phút này cô ngược lại cảm thấy như người ngoài?

Trì Thành cười thật tươi sau khi nhìn thấy cô trở lại, bước chân của Thì Nhan cũng bởi vì anh đột nhiên khôi phục vẻ mặt nghiêm túc mà đứng nguyên tại chỗ, quên đi về phía trước.

Trì Thành làm như chần chờ, lúc này mới ôm lấy cục cung đến gần: "Hôm nay Kings ở chỗ anh."

"Không được." Thì Nhan quả quyết cự tuyệt.

"Mỗi người chúng ta đều có quyền giám hộ, tối thiểu em phải dành chút thời gian để cho anh cùng cục cung chung đụng."

Thì Nhan ngay cả lời cự tuyệt đều lười phải lại nói, chỉ trầm mặc nhìn nhìn, không khí giăng co, ánh mắt tiểu quỷ nhỏ tò mò bắn khoả ở hai giữa người lớn với nhau, cứ như vậy u mê nhắm mắt, mi tâm Trì Thành chau chặt hơn, cuối cùng thỏa hiệp trả về tiểu quỷ nhỏ.

Dù cục cung hừ hừ kháng nghị thế nào Thì Nhan cũng hờ hững, ôm nó xoay người rồi đi.

Đào mất một vòng quá khứ lại đến ngày mang cục cung đi bệnh viện vô mầu, nó vẫn như cũ chết sống không chịu ra cửa.

Tiểu quỷ nhỏ ôm giường không chịu buông tay, bảo mẫu Tiểu Đan nghe âm thanh khóc lóc ní non không xuống tay được, phiền não của Thì Nhan dần tích lũy đến đỉnh tháp cơ hồ muốn nứt toác, đối với mưu kế của tiểu tử này vẫn không có biện pháp. Không ngờ lúc này đứa nhỏ đột nhiên ngừng tiếng

khóc.

Thì Nhan đang muốn nhân cơ hội gỡ ngón tay nó đang ôm giường ra, thế nhưng nó lại bỗng dưng ho khan. Thì Nhan bị kinh sợ không nhẹ, vội vàng chụp lưng nó vuốt nhẹ, bắt đầu đi nó càng ho càng mạnh, Thì Nhan không thể làm gì khác hơn là vừa giữ lưng nó, vừa phân phó Tiểu Đan: "Chị đi rót ly nước, em xem đứa nhỏ."

Tiểu Đan đồng ý một tiếng, nhận lấy công việc của Thì Nhan, Thì Nhan đang muốn đi, lại đột nhiên bị Tiểu Đan gọi lại: "Chị Thì!"

Thì Nhan thuận thành quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Đan chăm chú nhìn đứa bé, men theo ánh mắt Tiểu Đan nhìn trở về tiểu quý nhỏ, Thì Nhan lập tức sắc mặt trắng nhợt.

Đứa bé khạc ra máu rồi.

Thì Nhan bất chấp mọi thứ đem cục cưng vội vàng ôm lấy chạy ra ngoài cửa. Dọc theo đường đi chỉ hận thời gian trôi qua quá chậm, kẹt xe thật giống như liền chặn đi nửa thế kỷ, thật vất vả đến được bệnh viện, nhất thời bác sĩ cũng không nói ra chỗ máu chót, đối mặt với Thì Nhan, hạ khí thể xoay mình: "Tình huống bây giờ còn không rõ ràng, độ sâu sau khi kiểm tra mới....."

Thì Nhan suýt nữa muốn nắm lấy cổ áo hấn tức miệng mắng to, nhưng thanh âm lại run run không cách nào thành lời, chỉ siết thật chặt áo trắng của hấn, hít thở nặng nhọc giống như bệnh nhân bị suyễn.

Có người đem tay cô từ tấm áo trắng kéo ra, Thì Nhan cũng không để ý nhìn tới, "Tôi ở tại bệnh viện các người xài nhiều tiền như vậy, con mẹ nó các người liền trả lại cho tôi không tới ba chữ rõ ràng?!"

Lý trí Thì Nhan bị khủng hoảng thiếu đốt đến tro bụi cũng không thừa, bị người khác kéo ra sau lập tức xông lên lần nữa, không đòi đến tột cùng cái kết quả, cô sợ mình sẽ điên mất.

Tiểu Đan không dám lên tiếng, y tá cũng không dám đến gần, khi tất cả mọi người đều e sợ cô là người đàn bà chanh chua, lại vẫn có một người không có sợ, sừng sốt giữ chặt cô. Lúc này Thì Nhan cơ hồ bị chụp lấy eo, thẳng đến khi bị người khác siết chặt lấy kéo ra ngoài mới chịu buông ra.

Thì Nhan hất tay phải vuron ra chống lại người cản trở mình, nhưng tay lại bị đè xuống, đôi phương hơi dùng sức, Thì Nhan làm thế nào cũng tránh không được, giận dữ ngẩng đầu nhìn lên thì đập vào là vẻ mặt của Trì Thành.

"Bình tĩnh một chút."

Trên mặt anh lo lắng không chút nào ít hơn so với cô, nhưng anh lựa chọn đè nén, cô lại không có cái tự chủ được như vậy. Luôn muốn có một phương thức biểu đạt, cô không thể dằn thương mấy bác sĩ kia chút nào nên chỉ có gặt gao siết chặt tay "Bọn họ muốn đem con tôi chữa chết, muốn tôi làm thế nào tỉnh táo?"

Trì Thành cúi đầu nghĩ ngợi nửa giây, cổ chấp của cô không phải anh là người rõ ràng nhất hay sao? Anh nâng tay của cô lên, gỡ ra từng đầu ngón tay đang tự đâm mình. Trong lòng bàn tay đầy dấu móng tay đã bắt đầu hiện máu. Trì Thành nhìn thấy bất chợt mặt mày nhăn lại, là biểu hiện của sự thương yêu. Anh cúi xuống áo khoác ném tới một bên, dùng cánh tay ôm cô vào trong ngực, một tay kia giữ chặt cái ót của cô, muốn cô dán sát vào đầu vai mình: "Giống như ngạc nhiên cô lại có thể làm ra bộ dáng này."

Thì ra lúc cô mất đi lý trí như vậy tình hình lúc đó không biết xử lý làm sao? Thì Nhan cơ hồ theo bản năng há mồm, dựa theo đầu vai anh hung hăng cắn xuống.

Anh bị đau đến xương cốt cùng bắp thịt cũng căng thẳng, cả khuôn mặt cũng theo đó trở nên cứng rắn, nhưng đến nửa tiếng kêu đau cũng không chịu phát ra, thậm chí, mày cũng không nhăn. Cô ân hận thì anh cũng đau, anh đau, sẽ làm cô trở nên vô lực, trở nên nhút nhát như con nhím.

Cô đã từng bao nhiêu lần đem uất ức phát tiết tại trên người của anh? Nhớ lại thật nhiều đến nỗi Thì Nhan đều đếm không hết. Cô từ từ buông hàm răng ra.

"Tỉnh táo chưa?"

Anh nhẹ nhàng hỏi như thế, Thì Nhan mơ hồ không biết mình là gạt đầu hay lắc đầu, cứ đứng ở lối đi nhỏ, mất hồn.

Trải qua kết quả kiểm tra tổng quát bác sĩ rút cuộc có thể đưa ra đáp án: "Vô máu lâu dài sẽ có độc tố lắng đọng, khạc ra máu cũng là một loại phương thức tiêu độc. Không cần quá khẩn trương. Nếu như các vị lo lắng, có thể để cho đứa bé lưu lại viện xem một chút."

Đối mặt với bác sĩ thường nhìn quen mọi việc sống chết, mặt Thì Nhan không chút thay đổi đứng lên, "Tiểu Đan cô ở đây chăm sóc đứa nhỏ, ta trở về cầm quần áo của Kings."

Cô quyết định mọi việc cũng không hỏi ý kiến anh? Mặc dù lời này của cô là đối với bảo mẫu nói, Trì Thành vẫn đứng lên đi theo: "Anh chờ em đi."

Cô không có cự tuyệt, khi ở trên xe ngủ một giấc thì đã đến nhà rồi, anh đậu xe đứng chờ, Thì Nhan lên lầu cầm quần áo cùng đồ dùng sinh hoạt của cục cưng, lúc mở ra cửa phòng tắm vô tình nhìn thấy que thử thai, cô không khỏi sững sờ.

Cô không có phát giác mình ngày người ở trong phòng tắm thời gian quá lâu, cứ như vậy vẫn cầm que thử thai ngồi ở trên nắp bồn cầu, không tự chủ

mất hồn, cho đến khi nghe thấy tiếng chuông cửa, cô mới giật mình tỉnh hồn lại.

Liếc nhìn que thử thai, vẫn như cũ là một vạch hồng. Chuông cửa lo lắng vang lên, sắc mặt cô liền trĩu trệ, nhìn chằm chằm vạch đó một hồi lâu, chột chột vút bỏ.

Que thử thai nện ở trên gương, một tiếng nứt vang. Bị thương cùng vô dụng sâu tận xương tủy, cô bỗng nhiên đứng lên, nhìn thấy trong kính người phụ nữ gấp gấp đỏ mắt. Chột hiểu rằng, khi đụng phải nơi sâu sắc nhất bị ai nhất con người sẽ khóc không ra lệ.

Tri Thành đợi đến cơ hồ muốn đập cửa, người phụ nữ này mới hoàn hồn mở cửa, tầm mắt nhanh chóng quét qua toàn thân cô, thấy cô không khác trạng thái lúc đầu anh mới nhẹ thở ra một hơi.

Cô đang lấy một loại ánh mắt cổ quái khác thường không hề chớp mắt theo dõi anh.

"Thế nào?"

Sắc mặt cô hơi tái, lắc đầu một cái: "Đi thôi."

Tiểu quý nhỏ lưu viện hai ngày đến khi không xuất hiện khác thường nữa. Ngày đó xuất viện cũng là Tri Thành lái xe tới đón, đường về đến nhà cô anh đã sớm quen thuộc, đi nhanh mà vững vàng, nhưng cũng không biết vì sao, Thi Nhan vẫn cảm thấy xe này lắc lư đến khiến người ta không chịu nổi. Tháng chín, nắng gắt hung mãnh cuối thu làm cho người ta cả người nóng bức, thế nhưng Thi Nhan mặc áo ống dài tay lại vẫn cảm giác thấy lạnh, lúc xuống xe thậm chí còn choáng váng, Tri Thành thấy sắc mặt cô trắng bệch, không nói chuyện tiến lên trước ôm cục cứng vào nhà.

Cửa xe gạt từng tia sáng ám áp loan lổ xung quanh, Thi Nhan đứng ở bên cạnh xe, đối với Tiểu Đan nói: "Cô trước tiên mang Kings lên đi."

Bên cạnh xe chỉ còn sót lại cô và Tri Thành, anh cho là cô có lời muốn nói, nhưng Thi Nhan chỉ ngồi lên ghế lái, không hề có bất kỳ giải thích nào. Tri Thành ở một bên, xuyên thấu qua gương bên trong xe soi rõ nhìn cô, ánh mặt trời bắn thẳng đến, trên mặt của cô tỏa sáng một tầng mượt mà xúc cảm, như vậy rõ ràng đến gần như trong suốt. Nhưng anh nhìn thấy rõ xuyên thấu ánh mắt của cô vẫn không có anh, đoán không ra trong lòng cô đang suy nghĩ gì.

Xe lần nữa dừng lại, ở trước cửa khách sạn Kim Hoàn.

Tri Thành cảm thấy anh tựa hồ như đã hiểu rõ ràng cô muốn làm cái gì rồi.

Xuống xe, vào thang máy, ra thang máy, xuyên qua hành lang lộng lẫy mà u ám, vào cửa, đóng cửa, tất cả đều diễn ra trong sự trầm mặc.

Thi Nhan xoay người, cài nút áo anh. Con mắt Tri Thành sắc bén càng ngày càng sâu, đến nút áo thứ ba rốt cuộc để lại tay của cô. Cứ như vậy trầm mặc chờ đợi cô mở miệng.

Không ngờ cô chỉ mở miệng nói: "Tôi muốn tắm trước." Thậm chí không có nhìn qua anh.

Nói xong từ trong lòng bàn tay anh rút tay về, gần như hốt hoảng hướng phòng tắm đi tới.

Sau lớp kính mờ ảo, một hình bóng yếu điệu thoáng như ẩn như hiện, Tri Thành vẫn thủy chung đứng ở cửa trước, tâm không tĩnh, thân cũng bất động.

Tiếng nước chảy ào ào vang lên chừng một giờ, cô mới ra ngoài. Trên người là áo choàng tắm in slogan của khách sạn, sợi tóc còn nhỏ nước, đi chân trần về phía bên giường.

Cô đã nằm xong, như vật tể, không có sinh mạng, không có tự do. Tri Thành nghe tiếng tim mình đập mạnh, dưới chân cũng không nhúc nhích một tiếng, một đường đến gần, một đường rời xuống áo.

Lúc sải bước lên giường chỉ còn lại chiếc quần dài màu đen.

Khẽ nâng cằm cô lên, khuôn mặt khéo léo đã khảm sâu vào tận đáy lòng, là cả đời cũng khó mà quên cảm giác hòa hợp. Cấn một chút lên môi cô, đang chuẩn bị xâm nhập làm nụ hôn thêm sâu sắc, cô đột nhiên mở miệng, rất lạnh nhạt: "Đừng lãng phí thời gian của tôi, bắt đầu đi."

Tay Tri Thành bỗng cứng đờ, gương mặt chỉ còn lại một mảnh cứng nhắc, sau đó, đột nhiên chột lẩn người hướng cô. Từ trên xuống dưới toàn bộ bao phủ cô, hơi thở như lửa choáng váng lưu lại trên da thịt lạnh bạc của cô, cũng trong lúc đó, gạt ra dây áo choàng tắm.....

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Hướng cổ mảnh khảnh một đường đi xuống, hôn lên đường cong xương quai xanh đẹp đẽ, xuống chút nữa, trước ngực là một mảnh đầy đặn mà mềm mại phập phồng, ánh mắt Trì Thành tối sầm lại, lại một lần nữa không hề chú ý thân thể cô đang căng thẳng đến mức tận cùng, đem áo choàng tấm mở rộng thêm chút, theo bản năng duyên hôn.

Thì Nhan không không chế được run rẩy, nhưng cô cố không phát lên tiếng, cắn răng nắm chặt ga giường, Trì Thành dừng lại nhìn người phụ nữ dưới thân vẫn như cũ khép chặt hai mắt, mãi mãi không muốn nhìn thẳng sao? Kháng cự như vậy? Anh đột nhiên kéo tay cô đang siết chặt ga giường, trói trên đỉnh đầu, một tay còn lại nâng bả vai cô, chỉ một động tác liền khiến cho cô giật nảy mình.

Ngực Thì Nhan cơ hồ muốn đưa đến gần bên miệng anh, anh không khách khí hé miệng, không có nửa điểm ôn tồn cắn mút nhũ tiem. Đồng thời, nhanh chóng vạch ra vạt áo choàng tấm, kéo một chân cô giắt lên khuỷu tay, cứ như vậy bất ngờ động thân vọt vào trong cô.

Thì Nhan rên lên một tiếng, đột nhiên xuất hiện va chạm rớt cuộc ép cô mở mắt, đón nhận ánh mắt thăm thẳm đen sâu không đáy, bên trong cô khô khốc làm anh nhăn mày lại, mặc dù ham muốn xâm nhập vào nơi mềm non của cô nhưng không cách nào tiếp tục được, anh từ từ lui ra ngoài, đổi lại ngón tay từ từ đi xuống thăm nhập, vân vân lấy muốn dụ dỗ cô động tĩnh.

Nhịp tim cơ hồ muốn áp đảo hô hấp của Thì Nhan, cô hung hăng điều chỉnh giọng nói, rời ra tay của anh: "Tôi tự mình tới."

Trì Thành thoáng cái chống lên, không hề cấp bách áp chế cô nữa, người phụ nữ này nằm nghiêng cong người lên, tay vươn vào giữa hai chân, ở trước mặt anh chỉ thấy cử động của cổ tay uyển chuyển. Áo choàng tấm vô hình ngăn cản tầm mắt Trì Thành, mà cô, cho dù đã cắn chặt răng, cũng không ngừng được một tiếng ưm thốt ra.

Lọn tóc Thì Nhan xóc xếch rũ xuống hai bên má, hàng lông mày cong lên tựa như khô sở vừa quấn chặt lại một nhúm, lông mi thon dài khép nép rũ xuống, kể cả đầu vai thon gầy cũng theo động tác trên tay có chút run run. Môi dưới sớm bị cô cắn rí ra máu, gương mặt mơ hồ bắt đầu ửng hồng, như loài thực vật tràn đầy độc tính, đẹp đẽ nhưng trí mạng.

Tình cảnh lúc này, thật giống như độc tính muốn theo không khí khuếch tán thật sâu, Trì Thành chỉ cảm thấy hoa mắt ù tai, hô hấp càng ngày càng dồn dập, khi anh ý thức được bản thân, nhanh như cắt liền đảo người, để lại hai vai cô, nhấc cao mắ cá chân, thân thể hạ xuống thành công đẩy ra hai đầu gối của cô, tay tự động đi xuống tìm tòi, nơi kia đã sớm ẩm ướt, thế nhưng anh lại không vội, ngón tay đè lại chậm rãi vuốt ve, thỉnh thoảng trượt vào nơi ẩm ướt ướt sũng ướt sũng, khuếch trương, Thì Nhan không nhịn được kích thích như vậy, nắm tay của anh muốn ngăn cản nhưng không có hơi sức, chỉ có thể đặt tại cổ tay anh, cảm thụ ngón tay linh hoạt khuấy động.

Thừa dịp cô đang thất thần, chậm chạp nhưng không cự tuyệt anh tiến vào, áo choàng tấm theo luật động cũng chảy xuống, một đường xuống tới ngang thắt lưng của cô, Trì Thành cảm thấy chướng mắt, nâng lên mông eo, muốn nhanh chóng kéo nó ra ngoài, cô lại giống như bưng bình, gắt gao nắm lấy tuyến phòng thủ cuối cùng, "Làm gì?"

Gấp loạn hơi thở mang theo tiếng nói kiều mỵ yêu diễm, Trì Thành không nhịn được hất mớ tóc ướt trên trán cô ra, lồng ngực dán chặt vào nhau, hai tay của anh càng thêm cảm thụ làn da cô mịn màng run rẩy.

"Cũng không phải là chưa có xem qua?" Gạt bỏ một tầng trói buộc cuối cùng, hai thân thể da thịt kề nhau hết sức dây dưa, cảm nhận cảm xúc chân thật nhất.

Trì Thành hạ thấp con mắt liếc nhìn, hận không thể đem cô nuốt vào trong bụng, nhưng anh vẫn ần ần khắc chế, yêu sâu mà chậm, mỗi một cái đều muốn làm cô hô hấp hơi chậm lại.

Thì Nhan mông lung suy nghĩ, cắn chính ngón tay mình, nơi đó bị anh lần lượt lấp đầy, ngâm nga đè nén ở trong cổ cơ hồ muốn tạo thành một vùng vũng vũng lầy, khiến lý trí ngày càng hăm sâu. Linh hồn điên đảo đang bị hỗn loạn thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên cứu vớt cô.

Tiếng chuông reng reng lọt vào tai đến từ chiếc quần dài bị Trì Thành ném qua một bên truyền đến.

"Điện thoại....." Cô thấp giọng nói, cảm nhận động tác của Trì Thành hơi chậm lại.

Coi thường cô đang mê sảng, anh vẫn tiếp tục.

Không ngờ người phụ nữ này lại kéo qua chiếc quần dài, lấy điện thoại di động ra đưa cho anh. Người dưới thân về mặt cực kỳ bình tĩnh, một khắc kia, Trì Thành thâm thiết cảm nhận được cô co rút nhanh, xoắn lấy làm eo anh tê dại, hấp hấp hút khí, suýt nữa làm anh không không chế được. Nhưng một giây kế tiếp cô lại bỗng dưng cười lạnh. Đến khi thấy rõ trên màn hình điện thoại di động hai chữ Nhiệm Nhiệm, Trì Thành mới chợt tỉnh ngộ, theo bản năng muốn cúp máy, liền nghe thấy tiếng cô ở bên cạnh âm dương quái khí: "Nhận a! Như thế nào lại không nhận?"

Trong nháy mắt tức giận vì bị khiêu khích. Trì Thành gắt gao nhìn chăm chăm cô, vốn định cúp máy lại nhanh chóng chuyển qua nút trả lời, đè xuống: "Nhiệm Nhiệm?"

Bị anh trả lại ánh mắt tràn đầy khiêu khích, thân thể Thì Nhan cùng đầu óc nóng lên, chưa kịp phản ứng, cô đột nhiên nâng lên nửa người trên xông vào đoạt được điện thoại di động của anh, cắt đứt, hung hăng ném tới hướng vách tường.

Thanh âm xác chiếc điện thoại vỡ ra tung tóe nương theo động tác đột nhiên quần quýt ôm cổ anh làm Trì Thành ngạc nhiên, trong nháy mắt quên đi cả tức giận.

Trống ngực Trì Thành đập thình thịch, chờ tới cô dán sát vào vành tai anh ần ần mà khó nhịn cắn răng nghiêng lợi: "Lục thần....."

Tất cả về mặt, cơ hồ đều đông cứng.

Anh chợt ngừng lại động tác ở dưới thân, tại nơi mẫn cảm nhất chắt chẽ tiếp xúc làm Thì Nhan cảm nhận được anh đang cứng ngắc, lúc này cô mới buông đôi tay ra, nghiêng đầu nhìn anh, chỉ thấy sắc mặt anh âm trầm, cô ngược lại mị nhãn như tơ, trong mắt hưng phấn tràn đầy khiêu khích: "Thật xin lỗi, gọi sai."

Tri Thành nhăn mày lại, không hề chớp mắt nhìn cô, một giây kế tiếp bỗng chốc cười lên, thậm chí bày ra một bộ dáng thân mật, nắm tay vuốt xuôi cái mũi của cô: "Không quan hệ, chúng ta tiếp tục."

Nói xong, cánh tay kiên cố có lực nâng lên đầu gối cô, dưới thân lại bắt đầu nhịp điệu nguyên thủy, lần nào cũng đánh vào chỗ sâu nhất trong thân thể cô.

Thì Nhan cảm giác bị chạm đến nội tạng đau nhức nhưng chỉ kinh ngạc khẽ kêu một tiếng, liền bị anh lập tức hôn miệng. Anh rút ra đâm vào càng lúc càng nhanh, tay đè ở trong đùi cô, đem cô biến thành áo bông mặc cho người tới định đoạt, không để cho cô một giây có thể di động. Hai chân Thì Nhan móc tại sau lưng của anh, căng thẳng đến sắp rút cả gân, tiếng nước chảy trơn dính cùng thanh âm va chạm theo nhau mà đến, trong đầu cô lại một mảnh mê mang, chỗ xung yếu suy sụp phá vỡ mọi phòng tuyến của thân thể, càng làm vỡ mọi phòng tuyến trong tâm hồn.

"Anh là ai?" Tròng mắt người đàn ông đầy tơ máu, hiên ngang sờ sờ ánh mắt tràn đầy giận dữ.

Cô không đáp.

Tiếp tục.

Đang cảm mộng của cô làm sâu hơn chỗ thân thiết giao hợp, hung ác dần dần rút lui, chỉ còn lại thanh âm va chạm càng phát ra kịch liệt. Thì Nhan không thể phát ra tiếng, cả người bắt đầu run rẩy, lúc này anh mới dừng lại, đưa chất lỏng giữa đùi cô đưa đến trước mặt, muốn cô xem bàn tay anh đầy ẩm ướt: "Cơ thể không hề nói dối."

Chưa xót khó nhịn khiến toàn thân xụi lơ, Thì Nhan thật vất vả hồi hồn, đập vào mắt lại là những chứng cứ khuất nhục. Theo ngón tay của anh trở lại trên người chính mình mới phát hiện lúc này bản thân thật giống như bị rút ra toàn bộ dưỡng khí, khoe mắt ươn ướt, làn da ửng hồng thắm ra mồn mồn, giữa hai chân tràn đầy chất dịch trôi ướt ga giường.

Nhưng anh cũng chẳng khá hơn, tóc ngắn mồn mồn đầm đìa, cánh tay, bên hông đều có vô số điểm hồng, đều là kiệt tác khi dây dưa cùng cô.

Ánh mắt quét qua bụng của anh chợt làm Thì Nhan ngẩn ra. Đang muốn chăm chú nhìn kỹ thì Tri Thành bỗng dưng nâng cằm cô lên: "Hơi sức trở lại rồi thì chúng ta tiếp tục."

Này rõ ràng là hai cái vết sẹo, tay Thì Nhan đi xuống, muốn đụng tới lại bị anh bắt được cổ tay.

"Cái đó đúng....."

Giọng nói vừa phát ra liền bị anh cắt đứt: "Thời gian nghỉ ngơi giữa trận đã hết."

Lời nói lạnh nhạt, không nề mặt, nói xong kéo nắm cá chân cô tiếp tục dính vào, thật sự xem cô tựa như công cụ sinh con, nhưng lại bày ra vẻ mặt như bị cô làm phần uất, Thì Nhan không hiểu xấu hổ và giận dữ của anh từ đâu ra, đầu óc từ từ nặng hơn, đến căn răng cũng không còn cả hơi sức, vậy mà đột nhiên ngăn chặn vai anh, dùng sức lật cười lên trên eo anh, bắt ngờ quan sát bụng anh như cũ, anh không nhìn được thô gấp thở một tiếng, quên luôn phòng bị, liền bị Thì Nhan kéo qua dây áo choàng tắm, trói chặt hai cổ tay.

"Đừng làm rộn!"

Anh lên tiếng đe dọa, cô không để ý tới, một đầu dây khác trói vào trụ ở đầu giường.

Tri Thành chỉ giật giật khoe miệng, thật sự muốn biết rốt cuộc cô muốn thế nào cho nên không có giây giụa. Trước mắt là thân thể của anh hiên ngang vững vàng, bắp thịt thon gầy nhưng cân xứng, sau một hồi liều chết triển miên càng lộ vẻ bền bỉ rắn chắc, trên vai còn sót lại một ít dấu vết ngày trước cô đã từng cắn, cô có hai chiếc răng nanh, lúc ấy cắn không hề nương tình, dấu răng đến nay vẫn không có mờ. Nhưng trừ bỏ những dấu răng cô tạo nên này, một cái công tử từ nhỏ được nuông chiều thật sự không có bị thương qua mấy lần.

Thì Nhan không khỏi nhìn chằm chằm bụng anh: "Sao lại thế này?"

Ánh mắt của anh xẹt qua trong mắt cô lo lắng, cảm thấy không thiết thực, "Nếu như em thật quan tâm....."

Thì Nhan không chịu nổi cái cách muốn nói lại thôi của anh, "Nói chuyện!"

Cô không thấy rõ trong mắt anh chợt lóe lên đau đớn, chỉ cho đó là ảo giác, nhưng cô thật thật tại tại nhìn thấy mặt anh ngay sau đó đột nhiên hung dữ, anh không hề phối hợp nữa, dây áo cũng không có trói chặt, mắt thấy anh muốn tránh thoát, Thì Nhan còn chưa có hỏi ra cái kết quả, ngay cả thời gian nổi giận cũng không có, cả người đã bị ép té ở một bên.

Còn chưa có lấy lại tinh thần, đã bị anh lật tới phía sau cong lên hai đầu gối. Anh hơi sức lớn như vậy, Thì Nhan so tài chỉ có thể cố gắng tách anh ra, bị

anh trói chặt tay.

Thậm chí anh cũng bắt chước như cô, đem hai tay Thi Nhan cột vào đầu giường, dùng khăn tắm trói chặt. Là điểm chết, Thi Nhan giãy giụa thể nào cũng không thoát, đang muốn chuyển đến nơi khác, anh đã giữ chặt bụng của cô, từ phía sau tiến vào.

Thi Nhan một hơi bị chèn ép ở cổ họng gần như hít thở không thông, người đàn ông dán chặt ở sau lưng cô, chưa để cho cô cơ hội thở dốc, vịn hông của cô mộng tưởng bắt đầu luật động, mỗi một cái cũng chôn sâu tới đáy, đảo loạn hô hấp còn sót lại, Thi Nhan bị anh nắm eo nâng hông quỳ gối một chỗ run rẩy, hôn mê, đầu óc chống đỡ thêm không được nữa phần thần chí, suy nghĩ hoạt động một bước cũng không thể, bên tai tiếng anh thờ dài nghe tới cũng như vậy xa xôi, mang theo hồi âm, không rõ hư thật: "Nếu như em thật quan tâm, lúc ấy sẽ không cứ như vậy mà rời đi."

Toàn bộ giác quan của Thi Nhan trong khoảnh khắc đó nổ tung, trông mắt mê loạn. Tại sao lại trống rỗng như vậy, ấn nhận rên rỉ đã lâu biến thành một câu phá thành những mảnh nhỏ.

"Tôi hận anh....."

Toàn thân Trì Thành cứng đờ, trông mắt, lập tức nhìn thấy sống lưng trơn bóng ửng hồng, tan ra ở trong cơ thể cô, phía dưới co rút xoắn chặt, lửa nóng như vậy giống như đang dùng hết hơi sức toàn thân, hận anh.

"....." Em hận em yêu anh. Trì Thành nắm lấy cằm của cô, nhìn vào hai mắt đang mất hồn, cô không nghe được trong lòng anh hô hào, nhưng cô đang vì anh mà phát run, nóng lên. Cô mềm mại, nhẫn nại, ấm áp, thậm chí mỗi một cái co rút nhanh, đều chỉ vì anh.

Trì Thành dán chặt ở hõm vai cô, ôm chặt lấy cô, thân thể cùng khám giống như một khối, bắn ra tán loạn.

Thể dịch cùng mồ hôi ẩm nóng tràn ra, ngấn ngời làm Thi Nhan mất đi hô hấp, không có anh chống đỡ cô liền nằm sấp ngã ở trên giường, hấp hối, anh lật người nằm xuống, nằm ở bên kia nặng nề thờ dốc. Ga giường xóc xệch không còn hình dáng, hai người thật giống như mất hồn phách, ánh mắt đều tan rã.

Cho đến khi đồng hồ để bàn gõ vang mười hai giờ.

Trì Thành đứng dậy, liếc nhìn Thi Nhan gần nửa canh giờ cũng giữ vững một tư thế nằm sấp. Trong ánh mắt anh như có thủy triều trào lên, đem hết thảy tất cả đều rửa sạch một mảnh. Kéo qua áo choàng tắm, muốn ôm cô đi phòng tắm. Vốn tưởng rằng cô đã ngủ, không ngờ mới vừa đụng tới, cô liền phát tay rời ra: "Đừng đụng tôi."

Trì Thành không biết nói gì, cũng không có miễn cưỡng, hướng thẳng vào phòng tắm tắm gội, đợi lúc anh tắm rửa đơn giản ra ngoài, trên người vẫn còn lưu lại hơi thở dồn dập, trên giường đã sớm không có bóng dáng của cô.

Cô cứ như vậy lặng yên không một tiếng động rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Cả người Thi Nhan cùng xương cốt một mỏi rã rời, mỗi một bước đi thân thể cũng ê ẩm, lúc về đến nhà đầu đã đầy mồ hôi, phồng chùng trên người mình có biết bao nhiêu mùi khó ngửi cho nên vừa vào cửa, chuyện thứ nhất cần làm chính là tắm rửa.

Tựa hồ như nhớ rõ tắm không dễ dàng thụ thai, trời rất nóng vốn làm cả người nhóp nhép, nhưng lại không thể dùng nước lạnh, đối với Thi Nhan, thật sự là đồng thời hành hạ, nhưng cô cũng chỉ dùng nước ấm, trong phòng tắm một trận nóng hổi, hơi nước bốc lên làm cô choáng váng, không dám tắm quá lâu, qua loa bọc khăn liền ra ngoài, có lẽ tại vì tắm nước quá nóng, đầu óc Thi Nhan quả thật ngây ngất, không hiểu việc mình cứ như vậy rời đi, anh sẽ có phản ứng gì. Ôm loại tâm tình lo lắng thấp thỏm từng phút, Thi Nhan quý thần xui khiến thể nào mò điện thoại đi động đã sớm có cái tin nhắn: đến nhà?

Thi Nhan do dự mấy phen, cuối cùng không có hồi đáp, vứt điện thoại qua một bên, thay áo T shirt quần cụt đi xem cục cưng.

Ở bệnh viện ngày người rất nhiều ngày, khí sắc tiểu quý nhỏ tiểu tụy đi không ít, bây giờ đang yên ổn ngủ giấc trưa.

Cũng là vì con a, Thi Nhan u oán lắm lắm, véo nhẹ cái mũi nhỏ của con. Một đường về nhà cô luôn có tâm tình cổ quái bất an, rốt cuộc nhìn thấy mặt con trai bình yên ngủ ngon bất an hầu như không còn.

Tiểu Đan vốn nên ở phòng bếp thu xếp cơm trưa chẳng biết từ lúc nào đã đi tới cạnh cửa phòng trẻ, không có vào, do dự gõ xuống cửa: "Chị Thi....."

Tiểu Đan áp a áp ứng, Thì Nhan quay đầu lại nhìn cô, đợi cô tiếp tục. Không ngờ chờ đón lại là một câu: "Tri tiên sinh tới."

Thì Nhan đang muốn trả lời Tiểu Đan, tầm mắt hơi chệch một cái liền nhìn thấy Trì Thành mới vừa xuyên qua phòng khách. Đảo mắt anh đã đi tới cạnh cửa.

Thì Nhan đứng lên, ánh mắt yên lặng bắn khoản bao lấy giữa hai người. "Tôi đã nói với em bao nhiêu lần, đừng dễ dàng để người xa lạ vào cửa."

Lời nói hướng đúng Tiểu Đan nói, nhưng tầm mắt lại ngừng ở trên người Trì Thành mang theo đầy bụng bất mãn. Cô biết anh diện mạo anh tuấn, nói năng không tầm thường, đám tiểu nha đầu đối với loại người này rất có cảm tình, nhưng tuyệt không có sức miễn dịch, Thì Nhan giao phó cho Tiểu Đan mấy lần, có lẽ còn bù không được một cái mỉm cười của anh.

Tiểu Đan sớm hiểu thấu tính tình Thì Nhan vốn chỉ là con cộp giấy, định bụng cũng không giả bộ sợ hãi, trực tiếp cãi chính: "Nhưng Tri tiên sinh không tính là người ngoài."

Thì Nhan nhất thời cứng họng, đang suy nghĩ phải giáo dục nha đầu này như thế nào, còn chưa kịp hét lên đỏ mặt, Trì Thành một bên đã giả trang nâng mặt trắng, ảm áp mỉm cười không khác với bộ mặt vờ vịt trong suy nghĩ của Thì Nhan là mấy: "Có thể giúp tôi đem thức ăn vừa mang tới hâm nóng lại hay không? Làm phiền cô."

Tiểu Đan gật đầu nhẹ, đáp ứng một câu, Thì Nhan ở phía sau kêu cô thế nào đều làm bộ không nghe thấy, như một làn khói cứ như vậy chạy đi. Rõ ràng là trong căn phòng mở máy điều hòa không khí, nhưng chỉ còn lại cô và anh thì cổ khí nóng ran lần nữa lại thoát ra chiếm lấy Thì Nhan, hơn nữa còn tệ hại hơn, đảo loạn mọi suy nghĩ của cô thậm chí mang theo chút ảm ức.

"Tôi bỏ tiền ra thuê người tại sao lại bị anh tới phá đi?"

Anh cũng không cùng cô tranh luận, vòng qua hướng giường trẻ đi tới: "Anh chỉ là thuận đường ghé thăm em một chút có về đến nhà an toàn hay không, không phải tới đòi nợ, em không cần khẩn trương như vậy."

Chỉ là thuận đường? Liền đồ ăn các món cũng đưa đến rồi, rõ ràng có sự chuẩn bị. Thì Nhan bước nhanh ngăn đón anh lại: "Cục cung ngủ, chó quấy rầy nó."

Trì Thành lúc này mới dừng lại, nhìn lên nhìn xuống đánh giá người phụ nữ trước mặt, bởi vì mới vừa tắm rửa qua, quanh thân cô thoang thoang hương thơm phức, hai gò má bị hơi nóng làm ửng hồng, khí sắc hết sức không tệ. Nơi khóe mắt cất giấu bao nhiêu thoả mãn quyến rũ, có lẽ chính bản thân người phụ nữ này cũng không có phát hiện.

Hơi khoát tay lại hù phải cô lui về phía sau nửa bước, Trì Thành không thể làm gì khác hơn là buông tha mong muốn vuốt ve hã hê hai bên má cô, "Có mệt hay không?"

"....."

"Có đau hay không?"

Chỉ mấy chữ đơn giản đủ làm cho cô ngượng ngùng đến không thể che giấu, nếu như có thể, Thì Nhan thật muốn nhào tới xé cái miệng của anh, nhưng cô không thể đụng vào anh, vừa đụng, cũng không biết trong lòng mình sẽ sanh ra cái tâm trạng lo lắng xao động gì nữa.

Bữa trưa này vốn Thì Nhan tự tay chuẩn bị, cộng thêm đồ ăn do anh mang tới nữa không khỏi có vẻ vô cùng phong phú, có anh ở bên, Thì Nhan thật không có khẩu vị, cố tình để Tiểu Đan cấp thêm một phần bát đĩa.

"Em có đề ý anh tạm thời dời qua đây ở hay không? Dễ dàng....."

Dễ dàng cái gì? Còn cần anh sao. Thì Nhan đang trầm nghĩ, nghe anh tiếp tục: "Dễ dàng chăm sóc đứa bé."

Nhất thời hiểu sai ý của anh làm Thì Nhan bất giác im bật. Một hồi lâu mới cự tuyệt nói: "Không có phòng trống."

Nhưng không chờ Trì Thành phản ứng, Tiểu Đan từ bồn rửa chén ló ra cái đầu: "Phòng trống sao? Có có."

Thì Nhan im lặng nhìn trời. Nghĩ tới nghĩ lui, tầm mắt trở lại trên người Trì Thành: "Vào ở thì có thể, trước trả lời tôi một vấn đề."

Trì Thành mặt mày ung dung, thân thể tùy ý ngửa ra sau, ý bảo cô tiếp tục.

"Lần trước ở tại nhà anh tôi nhìn thấy qua thuốc giảm đau, làm sao mà anh lại cần thứ đồ chơi kia?"

Ánh mắt của anh, rõ ràng có lời muốn nói, lại ản ản cất giấu không chịu ngay thẳng nói ra, Thì Nhan một bụng đa nghi hỏi, sợ biểu hiện vội vàng sẽ làm mình rơi vào thế hạ phong, nhìn được khổ cực cơ hồ muốn nghẹn đến nội thương, anh lại cố tình từ đầu đến cuối im lặng không một lời. Thì Nhan càng cảm thấy phiền muộn: "Còn trên người anh có những vết thương ngón ngang kia tới cùng là có chuyện gì?"

Trì Thành không hề chớp mắt chăm chú nhìn cô, như muốn nhìn thấu vẻ thất thố này là thật hay giả. Ngay sau đó mi tâm bỗng dưng căng thẳng, nghĩ đến loại khả năng nào đó, tự nhủ lầm bầm: "Bùi Lục Thần....."

"Cái gì?" Thanh âm nói chuyện quá nhỏ, Thi Nhan căn bản không nghe rõ, bị huyền não không hiểu ra sao, thế nhưng anh lại khôi phục rất nhanh thái độ bình thường, thật giống như đã tính trước, rốt cuộc không chần chờ nửa quả quyết: "Nếu như em thật muốn biết, có thể đi hỏi Bùi lục thần."

Thi Nhan lúc này bật cười: "Anh chê tôi còn chưa đủ nhếch nhác có phải hay không, tôi cùng anh ta hiện tại....." Đột nhiên ý thức được mình nói lỡ miệng, Thi Nhan bỗng dưng im lặng.

Thấy sắc mặt cô chột nghiêm túc, Trì Thành ngược lại cười: "Em và anh ta hiện tại như thế nào?"

Thi Nhan không đáp, ảo não cắn chặt hàm răng, Trì Thành lặng yên không một tiếng động lại gần, vẻ mặt như vậy, gần như ác ý: "Chia tay?"

Náo loạn không rõ anh định giờ trò cái gì, bị anh từng bước từng bước mà ép sát, cảm giác thật sự tột hết biết, "Không muốn nói thì đừng nói, quanh co vòng vèo như vậy là vì cái gì?" Không có hứng thú bởi anh loại trò chơi mèo vờn chuột này, Thi Nhan đá văng ra cái ghế đứng lên, nghiêng đầu chỉ thấy Tiểu Đan hướng bên này ngoác dáo dác: "Tiểu Đan, tiền khách."

Tiểu Đan không chịu tiến lên, lần đầu tiên Thi Nhan đối với tiểu cô nương thật không có biện pháp, cái gì cũng không nói, lướt qua Trì Thành, thẳng đi đến phòng trẻ né tránh, mặc cho anh một mình ngồi ở nhà bếp, con mắt sắc bén thật sâu nhìn bóng lưng cô càng lúc càng xa.

Tiểu quỷ nhỏ chẳng biết lúc nào đã tỉnh rồi, Thi Nhan vừa vào phòng trẻ chỉ thấy nó đặc biệt cố gắng vịn tường, lượn quanh một vòng, muốn hướng cạnh cửa bước đi.

Thấy Thi Nhan mở cửa, Tiểu quỷ nhỏ lệch ra giữa đầu liếc mắt nhìn, đột nhiên "Đông" một tiếng, đặt mông ngồi dưới đất.

Con trai không chịu quản thúc, yêu thích náo động, bên trong phòng trẻ vô luận mặt tường hay sàn nhà cũng có một lớp thảm mềm mại, không sợ nó té thương.

Quả nhiên, chỉ thấy cục cưng nháy nháy mắt, tay nhỏ cố gắng chống chống, run rẩy đứng lên.

Thi Nhan đang muốn tiến lên đỡ, sau lưng tiếng bước chân càng ngày càng gần lại làm cô quay đầu lại.

Trì Thành đang hướng phía cô mà đến.

Hai cha con một tính tình, trong tự điển không có hai chữ "Buông thả". Đối mặt với cố chấp khác thường của con trai, Thi Nhan chỉ cảm thấy hân hoan, nhưng đối mặt với anh, cả người chỉ toàn là khó chịu.

Anh đang đứng phía sau cô, hơi thở rất gần, cứ như vậy gần sát sau tai, Thi Nhan vội vàng đi về phía trước, nhưng chưa đi được một bước, liền bị anh từ sau nắm được cánh tay: "Anh để cho em đi hỏi anh ta, chỉ là bởi vì sợ lời nói từ trong miệng anh nói ra em căn bản sẽ không tin tưởng. Hoàn toàn không có ý muốn làm khó em"

Hai người lớn đang giằng co, bên kia tiểu tử bất tri bất giác đã đi tới cạnh chân hai người, Thi Nhan ánh mắt liếc thấy, muốn khom người ôm lấy cục cưng. Cô thật không thể xác định, chỉ có ôm cục cưng vào trong ngực mới có thể làm cho tâm tình cô ổn xuống. Nhưng bất ngờ tay cô còn chưa có đụng tới cục cưng, tiểu tử kia đột nhiên vron hai cánh tay, vững vàng ôm lấy chân Trì Thành.

Gò má đứa nhỏ hướng quần tây có hơi lạnh cọ cọ, Thi Nhan chỉ thấy giận dữ sợ: "Nghiêm nghiêm!"

Đứa nhỏ bám lấy Trì Thành không buông tay, không quên nâng lên đầu nhỏ, hướng về phía Thi Nhan cười hi hi. Thi Nhan cơ hồ muốn nhe răng, Trì Thành đi trước cô một bước, vẻ mặt tươi cười ôm lấy tiểu tử, thật to hôn một cái: "Con trai ngoan!"

Một lớn một nhỏ cha cha con con, Tiểu Đan ở trong phòng khách mặt mày hớn hờ nhìn lên, một là cô đã tốn tiền thuê người, một là Tiểu Đan đã phí hết tâm tư chăm sóc con trai của mình, hôm nay toàn bộ củi cỏ chia ra bên ngoài, người Thi Nhan ở trong đó, nhưng chỉ cảm thấy mình gần giống cái lò sưởi mùa đông ở trong tường, ngọn lửa hùng hực thiếu đốt trong lồng ngực.

Trì Thành ôm con trai đi ra ngoài trước, một tay kia lại đưa qua ôm cô, Thi Nhan đang liều mạng đè nén tức giận, cơ hồ một giây kế tiếp liền giống như điện giật vron ra căn tay của anh.

Mặt mày của anh hết sức nhu hòa, hoàn toàn không đem dáng vẻ cô đang trưng ra mặt thối để ở trong lòng: "Anh hiểu biết rõ em đang mâu thuẫn, nhưng bây giờ là thời kỳ mấu chốt, thả lỏng đối với thân thể tốt hơn." Nói xong không quên cúi đầu quét mắt một vòng bụng của cô, ám hiệu ý vị rõ ràng như vậy thoáng nhìn làm Thi Nhan bất giác cứng đờ, may mà anh không nói điều gì lại đi chọc giận cô, ôm tiểu quỷ nhỏ rồi đi, lưu lại Thi Nhan ở cửa phòng trẻ, một mình tiêu hóa lời của anh.

Có lẽ thật sự bị anh một lời nói đánh trúng tâm sự, Thi Nhan một chút nhẹ nhõm cũng không có, lần thứ nhất đã kịch liệt như vậy, thế mà tại sao mãi vẫn không có thành quả.

Đem que thử thai đã sử dụng ném vào giỏ rác, làm người ta thấp thòm một vòng, lại nghênh đón một lần thất vọng nữa. Chủ nhật, thời tiết thật tốt, cô đứng ra nên mang cục cưng đi núi Ngũ Lĩnh một chuyến, hoặc là công viên Di Hoà, tuyệt không nên giống như bây giờ ngồi ở trên bồn cầu, mặt như đưa đám.

Thi Nhan ngăn người hỏi lâu, miễn cưỡng che giấu một chút tinh thần từ phòng vệ sinh ra ngoài. Đổi y phục ngày thường sau đó gọi cho Trì Thành.

Điện thoại thông, Thì Nhan nhất thời không biết mở miệng như thế nào, hẹn thời gian hẹn khách sạn cái này lời nói nghẹn ở trong cổ, làm cho cô khó nhin, trong trầm mặc, thanh âm của anh nhàn nhạt truyền đến: "Thế nào?"

Giọng nói ấy hết sức dịu dàng rất thần kỳ, Thì Nhan nghe xong tự nhiên nổi giận. Đầu dây bên kia quá an tĩnh, Trì Thành từ từ trở nên có chút gấp gáp hỏi, "Có phải Kings xảy ra chuyện gì hay không....." Có lẽ không có dừng khí nói nhiều hơn suy đoán, Trì Thành rất nhanh xoay chuyển lời nói, "Em ở chỗ nào? Anh lập tức đi tới."

Một thanh âm khác ngay sau đó truyền đến: "Trì tổng, buổi họp này....."

"Tan họp!" Cuối cùng lại là ngữ điệu trầm trầm hỏi cô, "Thì Nhan? Nói chuyện!"

Trì Thành tựa hồ đã chạy như điên ra, điện thoại di động lắc lư, Thì Nhan bên này nghe thanh âm của anh cũng cảm thấy có chút sai lệch. Trong không gian vang lên tiếng bước chân của anh kèm theo hồ hấp có phản hồi hẫ, truyền tới trong tai Thì Nhan, lúc này Trì Thành rất nóng nảy giống như sắp phát hiện ra tiến triển tốt, tối thiểu làm Thì Nhan còn dễ chịu hơn chút, cục gạch trong lòng khi anh luồng cuống mơ hồ chậm chạp hòa tan, cô cũng không hề kháng cự như vậy nữa mở miệng: "Chú nhật mà còn họp?"

Giọng nói của cô không hề khác thường, anh tựa hồ yên lòng, thở một hơi dài nhẹ nhõm, tựa hồ còn có nụ cười: "Coi như anh đây miễn phí thay em lao lực thôi."

Trong lòng mới manh nha xuất hiện cảm giác thân thiết nhưng khi nghe anh nhạo báng cơ hồ tất cả tan thành mây khói, trong nháy mắt Thì Nhan sụp mặt xuống: "Đừng nói giống như anh cướp đi ‘ Thì Dự’ là vì giúp tôi chia sẻ, làm cho tôi thoải mái một chút."

"Nếu như anh nói là đúng?"

Giọng anh chân thành tha thiết, ngược lại nghe giống như giả. Người đàn ông này càng ngày càng có bản lĩnh, chỉ có cô bị anh đảo loạn suy nghĩ. Thì Nhan suy nghĩ nửa muốn đặt xuống điện thoại, gắt gao nắm chặt, điều chỉnh hồ hấp một hồi lâu mới tiếp tục nói: "Trì tiên sinh, thời gian ngài công hiến tình trùng đã đến lúc, tôi hiện tại xuất phát, nửa giờ sau gặp ở khách sạn Kim Hoàn, quá thời hạn không đợi."

Thì Nhan rốt cuộc thỏa mãn mong muốn, hưng hăng đặt xuống điện thoại, trong lòng lại không nửa phần mừng rỡ, hiện tại cô đơn giản xem lại cuộc sống hỗn loạn của chính mình một chút, ngẫm nghĩ, còn không bằng chết cho dứt khoát.

Phi thăng tới khách sạn, một đôi nhân viên giữ cửa cũng suýt nữa bị khí thế của cô hù dọa, trước khi xuống xe Thì Nhan soi gương quan sát mình một chút, tóc đều hỗn loạn. Xe này nhanh chóng, nếu là trên đường đụng phải cái sự cố gì, cô thật có thể muốn đi đòi nhà ma. Đáng tiếc, cô còn bình an đi tới nơi này, vẫn phải là tiếp tục lết qua từng ngày thê thê thảm thảm ưu tư.

Không thể uống rượu, không thể hút thuốc lá, không thể luyện quyền, không thể cưỡng ăn uống..., cô phải dựa vào cái gì để giải tỏa? Suy tư không ra kết quả, Thì Nhan cúi gằm đầu vào đại sảnh.

Đến trước bàn tiếp tân, đưa lên chứng nhận mượn phòng, phục vụ liếc qua nhìn, mỉm cười đưa cho cô chìa khóa phòng: "Trì Tổng đưa cho cô." Thì ra là so với cô anh còn nhanh hơn.

Thì Nhan vào phòng, không nhìn thấy người khác, tây trang tất cả đều khoác lên trên ghế quý phi cuối giường. Trong phòng tắm có nước chảy, anh đang tắm.

Thì Nhan chỉ cảm thấy phiền não, nhịp tim đập nhanh, e ngại những thứ gì, mong đợi những thứ gì, Thì Nhan không muốn để ý tới, cố gắng tìm thứ gì đó dời đi lực chú ý. Người đàn ông này, những thứ to lớn như xe, nhỏ như đồng hồ đeo tay, quần áo, chỉ cần anh yêu thích, cả đời đều không đổi nhãn hiệu, cố chấp đến khiến người khác đau đầu.

Đối với phụ nữ, có hay không cũng thế?

Xe nhất định phải màu trắng, điện thoại di động nhất định phải màu đen, phụ nữ..... Nhất định phải là Thì Nhan?

Thì Nhan khoát tay vung đi ý tưởng hoang đường này, mở lịch sử cuộc gọi trong điện thoại di động giết thời gian, một phần đầu óc đang suy nghĩ, như vậy có thể tránh khỏi mình lại lần nữa suy nghĩ lung tung. Một mặt, lại mơ hồ muốn đi chứng thật những thứ gì.

Mặt mã điện thoại di động thử một lần liền được. 20030915, 15 tháng 9 năm 2003 trời ơi, anh ngay cả mặt mã điện thoại đều không nguyên thay đổi. Thì Nhan bức tới mình cũng cảm thấy hoài nghi, anh làm như vậy, có lẽ không phải quá lưu tâm, chỉ là quá lười đi.

Nhìn lịch sử trò chuyện liên tiếp xuất hiện hai chữ "Niêm Niêm", ngón tay Thì Nhan bỗng cứng đờ. Quả nhiên, anh mỗi ngày đều cùng Niêm Niêm trò chuyện. Như vậy chứng thật, trừ đủ đã thương người ra không có gì khác để dùng. Thì Nhan đang muốn ném di động đi, hướng tới màn ảnh cuối cùng thoáng nhìn lại làm cho tay cô chỉ lần nữa cứng đờ ——

So với "Niêm Niêm" còn nhiều hơn, vô số mã số điện thoại đã được thông nhưng bị cắt đứt, từng cái từng cái đều là cùng một cái ký tên: msm

Người đàn ông này, còn chưa bấm liền cắt đứt, này vô số điện thoại..... Không có ai so với cô rõ ràng hơn như vậy là có cái gì ý tứ, mein schlechtes Mädchen, cô gái hư của tôi.

Chương 60

Trái tim Thì Nhan hung hăng đập loạn.

Mấy chữ cái chuyên thuộc về cô, cùng một ít mật mã dành riêng, 20030915.....

Ngày 15 tháng 9 năm 2003, cô của năm đó, là thận trọng, tâm tư sâu kín, anh của năm đó, như cánh nhạn bay qua vùn vụt, rất nhanh mà đến.

Quan hệ của bọn họ, từ lúc mới bắt đầu đã không công bằng.

Một chốc kia, trí nhớ giống như trở lại lúc ban đầu là cái buổi giữa trưa kia, ngay cả Thì Nhan cũng kinh ngạc mơ hồ suy nghĩ, nhưng tựa như trong kinh ngạc này còn có đan xen một loại tình cảm khác ở đây, bởi vì quá mức tế nhị, Thì Nhan còn chưa có bắt được, nó đã chớp tắt, Thì Nhan không muốn để ý đến nhiều cảm xúc, lúc này tiếng nước chảy trong phòng tắm chợt ngừng, Thì Nhan có tật giật mình, lập tức trả di động trở về vị trí cũ, bật đèn giường lên, hướng phía bên kia nằm nghiêng, bởi vì động tác quá mạnh, giường nhất thời chấn động, thậm chí Thì Nhan còn bị choáng, cô ổn định tâm tình nhắm hai mắt, nắm chặt ngón tay chờ anh tới đây.

Thâm rất chắc chắn, làm giảm đi tất cả tiếng vang, Thì Nhan không có nghe được tiếng bước chân của anh, nhưng cảm thấy một bên giường đã lồm xướng đi. Rõ ràng anh hướng phía cô nghiêng người mà đến, hơi thở cách rất gần, ấm áp. Hương vị sữa tắm xông vào chớp mũi, ngón tay Thì Nhan càng xoắn càng chặt.

Có lẽ có giả bộ quá giống như thật, anh tưởng cô ngủ thật, từ từ phía sau dán lên, giống như hai thanh thìa, chặt chẽ tựa sát. Tóc anh vẫn chưa khô, từng giọt nước chậm chậm rơi vào sau gáy cô, hướng ở bên trong cổ áo chảy xuống càng nhỏ giọt vào trong lòng cô, tóc gáy Thì Nhan đều bị dựng lên, hận không thể đem quả đấm nhét vào trong miệng, cuối cùng vẫn là cô thua trận trước, khẽ mở ra tầm mắt, làm một bộ dạng vừa mới tỉnh dậy, mơ mơ hồ hồ quay đầu lại nhìn anh.

Trì Thành sùng sốt.

Mặc dù hiểu biết rõ cô đang giả bộ ngủ, nhưng khi bị cô mộng lung nhìn lại như vậy vẫn không tránh được trong lòng nhộn nhạo. Nhịn xuống kích động muốn hôn, cánh tay chống lên, cẩn thận nhìn cô: "Đợi lát nữa gọi Tiểu Đan đem KINGS tới đây chúng ta cùng đi ăn cơm?"

Tại thời khắc này lại đi hỏi cái vấn đề này, Thì Nhan có chút kinh ngạc. Đoán chừng cô muốn quả quyết cự tuyệt, Trì Thành đang suy nghĩ tiếp theo nên nói câu gì, cô đột nhiên mở miệng: "Anh không trở về công ty sao?"

Vừa xuất khẩu Thì Nhan liền hối hận, nhưng đã trễ, chỉ thấy mặt mày anh khẽ cong: "Không trở về."

Thì Nhan không bắt gặp ý cười trong mắt của anh, đột nhiên ngồi dậy cời quần áo, cơ hồ là lập tức thoát tất cả, Trì Thành thậm chí bị cô rút được đai lưng, cánh tay lập tức hiện vết đỏ. Cho là cô lại muốn cạy mạnh, Trì Thành đang chuẩn bị áp chế, nhưng cô lại không có cố gắng áp chế anh lần nữa mà là lẳng lặng trượt xuống giường, vào phòng tắm. Lúc trở ra cũng chỉ lẳng lặng, nắm thật chặt khăn tắm nằm úp sấp một bên, mặt chôn ở trong gối, im lặng không lên tiếng.

Đầu cô phát triển có chiều dài cân đối, vừa vặn lộ ra gáy nhỏ cùng đường cong hồ điệp đẹp đẽ, bên dưới khăn tắm là một đôi chân dài, từ từ kéo dài tới đến trước mặt anh. Hôm nay Trì Thành chỉ có một ý nghĩ, muốn trực tiếp xông lên kéo xuống áo tắm cái vật ngăn cản này, nhưng anh lại ần ần, thoải mái nhàn nhã nằm xuống, tùy ý trêu chọc, giống như thú, hấp thu thơm ngọt của cô, chớp mũi dán tại sau sống lưng cô một đường xuống phía dưới, duyên hôn, cuối cùng thậm chí cắn một chút dưới chân, Thì Nhan bị sợ đến run lên, lại ngoan cố không nói tiếng nào, phản ứng đáng yêu có cực ít, Trì Thành chống đỡ im lặng cười, đưa tay cùng nằm một bên, một tay kia ôm qua vai của cô, song song biến thành nằm nghiêng. Cách chiếc khăn tắm mỗi một chỗ nhạy cảm của cô anh đều nắm rõ.

"Đầu tiên nói trước có cảm kỳ điều gì không, đừng làm rộn giống lần trước chả kém gì đánh nhau."

Giọng Trì Thành không hề khàn khàn, mang theo chút bất mãn, động tác lại dịu dàng, từng điểm từng điểm mút vành tai cô, hôn vào hõm vai, Thì Nhan càng ngày càng vô lực, cảm giác lo lắng, thở gấp có chút lợi hại, căng cứng đầu óc, thân thể đều mềm nhũn. Vừa quay đầu lại, trán lập tức liền đụng vào cằm anh.

Anh quả thật gây gò đi rất nhiều, cảm như đao nhọn, không chỉ tựa như loại điều khắc sắc bén, đụng vào thật đúng là cùng đụng trên tảng đá đau như nhau, Thì Nhan nhăn lại mày, xoa trán nhăn nhó: "Thứ nhất, không thể hôn tiếp."

Anh không có tiến lên nữa, chỉ lấy tay của cô xuống, khẽ nâng cằm cô lên, liếc nhìn trên trán cô một điểm hồng hồng, Thì Nhan tưởng anh có ý tốt, không ngờ anh là một bụng tâm tư không thể dò được, cô càng không thể di động, đón chờ chính là một cái hôn sâu, gấp đến độ như muốn nuốt trọn đôi môi của cô. Liều mạng, cho đến khi anh thỏa mãn mới thả đẩy cô ra, lười biếng kéo vĩ âm: "Thứ hai đâu?"

Thì Nhan nhất thời không trả lời, lời anh nói rõ cùng mình đối nghịch, càng không cho phép, anh càng phải làm, người đàn ông này lúc nào lại ngây thơ như vậy? Cô cắn răng nghĩ ngợi, nghiêng đầu liếc nhìn anh một cái, đột nhiên lại gần bên lỗ tai anh, nhẹ a một hơi, cô đột nhiên xuất hiện thân mật làm Trì Thành ngẩn ra, chỉ nghe cô ghé vào lỗ tai anh nói: "Thứ hai chính là....."

Cô "Bá" một cái kéo qua dây lưng, cổ ý kéo dài vĩ âm nương theo đem lấy dây lưng hung hăng quấn lên hai cổ tay anh, không chút nào cho anh phản ứng. Tình trạng này Trì Thành lần trước đã thể nghiệm qua, hôm nay liền cũng không quá cảnh giác, nào có thể đoán được lần này cùng lần trước không giống nhau, cô thật chơi liều, một vòng, hai vòng, hoàn toàn giữ chặt.

Không nghĩ ngờ chút nào lúc này cô hoàn toàn chiếm thế thượng phong, thông thả ung dung nhảy qua quây gần bên hông anh, thấp con mắt kiểm tra anh, muốn động cũng không thể chỉ trưng ra vẻ mặt buồn bực, Thì Nhan hết sức hài lòng.

Thậm chí đem tay anh bị trói đến lan can trên đầu giường, nhử mảy dò xét: "Ngoan, hầu hạ tốt, em tối yêu anh."

Thì Nhan nói xong, đôi tay lui về phía sau chống đỡ, để lại hai chân anh, muốn anh không thể động đậy. Anh như vật tể mặc cho người định đoạt, cảm giác nhất định thật tệ, nhưng tựa hồ anh lại rất hài lòng, chờ cô tiếp tục, về mặt vài lần biến ảo, cuối cùng ngừng về mặt cười như không cười, mắt híp lại, trong trong mắt như có hai ngọn lửa, nhìn xem cô còn có thể giờ trò gì.

Thì Nhan đối với lần này không hài lòng, không khách khí chút nào trên chộc anh đồng thời, đem động tác cổ ý thả chậm, từng điểm từng điểm pháp phòng, nhìn về mặt anh từ từ mà trở nên vận vẹo, nghe anh thở dốc càng ngày càng nặng, Thì Nhan "A" một tiếng cười lên: "Không tệ, làm cho em xương cũng mềm nhũn rồi, có thưởng."

Trong mắt Trì Thành dục hỏa bùng nổ, làm sao có thể từ tốn điềm đạm nữa, ức chế không được nhỏ giọng nói: "Mới vài ngày không gặp, làm sao em đột nhiên nói năng nhỏ nhẹ như thế?"

Ánh mắt của người đàn ông suông sã từ phía quét qua mỗi một chỗ thân thể cô, đột nhiên nâng lên thân mình, cố gắng lần đến gần, Thì Nhan suýt nữa ứng phó không kịp, cuống quýt để lại hai vai anh, đẩy anh trở về, anh có lòng phản kháng, động tác kịch liệt càng không thể thu thập, Thì Nhan được cái này mất cái khác, cơ hồ bị ném đi, hai chân theo bản năng kẹp thật chặt ở bên hông anh, hiềm hiềm tìm về thăng bằng.

Trì Thành cũng không cho cô có cơ hội thở dốc, va chạm muốn đứng lên không trông nom để ý đến cô, Thì Nhan dùng hết hơi sức mới miễn cưỡng áp chế lại anh lần nữa, vậy mà không biết bị đụng chạm ở chỗ nào, nhất thời có một loại đau đớn đến nội tạng nhức mỏi, căng thẳng cau mày không chịu được rên rỉ, cúi đầu liền phát hiện anh đang đưa mắt nhìn.

Anh cứ nhìn chằm chằm cô như vậy, mắt đen như mực, so với việc anh cử động càng thêm đem mọi giác quan quanh cô quấy thành mảnh vụn.

Thì Nhan rối loạn bên trong chỉ có thể kéo qua gối đầu, đẩy lên ánh mắt anh. Trong bóng tối dục vọng như dây cung dễ dàng bị kích thích, mất đi thị giác, xúc giác trở nên cực kỳ nhạy cảm, cho tới bây giờ anh chỉ chạy mồ hôi mà không hề rên rỉ, nhưng đến cuối vẫn không chịu được liên tiếp kêu rên.

Gần kết thúc Thì Nhan một môi tựa như đánh qua một trận chiến, thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa.

Người đàn ông bên cạnh nhiệt độ nóng bỏng đến dọa người, giọt mồ hôi Thì Nhan rót xuống lồng ngực anh, gần như có thể "Hung phấn" bốc hơi, giây phút ngắn ngủi mất hồn đi qua, Thì Nhan giúp anh cởi ra dây lưng, kéo qua áo sơ mi của anh qua loa mặc vào, nằm chết dí cách anh xa nhất ở góc giường chờ hồi hồn.

Toàn thân Trì Thành ướt đầm, sợi tóc bết dính vào trán, lửa nóng ở lồng ngực dán lên phía sau lưng cô, Thì Nhan không còn hơi sức để giãy nữa, chỉ đành phải thuận theo anh.

Vạn vạn không ngờ tới câu thứ nhất anh mở miệng chính là: "Em đã thỏa mãn chưa?" Giọng nói khêu gọi lại biến thành hài hước như thế, nghe tới cũng không chối tai.

Cổ họng Thì Nhan như bị kỳ cục, một hồi lâu đều nói không ra một lời, chỉ có thể gật đầu một cái.

"Có thưởng?" Thanh âm của anh bỗng dưng chìm mấy phần, con ngươi lúc sáng lúc tối, tựa như cất giấu cái gì.

Thì Nhan tà tà liếc mắt một cái, từ trên mặt anh dòm không ra bất kỳ tâm tình gì, nghĩ lại, suy tư đến phương án khả thi nào đó, Thì Nhan cảm thấy rất thú vị, bất giác cười, lúc này bần rùn xuống giường đi lấy túi của mình.

Lấy ra ví tiền, đưa lên tiền mặt. Đem mọi thứ tất cả muốn trở thành một khoản giao dịch, cảm giác tội ác đột nhiên biến mất, Thì Nhan che giấu chút hơi sức, đúng như kim chủ, lý lẽ khẳng khí hùng hồn nâng cầm anh, biến thành phường lỗ mãng: "Thật phần khách có thưởng."

Thì Nhan cho là anh sẽ tức giận, sẽ phát tay áo rồi đi như trước đây đã từng vô số lần bị chộc giận. Lần này gặp mặt nếu dùng lấy loại phương thức này kết thúc, tối thiểu cô sẽ không lúng túng như vậy, trong lòng cô đang đánh loạn tính toán, thế nhưng anh lại đột nhiên đưa tay tới đón tiền.

Đốt ngón tay rõ ràng xuất hiện tại trước mặt, Thì Nhan cảm thấy kinh ngạc, gương mặt nhìn anh, không giống như là biểu tình ẩn nhẫn.

Thậm chí ở trước mặt cô, anh còn đếm thừ có mấy tờ, sau đó tiếc rẻ ngẩng đầu, chặc chặc thờ dài nói: "Không đủ."

Người đàn ông này tựa như đang mang theo mặt nạ, Thì Nhan cơ hồ nghĩ được tư vị đạo mạo, cổ tình không chịu rơi vào thế hạ phong, chơi xỏ lá anh

chỉ có thể là cô: "Tôi xác thực không biết các anh thu lệ phí tiêu chuẩn của dịch vụ này là bao nhiêu, nhưng điều này cũng không đại biểu tôi coi tiền như rác, mặc anh lừa đảo. Hơn nữa, so với những người cùng cấp, công phu của anh cũng không tính thượng thừa."

Chọc giận người đàn ông này trên nhiều phương diện, Thi Nhan lại chọn phương thức đả kích nhất, đang chờ nhìn xem anh sẽ có phản ứng thế nào, thế nhưng anh lại mỉm cười, thanh âm càng thêm hết sức bình tĩnh: "Có muốn đoán một chút anh sẽ đối đãi với những vị khách ăn cơm chùa còn không biết hời cái như thế nào hay không?"

Thi Nhan bị vẻ mặt vô hại mê hoặc, cho đến khi anh đột nhiên giữ chặt cô mới phát giác không ổn, nhưng bởi vì hơi sức mất hết, làm thế nào cũng không phải là đối thủ của anh, cứ như vậy dễ dàng bị đè vào trên giường.

Đang muốn mở miệng, liền bị anh giơ tay che miệng lại, ngay sau đó thân thể của anh dán lên, kín kẽ, Thi Nhan có chút kinh hoảng, trợn to hai mắt, không cách nào nói thành lời, chỉ có khẽ kêu ư a.

Anh lại không có ý tốt hí hám, cời ra nút áo sơ mi, miễn cưỡng nói: "Thiếu nợ, lấy thân thể bồi đáp."

Thi Nhan tức giận, bị buộc dốc hết cả sức lực ở dưới cơ thể cường đại của anh, anh như là muốn hướng đến chỗ sâu nhất của linh hồn cô đảo lộn, cô không chịu nổi anh dày vò cùng cực mạnh, nhịp tim thoáng hoảng hốt, rõ ràng thần chí không rõ đến bất tỉnh nhưng vẫn không ngăn nổi sự điên cuồng đoạt lấy của người phía trên.

Cho đến khi anh hài lòng, Thi Nhan đã xụi lơ đến muốn hóa thành một vũng nước, chỉ còn sự tức giận không cách nào giải tỏa. Anh vẫn đang mài miết hôn cô, thấm ướt một khúc cũng không ngừng, Thi Nhan cảm thấy tại một điểm cuối cùng hô hấp như muốn bị anh cướp đi.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, anh vỗ nhẹ mặt của cô: "Đứng lên đi, Tiểu Đan đã mang Kings tới rồi."

Thi Nhan ngây ngô nghe, hồi lâu mới phản ứng được, rõ ràng trong tay anh cầm điện thoại di động của cô! Thì ra là Tiểu Đan vừa mới điện tới tìm cô, lại bị người đàn ông này nghe thay. Thấy vẻ mặt anh vẫn thản nhiên, Thi Nhan không để ý cả người đau nhức, chợt nhảy dựng lên, chớp mắt giục lại điện thoại di động, động tác quá mạnh, xương cốt cơ hồ bị đánh xơ xác, cô cắn môi liếc mắt nhìn màn ảnh: điện thoại mới vừa bị cắt đứt không bao lâu.

"Tại sao anh có thể tùy tiện nhận điện thoại người khác, có biết lễ phép hay không?" Thanh âm thô ách như không lời, một chút lực đe dọa cũng không có, Trì Thành không nói một lời, đợi cô phát tác xong, khom người ôm lấy cô.

Hành động này cả kinh làm Thi Nhan dừng cả tay chân ở trong lòng anh giãy dụa, vung tay lên lung tung thiếu chút nữa đánh tới mặt của Trì Thành, Trì Thành mới vừa tránh qua hiểm hiểm, chân của cô lại cũng không ở yên, cả người hiển nhiên như con trạch, liều mạng mà đá đến chân của anh gây ra một hồi đấu tranh gay gắt.

Bây giờ ôm ngang cô tính nguy hiểm quá lớn, Trì Thành bèn chặn ngang vén cô lên đổi thành gánh qua vai, Thi Nhan bị anh vác lên run run giống như búp bê vải, cái tư thế này không làm đã thương được anh chút nào, Thi Nhan một hơi nghẹn ở cổ họng, cơ hồ nghe được thanh âm giấy giũa tổn hơi tổn sức của bản thân.

Một đường không ngại vào phòng tắm, nước ấm đã sớm chuẩn bị tốt, Trì Thành đưa cô vào bồn tắm, động tác của anh rất gấp, Thi Nhan giống như bao bố bị vứt xuống nước, trong nháy mắt bọt nước văng tung tóe khắp nơi làm Thi Nhan thiếu chút nữa sặc, sau khi lấy lại tự do cô lập tức đứng lên, nhưng chẳng may bồn tắm quá trơn, cô như muốn ngã nhào, cũng may anh nhanh tay lẹ mắt đón lấy, đúng lúc mượn cánh tay tới đây, Thi Nhan không thấy rõ cây cỏ cứu mạng mình rốt cuộc là vật gì, vì đứng vững, chỉ lo gắt gao bầu vú cánh tay anh.

Anh lại cười tươi giống như là xuân hạ chi giao ấm áp hưởng thụ ánh sáng mặt trời. Xem xét lại cô, ánh mắt hỗn loạn, toàn thân ướt đầm, chặt vật không chịu nổi.

"Bọn họ đại khái 10 phút sau sẽ đến, em cũng không muốn vừa vào cửa bị nhìn thấy cái bộ dáng này."

Thi Nhan ngớ ngẩn, chuyện có nặng nhẹ, cô tạm thời quyết định không cùng anh so đo nhiều như vậy, gầy gầy tóc rối bời, cố gắng tìm về chút khí thế: "Đi ra ngoài, tôi muốn tắm."

Cô mặc áo sơ mi của anh, nước còn đọng lại rất nhanh thấm ướt dính sát vào trên người, đường cong cơ thể hoàn toàn hiện ra, Trì Thành hạ thấp con mắt rất nhanh quét qua, bất giác bật cười, lúc này Thi Nhan mới ý thức được, giờ cánh tay ngăn ở trước ngực: "Có nghe thấy không? Đi ra ngoài."

Cô còn giả bộ hung thần ác quỷ, người phụ nữ này ở phương diện khác Trì Thành hoàn toàn hiểu thông suốt, cô rốt cuộc kháng cự là thật lòng phát ra từ hành động, anh liếc một cái đã thấu lại không tính toán cùng cô so đo nhiều như vậy, xoay người ra khỏi phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Tịch Thịnh lúc về đến nhà đã quá 7 giờ, có mẫu xe mới muốn đưa ra thị trường trong nước, mấy ngày nay ngày ngày làm thêm giờ, Chủ nhật cũng không ngừng nghỉ, vốn muốn về đến nhà có sẵn ấm trà cùng trái cây, nhưng không ngờ trong nhà lại không có một bóng người.

Tịch Thịnh gõ cửa hồi lâu cũng không có người ra mở, không thể làm gì khác hơn là tự mình cầm cái chìa khóa mở cửa, vào phòng mới phát hiện bên trong nhà tối lửa tắt đèn, chỉ có cửa trước đèn cảm ứng bởi vì tiếng chìa khóa chợt sáng lên.

Tịch Thịnh không có lo lắng đôi giày, ngay lúc này lấy ra điện thoại di động gọi điện thoại, Thì Nhan ngược lại rất là mau bắt máy, "Alo?"

"Thế nào còn chưa có về nhà?" Theo như lệ thường, lúc này tiểu quý nhỏ có tiết mục ti vi muốn xem, toàn bộ nữ nhân cũng đều phải đồng loạt ngồi ở trước tivi cùng xem.

"Đang trên xe, lập tức về nhà." Đầu bên kia, Thì Nhan vừa nói xong, không khỏi lườm người bên cạnh đang lái xe Trì Thành. Cô đúng là trên xe, chỉ là, là ở trên xe của ai đó, đánh chết cũng không nói.

Cục cưng ở trong lòng cô lại thật hưng phấn muốn nhào qua cướp điện thoại thay cô nói, Thì Nhan đem một đôi tay nhỏ bé của cục cưng thu nạp vào lòng bàn tay, tránh cho nó lộn xộn. Điện thoại cứ như vậy qua loa cắt đứt, đường truyền TV chen vào quảng cáo cũng tại lúc này kết thúc, tiết mục tiểu từ này thích nhất đã bắt đầu, liền rất nhanh không nghe thấy tín hiệu, Thì Nhan thở phào một cái, ánh mắt vô ý đảo qua, liền chống lại tầm mắt Trì Thành.

Anh nương theo gương soi trong xe nhìn cô, may mà cô ngồi ở ghế sau, miễn trừ khỏi vất óc tìm đề tài phiến nào. Có điều khác là Tiểu Đan lại là một người nói nhảm, có cô bé ở đây, Thì Nhan ngay cả nói chuyện cũng tiết kiệm.

Hôm nay tiểu quý nhỏ cả ngày chơi được có chút hí hửng, cũng may đều là do Trì Thành ôm, bằng không với cánh tay của cô chắc đã gãy rồi. Cho nên lúc xuống xe, Thì Nhan một mực suy nghĩ có nên phải nói câu cảm ơn hay không.

Cục cưng đã sớm có thể đi bộ, chỉ là không có bạn cùng lứa tuổi cùng chơi mà thôi, tương đi xiu vẹo tựa như chim cánh cụt, học đi cũng không quá tốt, liền thích chạy, Thì Nhan bình thường khích lệ nó xuống đất, lúc này không tránh khỏi phiền toái, tự hạ xe nâng vẫn ôm nó, bên trong bãi đỗ xe có gió mát rót vào, lạnh đến nỗi cô khẽ run rẩy mới đem cục cưng chuyển giao đến trong tay Tiểu Đan, vội vàng khoác thêm áo khoác, một lúc sau, Thì Nhan ngược mắt lần nữa, phát hiện cục cưng lại chuyển đến trong tay Trì Thành.

Tiểu quý nhỏ phát huy thân thể tăng cường chức năng keo dán, làm thế nào cũng không chịu từ trong ngực Trì Thành buông ra. Mặc cho lúc buổi chiều Trì Thành mới vừa mua áo choàng nhỏ cho nó, nó liền giống dây leo giắt dưới cổ Trì Thành.

Làm thế nào cũng không hiệu quả, gấp đến độ Thì Nhan cơ hồ muốn giơ chân, Trì Thành nâng cái ót cục cưng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đội lên phía trên, tránh cho Thì Nhan nhìn thấy nụ cười rục rờ vô cùng của đứa nhỏ. Nếu nhìn thấy, đoán chừng thật muốn không để ý đến hình tượng mà đạp người.

"Anh tiễn em lên nhà."

"Không được."

Giọng cô quả quyết làm lông mày Trì Thành đầu hàng, buổi chiều trời qua vui vẻ như thế, giờ cô lại vẫn muốn tìm cơ hội trở mặt, đột nhiên suy nghĩ này quanh quẩn cơ hồ muốn phá hủy hết cả ngày cố gắng của Trì Thành, lúc này, cô bổ sung: "Tịch Thịnh ở đây."

Thì Nhan cũng coi như muốn hòa giải, cả một buổi chiều mua đồ nhét đầy cốp sau, có anh làm lao động miễn phí cung cấp, sao lại không làm? Có tình Tịch Thịnh đột nhiên về nhà, hai người đàn ông này nếu vào lúc này đụng phải, không chừng sinh ra cái việc gì cũng không dám chắc.

Trì Thành ngẩn người, lĩnh ngộ: "Không có việc gì, nhiều lắm là đánh một trận."

Anh không phải cái loại đàn ông đó không biết nhượng bộ, lúc này tính tình càng muốn cố chấp, Thì Nhan không có cách nào mềm mỏng cầu xin, rốt cuộc định cường ngạnh: "Tất cả nói không được!"

Tiểu Đan một người vội vàng giơ cốp sau lấy gì đó, thấy không có người nào giúp một tay, dứt khoát cũng không mang, từ đuôi xe lộ ra cái đầu nhìn hai người giằng co như thế nào, lúc này rốt cuộc không nhịn được chen vào nói: "Chưa tới hai tuần lễ bảo bảo phải đi bệnh viện vô máu, Trì tiên sinh có rảnh rồi tới đón chúng ta không?"

Trì Thành bị tiểu cô nương này một câu nói đánh thức, ánh mắt không khỏi lần nữa hướng tới Thì Nhan.

Kia cần chờ tới hai tuần lễ? Đây là giai đoạn nguy hiểm của người phụ nữ thăng thần này, hai người cứ cách khoảng 2 ngày thì phải đụng đầu nhau, thời điểm gặp mặt ở khách sạn tuy khó mở miệng nhưng nếu có thể như hôm nay đôi lấy thời gian người một nhà được gặp nhau, cũng coi như đáng giá.

Tiểu Đan không biết nội tình, vẫn còn ở lo lắng Trì tiên sinh này không chịu nhượng bộ, lúc này Trì Thành cũng đã đổi thái độ, lui về phía sau một chút, cho Thì Nhan cảm giác khoảng cách: "Đến lúc đó anh đón em ở cửa đi bệnh viện."

Nói thế rõ ràng là nói cho Tiểu Đan nghe, Thì Nhan luôn có cảm giác mình làm cái gì cũng cầu thả, cũng không muốn hòa nhau, trực tiếp lướt qua Trì Thành đem tầm mắt hướng tới Tiểu Đan: "Dọn đồ xong chưa? Chúng ta đi."

*****

Hôm nay Đại nhân miễn cưỡng tiếp nhận ý kiến của cô, nhưng làm người ta đau đầu nhất lại chính là tên tiểu tử trong ngực người này, vẫn như cũ liều mạng không chịu rời đi ngực của Trì Thành, Thi Nhan không nghĩ ra biện pháp, đau đầu nhức óc.

Bác hàng xóm kể bên căn hộ trong cùng của Thi Nhan tuổi không khác nhiều lắm với mẹ đều nói cô quá sùng nịnh đứa nhỏ, nhưng kinh nghiệm dưỡng dục đứa nhỏ dùng trên người tiểu quý nhỏ lại không có tác dụng, phiền lòng nhất chính là việc vất óc tìm mưu kế cũng không đổi được sự phối hợp của nó, Trì Thành đơn giản chỉ nói một câu, âm thanh mềm mỏng nhỏ nhẹ: "Lần sau ba dẫn con đi ra ngoài nữa có được hay không?"

Thi Nhan 100% tin chắc mình nhìn thấy ánh mắt con trai "Vụt" sáng lên, sau đó nâng lên đầu nhỏ nhìn về phía Trì Thành, hỏi thăm thiệt giả hừ hừ. Trì Thành khuyên nó, hôn gương mặt mới chịu buông tay: "Bái bai."

Thi Nhan rút cuộc thuận lợi nhận lấy con trai, sợ tiểu tử kia hối hận, lại không dám làm nhiều chuyện, dừng lại ôm lấy đã. Tiểu quý nhỏ cựa quậy ở trên vai Thi Nhan, không ngừng nhìn lại, lúc đến cửa thang máy tay nhỏ bé vung lên: "Ba, bái bai."

Lòng của Thi Nhan đều vì một tiếng kêu này làm mềm nhũn, cho đến khi vào thang máy, tiểu quý mới không hề ngẩng đầu nhìn quanh nữa, Thi Nhan không khỏi tỉ mỉ quan sát tiểu tử, ngũ quan cùng nam nhân kia một khuôn mẫu khắc ra, giống nhau như vậy.

"Làm sao con cứ thích ba như vậy?" Thay vì nói cô là đang hỏi tiểu quý nhỏ, không bằng nói cô chỉ là buồn bực lắm bầm lâu bầu.

Tiểu quý nhỏ đoán chừng nghe không hiểu, nghẹo đầu liền đem tay hướng miệng nhét, Tiểu Đan ngồi ở trên món đồ chơi cười hắc hắc: "Bảo bảo tính tình giống như chị vậy!"

Tiểu Đan thà không chen vào nói cũng may, vừa mới thốt ra lời nói, Thi Nhan lại có hưng phấn muốn hỏi tội, quay mặt qua, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tiểu Đan một vòng: "Tiểu Đan em hãy thành thật khai báo, rốt cuộc nhận bao nhiêu thứ "tốt" từ hần?"

Loại tình trạng này không phải là không có qua, bảo mẫu lúc trước chính là người Trì Thành lạng lẽ sắp đặt.

"Chị Thi chị cũng không phải không biết, em đối với sự vật xinh đẹp từ trước đến giờ không có sức chống cự." Tiểu Đan cười mờ ám, vò đầu muốn chết dứt khoát thay đổi gương mặt, "Nhất là, đàn ông đẹp trai."

Điểm này Thi Nhan ngược lại tán đồng, tiểu cô nương đối với Trì Thành, thậm chí đối với Tịch Thịnh, ai cũng quan tâm. Trở lại cửa nhà mình, thấy Tịch Thịnh đứng phía trước, Tiểu Đan cười đến rục rờ.

Thi Nhan phất Tịch Thịnh khuôn đồ, tự mình vào nhà trước. cuối cùng Tịch Thịnh đem đồ toàn bộ chuyển vào trước cửa, một môi thờ hồng hộc: "Tại sao lại mua nhiều món đồ chơi như vậy?"

Lúc này Tiểu Đan cũng hiểu được muốn giấu diếm, chỉ có tiểu tử nhỏ hưng phấn đến mặt mày phát sáng: "Ba, mua."

Đứa bé nói chuyện vẫn là hai chữ bắn ra ngoài, ngữ điệu mơ hồ, Tịch Thịnh vội vàng tháo hộp đồ chơi, không chú ý nghe rõ. Xuất hiện là hình Transformers to lớn hơn đứa nhỏ một cái đầu, Tịch Thịnh yêu thích không buông tay, đối với cháu ngoại mình hâm mộ, rất khách khí dụ dỗ: "Món đồ chơi này phòng con có còn nhiều hơn so với phòng chú, cái này đưa cho chú có được hay không?"

Không biết tiểu quý nhỏ có hiểu ý hay không, chỉ thấy nó đột nhiên duỗi thẳng hai chân, một cước đá phải mặt Tịch Thịnh, ngay giữa sống mũi. Tịch Thịnh suýt nữa ngã xuống đất, đau đến thẳng bịt mũi, mặt tiểu quý nhỏ vô tội, nghiêng đầu nhìn Tịch Thịnh một cái, thân thể nhỏ bé từ từ dịch chuyển đến cạnh ghế sofa, cứ như vậy lưu loát hạ xuống, thủ hộ món đồ chơi của mình.

Thi Nhan cười đến ngửa tới ngửa lui, Tịch Thịnh há mồm trơ mình chen đến bên cạnh cô: "Tiểu tử này nhất định là có ý!"

"Ai biểu em người lớn như vậy còn cùng nó giành đồ chơi?"

Bởi vì dấn phải gân, trong mắt cô mỗi một biểu cảm của Tịch Thịnh đều nhìn thật rõ ràng, thậm chí lún đồng tiền rạn rờ lâu chưa từng thấy cũng hiện ra, Tịch Thịnh từ đuôi đến đầu nhìn cô, kinh ngạc đến cái trán cơ hồ muốn áp vào trên cằm cô: "Hôm nay đi chỗ nào chơi? Vui vẻ như vậy?"

Về mặt Thi Nhan lập tức trầm xuống, sờ sờ mặt của mình: "Nào có?"

Thời tiết tháng mười, so với về mặt của phụ nữ, nói thay đổi liền thay đổi ngay. Cô vui vẻ là được rồi, Tịch Thịnh không có ý định vạch trần, thừa dịp cô tâm tình tốt, tính toán vì mình đòi thêm phúc lợi: "Ta còn chưa ăn cơm tối."

Hần đang tính toán gì, Thi Nhan rất rõ ràng, cảm điều khiển ti vi đổi đài, lờ đi hần: "Chúng ta cũng đã ăn rồi."

"Ta cả ngày đều ở đây cùng những kiến trúc sư người nước ngoài bốn ba, chết rất nhiều tế bào não." Hướng trên cánh tay cô cọ, làm bộ uất ức, "Muốn ăn hai món mặn một canh bồi bổ."

Thi Nhan cúi đầu suy nghĩ một chút, có chút khó có thể mở miệng, nhưng không nói, trong lòng ghen lại. Chốc lát, trịnh trọng nhìn lại: "Hai món một canh? Có thể, chỉ là người phải trước trả lời ta cái vấn đề."

Tịch Thịnh cảm thấy có hy vọng, cánh tay dài vung lên, hết sức phóng khoáng: "Nói!"

"Có người, em và hắn ở cùng nhau, rất có thể cả đời sẽ không dễ chịu, nhưng nếu như em không phải cùng hắn ở cùng nhau, liên nhất định cả đời không dễ chịu."

Một từ "Nhất định" nghe được rất nặng, mặt mày Tịch Thịnh dừng lại, bộ mặt đùa giỡn cũng theo đó biến mất. Thì Nhan tự lo không xong, không có quá chú ý đến biểu tình của hắn, chỉ tiếp tục nói: "Nếu như là em, em sẽ lựa chọn thế nào?"

Cô thử dò xét ý vị rõ ràng, Tịch Thịnh bỗng nhiên đứng lên: "Em không đồng ý."

Ánh mắt của hắn sáng quắc, nhất thời Thì Nhan không có can đảm: "Chị còn không có nói là chuyện gì nữa, em không đồng ý cái gì?"

Nếu không phải bị đoán trúng, cô cần gì quanh co lòng vòng như vậy, tránh qua cái đề tài này, vì vậy Tịch Thịnh càng đoán ra chắc chắn, chợt cảm thấy vô lực, ngói vào đối diện cô: "Chị hôm nay với hắn ở cùng nhau, có đúng hay không?"

Lấy thông minh của hắn, đoán được cũng không khó, Thì Nhan vốn cũng vô tâm giấu giếm, chỉ nghĩ lúc trong ngượng ngùng tìm kiếm một người có thể giúp cô sửa sang lại suy nghĩ, hiển nhiên, Tịch Thịnh không phải.

"Làm sao chị biết rằng không có hắn ta thì cảm thấy không dễ chịu? Chị còn có em a" Tịch Thịnh suy nghĩ nửa vì không lựa lời nói suýt cắn đầu lưỡi, bỗng dừng dừng lại, đề xuống có chút gấp gáp sau mới tiếp tục, "— người nhà a."

"Chị từ đó đến giờ đã thử 8 năm cũng không thành công, em cảm thấy chị còn có hi vọng sao?" Trong phòng khách mùi thuốc súng quá nồng, tiểu quý nhỏ vừa có đồ chơi mới, cái gì cũng yêu thích đá một cái, món đồ chơi vung lên, đừng đưa muốn đi qua nhất, Thì Nhan vội vàng phản phó Tiểu Đan: "Mang Kings trở về phòng chơi."

Thường ngày Thì Nhan liền không hay cười, nhưng sắc mặt Tịch Thịnh xanh mét như thế là lần đầu gặp, Tiểu Đan vội đáp một tiếng, ôm lấy tiểu quý nhỏ nhất đồ chơi liền hướng vào phòng tránh.

Cái gì hai món một canh, sớm quăng ra sau đầu, Tịch Thịnh một bộ dạng phán quan: "Vậy còn Nhiễm Nhiễm thì làm thế nào?"

Trong lòng Thì Nhan đến nay đều chưa thông suốt, cứ như vậy bị một câu nói Tịch Thịnh quăng ra, cô khó tránh khỏi thần sắc nặng nề, lại như suy nghĩ cái gì, cũng không thể lên tiếng phản bác.

Phiên nào không chỉ không được làm rõ, ngược lại càng thêm hỗn loạn, Thì Nhan chỉ muốn mau sớm kết thúc đề tài này: "Chị không muốn cùng em gây gổ."

Một hồi trăm mặc, Tịch Thịnh khó khăn thu lại vẻ mặt gây sự trước. Đi tới trước mặt cô, từ trên xuống dưới nhìn cô. Hắn sớm so với cô cao lớn hơn rất nhiều, lúc Thì Nhan vẫn coi hắn là đứa bé để đối đãi, hôm nay vẫn là đứa nhỏ ý vị sâu xa khuyên mình: "Chị cần bản một chút can đảm cũng không có liên muốn cùng hắn ta bắt đầu lại, quay đầu lại chịu tội thì chỉ mình chị. Lui vạn bước, nếu như chị xác định mình thật có thể nhìn, ban đầu còn cười cái quỷ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Không bằng, chúng ta làm lại từ đầu.

*****

Ngày tiểu quý nhỏ chạy chữa hôm đó, Trì Thành nói sẽ lái xe tới đón. Thuận đường đi mua điểm tâm buổi sáng. Vẫn còn nóng hôi hổi. Lúc sắp chia tay anh muốn mời cô: "Gần chung cư phụ cận có quán điểm tâm sáng mới khai trương, lần sau mang cục cưng đi ăn thử một chút?"

Lúc ấy ánh mắt cô ấy mờ mịt một mảnh, trên lông mi như treo thủy châu, tựa như lệ cũng tựa như mồ hôi, một môi liền hô hấp cũng bé không thể nghe, cũng không biết có nghe lời anh nói hay không.

Trì Thành đem xe dừng ở bên ngoài chỗ dừng xe, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Thì Nhan, khóa còn chưa có mở, liền nhìn thấy Tịch Thịnh đi tới phía bên này.

Tịch Thịnh tựa hồ sáng sớm đã ở chỗ cách đó không xa chờ, nhìn thấy xe của anh, trực tiếp tiến lên, thẳng gõ cửa sổ xe. Trì Thành hạ xuống cửa sổ xe,

đang muốn mở miệng chào hỏi, Tịch Thịnh đã vượt lên trước một bước : "Thì Nhan cùng bác sĩ đổi hẹn đến xế chiều rồi, Trì tiên sinh thật ngại, hại anh một chuyến đi tay không."

Trì Thành từ trên mặt hần dễ dàng đọc lên bốn chữ "Người đến không có ý tốt", bình thường tính tình lạnh lùng đã quen, liền không có chú ý tới Tịch Thịnh, tiếp tục quay số điện thoại.

Tịch Thịnh lại đưa tay đi vào, đè lại tay anh: "Trì tiên sinh xem ra rất rảnh a, tôi hôm nay nghỉ phép, muốn đánh quyền anh thả lỏng gân cốt, có thời gian cùng nhau hay không?"

Mặt không chút thay đổi nói qua loa, không đợi Trì Thành đồng ý, Tịch Thịnh đã đi vòng qua bên kia, mở cửa ngồi lên ghế trước. Trì Thành liếc xéo vị khách không mời mà đến một cái. Người trẻ tuổi không thiện ý, ngăn cản hẳn gọi điện thoại tiết lộ đang thấp thỏm, nói rõ cho hẳn biết, Thì Nhan không có đôi hẹn với bác sĩ.

Nghĩ lại, cánh cửa này nếu muốn vượt qua, tránh né cũng không phải biện pháp, vì vậy Trì Thành trầm mặc khởi động xe.

Cộng thêm kẹt xe đã mất đến nửa giờ, vừa đèn đỏ, Trì Thành không thể không dừng lại, ngón tay theo thói quen đánh tay lái, có chút không kiên nhẫn, vốn định vội vàng giải quyết xong sự việc này, mau sớm quay trở lại cùng Thì Nhan, nhưng theo như thời gian hiện tại tính ra, hầu như không có khả năng.

Giữa không gian trầm mặc, Tịch Thịnh cuối cùng nhìn không được, ánh mắt dò xét người đàn ông ở chỗ tay lái. Mọi mong, dấu hiệu của nam nhân bạc tình, Tịch Thịnh ít có ý tốt gắn ghép.

Trì Thành vẫn không lên tiếng, rõ ràng đang chuyên chú ở con đường phía trước, nhưng dường như bắt được ánh mắt Tịch Thịnh, đột nhiên mở miệng: "Tôi muốn biết cậu bây giờ có lập trường gì. Giúp tôi? Hay đứng về phía đối lập?"

Về mặt Tịch Thịnh lo lắng từng trận, nghe hẳn hỏi như thế, chột cười, mang một ít đùa cợt: "Thái độ tôi hiện tại giống như đang giúp anh hay sao?"

"Tôi còn ôm một chút may mắn, " Trì Thành đầu vai đứng thẳng, kiêu ngạo lơ đãng, "Có lẽ cái cậu cần chỉ là đang khảo nghiệm tôi."

Người đàn ông này mặt lạnh lời nói cũng lạnh thật sự quá dễ dàng chọc giận người khác, Tịch Thịnh tự nhận tính tình dễ chịu, cũng không chịu được cảm tức vô cùng: "Ha, vậy thì thật là xin lỗi, tôi ước gì anh biến đi thật xa."

Vào lúc này đèn đỏ nhảy chuyển, Trì Thành tay cầm tay lái, thuận thực vũng vàng khúc quanh, thanh âm cũng rất vũng vàng, căng chùng vừa phải: "Như vậy tốt hơn, tôi về sau làm cái gì đều không cần bận tâm ý kiến của cậu."

"Đừng nói giống như thuận anh thì sống, nghịch anh thì chết, " xa xa nhìn thấy cửa phòng Gym, Tịch Thịnh càng thêm can đảm, "Đánh thắng tôi lại nói tiếp."

*****

Buổi tối ngày đầu tiên Thì Nhan liền nghỉ ngơi rất sớm, sáng nay đứng dậy vẫn chưa có tinh thần.

Càng gần tới có ngày xét nghiệm mang thai, Thì Nhan càng khẩn trương, mấy ngày nay đứng ngồi không yên, trong lòng liệu mạng đè nén sự mong đợi, hôm qua quả nhiên mất ngủ, rạng sáng thật vất vả mơ mơ màng màng ngủ, tỉnh lại lần nữa đã thấy trời sáng chum.

Chuyện thứ nhất khi rời giường chính là cùng que thử thai tiếp xúc. Từ từ bóc vỏ ngoài đến cuối cùng, mỗi bước Thì Nhan đều biết rõ hơn luyện, nhanh chóng đến chết lặng.

Nhưng ít ra tâm tình một chút cũng không chết lặng, mà là trước sau như một thấp thỏm lo lắng. Huyết thái dương Thì Nhan thỉnh thoảng nháy, gần đây thân kinh căng thẳng cao độ, cô thật sự sợ, nếu như tất cả như công dã tràng, sợ rằng mình liền nhảy lầu cũng sẽ nên.

Nghĩ như thế, Thì Nhan liền có chút kháng cự, tay cũng bắt đầu phát run.

Ngồi không chờ kết quả thật dày vò cô, Thì Nhan quyết định trước đi rửa mặt. Ngâm bàn chải đánh răng đi phòng trẻ xem một chút, không ngờ cục cung đã tỉnh rồi.

Mỗi khi phải đi bệnh viện, cục cung nhất định một khóc hai nháo không chịu hợp tác, không có nửa giờ dụ dỗ tuyệt không ra cửa, lúc này tiểu tử lại không tới 8 giờ rưỡi liền tỉnh lại, khoảng thời gian này đối với nó mà nói, có thể tính xưa nay chưa thấy dậy thật sớm. Tiểu tử thậm chí vui sướng nháo, thúc giục người lớn vội vàng dẫn nó ra cửa, thật sự khác thường.

Nhìn về mặt ước mơ, nghe nó trong miệng niệm niệm có tiếng: "Mau, mau." Thì Nhan chỉ có cười gượng vài phần.

Không ai so với Thì Nhan hiểu rõ hơn đứa bé nhỏ mọn, thấy nó lại muốn chính mình tự đi mở cửa, Thì Nhan vội vàng ôm lấy, đi phòng ăn, "Ngoan, ăn sáng trước."

Đi ngang qua phòng khách, thuận tay cầm lên điện thoại di động lật xem. Còn không có cuộc gọi của Trì Thành điện tới.

Thì Nhan không thể không trấn an tiểu tử: "Người con mong còn chưa tới !"

Tịch Thịnh vẫn cười nói đùa nhỏ này là bông hoa tuyệt thế, nghĩ đến nó có thể nghe hiểu, nó lại toàn bộ không rõ, lúc cho là nó không hiểu, thế nhưng nó lại thật giống như hiểu thông suốt. Thì Nhan nói như vậy, tiểu tử lại giống như nghe hiểu, rất nhanh an phận đi xuống, nghiêng mắt nhìn đồng hồ để bàn, sau đó phối hợp đếm trên đầu ngón tay.

Nếu như không phải là bởi vì đùa bé quá nhỏ, Thì Nhan cơ hồ nghĩ nó là đang coi thời gian.

Đùa nhỏ có ghế riêng, trong ngày thường chung quy lại hi vọng được hưởng quyền lợi ngang hàng với người lớn—— cùng bàn ăn ăn cơm, nhưng lúc này ôm nó cùng ăn trong ghế, nó lại không có kháng nghị, Tiểu Đan uy một hộp, nó ăn một miếng, thật lâu không có ngoan như vậy.

Dĩ nhiên, hôm nay chuyện lạ còn có một cái khác: Tịch Thịnh thật vất vả tranh thủ đến một ngày nghỉ phép, hẳn là sớm một chút liền đi ra cửa. Tiểu Đan giống như là dấu điểm cái gì, bị hỏi đến cùng liền mặt lóe lên, suy đoán lung tung: "Đoán chừng đi mua sắm sớm một chút."

Thì Nhan một lòng nhớ thương đều đặt trong phòng vệ sinh, không để ý lắm cái khác, phân phó Tiểu Đan chuẩn bị cơm mang theo xe, sau thẳng trở về phòng.

Kết quả đã nghiệm ra.

Khi thấy rốt cuộc không còn liên miên bất tận một cái tơ hồng như nửa năm qua, Thì Nhan cơ hồ cảm thấy nhịp tim trong nháy mắt dừng lại.

Ngừng thở, tới gần nhìn kỹ, một cái tuyến màu sắc khác vô cùng nhạt, cơ hồ nhỏ không thể thấy, Thì Nhan hít thở sâu một hơi, từ từ đem que thử thai cất xong, nhẹ nhàng bước chân đi ra ngoài.

Đã ném thử nhiều lần thất bại, trải qua nhiều thứ lăm doi thay, lúc này Thì Nhan ngược lại rất dễ dàng liền bình phục tâm tình, thời gian vừa lúc, tiểu quý nhỏ lại hết sức phối hợp, ba người rất thuận lợi xuất môn, Thì Nhan vẫn muốn thuận đường đến chỗ bác sĩ kiểm tra cho chính xác, trước khi lên xe mới chợt nhớ lại Trì Thành đến giờ vẫn không có tin tức.

Anh không có điện thoại tới, bất giác nhìn vòng quanh bốn phía bãi đậu xe, không có tung tích xe của anh.

Tiểu quý nhỏ do Tiểu Đan ôm, mở to mắt trong bãi đỗ xe chăm chăm nhìn chung quanh, thủy chung không có tìm mục tiêu, lập tức làm âm ỉ ra: "Muốn, ba."

Về mặt Tiểu Đan khản trương, thật lạ thay đổi bản tính, không có thúc giục Thì Nhan gọi điện thoại, ngược lại nói: "Thì tỷ, nếu không chúng ta đi trước?" Thậm chí vừa nói vừa đem chìa khóa xe đều đưa lên. Thì Nhan nghi ngờ liếc nhìn Tiểu Đan, nếu không phải Tiểu Đan lập tức nghiêng đầu tránh qua tầm mắt, Thì Nhan sẽ không thật để ý tới chuyện này.

Gọi điện thoại cho Trì Thành nhưng không có người nào nghe. Tịch Thịnh cũng là sáng sớm không có bóng dáng, Thì Nhan bất giác hồi tưởng lại mấy ngày trước cùng Tịch Thịnh vô cớ mà tranh luận.

Đem cục cưng từ trong tay Tiểu Đan ôm trở về, để nó vào trong xe trước, trên tay Tiểu Đan không còn, rõ ràng tay chân luống cuống, Thì Nhan nhìn xuống: "Nói đi, dấu điểm chị cái gì?"

"Tịch đại ca hỏi em chút tình huống."

"Sau đó?"

Trước về mặt Thì Nhan hoàn toàn lạnh xuống, không khí cũng như bị hút đi, bốn phía quanh mình trở nên mỏng manh, Tiểu Đan không phải là đối thủ, sớm một chút đã thua trận: "Em nói cho anh ấy biết Trì tiên sinh hôm nay sẽ làm tài xế, anh ấy nói sẽ tự giải quyết, để cho em..... Hôm nay theo chị."

"Em không phải vẫn luôn đứng về phía Trì tiên sinh hay sao? Thế nào hiện tại lại đổi thành Tịch đại ca vậy?" Thì Nhan đứng một vừa gọi cho Tịch Thịnh vừa nói, "Em thật đúng là gió chiều nào theo chiều đó, nghiêng ngả a!"

Giọng điệu này không giống như quát lớn, Tiểu Đan rốt cuộc dám ngừng đầu, nhìn mặt mà nói chuyện chốc lát, gãi gãi đầu, cười giống như vô lại.

Điện thoại của Tịch Thịnh cũng không có người nào nghe.

Thì Nhan tức giận lắm bầm lâu bầu: "Hắn nói hắn sẽ giải quyết, giải quyết như thế nào? Trừ dùng nắm đấm hắn còn biết cái gì? Trì Thành cũng thế, thế nào lại chịu bồi hắn điên khùng?" Ý thức được hai người đàn ông không có thuốc chữa kia đang ở cùng nhau, thật là dính vào chỉ tội thương thấu đầu óc, Thì Nhan ước lượng xoay lại cơ tay, lúc này ôm lấy cục cưng, rất là phóng khoáng: "Lên xe, chúng ta đi."

Thời khắc sắp quyết định vận mạng, Thì Nhan quyết tâm đem hai người đàn ông này tạm thời quăng ra sau đầu, để cho bọn họ tự sinh tự diệt, nhưng lại quên mất không cưỡng được tiểu tổ tông trong xe, xe còn chưa lái ra ngoài, tiểu quý liền làm âm ỉ.

"Baba, muốn! Mẹ, gạt người!"

Thì Nhan bị giọng nói yếu ớt huyền não làm tâm phiền ý loạn, tiểu tử này lại sử dụng từ "Gạt người"! Không chừng học được từ các chương trình trên tivi! Thật không nên để cho nó xem tivi!

Thì Nhan nhất thời không còn tinh lực, thiếu chút nữa là để cho nó đá phải hộp số, bèn ôm nó cho Tiểu Đan trở thành thịt đệm người, đùa nhỏ trút giận

dữ dội, hai người đều không chế không được. Nó huyền ảo so với bất kỳ lần nào đều hung hơn, mong đợi ba ngày, một buổi sáng tan thành bong bóng ánh —— Mặc dù Thi Nhan có thể hiểu, nhưng chỉ có thể lắc đầu cảm thán, không còn cách nào, da đầu cũng bị đưa nhỏ hồ đồ quay đến tê dại, chỉ đành phải hiem hiem đem xe đỗ sát ở bãi đậu xe: "Hiện tại liền dẫn con đi thấy ba có được hay không?"

Nghiêng đầu hỏi Tiểu Đan: "Tịch Thịnh có nói bọn họ muốn đi đâu giải quyết ở đâu hay không?"

Tiểu Đan lắc đầu, bị đưa nhỏ chộp được cơ hội đánh xuống, giờ phút này khóc không ra nước mắt. Hai người đàn ông này điện thoại của đều không thông, Thi Nhan trái lo phải nghĩ, nhớ lơ mờ Tịch Thịnh có quen biết một phòng Gym.

Trên điện thoại nhanh chóng tra ra địa chỉ, Thi Nhan gia tốc đi tới. Tiểu quý nhỏ vẫn nhìn chăm chăm vào phía trước, nháy mắt cũng không chớp, giống như đang phân biệt đây là có phải đường đi bệnh viện không, thấy bên đường đều là xa lạ, lúc này mới an phận xuống.

"Mẹ, đói bụng, đói."

Sắc mặt tiểu tử này biến đổi tốc độ quá nhanh, Thi Nhan đều muốn cam bái hạ phong, nó bẹp miệng nhìn về Thi Nhan, mới vừa rồi đại não tựa như không phải là nó. (Dễ thương quá !)

Tiểu Đan lấy hộp cơm giữ ấm đút cho nó ăn, vừa trưng ra vẻ mặt đưa đám: "Chị Thi, em muốn cầu xin tăng tiền lương."

*****

Thấy hai người phụ nữ mang theo đứa bé bước vào, nhân viên tiếp tân liền nhìn thẳng mắt. Thời gian cấp bách, Thi Nhan không thể trì hoãn nhiều, nói thẳng, hỏi có người khách tên Tịch Thịnh hay không.

Trung tâm này có 3 tầng lầu, quán quyền anh ở vị trí cao nhất, cửa thang máy vừa mở, đập vào mắt chỉ toàn thể giới những người đàn ông mồ hôi đổ như mưa.

Một người phụ nữ trẻ tuổi ôm đứa bé xuất hiện ở đây, làm nổi bật thành một cảnh, tiểu quý nhỏ bị nhiều người cùng nhau nhìn chăm chăm như vậy, cũng không dám lên tiếng, an phận nằm ở trên vai Thi Nhan, Thi Nhan phóng mắt nhìn quanh, không có tìm thấy bóng dáng hai người cần tìm, liền trực tiếp men theo số phòng vip bước đi.

Xuyên thấu qua trên cửa thủy tinh, rõ ràng nhìn thấy trên thượng đài quyền anh có hai người đàn ông này. Đây hai người đàn ông đang chỉ biết có đôi phượng, có nên để cục cưng nhìn thấy một màn này hay không? Thi Nhan do dự một chút. Nguyên bản là muốn cho Tiểu Đan mang theo tiểu quý nhỏ chờ ở trong xe, nhưng thật sự là không nhìn được nó lại mếu máo tổn hơi thừa sức đòi kháng nghị, lúc này mới dẫn nó đi lên, khiến cho nó sợ, Thi Nhan giao nó vào tay Tiểu Đan, nó cũng an tĩnh không phát biểu ý kiến.

"Các người ở bên ngoài đợi." Thi Nhan nói xong đẩy cửa ra, một thân một mình đi vào.

Gian phòng cũng khá lớn, tiếng quyền hồi âm nghe được rõ ràng, trên kháng đài hai người đang chuyên chú chém giết, Thi Nhan bận tâm thân thể, không có cách nào la to nói lớn, trực tiếp đi tới dưới đài, ôm lấy hai cánh tay vây xem, chờ bị phát hiện.

Phát hiện ra cô đầu tiên là Trì Thành, chột nhìn cô sững sốt, động tác hơi có chậm lại, đồng thời Tịch Thịnh hươ quyền mà đến, Trì Thành tránh cũng không tránh, đành ăn một quả đau, lúc này máu mũi nhỏ xuống trên mặt đất.

Cho đến lúc Trì Thành giơ tay lên chống lại quyền đang tới, Tịch Thịnh mới bị bắt dừng lại, thờ hồn hèn gấp gáp, trần trần nhìn chăm chăm Trì Thành, hai mắt đỏ bừng, sững sốt còn chưa phát hiện có điều không ổn. Cho đến khi Thi Nhan lên tiếng: "Đánh đủ rồi chưa?"

Trong nháy mắt về mặt Tịch Thịnh cứng đờ. Quay lại phía sau thấy đúng là cô, một thân bắp thịt căng thẳng của mới chậm rãi bình phục.

"Mấy người cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, chỉ biết là dùng nắm đấm giải quyết vấn đề." Ánh mắt Thi Nhan dừng lại ở hai người, nếu như có thể, thật muốn đi lên cho bọn hắn mỗi người một quyền.

Tầm mắt thay đổi rơi vào trên người Trì Thành, cô càng thêm nhũn nhũn chặt mi tâm, "Còn anh nữa, nói là bồi Kings đi bệnh viện kết quả lại nuốt lời, chạy tới cùng chú nó đánh nhau."

Bởi vì ở trần, vết thương ở bụng Trì Thành rõ ràng có thể thấy được, bề mặt còn rất mới, mới vừa bị đánh trúng. Tình trạng Tịch Thịnh so với hắn còn thảm hơn, bị cô quất lớn thương xuyên sẽ xuất hiện về mặt uất ức, lúc này cũng không ngoại lệ, Thi Nhan nhất thời có điểm mềm lòng, cô vốn tính mục đích tới chỗ này cũng không phải là gây gỗ, nhưng thật sự không tránh được trong giọng nói có chút nguội lạnh: "Kings vẫn còn ở bên ngoài, hiện tại tôi cũng cần người cùng đi bệnh viện, các người người nào rảnh rồi?"

Lời nói chưa xong, Trì Thành đã nghiêng người nhảy xuống đài quyền anh: "Chờ anh thay quần áo."

Tịch Thịnh tự biết chậm một bước, cũng muốn nhảy xuống đài, đang vượt qua rào chắn lại nghĩ tới điều gì, bỗng dừng dừng lại, thu chân.

Trì Thành đảo mắt đã vào bên trong phòng thay quần áo, Tịch Thịnh dựa vào rào chắn, bởi một vốc mồ hôi: "Em giúp chị hỏi chuyện của Nhiễm Nhiễm. Chị đoán anh ta tra lời thế nào?"

Lòng Thi Nhan đang hạnh phúc nhất kể từ khi cục cưng ra đời, không để ý tới những thứ chuyện vặt này: "Chị không cần biết."

Cho dù cô ngăn lại cũng không có hiệu quả, Tịch Thịnh vẫn tiếp tục: "Hắn nói hắn có trách nhiệm chăm sóc Nhiễm Nhiễm, muốn yêu nó cả đời."

"Câm miệng!" Cho đến khi bật thốt lên, Thì Nhan mới phát hiện ra mình nói hai chữ gì, phần nộ của cô có bao nhiêu nhiều ít, Thì Nhan chính mình cũng không thể xác định.

Tịch Thịnh bỏ ra gắng tay, khắp người máu ứ đọng bước đến, giống như khuyển nhủ người: "Em so với chị còn rõ ràng chị có bao nhiêu ích kỷ, làm sao chị có thể chịu được hắn đem yêu thương cho chị, cho tiểu quý nhỏ phân chia cho người khác một chút xú? Huống chi, hắn đối với cô bé này quan tâm, sẽ không so với chị."

Nói ra "Coi như Nhiễm Nhiễm không phải là con gái của tôi, tôi cũng phải chăm sóc nó", ký ức trước kia lại quay về, Tịch Thịnh cơ hồ muốn hoài nghi, việc này nếu không phải Trì Thành đối với Nhiễm Khiết có yêu, tại sao lại yêu thương con bé này như vậy?

Thì Nhan cắn răng, vốn cái cằm nhỏ khéo càng ra sức buộc chặt. Mỗi lần bị người khác nói trúng tim đen, chính là loại biểu tình này, động tác này vài chục năm chưa từng thay đổi.

"Đàn ông có lẽ lừa được phụ nữ, nhưng tuyệt đối không che mờ được đàn ông. Thì Nhan, em không thể để cho chị lại bị hắn tổn thương." Tịch Thịnh biết tâm tư của chị mình cùng gương sáng là một dạng, nói được đến đây thật ra đã đầy đủ.

Bị một đứa nhỏ cô quan tâm từ bé nhắc nhở, Thì Nhan cảm thấy đầu óc có chút động, căn bản không cách nào phản bác. Ý nghĩ chuyển thành bất động, ánh mắt ngược lại chuyển rất nhanh, tâm mắt nghiên nghiên, chỉ thấy Trì Thành đã đổi về y phục, đi về phía mình.

Thì Nhan nhất thời tan mộng, lấy lại thần trí sau đó dẫn đầu xoay người đi ra ngoài: "Đi thôi."

Nhìn thấy Trì Thành, tiểu quý nhỏ tựa như sinh sôi tron trượt hạ Tiểu Đan ôm trong ngực, "Ba!" Vừa kêu, vừa quơ cánh tay chim cánh cụt lắc lắc chạy đến trước mặt Trì Thành, Trì Thành khom lưng gương tay, đem nó vững vàng ôm vào lòng.

Tiểu quý nhỏ nằm ở trong ngực Trì Thành tố cáo: "Bệnh viện, không thích. Chích đau đau."

Tiểu Đan hướng phòng vip ngó dáo dác, người đàn ông kia đứng ở trung tâm đài quyền anh, cúi đầu, khắp người cô đơn, Tiểu Đan lặng lẽ mở cửa, chuẩn bị chạy vào, Thì Nhan một cái liền nhìn thấy: "Đi chỗ nào?"

"Em muốn..... Đi vào an ủi Tịch đại ca."

Thì Nhan không nói lời gì để lại bàn tay đang cầm cửa: "Em mau kết thúc kiếp sống gió chiều nào theo chiều đó đi. Không cho phép làm chị thêm phiền toái."

Xuyên thấu qua cửa thủy tinh liếc mắt về đài quyền anh, động tác Thì Nhan đóng cửa dừng lại, người em trai cứng rắn này, bèn bị đến cơ hồ không có tim phổi, Thì Nhan vẫn cho là hắn đối với ngôn ngữ ác độc của cô đã miễn dịch.

Có chút ảo não.

"Em trước cùng bọn họ lên xe, chờ chị mấy phút."

Thì Nhan phân phó xong Tiểu Đan sau lại mở cửa đi vào. Trong phòng chỉ còn lại cô và Tịch Thịnh, thấy cô đã đi mà còn quay lại, mặt mày Tịch Thịnh uất ức trầm xuống, cuối thân xuống liền ngồi vào trên đài.

"Chị có thể mang thai."

Thì Nhan thật bình tĩnh nói, lại như kinh Lôi, đem Tịch Thịnh phát nổ bỗng nhiên đứng lên.

"Em nói không sai, chị rất ích kỷ, tâm cũng rất nhỏ, nhỏ như chỉ có thể dung nạp một người. Người này đã từng là Trì Thành, nhưng mà bây giờ không phải là —— bây giờ là con chị. Có lẽ tương lai chị sẽ vì hai đứa bé cùng Trì Thành nổi lại, nhưng cũng không phải hiện tại."

Lời giải thích của cô có chút hỗn loạn, nhưng tin chắc Tịch Thịnh nghe hiểu, nếu không hắn sao có thể chỉ trưng ra một tí vui mừng, nhiều hơn lại là biểu tình khổ khó nói.

Nhưng cuối cùng vẫn là trẻ tuổi, mặc dù hiểu ý lời của cô..., vẫn còn muốn hỏi tới: "Chị vẫn thích anh ta sao?"

Thì Nhan trong lúc nhất thời nghĩ đến quá nhiều chuyện, thậm chí thanh âm Bùi Lục Thần đều ở đây trong đầu cô chợt lóe lên, cô siết chặt mi tâm: "Có người nói cho chị biết, cô yêu mới có hận, chị hôm nay có thể xác định đã không còn hận hắn, đây là không phải nói yêu cũng mất, nói thật, điểm này chị tạm thời còn chưa có hiểu rõ."

Tịch Thịnh nghĩ ngợi chốc lát, chợt bước nhanh đến, nhảy xuống rào chắn đi tới trước mặt Thì Nhan.

"Trả lời em một vấn đề nữa. Không cho phép nói láo, hỏi chị một chút nơi này ——" Ngón tay Tịch Thịnh dừng ở tim cô một chút, "Chị còn hận Nhiễm Khiết Nhất sao?"

"Không."

"Vậy còn Nhiệm Nhiệm?"

"Không." Người phụ nữ nói láo, biểu hiện rất dễ nhận ra.

Giống như đàn ông gạt được phụ nữ, phụ nữ cũng có thể gạt đàn ông, cũng có thể lừa dối nhau.

"Cả họ chị cũng không hận" Khóe miệng Tích Thịnh dâng lên cười, có chút như trút được gánh nặng, "Vậy chị thật đã không thương hận."

Cách đó không xa, khe cửa hé mở từ từ khép lại.

Bên ngoài, Trì Thành tay cầm nắm cửa, mười ngón tay cứng rắn trắng bệch. Nghe đến đó, cũng đủ rồi, Trì Thành đóng kín cửa lại, yên lặng quay đầu rời đi.

Trì Thành vừa mới bước chân lên xe, Tiểu Đan liền nhìn quanh đằng sau lưng anh: "Chị Thi Nhan đâu?" Tiếng nói vừa dứt đã trông thấy bóng dáng của Thi Nhan đang băng qua đường.

Thi Nhan ôm con trai ngồi vào ghế phụ bên cạnh, tiểu yêu quái đang đưa đôi chân ngắn cùn, ôm cặp lồng com như đang ôm bảo vật, đưa bảo vật lên: "Ba, ba ăn cháo đi, ăn ngon lắm"

Đây là cách thường ngày Thi Nhan dỗ dành đứa trẻ ăn cơm, bây giờ đứa trẻ liền học theo, cũng bắt trước bộ dáng giống như vậy. Không biết sao vào lúc này, khuôn mặt hết sức lạnh lùng của Trì Thành khẽ mỉm cười yếu ớt. Trì Thành không buông tay, vẫn tiếp tục lái xe, khi dừng lại chờ đèn xanh đèn đỏ thì nếm thử theo yêu cầu của con trai. Dưới ánh mắt mong đợi của con trai, khóe miệng khẽ cong cong, giờ một ngón tay cái lên.

Mặc dù Tiểu Đan không phải người hay biểu lộ ra bên ngoài, nhưng trên mặt cũng mỉm cười: "Gạo này, lạc này...ngô nữa....." Bỗng dưng im lặng.

Tiểu Đan trong lúc lơ đãng bắt gặp được sắc mặt lạnh lùng của anh, đột nhiên im lặng không lên tiếng.

Trong cái xã hội này, nội tâm của những tình anh ít nhiều đều có sự kiêu ngạo, một nam một nữ ngồi phía trước cũng như vậy. Tuy làm cho người ta cảm thấy có phần xa cách, nhưng Trì tiên sinh này, luôn biểu hiện dịu dàng, trong nháy mắt lại xuất hiện khuôn mặt lạnh lùng, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại thái độ bình thường.

Tiểu Đan không ồn ào giống như thường ngày, tìm tòi nghiên cứu quan sát thật cẩn thận, nhưng gần đến bệnh viện rồi mà vẫn chưa tìm ra được gì.

Thi Nhan vốn là người ít nói, tiểu yêu quái càng đến gần bệnh viện càng khản trương, nên cũng im lặng không nói lời nào, ngoan ngoãn ôm cặp lồng com, cúi đầu đếm ngón tay.

Không khí bên trong xe trầm xuống, mấy người xuống xe đi thẳng đến khoa nhi.

Truyền máu rất vất vả, hầu như mất cả một ngày, cơm trưa và cơm tối cũng phải ăn ở bệnh viện, ngày thường Thi Nhan vẫn trông chừng tiểu yêu quái, lúc này vừa đến khoa nhi, liền giao đứa trẻ cho Tiểu Đan: "Chị phải đi sang khoa khác một chút, coi chừng nó."

Mỗi lần đứa trẻ đi truyền máu là lại khóc nháo nên Thi Nhan không dám lơ là dù chỉ một phút, hôm nay lại đặc biệt ngoan ngoãn, có Trì Thành ở đây, Thi Nhan cũng yên tâm rời đi.

Thi Nhan lấy số xét nghiệm máu HCG, ngồi chờ ở bên ngoài, trong lòng lo lắng. Nghe theo lời dặn của bác sĩ sau khi kiểm tra, hai giờ sau quay lại lấy kết quả. Từ trong phòng khám đi ra, trên trán Thi Nhan cũng đã rịn ra tầng mồ hôi mỏng, cẩn thận cầm tờ giấy xét nghiệm quay về.

Còn chưa đi được mấy bước, thoáng thấy có bóng người dựa nghiêng trên tường, liếc mắt thấy người này ăn mặc rất quen thuộc, Thi Nhan không tự chủ được ngẩng đầu lên nhìn lại.

Thì ra là Trì Thành.

Người này xuất quỷ nhập thần làm Thi Nhan sợ hết hồn: "Sao anh lại ở đây?"

Anh đem câu hỏi của Thi Nhan trả lại cho cô: "Vậy sao em lại ở chỗ này?"

Không đợi Thi Nhan trả lời, Trì Thành đưa mắt nhìn tờ giấy xét nghiệm cô đang cầm trên tay: "Chuyện cũng đã như thế này rồi, em không phải cho rằng còn có thể giấu giếm anh chứ."

Người đàn ông này đột nhiên có chút kỳ quái, thay đổi đột ngột, nhất thời Thi Nhan vẫn chưa tiêu hóa được, theo bản năng cô lại xù lông nhím: "Trì tiên sinh, tôi không có nhiều bí mật giống như anh đâu. Kết quả xét nghiệm còn chưa có, mang chuyện chưa xác định rõ nói ra khắp nơi không phải là phong cách của tôi."

Thấy có vẻ căng thẳng, cả hai dừng lại một chút, điều chỉnh lại tâm trạng. Thi Nhan đem tờ giấy xét nghiệm nhét vào trong tay anh: "Anh đã rảnh rồi như vậy, còn có cả thời gian chơi trò theo dõi, vậy làm phiền anh hai giờ sau quay lại đây lấy kết quả giúp tôi."

Nguyên tắc sống của người phụ nữ này hình như chưa bao giờ thay đổi: Đối xử tốt với cô, cô sẽ báo đáp, đối xử không tốt với cô, cô tuyệt đối có năng lực làm cho đối phương muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Cô nhượng bộ như vậy đã là cực hạn. Nhất thời bộ dạng của Trì Thành có chút cứng nhắc, cô không đợi anh phản ứng đã xoay người rời đi.

Một mình Thi Nhan quay lại khoa nhi, Tiểu Đan buồn bực, không ngừng nhìn quanh hướng cô đang đi tới: “Trì tiên sinh nói chị có chuyện, phải cùng đi với chị, chị Thi Nhan không gặp anh ấy sao?”

Thi Nhan nghe vậy không nhịn được quay lại nhìn. Nói dễ nghe là ‘đi cùng’, trên thực tế là theo dõi cô, suýt chút nữa thì cãi nhau ầm ĩ với cô.

“Không cần nói nữa.” Thi Nhan khoát tay, về mặt thẹn thùng.

Nhìn sang tiểu yêu quái, ba mẹ đều đi cả, nhưng không khóc không nháo, thì ra là đã ngủ. Bốn cái cặp lồng com trên xe, đều là bữa ăn của đứa trẻ, Thi Nhan dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt đứa trẻ, không biết khi tỉnh lại nó sẽ muốn ăn gì.

Thi Nhan không biết Trì Thành đã quay lại khi nào, con mắt ngần ngừ nhìn xuống dưới đất, thấy một đôi giày nam xuất hiện trước mắt, theo bản năng ngẩng đầu lên, gương mặt bầm dập của anh cứ như vậy đập vào mắt.

Gương mặt nhẹ nhàng của anh bây giờ càng lộ vẻ thâm trầm không nở nụ cười. Trì Thành đưa từng hộp com trên tay cho cô và Tiểu Đan.

Trì Thành cùng đưa hộp com và tờ giấy kết quả xét nghiệm máu HCG cho Thi Nhan. Hai tiếng đồng hồ đã lặng lẽ trôi qua.

Trước tiên Thi Nhan lật xem kết quả xét nghiệm trước.

Mang thai.

Thi Nhan không hiểu nổi, trong lòng cô lúc này có rất nhiều cảm xúc, nhưng lại không có vui mừng và kích động.

Trì Thành cũng không hưng phấn giống như trong tưởng tượng của cô, ngược lại cũng giống như cô, sắc mặt có chút nặng nề.

Mang thai chỉ là bước đầu tiên, còn rất nhiều khó khăn và đau khổ đang chờ đón bọn họ và đứa bé chưa thành hình. Không ai hiểu rõ điều này hơn bọn họ, anh và cô đều giống nhau, không dám buông lỏng.

Đột nhiên Thi Nhan cảm thấy người đàn ông này và mình có chút ‘đồng bệnh tương liên’. Không khỏi có chút đau lòng, không biết là vì hắn, hay là vì chính mình.

Nhìn xuống thấy trong tay anh còn có một cái túi, giống như là túi thuốc, Thi Nhan còn chưa kịp lên tiếng, Tiểu Đan cũng đang muốn mở miệng nói lời cảm ơn, nhưng anh đã xoay người rời đi.

Bóng dáng của Trì Thành rất nhanh biến mất ở cửa ra vào, Thi Nhan nhìn hộp com trong tay kiểu cách rất khác so với những hộp com bình thường hay mua ở ngoài, mở ra, có ba món mặn, hai món nhạt, còn thêm một ô trái cây. Rất nhanh Tiểu Đan đã bắt đầu ăn, lòng này Thi Nhan nhủ lại, đặt hộp com xuống, đứng dậy đuổi theo Trì Thành.

Rất nhanh đã nhìn thấy anh.

Trì Thành đang ngồi ở khu vực chờ đợi bên ngoài tự mình bôi thuốc, lấy điện thoại di động làm gương soi, toàn bộ quá trình không nói tiếng nào, đường cong gò má được băng rất chặt.

Thi Nhan giống như nhìn thấy một con thú đang lén lút một mình liếm láp vết thương, trái tim giống như ngừng đập nhưng thân thể đã đi tới. Trì Thành hét sức tập trung cho tới khi bị người khác lấy thuốc trong tay mới ngẩng đầu lên.

Thấy cô, trong khoảnh khắc vẽ mặt anh liền dịu đi.

Biến hóa trong nháy mắt đã lặng lẽ kích thích sợi dây trong lòng Thi Nhan, cô đứng ở trước mặt anh, không nói một lời nào giữ chặt lấy cảm của anh, nâng mặt anh lên, giúp anh bôi thuốc, dán lại miệng vết thương.

Trì Thành trầm mặc, nhắm mắt lại để cho cô tùy ý muốn làm gì thì làm. Động tác của người phụ nữ này cũng không dịu dàng, làm cho anh không nhịn được chau mày một cái.

Cho đến khi xong việc, Thi Nhan mới chú ý đến tư thế của hai người. Anh giống như một con mèo lười biếng, mặt mày cong cong, mà cô, lúc này đang đứng trước hai chân của anh, chỉ cần động tay là có thể ôm toàn bộ cô của anh.

Vẫn còn có chút động lòng.

Thi Nhan tự xem thường bản thân mình, đang muốn lùi về phía sau một bước, đột nhiên Trì Thành đưa tay ra kéo cô lại. Chỉ trong nháy mắt Thi Nhan đã ngồi trên đùi anh, một tay của anh đặt ở bên hông cô, theo bản năng cô muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại vén tay áo lên ý bảo cô: “Chỗ này cũng bị sưng lên.”

Tầm mắt của Thi Nhan xẹt qua mặt anh, tay anh, người đàn ông anh tuần và dịu dàng này có lúc cũng rất mạnh mẽ, cô từ từ duỗi ngón tay chạm vào vết

thương của anh, đúng lúc này, Tiểu Đan chợt kêu to: “Chị Thi Nhan, cục cưng tỉnh rồi!”

Tiểu Đan từng bước một bước đến, liền bắt gặp hai người đang ngồi trong tư thế vô cùng thân mật. Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cười mờ ám “Cục cưng nói muốn ăn cơm.”

Thi Nhan theo phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên, cảm xúc lên xuống giống như kẻ bị người ta bắt được khi đang ngoại tình ở trong phòng. Tiểu Đan cười đến nỗi làm cho lòng cô lo sợ, trên mặt cứng nhắc, khe vuốt vuốt mặt: “Chị đi ra xe lấy cặp lồng cơm.”

Cô cứ như vậy quay đầu đi, Tiểu Đan đưa mắt nhìn cô rồi đi, sau đó quay đầu lại, cười ha hả nhìn phản ứng của người kia. Vốn định trêu đùa mấy câu, nhưng không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt vẻ mặt của Trì Thành đã đông lại.

Bộ dạng này có vẻ giống như người khác thấy được ánh sáng hy vọng lúc bình minh, còn anh lại chỉ thấy được tuyệt vọng. Tiểu Đan trong lòng lộp bộp, đột nhiên cảm thấy hơi sợ, không hiểu đầu đuôi thế nào, chỉ đành yên lặng quay trở lại phòng bệnh.

*****

Thi Nhan đưa hai tay lên cầm lấy từng cái cặp lồng cơm, cô vừa mới xuống xe đang chuẩn để quay về phòng bệnh, liền nghe đằng sau truyền đến một tiếng gọi: “Thi Nhan.”

Bước chân của cô cứng lại tại chỗ, trên mặt hiện lên vẻ mất mát.

Trì Thành tựa vào sườn xe bên cạnh, cách cô không đến hai bước chân, cô không quay đầu lại, anh cũng đứng im, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô: “Chúng ta làm lại từ đầu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

“Chúng ta làm lại từ đầu đi.”

Cẩn thận nghe hần nói xong, Thi Nhan giống như bị sét đánh, nắm chặt cặp lồng cơm trong tay, đốt ngón tay trắng bệch mà không biết.

Trì Thành nhìn qua bóng lưng của cô, thấy cô có vẻ như kháng cự lại. Cô rõ ràng không muốn nhắc tới đề tài này, nhưng hần sẽ cố hết sức một lần này nữa, nếu cô vẫn không chấp nhận hần sẽ không tiếp tục tiến thêm với cô nữa.

“Anh vốn tưởng rằng mình có thể hi sinh tất cả để cho em yêu anh lần nữa, mười năm, hai mươi năm. .... Cả đời. Anh luôn dành toàn bộ tình yêu cho em và đứa trẻ, nhưng anh lại phát hiện mình đã sai lầm rồi, trong thực tế có bao nhiêu cuộc hôn nhân dựa vào tình yêu để duy trì? Không phải không có, nhưng rất ít. Anh và em một ngày nào đó cũng sẽ giống như bọn họ chấp nhận hiện thực, sớm một ngày còn hơn chậm một ngày, chúng ta hãy bắt đầu lại đi, coi như vì đứa bé.”

Hần nói cho cô biết, có bao nhiêu cô gái tính toán giống như cô? Có bao nhiêu cô gái giống cô, nếu không có được một trăm phần trăm tình yêu, thì một phần cũng không cần? Có bao nhiêu cô gái giống cô, biết rõ vứt bỏ có nhiều đau khổ, nhưng vẫn như cũ một lần lại một lần ném thừ, mỗi lần giống như đứt từng khúc ruột gan? Phần lớn cho dù không có oán hận, cũng có thể cùng người đàn ông yên ổn sống hết đời.

Đột nhiên Thi Nhan cảm thấy tức giận, nhưng không biết mình tức giận chuyện gì, hoang mang, kinh ngạc, trong lòng chua xót, bất lực, đủ loại tâm trạng lẫn lộn, làm cho cô không thể nào suy nghĩ được nhiều hơn, một tia ý thức vẫn còn sót lại, xoay người ném cặp lồng cơm về phía hần, cơ hồ chop mũi của cô sạt hần, phun từng chữ từng chữ ra bên ngoài: “Họ Trì kia, tôi đây nói cho anh biết, cả đời này tôi sẽ không kết hôn nữa, anh hãy vứt bỏ cái suy nghĩ đó đi!”

Trì Thành khó khăn lắm mới bắt được cặp lồng cơm, thật vất vả mới tóm được cánh tay của cô, thấy cô đỏ mặt tía tai, mi tâm của hần bỗng chốc nhú lại, rồi lại dần dần răn ra, nghĩ trái nghĩ phải, hần nhẹ giọng nói: “Anh chỉ muốn nói cho em biết suy nghĩ của mình, không phải ép buộc em làm bất cứ chuyện gì. Nhưng anh muốn em đồng ý với anh một chuyện – em đừng né tránh anh nữa, hãy để cho anh chăm sóc mẹ con em.”

Thi Nhan rủa thầm hần một câu, muốn thoát khỏi tay của hần nhưng không đủ sức, ngược lại tay hần càng nắm chặt hơn, hần cúi đầu đưa mắt nhìn bụng cô: “Tình huống bây giờ em đừng vội mạnh mẽ nữa, nghe anh một câu, được không?”

Tay của Trì Thành đặt trên cánh tay của cô vẫn không nói lời, Thi Nhan cũng không hề gãy giữa nữa, nhưng vẫn mạnh mẽ: “Tôi không cần anh chăm sóc.”

“Vậy cứ xem như là anh cầu xin em để cho anh chăm sóc, được không?”

“Buông tay ra.”

“Em trả lời anh trước đã.”

“Tôi bảo anh buông tay ra!”

Người đàn ông này bên trong luôn rất khôn khéo, tác phong làm việc mạnh mẽ có tiếng, cô ở chỗ này lại không khác gì kẻ lỗ mãng, nửa đêm cũng không chịu thay đổi, Thi Nhan tức đến bật cười: “Có người ngu xuẩn tự nguyện làm trâu làm ngựa cho tôi, tôi sao lại không cần? Đáp án này anh hài lòng chưa?”

Mặc dù trên mặt hắn không có bất kì cảm xúc nào, nhưng tay của hắn đã nói lòng. Thi Nhan tránh tay hắn ra, cất bước rời đi, cô sợ nếu ở lại thì không biết người đàn ông này sẽ còn làm thêm chuyện gì nữa.

Cô cũng chỉ là nói vậy, ai ngờ hắn lại cho là thật, từ ngày đó trở đi, hắn lúc nào cũng ở bên cạnh cô, giống như ông chồng đảm đang, vậy sao lúc trước kết hôn hắn không chăm sóc cô như vậy, Thi Nhan cảm thấy thật buồn cười.

Vui vẻ nhất có lẽ là tiểu yêu quái, công việc của Tiểu Đan đều bị người đàn ông này tranh hết, chỉ cần Trì Thành cho đứa trẻ này ăn cơm, nhất định đứa trẻ sẽ ngoan ngoãn ngồi xuống, nhai kỹ nuốt chậm, Trì Thành dạy nó dùng đũa, dùng thìa, nó cũng sẽ ngoan ngoãn phối hợp. Để ra dáng một người ba, hắn liền mua sách dạy tiếng anh cơ bản, dạy tiếng anh cho đứa trẻ, đứa trẻ cũng rất ngoan ngoãn bi bô học theo, Tiểu Đan nhận tiền nhưng lại không cần phải làm việc, luôn ngồi bên cạnh lắng nghe, cười đến xán lạn.

Mỗi ngày chín giờ hắn đều qua, năm giờ thì quay về, so với Thi Nhan thì rảnh rỗi hơn rất nhiều, thi thoảng Tịch Thịnh tan ca sớm, phải chạm mặt với Trì Thành, sắc mặt lại không tốt, nhưng cũng im lặng không chê trách, dù sao thì đứa trẻ vẫn cần được thiên vị, mà trong lòng của Thi Nhan vẫn luôn nghiêng về anh ta, cho dù cô không biết, nhưng Tịch Thịnh lại thấy rõ ràng.

Tịch Thịnh trong lòng tự hỏi, mình có hay không ít nhiều ghen ghét, đặc biệt là mỗi lần đi làm về, mở cửa liền thấy bộ dạng tiểu yêu quái lưu luyến không rời đưa Trì Thành ra cửa, trong lòng lại càng ghen tỵ thêm.

“Ba đừng đi.” Đứa trẻ nhẹ giọng nhìn Trì Thành nói.

“Ngày mai ba sẽ trở lại được không?” Trì Thành ngồi xuống, tầm mắt song song với đứa trẻ nỏ nụ cười ấm áp, nói xong liền đứng dậy xoay người rời đi.

Nhìn về hướng Tịch Thịnh mặt mày ủ dột và lạnh lùng.

Hai người đàn ông đi lướt qua nhau, một đi vào, một đi ra, sắc mặt hai người đều không chút thay đổi.

Trì Thành vừa mới bước chân ra khỏi cửa, Tịch Thịnh đã “Phanh” một tiếng đóng cửa lại: “Chị đã suy nghĩ kỹ rồi?”

Thi Nhan vừa dắt con trai trở về phòng để tránh cho đứa trẻ chạy ra khỏi cửa đuổi theo vừa trả lời: “Không có”.

“Vậy chị bây giờ như vậy.....”

“Tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi, chị không miễn cưỡng bản thân nữa.”

Thật ra thì khoảng cách chỉ là từ cửa đến phòng khách, nhưng Tịch Thịnh lại cảm thấy mình như đã mất đi toàn bộ sức lực, cảm thấy sống lưng lạnh toát, hắn ôm lấy hai cánh tay lại, dựa vào tủ đồ trang sức.

Thứ duy nhất hắn cảm thấy e ngại là sự thay đổi.

Hắn bây giờ không còn là đứa trẻ chảy nước mũi luôn đi theo phía sau cô nữa, cô cũng không còn là cô gái luôn ôm hắn vào lòng mỗi khi hắn lạnh, tất cả đều đã thay đổi, nhưng trong trí nhớ của hắn luôn tồn tại hình ảnh cô của một năm kia luôn mỉm cười với hắn.

Hắn tình nguyện sống ở trong quá khứ.

Trong quá khứ ấy hắn và cô sống nương tựa lẫn nhau.

*****

Thời gian trôi đi đã là quy luật, sẽ không thay đổi vì bất kì người nào. Thời gian rất nhanh trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã đến tháng mười hai.

Thi Nhan chống cằm suy nghĩ, không thể không thừa nhận, có quá nhiều thứ cô không nắm được trong tay, không chỉ là thời gian. Giống như lần đó cô một mình đi đến bệnh viện vô tình gặp gỡ Biên Cương.

Gặp mặt nhau lần đầu tiên là lúc Biên Cương nhậm chức ở bệnh viện, Thi Nhan cảm thấy có chút xấu hổ, cô muốn tránh đi là tốt nhất, nhưng chủ nhiệm Biên lại không để ý đến bộ dạng của cô, trực tiếp gọi cô.

Thi Nhan đi cũng không được, dừng cũng không xong, cứ như vậy đứng ở đường lớn của bệnh viện, suy nghĩ vừa chuyển, lời nói dối cũng thuận miệng

nói ra: “Chủ nhiệm Biên, thật là trùng hợp, anh không mặc áo blouse nên suýt chút nữa tôi đã không nhận ra.”

Anh ta là một người đàn ông dịu dàng, rõ ràng biết cô đang nói dối nhưng cũng không vạch chân, vẫn điềm nhiên như cũ nói: “Đưa đứa trẻ tới khám lại sao?”

Thì nhan chỉ cười không nói, đem giấy đăng kí khám thai của khoa phụ sản giấu vào trong túi xách.

Chủ nhiệm Biên đẩy gọng kính, nhìn cô băn khoăn, như muốn nói điều gì, Thì nhan cho rằng anh ta sẽ nói tạm biệt, đang chuẩn bị thờ dài một hơi nhẹ nhõm, không nghĩ tới anh ta lại nói tiếp: “Tôi đến là để đưa thiệp mời giúp em gái.”

“.....”

“Thiệp mời kết hôn.” Anh ta như muốn chờ xem phản ứng của cô nên cố ý nói lại một lần nữa.

Nụ cười gượng gạo của Thì Nhan cứng lại, thế nào cũng không tiêu tan được.

Trong tay Biên Cương còn mấy cái thiệp mời còn trống, liền điền luôn cho cô một cái ngay tại chỗ, Thì Nhan đến giờ vẫn không hiểu anh ta làm vậy là có ý đồ gì, cũng may hôn lễ tổ chức vào Valentine năm sau, nên cô có đủ thời gian để suy nghĩ xem có nên đi đến bữa tiệc hay không, nhưng nên lấy thân phận gì xuất hiện ở bữa tiệc hôn lễ của người bạn trai cũ bị cô làm tổn thương.

Có nhiều loại vô tình gặp gỡ và tình cờ lại càng không thể không chế được, giống như người đàn ông tên Trì Thành chẳng hạn.

Cuối năm là khoảng thời gian bận rộn nhất, nếu như cô phải quản lí Thì Dụ, nhất định sẽ bận tới mặt tới mũi, nhưng Trì Thành ngày nào cũng xuất hiện, điềm nhiên như không có chuyện gì lo lắng. Ngày đầu tiên của năm mới cũng luôn có anh ở bên cạnh.

Halloween cực cung ở bệnh viện đón sinh nhật hai tuổi, gần đây sức khỏe có khá lên một chút, đứa trẻ thường hay nháo loạn bắt người lớn phải hứa dẫn nó đi công viên Disney. Đứa trẻ hơn hai tuổi sẽ nói nhiều hơn một chút, các bà mẹ khác luôn hâm mộ cô có một đứa trẻ thật biết nghe lời, chỉ có cô mới hiểu cái loại hương vị ngọt ngào này luôn kèm theo phiền toái.

Thì nhan sợ con trai không chịu nổi du lịch đường dài, không thể không kiên trì, mượn cớ giúp Tiểu Đan chuẩn bị cơm trưa để rời đi, nhưng không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là thay đổi biện pháp nói sang chuyện khác: “Chờ ăn cơm trưa xong rồi lại nói tiếp.”

Đứa trẻ rất khôn, Thì Nhan nói gì cũng chỉ nghe qua loa, Trì Thành hình như cũng cố ý không hiểu ánh mắt của cô, gật đầu đồng ý luôn: “Được, đợi đến năm mới chúng ta sẽ đi.”

Thằng nhóc suýt chút nữa thì nhảy dựng lên hoan hô, muốn gọi điện thoại để khoe khoang với bạn bè, cũng đã chạy ngay đến bên cạnh điện thoại, nhưng lúc này mới nhớ đến số điện thoại ở trong tay Thì Nhan nên không thể không chạy đến bên cạnh Thì Nhan.

Ngại mở miệng muốn s mẹ ả số giúp, con người đảo quanh một vòng, tạm thời không nhắc đến yêu cầu, trước tiên là phải bày ra vẻ mặt lấy lòng: “Mẹ cũng sẽ đi cùng đúng không?”

Thì Nhan còn chưa nói ra chữ “Không”, Trì Thành đã trả lời trước: “Dĩ Nhiên”.

Một lớn một nhỏ, kẻ tung người hứng, Thì Nhan hoàn toàn không phải đối thủ, đứa trẻ cuối cùng cũng không quên bổ sung một câu: “Vạn tuế! Mẹ là tốt nhất!”

Một chiều cuối cùng này không cần tốn nhiều sức lực cũng khiến người làm mẹ như Thì Nhan dờ khóc dờ cười.

Thì Nhan cúi đầu nhìn bụng mình, cơ thể của cô không mập lên, lại thường mặc quần áo mùa đông nên cũng không thấy rõ bụng, Thì Nhan đến giờ vẫn không bị nghén, ăn uống vẫn như bình thường, có lúc suýt chút nữa thì quên mất mình đang mang thai. Chẳng lẽ người đàn ông này cũng không để ý, bộ dạng hiện giờ của cô không nên đi?

Nếu thật đã quên, người đàn ông này cũng sẽ không ôm đứa trẻ đang hung phần lao về phía cô xuống.

Đứa trẻ vội vàng gọi điện thoại báo tin vui, phòng khách lập tức yên lặng rất nhiều, Thì Nhan ngồi ở một góc của ghế sofa, nhắm mắt giả vờ đang ngủ say, ti vi đang phát chương trình thiếu nhi, cũng may có thể phá vỡ không khí yên tĩnh, nhưng không biết tại sao, âm lượng ti vi càng lúc càng nhỏ dần, cho đến khi không còn nghe được gì nữa.

Sau đó có một cái chân được đắp lên người cô.

Có hơi thở rất gần ở phía trên đầu cô.

Thì Nhan liền mở mắt.

Trì Thành đang chuẩn bị ôm lấy cô, ngăn người, từ từ thu tay về.

Thì Nhan chóng tay ngồi dậy, anh cũng không lùi về sau, cứ như vậy cúi thấp người nhìn cô, ánh mắt cũng không chớp.

Chóp mũi của hai người cơ hồ có thể chạm vào nhau, anh như muốn xem ai so với ai hoảng loạn trước, Thì Nhan không còn sức để khoe tài, cúi xuống ho khan một tiếng, kéo xa khoảng cách giữa hai người.

“Nếu ngủ thì nên vào phòng ngủ đi, kéo lại bị cảm lạnh.” Trì Thành ngồi xuống cạnh cô, quang minh chính đại quan tâm.

“Anh không cần phải đến Thì Dụ sao?” Cô hơi có ý dỗi dề tài.

Trì Thành không điều chỉnh âm lượng ti vi, cứ như vậy nhìn vào tiết mục ti vi không có tiếng phía trước, có chút lười biếng nói: “Buổi chiều anh có cuộc họp, chúng ta cùng đi?”

Về mặt của Trì Thành giống như đang bị vợ tra hỏi hành tung, Thì Nhan vốn cũng không để ý tới, nhưng miệng lại không kiềm chế được, càng hỏi càng giống như vợ đang điều tra hành tung của chồng: “Lần trước em nghe người ta nói tổng giám đốc Trì vẫn đang trông coi Kim Hoàn”

“Bên Kim Hoàn hiện tại anh chỉ là tạm thời giữ nguyên chức vụ thôi”

“Vây.....”

Trì Thành để điều khiển ti vi xuống, hướng chỉ hân cũng chẳng chú ý xem ti vi đang chiếu gì. Nghiêng đầu nhìn cô, cười một cái: “Anh có thể xem như những việc này là em đang quan tâm anh được không?”

Nhìn vào ánh mắt của hân, trong đó có chút vui vẻ, lại giống như đang dò xét, lại có chút chờ mong, Thì Nhan nhất thời im lặng không nói được gì, bỗng nhiên tiểu yêu quái từ trong phòng chạy ra, cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ: “Mẹ, có điện thoại.”

Đứa bé cầm điện thoại di động đang không ngừng đổ chuông của cô, Thì Nhan rút cuộc cũng đã tìm được cớ đứng dậy, nhận lấy điện thoại, đứng trốn bên cạnh cửa sổ.

Qua phản chiếu của cửa sổ thủy tinh, Thì Nhan thấy rõ người đàn ông này ôm con đặt lên đùi xem ti vi, còn mình thì nghiêng đầu, nhìn theo bóng dáng của cô đang đi đến bên cửa sổ.

Ánh mắt giao nhau trên cửa sổ chỉ trong thoáng chốc. Thì Nhan cúi đầu, bài trừ những suy nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu, cố gắng tập trung nghe điện thoại.

Là một dãy số lạ ở Thượng Hải

Thì Nhan đối với số điện thoại kia có ít nhiều nghi hoặc, ngón tay do dự di chuyển trên màn hình điện thoại, qua nửa ngày mới nhận điện thoại, tiếng nói kia quả thật là của phụ nữ: “Thì Nhan”.

Đúng là Yết Thẩm

Trong đầu thì nhan ‘ong’ một tiếng.

Lần cuối cùng cô trò chuyện cùng Yết Thẩm là khi tiểu yêu quái mới bắt đầu trị liệu, khi có mail báo cáo kết quả kiểm tra gen của người nhà họ Yết sau khi về nước, không người nào giống với đứa bé, thế nên Thì Nhan cũng cắt đứt liên lạc với bọn họ.

Qua một hồi lâu, Thì Nhan xác định mình không có nghe lầm, một lúc sau, Thì Nhan mới tìm được ngôn ngữ thích hợp: “Có chuyện gì sao?”

Cho dù là chị em nhưng hai người cũng không gần gũi, Yết Thẩm trả lời so với cô cũng chẳng nhiệt tình hơn là bao: “Tôi cùng ba trở về Thượng Hải rồi”. Trong thanh âm của Yết Thẩm trừ lạnh nhạt còn có một chút tuyệt vọng.

Có một dữ cảm không hay nhanh chóng bao phủ lấy Thì Nhan, tựa hồ như cảm giác được cô có gì đó, Yết Thẩm khó khăn tiếp tục: “Bác sĩ nói ông ấy nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được một năm, nếu có thời gian cô hãy trở lại thăm ông ấy một chút”.

Bây giờ là buổi trưa của một ngày mùa đông, bầu trời rất đẹp, ánh nắng xuyên qua từng kẽ lá chiếu rọi lên cửa sổ, bóng dáng trên cửa sổ chập chờn, tinh mịn, chậm rãi, phác họa năm tháng yên tĩnh giả dối.

Khi Thì Nhan phản ứng lại thì phát hiện mình đã cúp điện thoại.

Cô nhìn trầm trầm vào màn hình điện thoại, không có cách nào bình tĩnh trở lại, ai có thể nói cho cô biết tất cả đều là giả phải không?

Tại sao ánh mặt trời mùa đông đâm vào lòng người cũng có thể khiến cho nó ê ẩm như vậy? Thì Nhan không suy nghĩ được gì, trong đầu trống rỗng, cho đến khi sau lưng vang lên tiếng nói nhẹ nhàng: “Ăn cơm thôi.”

Giật mình quay người lại, không kịp che đi ánh mắt hoảng loạn, cứ như vậy bị Trì Thành bắt được. Trong chốc lát Trì Thành có chút hoảng hốt, sau đó thần sắc càng thẳng, lập tức nắm chặt lấy vai cô, không để cho cô xoay người né tránh: “Có chuyện gì sao?”

Cô chỉ lắc đầu, im lặng lời nào.

“Mẹ, ăn cơm thôi!” Cách xa như vậy vẫn có thể nghe được tiếng con trai đang gõ bát đũa, tiếng bát đũa va chạm vào nhau càng khiến cho lòng người bất an, người phụ nữ này vẫn im lặng không chịu nói gì, Trì Thành không có cách nào, hai tay ôm lấy mặt cô: “Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi”.

Người mà cô hạn cả đời này sắp biến mất vĩnh viễn, cô nên khóc hay nên cười?

Thì Nhan chỉ biết rằng giờ phút này một giọt lệ cô cũng không rớt xuống nổi, người đàn ông này tự cho là rất hiểu rõ cô? Thấy cô rụi hai mắt ở trên tay áo nên nghĩ rằng cô đau đến chết đi sống lại? Chuyện cười.

Khỏe miệng cứng nhắc nở nụ cười trước mặt hắn, thấy mi tâm của hắn nhăn lại, cô cố gắng thu lại cảm xúc của mình, thoát khỏi tay của hắn, xoay người đi.

Không đói bụng, gấp được hai đũa liền nôn, cô rất mệt mỏi, để mặc cho Trì Thành trông coi con trai, cô bụng rỗng vào nhà ngủ trưa.

Trong phòng ngủ trời đất u ám, Thì Nhan buồn bực nằm trong chăn, không biết bao lâu thì bắt đầu mơ màng.

Trong mơ có rất nhiều hình ảnh vụt qua, cô không bắt được, cô hết cách đứng nhìn từng hình vỡ ra thành từng mảnh trong trí nhớ.

Có hình ảnh cô từng quỳ gối ngoài hành lang bệnh viện, Có hình ảnh Yết Thẩm đưa cho cô tấm ảnh gia đình ba người vui vẻ hạnh phúc, có hình ảnh cô bị đuổi ra khỏi nhà vĩnh viễn không tìm được đường về, có hình ảnh cô và Tịch Thịnh đi tới đi lui sửa sang lại phòng mỗi năm, có hình ảnh cô tự tay kéo tấm vải trắng lên mặt mẹ, có vẻ mặt trắng bệch của Trì Thành khi cô kiên quyết rời đi, có hình ảnh cô nằm mơ trên chuyến bay kéo dài qua đại dương kêu lên một tiếng: Cầu xin anh, đừng đi. ....

Từng gương mặt của từng người trôi qua, có người cô yêu, cũng có người cô hận.

Thì Nhan chợt mở mắt ngồi dậy.

Giường giật thoát khỏi cơn ác mộng, Thì Nhan ngồi dậy thở hồng hộc, từng tảng mồ hôi thoát ra. Ánh mắt dần dần lấy lại tiêu cự, lúc này mới phát hiện bên trong phòng còn có người.

Là Trì Thành, hắn chân thực ngồi ở bên giường.

Thì Nhan không lên tiếng, rèm cửa sổ được kéo lại nên trong phòng khá tối, vẻ mặt của hắn mờ mờ không thấy rõ được, chỉ nhìn thấy một đôi mắt phát ra ánh sáng rạng rỡ, những thứ khác đều không thấy được gì.

Nhưng cô quả thật nghe được tiếng thở dài của hắn: “Thức ăn anh đang hâm lại, em chịu đựng một chút dậy ăn đi?”

“Em không muốn ăn.” Nằm xuống nhắm mắt lại, không muốn nghĩ đến chuyện gì nữa.

Trì Thành dịch người lại ngồi gần cô một chút, kéo chăn đắp lại cẩn thận cho cô, vuốt lại mấy sợi tóc mai xộc xệch. Thì Nhan cắn răng, chịu đựng không động dậy, cho đến khi hắn rút khăn giấy ra giúp cô lau đi mồ hôi dưới cổ, mới giờ tay lên ngăn lại.

“Rốt cuộc em đã nói chuyện gì trong điện thoại vậy?”

“Không liên quan tới anh”.

“Em nói ra sẽ thấy thoải mái hơn.”

“Đừng ép em.” Cô lật người, đưa lưng về phía hắn, nhắm mắt, bịt tai, bộ dạng ầm ức.

Trì Thành nghĩ ngợi trong giây lát, đặt mình nằm xuống, nghiêng người từ phía sau ôm lấy cô. Đầu vai Thì Nhan đột nhiên bị ôm chặt, nhưng cô không cự tuyệt, để mặc cho hắn ôm, cánh tay của hắn vòng qua phía trước, đưa tay của cô đặt lên bụng.

“Đừng miễn cưỡng chính mình, xem như là vì nó”. Trì Thành đặt tay lên mu bàn tay của cô, cảm nhận sinh mạng nơi đó.

“Kings đâu?”

“Con đang ngủ trưa” Trì Thành ôm cách chắn ôm chặt cô, “Em cũng ngủ đi.”

Thì Nhan ngủ thật say, vừa cảm giác mơ màng, không ngờ tỉnh dậy đã là gần tối.

Ngày tối rất nanh, Thì Nhan xoay người, bật ngọn đèn bàn, chỉ thấy trên tủ đầu giường dán một miếng giấy, chữ viết quen thuộc: Nhớ ăn cơm.

Trên giường không có một chút dấu vết hắn đã ngủ ở đây, nếu không có miếng giấy dán trên tủ đầu giường thì Thì Nhan sẽ nghĩ rằng mình đã nằm mơ.

Kéo rèm cửa sổ ra, ánh sáng mờ mịt chiếu vào khắp cửa sổ sát đất, chiếm hết tầm mắt.

Điện thoại di động của cô đang ở cuối giường, trong lòng có đôi chút thả lỏng, tay không chịu khống chế, mở điện thoại ra, bấm một dãy số, do dự mấy lần muốn gọi đi.

Vẫn là không gọi.

Rửa mặt cho tỉnh táo một chút, ra khỏi phòng, thế nhưng trong nhà không có ai.

Tri Thành có nói qua là buổi chiều phải đến Thị Dụ đi họp, còn đứa nhỏ? Gọi điện thoại cho Tiểu Đan, quả nhiên là Tiểu Đan dẫn đứa nhỏ đi công viên chơi.

Phòng khách đáng chết sao lại rộng như vậy chứ, Thị Nhan có một thói xấu, ở một nơi thông thoáng sẽ không không chế được suy nghĩ. Thị Nhan bắt đầu vuốt ve điện thoại, thiếu chút nữa làm rơi.

Giới hạn yêu hận ở trước sinh li tử biệt đều trở nên mơ hồ, ở trong đầu cô chỉ còn một mơ hồ hỗn hợp, Thị Nhan hi vọng rằng có ai đó giúp mình một tay, dù chỉ khuyên một câu thôi cũng được.

Đang suy nghĩ, bên tai mơ hồ vang lên tiếng mở cửa.

Cẩn thận nghe đúng là có người về.

Thị Nhan thấp thòm đứng dậy chào đón, tóm lại đã người trở về, tối thiểu cô không cần phải cô đơn một mình nữa.

Cô chạy ra đến cửa thì Tịch Thịnh vừa mới vào nhà, đang cởi giày. Ngẩng đầu lên thấy cô thì hơi giật mình, nhưng vẫn không lên tiếng.

Tình huống gần đây thường có là cô và em trai đang chiến tranh lạnh.

Bộ quần áo được cất may vừa vận mặc trên người hắn, người khác nhìn vào có chút ít ý vị xa cách, Thị Nhan chần chờ, toàn bộ lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng, ngược lại đem dép đưa cho hắn: “Em nhanh đổi quần áo đi, giúp chị nấu cơm.”

Động tác của Tịch Thịnh hơi chậm lại, mơ hồ nhìn cô một cái, hình như có chuyện khó nói. Hắn nhận lấy dép nhanh chóng đi vào, trông mắt vẫn không nhìn cô, đi thẳng vào phòng của mình: “Em phải đi ngay bây giờ”.

Lúc này đến lượt Thị Nhan ngẩn ra, nhìn bóng lưng của hắn có chút vội vàng, đi đến cửa phòng của hắn nhìn vào, thấy hắn đang thu dọn hành lý.

“Đi công tác sao?”

“Em đã đề xuất xin về trụ sở chính, công ty đã phê duyệt.” Hắn đang tìm hộ chiếu, cũng không ngẩng đầu lên, “Có chút vội vàng, hai giờ sau em phải lên máy bay rồi.”

“Không phải em vẫn không thích quay về trụ chính đó thôi? Tại sao đột nhiên lại đề xuất bán thân .....” Thị Nhan không thể nói tiếp được nữa, đáp án đã quá mức rõ ràng. Giảng co mấy ngày liên tục, giờ phút này hắn đã không muốn đề ý đến cô, thì ra tất cả chỉ là bắt đầu cho việc hắn muốn rời đi.

Sắc mặt Thị Nhan lạnh lẽo, tiến lên đẩy nắp valy lại, trợn tay ở trên: “Em đang ép chị phải lựa chọn?”

Tịch Thịnh cau mày nhìn cô, đột nhiên bật cười: “Là em đang ép mình phải lựa chọn”.

“.....”

“Em muốn biết nếu không thể ở bên chị, thì em có sống nổi hay không?”

“Vớ vẩn!”

“Đừng nóng giận, không tốt đối với thai nhi.”

Đúng vậy, hắn bắt được điểm yếu của cô. Thị Nhan cố gắng điều chỉnh hô hấp, miễn cưỡng bình tĩnh lại, tay vẫn trần trên valy hành lý: “Tối thiểu thì cũng phải đợi qua tết âm lịch hãy đi.”

Hắn lấy tay của cô ra, nhưng không buông ra, mà nắm lại trong lòng bàn tay. Tay của cô hơi lạnh, nhưng hắn không phải là người có thể sưởi ấm cho cô, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng hắn nắm tay cô như vậy.

“Đừng đi”. Thị Nhan cảm cảm tay của hắn, chỉ nói được hai chữ này. Trong giọng nói có bao nhiêu cầu xin, chính cô cũng không giám nghĩ.

“Em vẫn cho rằng chúng ta vẫn sẽ giống như khi còn bé nương tựa lẫn nhau, chị cần em cũng giống như em cần chị.....” Tịch Thịnh nhẹ giọng nói, lắc đầu một cái, không tiếp tục mà nói sang chuyện khác: “Em có thể ôm chị một cái không?”

Thị Nhan không nói nên lời, Tịch Thịnh không đợi cô đồng ý, duỗi thẳng cánh tay kéo cô ôm vào trong ngực.

Cái ôm của hắn rất chặt, Thị Nhan cảm thấy hơi đau, nhưng tốc độ hắn buông ra cũng rất nhanh, tối thiểu trước khi hắn sin ra lưu luyến đã buông lỏng tay. Trên mặt cô vẫn hiện rõ vẻ lưu luyến, chậm chạp không tan đi.

Cô là cô gái Giang Nam có diện mạo xinh đẹp, nhưng trong thân thể lại chảy dòng máu không tốt khí phách trong mắt cô luôn hiện rõ ra bên ngoài, làm

tổn thương người khác.

Thân hình chuẩn, lại có khí thế, cộng thêm ba phần quyến rũ xinh đẹp, muốn chặt đứt ánh mắt của hắn, có rất nhiều khó khăn?

Muốn hôn một nụ hôn tạm biệt, dù là trên trán cũng được, nhưng hắn không thể, hắn chỉ có thể nói duy nhất một câu: “Chị gái, hẹn gặp lại.”

Cái cảm giác bị người khác bỏ rơi là gì? Đó là từng âm thanh luôn chà đạp ở tim cô. Thì Nhan nghe tiếng bánh xe chuyển động của valy hành lý ngày càng đi xa, tiếp theo là tiếng mở cửa, tiếng đóng cửa. Cô ngã ngồi ở đuôi giường.

Cửa tủ quần áo vẫn chưa khép lại, cô nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong gương. Thì Nhan nhìn người trong gương khóc không ra nước mắt, “không cần phải khổ sở, phải vui vẻ lên, vì đứa bé, vì đứa bé.”

Tự thôi miên chính mình nhưng vẫn không có chút hiệu quả nào, mặt của cô vẫn cứng nhắc, hình ảnh trong gương là bằng chứng.

Tiểu yêu quái cũng nhận ra sự khác thường của cô, vốn là vui vẻ nhảy vào cửa, Ti Nhan giúp con đổi giày, thì nó lập tức “A” một tiếng.

“Mẹ làm sao vậy?”

Sau khi Tiểu Đan và Trì Thành vào cửa nghe được lời đứa bé nói, đều nhìn về phía Thì Nhan.

Đứa bé đem cái đầu nhỏ tiêu hóa suy nghĩ của người lớn: “Mẹ đói bụng rồi?” Vừa nói vừa lấy hai thanh chocolate từ trong túi ra.

Rốt cuộc Thì Nhan cũng cười. Đứa bé càng chắc chắn rằng mình hiểu chính xác suy nghĩ của mẹ, cười hi hi: “Con cũng đói bụng rồi, Tiểu Đan! Nấu cơm! Tiểu Đan! Nấu cơm!”

Tiểu Đan giả vờ tức giận, nhéo cái mũi của nó: “Không biết phân biệt lớn nhỏ, hôm nay không cho ăn thịt nữa!” Nhưng cũng cười hi hi đứng dậy đi tới phòng bếp.

Tiểu yêu quái không thêm đề ý đến uy hiếp chút nào, xách một túi lớn đồ ăn vặt đi vào phòng khách, cầm một túi nhỏ lên ghé salon, bật ti vi lên, tay phải cầm kẹo que, tay trái cầm điều khiển ti vi, vừa ăn kẹo que vừa xem ti vi, rất vui vẻ.

Trong vui vẻ còn có một ít phiền não, bởi vì nó không được phép ăn đồ ăn vặt trước khi ăn cơm, đứa bé vừa xem ti vi, vừa phải thỉnh thoảng nhìn ra cửa trông chừng, chỉ sợ bị tóm.

Thì Nhan không chú ý đến phòng khách, cô vẫn đứng ở cửa, Trì Thành thấy cô có chuyện muốn nói nên cũng không vào nhà.

“Sao anh lại về cùng với bọn họ?”

“Đi ngang qua công viên, thấy Kings đang mua đồ, thuận tiện trở bọn họ về luôn.”

“Đừng mua cho con nhiều đồ ăn vặt như vậy, như vậy không tốt đâu.”

Cô nói chuyện có chút mệt mỏi, làm cho hắn lo lắng, sờ sờ tay của cô, có hơi lạnh một chút.

“Em khá hơn chút nào chưa?”

Thì Nhan không trả lời, nhìn trái phải xung quanh, ngồi xuống cái ghế đổi giày, cô ngồi ở trong đó, cùng vị trí của cái ghế không hợp nhau, cô chán nản nói: “Tịch Thịnh đi rồi.”

Cô mất mát rất lớn, nhất thời Trì Thành không biết nên an ủi cô như thế nào.

“Anh khi nào thì đi?” Thì Nhan ngồi ở trên ghế nói, “Ý tôi là, khi nào thì anh sẽ quay về Thượng Hải với con gái của anh?”

Muốn mâu thuẫn phai nhạt, cần hải có thời gian, Thì Nhan luôn cố hết sức điều hòa, cô cũng muốn tạm thời quên đi, nhưng mỗi khi trời gần tối, cô lại không khống chế được suy nghĩ: “Anh đi đi về giữa Bắc Kinh và Thượng Hải như vậy rất mệt mỏi, Trì Tiên sinh, con người không thể có lòng tham không đáy được, giống như tôi vậy, luôn muốn quá nhiều, nhưng ngược bọn họ cũng sẽ rời xa”.

“Tạm thời không nói đến chuyện này được không?”

“Không được.” Thái độ của Thì Nhan rất miễn cưỡng, cho dù bị chạm đến điểm yếu, nhưng vẫn như cũ có thể nhanh chóng giờ lên hàng rào bảo vệ.

Sắc mặt Trì Thành cứng nhắc, khẽ rít qua hàm răng nói: “Chạy đi chạy về hai bên bờ vì hai bên đều không thể bỏ. Không phải không muốn, mà là không thể.”

Trì Thành không biết cô có hiểu hay không, chỉ thấy cô vẫn ngồi đó quơ quơ hai chân, làm không biết mệt.

Đứa bé chưa biết chơi xích đu đã vội vàng làm con riêng. Mẹ cô vội vàng rời khỏi Yết Thụy Quốc, vội vàng yêu, kết hôn, ly hôn, mỗi lần đều thua bởi cái gọi là cân bằng, đến chết vẫn không biết hồi cải. Thì Nhan rõ ràng có vết xe đổ ở phía trước, nhưng tại sao cô vẫn ngu ngốc đến như vậy?

“Mẹ tôi từng nói cho tôi biết, Yết Thụy Quốc cũng đã từng nói cả hai bên đều không thể bỏ, nhưng cuối cùng ông ấy vẫn lựa chọn bỏ rơi chúng tôi. Đáng đời a, ai bảo mẹ tôi là người thứ ba, mà tôi đây? Bởi vì đời trước nợ anh, cho nên như vậy cũng xứng đáng?”

Mặt của cô rất bình tĩnh, giống như mặt nước không gợn sóng.

“Đừng suy nghĩ lung tung.”

Người đàn ông này nửa điểm an ủi cũng không có. Đã từng là đứa con trai có thể vì cô mà vứt bỏ tất cả, có hay không chưa bao giờ tồn tại?

“Trong lòng tôi rất thương Nhiễm Nhiễm, bởi vì cảm thấy nó giống tôi khi còn bé, tôi có thể hiểu nó muốn cái gì nhất. Mà tôi rất hâm mộ mẹ của Yết Thẩm, hi vọng người đàn ông của mình có thể chặt đứt hết quan hệ phía ngoài. Dĩ nhiên, muốn tuyệt tình rồi cuộc liên tiền tuyệt tình, ngàn vạn lần đừng giống như Yết Thụy Quốc, già rồi mới nghĩ đến tôi, nhưng đối với tôi vẫn chẳng quan tâm, đợi đến khi bệnh nặng mới nhớ tới tôi, muốn tôi trở về bên cạnh.

Con người chính là mâu thuẫn như vậy, cô lúc này cũng thế, muốn khóc mà không khóc được, rất buồn cười. Nói đến chuyện này cô sẽ rất đau, nhưng hiện tại cô cần những nỗi đau này để chống đỡ bản thân mình.

Tri Thành sâu chuỗi từng suy nghĩ trong đầu, sự khác thường của cô ở cuộc điện thoại buổi trưa, chắc là do Yết Thụy Quốc bị bệnh nặng. Ánh mắt phức tạp nhìn về phía cô.

Nghe không ra cảm xúc trong lời nói của cô: “Em cần tham gia hôn lễ của một người bạn, xem tình hình thế nào rồi sẽ trở lại sau, con tạm thời sẽ giao cho anh chăm sóc mấy ngày.”

Người phụ nữ này cần có người ôm cô trong ngực để cho cô có thể khóc.

Tri Thành đưa tay ra, nhưng còn chưa chạm vào cô, lại gượng ép thu tay lại: “Ông ấy bệnh nặng, em cũng không thể chỉ trở về liếc mắt một cái được. Để anh liên lạc với bệnh viện, xem lịch trị liệu của Kings như thế nào rồi chúng ta sẽ cùng trở về Thượng Hải.”

Thì Nhan không nói gì, đứng dậy đi vào phòng khách.

Trên tay đứa bé đang cầm một thanh rong biển, đang say nhai rắc rắc rắc rắc, đột nhiên thấy mẹ xuất hiện, sợ đến thiếu chút nữa là bị nghẹn. Vội vàng chấp tay sau lưng: “Mẹ.....”

Thì Nhan ngồi xuống cùng xem ti vi với con, giọng như vô ý hỏi một câu: “Con có muốn gặp ông ngoại hay không?”

Đứa bé để tay trở lại thăm dò, thấy Thì Nhan không có ý muốn lấy đi rong biển đang cầm trên tay, đảo mắt một cái nhét tất cả vào trong miệng, cố gắng nuốt, nói chuyện không rõ: “Ông ngoại là thứ gì hả mẹ?”

Rõ ràng đứa bé không quan tâm chuyện này, Thì Nhan cũng không giải thích nhiều làm gì, để cho con có thời gian đem thức ăn trên miệng nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Thì Nhan bị xa thải chức vị chủ tịch từ quý bốn, ở nhà chỉ có việc chăm sóc đứa bé và xử lý đồng bát đĩa đầy bồn. Đêm trước khi nghỉ tết cô vẫn được chia hoa hồng, chi phiếu vô cùng hậu hĩnh, nhưng cô vẫn không thể vui vẻ hơn được bao nhiêu.

Gần đến Valentine, với cô giống như đang chờ ngày xét xử, nghĩ đi nghĩ lại, phương pháp thích hợp nhất chính là lễ đến nhưng ngày không đến.

Tiểu Đan về nhà đón tết, con trai thì do cô và Tri Thành thay phiên nhau chăm sóc, không biết hẳn có rước Nhiễm Nhiễm đến Bắc Kinh để đón năm mới hay không? Thì Nhan không hỏi đến, nhưng hẳn muốn dẫn con trai đi Disney, Thì Nhan kiên quyết không đồng ý.

Cuối cùng chuyến đi Hong Kong biến thành chuyến đi Cổ Cung. Thì Nhan nghĩ rằng đứa bé không thích sẽ khóc nháo một trận, không ngờ chỉ cần Tri Thành đưa đi, đứa bé lại lại hết sức vui vẻ.

Tri Thành dẫn con trai đi đến Cổ Cung chơi, còn một mình Thì Nhan lái xe tới bệnh viện chỗ Biên Cương làm việc, cô có ý chọn ngày này – trước Valentine, là người cuối cùng đến tặng quà.

Theo lễ phép, Thì Nhan đến trước phòng làm việc gọi điện thoại thông báo một tiếng

“Có phải chủ nhiệm Biên không ạ? Tôi là Thì Nhan”.

Qua hồi lâu Biên Cương mới bắt máy, phải lợi dụng thật tốt mới được. Trong đầu Thi Nhan đã nghĩ sẵn lí do thật tốt, gần đây quá bận rộn, không có cách nào tới tham dự hôn lễ, có việc phải đi qua đây, tiện đường có chút quà muốn tặng, xin nhờ chủ nhiệm Biên chuyển giúp.

Đầu kia im lặng trong chốc lát: “Là tôi”.

Ngày hôm nay đối với Thi Nhan mà nói rõ ràng không may mắn một chút nào.

Ngay tức khắc Thi Nhan liền á khẩu không trả lời được, nếu như không phải tay của Thi Nhan nhất thời cứng lại, cô quả quyết sẽ đánh rơi điện thoại xuống.

“Gần đây có khỏe không?”

Nghe được tiếng nói của hân da đầu của Thi Nhan càng tê dại. Rõ ràng là rất khách sáo. Thi Nhan chỉ có thể trách mình sợ bóng sợ gió.

“Tiểu yêu quái có khỏe không?”

“Rất tốt.” Thi Nhan xoa xoa huyết thái dương, để tránh cho ní khỏi giật giật, giọng nói cố gắng vui vẻ, “Quên chúc mừng anh kết hôn.”

Bùi Lục Thần khẽ cười: “Em đến tìm Biên Cương sao? Cậu ta đang ở phòng cấp cứu.”

Trong đầu Thi Nhan chỉ có một âm thanh, hân đang ở trong phòng làm việc của chủ nhiệm, hân đang ở trong phòng làm việc của chủ nhiệm. Mà cô, giờ phút này bản thân lại đang đứng ở hành lang, cách phòng làm việc chỉ mười mét.

“Cũng không có chuyện gì quan trọng, khi khác tôi quay lại tìm anh ấy vậy, không quấy rầy anh nữa, hẹn gặp lại.”

Thi Nhan cúp điện thoại xoay người rời đi, hàm răng vẫn cắn chặt. Cũng may là cô gọi điện thoại trước, nếu không cô và hân gặp mặt ở địa bàn của anh vợ hân, không biết chừng sẽ xảy ra chuyện.

An toàn quay trở lại bãi đỗ xe, Thi Nhan lập tức lên xe, khởi động, không lãng phí một giây một phút nào, đang định cho xe tang tốc, đột nhiên có một bóng người vọt ra, chỉ trong chớp mắt đã chắn trước xe của Thi Nhan.

Thi Nhan vội vàng phanh lại, tiếng phanh xe bén nhọn đập vào tai, sàn xe chao đảo làm cho cô có chút giật mình, thật may là bụng cô không có gì khác thường. Cô buột miệng chửi một tiếng, lúc này mới thấy rõ người kia là ai.

Chính là người mới vừa nãy nói chuyện với cô, Bùi Lục Thần.

Bùi Lục Thần chống tay lên thùng xe thở hồng hộc, mặt đỏ tía tai, đầu tóc rối loạn, hình như vừa mới chạy xong trăm mét. Ổn định lại hơi thở, sau đó đến gõ cửa kính xe của Thi Nhan.

Thi Nhan hạ cửa xe xuống, câu đầu tiên nghe được là câu nói bất mãn của hân: “Không đến nỗi phải trốn tôi như vậy chứ?”

Thi Nhan gượng cười cụp mắt xuống, mắt nhìn mũi, sống chết không chịu nhận: “Tôi không hiểu ý của anh là gì?”

“Xe của em vừa tới tôi đã nhìn thấy rồi”. Hân nói rồi giơ tay lên chỉ về phía sau.

Thi Nhan nghiêng người nhìn theo hướng hân chỉ, đối diện bãi đỗ xe là phòng làm việc của chủ nhiệm Biên, tầm nhìn rất rộng. Thi Nhan không thể giải thích được tại sao, ngược lại càng thêm ngán ngạn. Nếu hân ở trong điện thoại giả vờ nói không biết cô đến đây, tại sao không giả vờ tới cùng, tại sao còn đuổi theo cô ra tận đây?

“Là thế này, hôn lễ của anh ngày đó tôi có việc không đến tham dự được, hôm nay vừa đúng có việc đi ngang qua đây, định nhờ chủ nhiệm Biên đưa giúp chút quà mừng.” Lần này cô đã suy nghĩ kĩ trước khi giải thích, hôm nay cũng chỉ là thay đổi đối tượng lắng nghe, Thi Nhan tự nhận giọng điệu rất hợp lí.

Thi Nhan vờ như không thấy, cúi đầu mở túi xách ra, tìm được phong bì tiền mừng đưa lên: “Đã gặp anh ở đây, tôi nên đưa trực tiếp cho anh vậy. Chúc hai người.....”

“Em thật tàn nhẫn”. Hân lắc đầu, bật cười nói.

Thi Nhan ngạc nhiên, bình tĩnh lại. Tầm mắt cô đơn của Bùi Lục Thần thoáng chốc dừng lại trên cổ cô, rất nhanh liền điều chỉnh ánh mắt về dạng bất cần đời như trước, nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, “Bây giờ là bốn giờ rưỡi”.

“Hà?”

“Em còn nợ tôi một bữa tối cuối cùng, không bằng vừa đúng lúc, hiện tại cùng nhau ăn tối đi.” Hân nói xong đã mở cửa xe bên cạnh ngồi kên xe.

Tất cả đều đã thay đổi, thứ duy nhất không thay đổi đó chính là phong cách phóng khoáng của người đàn ông này.

Ăn đồ ăn Trung Quốc, món ăn Thượng Hải. Bùi Lục Thần giúp cô cới áo khoác, treo lên cây treo quần áo, mắt liếc thấy bụng của cô đã hơi gò lên.

Không biết há đang nghĩ gì, Thi Nhan không muốn nhìn đến. Cuối cùng tâm trạng hần cũng bình tĩnh trở lại, chỉ nói: “Chúc mừng em”

Câu duy nhất cô có thể trả lời là: “Cảm ơn”.

Hần gọi toàn những món ăn mà cô thích, nhưng trong trường hợp này, không thích hợp để Thi Nhan biểu hiện sự ngạc nhiên.

“Bệnh của tiểu yêu quái như thế nào rồi?”

Thi Nhan rũ mắt nhìn xuống bụng mình: “Mấy tháng nữa đi bệnh viện kiểm tra mới biết được bảo bối có thể cứu được anh trai của nó hay không”.

Ánh mắt của há nhất thời có chút hỗn loạn, nhìn quanh phòng ăn một vòng, cuối cùng nhìn đến đôi đũa trước mặt, không dòi đi nữa, “Làm lành rồi há?”

Hai người vẫn có điểm ăn ý, không cần hần nói rõ ràng, Thi Nhan cũng đã hiểu ý hần nói gì, chỉ là cô vẫn không hiểu rõ đáp án: “Cũng gần như là như vậy. Anh thì sao? Xem ra anh có vẻ rất tốt.”

Hần rót cuộc cũng đã chịu nhìn thẳng cô, cũng lập lòe trả lời: “Khi tôi muốn ổn định cuộc sống, cô ấy đã ở bên cạnh tôi, vì vậy, cô ấy là người rất thích hợp”.

Thi Nhan cười cười. Nhưng thật ra cô rất hâm mộ hần, hôn nhân có rất nhiều loại, nếu cô cũng có thể giống như hần, đem tất cả đơn giản hóa đi như vậy thật tốt.

Bùi Lục Thần nhìn thấy cô lại thất thần, tiếp theo ngay cả hần cũng không khỏi có chút suy nghĩ mơ hồ.

Gần đây hần luôn muốn khơi dậy tình cảnh khi lần đầu tiên gặp cô, hy vọng xa vời đem nỗi nhớ cả đời này dùng hết, sau đó toàn bộ tình yêu dành cho cô sẽ biến mất.

Khoát tay xua đi tạp niệm trong đầu: “Đúng rồi, thay tôi xin lỗi anh ta.”

Thi Nhan khó hiểu nhìn hần.

Bùi Lục Thần siết chặt đôi đũa, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn tay truyền đến trong lòng.

“Anh ta đã từng vì đứa bé và em mà bị thương.”

Thi Nhan tròn to hai mắt.

“Lúc ấy tôi thấy anh ta đã trải qua nhiều như vậy, sợ sau này mình không thể so được với anh ta nên vẫn gạt em, xin lỗi, hi vọng bây giờ nói ra vẫn không quá muộn.”

Hần đã từng cố gắng, dùng tất cả các loại phương thức, hèn hạ, chân tình, nhưng niềm vui, nỗi buồn của cô, hần chỉ là người tham dự chứ không phải người tạo nên.

Vốn nghĩ rawgf sẽ rất khó mở miệng, không ngờ lại có thể nói ra dễ dàng như vậy, trong lòng Bùi Lục Thần không khỏi chua xót, đúng lúc gặp phục vụ mang cốc tới, là Trần Nhưông, Bùi Lục Thần rót cho cô một cốc trà, rót cho mình một cốc rượu: “Chúc chúng ta.....”

Hần bất chợt im lặng, hình như cảm thấy mình hơi xấu hổ, không biết nên nói gì, ngửa đầu, uống cạn cốc rượu.

Rót cuộc, khổ sở cũng tan đi.

Hần bật cười.

Thi Nhan khó khăn tiêu hóa lời nói của hần, tâm trạng có chút mơ hồ, chậm rãi nâng chén.

Quen biết nhau mấy năm, hỗ trợ nhau mấy tháng, hôm nay chia tay, cô lấy trà thay rượu: “Đều quên đi”.

Mình kính hần một ly, coi như quên đi tình cảm của hần đối với cô, xem như trả lại câu nói khi cô giả say nghe được, anh yêu em.

Thậm chí đã quên.....

Ăn xong bữa cơm, khi rời nhà hàng trời đã tối, cô nói lời tạm biệt: “Hẹn gặp lại.”

Khóe môi hần nhếch lên: “Không gặp nhau nữa?”

Cô cũng cười.

Bùi Lục Thần lại nói: “Đùa thôi. Hẹn gặp lại, lái xe cẩn thận.”

Thì Nhan lái xe rất ổn, nhưng tâm trạng không ổn chút nào, liền mở điện thoại gọi cho Trì Thành, mở miệng liền hỏi: “Anh đang ở đâu?”

Câu hỏi thật sự rất đường đột, Thì Nhan nghĩ muốn lấy tay chặn miệng lại, đầu dây bên kia Trì Thành cũng không quá để ý: “Đang trên đường về nhà”.

Đây gần như là cuộc đối thoại thường xuyên nhất của bọn họ, hẳn cũng tự cho mình là hiểu được cô, liền hỏi: “Muốn nói chuyện điện thoại với con trai?”

Thì Nhan cười khò, còn chưa kịp mở miệng, điện thoại đã rơi vào trong tay con trai. Đứa trẻ tâm trạng rất vui vẻ khoe: “Mẹ, con thắng chị!”

Cô chỉ rằng mình nghe nhầm, thậm chí dừng xe lại một bên, sợ nghe không rõ, cô liền hỏi lại: “Thắng ai?”

“Con chơi bắn súng nước thắng, nên chị phải mua kẹo cho con ăn”.

Cũng không biết là tức giận hay kinh ngạc, Thì Nhan không hiểu trong lòng mình có bao nhiêu cảm xúc phức tạp, nhưng giọng nói cũng rất bình tĩnh: “Con đưa điện thoại cho ba nghe”.

Trì Thành cầm lấy điện thoại, hẳn cũng không muốn giấu giếm chuyện gì nữa: “Nhiễm Nhiễm cũng đang ở trên xe của anh”.

“Anh đưa con đi Cố Cung?”

Hắn im lặng không lên tiếng.

Thì Nhan nhìn mình trong gương chiếu hậu, không thấy tức giận, chẳng lẽ là chết lặng? Mỗi khi như thế này, Thì Nhan luôn tự nhủ mình luôn bình tĩnh vì đứa bé, không lẽ đã hình thành thói quen? Thì Nhan thấy cũng không còn cách nào, không khỏi thở dài: “Đưa nó về nhà đi, em muốn gặp nó”.

“Thì Nhan.....”

“Đừng có dùng loại giọng điệu đó nói chuyện với em, anh yên tâm đi, em sẽ không ăn thịt nó”. Giọng nói dịu dàng giống như đang lừa gạt, Thì Nhan có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Trì Thành ở đầu dây bên kia, chắc chắn hắn sẽ không nghĩ cô theo hướng không tốt.

Sau khi Trì Thành đồng ý, Thì Nhan cúp máy, về nhà chờ bọn họ.

Mặc dù đã trôi qua mấy năm, nhưng khi Thì Nhan mở cửa trông thấy cô bé vẫn không tránh khỏi có chút kinh ngạc. Đứa bé cũng đã lớn, ngũ quan cũng trở nên rõ nét, phải có đến bảy phần giống Nhiễm Khiết Nhất.

“Cháu chào đi”. Giọng điệu cũng không thay đổi, rất lạnh lùng.

Trì Thành ôm hai đứa trẻ vào nhà, tiểu yêu quái vô tư cười nói: “Con ăn hết kẹo của chị, nên chị tức giận”.

Tiểu yêu quái từ trong tay Trì Thành trượt xuống, đến giày cũng không cời liền chạy vào trong nhà, chạy đến khay trà vơ vét một hồi những loại kẹo mình thích ăn, quay lại đưa cho Nhiễm Nhiễm giống như dâng lên vật quý: “Cho chị”.

Thì Nhan vẫn biết con trai mình người gặp người thích, chỉ là chưa từng nghĩ tới con trai cô nói một câu có thể khiến cho Nhiễm Nhiễm cười tí mắt lại. Hai đứa trẻ như thế này, đầu giống dáng vẻ lần đầu tiên gặp mặt?

Đã đến giờ đứa trẻ cần đi ngủ, nhưng vẫn cứ ngồi lì ở trước ti vi không chịu đi.

“Con ăn nhiều đồ ngọt như vậy, phải đánh răng trước khi đi ngủ”. Thì Nhan chuẩn bị bàn chải, kem đánh răng, ly súc miệng.

Thì Nhan đưa đến trước mặt đứa trẻ nhưng nó vẫn không nhúc nhích, chỉ bĩu môi, tập trung vào xem quảng cáo, sau đó lay lay tay Thì Nhan chỉ vào quảng cáo: “mẹ, con muốn ăn thịt khô”.

“Không có thịt khô”.

“Ba mua, ở trong tủ lạnh”.

Thì Nhan làm sao có thể không tức? Hơn nữa Trì Thành luôn dùng thái độ trầm mặc để đối phó với cô. Thì Nhan trừng mắt nhìn hắn, hắn vẫn nhìn cô cười dịu dàng, cô đặt cái ly súc miệng xuống trước mặt Trì Thành: “Anh đi mà giải quyết”.

Phương pháp giải quyết của Trì Thành thật khiến cho Thì Nhan tức giận: Lấy thịt khô cho con ăn, sau đó cho đứa trẻ rửa mặt đi ngủ.

“Nó sớm muộn rồi cũng bị anh nuôi thành một đứa trẻ béo ú”.

“Yên tâm, chất dinh dưỡng ở đây đều nằm trong phạm vi cho phép”.

Thì Nhan không tin, thừa dịp con trai đang rửa chân, cô đem toàn bộ đồ ăn vặt trong tủ lạnh bỏ vào tủ chứa đồ rồi khóa lại.

Tiểu yêu quái rửa chân bị người khác nhìn cũng không có lấy nửa điểm xấu hổ, vẫn nghịch nước làm cho nước bay tung tóe khắp nơi, khuôn mặt tươi

cười nhìn về phía Nhiễm Nhiễm: “Chị ngày mai có đến chơi nữa không?”

Thì Nhan từ phòng bếp trở lại liền nghe được một câu này, Nhiễm Nhiễm lúc này giống như vô ý liếc cô một cái.

Thì Nhan không hiểu cô nhóc này muốn gì, chỉ nghe nó nói một tiếng: “Đến”.

Cái gì gọi là hai đứa trẻ trò chuyện? Tiểu yêu quái vẫn không hài lòng đi ngủ, lôi kéo Nhiễm Nhiễm đi khoe đồ chơi khắp phòng của mình.

Thì Nhan giống như người ngoài cuộc, không hiểu chuyện gì giữa ba người bọn họ, phòng khách chỉ còn lại cô và Trì Thành, không nén nổi tò mò lên tiếng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Nhiễm Nhiễm cuối tháng giêng đến Bắc Kinh, những ngày này anh để cho hai đứa trẻ chơi cùng nhau”.

Thì ra là có nhiều chuyện gạt cô như vậy. Chỉ có thể trách cô dạo gần đây không để ý đến con trai có đề cập tới chị gái hay không, Thì Nhan còn có chút không rõ, “Nó rốt cuộc có bao nhiêu chị gái, ngoài Nhiễm Nhiễm ra còn có ai?”

“Là bạn của Nhiễm Nhiễm tên Đông Lệnh Doanh, muốn chờ tiểu yêu quái lớn lên để gả cho nó. Cũng chạy tới gọi anh là bố chồng rồi”.

Thì Nhan không hiểu nổi Trì Thành: “Con mới hai tuổi!”

“Hai tuổi mà đã được như vậy, làm ba mẹ nên cảm thấy tự hào”.

Tiểu yêu quái rất khuya mới đi ngủ, lôi kéo Nhiễm Nhiễm không chịu buông tay. Trong phòng trẻ còn một chiếc giường đơn, chăn gối đều có sẵn, buổi tối Nhiễm Nhiễm và tiểu yêu quái đều ngủ chung một phòng.

Trì Thành cũng sẽ ngủ ở đây, chỉ là hắn không được đụng vào căn phòng của Thịnh Tĩnh, hắn chỉ có thể ngủ trên sofa một đêm.

“Anh về nhà mình đi, ngày mai tới đón bọn trẻ là được”.

“Như vậy rất mất thời gian”.

Đây rõ ràng là lấy cớ, nhà hắn cách nhà cô chỉ có ba phút lái xe. Thì Nhan mệt mỏi, không muốn nói nhiều nữa. Ném cho hắn cái chăn rồi đi thẳng về phòng.

Đêm dài, Thì Nhan trần trọc không ngủ được, cứ nằm xuống lại ngồi dậy, lặp đi lặp lại khiến cô cảm thấy khó chịu. Tội gì phải đem Nhiễm Nhiễm tới đây chứ, tự rước lấy phiền?

Nghĩ mãi không ra lý do, lại không ngủ được, cô xuống giường khoác áo đi đến phòng bọn trẻ kiểm tra.

Đứa trẻ ngủ rất ngon nhưng tư thế ngủ cũng rất xấu, cũng may bốn phía của giường đều có rào chắn, chăn cũng rộng, cho dù nó có đập lung tung thì cũng không lo bị cảm lạnh. Thì Nhan kéo chăn đắp lại cho con, xung quanh rất yên tĩnh, cô vẫn cố gắng thật nhẹ nhàng, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng nói, khiến cho cô giật mình: “Hai người chuẩn bị tái hôn rồi hả?”

Thì Nhan bị dọa cho giật mình, quay đầu lại nhìn thấy Nhiễm Nhiễm đang ôm gối ngồi trên giường.

Trong phòng chỉ có ánh sáng yếu ớt từ đèn treo tường, Thì Nhan từ trong bóng tối đi về phía cô nhóc.

Đứa trẻ này thông minh lại trưởng thành sớm, Thì Nhan suy nghĩ một chút, quyết định mở miệng nói: “Tôi phát hiện cháu đối với em trai rất tốt, là thật lòng?”

“Nó so với dì đáng yêu hơn nhiều”.

Đây cũng là sự thật, Thì Nhan cười cười định đưa tay xoa đầu cô nhóc nhưng lại bị nó né tránh. Đứa trẻ này yêu ghét rõ ràng, Thì Nhan cũng không cảm thấy buồn bực: “Cháu có hai con đường để lựa chọn. Một là về sau tôi là mẹ, Trì Thành là ba, sẽ trở thành người một nhà sống thật vui vẻ. Hai là, ba cháu sẽ giành phần lớn thời gian cho chúng tôi, cháu chỉ có thể gặp ba vào các nghi lễ, tết.”

“Dì đang uy hiếp cháu?”

“Nói đúng hơn là đang đàm phán”.

Dù sao thì con nít cũng không biết che giấu, Thì Nhan nhìn ra được cô nhóc có chút động lòng, đứng dậy xoa đầu nó: “Ngủ ngon”.

Lúc này Nhiễm Nhiễm cũng không né tránh, Thì Nhan đi đến cửa rồi cô nhóc mới lên tiếng: “Để cháu suy nghĩ đã”.

“Không thành vấn đề”. Thì Nhan nói một câu rồi mở cửa đi ra ngoài.

Thì Nhan định trở về phòng ngủ, suy nghĩ một chút lại đi ra phòng khách, giống như bị ma quỷ ám ảnh.

Ngủ trên ghế sofa rất không thoải mái, mặc dù hơi thở của Trì Thành vẫn đều đều, nhưng mi tâm lại nhíu lại. Không khí trong phòng khách hơi lạnh, nhưng cánh tay của hắn lại lộ ra bên ngoài, tay áo lại xắn đến cùi trỏ, cũng không sợ bị cảm.

Thì Nhan quỳ xuống bên cạnh sofa, lấy tay kiểm tra nhiệt độ của hắn, cũng không thấp. Lúc này cô mới nhớ, trời lạnh như thế này nhưng lúc hắn đi ra ngoài chỉ có áo khoác là đồ len.

Chỉ có thể than thở người đàn ông này trời sinh mạnh mẽ.

Thì Nhan lo hắn bị lạnh, định vén chăn lại cho hắn.

Cơ thể gầy gò màu lúa mạch, làm cho cơ thể của hắn nhìn rất cường tráng, cũng làm cho hai vết sẹo kia trở nên rõ ràng. Bùi Lục Thần nói hắn bị thương chắc là cái này.

Nếu như lúc ấy cô biết hắn gặp chuyện không may, có thể hay không giờ đây mọi chuyện sẽ không trở nên như vậy?

Hắn không sợ cả đời này cô sẽ không đi tìm Bùi Lục Thần, cả đời này cô sẽ chẳng hay biết gì? Thì Nhan không thể hiểu nổi hắn.

Nếu như cô cứ âm ỉ, không hiểu giữa cô và Nhiễm Nhiễm liệu có rõ ràng được không? Đi thẳng vào vấn đề, tại sao lại đem tất cả mọi chuyện đặt lên người đàn ông này?

Càng nghĩ càng khó hiểu, Thì Nhan nín thở, duỗi ngón tay muốn chạm vào vết thương của hắn.

Đột nhiên ngón tay bị giữ lại.

Đây là lần thứ hai trong đêm khiến cô giật mình, cố nén tiếng gọi ở trong cổ họng, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Trì Thành.

Trong bóng tối cặp mắt sâu vẫn tỏa ra ánh sáng, Thì Nhan nhìn một chút, dần dần định thần lại: “Tỉnh dậy lúc nào?”

“Vẫn tỉnh”.

“Tại sao giả vờ ngủ?”

“Sợ quấy rầy tâm trạng của em”.

Hắn còn đùa được, Thì Nhan định rút tay về nhưng không được, nên cô lại tiếp tục chạm vào vết sẹo: “Cái này nếu nhiều thêm mấy dao nữa, chắc sẽ trở thành tổ ong rồi.”

Ban đêm giúp cô che giấu đi tâm trạng, dĩ nhiên cô cũng không nhìn ra được hắn đang nghĩ cái gì, chỉ thấy hắn chớp mắt một cái, “Em đi gặp Bùi Lục Thần rồi à?”

Thì Nhan chột khựng lại. Mặc dù hắn không nhắc tới chuyện gì khác, Thì Nhan vẫn không tự chủ được nghĩ lại, mình vừa nãy mới nói mấy câu, làm sao hắn có thể nhìn ra được?

Hắn nằm nghiêng, đè tay cô dán sát vào da mình, nhắm mắt lại không nói lời nào, như muốn dừng lại ở một giây này vậy.

Thời còn đi học, cô thường thừa lúc hắn không để ý, luồn bàn tay lạnh lẽo vào trong quần áo của hắn, trời đông giá rét có hắn, thì không còn lo bị lạnh. Có lúc cảm nhận của cô thế so với đầu óc còn tốt hơn, giống như giờ phút này, nhiệt độ trong lòng bàn tay cô rất cao, cảm giác tiếp xúc da thịt mềm mại cứ vậy xông vào trong cơ thể cô.

“Chỗ này có đau không?”

Cô không không chế được mồm miệng hỏi.

Hắn giống như ngạc nhiên, sững sốt một chút, “Những lúc nghĩ tới em liền đau”. Giọng nói trầm thấp, lắng đọng vang lên trong bóng đêm.

Giọng nói của hắn là cô đơn hay bình tĩnh, cô không thể nào phân biệt được. Thì Nhan nhìn hắn, mơ hồ lại muốn chìm sâu vào.

“Đừng nhìn anh như vậy, sẽ làm anh lầm tưởng rằng em lại yêu anh”.

Trong ngực Thì Nhan như có gai đâm, rõ ràng hắn nhắm hai mắt, sao thấy được ánh mắt vừa mừng vừa lo của cô? Tất cả là nói mê.

Không muốn nói chuyện với hắn nữa, liền rút tay về, cạy từng ngón tay đang nắm của hắn ra. Xoay người rồi đi.

“Anh có thể vào phòng ngủ ngủ không?” Hắn nhàn nhạt nhếch môi, cũng đã biết là không thể.

“.....”

“Ngủ ở bên ngoài hơi lạnh.”

Thì Nhan ngẫm ‘hừ’ một tiếng, đi vào phòng ngủ, không chút do dự đóng mạnh cửa lại.

Hao hết tâm sức, Thì Nhan liền lên giường đi ngủ.

Lúc rạng sáng, trong nhà đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại. Tiếng chuông điện thoại bàn trong phòng ngủ không ngừng vang lên, Thì Nhan mắt cũng không mở ra nhắc ông nghe lên nghe điện thoại.

Trong phòng khách Trì Thành cũng đồng thời bắt máy.

Tiếng nói run rẩy đập vào màng nhĩ hai người: “Bệnh của ba đột nhiên phát tác, giờ đang cấp cứu. Thì Nhan, xem như tôi cầu xin cô, trở về gặp ông ấy lần cuối đi.”

Đầu óc Thì Nhan đột nhiên ngừng lại, tay chân không điều khiển được, ông nghe từ trong tay rơi xuống, cô muốn đứng bật dậy chạy như điên ra cửa, nhưng hai chân cô lại không cách nào di chuyển được, cả người cô đều bị tiếng nói của Yết Thắm làm cho hoảng sợ.

Cho đến khi cửa phòng đột nhiên mở ra, Trì Thành chạy tới bên giường mới ngừng lại, thấy cô đang mắt hồn lạc phách, liền vội vàng tìm quần áo giúp cô.

“Em thay quần áo trước đi, anh gọi điện đặt vé máy bay”. Hắn sắp xếp đầu vào đây, Thì Nhan dùng sức gạt đầu, cố gắng ép bản thân thu lại hồn vía, lúng túng thay cả đám quần áo dày cộp rồi xông ra cửa.

Đúng lúc này thì bị hắn kéo lại. “Đừng nóng vội”, tay hắn đặt ở bụng cô nhắc nhở, “Cẩn thận”.

Thì Nhan ngừng lại mất mấy giây, điều chỉnh lại hô hấp của mình rồi bước ra khỏi cửa, bước chân cũng chậm lại rất nhiều. Trì Thành lái xe đưa cô ra sân bay, thỉnh thoảng lại nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Thì Nhan chỉ nhìn chằm chằm vào đồng hồ đeo tay, “Có thể tới kịp không?” Hàm răng cô mơ hồ cũng đang run rẩy.

“Yên tâm đi, sẽ tới kịp”.

Chỉ có một câu nói lại khiến cô cảm thấy an lòng. Thì Nhan bắt đầu đi lại không cam lòng, nhưng không thể không thừa nhận cô cũng chỉ là một con hổ giấy, chỉ khi ở bên hắn mới không cảm thấy sợ hãi.

Thì Nhan nấp máy mấy lần, cuối cùng cũng không nói gì, cau mày nắm thật chặt dây an toàn, tự nói với bản thân không nên nghĩ gì nữa.

Hắn nắm chặt lấy tay cô, chuyển cho cô hơi ấm và ủng hộ: “Anh sẽ đi với em”.

Thì Nhan nhìn tay hắn, nhìn gò má cứng rắn của hắn, có hắn đi cùng cô sẽ an tâm hơn, nhưng – “Chúng ta đều đi cả thì ai sẽ chăm sóc con? Một mình em đi là được rồi.”

Trì Thành nắm tay cô thật chặt, vừa buông ra lại vội vàng gọi điện thoại, Thì Nhan nghe hắn sắp xếp đầu vào đây, lúc ấy cô bối rối không lưu ý đến địa chỉ bệnh viện Yết Thắm nói, thế nhưng hắn lại nhớ kỹ.

Kết thúc cuộc điện thoại, Trì Thành lại chăm chú nhìn đường phía trước, vừa tăng tốc vừa bình tĩnh nói: “Trợ lý của anh ở Kim Hoàn em cũng biết rồi, khi nào đến thì gọi điện thoại cho cậu ta, cậu ta sẽ đưa em đến bệnh viện. Anh cũng nói cậu ta đặt phòng ở khách sạn gần bệnh viện cho em rồi. Đúng rồi, đây là giấy tờ và điện thoại của em” Những thứ cô quên mang thì ra đều ở trong túi hắn, giờ hắn lại đưa cho cô, “Ví tiền của em anh tìm không thấy, đây là thẻ của anh, mật mã là 030915”.

Hắn thật to lớn để có thể cho cô dựa vào, Thì Nhan rút cuộc cũng cảm thấy an lòng.

Tất cả đều được Trì Thành sắp xếp chu đáo, hắn đưa cô vào khu vực kiểm an, Thì Nhan dường như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của hắn ở trên lưng mình. Trước lúc tắt điện thoại để lên máy bay, cô nhận được tin nhắn của hắn: Khi nào đến nơi thì nhắn tin cho anh.

Khi cô đến Thượng Hải vẫn đang còn sáng sớm. Trong không khí vẫn đang còn lớp sương mù dày đặc, tất cả của Thì Nhan đều được sắp xếp ổn thỏa. Trên đường đi cô cũng không chậm trễ chút nào, đi đến bệnh viện, Yết Thụy Quốc vẫn đang phẫu thuật.

Khi cô đến bệnh viện thì Yết Thắm đang ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, hai tay ôm đầu gối, cả người co rúm lại. Đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng, tia sáng màu hồng chiếu vào khuôn mặt trắng bệch của cô ta. Rõ ràng bên cạnh là ghế ngồi, nhưng Yết Thắm lại ngồi dưới đất, hai tay vẫn nắm chặt điện thoại.

Khi Thì Nhan ở bãi đỗ xe của bệnh viện đã gọi điện thoại cho cô ta, nghe giọng có thể đoán được mọi việc rất nghiêm trọng, giờ nhìn thấy cô ta cô mới biết, có lẽ mọi việc còn nghiêm trọng hơn.

Thì Nhan ngồi xuống bên cạnh Yết Thắm, do dự đặt tay lên vai cô ta: “Tình hình thế nào rồi?”

Bả vai Yết Thắm run lên bần bật, lúc này mới ngẩng đầu lên, trong mắt đầy tơ máu.

“Ông ấy gạt chúng tôi đến Vô Tích thăm mộ mẹ cô, sau khi trở về liền không ổn. Vốn nghĩ rằng có thể kéo dài một năm. ....”

Yết Thấm càng nói càng nghẹn ngào, Thi Nhan vỗ vỗ vai cô ta, không để cho cô ta miễn cưỡng chính mình nữa.

Phẫu thuật vẫn còn tiếp tục.

Mấy lần bác sĩ thông báo tình hình nguy kịch, Thi Nhan cả đêm bên ba, thần kinh vô cùng căng thẳng nhưng lại không thấy mệt mỏi.

Anh chàng trợ lý thì ngồi ngủ gà ngủ gật. Yết Thấm cũng trở nên thân thiết hơn, anh chàng trợ lý vẫn còn ngồi chờ ở bên ngoài, Thi Nhan đi mua cho anh ta một ly cà phê: “Anh về trước đi, làm phiền anh rồi”.

Anh ta khoát tay, không nhận cà phê, nhìn về phía Thi Nhan mỉm cười nói: “Tổng giám đốc Trì đã phân phó, cứ xem như công việc đi, anh ấy muốn tôi giúp đỡ trước khi anh ấy tới”.

“Vậy khi nào anh ấy tới?”

“Có lẽ đang ở trên máy bay rồi”.

Trì Thành. ....

Thi Nhan nắm chặt ly cà phê trong tay, nhiệt độ của ly cà phê cũng ấm áp giống như nhiệt độ trên người hân.

Lúc này đèn phẫu thuật đột nhiên tắt. Thi Nhan liếc thấy, sùng sốt một chút, vội vàng chạy lại phía phòng phẫu thuật, Yết Thấm cũng chạy lại, do quá vội vã, trên đường đi thậm chí còn lao đảo suýt ngã.

Bác sĩ mổ chính đi ra ngoài, Yết Thấm tay run run nắm lấy tay áo của ông ấy, “Thế nào rồi? Bác sĩ, ba tôi như thế nào rồi?”

Bác sĩ bỏ khẩu trang xuống, không lên tiếng, vẻ mặt của ông ấy Thi Nhan rất quen thuộc. Trong trí nhớ, hình ảnh nhiều năm trước khi mẹ cô mất lại cuộn cuộn dâng lên, khi đó dáng vẻ của ông bác sĩ ấy cũng giống như vậy. Bỏ khẩu trang xuống, cau mày, lắc đầu, sau đó không nói một lời, gờ tay ra rồi nhanh chóng rời đi.

Yết Thấm rất hoảng sợ nhưng cố tình không hiểu, ánh mắt mờ mịt như muốn hỏi nhìn về phía Thi Nhan. Thi Nhan quay lưng đi, không dám để cho cô ta nhìn thấy mặt mình.

Sau đó bác sĩ phụ mổ xuất hiện, Yết Thấm vừa lo lắng vừa chạy lại: “Bác sĩ. ....”

“Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức”.

Sau một hồi tĩnh mịch, sau lưng Thi Nhan vang lên tiếng cười của Yết Thấm, tiếng cười càng lúc càng to, càng lúc càng đứt quãng, cuối cùng biến thành tiếng khóc.

Thi Nhan bật tai lại, ngồi xổm xuống đưa lưng về phía cô ta, cô cảm thấy mí mắt ngày càng nặng, giống như có lệ muốn chảy, đưa tay sờ khóe mắt, cũng chỉ là khô khốc.

Thi Nhan ở trong phòng khách sạn, rèm cửa sổ khép chặt, kín mít, ngủ, tỉnh lại, lại ngủ. Cô không xác định được là mình cố gắng kiềm chế không khóc, hay là toàn bộ nước mắt đều chảy ngược vào trong, nên trong lòng cô mới có thể tê dại và đau khổ như vậy.

Đứa trẻ trong bụng cũng rất biết điều, để cho cô một mình tự do ngây ngốc.

Có người kéo rèm cửa sổ ra, bật đèn treo tường lên. Thi Nhan cảm thấy chói mắt, mở mắt ra là một mảnh mờ lung, không thấy rõ người đến là ai. Nhìn về phía bóng tối bên ngoài, cô không biết giờ là lúc nào.

Khay thức ăn được bê lên trên giường của cô, “Dậy ăn một chút đi”.

Là tiếng nói của Trì Thành.

Thi Nhan suy nghĩ rối loạn, cô không nghĩ được tại sao những người thân của cô tại sao đều rời bỏ cô đi. Hoặc qua đời, hoặc buông tha, hoặc nản lòng rời đi, bây giờ, thực sự cô chỉ còn duy nhất một người đàn ông tên Trì Thành. Cho dù làm tổn thương lẫn nhau, cho dù oán hận lẫn nhau, nhưng chỉ cần cô quay đầu nhìn lại, nhất định sẽ thấy được hân.

Bởi vì hân vẫn đứng nguyên tại chỗ, không rời bỏ cô.

Thấy cô vẫn không động dậy, Trì Thành quỳ lên giường, ôm cô ngồi dậy, đưa đôi đũa cho cô.

“Em không đói bụng”.

“Nhưng đứa bé trong bụng đói bụng”.

Cô ăn hai miếng rồi để đĩa xuống, nằm xuống bịt kín chăn.

Hắn lập tức vén chăn lên, đặt xuống dưới chân cô: “Ăn thêm một chút nữa được không? Con trai đang ở phòng bên cạnh, nếu nhìn thấy em như thế này nó sẽ bị dọa cho sợ mất”.

Thì Nhan chuyên đến góc giường, lấy tay che lại mắt, đồ trang trí trên trần nhà quá sáng làm cho cô chói mắt, nên cô không thể không lấy tay che mắt lại. “Nếu như em có thể trở về sớm một chút, cho dù thấy ông ấy một lần cuối cùng cũng được, em cũng sẽ không đến nỗi như vậy.....” Khổ sở? Mất mát? Buồn bã? Thì Nhan không hình dung được cảm giác của mình lúc này, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Cô cũng muốn mình cuồng loạn giống như Yết Thắm vậy, như thế bác sĩ sẽ tiêm cho cô một liều thuốc an thần, sau đó ngủ say bất tỉnh.

Tri Thành bày ra bộ mặt bất đắc dĩ, để khay thức ăn ra chỗ khác, kéo chăn lại đắp cho cô, nghiêng người ôm chặt lấy cô: “Ông ấy qua đời rồi, em nên vì đứa trẻ trong bụng mà sống cho thật tốt, không phải chúng ta còn phải cứu con trai nữa sao?”

“.....”

Thì Nhan trầm mặc một hồi lâu, xuống giường bụng lấy khay thức ăn, vùi đầu vào ăn cơm.

Chuyện mai tang Yết Thắm đã giao cho công ty mai tang, nhưng còn một số chuyện vặt vãnh Thì Nhan vẫn phải giúp một tay. Mấy ngày này Thì Nhan chỉ thấy về mặt Yết Thắm lạnh lại, không bày ra vẻ mặt thứ hai.

Mộ của Yết Thụy Quốc nằm bên cạnh mộ của mẹ Thì Nhan. Ông ấy vì mua ngôi mộ này mà đi đến Vô Tích. Nhiều năm sau Thì Nhan nhớ lại, không nhận được phải suy nghĩ, vì một lần du lịch ngắn ngủi như vậy mà mất đi tính mạng, Yết Thụy Quốc liệu có nghĩ qua nó có đáng giá hay không?

Mẹ Yết Thắm đội chiếc mũ đen có khăn che mặt, không biết là khóc hay cười. “Khi sống không làm được vợ chồng, sau khi chết làm hàng xóm, đây chính là suy nghĩ của ông ấy”.

Thì Nhan và Yết Thắm đều im lặng không nói.

Mẹ Yết tham giữ tang lễ của chồng, nhưng lại đem hoa đặt bên mộ của mẹ Thì Nhan.

“Người đàn ông như vậy có điểm nào đáng giá để chúng ta phải tranh giành? Năm đó nên học cách buông tay, thật là ngu ngốc mới có thể tiếp tục đón nhận người đàn ông này.”

Nếu chỉ đơn thuần là hoàn toàn tỉnh ngộ, mẹ Yết sẽ không nói xong câu này rồi yên lặng rơi lệ. Thật đau lòng, cái khăn che mặt cũng không giấu được hốc mắt đỏ bừng của bà ấy.

Thì Nhan không xa không gần nhìn ban người dây dưa với nhau cả nửa đời người. Bọn họ giờ đây, hai người đã qua đời, ai so với ai đau buồn hơn?

Ngày lành tháng tốt, khí hậu ấm áp, tiệc rượu cgo khách trong lễ tang mãi cho đến buổi chiều mới kết thúc. Tri Thành đến đón cô trở về.

Ở Bắc Kinh mấy năm, Thì Nhan đã quen với cảnh sắc mùa xuân tháng ba, để đô cảnh liễu bay tán loạn trong không trung. Trở lại Thượng hải, giữa mùa xuân ở nơi đây làm cho cô có chút không thích ứng được.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Hắn vừa lái xe vừa hỏi.

Thì Nhan vuốt bụng: “Nếu như kết quả chọc ối không tốt, không thể cứu được con trai, vậy phải làm thế nào?” (kẹo: chọc ối là một phương pháp xét nghiệm để xác định gen hoặc một số bệnh gì đó của đứa trẻ chưa ra đời, đang còn nằm trong bụng mẹ).

Hắn khẽ cười: “Tại sao em không suy nghĩ nếu như có kết quả tốt thì sẽ thế nào?”

Nếu như kết quả tốt..... Thì Nhan tự nói trong lòng.

Nhưng cô không chỉ không nói, lại chuyển sang chuyện khác: “Đúng rồi, Kings đâu?”

Nhất thời thần sắc của Tri Thành lóe lên, hiếm khi xuất hiện nét mặt này, Thì Nhan thầm nghĩ: quả nhiên.

“Ồ chỗ ba anh”. Câu trả lời của hắn đúng như Thì Nhan suy đoán.

Tri Thiệu Nhân mặc dù không tìm tới cửa nhà cô, nhưng lỗi tai của Thì Nhan vẫn không có cách nào thanh tịnh được, bởi vì con trai cô luôn có thể bắt trước giọng nói của Tri lão tiên sinh, hơn nữa còn giống như đúc: “Bệnh viện công lập không sạch sẽ? Đứa trẻ nhỏ như vậy, sao có thể ngày nào cũng đến đó? Mời bác sĩ tới nhà điều trị.”

Thì Nhan đem tiếng nói này, cả suy nghĩ về đám tang ném ra khỏi đầu, “Buổi tối nhất định phải đón con về.”

“Không cần đón, con cũng sẽ tự mình đòi phải về nhà.”

Đáp án này làm Thì Nhan rất hài lòng.

Đến ngày có kết quả kiểm tra chọc ối, bệnh viện gọi điện thoại đến, lúc đấy Trì Thành đang vẽ tranh, con trai làm người mẫu. Đứa trẻ cựa quậy rất nhiều, làm như vậy đúng là thử thách sự kiên nhẫn của hắn.

Ngược lại, Trì Thành thấy cô nghe điện thoại lâu như vậy, vẽ mặt lại hết sức ý vị sâu xa, đứa trẻ còn chưa động đậy, hắn làm ba đã đứng ngồi không yên, vẽ thêm mấy nét trên giấy vẽ tranh, miễn cưỡng có thể xem như đã hoàn thành.

Đứa trẻ mãi mới đuôi kịp bày tỏ bất mãn với ba, Trì Thành đã bước đến bên cạnh Thi Nhan.

Cô vừa mới cúp điện thoại.

“Bệnh viện gọi tới?”

“Ừ”.

“Kết quả như thế nào?” Bàn tay hắn nắm lấy bàn tay cô, cơ hồ đang đồ mồ hôi, sắc mặt có chút cứng nhắc, chờ đợi câu trả lời của cô.

Thi Nhan ngẩng đầu nhìn hắn. Ý cười dần dần tràn ra, khoe miệng cong cong.

Trì Thành khó có thể kiềm chế, cơ hồ là muốn ôm lấy cô xoay tròn.

“Ngày hôm qua em có hay không nói cho anh biết, nếu như kết quả tốt.....”

Hắn vẫn đang đề nén kích động, không để ý đến lời nói của cô, Thi Nhan bắt mắt nhìn hắn đang ngây ngốc, im lặng, khoanh tay nhìn hắn.

Lúc này Trì Thành mới phát hiện có gì đó không đúng, khó khăn kiềm chế sóng lòng đang sôi sục, “Nếu như là kết quả tốt, sau đó thì sao?”

Thi Nhan liếc hắn một cái, chỉ một cái liếc mắt thôi cũng chứa rất nhiều tình tứ, Trì Thành cũng không nhớ lần trước nhìn thấy cô như vậy là lúc nào.

Dường như đã qua mấy đời.

Khó trách có chút ngẩn ngơ.

Thi Nhan lúc này mới đến bên tai hắn, ngao mạn nói:

Nếu như là kết quả tốt, chúng ta cũng nên có một bắt đầu mới.....

The end.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Ngoại truyện Bùi Lục Thần: kết quả tình yêu một đời

Đó là một buổi trưa thứ tư bình thường, đường phố vẫn bị tắc như cũ, thời tiết cũng rất xấu. Bùi Lục Thần có một cuộc gặp khách hàng vào buổi trưa, vẫn như cũ, hắn phải kéo được một vài nhà đầu tư hoặc tìm một số hạng mục khác.

Chỉ là, ngày hôm nay thật ra thì cũng không bình thường.

Đang cùng khách hàng bàn bạc thì chuông điện thoại của Bùi Lục Thần vang lên. Giọng nói ngọt ngào của một cô gái tự xưng là ‘bạn cũ’ của hắn, về phần cô tên là gì – Phi Phi, Lily, Văn Văn hay là một cái tên gì đó, Bùi Lục Thần đã sớm không còn nhớ rõ. Nhưng hắn vẫn nhớ đặc biệt rõ ràng, khi hắn đi thông dong ra ngoài hành lang nghe điện thoại thì nghe được một giọng nữ: “Giám đốc Lục, chúng tôi đã dựa theo yêu cầu của quý công ty, cũng đã bước vào giai đoạn chuẩn bị, tại sao đột nhiên ngài có thể đem chúng tôi loại bỏ ra khỏi danh sách tuyển chọn?”

Giọng nói kia giống như tiếng đàn violin vậy, rất trong nhưng lại mang theo căng thẳng, làm cho Bùi Lục Thần không khỏi dừng chân lại, theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy có hai người đứng ở cửa phòng bên cạnh, người đàn ông hiển nhiên đã không nhìn được, vòng qua người phụ nữ đi về phía nhà vệ sinh, bắt đầu dĩ lại bị chặn lại lần nữa, có chút tức giận: “Thì tiểu thư, mới vừa rồi ở trong điện thoại tôi đã nói rất rõ ràng, chúng tôi sẽ không hợp tác với công ty mà trước đây đã từng ăn cắp thiết kế”.

“Tôi chỉ xin ông xem qua thiết kế của chúng tôi rồi sau đó hãy quyết định”.

“Không cần, chúng tôi sẽ không đem uy tín của chính mình ra đùa giỡn”.

Người đàn ông vừa nói vừa đi qua bên cạnh Bùi Lục Thần, người phụ nữ vẫn đuổi theo phía sau, vẻ mặt lo lắng, gò má tỉnh táo, đôi môi đỏ mọng, trên người có mùi nước hoa nhàn nhạt, cứ như vậy mà lặng lẽ đi qua trước mặt hắn.

Bùi Lục Thần sững sốt khoảng ba giây, không để ý đến giọng nói của người ‘bạn cũ’ phát ra trong điện thoại càng lúc càng ngọt ngào.

Hắn nghĩ đây chỉ là một lần gặp thoáng qua, nhưng không ngờ bọn họ lại gặp nhau lần nữa – Nói chính xác hơn là cô từ trong toilet chạy đến và đụng phải hắn.

Túi của cô bị đụng rơi, đồ văng tán loạn trên đất, cô chỉ cậm cụi nhặt đồ, cũng không ngẩng đầu lên, chứ đừng nói đến xin lỗi. Với phụ nữ mà nói, nước hoa hợp với mình rất quan trọng, Bùi Lục Thần coi như đã từng được biết qua, dựa vào khứu giác của mình, hắn nhận ra cô là người phụ nữ nửa tiếng trước.

Mà cô, đang nhặt đồ, thế nhưng lại ngừng lại. Một giọt nước mắt lặng lẽ xuyên qua mấy sợi tóc đang rũ xuống của cô rơi trên mặt đất, Bùi Lục Thần thấy vậy lên tiếng: “Cô không sao chứ?”

Hắn cúi xuống đỡ cô dậy, nhưng cô lại giật mình rời khỏi tay của hắn, ngẩng đầu lên nhìn hắn một chút, sau đó nhanh chóng đứng lên, chạy như bay. Chỉ để lại Bùi Lục Thần đang đứng ngẩn ngơ với một thỏi son môi bị rơi ở trong xó.

Nhiều năm sau nhớ lại lúc ấy, Bùi Lục Thần không thể không thừa nhận, trong giây phút ngắn ngủi cô nhìn thẳng vào mắt hắn, người phụ nữ với đôi mắt ngập nước đã giống như yêu nghiệt cầm rễ ở trong lòng hắn, thế nào cũng không xua đi được.

Bùi Lục Thần đem cất thỏi son đi, nghĩ tới có lẽ một ngày nào đó có thể được gặp lại chủ nhân của nó.

Những ngày sau, chẳng biết tại sao hắn có chút đàn độn, Biên Duyên – người bạn từ nhỏ của hắn rất kinh ngạc: “Oa, Bùi nhị thiếu một mình chạy đến đây uống rượu giải sầu sao?”

“.....”

“Hò bằng câu hữ* của anh đâu? Mấy người phụ nữ kia đâu?” *: Bạn bè xấu

Tay trái hắn vuốt ve thỏi son môi, tay phải nâng chai rượu lên rót vào ly, nói: “Cảnh sát Biên, có thể giúp anh tìm người được không?”

“Người nào?”

“Nữ, họ Thạch, hoặc là.....Khoảng 20 tuổi, cao khoảng 1m7”.

Cô ấy tí mỉa nhìn hắn, trong mắt dường như có chút mát mẻ, nhưng rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ bình thường: “Còn gì nữa không?”

“Chỉ có vậy thôi”.

“Anh chỉ cho em vài manh mối rẽ rách ấy mà bảo em tìm người cho anh? Anh điên rồi sao?”

Bùi Lục Thần cười khỏ. Có lẽ là hắn điên thật rồi.

Có lúc, đang lái xe bỗng nhiên dừng lại, chỉ vì để xem người phụ nữ kia có thể xuất hiện ở đây hay không; Hoặc là những lúc nhàn rỗi, lái xe lòng vòng khắp nơi, cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, cuối cùng mình đang ở nơi nào cũng không biết; Thậm chí nhiều lần, hắn cảm thấy có thể cô sẽ đến nhà hàng Thế Mậu, vì vậy mà hắn ngồi ở hàng ghế dài ngoài sảnh đợi cô suốt cả một buổi trưa.

Hắn cũng mua đầy đủ những thỏi son giống như vậy nhưng màu sắc khác nhau, thế nhưng cô vẫn không chịu xuất hiện. Bùi Lục Thần cũng chẳng thể làm gì khác hơn là phân phát son môi cho mấy người bạn, chỉ giữ lại duy nhất một thỏi son lúc trước hắn nhặt được.

Nhưng cuối cùng cái này, suýt nữa thì hắn cũng khó giữ được.

Lúc đó, hắn đã ở Thượng Hải. Sau một thời gian tìm kiếm mà không có kết quả, hắn cảm thấy mệt mỏi, nên tình nguyện rời đi. Chỉ tiếc ở nơi đây, hắn cũng không suôn sẻ, ở hộp đêm lại bị một cô gái lấy đi thỏi son môi.

“Anh sẽ tặng cho em cái khác, cái này không được”.

Ở trong hội, Bùi nhị thiếu có tiếng là “Ba có một không”, có thế lực, có tiền tài, có danh tiếng – không có lương tâm, anh em chưa bao giờ thấy hắn khản trương như vậy, ồn ào rồi rít lên, cô gái lại không chịu trả đồ lại cho hắn, đến cuối cùng, hắn phải dùng một điệu nhảy đổi lấy đồ đạc của mình.

Rượu còn, âm nhạc đòi truy, còn có cô gái ôm hắn nhảy không chút kiêng kỵ, tất cả làm cho ban đêm trở nên nóng bỏng. Hắn lại tình cờ gặp lại cô một lần nữa, hơn nữa lại ở trong một đêm nóng bỏng.

Cô gái trong ngực không có dấu hiệu ngừng lại, Bùi Lục Thần bất ngờ không kịp chuẩn bị tinh thần đối diện với người phụ nữ đang hùng hùng hổ hổ chạy đến. Cặp mắt kia đã từng chứa lệ, hôm nay lại hung hăng nhìn chằm chằm hắn.

Giống như mất đi bảo bối đã lâu, đột nhiên lại trở về trong tay mình, trong cuộc sống của Bùi Lục Thần đây là lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là

mình như điên. Có lẽ bị một số ánh mắt gần hấn làm cho hoảng sợ, cô bỗng chốc thu hồi ánh mắt, ý bảo cô gái, cô chỉ vào người phụ nữ trung niên đang đứng bên ngoài sân nhảy.

“Bây giờ cô muốn yêu cầu tôi sao? Chờ chút đi!” Cô gái nhìn về phía cô nói, cô lại không nói hai lời đã kéo cô gái đi.

Nhất thời Bùi Lục Thần có chút hoảng sợ, theo bản năng túm cánh tay cô lại, siết thật chặt, cơ hồ không dám giãn ra.

Ánh sáng trong sân nhảy lóe lên, cô nhìn hấn, trong mắt lúc sáng lúc tối. Cô lại không để ý đến hấn, muốn rời đi, nhưng lại không thoát được tay của hấn. Cô giơ tay lên như muốn tát hấn một cái, thừa dịp hấn đưa tay lên ngăn cản, cô đã thoát khỏi tay hấn chạy đi, đảo mắt bóng dáng đã không thấy tăm hơi đâu.

Bùi Lục Thần muốn đuổi theo, nhưng trên đường lại thay đổi chủ ý, dừng chân ngay tại chỗ, khoe miệng khe giương lên: “Sau này còn gặp lại”.

Bùi Lục Thần quay lại bên trong, rốt cuộc hấn đã tìm được lý do mình nhớ mãi không quên.

Người phụ nữ này bên ngoài bọc đường nhưng bên trong lại cay độc, cô thông minh, không chịu thua, vì thành công mà phải phí hết tâm tư, dùng hết thủ đoạn. Đối với một người không cần cố gắng mà cái gì cũng có như hấn, có một loại lực hút trí mạng.

Lần đầu tiên, Bùi Lục Thần chờ đợi một người thành công; cũng là lần đầu tiên hấn tận lực giúp một người, không cần báo đáp. Cô muốn lấy được hạng mục của Kim Hoàn, hấn liền dùng hết quan hệ lót đường giúp cô, thậm chí đến cuối cùng tự mình dẫn cô vào tiệc rượu của Kim Hoàn.

Hoa hồng, kim cương, tất cả cô đều từ chối, vậy sự quan tâm của hấn, thương yêu, luyện tiệc và việc hấn dốc hết sức giúp cô sẽ không mất đi chứ? Hấn rốt cuộc đã làm cô động lòng rồi sao? Nếu không tại sao cô có thể khiêu vũ điệu Waltz với hấn, tại sao có thể cười rục rờ với hấn như vậy?

Đối mặt với nụ cười như ánh mắt trời của cô, Bùi Lục Thần bỗng nhiên cảm nhận được cái gì gọi là tim đập thình thịch.

Một đêm kia, người phụ nữ này không thể nghi ngờ là người đẹp nhất trong tiệc rượu.

Một khúc kết thúc, Bùi Lục Thần cứ như vậy ở trong ánh mắt hâm mộ của đàn ông trong tiệc rượu ôm cô vào lòng, thân mật thì thầm bên tai cô: “Chúc em thành công”. Sau đó đưa mắt nhìn cô đi gặp tổng đốc của Kim Hoàn – Trì Thành.

Lúc ấy, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng vẻ mặt lạnh lùng của Trì Thành, nhưng chỉ có Bùi Lục Thần là cảm thấy khác thường.

Lâu sau đó Bùi Lục Thần mới tỉnh ngộ, bề ngoài lạnh lùng của đàn ông thường rất nguy hiểm, bởi vì người ta không biết sâu trong nội tâm của người ấy có ngọn lửa có thể thiêu đốt mãnh liệt cỡ nào – như Trì Thành, hơn nữa, Trì Thành nhìn Thì Nhan lại vô cùng bình tĩnh, ánh mắt không một gợn sóng.

Đáng tiếc, đến khi hấn hiểu được thì đã muộn.

Vết thương của cô cô đau, mỗi một vết thương đều khắc tên Trì Thành, Bùi Lục Thần chưa từng bắt lực như vậy, trừ buông tha, hấn còn có thể làm gì?

Vậy mà, rõ ràng định buông tha, rõ ràng thì không cần thấy cô, tại sao nghe tin cô bị thương, hấn lại chạy từ Thượng Hải đến phía nam, không muốn chậm trễ một giây, chỉ vì muốn chính mắt nhìn thấy cô bình yên vô sự? Tại sao thấy cô chân không đuổi theo Trì Thành thì hấn lại đau như vậy?

Tại sao nhìn cô giơ tay, ý bảo trên tay cô có nhẫn cưới, nghe cô kiên định nói “Tôi sẽ hạnh phúc” thì hấn lại hốt hoảng không biết nên nhìn đi chỗ nào? Tại sao mấy buổi tối trước đó hấn đều liêu mạng mưa say, hấn vẫn muốn đến dự hôn lễ của cô, ngồi ở một nơi xa nhất, không muốn bỏ qua từng vẻ mặt hạnh phúc của cô?

Tại sao khi nghe thấy cô nói “Cứu tôi. ....” Thì hấn lại mất không chế như vậy? Tại sao thấy cô té xỉu trên đất, hấn phải cắn chặt hàm răng mới nhịn được cả người run rẩy? Tại sao nhìn thấy cô bị đưa vào phòng phẫu thuật, hấn lại hận không thể giết chết cái người đàn ông gọi là Trì Thành? Tại sao trong khoảng thời gian chờ đợi bên ngoài phòng mổ, hấn chỉ có thể dựa vào từng lần lầm nhấm tên cô để chống đỡ bản thân mình?

Thì Nhan.....

Thì Nhan.....

Thì Nhan.....

Từ Bắc Kinh đến Thượng Hải, rồi đến California, hấn một bên tìm kiếm, một bên đi theo, nếu không phải tiêu yêu quái bị bệnh, thì cô sẽ còn e sợ trốn tránh hấn không kịp thôi.

Cô kiên cường làm hấn đau lòng, càng làm hấn tổn thương, nhưng cuối cùng cô cũng mệt mỏi, cuối cùng cô vẫn cần một bờ vai để dựa vào, cuối cùng nói ra: “Bùi thiếu, anh thắng”.

Như vậy là đủ rồi, mặc dù cô nói như vậy nhưng không cam lòng, mặc dù hấn nghe như vậy tim như bị dao cắt.

Một cô gái kiêu ngạo như vậy, chỉ vì cảm động mà miễn cưỡng mình tiếp nhận hấn, cô có bao nhiêu đau khổ? Làm chuyện trái với ý nguyện của mình, có hay không tự trách? Tại sao mỗi khi nghênh đón nụ hôn của hấn thì cô luôn thủy chung mở to hai mắt?

Hắn nghĩ mình biết câu trả lời, nhưng hắn luôn nghĩ thời gian sẽ xóa bỏ ngăn cách, tất cả đều trở nên tốt đẹp. Vậy mà hắn không đợi được đến ngày đó, người đàn ông kia đã trở về.

Hắn không cần cô phải yêu hắn, nhưng nếu cô đối với lời nói dối của hắn mà tức giận một chút, đối với hắn có một chút xú hận, thì hắn cũng sẽ không tuyệt vọng như vậy. Nhưng khi cô yên lặng rồi sau hồi lâu nói ra một câu “Thật xin lỗi” thì việc hắn lừa mình dối người cũng hoàn toàn kết thúc.

Người phụ nữ này lấy đi của hắn năng lực yêu thương những người phụ nữ khác, chỉ để lại cho hắn một thân xác chỉ biết dựa vào rượu để sống qua ngày..... Đáng tiếc, cho dù có say hơn nữa cũng thế lấp đầy khoảng trống trong ngực hắn.

Hắn giống như lạc vào trong mê cung không có lối ra, hắn không thể đi ra được, lại có người muốn chui vào –

Lại vào một đêm say rượu, Biên Duyên phá cửa vào nhà, kéo hắn đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen ra cho nước phun trực tiếp vào người hắn.

Bùi Lục Thần chán nản ngồi dưới đất, mặc cho nước lạnh thấu xương dội xuống đầu.

Cuối cùng Biên Duyên cũng không chịu được sự trầm mặc của hắn, cô ấy túm lấy cổ áo của hắn lên, tay cũng đang run rẩy: “Anh quậy đủ chưa? Hoặc là sống cho thật tốt, hoặc là đi chết đi!”

Bùi Lục Thần vuốt mặt, đứng dậy đi ra ngoài, tiếp tục đến quầy rượu rót cho mình một ly rượu. Biên Duyên tuyệt vọng đi sau hắn. Trên mặt cô ấy cũng có nước, giống như im lặng mà nỉ non: “Chúng ta kết hôn đi”.

Bàn tay đang cầm ly rượu của hắn cứng đờ.

Sau hôm ấy, người nhà họ Bùi trên dưới đều chuẩn bị cho hôn lễ của hắn và Biên Duyên, ba mẹ đối với thái độ của hắn rất không hài lòng: “Con đối với cô dâu thế nào, ngay cả hôn lễ của chính mình cũng không để tâm?”

Tất cả mọi người đều không hiểu, người duy nhất biết được chỉ có Biên Cương nhưng lại chưa từng nhiều lời thêm nữa câu, chỉ là ngẫu nhiên nhắc tới một câu: “Mấy ngày trước tôi gặp Thị Nhan rồi”.

Lúc đó Bùi Lục Thần mới vừa phát hỏa ở trong một cuộc hội nghị làm cho tất cả mọi người trong phòng họp đều nom nớp lo sợ, Biên Cương không một tiếng động đi vào, nhàn nhạt nói: “Tôi muốn mời cô ấy tham dự hôn lễ của hai người”.

Biên Cương hiểu rõ hắn, giống như hắn hiểu mình, không cần phải nói rõ, Bùi Lục Thần cũng biết mình nên làm như thế nào. Cho dù hận cô, cũng không hy vọng cô nhìn thấy chính mình suy sụp tinh thần, không hy vọng cô vì thế mà tự trách.....

Hắn bắt đầu chủ động phối hợp với người lớn, phát thiệp mời, thử lễ phục, chọn nhẫn cưới. Ngày đó là lần đầu tiên chạm mặt nhau kể từ sau khi Biên Duyên nói kết hôn.

Người lớn đã sớm chọn xong kiểu dáng của chiếc nhẫn kim cương, hắn và Biên Duyên cũng không có ý kiến gì, trực tiếp ký tên, lấy mỗi người một cái. Hai người sẽ sống với nhau cả đời nhưng từ đầu đến cuối lại chưa nói với nhau mấy câu. Ra khỏi tiệm trang sức, cô ấy phía bên trái, hắn phía bên phải. Bùi Lục Thần cũng đã đi tới bên cạnh cửa xe của mình, đột nhiên tâm niệm vừa động, quay đầu lại gọi Biên Duyên.

Một giây tiếp theo khi hắn quay đầu lại, lại ngây ngẩn cả người. Vốn là Biên Duyên cũng đã nên rời đi, nhưng giờ đây cô ấy lại đang đứng ở cửa tiệm trang sức, ngẩng nhìn hắn.

Thấy hắn quay đầu lại, Biên Duyên ngẩn người, quay đầu bước đi.

Bùi Lục Thần cơ hồ là theo bản năng chạy về phía cô ấy, ngăn Biên Duyên lại, hắn lại không nhớ nổi nguyên nhân mình đuổi theo, không khỏi có chút xấu hổ, nhìn cô ấy một hồi lâu sau rồi mở miệng: “Tại sao lại muốn kết hôn với anh?”

Biên Duyên bị hắn hỏi không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn vẻ mặt Biên Duyên có chút mất tự nhiên, Bùi Lục Thần cảm thấy sợ hãi, chỉ vì trên người cô ấy hắn thấy được cái bóng của chính mình – vì một người không yêu mình mà phẫn đấu quên mình.

Hắn cuối cùng cũng không đợi được câu trả lời của cô ấy, không thể làm gì khác hơn là trơ mắt nhìn cô lái xe rời đi, bản thân thì mang theo sợ hãi đi đến bệnh viện của Biên Cương.

Đó là sau một buổi trưa, ánh mặt trời từ từ chiếu qua góc cửa sổ, không keo kiệt chia sẻ ấm áp. Đáp án của Biên Cương, lại đem hắn đẩy vào hẻm hắc: “Thật ra thì cậu cũng biết nó muốn gì, chỉ là cậu chưa bao giờ tình nguyện nhìn thẳng vào vấn đề này mà thôi”.

Biên Cương dẫn thực tập sinh đi kiểm tra phòng bệnh, để hắn một mình ở lại phòng làm việc, ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Đối diện với cửa sổ là bãi đỗ xe, hắn cứ như vậy thấy được người phụ nữ ấy – cái người phụ nữ chỉ xuất hiện những khi hắn sống mơ màng.

Nhưng cho dù là ảo giác, hắn cũng không nỡ nháy mắt, không nỡ bỏ qua từng động tác xuống xe của cô. Hắn nhìn cô dựa vào đầu xe gọi điện thoại, sau đó số điện thoại trong văn phòng vang lên.

Hắn nhận điện thoại, ngón tay cứng nhắc.

Cô đứng ở đó cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Có phải chủ nhiệm Biên không? Tôi là Thi Nhan”.

Giờ khắc này hẳn mới phát hiện, mình có phần hoài niệm tiếng nói của cô, cố gắng điều chỉnh tốt hô hấp, hẳn khó khăn khắc ra hai chữ: “Là anh”.

Vì đứng ở khoảng cách xa, nên hẳn không nhìn được vẻ mặt bây giờ của cô, nhưng hẳn có thể tưởng tượng được vẻ mặt của cô bây giờ. Nói dối thì ánh mắt của cô sẽ nhìn loạn khắp nơi, hàm răng sẽ cắn môi dưới.

Cho dù thời gian có nhiều thêm nữa cũng không thể giúp hẳn quên được cô, vậy thì, hãy cho phép hẳn một lần tham lam nhìn cô đi!

Bùi Lục Thần chưa từng thử qua cảm giác chạy như điên như vậy, một khắc kia, trong đầu hẳn sinh ra một loại ảo giác, người phụ nữ kia đang chờ hẳn chạy đến ôm cô vào lòng, giống như vô số lần hẳn đã tưởng tượng vậy.

Chỉ tiếc, tất cả chỉ là ảo giác, tất cả đều là ảo giác, hẳn chỉ có thể mỉm cười nhìn cái bụng hơi nhô lên của cô, cố gắng không để cho cảm giác tuyệt vọng trào ra, nói với cô: “Chúc mừng”.

Bùi Lục Thần hy vọng cô có thể tàn nhẫn bỏ đi niềm hy vọng xa vời của hẳn. Quả nhiên cô đứng như hẳn mong muốn, lấy trà thay rượu: “Đều quên đi”.

Nghe nói trên thế giới có một loại rượu có tên là ‘đoạn tình rượu’, vào miệng chỉ có nhàn nhạt cay đắng, uống vào trong nháy mắt có thể quên hết mọi chuyện trước kia, có thể hiểu kiếp này tại sao lại muốn như vậy, nhưng rất nhanh sẽ quên hết tất cả.

Cứ như vậy đi, mặc cho cô âm dung tiều tụy, tán lạc chân trời

Bùi Lục Thần nâng ly rượu lên, một hơi cạn sạch.

Sau khi đưa cô đi, hẳn hẹn gặp Biên Duyên.

Hắn không uống rượu nữa, thủy chung giữ vững tỉnh táo, đợi đến Biên Duyên xuất hiện, yên lặng trả nhẵn cười lại cho cô ấy.

Trong nháy mắt kia khiến cô ấy ngây ngẩn cả người, cô ấy ngây ngốc nhìn hẳn hồi lâu mới khó khăn hỏi ra lời: “Lý do”.

“Anh không cho em được thứ em muốn”.

Biên Duyên mặt cứng lại một hồi lâu, đột nhiên cười, cầm lấy nhẵn cười xoay người rời đi: “Hôn lễ vẫn diễn ra bình thường, anh không xuất hiện, sẽ có người đàn ông khác lấy em”.

Bùi Lục Thần nhìn bóng lưng quật cường của cô ấy, giống như có thể nhìn thấy giọt nước mắt trên mặt không tiếng động đang chảy xuống.

Hắn cơ hồ muốn chạy tới nói đồng ý lấy cô, nhưng lại cố gắng kiềm chế, chỉ ngồi tại chỗ nắm thật chặt tay lại. Nhưng đoạn hôn nhân kia có lẽ còn kinh khủng hơn, nhất là đối phương lại yêu người kia, nhưng vĩnh viễn tình cảm lại không được đáp lại – hẳn không có lúc nào hiểu được đạo lý này hơn lúc này.

Đêm đó, Bùi Lục Thần thu dọn hành lý ra nước ngoài. Mấy năm này, cuộc đời của hẳn chỉ có Thi Nhan, Thi Nhan, Thi Nhan, hẳn hiện tại cần thời gian để tìm lại chính mình.

Biên Duyên từng vì hẳn mà sắp đặt một lộ trình du lịch vòng quanh thế giới, nhưng hẳn bởi vì tham luyến không khí ở thành thị mà vẫn chưa đi, hẳn hôm nay hẳn lại theo lộ trình này, đi được ba tháng, khiến hẳn cảm thấy thanh thản, chưa chắc đã không phải là một loại giải thoát. Cho đến ngày một ngày sau ba tháng đó, hẳn nhận được một cuộc điện thoại từ Bắc Kinh –

“Bùi Lục thần cậu mau trở lại, Biên Duyên nó, nó...” Biết Biên Cương gần hai mươi năm nay, Bùi Lục Thần chưa từng nghe qua âm thanh run rẩy như vậy.

Bùi Lục Thần đi suốt đêm trở về. Mười mấy tiếng ngồi máy bay, hai lần chuyển máy bay, về đến Bắc Kinh cả người đều tiều tụy đi. Mở điện thoại gọi cho Biên Cương, nhưng gọi thế nào cũng không liên lạc được.

Tất cả mọi người liên quan đều không gọi được, Bùi Lục Thần đứng ở đại sảnh sân bay to như vậy hoàn toàn mất đi phương hướng. Hẳn trở về nhà cũ, ông nội hẳn và cùng người nhà họ Biên tình cảm rất tốt, nhưng hẳn đợi đến khi mặt trời lặn về phía tây ông nội hẳn mới về, nhìn thấy hẳn, lúc này liền cảm thấy tới đánh.

Người làm bên cạnh thấy vậy liền kéo hẳn ra: “Cậu trở về phòng đi, đừng làm ông cụ tức giận”

Vài ngày sau đó, hẳn đều sống trong thấp thỏm cùng nghi ngờ.

Biên Cương xin nghỉ không đến bệnh viện, hẳn đến nhà tìm cũng không gặp, cảm giác cô lập như vậy, giống như trong một đêm hẳn liền bị toàn thế giới vứt bỏ.

Cuối cùng hẳn ở trên một trang web thấy được một tin tức: một quân nhân hy sinh vì nhiệm vụ, hôm nay hạ táng.

Tin tức trên trang báo cũng không lớn lắm, nhưng Bùi Lục Thần lại giống như bị xé đánh, nhìn màn hình, vẻ mặt đờ đẫn.

Thời gian trôi qua ba tháng, Bùi Lục Thần lại gặp được cô ấy, nhưng lại ở nơi đây lại toàn vải trắng, bên cạnh là gương mặt bị thương của mọi người.

Sự xuất hiện của hấn làm cho một trận ồn ào, mơ hồ có thể nghe được một câu kia: “Cậu còn mặt mũi nào tới đây?”

Cái vấn đề này Bùi Lục Thần cũng không có đáp án, bởi vì giờ phút này trong đầu hấn trống rỗng, hai chân giống như không còn là của mình, từng bước từng bước khó khăn đến gần.

Bị nhân viên mai táng ngăn cản, hấn không thể tiến vào bên trong, chỉ đành phải thay đổi đi tới trước mặt Biên Cương: “Tôi muốn. ....muốn trông thấy cô ấy”.

Biên Cương trầm mặc không nói.

Hấn biết mình không có tư cách nổi giận, nhưng giống như có một cỗ lực vô hình xé rách lồng ngực hấn, cơ hồ tại chỗ rống lên: “Là cậu gọi điện thoại cho tôi trở về, để cho tôi nhìn thấy cô ấy!”

Biên Cương giống như tro tàn bỗng nhiên bốc lên tức giận, túm lấy cổ áo hấn, đấm một quyền: “Tôi gọi cậu trở về là vì nó muốn gặp cậu một lần cuối cùng! Nhưng nó đã chết! Chết! Nếu không phải vì cậu, nó đã không chủ động yêu cầu điều đến địa phương nguy hiểm như vậy, cũng sẽ không...”

Chết rồi. ....

Vẫn không muốn nhìn thẳng vào sự thật, Bùi Lục Thần đánh mất hết cả sức lực, trước mắt cũng trở nên mơ hồ: “Tôi cầu xin cậu, để cho tôi thấy cô ấy một lần cuối. ....”

Hấn rút cuộc gặp được cô.

Cô ấy mặc đồng phục, vẫn hiên ngang mạnh mẽ như trước đây, hấn nghĩ muốn cười tiến lên chào hỏi, giống như trước đây đã từng như vậy. Nhưng đi được hai bước mà thôi, hấn liền dừng lại, khóe miệng cười cũng chậm rãi thu lại.

Cô ấy nằm ở đấy, khoác trên người quốc kỳ, tất cả đều đang nhắc nhở hấn, đây là....tang lễ của cô ấy.

Hấn quỳ gối bên cạnh cô ấy, vuốt ve mặt cô ấy. Hấn đã từng vuốt ve mặt cô ấy như vậy, lúc ấy cả hai vẫn còn là thiếu niên, khi bị cô ấy đánh cho rút tay hấn còn cười đến vô lại.

Người đánh rút tay của hấn không còn nữa rồi.

Tầm mắt Bùi Lục Thần chuyển đến tay của cô ấy, trên ngón tay vô danh vẫn còn nhẫn cưới đang lóe sáng óng ánh, lệ trong khóe mắt hấn liền trào ra. Vây chiếc nhẫn của hấn đâu?

Hấn từ từ cảm lấy sợi dây chuyền ở trên cổ cô, rút cuộc hấn cũng thấy được chiếc nhẫn được lồng trên sợi dây chuyền.

Một khắc kia, Bùi Lục Thần thất thanh khóc rống.

Gỡ dây chuyền xuống, đem nhẫn cưới đeo vào ngón tay, Bùi Lục Thần nhìn về phía cô ấy, từ từ nâng khóe miệng lên: “Chúng ta kết hôn. ....”

Đúng vậy.

Chúng ta,

Kết hôn. ....

Bạn đang đọc truyện *Đánh Mất Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.